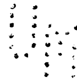
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ.

ARISTOPHANIS COMŒDIÆ.

ACCEDUNT

PERDITARUM FABULARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE

G. DINDORFII.

TOMUS III.

ANNOTATIONES.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

MDCCCXXXVII.

PRÆFATIO.

TERTIO hoc volumine complexus sum quæ ad emendandas et interpretandas comici fabulas vel ab aliis utilia allata videbam vel ipse dicenda habebam. Cujusmodi annotationum delectu eo magis opus esse videbatur, quum ampla commentariorum collectio a C. D. Beckio eodem fere instituta consilio, quo Æschylus Butleri Euripidesque Glasgoviensis, tanta onerata sit inutilium futiliumque rerum copia, ut si novissimæ quæque ad poetas scenicos annotationes pari collectæ diligentia prioribus adjungantur voluminibus, paullatim eo simus perventuri ut quemadmodum poemata Thespis, ita commentarios poematum plaustris vehant philologi. Est autem commentariorum genus illud tanto molestius legentibus quo pauciores omni tempore et critici et interpretes exstiterunt quorum opera his poetis vere fructuosa fuerit. Atque Aristophanis quidem diligentius tractandi prima, quæ memoratu digna sint, initia ab Ludolpho Kustero et Stephano Berglero facta videmus ineunte superiore seculo. Quorum Berglerus quum in explicandis potissimum verbis sententiisque elaborasset, etsi multa attulit hodie minus necessaria, aliæ tamen annotationes ejus plurimæ servari a me potuerunt, quarum hæc præcipua virtus est, quod perspicue et sine ullis verborum ambagibus exponit quæ cognovisse operæ pretium sit. Eandem

et majorem laudem facile mereri potuisset Kusterus, nisi opera ejus nimis tumultuaria fuisset et in colligendis potissimum annotationibus aliorum versata vel pridem editis vel privatim cum ipso communicatis: quibus tenuia quorundam eorumque ne optimorum quidem codicum excerpta accesserunt. Eodem fere tempore in Aristophane emendando operam posuit Ricardus Bentleius, qui non solum plurima omnis generis vitia feliciter correxit, sed etiam subtiliores quasdam sermonis Attici metrorumque leges admirabili pro illis temporibus sagacitate exploratas se habuisse correctionibus suis non raro prodidit. Quod ex annotationibus de margine exemplaris ejus descriptis et nostra demum memoria Londini editis aliquanto clarius intelligitur quam ex iis quas ipse de Pluto et Nubibus ad Kusterum olim perscripsit, dissimillimas Ezechielis Spanhemii, quibus subjectæ a Kustero sunt, annotationibus: qui tædium, quod inepta doctrinæ ostentatione afferre solet, magnopere auget horrido et tortuoso genere dicendi. Proximus quamvis longo intervallo Bentleio Brunckius fuit, alacri vir ingenio elegantique doctrina, qui licet a vero sæpissime aberraverit, tamen adhibitis Parisinorum potissimum librorum copiis innumera priorum editionum vitia correxit, alia conjecturæ ope sanavit: quarum emendationum, plerumque in rebus versantium levioribus, bona pars communis ei cum Bentleio est. De quo in universum monitum volui, quum in annotationibus primum cujusque emendationis auctorem nominasse satis habuerim. Nova vero et splendidior quam a Brunckio exspectari poterat lux Aristophani affulsit invento libro Ravennate, cui postmodum Venetus accessit, collatisque in hunc poetam quum aliorum studiis tum inprimis Porsoni, Elmsleii et Dobræi.

Horum igitur aliorumque virorum doctorum annotationibus ita sum usus ut quæ vere utiliterque monita vidissem vel ipsorum vel meis verbis referrem. A commemorandis diversis aliorum opinionibus, ubi res dubia esset, refellendisque, sicubi operæ pretium videretur, erroribus etsi mimine abhorrui, severa tamen lege cavi ne exagitandis inanibus quorumvis commentis et ipse tempus perderem et lectores defatigarem. Plurima enim in hoc ut in omni genere literarum inveniuntur quæ refutasse documentum sit stultitiæ non multo minoris quam ipsum excogitasse, verissimumque est verbum Galeni τὰ ἠλίθια καταφρονεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἐλέγχεσθαι πρέπειν.

In scripturæ diversitate afferenda hanc mihi legem scripsi ut optimorum librorum, Ravennatis, Veneti, et Parisini A, prætereaque, ne deterioris notæ codicum exemplum deesset, Parisini B lectionem tantum non integram, reliquorum aliis in fabulis copiosiorem, parciorem in aliis apponerem. Neque enim eadem omnium comœdiarum ratio est. Integerrima ad nostra tempora pervenit Plutus, cujus quum plurimi codices supersint, paucissimis res absolvi potuit, nec committendum putavi ut exponenda infimæ ætatis codicum lectione magnum sine ullo fructu tædium crearem lectoribus. Ad Plutum ab hac parte propius quam ceteræ accedunt Nubes Ranæ Equites Acharnenses Pax Aves: quibus fabulis etsi multo frequentius quam Pluto criticorum adhibendæ conjecturæ fuerunt, pleraque tamen codicum vitia sunt ejusmodi ut certissimis corrigi potuerint emendationibus, paucis quibusdam locis exceptis, Pacis potissimum et Avium, qui a grammaticis librariisve sunt interpolati, quum vel obliterata aliqua ex parte essent vel plane evanuissent verba poetæ. Aliquanto deterior Vesparum conditio fuit, quam fa-

bulam non in nostris demum vel qui proxime hos antecesserint codicibus, sed jam antiquissimorum grammaticorum ætate locis pluribus fuisse defectam ex annotationibus colligi potest scholiastarum ad v. 1283. ubi exciderunt versus antistrophici, qui oppositi fuerunt versibus 1265.—1274. ne ipsis quidem ex omni parte integris. Minus amplæ sex aliorum locorum sunt lacunæ, quas utcunque explere conati sunt recentiores quidam grammatici: neque enim veteribus magistris Alexandrinis additamenta illa nimis futilia imputari velim. Sunt autem hæc:

1. v. 283. διὰ τοῦτ᾽ ὀδυνηθείς.
2. v. 339. τίνα πρόφασιν ἔχων.
3. v. 342. ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νεῶν (corrig. νέων) ἀληθές.
4. v. 407. ἐντέτατ᾽ ὀξύ.
5. v. 410. καὶ κελεύετ᾽ αὐτὸν ἥκειν ὡς ἐπ᾽ ἄνδρα μισόπολιν ὄντα κἀπολούμενον . . . . . ὡς χρή.
6. v. 1062. μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι.

Ecclesiazusarum fabulæ pars maxima satis integra est servata, paucis tantum locis carminum illorum, quæ leguntur v. 890.—975. gravioribus affectis non tam scripturæ vitiis quam vitiorum in libris antiquioribus inventorum interpolationibus, iterumque ultimo, quo fabula finitur, chori carmine, ex quo versus plures videntur excidisse. Difficilior emendatu Lysistrata fuit, in qua hæc est singularis ratio codicum, ut Ravennas, qui in novem, de quibus dixi, fabulis plerumque præstat ceteris codicibus, in Lysistrata centenis locis corrigendus sit e libris quattuor recentioribus, Parisinis B C, Vossiano et, cujus lectiones nunc primum edidi, Florentino Δ. Cum Ravennate in rebus plerisque omnibus consentiunt Urbinas, ex quo hæc fabula una cum Thesmophoriazusis primum edita est Florentiæ a. 1515, et Augustanus recentissimus.

Quibus tribus libris—neque enim ulli usquam alii videntur exstare—quum solis utamur in Thesmophoriazusis, non mirandum est eam fere esse hujus fabulæ conditionem, quæ Lysistratæ foret, si quattuor illis, quos modo dicebam, codicibus essemus destituti. Quamobrem non solum conjecturis paullo frequentioribus opus fuit, sed etiam locos corruptos plures plane intactos relinqui oportuit. Idem enim huic fabulæ quod Vespis accidit, ut obliteratis hic illic poetæ verbis imperitorum correctorum conjecturæ et supplementa substituerentur. Cujus temeritatis quum plura sint exempla in carminibus chori v. 352—371. 659—725. 953—1000. tum omnium luculentissimum deprehenditur v. 438.

πάντα γὰρ λέγει δίκαια,
πάσας δ' εἰδέας ἐξήτασεν,
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενὶ πυκνῶς τε
ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,

quibus verbis quum in antistropho hæc respondeant omni ex parte integerrima,

—τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ὑμῖν—,

manifestum est in stropha nihil præter primum ultimumque illorum quos apposui versuum a poeta scriptum, medios autem duos turpiter esse interpolatos. Cujusmodi in locis tacere præstat quam inanibus ludere conjecturis omnique idoneo fundamento destitutis.

Aristophanis Byzantii aliorumque grammaticorum veterum studia in poetarum scenicorum exemplaribus corrigendis versata, quantum comici fabulis vel profuerint vel nocuerint ex paucis quæ in scholiis dispersa sunt indiciis, de quibus in præfatione scholiorum expo-

nemus, æstimari nequit. Illud tamen affirmare ausim longe modestius in hoc poetarum genere versatos illos esse quam in carminibus Homericis : neque obscurum est cur veterum epicorum carmina interpolare longe facilius fuerit quam in poetis Atticis fraudem peritis facere lectoribus.

Scholiorum Græcorum eximius ad interpretanda, exiguus ad emendanda poetæ verba usus fuit. Nam in locis gravius corruptis, quales supra tetigi, scholia vel plane deficiunt vel a grammaticis recentioribus scripta cum vitiis codicum conspirant, ita ut parvus eorum sit locorum numerus, quorum non aliunde quam ex scholiis peti a me potuerit vera scriptura, eaque plerumque talis, quam conjectura assequi facillimum fuisset. Quod vere a me dici ex indice locorum infra posito perspicietur :

Plut. 544. φύλλ' libri] φυλλεῖ' scholiasta
Ran. 103. μάλα] μἀλλά
169. μὴ εὕρω] μὴ 'χω
567. τὰς ψιάθους] τοὺς ψιάθους
610. μάλ'] μἀλλ'
Equit. 197, 204. ἀγκυλοχείλης] ἀγκυλοχήλης
278. ἐγὼ δείκνυμι] ἐγὼ 'νδείκνυμι
975. ἀφικνουμένοισιν] ἀφικνουμένοις
Acharn. 13. μόσχῳ] Μόσχῳ
615. ὑπὲρ] ὑπ'
924. αἱ νῆες] εὐθύς
1177. ἔργ'] ἔρι'
Vesp. 220. —μελη—]—μελι—
505. ὀρθο—] ὀρθρο—
1050. εἴπερ ἐλαύνων] εἰ παρελαύνων
1221. 'Ακέστερος] 'Ακέστορος
Pac. 7. περικυκλίσας] περικυλίσας
616. ἠκηκόειν] ἠκηκόη

715. σὺ βουλή] βουλὴ σύ
774. ἀνδρός] λαμπρόν
959. δᾳδίον] δαλίον
Av. 45. ὅποι] ὅπου
146. τὴν θάλατταν] θάλατταν
1598. τι] τό
Eccles. 23. κἀγαθιζομένας] ἐγκαθιζομένας
1063. ᾗ] ᾗπερ
Thesm. 24. προσμάθοι μή] προσμάθοιμι
39. λεώς] λαός
122. διανεύματα] δινεύματα
124. κίθαριν] κιθάραν
179. κοινῇ] καινῇ
273. ὑποκράτους] Ἱπποκράτους
356. λεγούσαις] λεγούσας
697. τροπαῖον] καὶ τροπαῖον
834. Τηνίοισι] Στηνίοισι
910. ἀφύων] ἰφύων
947. πέσωμεν] παίσωμεν
Lys. 63. Θεαγένους] Θεογένους
282. ἀσπίδων] ἀσπίδας.

Ab scholiasta totus pendet Suidas, qui quum uno pluribusve codicibus sit usus Ravennati Venetoque simillimis, ipse quoque paucas tantum easque levissimas vulgatæ scripturæ emendationes præbuit, licet ultra tria millia locorum in lexicon suum receperit, quorum ego eos tantum, qui de caussa quacunque memorabiles essent, annotandos, ceteros eo magis prætermittendos censui, quum indicem accuratissimum editioni suæ adjecerit Gaisfordius. Emendationes autem quas dicebam hæ sunt:

Nub. 272. ἀρύεσθε libri] ἀρύτεσθε Suidas
862. πειθόμενος] πιθόμενος
Ran. 149. ἠλοίησεν] ἠλόησεν

Equit. 991. μαθεῖν] λαβεῖν
Acharn. 35. ᾔδει] ᾔδειν
119. ἐξευρημένε] ἐξυρημένε
441. ὥσπερ] ὅσπερ
671. ἀνακυκλῶσι] ἀνακυκῶσι
916. θρυαλλίδας] θρυαλλίδα
1072. ἀμφιχαλκοφάλαρα] ἀμφὶ χαλκοφάλαρα
Vesp. 135. φρυαγμοσεμνακουστίνους] φρυαγμοσεμνάκους τινάς
504. ὁτιή] ὅτι
673. ᾔσθοντο] ᾔσθηνται
699. ὅποι] ὅπη
Pac. 182. μιαρέ] βδελυρέ
496. ὑμῖν] ἡμῖν
747. τὸν νῶτον] τὸ νῶτον
1029. χρεὼν ἐστι] χρεὼν in libris quibusdam
Av. 1096. ὑφηλιομανής] ἡλιομανής
Eccles. 78. ἐκεῖνο] ἐκείνων
234. μᾶλλον] θᾶττον
473. τε] γε
650. ἐπεπόνθειν] ἐπεπόνθη
Thesm. 53. ἀσπίδας] ἀψῖδας
106. ἔχεις] ἔχει
162. οἱ περὶ] οἵπερ
178. οἷον] οἷος
196. καὶ γὰρ] καὶ γὰρ ἂν
392. μυχοτρόπους] μοιχοτρόπους
469. ὀνοίμην] ὀναίμην
560. τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνή] ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει
630. τί] τί μέντοι
Lys. 64. τἀκάτιον] θοὐκάτειον
824. σάκανδρ'] σάκανδρον
1153. ἑτέρους ἱππίους] ἑταίρους Ἱππία.

Non major aliorum grammaticorum usus fuit, quibus hæc pauca debemus:

Plut. 179. Λαΐς libri] Ναΐς Athenæus
545. θράνους] θράνου Pollux
1005. ὑπήσθιεν] ἐπήσθιεν Athenæus
Nub. 821. ἀρχαϊκά] ἀρχαιικά grammaticus Bekkeri
Ran. 369. ἀπαυδῶ] αὐδῶ Gellius
1157. ἥκειν] ἥκω Gellius
1433. ἐκτραφῇ] ἐκτρέφῃ Plutarchus
Equit. 417. κυνοκεφάλῳ] κυνοκεφάλλῳ Phrynichus et Photius
1049. πεντεσυρίγγῳ] ἐν πεντεσυρίγγῳ Etymol. M.
1331. τεττιγοφόρος] τεττιγοφόρας Hesychius
Acharn. 3. ψαμμοκοσιογάργαρα] ψαμμακοσιογάργαρα Hesychius
85. δ'] θ' Athenæus
95. ναύφρακτον] ναύφαρκτον Photius
133. κεχήνατε] κεχήνετε Chœroboscus
459. κυλίσκιον—ἀποκεκρουσμένον] κοτυλίσκιον—ἀποκεκρουμένον Athenæus
778. σιγῆς] σιγῆν Gregorius Corinthius
Vesp. 3. προὔφειλες] προὐφείλεις Phrynichus
510. ἐγχέλυσιν] ἐγχέλεσιν Athenæus
Av. 23. τι λέγει] τίζει Photius, si glossa illa huc referenda
97. ἦν] ᾖ Chœroboscus
149. τί οὐ] τί δ' οὐ Pausanias (et scholiasta ad Acharn. 724. ex eoque Suidas)
639. νυστάζειν] νυστάζειν γ' Plutarchus
1656. νόθῳ 'ξαποθνήσκων] τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων Harpocratio
Eccles. 838. ἐπινενασμέναι] ἐπινενησμέναι Phrynichus
Thesm. 456. λαχάνοις] τοῖς λαχάνοις Plutarchus et Gellius
504. ὠκυτόκει'] ὠκυτόκι' Pollux
1197. τὸ συβίνην] συβίνην Photius

Lys. 43. ἐξηνθισμέναι] ἐξανθισμέναι Clemens Alex.

398. ἀκόλαστ' ᾄσματα] ἀκολαστάσματα grammaticus Bekkeri

549. ἀνδρειοτάτων] ἀνδρειοτάτη Athenæus (et Suidas). Alia enim, quæ speciem quandam veri habent, re vera autem memoriæ erroribus debentur, hoc loco commemorare nihil attinet: cujusmodi est quod Stephanus Byzantinus (s. v. Ἀθῆναι) ex Pluti v. 772. ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον, κλεινὴν πόλιν scriptum attulit et ἀκρόπολιν intellexit, quæ tam aliena ab illo loco interpretatio est, ut libro non inspecto ab Stephano posita videatur.

Scribebam Lipsiæ exeunte anno 1835.

INDEX LIBRORUM.

1. *R*, codex membranaceus olim monasterii Classensis, nunc bibliothecæ collegii Ravennatis, foliis 180. forma maxima, seculo scriptus undecimo. Insunt comœdiæ undecim hoc ordine, Plutus Nubes Ranæ Aves Equites Pax Vespæ Lysistrata Acharnenses Thesmophoriazusæ Ecclesiazusæ. Hujus libri etsi ea est ad codices ceteros ratio ut communis eorum fons haberi nequeat, quum et vitia plurima insint ex aliis libris corrigenda et aliquoties versus integri desiderentur librarii negligentia omissi, tamen, si lectiones ejus in universum spectemus, ut antiquissimus omnium, ita præstantissimus est. Nam et lectiones optimas non paucas sibi proprias habet et versus tres servavit nullo alio in libro inventos, Pac. 897. πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι. Eccles. 223. πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. 303. ἐν τοῖς στεφανώμασιν. Primus eo usus est quamvis non nominato Antonius Francinius in editione Juntina a. 1525. qui non solum Pacis versus 948—1011. in editione Aldina et Juntina a. 1515. omissos edidit, sed etiam lectiones multas, in Vespis potissimum et Pace, rarius in aliis fabulis, e libro Ravennate excerptas editioni suæ intulit, nullum tamen, qui erat illorum mos temporum, certum consilium secutus. Post Francinium neglectus jacuit, donec a Philippo Invernizio, jurisconsulto Romano, investigaretur a. 1794. et accuratius quam ab illo fieri

poterat excuteretur ab Immanuele Bekkero, qui hujus Venetique libri lectiones edidit in editione Londinensi a. 1829.

2. *V*, codex membranaceus bibliothecæ Marcianæ Venetæ 474. forma quadrata foliis 172. simillimus Ravennati. Insunt fabulæ septem, Plutus Nubes Ranæ Equites Aves Pax Vespæ. Primus quem hujus libri præstantia adverteret Villoisonus fuit, cujus vide præfationem ad Homerum p. xix.

3. *A*, Parisinus regius 2712. membranaceus seculi decimi tertii. Plutus Nubes Ranæ Equites Aves Acharnenses et Ecclesiazusarum versus 444. priores.

4. *B*, Parisinus 2715. chartaceus. Habet Equites Acharnenses Aves Vespas Lysistratam Ecclesiazusas (1—1135.) Pacem, locis plurimis imperiti correctoris manum expertus. Seculi sexti decimi esse dicitur in Catalogo bibliothecæ.

5. *C*, Parisinus 2717. chartaceus, inferior Parisino A, melior Parisino B. Insunt Equites Acharnenses Vespæ Plutus Nubes Ranæ Aves Pax Lysistrata.

6. *D*, Parisinus bombycinus post impressum catalogum in bibliothecam regiam illatus. Plutus Nubes Ranæ.

7. *E*, chartaceus Pluti Nubium Ranarum ipsius liber Brunckii, cujus post obitum in Angliam est translatus. In fine Μιχαὴλ ὁ τοῦ Λυγγᾶ πενίᾳ συζῶν ἐξέγραψεν ἐν Ῥυθύμνῃ Κρήτης.

8. *F*, Parisinus regius 2820. chartaceus, ex plurium codicum mutilorum reliquiis compositus, easdem quas D et E fabulas complexus. His sex codicibus et Augustano usus est Brunckius.

9. 10. Augustanus, nunc Monacensis 492, chartaceus seculi quinti decimi, forma quadrata, foliis 53. Thesmophoriazusæ et Lysistrata. Ex alio ejusdem

bibliothecæ codice (137.) chartaceo foliorum 105. scripto a Michaele Apostolio, lectionis varietatem ad Ecclesiazusas edidit Dobræus in appendice p. 76. sed eam tam inutilem, ut hujus libri vix usquam mentio a me fieri potuerit. Insunt præterea Plutus Nubes Ranæ.

11. Γ, Florentinus bibliothecæ Laurentianæ 31, 15. chartaceus seculi quarti decimi, foliorum 162. formæ majoris. Insunt Euripidis tragœdiæ quattuor et Aristophanis Acharnenses Ecclesiazusæ Equites Aves Vesparum fragmentum (v. 421—1396.) et Pacis (v. 378—1300.). Bonæ notæ liber, plerumque cum codicibus melioribus consentiens.

12. Δ, Laurentianus 31, 16. chartaceus seculi quinti decimi, foliis 259. formæ quartæ minoris. Plutus Nubes Equites Ranæ Acharnenses Aves Vespæ Lysistrata. Hoc usus sum in fabulis quinque, omissis quas conferri operæ pretium non erat Pluto Nubibus Ranis. Similis est Parisino B, minus tamen quam ille a correctore interpolatus.

13. Θ, Laurentianus 2779. e bibliotheca Abatiæ Florentinæ, chartaceus seculi quarti decimi. Insunt Plutus Nubes Equites Ranæ. Hoc usus sum in Equitibus.

14. 15. 16. Excerptis quibusdam codicis Vaticano-Palatini in Acharnensibus Equitibus Vespis Pace et Lysistrata, Vaticano-Urbinatis in Nubibus Avibus Ranis et Pluto, Arundeliani in Nubibus et Pluto usus est Kusterus.

17. Lysistratæ codicem Vossianum Leidensem 77. partibus pluribus defectum, a Kustero aliisque inspectum, ipse accuratius contuli. Est bombycinus seculi decimi quarti, foliis undecim formæ majoris. Ejus apographum, quo Bentleius usus est, servatur

Cantabrigiæ in bibliotheca collegii Trinitatis. Avium fragmentum (v. 1492—1765.) in alio codice Vossiano repertum comparavit Dobræus.

18. 19. 20. 21. Codices Mutinenses tres recentes chartaceos, unum Pluti Nubium et Ranarum, duos Pluti et Nubium, Parisiis, quo delati fuerant ex Italia superiore, inspexit Bekkerus. Ejusdem generis est Borgianus ab Invernizio collatus.

22. Codice Dorvilliano (nunc Bodleiano X. 1. 3, 13.) chartaceo, scripto a. 1451. in Pluto usus est Hemsterhusius, in Nubibus Porsonus.

De codicibus Harleianis, Baroccianis et Cantabrigiensibus, non alias quam Plutum Nubes et Ranas fabulas complexis, vel a Porsono vel ab se ipso collatis dixit Dobræus in Aristoph. p. VII—X. Raro operæ pretium fuit horum librorum mentionem facere, in quibus excutiendis non tantum studii posituros fuisse credo Porsonum et Dobræum, si jam tum libri Ravennatis Venetique bonis integris uti licuisset.

Inter libros editos principem locum tenet editio Aldina (a. 1498.) fabularum novem, quam ex uno pluribusve infimæ ætatis codicibus esse compositam vitiorum multitudo ostendit. Editionem Aldinam, locis non paucis correctam ex codicibus Florentinis, repetiit Bernardus Junta a. 1515. Idem eodem anno Thesmophoriazusas et Lysistratam adjunxit ex codice Urbinate editas, de quo dixi in præfatione. His duabus fabulis omissis Aldinas novem repetiit Antonius Francinius in editione ab Philippi Juntæ heredibus facta a. 1525. adhibito passim libro Ravennate: de quo supra dixi. Has tres editiones quæ insecutæ sunt plurimæ usque ad Kusteri tempora (a. 1710.), earum aliæ Aldinam, aliæ Juntinam primam, pleræque Juntinam secundam expresserunt, correctis hic illic levioribus scripturæ vitiis:

quas emendatiunculas, quatenus ex codicibus peti non poterant, suis locis commemoravi. Nam omnem ex veteribus editionibus, quæ artis criticæ infantiam ubique produnt, apponi lectionis discrepantiam nemo hodie erit qui expetat. Iis enim nunc utimur codicum copiis ut futilis ille lectionum apparatus, qualem Beckius commentariis in Plutum Nubes Ranas et Aves adjecit, tandem aliquando abjiciendus videatur.

Scaligeri quas passim memoravi conjecturæ additæ sunt editioni Leidensi a. 1624. Bentleii emendationes editæ sunt in diarii classici Londinensis fasciculis 21—27.

INDEX

CARMINUM ANTISTROPHICORUM.

NUBES.

275-290=299-313
563-594=595-626
700-706=804-810
949-958=1024-1033
1303-1310=1311-1320
1345-1552=1391-1398

RANÆ.

324-336=340-353
372-376=377-381
384-388=389-393
394-397=440-443=444-447
448-453=454-459
534-548=590-604
675-705=706-737
895-904=992-1003
1099-1108=1109-1118
1370-1377=1482-1490=1491-1499

EQUITES.

303-313=382-390
322-334=397-408
551-580=581-610
616-623=683-690
756-760=836-840
973-984=985-996
1111-1130=1131-1150
1264-1289=1290-1315

ACHARNENSES.

204-218=219-233
284-301—335-346
358-365=385-392
665-691=692-718
971-987=988-999
1008-1017=1037-1046
1150-1161=1162-1173

VESPÆ.

273–280=281–289
291–303=304–316
333–345=365–378
403–429=461–487
526–545=631–647
729–736=743–749
868–873=885–890
1060–1090=1091–1121
1265–1274= * * * *
1275–1283=1284–1291
1450–1461=1462–1473
1518–1522=1523–1527

PAX.

345–360=385–395=582–600
459–472=486–499
775–796=797–817
856–867=909–921
939–955=1023–1038
1127–1158=1159–1190

AVES.

327–335=343–351
451–459=539–547
737–768=769–800
851–858=895–902
1058–1087=1088–1117
1188–1195=1262–1268
1313–1322=1325–1334
1470–1481=1482–1493
1553–1564=1694–1705
1731–1736=1737–1742

ECCLESIAZUSÆ.

289–299=300–310
483–492=493–503

THESMOPHORIAZUSÆ.

434–442=520–530
959–961=962–965=966–968
969–971=977–979
972–974=980–982=987–989
975 976=983 984=985 986
990–994=995–1000

LYSISTRATA.

256–265=271–280
286–295=296–305
321–334=335–349
476–483=541–548
614–635=636–657
658–681=682–705
781–804=805–828
1043–1072=1188–1215

P L U T U S.

DUPLEX hujus fabulæ editio fuit, altera veteris, altera, quæ superest, mediæ, quam grammatici dicere solent, comœdiæ temporibus scripta. De utraque peculiari dissertatione disseruit Franciscus Ritterus, Bonnæ edita a. 1828. ex qua nos potiora repetimus passim compendifacta et in ordinem redacta commodiorem.

" Bis Plutum fabulam ab Aristophane editam esse testatur scholiasta ad v. 173. priorem archonte Diocle, qui eponymus fuit olymp. 92, 4. posteriorem, quod argumenti quoque scriptor tradit, archonte Antipatro, h. e. olymp. 97, 4. Alii scholiastæ ita loquuntur interdum ut unam tantum hujus fabulæ editionem cognitam habuisse videantur. Sic ille qui annotationem ad v. 179. scripsit, secundæ editionis nescius, offendit in illo versu quem in fabula archonte Diocle in scenam commissa locum habere non posse animadvertit quidem, sed, cum nihil de Pluto posteriore sciret, difficultatem solvere non potuit. Alio modo erratum ab scholiasta, qui ad v. 1146. (1147.) *μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φυλὴν κατέλαβες,* annotavit *ἀλλὰ ταῦτά γε οὔπω ἐπέπρακτο οὐδὲ τὸ ἐπὶ τριάκοντα ἤδη ἦν.* Nescit igitur scholiastes quomodo Thrasybuli facinus, quod cadit in Olymp. 94, 1, in Pluto (quippe de priore cogitat) commemorari possit. Hujus difficultatis s. *ἀπορίας* duas in sequentibus proponit solutiones s. *λύσεις*, primam hanc: *τοῦτο οὖν ἔοικέ τις ἐκ τοῦ δευτέρου Πλούτου μετενεγκὼν ἐνθάδε, ὀλιγωρῆσαι τῆς ἀλογίας ταύτης·* alteram hanc: *ἢ καὶ αὐτὸς ποιητὴς ὕστερον ἐνθεῖναι ἀπὸ τῶν συνθηκῶν τῶν Ἀθήνῃσι γενομένων πρὸς τοὺς καταλαβόντας* (scil. *Φυλήν*). Hic igitur grammaticus Plutum posteriorem fuisse sciebat, se autem interpretari Plutum priorem putabat, in quam aut alius aut ipse poeta versum ad res a Thrasybulo gestas respicientem postea intulerit. Itaque nostræ fabulæ versum ille explicabat, et quod Plutum priorem se manibus tenere opi_

nabatur, eo se indoctum, quod rationem et causam, cur hicce versus adjectus fuerit, explicabat, eo ineptum se ostendit. Sed hisce illud satis certo conficitur, quod aliis præterea indiciis mox probabitur, fuisse Pluti editionem primam et alteram: utram interpretarentur scholiastæ, ipsi ignorabant; omnes autem interpretati sunt nostram fabulam. Cum igitur nihil expediant scholiastarum conjecturæ, neque interpretum recentiorum hac de re sententiæ sufficiant, ipse ostendere conabor Plutum fabulam, quam nos legimus, esse posteriorem.

" Ceteræ, quæ supersunt, Aristophanis fabulæ omnes versantur in argumentis ex Atheniensium re publica petitis notandisque æqualium hominum vitiis. Id secus est in Pluto. Notantur quidem in ea Athenienses et Atheniensium vitia, sed ejusmodi vitia, quibus cum omnibus fere temporibus multi populi obstricti sint, tum illa ætate non Athenienses solos, sed omnes Græcos eodem avaritiæ morbo laborasse infra videbimus. Jam obscurum esse non potest, quid significaverit grammaticus Kusteri p. xiii. Καὶ γὰρ τὸ τούτου δρᾶμα ὁ Πλοῦτος νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα, τήν τε γὰρ ὑπόθεσιν οὐκ ἀληθῆ ἔχει. *Hypothesis non vera* talis est, quæ non in singularibus certisque rebus ex ipsa Atheniensium re publica et vita sumtis contineatur.

" Neque vero odiosa et nefaria pecuniæ parandæ artificia, sed stulta atque vana divitiarum adipiscendarum studia in Pluto ridentur. Quapropter magnam habet hæc fabula hilaritatem et pauca tantum ejus acerbitatis, quæ propria erat comœdiæ antiquæ, vestigia. Hoc inde factum videtur, quod Aristophanes magis in fabula ipsa (μύθῳ s. ὑποθέσει) a se excogitata versatur, quam rerum veritatem respicit, secutus mediæ comœdiæ morem, quæ totam suam operam ad ὑποθέσεις, h. e. ad generalem vitæ et morum descriptionem, conferebat. Conf. gramm. Kusteri p. xii. Τῆς δὲ μέσης κωμῳδίας δύο ποιηταὶ—κατασχολοῦνται περὶ τὰς ὑποθέσεις de quo loco cf. Meinekii Quæst. Scen. specim. 2. p. 4. Hæc rerum veritas neglecta est etiam in hominibus nominatim descriptis: nam in aliis nostri poetæ comœdiis is, quem ille maxime obstrictum judicaret vitiis per fabulam exagitandis, αὐτοπροσώπως inducitur, aut saltem acerbe perstringitur, in *Acharnensibus* et *Pace* Lamachus, in *Equitibus* et *Vespis* Cleo, in *Nubibus* Socrates, in *Thesmophoriazusis* et *Ranis* Euripides. In Pluto quidem, ut infra videbimus, no-

minatim homines describuntur, sed non ita, ut ea vitia, quæ in tota fabula exagitantur, in istis præcipue notentur. Quapropter neque *αὐτοπροσώπως* quisquam inducitur, neque primariæ hujus fabulæ personæ certis hominibus tum viventibus simillimæ descriptæ sunt, id quod significavit Græci argumenti auctor, *Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα πεπλασμένα εἰσὶ παρὰ τοῦ ποιητοῦ*. Qua in re mediæ Aristophanes comœdiæ morem sequitur, cujus emendatores neminem *αὐτοπροσώπως* perstringebant teste Platonio Kusteri p. xi. *Οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσῆγον· ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις.*

"Quemadmodum rebus ipsis media comœdia ab antiqua differebat, sic quoque dicendi genus in ea mutatum est. Cum enim antiqua omnes dicendi modos mira varietate adhiberet, modo humillima socci oratione incedere, modo altissimo tragicorum et lyricorum spiritu ferri soleret: media ubique cultum et temperatum orationis genus adoptabat. Cf. grammaticus Kusteri p. xii., *Λογικὰς ἔχουσι* (mediæ comœdiæ poetæ) *τὰς ἀρετὰς, ὥστε σπάνιον ποιητικὸν εἶναι χαρακτῆρα παρ' αὐτοῖς* de quo loco erudite disputantem vide Meinekium Quæst. Scen. II. p. 4. Idem hoc de Pluto dici potest. Sobrium, tranquillum et æquabile genus dicendi per totam hanc fabulam reperitur, et sicubi versus altioris spiritus inveniuntur, illi ad ridendos tragicos immixti sunt. Sed de his infra dicetur; nunc quidem, postquam fabulæ argumentum et dicendi genus mediæ comœdiæ *χαρακτῆρα* præ se ferre demonstratum est, quæ fuerint chori in Pluto et media comœdia munera, videamus.

"Primum omnium apparet sæpius in hac fabula justam desiderari temporum atque rerum consecutionem, et quidem tribus potissimum in locis, post vv. 626. 801. 958. (959.) Nam servus Cario, qui post versum 626. cum Pluto, Chremylo et Blepsidemo ad Æsculapii templum abierat, statim reversus (627.) narrat, quomodo Plutum, ad mare deductum, aqua marina lavarint, inde ad Æsculapii templum devenerint, per satis longum tempus ibi incubuerint, quæ ipse ridicule fecerit, quod Neoclidi acciderit, quomodo Pluto oculorum lumen restitutum sit, qui denique circa deum cæcitate liberatum fuerit hominum concursus. Secundus est locus post v. 801, ubi Plutus scena relicta cum ceteris actoribus domum Chremyli ingreditur: sed,

ecce, statim versu sequenti prodit servus, bona admiranda, quæ novus deus attulerit, enumerans, additque dominum suum, qui modo scenam reliquerat, occupatum esse in bove immolando, hirco et ariete, seque fumo inde exorto foras pulsum esse. Tertius est locus post v. 958. (959.), ubi Chremylus a scena in domum suam discedit, virum justum ad deum deducturus: sed nullo fere temporis spatio interjecto post sex versus (v. 965. sive 966.) rursus comparet in scena. Cum igitur his in locis (et idem valet de aliis mox indicandis) justa temporum et rerum successio s. fabulæ *οἰκονομία*, sublata ac perturbata videatur: exponere conabimur, qua ratione hoc incommodum Aristophanes evitaverit. De illo igitur, quod post v. 626. offendere dixi, scholiastes hæc affert ad v. 619. Ἐπὶ τῷ τέλει (h. e. post v. 626.) *παράγραφος καὶ ἑξῆς τὸ* Χοροῦ· *κἀνταῦθα γὰρ χορὸν ὤφειλε θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρις ἄν τις ἐξ* Ἀσκληπιοῦ *ἀναστρέψειε τὴν τοῦ* Πλούτου *ἀπαγγέλλων ἀνάβλεψιν.* Eadem fere in scholiis de aliis duobus locis leguntur. Describit autem his verbis scholiastes Pluti fabulæ exemplar grammaticorum signis notatum: grammaticorum enim erant paragraphus, coronis, dipla: et inde sequitur illud Χοροῦ non poetæ, sed grammaticis deberi. Idem additamentum legitur in tribus editionibus antiquissimis, et quidem non solum in hoc loco, sed etiam duobus aliis modo judicatis (cf. Dobræus), idque nihil aliud significare potest nisi *τὰ τοῦ χοροῦ* (cf. Dobræus ad v. 252.), h. e. *chori carmina s. cantica chorica*[a]. Quæ cum ita sint, quæritur, num fortasse illa cantica iniquitate temporum interciderint: sed antequam ea de re accuratius disputemus, audiamus alium de his carminibus testem, anonymum Kusteri p. xiv. *Πάλιν δὲ, ἐκλελοιπότος καὶ τοῦ χορηγεῖν, τὸν* Πλοῦτον *γράψας, εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι ἐπιγράφει* Χοροῦ, *φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ* Ἀριστοφάνους. Hic quod dicit, ab Aristophane Χοροῦ adscriptum esse, eo nihil aliud indicatur, nisi chorica carmina nonnullis in locis huic fabulæ adjecta, non autem ipsam hanc vocem a poeta adscriptam fuisse, quæ, ut modo vidimus, grammaticis debetur. Hæc obiter. Multo est gravius, quod hoc loco edocemur, cur poeta veterem et solitum

[a] Probabilius est *ῥῆσιν* sive *κομμάτιον χοροῦ* intelligi. G. DINDORF.

carmina chorica scribendi morem deseruerit; qua de causa ad nos illa non pervenerint; quomodo tandem cantica illa novo more composita a choricis carminibus quæ proprie appellantur diversa fuerint.

"Quæsiverit aliquis, quanam ratione factum sit ut tota fabula per omnes partes integerrime servata, hæc cantica interciderint. Sed, si quid video, vere numquam interciderunt. Cum enim propter solam fabulæ *οἰκονομίαν*, ideoque forsitan minus artificiose elaborata adjicerentur, suspicor poetam ea, non ut domi legerentur, sed ut in orchestra canerentur, composuisse, solis choreutis tradidisse, non inseruisse exemplaribus in publicum emittendis[b].

"Ex iis, quæ hucusque disputata sunt, apparet magna horum carminum ab antiquis chori canticis diversitas. Nam antiqua illa cum toto fabulæ argumento artissime conjuncta sunt, hæc prorsus ab eo diversa esse possunt; illis magna et sæpe vel primaria comœdiæ pars continetur, hæc solum adhibentur, ubi propter fabulæ *οἰκονομίαν* requiruntur.

"Neque vero mirandum est Plutum, sublato choregorum munere actam, habuisse chori cantica, quia cum choregia non simul omnes chori partes e comœdia sublatas esse satis certum videtur. Nam choregiam defecisse quid est aliud, quam neminem, divitiis pollentem, a tribu sua electum et coactum esse, ut sumtus pecuniamque ad choreutas docendos, alendos, remunerandos et omni scenico apparatu ornandos subministraret: at vero si quis sua sponte illud munus obire vellet, num adeo

b Hæc quidem parum probabilis opinio Ritteri est. Χοροῦ qui adscripserunt sive grammatici sive, quod ego credere malim, poetæ, histriones monere voluerunt pausam esse faciendam paullo longiorem, quæ ex veteris comœdiæ consuetudine chori cantu explenda fuisset. Carmina chori hujusmodi in locis in exemplaribus privatis non magis ulla fuerunt quam in publicis, nec potuerunt esse, quum choregi deficerent qui choro instituendo sumptum præberent. Illud vero valde probabile est, quod paullo post conjicit Ritterus, imminutum illis temporibus non solum chori carminum sed etiam personarum numerum esse, ita ut exiguæ illæ chori partes in Pluto ab octo fortasse duodecimve personis agerentur, quæ pretio constarent non multo majore quam aliquot κωφὰ πρόσωπα. Ceterum quæ Pluti, plane eadem Ecclesiazusarum fabulæ conditio est. Nam in hac quoque perexiguæ sunt chori partes et pausæ plures, quarum una indicata est in libro Ravennate adscripto post v. 727. Χοροῦ. G. DINDORF.

morosos Athenienses fuisse putemus, ut hoc prohiberent? Quid, si poeta ipse vel ejus amici hos sumtus præbere vellent, repudiatosne eos existimemus? Cum igitur vel a singulorum hominum arbitrio penderet, an poeta chorum acciperet, nec ne, vel ipse suo ære choreutas parare sibi deberet: huic omnibus modis curandum erat, ut sumtus majores vitarentur. Hi autem, quos antea immensam argenti vim requisivisse constat (conf. Boeckh. Œcon. Athen. vol. 1. p. 489—493.), tribus potissimum modis minui poterant. Primum choreutarum præparandi se et commentandi tempus, per quod choregus alimenta pretiosa eis præbere et mercedem solvere debebat (cf. Boeckh. l. l. p. 489.), minuendum erat: quod ut fieri posset, poeta cantica fabulæ et minus artificiose componere et brevia facere cogebatur. Tum autem ut talia carmina canerentur, pristinus justusque choreutarum numerus non amplius requirebatur: pro viginti quatuor personis duodecim vel octo sufficiebant. Cum denique illa non tantum artis postularent facilique opera et disci et recitari possent: ipsi choreutæ parvo haud dubie pretio parari poterant, et si forte solertissimi quique multa peterent, homines vel parum eminentes cantu et saltandi facultate istas partes satis honeste sustinere poterant. Jam apparet, credo, quomodo deficiente choregia chori partes in Pluto esse potuerint.

“ Sed antequam plura de illis carminibus disseram, ultima anonymi verba supra transcripta examinabo, videlicet: *φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις* (in illis chori canticis) *ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ Ἀριστοφάνους*. *Νέοι* illi sunt novæ quæ dicitur comœdiæ scriptores, Menander potissimum et Philemo, de quibus in præcedentibus ab anonymo dictum erat; qui quidem cum hunc interponendi cantica morem ab Aristophane inventum imitarentur, dubitari nequit idem interdum saltem factum esse a mediæ comœdiæ poetis, qui multo minus quam illi ab Aristophanis et antiquorum poetarum more recedebant. In omnibus autem mediæ et novæ comœdiæ fabulis ejusmodi cantica fuisse non est verisimile, quoniam Romani, qui imitantur novæ et mediæ comœdiæ poetas, ab hoc more prorsus abstinuere; quæ enim in eorum fabulis reperiuntur cantica, ea ab his, de quibus nos disputamus, prorsus diversa sunt (cf.

Hermanni de cantico in Romanorum fabulis scenicis dissert. in Opuscul. vol. I. p. 290–307), et illud, quod in nonnullis Plauti locis (Pseudol. I. 5. 160.) legitur:

Tibicen vos interea hic delectaverit,

(cf. Stich. V. 5. et 6.) id ita tantum cum his Pluti canticis comparari potest, quod ille tibicinis ludus eodem modo ad tuendam fabulæ œconomiam adhibebatur. Huc accedit aliud argumentum: namque anonymus, cum in præcedentibus de Cocalo et Æolosicone exposuisset, et tum ea, quæ transcripsimus, de Pluto narrare pergat, illis certe fabulis hæc carmina defuisse non obscure indicavit. Sed Cocalus et Æolosico ad mediam comœdiam referuntur (cf. Platon. Kusteri p. xi.), easque fabulas imitatus est Menander (cf. anonymus Kusteri p. xiv.). Cum actus et aulæa inventa essent, ista cantica paullatim obmutuerunt: nam per id tempus, quod in Pluto chorus canendo terit, aulæa tolli poterant. Sed ad Plutum revertar.

" Eo igitur quod cantica illa, propter fabulæ œconomiam facta, post versus 626. 801. 958. (959.) canebantur, justa temporis rerumque agendarum successio servabatur. Sed præterea aliis etiam nostræ fabulæ locis ejusmodi carmina inserta fuisse traditur, quos quidem breviter persecuturi hoc tenebimus, neque grammaticos antiquiores neque eos, qui posthac hos exscripserunt, ea legisse; cumque grammatici, suo maxime judicio canticorum locos indicantes, facile ea in re errare possent, tum demum scholiastis fides habenda erit, si eorum testimonia argumentis ex fabulæ œconomia petitis confirmantur. Legitur in codice Cantab. 2. (cf. Dobræus) post versum 252. Χοροῦ, et scholiasta (Thomas Magister) ad v. 1. scribit: Ἐπὶ δὲ τῷ τέλει, h. e. post v. 252, *κορωνὶς καὶ ἑξῆς τὸ Χοροῦ· ὤφειλε γὰρ χορὸν θεῖναι καὶ διατρῖψαι μικρὸν, ἄχρις ἂν ὁ Καρίων συμμίξῃ τοῖς γέρουσι.* Dicere est difficile, quomodo Thomas Magister rem scenicam sibi cogitaverit, et quærere inutile, cum is, ut ex sequentibus apparebit, in errore versetur. Orchestra theatri, cum scena per scalas juncta, in extremis partibus, dextra et sinistra, arcu (ἀψῖδι) instructa erat, per quem chorus ingrederetur; chorus ab urbe veniens, h. e. ex civibus urbanis compositus, per sinistrum arcum, chorus rure accedens, h. e. ex rusticis constans, per dextrum in orchestram intrabat. Conf.

grammaticus Kusteri p. xiv. Cario igitur, a domino suo missus ad *rusticos rure* advocandos (223. 224.), per scalas illas in orchestram descendit et per dextrum arcum (ἀψῖδα) discedit, rus profecturus, ruricolas arcessiturus. Jam aliter fieri non poterat, nisi ut post colloquium Chremyli, cum Pluto (230—251.) habitum, chorus cum Carione per dextram ἀψῖδα in orchestram intraret statimque illos illudere inciperet. Res igitur ipsa docet illa cantica non modo non necessaria, sed ne apta quidem fuisse. Post v. 321. Brunckius scripsit, Χορός. (λείπει κομμάτιον τοῦ χοροῦ), quo indicavit hoc etiam loco talia carmina fuisse. Brunckii sententia quamvis non libris comprobetur, tamen verissimam esse eam facile intelligitur. Cario (316—321.) a senibus domum Chremyli discessurus, hoc illis suadet (316. 317.):

> ἀλλ' εἶά νυν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
> ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',—

quibus in versibus cum sibi opponantur σκώμματα et ἄλλ' εἶδος, certissima videtur scholiastæ interpretatio, verbis ἄλλ' εἶδος significari *aliud carminum genus* atque ab illo ludicro quod antecedit diversum. Alterum argumentum ipsa scenæ constructio offert. Cum enim tota fabula agatur ante Chremyli domum, in quam haud dubie una tantum janua ducebat, qui fieri poterat, ut uno tempore per easdem fores servus intraret, quibus egressus Chremylus in scenam procederet? Itaque hoc incommodum ut evitaretur, interponendum erat canticum. Alius est locus post v. 770. Cario postquam heræ suæ exposuit, quomodo visus Pluto restitutus fuerit, sese huic aliisque jam jam adventuris obviam ire velle dicit. Ut ne igitur, dum hoc fieret, spectatores otiosi essent, chori canticum interponendum erat, quod hic paucis versibus absolutum fuisse, atque lætos clamores deique Æsculapii laudes continuisse probabiliter aliquis conjecerit. Chori canticum huic loco insertum fuisse et præstantissimus liber Ravennas tresque antiquissimæ editiones, exhibentes Κομματιον χοροῦ (cf. Dobr.), ostendunt, et scholiastes ad v. 641. confirmat. Sed eidem scholiastæ, post v. 822. (823.) insertum fuisse chori canticum ad v. 802. affirmanti, nullam habeo fidem, cum ejus testimonium, neque libris nec veteribus editionibus neque fabulæ œconomia comprobetur. Ultimus est locus post v. 1096. (1097.), ubi tres antiquissimæ

editiones Χοροῦ exhibent, idque scholiastes ad v. 1043. agnoscit. Post v. 1096. Chremylus, vir juvenis et anus scena relicta intus ad Plutum ierunt. Sed iisdem foribus, per quas illi intraverant, a Mercurio pulsatis Cario egreditur; utrumque eodem tempore fieri apte non poterat: itaque interponendum erat canticum.

"Præter hæc chori cantica solis choreutis, ut conjecimus, scripta, et ad tuendam fabulæ œconomiam interposita, alia etiam chori carmina vel sublata choregia admitti poterant, dummodo ad perdiscendum et recitandum essent facilia. Ejus generis sunt strophæ quatuor (290—315.), quas cum cantu et saltatione recitatas esse dubitari nequit. Sed quoniam fuerunt, qui affirmarent hos versus cum omnibus chori partibus ex Pluto priore in nostram Pluti editionem illatos esse a grammatico quodam, et Plutum posteriorem, quam nos, ut infra docebo, legimus, choro prorsus caruisse (lege Brunckium ad v. 960. 115, Petit Legg. Att. pag. 151. sq.): jam hoc loco, ne vacillare videatur nostra disputatio, paucis ostendam illos versus soli Pluto secundæ vindicandos esse. Primum videamus de versibus 290—301, quorum primum (290.), tertium (292.), septimum (296.), nonum (298.) ad imitationem et derisionem Philoxeni Cytherii expressit Aristophanes, testante scholiasta. Philoxenus iste, dithyramborum scriptor, vixit et floruit in aula Dionysii majoris, Syracusarum tyranni (cf. Athen. 1. p. 6. e.), cujus ille injuriam sibi factam ulturus, versibus dithyrambicis, ad idyllii dramatici similitudinem conformatis et Κύκλωψ inscriptis (Athen. 1. p. 7. a. 8. p. 564. e.), Dionysium Cyclopis nomine, se ipsum Ulixis, et tibicinam quandam Galateæ significavit. Tyrannus Dionysius summum Syracusarum imperium occupavit Olymp. 93, 3. Composuit igitur Philoxenus Cyclopa suum post hoc tempus, fortasse circa Olymp. 95. (cf. Diodor. 14, 46). Itaque Aristophanes Philoxeni Cyclopa nondum imitari atque notare poterat, cum Plutum priorem doceret, Olymp. 92, 4, poterat vero in Pluto posteriore, quam docuit Olymp. 97. 4. Cum igitur stropha prima et secunda soli Pluto posteriori vindicanda sit, jam videamus, quid de tertia et quarta, s. de vv. 302—315, statuamus. Versibus 302—305. Circe amicos Philonidis Corinthi in sues mutasse

dicitur, qua indicari Laidem in Sicilia natam et inde Corinthum profectam et omnes vident, et nemo collato v. 179.

ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;

dubitare potest. Hujus autem meretricis vita quamvis plurimis difficultatibus implicita sit et ineptissimis fabulis obscurata (cf. Wieland in Museo Att. Tom. III. fasc. 1. p. 174. sqq.[c]), illud tamen, quod ad rem nostram facit, satis certo sciri potest, dico ejus annum natalem. De eo duæ circumferuntur narrationes, quarum prior Laidem in Sicilia et quidem in oppido Hyccaris natam esse tradit, eamque, cum illa urbs a Nicia caperetur Olymp. 91, 1. servam septem annorum a Corinthio quodam emtam et ab eo conjugi suæ Corinthum transmissam esse. Hanc narrationem afferunt prior scholiastes ad v. 179, Plutarchus in vita Niciæ c. 15, Pausanias 2, 2. 2, Polemo et Timæus Athenæi 13. p. 588. b. c. 589. a. Quod si verum est (et sane propter testium locupletissimorum multitudinem et consensum verissimum videtur), Lais, cum Plutus prior doceretur, h. e. Olymp. 92, 4, quatuordecim annos numerabat, neque tum ut meretrix notissima, quæ aliquando Philonidis amicos turpiter tractaverit, perstringi poterat. Alterius narrationis auctor, alter scholiastes, ad v. 179, ed. Lips. p. 28. vv. 18—22, tradit Laidem a tyranno Dionysio poetæ Philoxeno donatam esse et cum eo Corinthum venisse. Hoc si verum est, multo etiam minus ut Corinthiacum scortum Lais rideri poterat in Pluto priore, quia tum saltem diu post Olymp. 93, 3. Corinthum venit. Hæc igitur stropha cum secundæ Pluti emendationi demum accesserit: etiam antistropha (309—315.), cum stropha artissime conjuncta, soli Pluto posteriori vindicanda est. Sed ea res ut omni dubitationi eximatur, difficultatem quandam non celabo. Scholiastes enim ad v. 179. hæc scribit: Ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθῆναι ἐπὶ Διοκλέους, ὡς μήκετι αὐτῆς οὔσης, quæ verba multis corruptelis deformata Hemsterhusius hunc in modum egregie emendavit: Ἐμφαίνει δὲ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Παιδαρίῳ (s. Ἀμφιαράῳ) ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει ὕστερον διδαχθέντι ἐπὶ Φιλοκλέους, ὡς μήκετι αὐτῆς οὔσης. Phædro Platonis philosophi

[c] Et Jacobs. scripta miscellanea vol. 4. p. 414. seqq. G. DINDORF.

videbat Hemsterhusius in his verbis locum non esse, sed fabulam quandam Platonis comici commemorari, ideoque pro Φαίδρῳ substituendum conjiciebat Παιδαρίῳ s. Ἀμφιαράῳ, sed parum feliciter; cf. Meinek. Quæst. Scen. 2. p. 15. 20. 26. Fabulæ igitur nomen satis incertum est, sed hoc nihil facit ad rem nostram, cum cetera, quæ Hemsterhusius mutavit, tam certa sint, ut magis apertorum vitiorum correctiones esse quam in conjectura posita videantur. Nam cum scholiastes dixisset Platonem commemorasse Laidem ut mortuam in fabula septemdecim annis post Dioclem docta, inepto ineptius est ἐπὶ Διοκλέους, et, cum septimo decimo post Dioclem anno archon fuerit Philocles, certo certius ἐπὶ Φιλοκλέους. Hic est igitur scholii sensus, Platonem in fabula quadam, docta illa septemdecim annis post Dioclem (Olymp. 97, 1.), sive tribus ante Plutum posteriorem (Olymp. 97, 4.), de Laide tamquam mortua locutum esse. Quod si verum est, Lais ne in posteriore quidem Pluto notari poterat. Aristophanes igitur de mortua Laide hæc narravit; at huic sententiæ repugnat versus 179. Sed hanc difficultatem qui movit, idem eam solvat: continuo enim addit scholiastes: δύναται μέντοι καὶ αὐτῆς ζώσης λέγεσθαι. Platonis igitur verba ita erant ambigua, ut etiam de Laide adhuc vivente intelligi possent, hunc fortasse in modum enunciata: *Laiis pulcherrima jam evanuit*, h. e. Laidis pulcritudo jam defloruit, idque aptissime dici poterat de Laide tum temporis annos triginta unum nata. Neque vero hæc res in conjectura est posita, Platonis videlicet locum verbis tantum de mortua Laide accipi potuisse, reapse de viva intelligendum, cum ex locis Aristophanicis certissime evincatur eam ultra Olymp. 97, 4. vitam produxisse, h. e. saltem tribus annis post Platonis fabulam in vivis fuisse. Apparet ex his Meinekium Quæst. Scen. 2. p. 66. sq. de morte Laidis et de tempore, quo docta fuerit Strattidis fabula Μακεδόνες, paullo festinantius statuisse[d]. Cum igitur strophas has quatuor (290—315.) in

[d] Hoc ego non dixerim. Nam neque interpretatio illa verborum ὡς μηκέτι αὐτῆς οὔσης, quam Ritterus excogitavit, veri similis, nec quod ex Aristophanis versu petitur argumentum extra disceptationem positum est, quum Laidis nomen ex Naidis corruptum esse videatur, quæ probabilis conjectura Athenæi est, cujus verba in annotatione attuli. Athenæi conjecturam Ritterus alio in loco libelli sui

sola posteriore Pluti editione fuisse certum sit, idem valet de versibus 316—321. Dicat hic aliquis has ipsas strophas exemplum præbere illorum carminum, quæ grammaticus ante laudatus voce Χοροῦ indicaverit; sed ne ita statuamus, plura nobis obstant. Primum enim in libris et antiquis editionibus non præpositum legitur his versibus vocabulum Χοροῦ neque a scholiaste agnoscitur: tum vero grammaticus ille tradidit propterea immixta esse illa cantica, ut actores requiescere possent; sed Cario, persona scenica, una cum choro illas strophas recitat: deinde si hæc chori carmina grammaticus significasset, mirandum foret, quo casu factum sit, ut ea, cum hic quidem servarentur, ceteris in locis interciderint: denique, id quod omnem hac de re dubitationem præcidit, ab ipso Carione (316. 317.) hæc carmina ludicra (σκώμματα) distinguuntur a chori cantico jam secuturo (ἄλλ' εἶδος), quod, si vera est conjectura mea ante proposita, neque a nobis neque ab æqualibus legi voluit Aristophanes. Itaque præter cantica illa, eo tantum scripta consilio, ut actores requiescere et scenicus apparatus mutari possent, alia etiam carmina faciliora vel sublata choregia in Pluto et media novaque comœdia locum suum retinebant. Sed hæc mirum quantum distabant a justis chori partibus, quibus ille in comœdia antiqua fungebatur. Quare neque reprehenderim grammaticum Kusteri p. xiii. de Pluto hæc dicentem: καὶ γὰρ τὸ τούτου δρᾶμα ὁ Πλοῦτος νεωτερίζει—καὶ χορῶν ἐστέρηται, ὅπερ τῆς νέας ὑπῆρχε κωμῳδίας, neque omnino ex hoc et similibus locis collegerim chorum in media novaque commœdia prorsus obmutuisse. Cautius tamen et accuratius non Χορὸν sed χορικὰ μέλη, h. e. majora cantica atque justas chori partes, mediæ comœdiæ abjudicat Platonius Kusteri p. xi. Οἴτε τῆς μέσης κωμῳδίας—τὰ χορικὰ μέλη παρέλιπον οὐκ ἔχοντες τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας. Præter locum vv. 290—315, cum cantu ac saltatione recitatum, etiam versus 637. 639. 640. a choro canebantur. Secundum igitur chori in Pluto et media comœdia munus est, ut cantica faciliora, eaque non ad solam fabulæ œconomiam tuendam facta, neque solis

ineptam vocat propterea, quod Nais Atheniensis fuerit, meretricem vero illam, quam Philonides amaverit, Corinthiam fuisse appareat ex v. 303. Sed nescio ego unde Rittero constet Naidem Athenis natam fuisse. G. DINDORF.

choreutis, sed etiam lectoribus scripta, aptis locis immisceat.

" Restat tertium chori munus, quod eo continetur, ut sermones cum actoribus conferat. Loquitur chorus in Pluto vv. 257–260. 264. 268–269. 271–272. 275–276. 279–283. 286. 288–289. 328–331. 487–488. 631–632. 962–963. (963–964.) 1208–1209. (1209–1210.). Versus 962–963. s. 963–964. Bentleius aliique Chremylo tribuerunt. Sed Χο., h. e. Χορός, exhibent libri optimi atque editiones antiquissimæ (cf. Dobr.), idque legendum esse ratio evincit. Nam post v. 958. s. 959. cum viro justo scenam relinquit Chremylus. Sequitur Χοροῦ s. canticum chori, quo finito venit vetula, quæ ad chorum conversa (Ἆρ' ὦ φίλοι γέροντες), eum de domicilio novi dei percontatur: γέροντες autem Chremylus et vir justus esse non possunt, cum hic, intus ad Plutum ingressus, in exitu demum fabulæ, ubi Plutus ad Minervæ ὀπισθόδομον deducitur, rursus in scena compareat. Chorus igitur cum interrogatus esset a vetula, eum quoque respondere par erat, quod non fugit scholiastem, ad hos versus annotantem: προσπαίζουσι τῇ πρεσβύτιδι οἱ γέροντες. Bentleius eorum librorum qui Χο. exhibent auctoritatem eo infringere tentavit, ut statueret Χο. non esse Χορὸς sed Χοροῦ, et hoc loco chori carmina olim fuisse, nunc deficere. Profecto mirandum est et viro magno hoc excidere et ab aliis probari potuisse: quid enim potest ineptius cogitari, quam vetula quærente chorum non respondere sed canere? Chorus igitur ad vetulæ quæstionem respondet, et cum illa in eo esset, ut quendam ex domo Chremyli advocaret v. 964. s. 965, Chremylus ipse in scenam procedens dicit v. 965. s. 966:

μὴ δῆτ', ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.

" Tria igitur chori munera in Pluto vidimus: quæ fabula cum ea re ad mediam novamque accedat comœdiam, quod justo choro et parabasi caret, aliaque ejus indicia, jam indicata et mox indicanda, præbeat, et a grammaticis antiquis ad eam referatur: talem chorum, qualem in Pluto vidimus, in multis tum mediæ tum novæ comœdiæ fabulis fuisse judico, neque assentior Boeckhio (Œcon. Athen. I. p. 493.), qui mediæ novæque comœdiæ choro nihil nisi sermones relictos fuisse existimant.

" Restat ut de parabasi, in nostra fabula ac media comœdia

omissa, pauca dicantur, iisque hæc de Pluti choro disputatio absolvatur. Parabasis vim et naturam exponere hoc loco neque propositum est nobis neque necessarium: certum est eam defuisse mediæ comœdiæ; Plutus igitur etiam hac in re illius χαρακτῆρα prodit. Platon. Kusteri p. xi. τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ μέσης κωμῳδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους—καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα. Cur autem parabasis omissa fuerit, non erit obscurum post ea, quæ supra de choregia sublata disputavi. Namque parabasis eas chori partes sibi vindicabat, in quibus summa choreutarum et recitandi ars et canendi et saltandi expromenda erat (conf. grammaticus Kusteri p. xiv.). Ad eas igitur partes bene sustinendas cum longum per tempus præparari choreutas oporteret, eaque præparatio sine magnis sumtibus institui non posset, neque poeta choregum a civitate electum acciperet [e]): res ipsa parabasin omitti jubebat. Sed alia accedit causa. Nam in parabasibus præcipue lacessendi et vexandi studio, et populum universum vel singulos ridendi consuetudini indulgebant comici: ea autem licentia non quidem lege, ut infra demonstrabo, sublata, sed tamen temporibus ipsis restricta erat.

" Alia investiganti mihi indicia, quibus Plutus ad mediam comœdiam accedat, statim occurrit longior at perfecta Homericæ fabulæ parodia, contenta illa versibus 302–315. Parodiæ quidem usus late jam in antiqua comœdia regnabat. Homeri aliorumque poetarum versus ac præcipue tragicorum loci ita a comicis transferebantur, ut risus inde excitaretur: sed nullum invenimus in aliis nostri poetæ comœdiis ejus parodiæ exemplum, qua tota cujusdam poetæ narratio ac fabula ex mythologia sumta comice translata atque expressa fuerit. Ad longiores et perfectiores parodias primus ex antiquæ comœdiæ poetis vim suam ingeniumque accommodasse videtur Cratinus in fabula Ὀδυσσεῖς inscripta; quam, etsi florente comœdia antiqua compositam, tamen mediæ comœdiæ τύπῳ signatam fuisse testatur Platonius Kusteri p. xi., quamque eo tempore doctam esse, quo Attica comœdia psephismate, ab archonte Morychide lato Olymp. 85, 1, tres per annos con-

e Platonius l. l. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν.

stricta teneretur, non sine magna veritatis specie suspicatus est Meinekius I. p. 35. Restituta Olymp. 85, 4. comœdiæ libertate, comici hunc fabulas mythologicas earumque scriptores ridendi morem abjecerunt. Sed circa Olymp. 96. vel 97. plures comœdias ad fabulas mythologicas earumque narratores, sive epicos sive lyricos sive tragicos, deridendos compositas doctasque esse tum deperditarum tituli ac fragmenta ostendunt, et Platonius l. l. luculento testimonio comprobavit, tum inde apparet, quod Antiochus Alexandrinus singularem librum scripsit Περὶ τῶν ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ κωμῳδουμένων ποιητῶν. Athen. 11. p. 482. c. Sed hujus parodiæ genus est duplex: nam comici aut fabulas ipsas mythologicas ad risum excitandum detorquebant, aut poetarum inventa et poematum argumenta tamquam ridenda et explodenda notabant, h. e. non tam fabulas mythologicas, quam imperitos earum narratores et inventores ridebant. Prioris generis parodia est ea, quam in Pluto indicavimus. Pro *Circe* Homerica hic est *Lais* meretrix, pro *Ulixi sociis amici Philonidis*, pro insula *Æœa Corinthus*, pro *Ulixe* ipso *Philonides*, pro *venenis* μεμαγμένον σκῶρ. In altera stropha vv. 308–315. Carioni, qui Circen se imitaturum esse dixerat, minatur chorus se Ulixis personam agentem, quemadmodum is Circen satis ferociter agressus sit (Odyss. κ. 321. 322.), ita in Carionem multo crudelius facturum esse; simulque versu 312. respicit chorus Odysseæ locum χ. 175–177. 192–194, substituitque caprario Melanthio turpissimum Aristyllum. Alterum parodiæ genus adhibitum reperitur in strophis 290–295. 296–301, ubi fabula parodiæ subjecta ex Homero sumta est, sed simul Philoxenus ridetur, ut qui primus eam fabulam imperite tractaverit.

" Præterea illam antiquæ comœdiæ singulos aliorum poetarum versus mutuandi eosque ridicule transferendi consuetudinem a mediæ comœdiæ poetis non esse repudiatum, cum per se verisimile sit, Pluto certissime comprobatur. Quod quo certius constet, eos Pluti locos apponam, quos ex tragicis vel aliis poetis detortos esse observavi. Statim fabulæ initio vv. 6. et 7.

τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων,

rideri tragici cujusdam locum et ex nomine servi, argute cir-

cumscripto per σώματος κύριον, et numeris, qui nullis solutionibus dilatantur, et toto orationis colore apparet. His adjungimus vv. 8–12.

τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι – –
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην.

quibus ridetur Euripides Oreste 285–387. ed. Dindorf.

Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις εὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.

Versu 9. alium respici tragici locum nobis ignotum voces illæ θεσπιῳδεῖ et χρυσηλάτου ostendunt. Tragicum spiritum in verbo θεσπιῳδεῖ agnovit scholiastes his verbis: ἐτραγικεύσατο τῇ φράσει, et vocis χρυσηλάτου vim supra soccum elatam perspexit Bergleris: "Hæc quoque vox supra soccum comicum, utitur "ea sæpius Euripides, in Medea aliquoties." Lege locos Euripideos in indice editionis Beck. Versum 39.

τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;

ex tragico translatum esse et λέξις τραγικὴ illa ἔλακεν indicat (conf. schol. ad Pacem v. 381. sive 379.), et audax locutio, ἐκ τῶν στεμμάτων, confirmat. Fidem igitur habebimus scholiastæ ad hunc locum narranti rideri hoc versu Euripidem. Repetitiones Euripideæ notari videntur v. 114.

Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,—

Versu 203.

δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος.

respici ad versum Euripideum in Phœn. 606. ed. Porson.

— δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

vidit Berglerus. Majore confidentia versum 213.

ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην.

ex tragico nescio quo sumtum esse affirmo. Versum 255.

ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ',—

legentes recordamur versum Hecub. 507.

σπευδῶμεν, ἐγκονῶμεν,—

Versus 601.

ὦ πόλις Ἄργους κλύεθ' οἷα λέγει;

ex diversis Euripidis versibus detortus est. Cf. Phœn. 611. 613. ed. Dind., Med. 168. collato 166. Ad versum 603.

τί πάθω τλήμων;

recte animadvertit scholiastes: τινὰ γελᾷ τῶν τραγικῶν. Versus 635.

ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,

ex Sophoclis Phineo translatus est inversa sententia. Cf. schol.[e] Versibus 639. et 640.

ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν.

similes multi apud Euripidem inveniuntur. Versus 660. 661. supra soccum assurgere vidit Hemsterhusius, itemque v. 1151. s. 1152.

πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.

" Præterea tragicum spiritum et numeris et orationis colore produnt versus sequentes:

51. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,
81. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
καὶ Ζεῦ, τί φῄς;
92. οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
328. θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
363. ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.
758. ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
825. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
1110. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται.
1127. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.

" Sequitur ut de hominibus dicamus in Pluto nominatim descriptis, inter quos tres potissimum sunt, quorum nomina aliquid conferant ad ætatem fabulæ definiendam, Philonides, Agyrrhius, Thrasybulus. Ac de Philonide quidem supra diximus. Alter est Agyrrhius, de quo v. 176. Cario Chremylum interrogat,

Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

h. e. *nonne Agyrrhius divitiis elatus luxuriatur et quasi asinus pedit?* Quæ dicta sunt de eo tempore, quo Agyrrhius magnam auri vim corraserat. Idem vero ab Aristophane in Ecclesiazusis vv. 103. 104.

e Ejusdem generis proximus est versus 636. Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών. et paullo post v. 661. καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί. Sophoclis verba esse v. 541. ἢ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει et v. 935. οἴμοι μάλ' αὖθις ex scholiis ineditis ostendi. G. DINDORF.

καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή·
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.

tamquam is describitur, qui, cum diu ignobilis delituerit, nuper ad altum in re publica administranda gradum evectus sit. Quam ad rem multum contulit, quod ille mercedem eorum, qui populi concionem frequentarent, paullo ante Ecclesiazusas, Olymp. 96, 4. datas, ad tres obolos augendo plebeculæ sibi favorem conciliavit. Cf. Eccles. 184–186, Boeckh. Œconom. Athen. vol. 1. p. 247. Ea autem gratia tantopere crevit, ut ille, in Thrasybuli ab Aspendiis occisi locum suffectus, ad exercitum circa Lesbum ceterasque maris Ægæi insulas dispositum mitteretur Olymp. 97, 3. s. 4, h. e. paullo ante Plutum posteriorem. Cf. Xenoph. Histor. Gr. 4, 8. 31. Dodwell. Annal. Xenoph. 22. Agyrrhii igitur potentia et auctoritas maxime florebat Olymp. 96. et 97. Cf. Boeckh. Œconom. Athen. 1. p. 236. 240–242. 245. 258. 339, Meinek. Q. S. p. 35. Itaque in Pluto posteriore hoc de Agyrrhio apte dici poterat:

Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;

minime vero in Pluto priore, h. e. Olymp. 92, 4. cum iste, qui demum paullo ante Ecclesiazusas, h. e. sedecim annis post, auctoritatem opesque consecutus est, vix ab ullo cognosceretur. Neque pepercit Aristophanes Timotheo illa ætate clarissimo, sed notavit ejus luxuriam in domicilio ad turris altitudinem exstructo v. 180, quem versum Pluti posterioris esse unusquisque videt. Cum igitur in continua Carionis oratione 170–180. versus 176. 179. 180. soli Pluto posteriori vindicandi sint, et cum vv. 173. 178. propter res in iis memoratas in priore, ut infra apparebit, locum habere non potuerint: etiam ceteros duo, Pamphilum et Belonopolem (174. 175.), in ea oratione commemoratos, in secunda demum Pluti editione notatos esse certum est. Pamphilus qualis fuerit, optime intelligitur ex loco Platonis comici a scholiaste servato: Καὶ νὴ Δί' εἰ Πάμφιλόν γε φαίης κλέπτειν τὰ κοινὰ, ἅμα τε συκοφάντην. Qua de causa fidem habebimus scholiastæ Pamphilum ærarium compilasse narranti et propterea bonis publicatis exilio multatum esse. Belonopolem[f], h. e. acuarium, Pamphili parasitum fuisse tradit

[f] Huic nomen fuisse Aristoxeno ex scholiis ineditis cognovimus. G.DINDORF.

idem scholiastes. Nec minus Philepsium, pecuniam solventibus historias (μύθους) narrantem et propterea v. 177. irrisum, soli Pluto posteriori vindico, eodem fretus argumento, quo antea Pamphilum et Belonopolem acuarium in Pluti secunda demum emendatione irrisos esse statui; cum enim in continua Carionis oratione (170–180.) quinque saltem versus (173. 176. 178. 179. 180.), ut ante demonstravi, in Pluto priore locum habere non potuerint, certum est eam totam secundæ Pluti editioni accessisse.

"Denique v. 550. notatur Dionysius, ut qui patriam suam crudeli tyranni imperio oppresserit, eique opponitur Thrasybulus, qui Athenas a triginta tyrannis liberaverit, Olymp. 93, 4. et 94, 1, quem versum Pluto priori defuisse vix est quod moneam.

"His argumentis adjungimus alia. Namque præter versus modo laudatos de aliis quoque certum est, eos in sola fabula posteriore lectos fuisse; quos quidem breviter enumerabo. Versus 173.

τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;

respicit ad bellum ξυμμαχικὸν, inde ab Olymp. 96, 2. usque ad 98, 2. gestum, est igitur Pluti posterioris. Versu 178.

ἡ ξυμμαχία δ' οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις,

notatur fœdus Atheniensium cum Ægyptiis pecuniæ causa factum, quod miris erroribus et ineptiis scholiastæ obscurarunt, et interpretum recentiorum nemo explicuit. Seditio Ægyptiaca exarsit ante id bellum, quod contra Persas a Cypriis duce Evagora susceptum est. Cf. Isocrat. Paneg. p. 69. d. e. Bellum Cyprium fieri cœpit Olymp. 98, 3. (cf. Diodor. 15, 2), et ante hoc jam tres per annos a Persis bellatum erat contra Ægyptios. Cf. Isocrat. l. l. Cadit igitur belli Ægyptiaci initium in Olymp. 97, 4, in quo gerendo Athenienses ære conductos Ægyptiis fuisse socios propter locum nostrum dubitari nequit, indeque simul apparet hunc versum esse Pluti posterioris. Versus 329–331. posteriori Pluto vindicandi sunt, cum in iis merces concionem adeuntium (μισθὸς ἐκκλησιαστικὸς), ad tres obolos aucta, commemoretur: aucta erat merces illa ex uno ad tres obolos non diu ante Ecclesiazusas, h. e. paullo ante Olymp. 96, 4. Cf. Boeckh. Œconom. Athen. I. p. 247.

Versus igitur allati in Pluto priore legi non poterant. Versum 515.

ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι,

Pluti posterioris esse significavit scholiastes, ad verba καρπὸν Δηοῦς scribens, ἤδη τὸ ἔπος τοῦτο τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει, h. e. redolere vocem Δηὼ mediam comœdiam; optime: nam neque in aliis Aristophanis fabulis, neque, quod sciam, in antiquæ comœdiæ fragmentis illud nomen invenitur. Scholiastæ mentem minus percepit, ut mihi quidem videtur, eruditissimus Meinekius 2. p. 4, qui τὸ ἔπος τοῦτο non ad vocem Δηοῦς, sed ad totum versum retulit, et scholiastam grandiori sermone offensum esse dicit[g]. Sed hoc ex illius verbis elici non potest, immo hoc affirmat scholiastes, antiquæ comœdiæ poetam dicturum fuisse Δήμητρος καρπὸν, sed recentiorum esse insolita deorum nomina arripere, quale sit Cereris nomen Δηώ. De v. 991. (992.)

ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου,

in schol. Venet. ad Il. ψ. 361. hæc leguntur: τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου (sic Dobræus: vulgo προκειμένου) τοῦ ι, παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ δευτέρῳ. Luculento igitur testimonio constat hunc versum Pluti posterioris fuisse, indeque idem de vv. 989. 993. 992. qui cum illo cohærent, affirmare licet. Hujus grammatici testimonio aliud non minus luculentum adjungo, videlicet Athenæi, 9. p. 368. d. ex Πλούτῳ δευτέρῳ versum.

οἴμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον

laudantis; atqui hic versus legitur in nostra fabula 1128. (1129.). Esset egregium, si multos ejusmodi locos ex veteribus grammaticis afferre possem, idque præclare sententiam meam comprobaret: sed hoc cum fieri nequeat, certe illud grave est, quod locus ex Πλούτῳ πρώτῳ a scholiaste ad Ran. 1120. (1125.) allatus in nostra fabula non reperitur. Locus hic est: τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστων αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. Πλα-

[g] Scholiastæ verba male interpretatur Ritterus, recte Meinekius, omninoque mediæ novæque comœdiæ poetæ sublimius tragicorum genus dicendi non tam risus excitandi, quod antiquorum comicorum consilium fuit, quam ornatus caussa imitati esse videntur. Docte igitur scholiasta annotavit hunc versum τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζειν. G. DINDORF.

τεῖαι, scil. πληγαὶ, sunt verbera cum palma istis inflicta, qui in certamine cum facibus in Ceramico celebrari solito postremi ac tardiores currerent, quæ alio nomine appellabantur Κεραμεικαὶ πληγαί. Cf. schol. ad l. l. Poterat hic prioris Pluti locus inesse colloquio Chremyli et Blepsidemi cum Penia, ita ut alter senum Paupertati exprobraret, illam, cum privaret homines victu, causam esse (αἰτίαν), ut multi in certamine isto tardius currentes (τῶν λαμπαδηφόρων ὕστατοι) verberibus (πλατείαις) afficerentur. His rationibus tam certis et firmis accedit, quod, ut vidimus ad res posterioris Pluti tempore gestas sæpissime respicitur; at vero eorum, quæ Olymp. 92, 4. agebantur, nihil in nostra fabula commemoratum inveneris: nihil de Alcibiade illa tempestate Atheniensium rebus misere afflictis succurrente atque egregie augente; nihil de aliis Atheniensium ducibus, Thrasylo, Theramene, Conone; nihil de Tissapherne et Pharnabazo Lacedæmonios adjuvantibus; nihil de classibus Lacedæmoniorum et Atheniensium in Hellesponto se invicem oppugnantibus; nihil de sublato imperio populi ac paullo post restituto; nihil de Callia divitiarum mole celebrato, sed circa hoc tempus luxuria et sycophantarum artibus ad paupertatem redacto; qui vir quam apte in hac fabula rideri potuerit, vel me non monente unusquisque videt.

"Sed quoniam satis docuisse mihi videor nostram fabulam esse Plutum posteriorem: difficultatem quandam non celabo, eamque removere aut ita infirmare conabor, ut sententia mea per eam convelli non possit. Res hæc est. Ad v. 115.

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

scholiastes hæc narravit: ἰδίως δὲ ὀφθαλμίαν τὴν πήρωσίν φησι, διὸ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ μεταπεποίηται·

τῆς συμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἥ σ᾽ ἔχει.

In priore igitur Pluto Aristophanes vocem ὀφθαλμία, h. e. malus oculorum affectus, contra vulgarem loquendi usum (ἰδίως) pro cæcitate (πήρωσις) admiserat, in posteriore autem invidiosæ illius vocis evitandæ causa totum versum mutavit. Sed cur novus ille versus in nostra fabula, h. e. Pluto posteriore, non legitur? Annotatio illa facta est ab antiquissimo grammatico vel potius ex eo exscripta, qui aut utramque Pluti editionem possidebat, aut, quod verisimilius est, utriusque fabulæ collationem nonnullis in locis institutam legebat: is autem, cum

hanc annotationem scriberet, versum illum, ut legebatur in Pluto priore, in exemplar suum recepit, ut annotationis verba ad marginem scripta statim melius intelligerentur, atque inde hunc prioris Pluti versum in libros nostros qui exhibent posteriorem irrepsisse conjicio.

"Annotatio huic similis legitur in scholiis ad versum 119, qui ante Brunckium ex tribus antiquissimis editionibus omnibusque Brunckii codicibus sic scribebatur,

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ
πύθοιτ' ἂν ἐπιτρίψειε.

quod idem legebat primi ad hunc locum scholii auctor, et εἰδὼς secundus quoque scholiastes agnoscit, in ceteris ab antecedente et libris discedens. Ad hunc igitur versum hæc scripsit prior scholiastes ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδώς· τὰ τούτων τῶν ἀνθρώπων πάντα εἰδὼς, ἐπεὶ οὐδὲν λανθάνει· μεταπεποίηται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ. Falsa est scholiastæ explicatio; si legimus εἰδὼς, hoc cum πύθοιτ' unam efficere notionem statuendum est: *si Juppiter horum stulta consilia perspiciens cognoverit, me contriverit.* Sed ea sententia et verborum collocatio cum parum probaretur ipsi poetæ, prioris versus partem ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς in Pluto posteriore emendavit. At quomodo? hoc a grammatico nostro non edocemur: ipsi igitur videamus, num illam emendationem invenire possimus. In Brunckiani codicis margine libroque Ravennate pro εἰδὼς legitur οἶδ' ὡς, quæ scriptura, vulgatæ nimium quantum præferenda, a Brunckio et nuperrimis Aristophanis editoribus jure in textum recepta est: ea enim pro sententia obscura suppeditat facilem et lucidam, pro verborum structura intricata expeditissimam. Hoc autem ut efficeretur, propterea versum emendandum esse poeta censuit, alia enim nulla apparet causa: jam versus

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ—

emendatione indigebat; hic autem

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς τὰ τούτων μῶρ' ἔμ' εἰ—

minime: qua de causa certissimum mihi videtur illam emendationem ab ipso poeta in secunda Pluti editione factam esse. In optimo igitur Aristophanicarum fabularum libro Pluti posterioris scriptura mansit, cum in ceteros istud εἰδὼς ex grammaticorum annotationibus, ut supra exposui, reciperetur. Neque vero illi, quibus mea de his locis sententia parum proba-

bilis videbitur, inde, quod in nostram fabulam casu quodam duo versus ex priore Pluto illati sunt, colligent Plutum nostram ex priore et posteriore mixtam esse, quemadmodum fecerunt illi viri, quorum de duplici Pluto sententias nunc breviter examinabo, ut error late disseminatus in perpetuum tollatur.

" *Ludolphus Kusterus,* quod sciam, primus audacius et confidentius pronunciavit fabulam nostram ex Pluto priore et posteriore mixtam esse: qui error hunc in modum viro docto subnatus est. Recte quidem ille judicabat nostram fabulam non esse Plutum priorem, cum in ea reperiantur notæ quædam temporis priori minime convenientes: sed quo minus posteriorem esse eam statueret, duo impediebant. Primum a Petito Legg. Att. p. 151. ed. Wessel. persuaderi sibi passus erat, eo tempore, quo Plutus iterum doceretur, lege ab Antimacho lata vetitum fuisse *ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν,* et propterea eos locos, in quibus nominatim quidam perstringuntur, in Pluto posteriore locum habere non potuisse, sed ex priore in nostram translatos esse statuebat[h]; deinde nimium tribuebat duobus scholiorum locis modo expositis. Secutus est *Brunckius,* qui insigni levitate ad v. 115. affirmavit: ' Plutum nostrum nec priorem esse neque posteriorem, sed e duobus a grammatico quodam vetustissimo concinnatum.' Cujus sententiæ rationes etsi non exposuit, dictu tamen non est difficile, quænam illæ fuerint. Primum videlicet Kusteri judicium incaute suum faciebat; tum vero, cum legisset apud grammaticos a nobis supra laudatos Plutum posteriorem chori canticis privatam esse (*ὁ Πλοῦτος χορῶν ἐστέρηται*), et nihilo minus in nostra fabula chori partes extare videret, eas ex Pluto priore sumtas existimabat. Cf. ad v. 960, ad quem scripsit: ' Hæc ut pleraque hujus dramatis manifesto sunt ex Pluto priore, in quo chorus suas agebat partes.' Sed jam ante Brunckium tum de Pluto tum ejus scholiis egregie meritus erat *Tiberius Hemsterhusius:* qui quidem sibimet ipsi de hac quæstione nondum satis constare, partim vero falsa de ea cogitasse et multis locis ostendit et p. 39. sq. his verbis pronunciavit: ' De duplici

h Petiti errores satis refutavit Clintonus in Fastis Hell. vol. 2. p. L et seqq. Quamobrem omittimus quæ de eodem argumento copiosius disputavit Ritterus. G. DINDORF.

vero Pluto et scholiis ad utramque fabulæ editionem diversis, quia res est paullo difficilior nodoque non uno intricata, alibi de industria agemus.' Hoc nomen non solvit vir ingeniosus, idque, ut mihi quidem videtur, non magnopere dolendum est. Nam cum ille et ad priorem Plutum et ad posteriorem scholia exstare persuasissimum sibi haberet, sententiam Kusterianam sequi debebat; is enim, qui scholia utriusque fabulæ, eademque ad nostram spectantia, mixta esse arbitratur, idem comœdiam nostram ex utraque, priore et posteriore, conflatam existimare debet: quem quidem errorem jam ante satis notavi. Sed Hemsterhusius interdum ulterius est progressus, ita ut statueret inveniri scholia, quæ nostram fabulam interpretari neutiquam possent, ideoque ad prioris Pluti versus in nostram haud receptos referri deberent. Qua in re vehementer erasse virum eruditissimum duobus exemplis demonstrabo. Ad v. 159.

ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

hæc scripsit scholiastes: Περιπέττουσι· διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ· ὁ αὐτὸς Θεσμοφοριαζούσαις·

ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων,
ὅσαις δὲ περιπέττουσιν αὐτὰς προσθέτοις.

Hæc igitur verba quomodo ad Aristophanis versum explicandum apta essent, non intelligebat Hemsterhusius, et propterea p. 49. suspicatus est in prima Pluti editione aliud loco vocis *ὀνόματι* fuisse vocabulum, cui hæc annotatio, ad primum Plutum pertinens, apte responderit. Sed tum sæpius aliena a locis explicandis afferunt scholiastæ, tum ab hoc vitio vacat noster grammaticus. Nam ille locutionem *ὀνόματι περιπέττειν* recte, licet parum accurate, interpretatur per *προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ*, illud enim *ὄνομα* (*verba inania*) est *κόσμος πρόσθετος*. Versus autem ex Thesmophoriazusis (secundis) aptissime afferuntur propterea, quod inde statim perspicitur, quæ sit propria verbi *περιπέττειν*, h. e. *circumlinere*, significatio, cum in Pluti loco idem verbum translatum sit. Alius est scholiorum locus ad v. 521.

ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

hicce: διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Inde Hemsterhusius p. 152. collegit scholiastem in exemplari suo Pluti prioris aut posterioris invenisse *παρ' ἀπίστων ἀνδρα-*

ποδιστῶν, idque Harius Ep. crit. p. 49, ut certissimam emendationem, reponendum putabat. Sed scholiastæ verba minime ostendunt eum alia legisse quam quæ nobis libri omnes exhibent: is enim scholiastarum more non ea tantum attulit, quæ ad explicanda poetæ verba facerent (scil. diffamari Thessalos *ὡς ἀνδραποδιστὰς*), sed ea etiam, quæ scire lectoris interesse judicabat, diffamari eosdem *ὡς ἀπίστους*. Illud *διαβάλλονται* enim non ad hunc Aristophanis locum, sed in universum ad Thessalorum famam referri debet. Quæ cum ita sint, et hujus scholii auctor nostram fabulam interpretatus est.

" Reliquum est ut de Pluto priore dicamus. Scholiastæ testimonio cum constet versum 115.

ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας,

Pluti prioris fuisse, versus 114. et 116, cum illo artissime cohærentes, priori non defuisse apparet. Erat igitur in priore nostræ fabulæ editione, qui ad Plutum deum conversus magnifice gloriaretur et cum fastu promitteret se illi visum esse restituturum. Sed Plutus donum sibi oblatum despiciens recusabat versu 119, qui, ut testatur idem scholiastes, in fabula priore legebatur. Quibus indiciis hoc efficitur, in priore Pluti editione, quemadmodum in nostra s. posteriore, incidisse quendam in deum Plutum et ad visum ei restituendum operam suam et consilium obtulisse; deum vero istud inceptum ut audacissimum improbumque reformidasse. Quam rem quamvis certis testimoniis persequi ulterius non possimus: nihilominus tamen, cum in utriusque fabulæ initio tanta appareat similitudo, cumque istud inceptum, in quo tota fere nostra comœdia versatur, disertis verbis etiam in priore Pluto indicatum fuerit, nequit dubitari in illa quoque fabula oculorum malo Plutum esse liberatum, h. e. utriusque comœdiæ *μῦθον* persimilem, ac posteriorem fabulam prioris fuisse *διασκευὴν* s. retractationem. Huc accedit, quod locum, ex Pluto priore a schol. ad Ran. 1120. (1125.) servatum, ex Chremyli et Blepsidemi cum Paupertate colloquio desumtum esse probabiliter conjecisse mihi videor; quæ conjectura si vera est, in Pluto priore, ut in posteriore s. nostra, apparebat Paupertas, novum illud inceptum Pluto restituendi visum prohibitura, a senibus autem illis contemta ac retrusa.

'Sed quamvis utriusque fabulæ argumentum perquam simile fuerit; confidenter tamen Plutum priorem affirmo a posteriore multum fuisse diversam; qua de re nunc explicatius dicam. Plutum priorem Aristophanes docuit Olymp. 92, 4, quo tempore antiqua comœdia naturam suam et quasi χαρακτῆρα s. τύπον nondum abjecerat: nam Ranæ, quam fabulam docuit tribus annis post, Olymp. 93, 3, utique ad antiquam comœdiam referendæ sunt. Cratinus quidem jam diu ante hoc tempus docuerat 'Οδυσσεῖς, fabulam mediæ comœdiæ τύπῳ signatam; sed illam eo tempore scriptam esse, quo Atticorum comœdia Morychidis psephismate constricta teneretur, Olymp. 85, 1—3, verissime conjecit Meinekius. Crates quoque eo, quod conviciandi morem comœdiæ antiquæ proprium mittebat, ad mediæ comœdiæ formam et ingenium diu ante Aristophanem accesserat. Cf. Aristot. Poet. 5, 5. de quo loco unice vera est Meinekii interpretatio, proposita illa Q. S. 1. p. 26. Cratetem imitatus est Pherecrates, Aristophanis æqualis, teste anonymo Kusteri p. xii. Cf. Meinek. 1. p. 26. 27. 2. p. 32. Sed inde, quod Cratinus temporibus, Crates et Pherecrates natura sua ingenioque adducti id comœdiæ genus tentarunt, quod postea a mediæ novæque comœdiæ poetis excultum est, inde, inquam, nemo colligat Aristophanem quoque jam Olymp. 92, 4. ad generalem vitæ morumque descriptionem in Pluto priore operam suam contulisse, semel antiquæ comœdiæ χαρακτῆρα deseruisse, et tum tribus annis post in Ranis ad morem antiquum redisse. Quæ conjectura cum parum habeat probabilitatis, utique statuamus oportet Plutum priorem antiquæ comœdiæ τύπῳ signatam fuisse. Ille τύπος s. χαρακτὴρ apparet, si fabulæ argumentum spectaveris, tribus potissimum in rebus. Namque aut tota comœdia superstructa est rebus certis ex Atheniensium re publica vitaque communi sumtis; aut vitia insignia, quibus laborabat quodam tempore tota fere civitas, in singulis hominibus, in quibus illa maximè conspiciebantur, describuntur; aut ejusmodi vitia per homines ab ipso poeta procusos repræsentantur. Hoc ultimum genus jam accedit ad multas mediæ novæque comœdiæ fabulas, sed eo tamen ab illis differt, quod semper respicit ad res veras, h. e. ad vitia omnibus perspicua, certo quodam tempore obtinentia totamque civitatem vexantia: me-

dia autem comœdia ad *μῦθον* ipsum, sive a poeta inventum sive ex mythologia desumtum, artificiose et copiose pertractandum operam suam accommodavit."

Addidit his Ritterus conjecturas quasdam de argumento Pluti prioris, incertiores quam quæ commemorandæ videantur. Nam similes sunt illis, quas de hujusmodi argumentis excogitare solebat Suevernius, vir egregius, sed ingenio doctrinaque mirum quantum abusus ad commenta vanissima[h]. Neque illud non quæsivit Ritterus cur Plutum fabulam post viginti annos iterum in scenam produxerit Aristophanes. Quod est ejusmodi ut, quum sciri ab nemine possit, ne quæri quidem debeat.

Primas fabulæ partes Araroti filio agendas dedisse Aristophanem ex eo colligi potest, quod argumenti Græci scriptor narrat, postremæ hujus quam suo ipsius nomine ediderit fabulæ opportunitate usum esse poetam ad filium spectatoribus commendandum: quod confirmat vitæ scriptor p. xiii. ed. Kust. his verbis, *'Αραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον.* Quo loco fabulam hanc judices certaminis scenici habuerint nescimus. Tantum enim ex didascaliis prodidit argumenti Græci scriptor, docuisse hanc fabulam Aristophanem *ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, 'Αριστομένους δὲ 'Αδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ 'Αδώνιδι, 'Αλκαίου δὲ Πασιφάῃ.* Mirum est quinque hic nominari poetas, quum in aliarum et comœdiarum et tragœdiarum quæ supersunt didascaliis omnibus tres tantum memorari soleant poetæ, qui prima vel secunda tertiave præmia victoriæ reportaverint. Quæ res Clintono in Fastis vol. 2. p. 101. eo explicanda videtur, quod sublata choregia unus tantum eorum qui in certamen descendissent poetarum victor declararetur. Aliud hujusmodi exemplum reperitur in monu-

h Ejusmodi illud est quod Suevernius in commentatione de Nubibus, Berolini edita a. 1826. Strepsiadis persona Periclem, Phidippidis Alcibiadem notari pronuntiavit, et Aves, de quibus disseruit in Actis Academiæ Borussicæ a. 1827. eo scriptam esse consilio sibi persuasit, ut expeditionis Siculæ perversitas exagitaretur. Quam opinionem Suevernius tanta arte tantaque eloquentia exornavit ut fraudem fecerit interpreti Britanno, R. Hamiltono (*Essay on the Birds of Aristophanes by Suevern, translated by R. H. London* 1835.) qui non probare illam, sed refutare potius debebat. Suevernii quanta in hoc genere fingendi fuerit licentia, vel ex eo æstimari potest, quod Pisthetæro Gorgiæ rhetoris personam esse repræsentatam putavit.

mento Attico apud Boeckh. vol. 1. p. 353. n. 231. quod archonte positum est Diotimo, qui eponymus fuit olymp. 106, 3.

---

1. *Ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ*] Ita et Plato Protag. init. et Demosth. pro Phorm. [p. 960. Reisk.] Supplendum autem *οἱ ἄλλοι* vel *ἅπαντες* vel simile. Demosth. p. Phorm. paullo inferius: *μὰ τὸν Δία καὶ τοὺς θεούς*. ibid. inferius [p. 963, 5.] *ἅπαντας* addit. Æschines c. Timarch. [p. 110, 2. Reisk.] *πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν*, qui ibidem [p. 92, 5.] addit *καὶ τῶν ἄλλων θεῶν*. Sic in aliis. Infra 437. *ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοί*. BERG.

6. *τὸν κύριον*] *ὁ κύριος τοῦ σώματος* est servus. Nam ut ICti Rom. loquuntur, servus naturaliter corporis sui dominus est. Et Ammonius, v. *δεσπότης· κύριος—καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ*. KUST.

9. Imitatur orationem tragicam hic et aliis non paucis hujus fabulæ locis, de quibus supra dictum est. p. 33. seq.

11. *ἰατρὸς*] Vid. Av. 584. *ἰατρομάντις* dicitur ab Æschylo Eum. 61.

17. *ἀποκρινομένῳ* R. Legebatur *ἀποκρινομένου*, consentiente Ammonio de interpret. fol. 78[a], 13. ed. Ald. a. 1545. a Porsono indicato et Suida in *γρῦ*. *ἀποκρινομένου* positum ab librariis, qui genitivum accommodarent verbis *κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ*: ad quam constructionem nihil caussæ erat cur rediret poeta orationemque impeditam sine caussa redderet. Admodum probabilis Bentleii conjectura est *ἀποκρινόμενος*. Chremylum a Carione interrogatum nihil respondisse apparet ex v. 19. 24.

γρῦ] Vulgo *γρύ*, accentu vitioso, de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro Stephani.

21. *στέφανον ἔχοντά γε*] Qui olim consulto oraculo ex Apollinis templo redibant coronati erant. Qui autem sacris ejusmodi coronis ornati erant, sancti quodammodo habebantur, eosque violare nefas erat. v. schol. Eurip. Hippol. 792. schol. Soph. Œd. T. 82. ubi ad hunc locum respicit. Cfr. Brodæi Misc. vol. 2. Grut. Thes. Crit. p. 518. KUST.

22. *ἀφελὼν*] *ἀφελών γε* R.

27. *κλεπτίστατον*] Schol. recte observat poetam hoc dixisse præter exspectationem. Nam post *πιστότατον* exspectabatur *εὐνούστατον* vel simile quid. KUST.

29. *ἦν* forma recentior: antiqua *ἦ* constanter usus est poeta

in fabulis reliquis, quæ omnes Pluto sunt antiquiores. ἦν metro postulante infra quoque v. 695. (quo loco utitur Ælius Dionys. apud Eustath. p. 1761, 52.) 822.

32. ὡς] πρὸς R.

34. ἐκτετοξεῦσθαι] Usum verbi metaphoricum Berglerus comparat cum Æschyli Eum. 679. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος (λόγου). Aristophanem imitari videtur Nicetas Choniat. Histor. p. 2 b. θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες καὶ πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες.

37. μηδὲ ἓν] Scribendum μηδεέν, ut Ald.

40. τοδί] ταδί V.

42. ἐκέλευσε] ἐκέλευε R.

48. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ γνῶναι δοκεῖ τοῦθ'] Id est ὁτιὴ τοῦτο δοκεῖ δῆλον καὶ τυφλῷ γνῶναι, ut φανερὸν γνῶναι πᾶσιν dixit v. 489. Sic recte hunc locum intellexit Boissonadius.

50. χρόνῳ] βίῳ R, ex v. 38. ἔτει (γρ. γένει καὶ χρόνῳ) V.

51. ἐς] εἰς libri.

τοῦτο ῥέπει] Sic tres codd. recte. Quod in impressis legitur τουτὶ, à correctore est, ignorante vim literæ ρ, qua præcedens brevis vocalis producitur. Vide quæ in hanc rem notavi ad Eurip. Or. 857. Æsch. Prom. 1031. Eurip. Hippol. 462. In Ione v. 530. tetrameter est trochaicus,

παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί.

BRUNCK. τοῦτο R. τουτὶ V.

56. φράσον] φράσεις R, Bentleii conjecturam quodammodo confirmans πότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσεις, ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ;

57. ταχὺ πάνυ] πάνυ ταχύ V.

63. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, i. e. *accipe virum et omen tibi oblatum:* quod servus ironice dicit. Mali enim ominis esse videbatur, senem cœcum aliquoties interrogatum non aliud respondere, quam κλαίειν σοὶ λέγω. KUST.

64. Δήμητρα] δήμητραν V.

65. Carioni tribuit Hemsterhusius. Continuabatur Chremylo. Conf. v. 67, 68.

εἰ μὴ φράσεις] Libri deteriores ἢν μὴ φράσῃς. εἰ μὴ φράσῃς (εις) R.

67. βέλτιστον] βέλτιον R.

69. καταλιπὼν R. V. κᾆτα λιπὼν libri plerique. In A. interpolatum τινα κᾆτ' αὐτὸν λιπών.

70. ἵν' ἐκεῖθεν] ἐκεῖθεν ἵν' R.

73. ἐργάσεσθε] ἐργάσεσθον codices multi. ἐργάσησθον V.

75. μέθεσθέ νύν μου] μέθετόν με νῦν V.

ἦν] ἠν V. ἦν R. ἠνὶ alii libri.

80. Hunc versum R. aliique nonnulli Chremylo, proxima verba Carioni tribuunt.

83. αὐτότατος] Vox comice conficta, ut *ipsissimus* apud Plautum. V. Thom. M. in αὐτός. KUST. Dixit de hoc comparativorum et superlativorum genere Apollonius in libro de pronomine p. 341.

84. Πατροκλέους] Ex sententia schol. Patrocles iste Laconicam vivendi rationem æmulabatur. Plures fuisse Athenis ejusmodi Λακωνομανοῦντας, ῥυπῶντας, patet ex Avib. 1281. In Nub. 835. οὐκ ἠλείψατο, οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. BERG. Poetam tragicum fuisse unus ex scholiastis narrat.

98. ἑόρακα Tyrwhittus. ἑώρακα libri. Veram scripturam alibi interdum servavit R.

πω] που V. aliique nonnulli. Recte habet πω. Conf. Eq. 944.

106. ἐγώ] γρ. ἐμοῦ V.

107. ἡνίκα δ' ἂν V.

111. μακρά] μακράν R.V.

115. Fabula hæc bis edita fuit. primum Ol. 92, 4. archonte Diocle, iterum post 20. annos, archonte Antipatro Ol. 97, 4. Quam habemus, nec prior nec posterior est, sed e duabus a grammatico quodam vetustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Hunc versum e priore fabula esse narrat vetus interpres eique in posteriore a poeta suffectum fuisse istum: τῆς ξυμφορᾶς ταύτης σε παύσειν, ἧς ἔχεις [ἥ σ' ἔχει], quia nimirum Pluti cæcitatem vocabulo minus idoneo appellaverat ὀφθαλμίαν. Sed qui e duabus unam fecit, in prioris versu facetum et comicum quid deprehendere sibi visus est: alioquin alterum prætulisset. BRUNCK. Hæc ex iis sunt corrigenda quæ procœmio annotationum ad hanc fabulam dicta sunt p. 39.

117. In A. [R.V.] verba τί φῄς; Chremylo tributa: sequens versus Carioni. Sic etiam personis divisæ loquendi vices in C. quam optimam distinguendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterhusius, cujus hac in parte felix industria. Duo alii codd. omnia non famulo, ut vulgo, sed hero tribuunt. BRUNCK.

118. ἅνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

119. Vulgo sic legitur hic locus: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', ἔμ' εἰ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψειε.* Ab impressis ne minimum quidem differunt A. [R.V.] In tribus aliis *τὰ τούτων μῶρ' ἔπη.* superscripta in duobus extremo versui glossa, *τοὺς μωροὺς λόγους, τοὺς ἀξυνέτους λόγους.* Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kusterus, cujus hæc est conjectura: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν εἰδὼς τὰ τούτων μῶρ', (ἐπεὶ | πύθοιτ' ἂν) ἐπιτρίψει με.* *Jupiter equidem, cognitis stultis horum consiliis, (postquam resciverit) me perdet.* Sic Kusterus Græca sua vertere debebat. Sed, quod ipsum procul dubio non fugiebat, aliis dissimulare voluit, quam inepta esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod jam erat in præcedente participio *εἰδώς*. Sub postrema hac voce latebat ulcus. Legendum sine parenthesi, plano sensu, molliterque decurrente phrasi: *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ | πύθοιτ' ἂν, ἐπιτρίψει με.* In margine codicis mei ab eadem manu, sed atramento paulo dilutiore, scriptum *οἶδ' ὡς*. BRUNCK. Recepi *οἶδ' ὡς*, sed servavi *ἔμ' εἰ.* Constructio verborum paullo durius trajectorum hæc est *ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδα ὡς ἔμ' ἂν ἐπιτρίψειε, εἰ τὰ τούτων μῶρα πύθοιτο.*

126. *ἐὰν*] *ἐάν γ'* Aldus et aliquot codices. Vid. ad Vesp. 228. *μικρὸν* libri optimi: pauci *σμικρόν.*

136. *παύσει' ἂν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ'. ΠΛ. ὁτιὴ τί δή;*] Legebatur *παύσειεν, εἰ βούλοιτο, ταῦτ' ἂν; ΠΛ. ὅτι τί δή;* Codex Ravennas *παύσειαν εἰ βούλοιτο ταῦτα. πλ. ὅτι τι δή;* unde correxi scripturam vulgatam, recepto quod in D. et codice Mutinensi uno est inventum *ὅτι τί δή*. Ita in Nub. 755. *οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους. Σω. ὁτιὴ τί δή;*

138. *ψαιστὸς* vel *ψαιστὸν* a grammaticis tam varie exponitur, ut lector incertior ab illis discedat. Prima igitur et propria ejus significatio est ea, quam inter alias habet Suidas: *Ψαιστὰ, ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψαισμένα* (sic enim ibi lego pro *κατεψηγισμένα*) *farina mola comminuta.* *Ψαίειν* enim propr. est mola comminuere. Porphyrius de abstin. 2, 6. *τῆς ψαισθείσης τροφῆς*, quam paulo ante dixerat *ἀληλισμένον βίον*, i. e. *victum molitum.* Sequitur ibidem: *τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα*, et paulo ante: *καὶ τὴν τροφὴν ψαισαμένων, et cibum mola comminuissent.* Nota, opponi hic sibi invicem *τὸ ἐρείκεσθαι* (quod

de frugibus vel leguminibus leviter tantum contusis et fractis dicitur) et ψαίεσθαι, quod *mola in farinam redigi* significat. Hinc igitur ψαιστὸς, quod proprie quidem adjectivum est, et *in farinam redactus* significat, sed plerumque substantive capitur (subintellecto nimirum voc. σῖτος, vel si ψαιστὸν dicatur, genere neutro, subaudiendum erit ἄλφιτον, vel simile quid) notatque far molitum, vel farinæ vino oleoque imbutæ pugillos, quos pauperiores olim diis libaminum loco offerre solebant. Porphyrius l. c. τιμᾶν θεοὺς λιβανωτοῖς καὶ ψαιστοῖς καὶ ποπάνοις. Idem cap. sequenti Docimi viles ψαιστοὺς diis gratiores fuisse ait quam aliorum sumtuosas victimas, ubi per ψαιστοὺς nihil aliud intelligit quam, ut ipsius verbis utar, τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας, *farinæ paucos pugillos*. Statim enim addit: ἐκ τῆς περικειμένης πήρας τῶν ἀλφίτων ὀλίγας δράκας ἐθυλήσατο. Et hoc sensu v. ψαιστὸς manifeste etiam capitur in epigr. Lentuli Gætulici [Anth. Pal. 6, 190.] καὶ ψαιστῶν ὀλίγων δράγμα πενιχράλεον. Hinc igitur intelligimus, quare Arist. βοῦν et ψαιστὸν h. l. conjunxerit, ut nimirum indicaret, deos non solum pinguioribus sacrificiis, sed etiam vilissimis libaminibus carituros esse, si Plutus visum reciperet. βοῦς enim sacrificium erat ditiorum, ψαιστὸς vero pauperiorum. KUST.

οὐδεὲν] Libri multi οὐδὲ ἕν.

145. ἀνθρώποισι] ἐν ἀνθρώποισι aliquot libri.

147. μικρὸν] σμικρὸν libri multi. Quod locum habet, si transponantur verba, σμικρὸν δι' ἀργυρίδιον.

152. ὡς] ἐς R. εἰς Suidas in ἑταῖραι.

157. θηρευτικάς] θηρευτικοὺς R.

163. Hic versus et qui sequuntur omnes usque ad personam Pluti Chremylo in impressis continuati sunt. In B. cod. inter herum et famulum divisi sunt. Versus hic tributus famulo, 164. hero, 165. famulo, 166. totus hero, 167. famulo, 168. hero: quod Bentleii, quem sequor, conjecturam confirmat. BRUNCK. qui v. 163. Carionis, 164. Chrem., 165. Car., verbis ὁ δὲ γναφ. γ. 166. Chrem., illis, quæ sequuntur, ὁ δ. γ. πλ. κ. Carionis, 167. Chrem., 168. Car. nomina præfixit. Quæ non mala est personarum distinctio, modo versus 160—164. uni Chremylo tribuantur.

166. γναφεύει A. Libri reliqui omnes κναφεύει, quæ usitata veteribus Atticis forma, ex Aristophane annotata a Polluce 7,

37. Fortasse igitur præstat cum Brunckio corrigi ὁ δέ τις κναφεύει γ'.

ὁ δέ γε] ὃς δὲ A. ὁ δὲ R. V. aliique.

168. παρατίλλεται] De pœna adulterorum παρατιλμὸς et ῥαφανίδωσις dicta, res est nota et a pluribus scriptoribus exposita. Si tanti est, poterit lector consulere, quæ notavimus ad Suidam s. v. ῥαφανίς. KUST.

170—179. Chremylo tribuit R. Vulgo 170, 2, 4, 6, 8. Chremylo, 171, 3, 5, 7, 9. Carioni tribuuntur, tum Χρ. ὁ T. δὲ π. Καρ. ἐμπ. Personarum vices invertit Brunckius primum versum (170.) Carioni, secundum Chremylo tribuit, et sic porro. Ego librum Ravennatem in eo sum secutus, quod uni omnia personæ tribui. Loquacitatem servi compescit herus verbis ἐμπέσοι γέ σοι. Brunckii annotatio hæc est "170. Ab hoc versu "usque ad verba ἐμπέσοι γέ σοι in v. 180. permutatæ fuerant "personarum sedes, quæ heri sunt, famulo tributis et vice "versa. In C. hic versus et 172. Carioni tributi; postea per-"sonæ minus conveniunt dictis, quia v. 173. loco suo motus "est. In A. D. versus 170. et 171. Chremylo tribuuntur: "172. Carioni; sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut ver-"bis ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος famulo tributis, versus clausula in "heri partes cedat, quod et flagitat decori ratio." ὁ T. δὲ π. Chremylo, ἐμπέσοι γέ σοι Carioni, 181. Chremylo, 182. 183. Carioni, 184. 185. Chremylo tribuit R.

170. μέγας δὲ βασιλεὺς] Rex Persarum, ut Acharn. 65. Av. 486. et alibi. BERG.

171. ἐκκλησία] In quam conveniunt propter trioboli mercedem, de qua vid. ad Eccles. 302.

172. δέ] δαί R.V. τὰς supra versum habet R.

173. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν] Præsidium igitur alebatur ab Atheniensibus Corinthi, hujus dramatis tempore, ut ex his verbis patet; quod fiebat, dum bellum gerebant Lacedæmonii cum Atheniensibus, Thebanis, Argivis, et Corinthiis, societate junctis ad id bellum, quod gerebatur in Corinthiorum regione, quod συμμαχικὸν et Corinthiacum vocatum est, ut videre est ap. Pausan. in Lacon. p. 91. [3, 9, 6. 4, 17, 3.] Duces Atheniensium fuerunt Iphicrates, Callias, Polystratus et Chabrias. Id factum est post reditum Agesilai ex Asia, ut notat Xenophon Hellen. 4, 2. et Demosthenes Philipp. prima [p. 46.]

Societas illa facta est, secundum Diodorum, Ol. 96, 2. Bellum cœpit fieri anno sequente, duravit sex annos integros vel plus, usque ad pacem Antalcidæ dictam, quam Artaxerxes Mnemon fieri curavit 98, 2. secundum Diod. et Euseb. PALMER. Vide Harpocration. s. v. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

174. Πάμφιλος] Scholiasta, κλέπτης τῶν δημοσίων, ὃς ἀνεδημεύθη· ἐκ τούτων δὲ ἐσπουδακότα πλουτεῖν κλαύσεσθαί φησιν ἁλόντα ἐπὶ κλοπῇ δημοσίων. κωμῳδεῖται δὲ καὶ ὡς δειλός.

175. ὁ βελονοπώλης] Pamphili amicus, cui nomen proprium fuisse Aristoxeno annotavit scholiasta.

176. Ἀγύρριος] Ἀργύριος libri multi vitioso consueto. Ἀγύρριος memoratur Eccles. 102, 184. "De hoc autem Agyrrhio, " qui Thrasybulo duci in præfectura Lesbi successit, qui plura " scire cupit, adeat Meurs. Lectt. Att. 6, 4. et Valesium ad " Harpocr. V. Ἀγύρριος." KUST.

πέρδεται] Istum Agyrrhium apparet divitem aliquando fuisse: Comicus hic dicit, eum propterea *insolentem* et *contumeliosum* fuisse, verbo πέρδεται utens, metaphora ab asinis ducta, qui saturi ludunt et pedunt. In Vesp. 1296. ἐσκίρτα, ἐπεπόρδει. BERG.

177. Φιλέψιος] Philepsii hujus meminit etiam Demosthenes c. Timocr. (p. 742.) KUST.

178. De hoc versu supra dictum p. 37.

οὐ] οὐχὶ libri multi.

179. Λαΐς] Athenæus 13. p. 592. c. (cujus verba repetiit Harpocratio in Ναΐς) τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, ἐρωμένην φησὶ γενέσθαι Φιλωνίδου, γράφων ὧδε "Ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα Ναῒς ὄνομα, ἧς " Ἀρχίας κύριός ἐστιν· ὁ δ' ὑμέναιος ἐπιτήδειος. ὁ Φιλωνίδης δ' " ἐρᾶν φησι." μνημονεύει αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ κἀν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει, ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου; γραπτέον Ναῒς καὶ οὐ Λαΐς. In prima Pluti editione Lais, quattuordecim tum annos nata, commemorari non potuit. Non magis potuit in secunda, quum tribus annis ante mortua esse videatur, quantum ex scholiastæ annotatione de loco quodam Platonis comici, ubi mortuæ mentio facta fuerat, colligi potest. Itaque necessaria videtur emendatio ab Athenæo proposita. Ex quo sequitur infra quoque v. 302. Κίρκην non Laidem esse intelligendam, sed Naidem.

180. Τιμοθέου] Timotheus, Cononis filius, [de cujus vita exposuit Corn. Nepos] tunc temporis, archonte Antipatro, incipiebat florere, et de eo h. l. intelligit Suid. in Τιμόθεος, et scholiastæ: et ut ex h. l. colligitur, turrim ædificaverat, propter quam nimis eleganter et magnis sumtibus exstructam, in invidiam eum trahit Aristophanes: nec de alio eum credo loqui. Nam et turris esse debuit ædificium potentis et insignis cujusdam viri, et tempora concordant. PALMER.

181. Hic et sequentes quatuor versus in A. Chremylo continuati, non interposita Carionis persona. In C. ubi præcedens hemistichion ob unius versus transpositionem famulo tributum, hic præfixa persona heri, cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In D. hic et duo sequentes famulo tributi: 184. et sequens hero. Meus impressis concinit. BRUNCK.

185. οὗτος] αὐτὸς V.

ἐπικαθέζηται] ἐπικαθίζηται aliquot libri.

μόνον R. Vulgo μόνος.

186. τοσαῦτα] τοσαυτὶ V.

196. κἂν Brunckius et, ut videtur, Mut. unus. Libri reliqui κῆν.

ἀνύσηται Dawesius. Libri ἀνύσῃ.

197. οὐ codex Dorvillianus. Reliqui libri omnes οὐκ εἶναι.

αὐτῷ om. Cantabrig. 1. αὐτοῦ Dorvill.

199. φράζε] φράσον V.

203. δειλότατον] δειλότατος R.V. Eurip. Phœn. 606. comparat Berglerus, δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

204. ἐσδὺς] εἰσδὺς libri.

205. ἐς] εἰς libri meliores.

λαβεῖν] λαμβάνειν V.

206. κατακεκλειμένα R. Vulgo κατακεκλεισμένα. Scribendum κατακεκλῃμένα.

209. ἐς] εἰς libri.

215—217. om. a. pr. m. R.

216. κἂν δῇ] Scribebatur κἂν δεῖ. Vid. ad Ran. 265. Libri pauci κεἰ δεῖ.

220. παπαῖ R. Vulgo παπαί.

223. ξυγγεώργους] ξυγγεωργοὺς Ald. accentu vitioso: vid. schol.

225. ἐνταυθὶ] Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

227. *τουτοδὶ κρεᾴδιον* Elmsleius in *Quarterly Review* 14. p. 449. Vid. ad Eq. 1357. *τοῦτο δὲ* (*δὴ* R.V.) *τὸ κρεάδιον* vulgo. *τουτὶ δὴ τὸ κρεάδιον* codex Paris. 2827. *τουτὶ δὲ τὸ κρεάδιον* Mutinenses tres. *κρεάδιον* vocabulum a grammaticis quibusdam improbatum. Antiattic. in Bekkeri Anecd. p. 103, 13. *κρεάδιον οὔ φασι δεῖν λέγειν τὸ ὑποκοριστικόν.*

237. *ἐς*] Libri plerique *εἰς*. Scribendum *ὡς* ex editione Juntina a. 1525. Sic v. 242. *ἢν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω.*

238. *κατὰ τῆς γῆς κάτω*] Herodot. 8, 53. *ἐρρίπτεον ἑωυτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω. περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω* Acharn. 97. DOBRÆUS.

240. *μικρὸν*] *σμικρὸν* V.

242. *ὡς* R. Vat. et pauci alii: *εἰς* V. et codices plerique cum Ald. Vid. ad v. 237.

244. *ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ*] *ἐν ἀκαρεῖ χρόνου* sæpe dixerunt Lucianus aliique recentiores: vid. Hemsterh. ad Luc. vol. 1. p. 105. qui in schedis ab Dobræo inspectis addit Alciphron. 3, 56. *ἀνάγκη σε γυμνὸν τῆς οἰκίας θύραζε ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ἐκβληθέντα ἐκπεσεῖν.*

245. *οὐκ ἐπέτυχες πώποτε*] *ἐπέτυχες οὐδεπώποτε* V.

252. Post hunc versum in Cantabrig. 2. adscriptum *χοροῦ*. De quo vide quæ supra dicta sunt p. 25.

253. *ταυτὸν θύμον*] *ταυτὸν* non pro *τὸν αὐτὸν* dictum, sed *θύμον* genere neutro accipiendum: qua forma Theophrastus aliique utuntur, non masculina solum *θύμος*. *θύμον* autem nominat, quia tenuis hic inopum hominum cibus fuit.

255. *ὡς ὁ*] *ὁ* om. R. *οὐ γὰρ* V.

256. *παρόντ'* Bentleius. *παρόντας* libri.

259. *πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι*] Id est *καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι.* Vid. ad Nub. 1269.

260. *μ'—κέκληκε δεῦρο* R.V. *γ'—κέκληκεν ἡμᾶς* vulgo.

265. *πρεσβύτην*] Illos tantum characteras memorat, qui Pluto huic cum plerisque senibus atque adeo cum præsente senum choro sunt communes, ut eos cavilletur; nam Plutus insuper et cœcus et claudus erat. BERG.

268. *ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν*] Conferri potest locus hic Plauti in Merc. 3, 4. 53. CH. qua forma esse aiebant? | EU. ego dicam tibi: | canum, varum, ventriosum, bucculentum, brevicu-

lum, | subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum. | CH. non hominem mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali. BRUNCK.

271. ἡμᾶς] ἡμᾶς ἔπειτ' V.

273. φύσει om. V.

ἐς] εἰς libri.

275. αἱ κνῆμαι] Crura tua gestiunt in nervos conjici et compedibus vinciri. Senex his verbis ostendere vult Carionem esse hominem petulantem neque prius quieturum quam petulantiæ caussa in nervum conjiciatur. FISCHER.

277. ἐν τῇ σορῷ] Plura erant Athenis dicasteria, in quibus judices ex decem tribubus Atticis sorte electi jus dicebant. Sortitio autem ad hunc modum fiebat. Cum singula δικαστήρια insignita essent nomine literæ alicujus alphabeticæ, is, cui ex. gr. in sortitione obtigerat litera Alpha, juris dicundi causa adibat δικαστήριον *Alpha* dictum; cui litera *Beta*, is δικαστήριον B, et sic deinceps. Cf. schol. infra ad 973. et 1168. Ad hunc igitur morem alludens Carion, cum chorum ridere vellet, ut constantem ex senibus jam decrepitis et capularibus, ait: Cum per literam, quam sortitus es, tibi jus dicendum sit (*in tribunali*, oportebat dicere, sed præter exspectationem et risus gratia dicit) *in loculo* (vel *capulo*), Charonte tibi symbolum (i. e. baculum judicialem), dante, tu adhuc ire cessas)? KUST. Vid. Schoemann. de sortitione judicum p. 17. De dicasteriis dicetur in annotatione ad scholia. ἐν τῇ σορῷ etiam eo explicari potest, quod laminæ, quibus nomen judicis et littera curiæ inscripta erant, interdum in sepulcro apponerentur. Tres hujusmodi laminas in cœmeterio prope Piræeum inventas esse ex Dodwelli Itinerario vol. 1. p. 433. annotarunt Dobræus et Boeckh. in Corp. Inscr. vol. 1. p. 341.

λαχὸν] Scholiastes notat, λαχὸν τὸ γρ. dictum esse pro λαχόντος τοῦ γράμματος more Atticorum, qui sæpe nominativum pro genitivo absoluto ponant, quod verum est. Sic Acharn. 1181. πτίλον—πεσὸν pro πτίλου—πεσόντος. Lys. 13. εἰρημένον pro εἰρημένου. Vid. Gregor. Cor. de dial. Attica [p. 38. ed. Schæf.] KUST. Pauci neque optimi codices λαχών.

δικάζειν] δικάδει R. γρ. δικάζει Mut. unus.

279. κόβαλος] κόβαλλος R.

281. Hunc versum om. R.V. Legitur v. 260.

285. ἄγων] φέρων V.

ὑμᾶς] ἡμᾶς R. aliique nonnulli.

286. πλουσίοις] Pauci codices πλουσίους.

ἅπασιν ἡμὶν] ἅπασιν ἥμιν Ald. Codices ἅπασιν ἡμῖν. Scribendum ἡμῖν ἅπασιν cum Brunckio. Vid. ad Av. 386.

287. Μίδας] In Μίδαις mutabat Kusterus propter præcedens πλουσίοις, parum subtiliter. Illic dativum posuit poeta, quia præcedit ἔστι (licet), hic accusativum, accommodatum infinitivo εἶναι.

289. ὄντως om. V. ὄντως ἀληθεῖς ex Demosth. p. 876. comparat Dobræus.

290—315. De hoc carmine vide quæ supra dicta sunt p. 27. seq.

290. θρετταν∊λὸ] Nihil significat hæc vox, sed fuit excogitata a Philoxeno, qui amationem Cyclopis et Galateæ scripserat, ad exprimendum illius indocti miserum carmen, quod stridenti cithara disperderet, in gratiam amicæ, cui placere studebat arte musica, quamvis esset ineptus. Testis Euripides, apud quem in Cyclope 424. Ulysses dicit: ᾄδει δὲ (Cyclops) παρὰ κλαίουσι συνναύταις ἐμοῖς ἄμουσα, et v. 487. chorus de eodem: ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος. Apud Lucian. etiam, cum Galatea laudasset eum, tanquam bonum musicum, Doris inquit, Dial. Mar. 1, 4. σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπί σε. Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. Talis vox est et τὸ φλαττοθραττοφλαττοθράτ, Ran. 1312. Item τήνελλα Acharn. 1246. et alibi, nisi quod illæ ludibrii causa sunt fictæ, hæc autem non. BERG.

Species quædam erat saltationis, Κύκλωψ dicta, de qua vide Meursium in Orchestra. BRUNCK.

291. ὡδὶ παρενσαλεύων] In h. l. (quem ex Philoxeni Cyclope sumtum esse schol. notat) Carion servus, Cyclopem imitari se velle dicens, chorum senum præcedit, cum indecoro quodam motu saltans: quod poeta per παρενσαλεύων indicare voluit. Alloquitur autem Carion chorum, tanquam ovium et caprarum gregem: Agite, filii crebro clamitantes et balantes ovium caprarumque olentium cantica, sequimini etc. Nota, τέκεα ἐπαναβοῶντες hic esse constructionem, non πρὸς τὸ ῥητὸν, sed πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut grammatici loquuntur. Vox ἐπαναβοῶντες enim jungitur τῷ τέκεα, non constructionis grammaticæ, sed

sensus habita ratione; quoniam τέκεα idem sign. quod υἱοί, cui ἐπαναβοῶντες et βληχώμενοι, ob generis similitudinem recte junxeris. Sic Hom. Od. 12, 74. Νεφέλη—κυανέη, τὸ μὲν κ.τ.λ. ubi, observante schol., articulus τὸ referendus est non ad νεφέλη, sed ad νέφος, quod ejusdem cum νεφέλη est significationis. Vide etiam Eustath. ad Il. p. 1167. qui plura constructionis hujus exempla suppeditabit. Consule etiam schol. Soph. Ajac. 168. ad verba ἀγέλαι ὑποδείσαντες. KUST.

294. κιναβρώντων] κιναβρῶν hircum olens. Lucian. Dial. Mort. 1, 5. κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος.

295. ἀκρατιεῖσθε] Est ab ἀκρατίζεσθαι secunda longa, quia derivatur ab ἄκρατος. Significat *jentaculum*, seu *matutinum cibum sumere.* [Vid. fragm. 505.] Confuderunt hoc verbum veteres critici cum alius derivationis et significationis verbo ἀκρατεύομαι, quod est ab ἀκρατής. Vim verbi non satis accurate reddit Bergleri versio, quam inconsiderate retinui, *lascivite.* Sensus est: *arrectisque veretris, ut hirci, jentate.* Quia nimirum hirci τὰ ἑαυτῶν αἰδοῖα λείχουσι. Glossa: λείχετε τὰ αἰδοῖα δηλονότι. BRUNCK.

297. πινῶντα Brunckius ex conjectura, quam per errorem Bentleio tribuit, qui non hoc, sed πίνοντα (propter sequens κραιπαλῶντα) conjecerat. πεινῶντα vulgo. πινῶντα tamen fortasse R.

298. Scholiasta, Φιλοξένου ἐστὶ παρηγμένον καὶ τοῦτο τὸ ῥητόν. τοιοῦτον γὰρ τὸν Κύκλωπα εἰσάγει πήραν ἔχοντα καὶ ἐπὶ ταύτῃ λάχανα ἄγρια. ταῦτα δέ φησι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς καὶ τῆς τυφλώσεως αὐτοῦ οὔσης ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ.

κραιπαλῶντα R. Cantabrig. 1. 2. et pauci alii. Plerique καὶ κραιπαλῶντα cum Ald. Et sic V. quoque.

300. καταδαρθόντα Porsonus. Libri καταδαρθέντα, forma aoristi vitiosa, qua inferioris ætatis scriptores interdum esse usi videntur. Vid. Wyttenbach. ad Plut. Mor. vol. 6. p. 557. Boisson. ad Nicet. Eugen. vol. 2. p. 188. Apud Photium p. 146, 10. κατεδάρθη: κατεκοιμήθη. scribendum κατέδαρθεν. ἀποδαρθέντα in versu Nicocharis in Bekkeri Anecd. p. 349. in ἀποδαρθόντα mutandum.

301. ἡμμένον om. R.V.

σφηκίσκον] Sic codd. omnes. Gl. δαλόν. Sic etiam legebat Eustathius, cujus hæc sunt verba p. 897, 57. ἀπὸ δὲ τῶν σφη-

κῶν, οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. Utrumque *σφηνίσκον* et *σφηκίσκον* eadem significatione in usu fuisse videtur. Prius reponi volebat Bentleius. BRUNCK. Bentleii opinioni, *σφηκίσκον* ubique in *σφηνίσκον* mutantis, præter alia Photii glossa obstat p. 560, 12. *σφῆκες καὶ σφηκιαί: τὰ μικρὰ καὶ εἰς ὀξὺ συνηγμένα ξύλα. οὕτως Φερεκράτης.*

302. Κίρκην] Quoniam chorus dixerat, se Ulyssis exemplo excæcaturum Carionem, Polyphemum se profitentem, hic vicissim se Circen imitaturum dicit, quæ socios Ulyssis mutavit in porcos, et ipsis stercus daturum comedendum. *Παρ' ὑπόνοιαν* pro Ulysse posuit Philonidem, Laidis in Corintho amatorem. Vid. 179. BERG. Sic hæc interpretatur scholiasta. Qui tamen non Laidem, sed Naidem nominare debebat. Vid. ad v. 179.

305. *σκῶρ*] *σκῶρ'* R.

306. *πάντας τρόπους*] Libri quidam *πάντα τρόπον.*

307. *γρυλίζοντες* V. Vulgo *γρυλλίζοντες*. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 33. *γρυλίζειν καὶ γρυλισμός: ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς. δι' ἑνὸς λ καὶ οὐ διὰ δυοῖν. γρυλλιξεῖτε* scribebatur Acharn. 746.

309. *σε*] Scribendum *σὲ* cum Porsono.

311. *λαβόντες*] *ἢν λάβωμεν* V. aliique pauci.

312. *τῶν ὄ. κρεμῶμεν.* in principio versus ponit V.

Λαρτίου] *λἀρτίου* Ald. cum coronide, de qua vid. ad Soph. Ajac. 1. *λαερτίου* R. V.

313. *θ'*] *δ'* V.

314. *τὴν* om. R.

'Αρίστυλλος] Fellator. In Eccles. 647. ejus osculum aversatur Blepyrus. BERG. *ὡς 'Αρίστυλλος* codices quidam deteriores, ex glossemate. Recte Dobræus " Sensus est, fies alter Aristyllus " et hians dices."

316. *ἀλλ'*] om. R. *ἄγ'* V. Conf. ad Ran. 394.

317. *ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'*] Recte scholiasta interpretatur *εἰς τὸ μηκέτι σκώπτειν.*

321. *μασώμενος*] Libri recentiores *μασσώμενος*. Post hunc versum Brunckius *χορός* adscripsit: quod *χοροῦ* scribendum erat more veteri. Vid. supra p. 22.

323. *προσαγορεύειν*] Phrynichus Bekkeri p. 14. *ἀσπάζεσθαι καὶ προσαγορεύειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τιθέασιν.* D.

324. ἀσπάζομαι] Non quasi in salutationibus nunquam hoc verbo usi sint (nam occurrit etiam 1043. et Av. 1378.) sed quia erat blandius, aut minus forte usitatum. BERG.

325. συντεταμένως] A. E. Reliquorum plerique συντεταγμένως, quod est in R. V. Ald.

κατεβλακευμένως A. D. R. Vulgo καταβεβλακευμένως, quod est in V.

328. Ἄρη] ἄρην codices deteriores.

329. τριωβόλου] Vid. ad Eccles. 302.

οὕνεκα quattuor codices Brunckii aliique. εἵνεκα R. V. Ald.

335. πόθεν] καὶ πόθεν R. V.

338. In tonstrinis olim homines otiosos et novorum rumorum aucupes desidere solitos fuisse, res est notissima. V. Casaub. ad Theophr. Char. (11.) p. 338. KUST. Lysias περὶ τοῦ ἀδυνάτου, p. 170, 7=754. Reisk. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴθισται προσφοιτᾶν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κουρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομεῖον, ὁ δ' ὅπῃ ἂν τύχῃ. DOBRÆUS.

339. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

340. θαυμάσιον ὅπως Piersonus ad Mœr. p. 188. θαυμαστὸν χ' ὅπως Ald. θαυμαστόν γ' E. et Mutinenses duo. Libri reliqui θαυμαστὸν ὅπως. Fortasse præstat cum Porsono scribi θαυμαστὸν αὐτὸ τοὖθ' ὅπως—.

342. γε V. γέ τι R. τι vulgo.

343. νὴ R. V. Legebatur μά.

356. πῶς] πῶς δ' Ald. et aliquot codices. πῶς οὖν V.

361. τοιοῦτο] τοιοῦτον R. Cantabrig. duo et Mut. unus. τουτοΐ Dorv. qui φεῦ in proximum versum transfert. Scribendum τοιουτονί et φεῦ extra versum ponendum. Quod vidit Elmsleius ad Soph. Œd. T. 734.

364. Δήμητρ'] δήμητραν V.

365. εἶχεν] εἶχες R. Phrynichus Bekkeri p. 60. Πολὺ μεθέστηκε τοῦ τροποῦ: ἀντὶ τοῦ μεταβέβληται τοῦ βίου καὶ τοῦ ἤθους. DOBRÆUS.

366. ὦνθρωπε] ὤνθρωπε R. hic et alibi. ἄνθρωπε V. aliique nonnulli.

367. ἔχει] ἔχεις R. V. γρ. μένει V.

368. πεπανουργηκότι] πεπανουργευκότι R.

373. γ' post μήν ponit V.

374. ἂν Kusterus. οὖν libri.

375. ἐθέλεις] ἐθέλει Mutinenses duo.

377. τοῦτ'] ταῦτ' V.

378. διαπρᾶξαι] διαπράξασθαι V.

379. Rhetores non tantum linguam, sed et silentium venale habebant: nota est ἀργυράγχη Demosthenis. Noster Pac. 644. χρυσίῳ—ἐβύουν [ἐβύνουν] τὸ στόμα. Theophyl. Simoc. Ep. 17. τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. In Eqq. 435. quum Cleon dixisset, Isiciarium decem talenta habere male parta, iste τί δῆτα, inquit, βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν; BERG. Vid. schol. Demosth. p. 715, 20. DOBRÆUS.

380. φίλως] Fluctuant libri inter φίλως, quod habet R, et φίλος, quod est in V.

381. ἀναλώσας] γε addit Ald.: om. codices plerique omnes.

382. *Video quemdam*, nempe istum Chremylum. Dicit autem, se animo prævidere Chremylum sacrilegii reum, supplicem fore judicibus, ne condemnetur. Sic etiam in Acharnn. Lamachus in splendente clypeo, tanquam in speculo, dicit se senem videre qui reus sit futurus desertæ militiæ, et intelligit illum, qui ibi aderat, pacis amantem Dicæopolin, 1158. Sic in Ran. 554. indefinitum τὶς ad certam et definitam personam refertur: κακὸν ἥκει τινί, nempe Baccho, qui ibi aderat, et 613. ἥκει τῳ κακόν, nempe Xanthiæ, quem quasi digito ostendebat. Vid. ib. 635. et 671. BERG. Hunc versum Menandro memoriæ errore tribuit grammaticus in Crameri Anecd. vol. 1. p. 255, 22.

384. κοὐ] οὐ V.

385. τῶν Ἡρακλειδῶν] *Heraclidæ* post Herculis excessum extorres errabant, civitatibus, quas adirent, eos hospitio prohibentibus, metu Eurysthei, qui exstirpare hanc familiam volens, ne quis exoriretur inde ultor eorum quæ Hercules perpessus fuerat, quaquaversum mittebat legatos, pellentibus Heraclidas amicitiam offerens, recipientibus bellum denuncians: illi Athenas etiam confugerant, et supplicum habitu atque ritu ad aram Jovis forensis ibi sederunt. *Heraclidæ Pamphili* dicuntur esse opus vel pictoris vel tragici poetæ [ut annotarunt scholiastæ]: si poeta hic intelligitur, fecit ille ejusdem nominis drama cum Euripide, cujus hodie extat tragœdia Heraclidæ; si autem pictor, videtur is in Pœcila, aut alibi hanc historiam pinxisse, ut Micon bellum Amazonicum, teste Aristoph. Lys. 682. Similiter in Ach. 990. respicit ad tabulam quandam

pictam, ubi inerat Amor sive Cupido depictus. Et hoc quoque loco videtur picturam intelligere. BERG. Recte Berglerus monet pictorem potius quam poetam esse intelligendum.

388. ἀπαρτὶ] Lexicon Bekkeri Anecd. p. 418. Ἀπαρτί: παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· Ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι ἀπαρτὶ εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον. (2, 158. Adde 5, 53.) παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς, τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κραπατάλλοις· A. τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι. | B. ἀπαρτὶ δήπου προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον. Ita lege, vel δῆτα—ἔμελλον. Vide ibidem plura. Antiatt. ibid. p. 79, 30. Ἀπάρτι; ἀντὶ τοῦ ἄρτι ἀπὸ νῦν. Πλάτων Σοφισταῖς. DOBRÆUS. ἀπάρτι B. C. D. aliique, non R. ἀπαρτὶ agnoscit scholiasta.

392. ποῖον] ὁποῖον A. C. D. Ald. ποῖον R. V. aliique.

396. τὸν θαλάττιον (θαλάσσιον Ald. et codices recentiores)] Hic non satis apparet, cur Blepsidemus scire cupiat, utrum Chremylus per Neptunum θαλάσσιον juraverit, an vero per Neptunum alio nomine vocatum, in Nub. 83. autem perspicuum est, cur Strepsiades nolit Philonidem filium jurare per Neptunum ἵππιον; nam dicit: οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν, Nisi forte propterea id rogavit, quia, si constet eum per θαλάσσιον jurasse, concludi possit, Plutum sive Opes illas fuisse mari advectas. Neptunus autem θαλάσσιος in Lys. 403. dicitur ἁλικός, Thesm. 329. πόντιος. BERG. Nulla in his verbis difficultas. Tam incredibilis res Blepsidemo videtur ut ne juranti quidem fidem habeat νὴ τὸν Ποσειδῶ, sed quærat num re vera deum illum dicat marinum, per quem jurari solet. Mira scripturæ diversitas τὸν Βοιώτιον annotata in V, cum scholio παίζει δὲ ταῦτα λέγων.

397. ἕτερον] λέγω addunt R. V.

401. νὼ] νῶιν R. V.

402. πρότερον R. V, tres codices Brunckii aliique. Vulgo τὸ πρότερον vel τοπρότερον. ὡς τὸ πρότερον Bentleius.

404. ἄρ'] γὰρ V.

406. εἰσαγαγεῖν] εἰσάγειν V.

408. Deficit ars, ubi illi merces sua non est. BRUNCK.

411. κατακλίνειν] κατακλινεῖν R. et Ald.

εἰς Ἀσκληπιοῦ] Similiter Vesp. 122. κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. BERG.

415. *θερμὸν ἔργον*] Ælian. Epist. 15. *τάχα που καὶ τὶ θερμὸν δράσεις καὶ νεανικὸν ἔργον*. Alciph. Ep. 1, 37. Similis locus est Eurip. Med. 1123. *ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη*. BERG. Æschylus Choeph. 1004. *τῷδέ τ' ἂν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θέρμ' ἄνοι* (legitur *θερμαίνοι*) *φρενί*.

417. *Ἡράκλεις*] *Hercules te invoco.* Ut *ἀλεξίκακον*, et monstrorum domitorem. Vide Plautum Mostell. 2, 2, 94. BRUNCK.

423. *Ἐρινύς* (sic R. V: Vulgo *Ἐριννύς*)] Hoc colligit ex lurido, tetro et terribili ejus adspectu. Furiarum chorus introducitur in Æschyli Eumenidibus. BERG.

425. *δᾷδας*] Furiæ *atram cruentis manibus amplexæ facem*, ut loquitur Seneca Med. 16. gerebant, *πυριδάπτῳ λαμπάδι τερπόμεναι* Æsch. Eum. 1044. Paupertas ergo non est Erinnys, quum non habeat tædam, nec timendam igitur putat esse, sed male multandam dicit. BERG.

427. Quattuor codd. *λεκυθόπωλιν*. In Lys. 562. Regiorum alter (C.) habet etiam *λέκυθον*. Duo alii recte *λέκιθον*. Vide Foësii Œcon. Hippocr. in hac voce. BRUNCK.

428. *ἐνέκραγες*] *ἀνέκραγες* R. et. Mut. unus. *ἀνεκέκραγες* Mutinenses duo. *ἀνακέκραγες* V.

οὐδὲν] *μηδὲν* V.

431. *τὸ βάραθρόν σοι* R. et Dorvill. Vulgo *σοι τὸ βάραθρον*.

τὸ βάραθρον] *Locus profundissimus*. Athenienses in fossam quandam, ipsis *βάραθρον* dictam, injiciebant, ut Lacedæmonii in puteum; illuc ab utrisque Darii legati fuerunt conjecti, quum venissent ad petendam aquam et terram. Herodotus 7, 133. [ubi v. Valcken.]. Ubi notandus est Eustathii error, qui scribit, hoc passos esse Xerxis legatos. Aristophanes barathri mentionem facit infra 1110. Nub. 1452. Ran. 576. Eqq. 1356. Apud Theoph. Simocattam Epist. 64. *ἴθι πρὸς βάραθρον* idem est quod *εἰς ὄλεθρον*. BERG. Vorago illa, puteo similis, in quam præcipitabantur morte damnati, dicta etiam est *ὄρυγμα*, v. Timæus gloss. Plat. p. 60. Harpocr. Carnifex inde appellatus est *ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι*, et *ὁ πρὸς τῷ ὀρύγματι*. v. Meurs. Lect. Att. 1, 25. Itaque verba Chremyli ostendunt, se agere cum muliere scelestissima, quæ digna sit, ut in barathrum amandetur. FISCHER.

γίγνεται] γενήσεται V.

432. σ' ἐχρῆν] σε χρῆν R. ἐχρῆν σ' Mut. unus: alii et Ald. om. σ'.

437. ξυνοικῶ] Alciphro Epist. 1, 8. Πενίᾳ συζῶντα. BERG.

438. τις] τις οὖν V. Mut. unus aliique nonnulli. Totum versum om. R.

φύγῃ Brunckius. Libri φύγοι.

439. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον] Eadem verba Av. 87.

441. δύο] Libri partim δύω.

φεύγομεν] φεύγωμεν cod. Dorvill.

447. ἀπολιπόντε] ἀπολείποντε R.

φευξούμεθα] φευξοίμεθα V.

449. ποίοις ὅπλοισιν] ποίοισιν ὅπλοις Ald.

450. δ' addidi ex R. V.

451. τίθησιν] Paupertas facere dicitur id, quod pauperes facere cogit. FISCHER.

452. γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι R. aliique nonnulli. γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι vulgo. γὰρ ὁ θεὸς οἶδ' ὅτι V, omisso οὗτος.

453. τροπαῖον ἂν στήσαιτο] Aliquot libri τρόπαιον et ἀναστήσαιτο.

τρόπων] Alludit ad voc. τροπαῖον. Talia multa sunt ap. Nostrum et ap. Plaut. ut *Pœni pœnas sufferant* in Cistellaria 1, 3, 54. Sensus: Solus iste deus (Plutus) profligabit hujus mores, i. e. ipsammet ita moratam, et victor tropæum eriget. BERG.

454. καθάρματε] Aliquot codd. καθάρματα. Dualem citat schol. Hom. Il. α, 104. καθάρματοι R. καθαρμάτους in scholiastæ verbis habet V.

456. ἀπολουμένη] ἀπολογουμένη R.

464. νομίζετον] νομίζετε R.

465. ἀνθρώπους] ἀνθρώποις R. V.

468. τὸ] τὸν cod. Dorvill.

470. τε om. R.

ζῶντας ὑμᾶς] Notet hic lector σχῆμα ἀνανταπόδοτον, ut grammatici vocant. Deest hic enim ἀπόδοσις, quæ respondeat priori membro usque ad ζῶντ. ὑμᾶς, quippe post quæ verba lector exspectabat tale quid: *res salva est*, vel *res bene se habet*, vel *causa mea melior est*, vel simile quid. Solent autem hoc ellipseos genere uti post εἰ μὲν, vel ἐὰν μὲν cui in posteriore membro respondet ἐὰν δὲ, *sin autem*. Homer. Il. α, 135. 'Αλλ' εἰ μὲν δώσουσι—εἰ δέ κε μὴ δώωσιν etc. Eustathius, Χωλεύει ἡ σύνταξις καὶ

μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Deinde inter alia exempla et hunc locum comici adducit: *εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ἐλλείψεως παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὡς παρὰ τῷ κωμικῷ· ἐὰν μὲν ἀποφήνω πάντων αἰτίαν ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε ὅπερ ἂν δοκῇ ὑμῖν. καὶ Μένανδρος ὁ κωμικός· εἰ μὲν δή τινα πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ νενόηκ' ἐγώ. Πλάτων ὁ κωμικός· εἰ μέν σοι τὴν θάλασσαν ἀποδώσει ἑκών· εἰ δὲ μὴ, πάντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω. καὶ Σοφοκλῆς· εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.* Exemplis his addi potest Thesm. 543. *εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς* etc. Plato in Symp. p. 185 d. *ἐάν μεν σοι ἐθέλῃ ἀπνευστὶ ἔχοντι πολὺν χρόνον παύεσθαι ἡ λύγξ· εἰ δὲ μὴ, ὕδατι ἀνακογχυλίασον.* Anonymus ap. Athen. 8. p. 360. *εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν.* Hippocrates quoque hac figura non raro usus est, ut pluribus exemplis demonstrat Casaubonus ad Athen. 5, 2. fin. KUST.

474. *ἁμαρτάνοντά σ'*] *ἁμαρτάνοντάς γ'* V.

476. Blepsidemo tribuunt R. V. et. Ald. Chremylo A.B.C.D. Vat. et Dorvill.

τύμπανα καὶ κύφωνες] Per *τύμπανα* intelliguntur non *equulei*, h. e. stipites ita constructi, quibus illigati rei, membris expansis, distenderentur, totoque corpore verberibus paterent, sed *fustes*, quibus cædebantur, ut alii rei, ita etiam ii, qui falsum dixissent testimonium. V. Polyb. 6, 35. qui hoc genus pœnæ vocat *ξυλοκοπίαν*, Lat. *fustuarium*. Illustrant hoc nomen et verbum *τυμπανίζεσθαι* præter interpp. N. T. ad Hebr. 11. 35, Jungermann. in not. ad Magii lib. de Equuleo p. 273–288. (Amst. 1699. 12), Hemst. ad Poll. p. 897, 84. Esse autem *τύμπανα* h. l. *fustes*, colligi potest ex eo, quod adjunguntur *κύφωνες*, quæ erant *vincula lignea*, quibus colla maleficorum ita illigabantur et constringebantur, ut erigere se non possent (unde nomen accepere; quæ pœna dicebatur *κυφωνισμός*·) et tum cædebantur *fustibus*. v. Hes. h. v. et interp. FISCHER.

478. Blepsidemo tribuunt R. V. et Ald. Chremylo B. D. Vat. et Dorvill.

480. *τίμημ' ἐπιγράψω*] Solebant in judiciis pœnam definire, quæ maneret eum, qui victus foret. Sic in ridiculo duorum canum judicio Vesp. 901. BERG. V. Sam. Petitum de Legibus Att. p. 336. [p. 424. ed. Wess.] qui locum hunc comici illustrat. KUST.

481. ἐὰν R. V. Mut. unus et Suidas in τίμημα. Legebatur ἐάν γ'. Vid. ad Vesp. 228.

482. αὔτ', ἐὰν] αὐτὸ ἐὰν Mutinenses tres et Cantabrig. duo. αὐτὸ ἂν V. αὐτό σ' ἐὰν R. Legebatur αὐτό γ' ἐάν. Vid. ad Vesp. 228.

ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ] ἡττᾶσθαι σφῶι R.

483. Hunc versum Chremylo, 484. Blepsidemo recte tribuunt Vat. et duo codices Dobræi. 484. personæ notam ante ταύτῃ γε om. R, Βλ. ponit ante νῷν.

485. φθάνοιτον] φθάνοιτε R. V. et Mut. unus.

πράττοντ'· ἢ τί γὰρ] πράττοντ'· ἢ τί γ' ἂν vulgo. πράττοντες· εἴ τι γὰρ R. V.

487. χορὸς γερόντων R.

488. δ'] τ' R.

ἐνδώσετε] Eur. Hell. 515. ἢν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν, i. e. sin autem humanum et mitem se mihi præbuerit. Herodot. 3, 105. τὰς δὲ θηλέας ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. KUST.

493. βούλημα] Scribendum βούλευμα ex cod. Paris. 2827.

494. ἢν—νυνὶ] ἐὰν—νῦν. R.

499. οὐδεὶς ἂν cod. Dorvill. et ed. Juntina a. 1525. οὐδεὶς (sine ἂν) R. V. et Mut. unus. οὔτις (sine ἂν) libri reliqui. σοι post ἐγώ in libris lectum delevit Hemsterhusius dubitanter. Nunc mihi vera videtur lectio olim vulgata οὔτις· ἐγώ σοι τούτου—.

503. αὐτὰ] Id est τὰ χρήματα, quod ex πλουτοῦσι repetendum.

ξυλλεξάμενοι] συλλεξάμενοι R.

505. οὐκοῦν] Pauci codices οὔκουν. εἰ R. V. Vulgo ἤ.

παύσαι] παῦσαι R. παύσει V. aliique cum Ald.

ταύτην βλέψας R. ταῦτ' ἢν (ἂν V. aliique nonnulli) βλέψῃ vulgo.

506. ἥντιν'] Scribendum ἥν τις cum Hemsterhusio.

507. ῥᾷστ' ἀνθρώπων] ἀνθρώπων ῥᾷστ' V.

510. διανείμειέν τ' ἴσον αὐτὸν Porsonus. Vulgo διανείμειε (διανέμειεν R. διανέμειε Ald.), ἴσον ἑαυτόν.

Si omnes fiant divites, ea res non conducet societati humanæ. Euripides ex contrario dixit, si omnes sint pauperes, non posse consistere societatem humanam, in Æolo ap. Stob. Serm. 121. [fr. 6. Musgr.] Δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας Λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ; Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά· 'Αλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. ^A

μὴ γάρ ἐστι τῷ πένηθ', ὁ πλούσιος Δίδωσ'· ἃ δὲ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα, Τοῖσιν πένησι χρώμενοι θηρώμεθα. Cur θηρώμεθα scripserim pro vulg. τιμώμεθα, vid. nott. ad Thesm. 161. Apparet autem Euripidem φιλοσοφικώτερον formasse hoc *axioma: bona et mala non possunt seorsum esse.* Ita Chrysippus ap. Gell. N. A. 6. 1. Nihil est prorsus, inquit, imperitius, nihil insubidius illis, qui opinantur, bona esse potuisse, si non essent itidem mala. Hinc illud: ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά. Hæc istorum opinio est. BERG.

511. οὔτε τέχνην — σοφίαν] Notum est illud Theocr. Id. 21. ἁ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει. Theophylactus Simoc. argumentum epist. 10. ex h. l. sumsit, unde pauca excerpam: λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος, Σωσίπατρε· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν. mox: πάσης εὐκοσμίας ἐστέρητο ἂν τὸ ἐπίγειον διαίτημα, εἰ μὴ χρυσὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλήλων ἐπιδεεῖς ἐτεκτήνατο· οὐ γὰρ ἂν πλωτὴρ ἐναυτίλλετο, οὐχ ὁδοίπορος ἐνεπορεύετο, οὐκ ἀροτῆρα βοῦν οἱ γεωργοῦντες ἐκέκτηντο. Ex Polyido Euripidis [fr. 5. v. 3. Musgr.]: πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές. Vide Lucian. in Timone, ubi comitem Paupertati dat Sapientiam. BERG.

513. τροχοποιεῖν] ζυγοποιεῖν ex Pluto citat Pollux 7. 115. memoriæ errore. E loco simili Pherecratis apud Athen. 6. p. 269. c. sumptum esse recte suspicatur Dobræus, cujus verba apposui ad Fragm. p. 560.

514. σκυλοδεψεῖν Bentleius. σκυτοδεψεῖν vulgo. βυρσοδεψεῖν V. aliique nonnulli.

515. Scholiasta de hoc versu, ἤδη τοῦτο τὸ ἔπος τῆς μέσης κωμῳδίας ὄζει. De quo diximus supra p. 38.

ῥῆξας] πήξας V.

516. ὑμῖν] οὖσι addit V.

517. νῦν δὴ R. Vulgo νυνὶ, quod revocandum.

521. ἐκ Θετταλίας] Tangit hunc comici locum Eustath. ad Iliad. p. 331. Πενέσται vero dicti, quod ex Athen. 6. p. 265. et aliunde constat, apud Thessalos *servi*, de quibus Vesp. 1261. μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσταις ξυνῆν τῶν Θετταλῶν. Neque vero e Thessalia adeo ab his mercatoribus Thessalis divenditos Atheniensibus servos licet statuere, quam e Caria, Lydia, Phrygia, vicinisque Thracibus, unde Athenas olim vulgo ad-

ducti servi *ἀργυρώνητοι* s. *ἀνδράποδα*, quorum propolas *ἀνδραποδιστὰς* vocat comicus. SPANH. *ἀνδραποδισταὶ* hic dicuntur *plagiarii*, sive, qui homines liberos fraude in servitutem redactos exteris pro servis vendunt, quo nomine olim Thessali infames habebantur. V. Suid. in *ἀνδραποδίζω*. Cf. etiam Vales. ad Harpocr. v. *ἀνδραποδιστής*. KUST.

523. *δήπου* om. V.

524. *κινδυνεύων*] *κινδυνεύειν* R.

526. *ἐς κεφαλὴν σοί*] Vulgo *ἐς κεφαλήν σοι.*

527. *ἔσονται*] *πωλοῦντες* adscriptum in Mut. uno. Non hoc, sed *κλῖναι* intelligendum.

528. *οὔτ' ἐν δάπισιν* (vel *δάπισι*) R. V. cum schol. Vesp. 674. et Suida in *δάπιδας*. Libri deteriores *οὔτε τάπησιν* (ut Ald.) vel *οὔτ' ἐν τάπησιν*.

529. *οὔτε*] *οὔτ' ἐν* R. aliique pauci.

στακτοῖς] Archestratus ap. Athen. l. III. p. 101. *καὶ στακτοῖσι μύροις ἀγαθοῖς χαίτην θεράπευε.* Hesych. *Στακτὸν διϋλισμένον, percolatum.* Glossæ: *στακτή*, *gutta*. BERG.

530. *ἱμάτια* sunt *ποικίλα*, *vestes versicolores*, a *βάπτειν*, quod sæpe est i. q. *ποικίλλειν*. v. Salmas. ad Vopisci Carin. c. 20. p. 852. Vopisci Aurelian. c. 46. p. 560. Trebell. Poll. 30. tyrann. c. 30. p. 328. DUCKER.

531. *ἐστιν*] *ἔσται* Porsonus. Recte.

πάντων τούτων] *τούτων πάντων* V: quod præferendum.

ἀποροῦντα A. R. Vulgo *ἀποροῦντας*.

532. *ἐμοῦ*] *ἐμοὶ* V.

535. *φῴδων ἐκ βαλανείου*] Pauperes ad caminos balneorum accedere solebant, si frigerent. V. infra. v. 953. BERG.

536. *γραϊδίων*] *γρᾴδιον* trisyllabum dicere solent Attici. Quadrisyllaba forma uti licuit in anapæstis, iis præsertim casibus qui metro aliter aptari non possunt.

κολοσυρτόν] Debebat dixisse *κολοσυρτοῦ* et in proximo versu *ἀριθμοῦ*, sed ad vitandam multitudinem genitivorum dixit *κολοσυρτὸν* et *ἀριθμόν*, idque non absurde; nam genit. *φῴδων* ad *πλὴν* refertur, accusativi *κολ.* et *ἀρ.* ad *πορίσαι* hoc modo: *σὺ γὰρ ἄν τι δύναιο πλὴν κολοσυρτὸν πορίσαι παιδαρίων*; Ut hic *κολοσυρτὸν παιδαρίων*, ita Vesp. 664. *Ἀθηναίων κολοσυρτόν*, et 671. *σύρφακα*, et in Lysistr. 170. *Ἀσαναίων ῥυάχετον* dixit. BERG.

537. οὐδὲ λέγω σοι] Herodotus ab Hemst. citatus 7, 9, 2. περὶ δὲ τῶν ἑσσωμένων οὐδὲ λέγω ἀρχὴν, ἐξώλεες γὰρ δὴ γίγνονται.

539. ἐπεγείρουσαι] ἐπαγείρουσαι R. Imitatur versum Sophoclis ab scholiasta servatum, ἐπεγειρομένων κερκίδος ὕμνοις, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.

542. φορμὸν] Phrynichus Bekkeri p. 70. Φορμοκοιτεῖν: τὸ ἐπὶ φορμοῦ καθεύδειν· φορμὸς δέ ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω. τάττεται ἐπὶ λυπρῶς καὶ κακῶς κοιμωμένων, οὐκ ἐχόντων κνάφαλλον. Vide Lex. Rhet. ibid. p. 315, 7. DOBRÆUS.

544. φυλλεῖ'] Libri φύλλ'. Correctum ex schol. Acharn. 468.

545. θράνους] Scribendum θράνου ex Polluce 10, 48.

546. πιθάκνης] Scribendum φιδάκνης. Vid. ad Eq. 792.

547. αἴτιον Bentleius. Libri αἰτίαν.

ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην] Rara trajectio, ut ad Diodorum Stobæi 70. p. 429, 53. τὴν ἐσομένην καὶ ταῦτα μέτοχον τοῦ βίου, notat Schæferus in Gnomicis Brunckii, p. 272. Plato Rep. 1. p. 341. C. νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. Julian. Cæs. p. 312. B. ἔχων καὶ ταῦτα σπουδαῖον κηδεστήν. Schol. Rav. ad Ran. 87. οὐ φροντίζετέ μου, Πυθαγγέλου καὶ ταῦτα μνημονεύοντες. In Acharn. 167. ἐν τῇ πατρίδι καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων sine distinctione malim. Contra in Ran. 716. post πόλιν recte distinxisse videtur Brunckius. Sed insolentius etiam Plut. 259. πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι. DOBRÆUS. Strabo 6. p. 285. ἐν τοιαύτῃ καὶ ταῦθ' ὑποθέσει. 11. p. 502. ἀνέαστον καὶ ταῦτα. Aristidis exempla indicavi vol. 2. p. 332.

548. Scholiastes ὑπεκρούσω exponit ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dicitque metaphoram esse sumtam a cithara vel aliis instrumentis musicis, quæ κρούεσθαι dicuntur, sed frigide. Verius enim est, τὸ ὑποκρούεσθαι hic significare *verbis incessere, reprehendere, vituperare*, quo sensu occurrit Acharn. 38. KUST. Pollux 9, 139. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρούσασθαι (fortasse librarii error pro ὑποκρούσασθαι) ἐπὶ τῷ νουθετῆσαι κέχρηται.

550. Vos, inquit, *paupertatem* esse sororem *mendicitatis* dicitis, qui res multum dissimiles putatis inter se esse similes; nam sic et Dionysium tyrannum Siciliæ putabitis esse similem Thrasybulo, qui victis triginta tyrannis Atheniensibus libertatem restituit. BERG.

εἶναι] φάτ' εἶναι R. V. aliique.

556. ταφῆναι, *ut funus ei curari possit.* Senum chorus in Acharn. 691. dicit, se illa etiam pecunia multari, qua sibi loculum debuisset emere; quod est extremæ paupertatis signum. BERG.

564. δ' ἐστὶν ὑβρίζειν] δ' ἐνυβρίζειν R, addito ἐστιν a. m. rec. ante δ'.

565. Sequebatur notatus jam ab Bentleio versus spurius Blepsidemo tributus, cujus veram scripturam servavit liber Ravennas, νὴ τὸν Δί', εἰ (εἴγε vulgo) δεῖ λαθεῖν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ κόσμιόν ἐστι;

567. Demagogos quorum consiliis gerebatur resp., sæpe notat. Huic autem simillimus locus est in orat. Demosth. c. Timocr. [p. 739.] οὕτω δὲ καὶ οὗτοι οἱ ῥήτορες, οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πενήτων πλούσιοι ἀπὸ τῆς πόλεως γιγνόμενοι ἀλλὰ καὶ προπηλακίζουσι τὸ πλῆθος. BERG.

τοίνυν] γ' addunt Ald. et codd. pauci recentes.

572. ἧττον] ἥττονα R.

γ' om. V.

κομήσῃς] Libri aliquot κομπάσῃς ex interpretatione.

572. ὁτιὴ] ὅτι vel ὅτι γε codices deteriores.

ἀναπείσειν] Scribendum ἀναπείθειν cum Porsono. Conf. ad Soph. Philoct. 1394.

ἀμείνων] ἄμεινον R. V.

576. πτερυγίζεις] Grammatici exponunt per οὐδὲν ἀνύεις *nihil proficis*, ut sit metaphora a pullis avium, qui volare conantur, sed per ætatem adhuc vano nisu. BERG.

576. ἐστι] ἔστι καὶ R. V.

578. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ δίκαιον] Jure Dobræum offendit δίκαιον sine articulo positum. Fortasse scribendum οὕτω διαγιγνώσκειν ἐστὶν χαλεπὸν τὸ δίκαιον.

580. ταύτην] Blepsidemo hæc recte tribuit Bentleius. Vulgo Chremylo continuantur.

ἀποπέμπει] ἀποκομίζει V.

581. λήμαις R. V. quattuor codices Brunckii et scholiasta. γνώμαις Ald. (et γρ. V.) et Suidas in κρονικαί et λήμη. Vide Hesych. in κρονικαὶ λῆμαι et Diogenian. 5, 63. Append. Vat. 2, 36.

ὄντως om. V.

λημῶντες] λημῶντε R.

582. τοῦτ' ἤδη A. V. et Dorvill. τοῦτό γε δὴ Ald. τοῦτο δὴ B. D. τοῦτο δήπου R. et Mut. duo.

σε om. R.

583. πῶς ἂν codices plerique. ἂν om. Ald.

τὸν ὀλυμπιακὸν ('Ολυμπικὸν Kusterus) αὐτὸς A. αὐτὸς τὸν ὀλυμπιακὸν (ὀλυμπικὸν R. V.) vulgo.

584. τοὺς Ἕλληνας ξυναγείρει] Quod Jovi hic tribuitur, de Hercule a Lysia dicitur [orat. Olymp. p. 911. Reisk.] τόνδε τὸν ἀγῶνα πρῶτος συνήγειρε δι' εὔνοιαν τῆς Ἑλλάδος. Unde non mirum, quod *omnes Græcos* ad agonem illum *a Jove congregatos* dicit comicus, quem ab universis Græcis, ac summo quidem studio et concursu celebratum constat: unde τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν vocat Plato in Hippia p. 363. Hinc πανδόκον ἄλσος *omnes recipiens* (Græcos nempe) *lucus* dictus in Olympia, ubi agon erat institutus, Pind. Ol. 3, 30. Ἕλληνας autem dicit, exclusis ab eo agone barbaris, ut liquet ex Herodoto 5, 22. SPANH.

δι' ἔτους πέμπτου] Nam finito quarto quoque anno ludi illi celebrabantur.

585. ἀσκητῶν R. ἀθλητῶν vulgo. Lex. Rhet. Bekkeri p. 217. Ἀσκεῖν: οἱ ῥήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἄσκησιν ποιουμένῳ. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὑτὸ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρήσαντο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τούτεστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν:—Vide Phrynich. ibid. p. 17. Suidas, Ἄσκησις: ἐγκράτεια. ἄσκησιν· ἀγωνίαν. καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λέγουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων. καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν:—Ita Med. Ald. Tacite Kust. τοὺς ἀθ. Sed potius legendum et distinguendum, Ἄσκησις: ἐγράτεια:—Ἄσκησιν: ἀγωνίαν. ἀγωνιᾷν δὲ ὡς ἡμεῖς—λέγουσιν. οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσιν:—Forsan respicit ad locum de Rep. 3. pp. 403. E. 404. A. C. apud H. Steph. Thes. vol. 1. p. 588 a. DOBRÆUS.

586. 592. κοτινῷ Porsonus. κοτίνῳ codices. κοτίνου Ald.

κοτίνου] Athletarum coronam vocari κότινον testantur Hes. et Etym. Sic Philostratus epist. 28. αὐλητῇ μὲν οὖν κότινος πρέπει· βασιλεῖ δὲ μεγάλῳ, πορθητῇ, τιάρα.—Non ergo per contemtum dixisse videtur κοτίνου pro ἐλαίας τῆς καλλιστεφάνου, ut schol. putat; nam oleagineæ coronæ, qualescunque

sint, nugæ sunt ad aureas. Sic etiam Chion in epist. ultima, quæ est ad Platonem, non contemnens neque ridens vilitatem κοτίνου, refert ut in somnis visus sibi sit coronari κοτίνῳ. Verba hæc sunt: ἔδοξε γάρ μοι γυνή, θεῖόν τι χρῆμα κάλλους καὶ μεγέθους, ἀναδεῖν με κοτίνῳ καὶ ταινίαις. BERG. Pausan. 6, 13, 2. de Hermogene Olympionica: τὸν κότινον ἐν τρισὶν Ὀλυμπιάσιν ὀκτάκις ἀνείλετο. Clem. Alex. Strom. 6. p. 672. διὸ κἂν ἀγριέλαιος ὁ κότινος τυγχάνῃ, ἀλλὰ τοὺς Ὀλυμπιονίκας στέφει. Theophrastus Hist. Plant. 4, 14. p. 95. inter longævas arbores refert ἐλαίαν Athenis, palmam in Delo, κότινον δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος. SPANH.

587. τούτῳ] τοῦτο R. V.

588. ἐᾷ] ἐᾶν hoc sensu usurpat schol. Av. 1283. PORSON.

ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ V.

591. οὑτωσὶ] οὑτοσὶ R. V.

592. ἀλλὰ σέ γ' ὁ editio Juntina a. 1525. et Brunckii editio. ἀλλά γέ σ' ὁ Ald. et Mut. unus. ἀλλά σ' ὁ R. V. aliique.

κοτινῷ] Vid. ad v. 586.

593. ἔστ' ἀγάθ'] ἔστι τἀγάθ' V. aliique.

594. Ἑκάτης] Hecatæ s. Lunæ cœna est, quam solebant singulis mensibus tempore novilunii in triviis ei dedicatam collocare: huic famelica hominum quorumdam natio insidiabatur, nec honestum erat eam rapere. Simile quid videtur fuisse *Mensa Solis* apud Æthiopas Macrobios quam ita describit Herodotus 3, 18. λειμών ἐστι ἐν τῷ προαστείῳ, ἐπίπλεον κρεῶν ἑφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων· ἐς τὸν τὰς μὲν νύκτας ἐπιτηδεύοντας τὰ κρέα τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν· τὰς δὲ ἡμέρας δαίνυσθαι προσιόντα τὸν βουλόμενον· φάναι δὲ τοὺς ἐπιχωρίους, ταῦτα τὴν γῆν αὐτὴν ἀναδιδόναι ἑκάστοτε. De Hecatæ cœna vid. quæ notavit Hemsterh. ad dialogos Luciani p. 41. BERG.

595. φησὶ — αὕτη] Libri aliquot φασὶ — αὐτῇ.

596. μῆν' ἀποπέμπειν A. C. V. et Suidas in Ἑκάτην. μῆνα προσάγειν vulgo (et R): quæ scriptura annotata est in V. Pauci codices μῆνα προσπέμπειν (vel προπέμπειν).

597. πρὶν καταθεῖναι] Subauditur τινά, *priusquam aliquis eam adponat.* BRUNCK. Similis hyperbole Ran. 166. τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε. Ξα. πρὶν καὶ καταθέσθαι;

598. γρύξῃς Brunckius et fortasse V. γρύξῃς R, ut vulgo.

(Sic ἀναγρύξῃ in ἀναγρύζῃ corruptum Nub. 945.) γρύζειν Dorvill. et Cantabrig. 1. 2. quod probavit Dobræus.

600. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς] Vid. ad Nub. 109.

601. ὦ πόλις Ἄργους ex Telepho Euripidis, κλύεθ' οἷα λέγει ex Medea v. 169. Iisdem verbis utitur Eq. 813.

602. Παύσωνα κάλει, invoca Pausonis opem pauperis, qui tecum solet una cibum capere. Sic Vesp. 1268. quum vellet Amyniam ridere, tanquam famelicum, dixit se eum vidisse δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου, homine itidem paupere. Pausonem autem pauperem fuisse patet ex Thesm. 949. ubi dicit eum, sacra Cereris et Proserpinæ celebrantem jejunare, ut solebant mulieres in illo festo. Etiam in Acharn. 854. conjungit eum cum Lysistrato, quem dicit frigere et esurire plus quam 30. diebus quovis mense. BERG.

606. κύφων] κυφῶν' R.

607. χρή A. D. R. V. χρῆν Ald. et pars codicum.

ἀνύειν R. aliique nonnulli. ἀνύτειν vulgo. ἁνύτειν Dobræus cum spiritu aspero, quem præcipit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 14. ἀνύειν : δασύνουσιν οἱ Ἀττικοί. καὶ δῆλον ἐκ τῆς συναλοιφῆς. καθήνυσαν γάρ. κατήνυσαν Soph. El. 1451. cui καθήνυσαν restituit Dobræus.

698. ἐνταυθὶ] Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad Nub. 814.

612. μακρὰ] μακρὰν Cantabr. 1. 2.

613. ἔγωγ' οὖν] ἐγὼ γοῦν R. V.

614. παίδων] παιδίων R. V.

617. χειροτεχνῶν] Libri aliquot χειροτέχνων.

619.—626. Chremylo tribuit Vat.

621. ἐγκατακλινοῦντ' R. et Dorvill. Vulgo ἐγκατακλινοῦντες.

624. παῖ] ὦ παῖ Ald. et codd. aliquot recentes.

σ' additum ex C. E.

626. ηὐτρεπισμένα] εὐτρεπισμένα V. εὐπρεπισμένα R. Post hunc versum Ald. recte addit χοροῦ. Longior enim pausa est statuenda.

627. Antehac quoties Thesei festo convivaremini, propter egestatem parcis cibis utebamini; nunc autem vobis non deerunt cibi, quia jam Plutus videt, qui ditabit omnes bonos, quos antehac non poterat invenire. BERG. Θησείοισι pauci codd. In A. D. [R. V.] recte scriptum μεμυστιλημένοι: alii, ut vulgo,

μεμιστυλημένοι: antiquo errore, cujus origo in prava curiositate etymologias sectantium, ut colligi potest ex iis, quæ ap. Eustath. leguntur p. 368, 48. Hesych. μυστιλᾶσθαι. τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τοῖς ψωμίοις. μυστίλη, ὁ κοῖλος ψωμὸς, ψιχίον, δρὰξ χειρός. Cf. Suid. in μυστιλᾶται et μυστίλην. In Eq. 1168. vulgo etiam bene legitur: ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας. At perperam in ejusd. fab. 827. vulgatam scripturam retinui μυστιλλᾶται. Nulla ratio est, cur λ geminetur; præcedens enim vocalis per se et natura longa est. BRUNCK. Add. Eustath. p. 1476, 63.

628. ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις] Synesius epist. 146. ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν. ἐπ' ὀλιγίστοις autem est *in* aut *cum paucissimis*. Acharn. 835. παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, ubi Schol. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν. Sic Eurip. Iph. Aul. 541. ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς, *ut cum paucissimis lacrymis sim miser*. BERG.

631. φίλων] τρόπων Dorvill. et Mut. tres.

635. ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται (λελάμπρυται R. V: λελάμπρυνται Suidas in ἐξωμμάτωται) κόρας] E Sophoclis Phineo sumtum esse hunc versum observat Scholiastes. Posterius in eo verbum additum ad prioris declarationem, quod contraria duo significat, *oculos elido, et illustro, clariorem reddo*. Similiter Euripides in Œdipo quum eodem verbo in priore significatione uteretur, vitando ambiguo aliud ei subjecit: ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ | ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. | Altero sensu, sed metaphorice utitur hoc verbo Æschyl. Prom. 498. καὶ φλογωπὰ σήματα | ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. et Suppl. 476. ξυνῆκας. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. BERG.

636. His quoque verbis sermonem tragicum imitatur.

639. ἀναβοάσομαι] Dorice ut Nub. 1155. βοάσομ' ἄρα—βοάν. Schol. ad hunc Pluti locum dicit esse characterem tragicum, et affert simile exemplum ex Eurip. Or. 976. ἀναβοάσομαι πατρὶ Ταντάλῳ, qui locus ibi hodie legitur alio modo: ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ. BERG.

641. ἆρ'] ἆρά γ' R. V.

ἀγγέλλεται R. Libri reliqui omnes ἀγγελεῖ.

650. ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν] *Totam rem ab imo ad summum*. Plautus in Epidico 5, 1, 16. Contempla, Epidice. Usque

ab unguiculo ad capillum summum festivissima est. Alias inverso modo *a capite ad calcem* dicimus. Horatius Ep. 2, 2, 4: Candidus et talos a vertice pulcher ad imos. Notum est illud Plauti Asin. 3, 3, 139. Nec caput nec pes sermonum apparet. Cæterum εἰς τὴν κεφαλήν σοι est etiam mali ominis. BERG.

653. ἀφικόμεθα] ἀφικόμεσθα R.

656. ἐπὶ θάλατταν] Duxerunt igitur Plutum extra urbem ad mare Ægæum: nam schol. ad 621. auctor est, Æsculapium ab Athenn. cultum esse et in urbe et in Piraeo, sed Aristophanem loqui de eo, qui cultus sit in urbe. v. Meurs. Ath. Att. 2, 7. Scilicet unda marina credebatur habere vim purgandi et expiandi, unde eos qui viderentur impuri esse et scelere aliquo contaminati abluebant illa, vel adspergebant, adhibito aspergillo. v. Iliad. 1, 314. ibique Eustath. et schol. omninoque Cicer. pro Rosc. Amer. c. 26. FISCHER.

657. ἐλοῦμεν] Schol. Ms. Ἀττικὸν τὸ ἐλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλούομεν, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλοῦμεν. Mœris: λοῦται, Ἀττικῶς. λούεται, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum. BRUNCK.

658. λούμενος] λουόμενος aliquot codices.

660. Describitur hic sacrificium pauperiorum, quod placentis, farre molito, thure et similibus libaminibus vilioribus constare solebat. Tunc enim Chremylus pauper adhuc erat, dives demum factus post visum Pluto restitutum. Quare non est quod cum interpretibus locum hunc de præludiis sacrificii accipiamus propter vocem προθύματα, quæ proprie quidem significat ea, quæ ipsum sacrificium sive mactationem victimæ præcedunt, sed illa significatio ducta est a sacrificiis sumtuosioribus, qualia erant divitum. In illis enim quum πόπανα, πέλανος, ψαιστὸς et similia mactationem hostiæ præcederent, recte et proprie tunc dicebantur προθύματα: sed postea appellatio ista iisdem libaminibus adhæsit, quum a pauperioribus offerebantur, nulla victimæ mactatione intercedente. Quamvis autem τὸ πρόθυμα sit vox generis, hic tamen specialiter significare videtur idem quod alias Græci vocabant ψαιστόν, *farinam molitam*, quæ diis offerebatur; tum, quia inter ejusmodi προθύματα s. libamenta, ψαιστοῦ vel præcipue apud scriptores mentio fieri solet, tum etiam, quia schol. hic notat, pro προθύματα olim h. l. quosdam legisse θυλήματα. Atqui θύλημα grammaticis aliquando idem est quod ψαιστός. Nam Hes. et Suid. ψαιστὰ aiunt

esse ἄλφιτα ἐλαίῳ καὶ οἴνῳ δεδευμένα, quomodo voc. θυλήματα interpretatur schol. ad Pac. 1040. et, quod maxime huc facit, Porphyr. de abstin. 2, 6. ψαιστοὺς vocat ψαισθέντα θυλήματα. Vid. ad 138. ubi de voc. ψαιστὸς plura notavimus. KUST.

661. πέλανος per appositionem et ἀσυνδέτως additum. Vox est sacrorum propria, quam declarant præcedentia nomina πόπανα et προθύματα. Vide Toupium ad Suidam I. 36. Non observarunt scholiastæ quanam ex tragœdia hi versus desumti essent. BRUNCK. Verba fortasse non ex tragœdia aliqua sumpta, sed ad imitationem sermonis tragici, ut alia in hac fabula non pauca, composita. πελανὸς R.

662. κατεκλίναμεν R. V. Vulgo κατεκλίνομεν.

665. Νεοκλείδης] Memoratur in Eccles. 254.

666. ὑπερηκόντικεν V. ὑπερηκόντισεν (κ supra σ) R. Vulgo ὑπερηκόντισεν.

668. ἀποσβέσας] ἀποσβέσαι R.

670. πρόπολος] πρόσπολος quattuor codices Brunckii. πρόπολος, habent R. V. legitque Eustath. p. 1400, 57. 1560, 16.

ἥν codices plerique. εἴ Ald.

672. ἐδυνάμην] ἠδυνάμην V. aliique pauci.

673. 683. 694. ἀθάρης] ἀθάρας A. D. R. V. aliique nonnulli: quæ est vulgaris dialecti forma, de qua vid. schol. ἀθάρης recte scriptum in Bekkeri Anecd. p. 352, 1. et apud Suidam in ἀθάρας.

674. του] τοῦ edd. ante Brunckium.

675. δαιμονίως] Mirifice, vehementer. Pac. 585. δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

677. Mœris: φθοῖς, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως. ἔστι δὲ πέμμα πλατὺ ἔχον ὀμφαλόν. πόπανον, Ἕλληνες. Ad quam notam vide Piersonum. BRUNCK.

681. ἥγιζεν] Glossa in D. ἐτίθει, ὡς ἅγια ἐνέβαλεν. Simplex ἁγίζειν, ut et compositum καθαγίζειν, verba sunt ad sacra pertinentia, significantque *aliquid diis offerre, consecrare*. Menander apud Bentleium p. 40. ἐγὼ μὲν οὖν ὤν γε θεὸς οὐκ εἴασα τὴν | ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναί ποτε, | εἰ μὴ καθήγιζέν τις ἅμα τὴν ἐγχέλυν. Vide Lys. 238. Av. 566. BRUNCK.

ἐς] εἰς libri.

σάκταν] σάκκον diversa lectio scholiastæ. σάκταν Eustathius p. 1446, 7. 1818, 4.

688. ᾐσθάνετο Porsonus. ᾔσθετο δὴ vulgo. δὴ om. C. D. E. R. V.

689. τὴν χεῖρ' ὑφῄρει] ἐκτείνει τὴν χεῖρα κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβοι, explicat scholiasta, addito exemplo Menandri ἐξάραντες (i. e. manus tollentes) ἐπικροτήσαντες. Ex quo Hemsterhusius collegit scholiastam ὑπῆρε legisse, verbum alibi non inventum. Quamobrem probabilior videtur altera conjectura Hemsterhusii ἐπῆρε.

690. παρείας] Serpens, qui vocatur *pareas* Lucan. 9, 721. nomen habet inde, quod ei sunt *malæ, genæ, magnæ et tumentes:* morsu dicitur neminem lædere: unde sacer est Æsculapio et ejus minister. V. inprimis Ælianus de nat. an. 8, 12. Ex quo intelligitur, quomodo Carion, si sibila misisset, manumque aniculæ mordicus arripuisset, sperare potuerit, eam existimaturam esse, se morsam esse a serpente bucculento, quia scilicet tales serpentes in templo Æsculapii erant. FISCHER.

692. ἐντυλίξασ'] συντυλίξασ' V.

693. γαλῆς] Conf. Acharn. 255.

694. ἔφλων] Glossæ: φλάω *contundo*, quo significatu occurrit infra 718. Hoc autem loco significat *edendo comminuere, consumere*. Ita occurrit et Pac. 1307. BERG.

695. ἀνεπαυόμην] ἀνεπαλλόμην R. et cum γρ. ἀνεπαυόμην V.

696. προσῄειν] προσῄει γ' R.

697. γέλοιον] Vulgo γελοῖον. Alibi libri optimi proparoxytonum scribunt. Ego Apollonii Dyscoli (de pronom. p. 323.) auctoritatem sequor. De quo dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 555.

δῆτα om. V.

701. τις] γέ τις R. γε V.

702. ὑπηρυθρίασε] ὑπερυθρίασε R.

704. αὐτὸς] Æsculapius.

705. ἄγροικον] ἀγροῖκον R.

706. σκατοφάγον] De hac voce vid. Porson. Adversar. p. 65. DOBRÆUS.

707. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς D. E. Dorvill. et Cantabrig. 4. μετὰ ταῦτά γ' (ταῦτ' A. R. alii quidam ταῦτα δ') εὐθὺς ἐγὼ μὲν Ald.

ἐνεκαλυψάμην D. R. V. Vulgo συνεκαλυψάμην.

708. δ' ἐν κύκλῳ] δὲ κύκλῳ R. V.

709. περιῄει codices plerique. περιῄειν Ald.

710. αὐτῷ λίθινον] αὐτολίθινον R.

θυείδιον] *θυΐδιον* R. et Dorv. et codices Pollucis 10, 103. ubi vid. Hemsterh.

712. Hunc versum om. R.

713. *ἑώρας*] Aliquot codd. *ἑώρακας*.

715. *εἶχεν οὐκ ὀλίγας*] *οὐκ ὀλίγας εἶχε* R.

717. *καταπλαστὸν*] *κατάπλαστον* R: quam scripturam memorat scholiasta. Oxytonum habet Pollux 4, 181.

ἐνεχείρησε] *ἐνεχείρισε* R.

718. *σκορόδων—Τηνίων*] *σκόροδα* sane non sunt *ἤπια φάρμακα*, nec mitius collyrium est, quod eidem Neoclidi præscribitur Eccles. 405. *σκορόδ' ὁμοῦ τρίψαντ' ὀπῷ* etc. *Tenos* est insula inter Cycladas. BERG.

719. *θυείᾳ*] *θυΐαι* R. *θύα* V.

720. *ὄξει—Σφηττίῳ*] Citant Athenæus 2. p. 67 d. Eustath. p. 1312, 8. et respicit Hesychius in v. *ὄξος*. DOBRÆUS.

721. *κατέπλασεν*] *κατέπλασσεν* Ald. et codd. quidam.

ἐκστρέψας] *ἐκτρέψας* R. V.

723. *ἀνᾴξας*] *ἀναΐξας* R. *ἀναίξας* Ald.

725. *ἐπομνύμενον*] Probabile est comicum scripsisse *ὑπομνύμενον*. Vide Harpocrationem in *ὑπωμοσία*, et Petitum Leg. Att. p. 182. et 407. Sensus est: *Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare*. BRUNCK. Scribendum *ὑπομνύμενον*, idque unus ex scholiastis videtur legisse, qui Hyperidis afferat verba *ὑπομοσθείσης τῆς δίκης*.

τῆς ἐκκλησίας] *τὰς ἐκκλησίας* D. et Dorvill. et scholiasta qui interpretatur *ταῖς ἐκκλησίαις*, quod ipsum fortasse restituendum est poetæ.

727. *τοῦτο*] *ταῦτα* V.

Πλούτωνι] Scholiasta, *τὸν Πλοῦτον Πλούτωνα εἶπε παίζων*.

728. *δὴ* om. R.

729. *ἡμιτύβιον*] *ἡμιτύμβιον* R. V. aliique, quod perpetuum in hoc vocabulo codicum vitium est. *ἡμιτύβιον* Pollux 7, 71. et Photius p. 70, 5.

731. *κατεπέτασ'*] *κατέπασσ'* R. *κατέπλασ'* V.

733. *οὖν* om. R.

736. *ὥς γ' ἐμοὐδόκει*] *ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ* C. D. Dorvill. *ὥστ' ἐμοὶ δοκεῖ* A. D. *ὥς γέ μοι δοκεῖ* R.V. *ὥς γέ μοι δοκεῖν*. Ald. *ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει* Mut. unus, crasi non recte expressa.

737. Hic etiam, ut645. tangit bibacitatem mulierculæ. BERG.

741. ἐς] εἰς libri.

746. ἐποίησε τὸν Πλοῦτον] τὸν πλοῦτον ἐποίησεν C.

748. ἔχεις] ἔχει V.

755. Hunc versum om. R.

758. ἐκτυπεῖτο δὲ | ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν] Verba gravitate tragica composita. De passivo κτυπεῖσθαι dictum ad Thesm. 995.

760. ἅπαξ ἅπαντες divisim more suo R.

762. ὑμῖν R. V. aliique. ἡμῖν Ald.

764. κἀγὼ δ' R. Vulgo κἄγωγ'.

765. Quod hic dixit ἀναδῆσαι εὐαγγέλια, id Eq. 644. vocat εὐαγγέλια στεφανοῦν, i. e. ob nuntium lætum aliquem coronare. KUST.

σε R. σ' ἐν vulgo.

κριβανωτῶν] κριβανωτῷ C. E. aliique pauci. Formam κριβανωτός ex Alcmane apud Athen. 3. p. 114 f. indicat Dobræus. Nam fuerant qui κριβανιτῶν corrigerent.

767. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

768. καταχύσματα, *missilia*, erant *ficus*, *nuces*, et alia bellaria, quibus spargebatur servus in familiam recens introductus et illa rapiebant conservi. Illorum missilium mentionem facit Demosth. [p. 1123. Reisk.] ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ᾗ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ' ἡνίκα ἐωνήθη, ταύτῃ συνοικεῖν. Solebant et aliis occasionibus sparsiones missilium fieri, ut in nuptiarum solemnitatibus. V. 789. BERG.

769. Præter exspectationem pro δούλοις posuit ὀφθαλμοῖς. Intelligit autem Pluti oculos, quos νεωνήτους vocat ex contrario; non enim dant pecuniam pro oculis Pluti, verum Pluti oculi restituti pecuniam et opes ipsis dant. BERG. νεωνήτοις R.

770. ἀπαντῆσαι] ὑπαντῆσαι Mut. duo.

771. Adorat sive salutat *Solem*, cujus lucem longo post tempore jam videt, ut solemus amicos salutare, deinde *terram* Atticam, quæ eum quasi hospitio excipiat. In Eq. 156. τὴν γῆν πρόσκυσον. BERG.

772. κλεινὸν πέδον] κλεινὴν πόλιν memoriæ, ut videtur, errore Steph. Byz. in Ἀθῆναι, ἀκρόπολιν intelligens, de qua hic non cogitandum.

777. ὦ R. V. ὁ vulgo.

779. ἐγὼ] ἐρῶ R, ut videtur: unde explicandum τε, quod pro τὸ v. 780. scriptum est in eodem libro.

781. πονηροῖς ἐνεδίδουν (ἐπεδίδουν V.)] πονηροῖσιν ἐδίδουν codex Paris. 2787.

784. φλῶσι τἀντικνήμια] Adulatores, ut suis regibus gratum facerent, solebant illis genua etiam fricare. Hinc ap. Plaut. Asin. 3, 3, 80. cum servus blanditiis et adulationibus vellet a se impetrari argentum, quod hero promiserat, inter alia dicit: *Atqui pol hodie non feres, ni genua fricentur.* Cui herus: *Quidvis egestas imperat; fricentur;* qui mox delusus dicit: *Furcifer etiam me delusisti?* cui servus: *Nunquam hercle facerem, genua ni tam nequiter fricares.* Hoc officium erat quandoque necessarium, si vel *flemina invasissent in genua lassitudine,* ut loquitur Plautus Epid. 5, 2, 5. vel ardore ignis φῷδες atque papulæ essent exortæ, senibus maxime, qui tempore hiberno numquam satis accedere ad ignem et ibi morari sessitando possunt, si tibiæ ipsis vel semitostæ sint. In Eq. etiam Arist. v. 906, adulator populi personæ dat medicamentum ad inungenda τὰ 'ν τοῖσιν ἀντικνημίοισιν ἑλκύδρια. Chremylum etiam nostrum fricationis officio demereri studuerunt amici quidam, sed is eorum nimio studio offensus dicit: νύττουσι καὶ φλῶσι τἀντικν. *pungunt et frangunt tibias.* At illi tantum *fricuerant,* περιέψησαν, sed ita est ingenium fastidiosorum hominum: obtundi se statim putant. Locum hunc egregie imitatus est Plautus Capt. 2, 2, 2. *Ubi quisque vident, eunt obviam gratulanturque eam rem: ita me miserum restitando retinendoque lassum reddiderunt: vix ex gratulando miser jam eminebam.* Putares hominem ex mediis fluctibus maris cupide emersisse et ereptum esse. BERG.

785. ἐνδεικνύμενος R. V. et Cantabrig. tres. Legebatur ἐνδεικνύμενοι.

788. χαίρετον C. Vulgo χαίρετε, quod revocandum.

790. καταχέω] Subjunctivus aoristi.

791. ἐς] εἰς libri.

793. ἐσφέρειν] εἰσφέρειν libri.

794. δῆτα A. C. D. R. δὴ V. ταῦτα Ald.

796. Citat Suidas in φόρτος, qui interpretatur χλεύην, at scholiastes rectius φορτικὸν γέλωτα. Φορτικὸν autem ap. Atticos

significat *ineptum*, *frigidum*, *affectatum*, et omne id, quod spectatoribus vel lectoribus tædium creat. Sensus igitur hujus loci est: nam et minus inepti videbimur, si non ex re tam frivola captemus risum vel applausum plebis, cordatioribus et modestioribus molestum, quod alii comici facere solent. Notandum enim est, hæc ad personam ipsius Arist. referenda esse, ut schol. etiam monet. KUST. Glossæ, *ψόγον*, *χλεύην*, *μέμψιν*. Significat *molestas*, *odiosas ineptias*, ut Pac. 748. Hinc *φορτικὴ κωμῳδία* Vesp. 66. BRUNCK.

799. *τούτοις εἶτ'* R. *τούτοις* V. *τούτοισιν* vulgo.

ἀναγκάζειν R. V. Codices reliqui et Ald. *ἐπαναγκάζειν*.

800. *δεξίνικος* A. D. V. *δεξίνικός γ'* R. Aliorum librorum corruptelæ sunt *δὲ ξίνικος*, *δὲ ξένικος* (ut Ald.), *δεξήνικος*, *δεξύνοικος*. Est autem Dexinicus unus ex spectatoribus, ut Amynias, Sosias, Dercylus, Nicostratus in Vesp. 74–81.

801. Post hunc versum Ald. addit *χοροῦ*. Recte.

802. *ὡς ἡδὺ*] Plaut. Capt. 3, 2, 1. *Quid est suavius, quam bene rem gerere?* Narrat servus, quantis bonis cumulaverit Plutus Chremyli domum. Est autem hic catastrophe dramatis et rerum mutatio. Nam boni deinceps ditescunt, mali ad paupertatem rediguntur, vidente jam Pluto. BERG.

804. *ἐς*] *εἰς* libri.

805. *ἐπεσπέπαικεν*] *ἐπεισπέπαικεν* libri.

ἐπεισπέπαικεν] Vi se intulit. Xenarchus apud Athen. 2. p. 63 f. *ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε*. Scholiastes: *εἰσεπήδησεν*, *insiliit*, *invasit*, *irrupit*, ut est in Glossis. Schol. addit: *κυρίως ἐπὶ στρατείας πολεμίων* (*de irruptione hostili*): etiam de illis, qui invocati se ingerunt in convivia, exstat proverbium: *Μυκονίων δίκην εἰσπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.* Dicit ergo Plutum cum suis bonis, tamquam cum hostili exercitu ipsis ingruisse (Virg. Æn. 12, 628. ingruit Æneas Italis et prælia miscet). Hoc vere est, *κοπιᾶν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν*, ut est Av. 735. *laborare et premi multitudine bonorum.* Ita Chremylus paulo ante dicebat, quum multi benevolo animo fricuissent ipsi leviter genua, eos sibi tibias compugisse et contudisse. *οὐδὲν ἠδικηκόσιν*, duplex est sensus; primo iste: quamvis non læserimus ipsum, nec alium quemquam, tamen tali modo in nos irruit et nos oppressit: deinde et iste: quamvis nemini injuste bona sua abstulerimus, tamen supra modum facti sumus divites: quum alii

plerique multa bona possideant, ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι (503.) sive οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι (755). Lucianus hunc locum imitatus est in Timone c. 39, ubi iste dicit: χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας. Sed ibi alia de causa inique secum agi dicit Timon, si Plutus ipsi obtrudatur invito, nempe quia potiorem ducebat paupertatem divitiis. BERG. Post hunc versum additur in libris οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμά τι (πρᾶγμα δὴ R. V: πρᾶγμά που alii). Delevit Bentleius.

807. ἀμφορῆς] ἀμφορεῖς A. C. D. E. V. et Mut. tres.

ἀνθοσμίου] Vid. ad Eccles. 1119.

812. Acetabula dicit esse facta ærea. Atqui melius erat, alias res in æs conferri, quibus ex ære factis uti possumus; nam acetabula statim æruginem s. rubiginem æream contrahunt, si sint ex ære facta et infundatur acetum. Paullo post etiam dicit τὸν ἴπνον esse factum eburneum; per quam vocem sive *furnum* intelligat sive *laternam* (nam utrumque illa significat) non nimiam felicitatem prædicat; nam et furnus utilior est cæmentitius aut ferreus, et laterna cornea pellucidior. Etiam puteum *oleo* impletum esse dicit; aqua ergo aliunde quærenda erit. Videtur alludere ad fabulam Midæ, cui omnia in aurum convertebantur, etiam quæ minime voluisset, cibus et potus. BERG.

813. σαπροὺς] impuros, immundos.

815. ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης R. V. Aberat γέγον'. Apud Athenæum 6. p. 229 f. ὁ δ' ἰπνὸς (codex ὁ δεῖπνος, i. e. ὁ δὲ ἰπνὸς) γέγονεν ἐξαπίνης. εἶπον ex hac fabula affert Pollux 10, 155. sive memoriæ errore sive codicis vitio deceptus. Interpretationes vocabuli ἰπνός scholiasta plures proponit, τὸ μαγειρεῖον, ἢ καπνοδόχη, ἢ ὁ χυτρόπους, ἢ ὁ δίφρος, ἢ ὁ λεγόμενος φανός· καὶ ἐν Εἰρήνῃ (v. 841.) ἰπνοὺς ἔχοντες ἔν τε τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Probabilior ceteris videtur illa ὁ δίφρος (latrina), cujus exemplum Pollux 5, 91. attulit, τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἰπνὸν Ἀριστοφάνης καλεῖ. Quod ex Cocalo (fragm. 132.) sumptum esse ex Hesychio constat. His addam Brunckii annotationem, cui quæ falsa insunt ex nostra corrigi possunt. Illud vero vix opus moneri, quod Brunckio videbatur εἶπος (vel ἶπος) in prima, ἰπνὸς in secunda Pluti editione lectum esse, ne minimam quidem habere veri speciem.

ὁ δ' ἶπος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος] Vulgo legitur ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν. Utraque lectio ἶπος et ἰπνὸς ab Aristophane est. Illud erat in priore fabulæ editione, hoc in posteriore. Qui priore Pluto usus est Jul. Pollux, ut v. 513. pro τροχοποιεῖν legebat ζυγοποιεῖν, quod in nullo codice nunc comparet, ita hoc in versu ἶπος habebat, non ἰπνός. [De illo ζυγοποιεῖν rectius judicat Dobræus. Vid. ad v. 513.] Vide eum p. 1340. et interpretes. ἶπος seu ἰπὸς, utroque enim modo notatur accentu, primam producit, quapropter sæpe occurrit εἰπὸς, e librariorum more, qui pro ι longo solebant ει scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur*, *comprimitur*, *exprimitur*, *opprimitur*. Hinc ἶπος vocatur fullonum instrumentum, quo premuntur, stipantur vestes. Pollux p. 1317. καὶ ἰπὸς, τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ, ὡς Ἀρχίλοχος· κέαται δ' ἐν ἰπῷ. Hic autem *muscipulam* significat. Pollux priore loco: καὶ μυάγρα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι· ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὸν τὴν μυάγραν καλεῖ. Idem p. 715. καὶ ἶπος δὲ τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον. ἔστι δὲ καὶ μυάγρα οὕτω καλουμένη. Auctor Etym. M. p. 473. ἴπος σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὸ πραισσόριον. παρὰ τὸ ἴπτω τὸ βλάπτω, γίνεται ἴπος. καὶ γὰρ τοῦτο εἶδος φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν. καὶ παρὰ τὸ ἴπος γίνεται ἰπῶ ῥῆμα, σημαῖνον τὸ θλίβω. καὶ Ἀριστοφάνης, ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς. (lege εἰσφοραῖς ex Equit. 924.) ὡς κόπτω κόπος, οὕτω ἴπτω ἴπος. Perperam vulgo initio hujus notæ legitur καὶ τὸ πραιτώριον. Infimæ Græcitatis vox est πραισσόριον. Vide Car. Du Fresne Glossarium p. 1218. Veteres glossæ: ἴπος, *prensurium*. Corrigendum forte *pressorium*. Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti editione ἰπνὸς repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam Grammatici aliquot veteres. Sed facile fieri potuit, ut ante horum ætatem menda irrepserit, ἰπνὸς pro ἰπὸς, ut et apud Æschylum in Prometheo ἰπνούμενος pro ἰπούμενος, quod observavi ad Lys. 291. Sane apud Athenæum p. 229. F. ubi profertur hic versus, istoque modo legitur: ὁ δ' ἰπνὸς γέγονεν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. in veteri Athenæi codice scriptum reperi ὁ δεῖπνος, quod mendosum quidem est, sed antiquæ scripturæ indicium dare possit, ὁ δ' εἰπός. Nam si ἰπνὸς prior librarius legisset, nulla erat causa cur εἰπνὸς scriberet. Utut hæc sunt, vere, meo judicio, ve-

terem lectionem ἶπος revocandam censuit Bentleius, cujus argumentis si quæ opponi possint, non sane illa sunt quæ obmovet Dawesius. ἰπνὸν ille tuetur, *laternam*que significare contendit, ut exponunt scholiastes et Suidas, φανός. Laternis utebantur veteres e cornu vel e vesica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr.

Quo ambulas tu, qui Volcanum in cornu conclusum geris? Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait 'Bentleii com-'mento perquam incommode accidere,' genus scilicet nominis ἶπος femininum, id nullius est momenti. Nam substantiva sunt multa quæ utroque genere efferuntur; neque, si apud Pindarum ἶπος femininum occurrit, inde conficitur femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cujus hæc sunt verba p. 1317. καὶ περιστροφίδα δ' ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἰπὸν περιστρέφον. Non itaque Bentleii *rationes profligavit Dawesius*. ἰπνὸν si concederem poetam scripsisse, probarem potius Toupii interpretationem ad Suidam 2, 36. *latrinam*, sive *sellam familiarem, une chaise perçée d'ivoire*, intelligentis. Pollux p. 527. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἴπνον Ἀριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat hæc vox in Cocalo, cujus ultimum fragm. vide. Quominus autem eam sic a Poeta hoc loco adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabæ modulus, quam ille semper corripit. Vide Pac. 536. Av. 436. Vesp. 139. Nec objiciendus est ejusd. fabulæ v. 837. quem protuli supra in nota ad v. 98. Manifestum est enim legi debere: ὁ κυὼν παρᾴξας εἰς τὸν ἰπνὸν, ἐξαρπάσας—. Dawesius autem, ne sibi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, novamque ex ea quam codices exhibent, et misere depravata illa, quæ ap. Athen. legitur, concinnare, cujus parum suaves sunt numeri: ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντίνος. Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiæ et metri venustas, tuebaturque doctissimi Grammatici fides. Sed virum ingeniosum abripiebat livor et Bentleii laudum obtrectatio. BRUNCK.

816. ἀρτιάζομεν] *Ludere par impar* Horat. Sat. 2, 3, 248. Suet. Aug. 71. *micare* Cic. Off. 3, 19. Nam ludentes sumtis in manum talis, fabis, nucibus, amygdalis, etiam numis, interrogantes collusorem jubebant divinare, ἄρτια ἢ περιττὰ, paria

an imparia, haberent? v. Meurs. Græc. ludib. p. 5. FISCHER.

817. ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι] Delicatissimum fastidium: nam allio jam abstergent culum, quod antea esitare solebant, non lapidibus. Solitos autem fuisse tunc lapidibus tergere podicem patet ex Pac. 1229. ubi vid. schol. BERG. Macho ap. Athen. 13. p. 578. Εἰ δὲ λίθον εἶχες, ὑπολαβοῦσ' ἡ Μανία, Ἔδωκ' ἄν, ἵν' ἔχῃς, φησ', ἀποψᾶσθαι τάλαν. et p. 584. εἰ δὲ λίθον, ἔφη, εἶχες, ἀποψήσασθαι ἄν σοι ἔδωκα. SPANH.

818. σκοροδίοις] σκορόδοις V.

821. οὐχ] οὐχ' Ald.

823. ΔΙΚΑΙΟΣ] ἀνὴρ δίκαιος R.

ἕπου] δὲ addit R. Verba ἕπου μετ' ἐμοῦ affert grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 368. ubi de constructione et hujus verbi et ἀκολουθεῖν cum μετά agit.

824. ἴωμεν] ἔλθωμεν V.

Scholiasta, ᾧ (δικαίῳ) διαλέγεται ἡ ὁ Χρέμυλος ἢ ὁ οἰκέτης. Manifestum est, quæ per hanc scenam Carion eloquitur, in aliis exemplaribus Chremyli, sacrificio jam facto prodeuntis, personæ fuisse adtributa: clarius idem docuit ad v. 802, simul admonens absurdum videri atque indecorum, ut cum servulo vir probus et justus sermocinetur. Ex vett. libris, quorum collationes Kustero fuerunt ad manum, nihil excerptum invenio: ad cod. Dorv. semoto Carione Chremyli personam huic scenæ solam inseruit: quam ego rationem temere repudiandam non putem; nam joci, qui hic occurrunt, Carioni in edd. adscripti, nihil habent sane vernilis dicacitatis, aut nequitiæ, talesque sunt, ut Chremylum, senem facetum, et nunc ex recenti divitiarum gaudio libenter argutantem, minime dedeceant. HEMST. Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chremyli pono, ubi vulgo persona est Carionis, idque ex trium codd. auctoritate. Solus B. famulo tribuit, quæ manifesto heri esse, nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemst., qui pravam priorum edd. personarum distinctionem retinere non debuerat. Etiam in quinto codice interlocutores hujus scenæ notati sunt Justus et Chremylus. Minus bonum est, quod versui 860. Chremyli, 863. Carionis præfixa sit persona. V. 864. adscripta persona: ἕτερος συκοφάντης, ut etiam est in B. et in meo. Melius ceteri codd. unicum sycophantam agnoscunt. BRUNCK.

824. XP.] οἰκέτης R, sed θερ, v. 826.

826. δῆλον ὅτι] δηλονότι E.

828. μοὖστὶν] μο 'στὶν R. Pauci μοι 'στίν.

832. XP.] θερ, R. et sic usque ad v. 866.

ἐπέλιπεν] ἐπέλειπεν V. Ald. et codd. pauci ἀπέλιπε vel ἀπέλιπεν.

833. 834. οὐκοῦν — οὖν om. R.

834. τέως] τότε V.

835. εὐηργέτησα] εὐεργέτησα R. et Dorvill.

837. κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι] Pac. 1051. μὴ νῦν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. BRUNCK.

838. δ' R. γ' vulgo. Pauci codd. σ'.

εὖ om. V.

839. αὐχμὸς τῶν σκευαρίων, quum squalent exinanita vasa nihilque in iis superest, quod mensam luculenter instruat: illam rerum bonarum penuriam ait se perdidisse, i. e. effecisse, ut, qui prius amicos se gesserant, nunc, dilapsis opibus et siccatis cum fæce cadis, diffugerent sibique insuper insultarent. HEMST.

842. πρὸς τὸν θεὸν Hemsterhusius. Legebatur πρὸς τῶν θεῶν. In Cantabrig. 1. fuit πρὸς τὸν θεὸν, sed ab eadem manu in πρὸς τῶν θεῶν est mutatum: nam scriptum ab librario fuit aberrante ad v. 840. vel 844.

845. μῶν ἐνεμυήθης R. μῶν ἐμυήθης V. Vulgo μῶν οὖν ἐμυήθης.

ἐμυήθης—τὰ μεγάλα] Solebant vestes, in quibus essent initiati, dedicare. Scholiastes ejus rei testimonium affert ex Melanthio. Quia autem dixerat vir justus, se velle pallium suum dedicare deo, Chremylus dicit, alludens ad istum ritum: *num ergo in illis es initiatus?* Quasi dicat, *num Pluti mysteriis initiatus ei vis pallium dedicare, ut solet in Eleusiniis sacris fieri?* τὰ μεγάλα subauditur μυστήρια, quod infra 1014. additum. Dicuntur autem *magna* ad distinctionem *minorum* mysteriorum: prius enim initiari oportebat *minoribus* mysteriis, deinde ire ad *majora*. Æneas Sophista p. 17. ubi quemdam suorum discipulorum ad majora adspirantem commendat Dionysio Sophistæ: διὰ ταῦτα καλὴν ἐλπίζω τὴν εὐπορίαν γενέσθαι τῷ νέῳ· ἄλλως τε ὅτι προτετελεσμένος, καὶ τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν ἐν παρασκευῇ γενόμενος, ἀπῆρεν, ὡς 'Αθήνησιν οἱ τὰ μικρὰ μυστήρια προτελούμενοι τῶν μεγάλων. BERG.

847. ταῦτα] τάδε Atticista in Maii Auctor. class. vol. 4. p. 528.

849. δῶρα τῷ θεῷ] τῷ θεῷ δῶρα R.

850. ΣΥΚ.] ἄδικος συκοφάντης R.

δείλαιος] δείλαος R.

851. τρὶς κακοδαίμων] τρισκακοδαίμων Ald. et aliquot codd. Conf. ad Pac. 242.

853. πολυφόρῳ, *valido, vehementi*, metaphora a robusto vino, quod multum aquæ admistum ferre potest, nec amittit bonitatem, ut si duobus vini poculis tria aquæ pocula misceantur, et tunc dicitur vinum τὰ τρία φέρειν καλῶς, ut in Eq. 1184. BERG.

854. In hujus scenæ personis ordinandis editi consentiunt, Chremylo penitus exturbato, cui tamen non videntur nullæ partes hic concedendæ. Ex codd. mss. quos Kust. consuluit, nihil esse variationis adnotatum deprehendi, nisi quod Vatic. v. 860. Justi personæ Chremylum substituat. Verum longe aliter cod. Dorv. qui summo jure suas Chremylo partes adsignans ab illa, quam Edd. sequuntur, personarum distributione multum discrepat. Primum enim Carion hic nusquam comparet ante v. 872; priora, quæ Carionis nomine vulgo sunt signata, in hoc codice Chremylo cedunt, qui servuli locum occupat 885. 889. 896. 931. 933. Contra Carion pro Δικαίῳ supponitur 896. Deinde pleraque noster codex, quæ publicati libri Justo viro tribuunt, in Chremylum transscripsit, non tantum 891; sed et totum illud cum sycophanta colloquium 901—927. quæ fere cuncta jamdiu, antequam ipsum codicem inspexissem, conjectura fueram assequutus. HEMST. Carioni tributa hæc vulgo, Chremylo adsignant tres codd., ut supra 824. BRUNCK.

855. ἅνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

859. μὴ 'λλίπωσιν Dawesius. μὴ λίπωσιν (λείπωσιν V.) libri.

860. ΔΙ.] Χρ. A. C. D. Vat.

ἐγὼ σχεδὸν] Conjecturam facit vir justus, quis ille sit, qui hic lamentatur fortunam suam, ex ejus statu et oratione. Concludit ergo illum esse oportere primo malum hominem, quia hoc tempore redactus sit ad paupertatem, quum omnes boni ditentur; deinde et sycophantam, quia minatur se velle efficere, ut Plutus denuo fiat cœcus, si jura non deficiant. Sycophantæ autem illo tempore suis delationibus, calumniis et falsis criminationibus multum valebant, reip. statu corrupto. BERG.

862. πονηροῦ κόμματος] Sic et infra 957. Latine possis dicere: *malæ monetæ;* simili metaphora, quæ semel iterumque occurrit apud nostrum. Videndus præcipue ille locus in Ran. 724, ubi dicit, Athenienses, sicuti non utantur veteri pecunia, quæ proba est, ita nec probis viris uti ad remp., et spectatæ fidei, sed contra. BERG. 862. servo, 863. justo dat R.

864. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R. ἕτερος συκοφάντης Dorvill.

868. δῆτα τοῦτ' R. δῆτα ταῦτ' vulgo. ταῦτα δῆτ' Dorvill.

869. ΧΡ.] δικ, R.

870. ΣΥ] ἄδικ, R.

οὐ μὲν οὖν] οὔμενουν Ald.

οὐδενὸς] οὐδ' ἑνὸς R.

871. πράγματα (γρ. χρήματα) V.

872. ὦ Δάματερ, licet forma Dorica, comicis usurpatum fuisse observat Eustathius ad Odyss. p. 1385, 53. ubi de θάτερος et θατέρα mira quædam tradit ab aliorum grammaticorum placitis discrepantia. εἰ δὲ τὰ τοιαῦτα Δωρικὰ, καὶ ἡ λοιπὴ τούτων ἀνάλογος κίνησις, Ἀττικοῖς γέγονε φίλα, καινὸν οὐδὲν εἴ τις ἐνθυμοῖτο καὶ τὸ, ὦ Δάματερ, τὸ θαυμαστικὸν, ὃ κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, Δωρικὸν μὲν ὂν, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρῆσιν τοῖς Ἀττικοῖς. Occurrit jam supra vers. 555. BRUNCK.

873. δῆλον] Justi personam præponunt E. B. V.

874. ΣΥ.] ἄδικ, R.

876. οἰμώξἄρα] Legebatur οἴμωζ' ἆρα. Correctum ex R, qui οἴμωξ' ἆρα. Comparandum κλαύσἄρα Pac. 532.

878. In tribus codd. [et R.] scriptum ὁ θεὸς ἔσθ' οὑτοσὶ εἰ τοὺς συκοφάντας. Quartus B. in eo tantum differt quod habet οὑτοσὶν—. Inde apparet sinceram lectionem sic reconcinnandam esse, ejecto verbo substantivo: ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. BRUNCK. Recepi Brunckii emendationem. ὁ θεὸς ἔσθ' ὅτι | τοὺς V. et Ald.

881. ἱμάτιον est *pallium* integrum, recens, candidum. Opponitur ei τριβώνιον *palliastrum*, pallium detritum et lacerum (842.). FISCHER.

882. ἔχοντ'] ἔχων V.

884. Anulos *physicos* dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut avertendi morbos, et quævis mala. Vide Casaubonum in Athenæum 3, 34. ad hos Antiphanis versus 3. p. 123 b. ἐν χύτρᾳ δ' ἐμοὶ | ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν'

ὄψομαι. | οὐ γὰρ κακὸν ἔχω, μηδ' ἔχοιμ'. ἐὰν δ' ἄρα | στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ', ἢ τὸν ὀμφαλὸν, | παρὰ Φερτάτου δακτύλιός ἐστ' ἐμοὶ δραχμῆς. BRUNCK.

885. XP. om. R.

οὐκ ἔνεστι] Non inest vis contra morsum sycophantæ.

886. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R.

ταῦτ' ἐστὶ πολλή R.V. aliique. πολλὴ ταῦτ' ἐστί Ald.

889. XP.] δικ, R.

890. δειπνήσετον] δειπνήσατον R.

891. μετὰ τοῦ μάρτυρος] Nempe κατὰ τὸ σιωπώμενον testem adduxerat sycophanta ut hos ad judices citare posset: qui testis eum deinde deserit 934. Sic Vesp. 1405. femina quædam, in jus vocatura quemdam senem, secum adducens testem, dicit: προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ—κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί. BERG.

892. γ' addunt A. R. om. Ald. τ' V.

ἐμπλήμενος] Brunckius. ἐμπλησμένος R.V. ἐμπεπλησμένος vulgo. Dobræus "μηδενός γ' ἐμπλημένος conjicit Brunckius, "quod memini probare Porsonum ita fere vertentem, *May you* "*burst—but not with eating.* Nempe διαρραγῆναι per hyper-"bolen aliquando ponitur, ut Equit. 698. κἀπεκροφήσας αὐτὸς "ἐπιδιαρραγῶ. Alexis Athen. 6. p. 258. E. F. εὐδαίμων ἐγώ· "μὰ τὸν Δία | τὸν 'Ολύμπιον καὶ τὴν 'Αθηνᾶν, οὐχ ὅτι | ἐν τοῖς "γάμοισιν, ἄνδρες, εὐωχήσομαι, | ἀλλ' ὅτι διαρραγήσομ' ἂν θεὸς "θέλῃ. | τούτου δέ μοι γένοιτο τοῦ θανάτου τυχεῖν. Phœnicides "10. p. 415. E. ἐσθίει | μέχρις ἂν διδῷ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς. "Anaxilas p. 416. E. διαρραγήτω χἄτερος δειπνῶν τις εὖ, | μὴ "Κτησίας μόνος. Quæ loca indicat Porsonus in mss. Eustath. "'Ιλ. p. 1121, 50. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων εὔξαιτ' ἂν "κόρῳ διαρραγῆναι. Demosthenes Thrax apud eundem 'Οδ. "p. 1833, 51. κακόν τι πάνδημον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι' ἡμέρας. "Nempe ne bene precari Sycophantæ videri possit Chremylus, "hanc ἐπιδιόρθωσιν addit. De ἐμπλημένος vide ad Eccl. 56. "Cum Luciani loco confer Simocattam Ep. 27. ἢ ἄλως λιμοῦ "μοι πεπλήρωται."

893. ἔνδον] ἔνδον δ' V.

895. Assentior Is. Vossio de poem. cantu et vir. rhythm. p. 53. ubi postquam dixerat "lepide Aristophanem inducere "sycophantam olfacientem sacrificiorum nidorem, qui totum

" senarium naribus absolvit, ὖ ὖ etc." notandum esse monet, " priorem cujusque pedis syllabam scribi debere spiritu tenui, " sequentem denso, ipsa id exigente rei natura." Hoc nisi verum sit, iambi numerus pessumdatus, quem tamen legitimis pedibus explere voluit Aristoph. In cod. Dorv. singulis υ ψιλοῖς lineola sola est superducta, ad oram vero ὐ ῦ scribitur. HEMST. Sexies repetita olfaciendi interjectio ὖ ὖ perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur; prima brevis est, altera longa. BRUNCK.

896. γ' om. V.

897. et 901. γ' additum ex A. R.

901—924. XP.] δικ, R, ut Ald. Chremyli personam restituit Brunckius ex C. E. Vid. ad v. 854.

904. A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam præstabant invehendo frumento. Ideo sycophanta hic dicit mercaturam se causari, si quando usus veniat. Facete adolescens in Concion. quem anus ut secum concumbat cogere vult, ait v. 1027. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. BRUNCK.

912. εὐεργετεῖν] μ' vulgo additum om. F. R. Dorvill.

913. πολυπραγμονεῖν, male curiosum, ardelionem esse: idem ac πολλὰ πράττειν Ran. 749. BRUNCK.

914. Alterum τοῖς om. R.V.

915. ἐάν codex Borg. Dorvill. et fortasse V. ἤν R. et Mut. duo. ποτ' ἤν Ald.

920. τἄρα] Libri γ' ἆρα (γ' ἄρα Ald.) γ' om. Barocc. 34.

925. Βάττου σίλφιον] Battus, alio nomine dictus Aristoteles, Theræus (quia in Africam venit e Thera, insula maris Ægæi de numero Cycladum) fuit Cyrenarum, urbis Africæ, conditor. Ejus in honorem signarunt Cyrenæi numos, quorum in parte adversa cerneretur imago Batti, altera manu regnum a civibus, altera silphium s. laserpitium accipientis. v. Strab. 17. p. 837. Fuit autem laserpitium Cyrenaicum (unde laserpiciferæ Cyrenæ Catull. 7, 4.) planta præstantissima, ita ut Romani legantur in ærario recondita habuisse multa ejus pondo. v. Plin. H. N, 19, 3. qui est locus de silphio ejusque generibus classicus, Theophr. Hist. plant. 6. 3. et ibi Bodæus p. 589. ubi species ejus exstat. Hinc verba Βάττου σίλφιον abiere in consuetudinem proverbii, quod usurparetur de amplissimo et pre-

tiosissimo munere, de singulari et exquisito honore. v. Apostol. 5, 40. (e schol. h. l.) et Erasm. Adag. p. 182. Sycophanta igitur ostendit, se nolle suum vitæ genus commutare alio, nec si ipsum acciperet Plutum, amplissima et pretiosissima munera. FISCHER.

926. 927. XP.—KA.] θερ,—δικ, R.

927. πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα A. et Mut. unus.

931. Chremylo tribuit Dorvill. Vid. ad v. 854.

932. ποιεῖ Hemsterhusius. Libri ποιεῖς.

933. Chremylo tribuit Dorvill. Κα. Ald.

ἦγες] εἶχες R.

935. οἴμοι μάλ' αὖθις] Scholiasta, τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ἠλέκτρας Σοφοκλέους (1416.) τὸ οἴμοι μάλ' αὖθις, ὅτε τὴν Κλυταιμνήστραν οἱ περὶ Ὀρέστην φονεύουσιν.

937. ΔΙ.] συκο, R.

946. σύκινον] Intelligit sycophantam, qualis ipse est: alludit autem ad etymologiam; nam voc. συκοφάντης componitur ex σῦκον et φαίνω, *ostendo ficus*, nempe illas quæ exportantur ex Attica, sive, defero illos qui ficus exportant apud magistratum. Sic Vesp. 145. καπνὸς ξύλου συκίνου, ubi v. not. Aliquando alludit ad verbum φαίνω, ut Ach. 726. μήτ' ἄλλος ὅστις φασιανὸς ἔστ' ἀνήρ, et alibi. Avv. 1693. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ etc. BERG. Respicit ad proverbium συκίνη ἐπικουρία, de quo dictum ad Lys. 100. Hinc oppositum est τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν.

948. ὁτιή] ὅτι vulgo. ὅτι ἡ V. Vid. ad Pac. 211.

951. πανοπλίαν] Pallium et calceos.

952. ἐς] εἰς libri.

955. Χρ. E. Vulgo Carioni tribuuntur hi versus.

957. ὅτι] ὅτ' R.V. Ald.

958. προσεύξῃ] προσδέξῃ R. Post hunc versum in Ald. Χοροῦ. Recte.

959. ἆρ, ὦ φίλοι] Ita solent percontari locorum ignari, quum ædes alicujus quærunt. Soph. El. 1104. ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν, ὀρθῶς τ' ὁδοιποροῦμεν, ἔνθα χρῄζομεν; Idem Œd. Tyr. 934. ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; Vide nostr. infra 1172. BERG.

962. XO.] Χρ. C.

964. ἔνδοθεν codices. ἔνδοθε Ald.

965. et 974. χρεμύλου οἰκέτης R.

966. μάλιστ' ἐλήλυθας] μάλ' ἐξελήλυθας V. σ' ἐχρῆν C. R. ἐχρῆν vulgo. σε χρὴ D.

969. μοι πεποίηκε] πεποίηκέ μοι V.

970. συκοφάντρια vox videtur esse ab Aristophane ficta, ut σοφίστρια a Platone Euthyd. p. 297 c. DOBRÆUS.

971. μὰ Δί' om. V.

972. Alludit ad sortitionem judicum, qui, ut sors ferebat, in illo vel illo dicasterio judicia exercebant: distinguebantur autem dicasteria inscriptionibus certarum litterarum, unde ἐν τῷ γράμματι idem est, quod ἐν τῷ δικαστηρίῳ· et videbatur dicturus ἐδίκαζες, sed ex inopinato dixit ἔπινες, ut mulierum bibacitatem perstringeret; nam τὸ φιλόδικον virorum est. In Lysistrata, ubi mulieres apud craterem vini conjurant, una earum vult bibendo prima jurare, sed altera non sinit, nisi prius sortiatur v. 208. μὰ τὴν 'Αφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς. Ut autem hic ἐν τῷ γράμματι πίνειν, ita Eccles. 683. ἐν τῷ γράμματι δειπνεῖν. Vid. 277. BERG.

973. κατακέκνησμαι, et v. seq. κνησμόν. Scripturam hanc alteri per ι præetuli ad codicis A. fidem, itemque Eustathii. Sic ille ad 'Ιλ. λ'. pag. 872, 5. τοῦ δέ γε κνίζειν χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, ἔνθα παίζων παρηχεῖ τὸν διὰ τοῦ ἦτα γραφόμενον κνησμὸν ἐκ τοῦ κνίζειν. Hunc locum respicit, ubi saltem κνησμὸν legebat. Utro modo scribatur, parum interest. BRUNCK. Revocavi κατακέκνισμαι et κνισμόν, et sic legit Eustathius, cujus verba non intellexit Brunckius.

975. ἦν Kusterus. ἦν δή libri. δή om. Dorvill. in quo scriptum νῦν γ' ἦν μοι—.

979. ταὐτὰ πάνθ' ὑπηρέτουν Brunckius. ταῦτα πάνθ' ὑπηρέτουν A. R. πάντα ταῦθ' ὑπηρέτουν vulgo. ταυτὰ ταῦθ' ὑπηρέτουν Elmsleius ad Soph. Œd. T. 1522. πάντα γ' ἀνθυπηρέτουν Hemsterhusius. Probabilius Dobræus πάντ' ἂν ἀνθυπηρέτουν.

983. ἱμάτιον] γ' addunt Ald. et aliquot codd. Positum ab librario, qui ἱμάτιον correpto ι pronunciaret.

984. χιτώνιον] χιτώνια C.

985. μητρί θ' ἱματίδιον Dawesius. μητρί τε θοἰματίδιον vulgo, consentiente R. μητρί τε θοιμάτιον Mut. unus. μητρί τ' εἰς ἱμάτιον V.

989. οὐχ] οὐχ' Ald.

οὐχ ἕνεκεν μιστητίας] In quattuor codd. [et tribus Mut.] scriptum *μισγητίας*; Gl. *μίξεως, πορνείας*: quod ineptum est. *μιστητίας* legebat Eustathius, sed perperam interpretabatur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit hujus loci sententia. Sic ille ad Odyss. κ. p. 1650. extrema. *αὐτὸ δέ γε τὸ μιστεῖν, κοινότερον ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνειν τεθὲν, ἡ κωμικὴ σεμνότης ἐπὶ μίξεων ἔθετο ἀσέμνων. Ἀριστοφάνης γοῦν μιστητίαν ἐπὶ κατωφερείας ἔφη, ἤγουν ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις.* Rursus occurrit istud nomen in Av. v. 1620. *ἐάν τις ἄνθρωπος ἱερεῖόν τῳ θεῶν | εὐξάμενος, εἶτα διασοφίζηται λέγων, | μενετοὶ θεοὶ, καὶ μὴ 'ποδιδῷ, μιστητίαν, | ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.* ubi scholiastes, post inepta quædam, ex Eustathii loco citato supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: *μήποτε μέντοι γενικώτερόν ἐστιν ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἐμφαίνεται.* Hoc etiam in loco *ἀπληστίαν* significat. Propter Veneris *ἀπληστίαν* libidinosæ mulieres *μιστῆται* appellantur, ut in hoc versu quem profert Eustathius: *περὶ σφυρὸν παχεῖα μιστήτη* [*μιστητὴ*] *γυνή.* Et in hoc Cratini, qui est apud Hesychium: *μιστῆται* [*μισηταὶ*] *δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται.* Nihil hoc nomen cum verbo *μίσγειν* commune habet, nec ab eo derivatur. *μισγητία* vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit Græcus sermo. De postremo *μιστήτη* vide Valckenarii elegantes in Ammonium animadversiones 2, 18. BRUNCK.

991. *μεμνῇτο*] *μεμνῆτο* Ald. et codd. plerique. *μεμνοῖτο* B. *μεμνῷτο* Mut. duo. *μεμνῇτο* schol. Hom. Il. ψ, 361. et Horti Adon. fol. 186 a.

993. *οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν* Elmsleius ad Acharn. 1213. *οὐχὶ τοίνυν ὁ βδ. τὸν* R. *οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδ. τὸν* C. E. Mut. duo et omisso *γ'* A. D. Dorvill. et Mut. unus. *οὐχὶ νυνί γ' ὁ βδ. τὸν* Ald. Nunc mihi præferendum videtur quod Brunckius posuit *οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν*, omittenda tamen *γ'* particula.

996. *τοῦ πίνακος*] *τοὺς πίνακας* R.

997. *ὑπειπούσης*] Recte Budæus et Stephanus "*quum præ-*" *dixissem.*" Vesp. 55. *ὀλίγ' ἄττ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί.* Thucyd. 1, 35. Demosth. p. 245, 12. 639, 10. DOBRÆUS.

999. *ἄμητα προσαπέπεμψεν* R. V. et Etym. M. p. 83, 20. *ἄμητα τε* (*τε* om. A. B. C. D. Mut. tres) *προσέπεμψεν* Ald.

1002. et 1075. *πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι*] Proverbium hoc occurrit et ap. Synesium Epist. 80. De pristina feli-

citate Milesiorum Herodotus 5, 28. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἡ Μίλητος αὐτή τε ἑωϋτῆς μάλιστα δὴ τότε ἀκμάσασα καὶ δὴ καὶ τῆς Ἰωνίας ἦν πρόσχημα. Alludit ad hoc proverbium in Vesp. 1060. ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ὑμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς, ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις. BERG.

1003. τις om. V.

1004. Mulieri dat R.

1005. ἅπαντ' ἐπήσθιεν] ἅπαντα κατήσθιεν vulgo. ἅπαντ' ὑπηίσθιεν R. ἅπαντά γ' ἤσθιεν V. Veram scripturam servavit Athenæus 4. p. 170. ubi de verbo ἐπεσθίειν agit. Male tamen Athenæi codex ἅπαντ' ἐπήσθιον. Brunckius, " ἐπὶ conjungitur cum " verbis comedendi nominibusque cibi et obsonii. Pac. 123. " κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. Acharn. 835. " παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ. Supra 628. μεμυστι- " λημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις. Eadem hic vis est præposi- " tionis in composito ἐπήσθιε."

1006. γ'] δ' V.

1007. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

1008. ἐπ' ἐκφορὰν] Vel, ad efferenda bona tua, vel ad te efferendam si mortua forte fueris; nam annosa quum sis, morti es vicina. In Eccles. 926, ubi vetula itidem ut hæc pruriens dicit ad adolescentulam: οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ, hæc respondet: οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν; BERG. Cod. Dorv. [et V.] ἐπ' ἐκφορᾷ· ἤγουν ἐπ' ἐξαγωγῇ τινὸς πράγματος. Ferri posset ἐπ' ἐκφορᾷ, quippe ingenio linguæ Græcæ non repugnans: sed vulgatum communis loquendi usus tuetur: βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν· Synes. Ep. 3. ἐπ. ἐκφορὰν ἥκειν τοῦ τεθνειῶτος Lys. ap. Athen. 13. p. 613 D. ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν ἀπαντᾶν Lucian. Demon. p. 1017. C. *exequias* ire. Hic sensus Aristoph. loci quum sit perspicuus, et legenti statim in oculos incurrat, jure mireris, quid moverit interpretem cod. Dorv. ut in aliam longe partem vocabulum illud acciperet: nisi eo ducere putavit, quod Chremylus mox respondet, τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν. Non equidem inficior, ἐκφορὰν ap. Plutarch. Moral. p. 660. A. et ἐκφορεῖν sæpe de rebus et supellectile sumi, quæ domo efferuntur, aut per vim etiam exportantur: sed eum a tali explicationi debuerat revocare vetula capularis, funeri magis tempestiva, quam deliciis amatoriis. Eadem tamen oberrant chorda Eccles. 926. Οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε. Ibi schol. no-

tat: *ὅτι τῶν γραϊδίων ἐκφέρουσι τὴν οὐσίαν οἱ ἐρώμενοι.* Tu Tan. Fabro ausculta, qui longe rectius intellexit. HEMST.

1010. *λυπουμένην* R. *λυπουμένην γ'* vulgo.

1011. *νησσάριον* (debebat *νηττάριον*) Faber ad Lucret. 4, 1164. *νιτάριον* vulgo, consentientibus R. et (qui *νιτάριόν γ'* habet) V. *νιττάριον* E. et Mut. tres, Suidas in *νιττάριον* et Thomas Mag. in *ὑποκορίζομαι· αἴσθοιτο μὲν ἠτάριον* D.

φάττιον Bentleius. *βάτιον* vulgo, consentientibus R.V. *βάττιον* Mut. tres aliique nonnulli cum Suida et Thoma Mag. De anapæsto post tribrachum posito v. ad Acharn. 47. Male Porsonus *νηττάριον ὑπεκορίζετ' ἂν καὶ φάττιον.*

νιτάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο] *Nitarion appellabat aut Batium suum.* Nempe si credimus Symmacho, grammatico passim a scholiaste laudato, *Nitarus* quidam et *Batus* erant mollitie infames. Ergo *ἀπὸ* Νιτάρου, Νιτάριον· *ἀπὸ* Βάτου, Βάτιον. Atqui (ut condonemus ei cinædos suos Νίταρον et Βάτον, quos nemo alius memorat, quique a Symmacho conficti videntur, ne nihil dicendo ignorantiam suam fateretur) qui, sodes, fieri potest, ut nominum virilium diminutiva tribuantur mulieri? Σωκρατίδιον est diminutivum Socratis, at nullius alterius: sic Νιτάριον solius *Nitari* fuerit; Βάτιον, solius *Bati*. Sed cum hæc interpretatio plane sit absurda, aliam infit: *καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας, βατύλους ἔλεγον.* Quæ primo corrigenda erunt, deinde expendenda. Suidas habet *μικρὰς καὶ θηλείας*: unde sic lego, *καὶ τοὺς μικροὺς καὶ θήλεας, βατάλους ἔλεγον. Viros pumilos et effœminatos Batalos vocabant.* Vide Βάταλος apud Hesychium, Harpocrationem, Suidam, Etymologum, Plutarchum in Vita Demosth. c. 4. cui ob mollitiem cognomen *Batalus* adhæsit. Certa est hæc emendatio; et fortassis insuper legendum est, *τοὺς μαλακοὺς,* pro *μικρούς*: etsi et hoc tolerari potest. Jam vero quid *βάταλος* facit ad *βάτιον*? quibus fidiculis extorquebunt, ut ex *Batalo*, *Bation* diminutivum prodeat? A *βάταλος* certe *βατάλιον* fuerit, non *βάτιον*. Tamen et alter scholiastes significare ait, *βάταλον, τὴν ἕδραν· παρ' ὃ καὶ βάτιον. Batalum* sc. esse *sedem* (i. e. *podicem*) a qua voce *βάτιον* venire. Et quidem *βάταλον* notare *πρωκτὸν,* testantur Plutarchus, Etymologus, Harpocration: sed inde *βάτιον* deducere ineptum est. Ergo alius, sed nihilo sapientior, *νιτάριον*

et *βάτιον* ait esse plantarum nomina, et interpretatur, *ὑπεκορίζετο νιτάριον καὶ βάτιον*; quasi dixerit, *ὡς ἄνθη με εἶχεν*, *florum loco me habuit*. Bellorum me hercule florum! cum *βάτος*, non rosam, non lilium, sed *sentem*, *spinam* significet: *νιτάριον* autem de flore vel planta dici sit inauditum et falsum. At tandem, opinor, ad rem ipsam devenimus. Nam *βάτος*, ait alter, est pisciculi genus; unde mollis et luxuriosus, qualis iste est pisciculus, *βάτιον* dici potest. *Βάτος* quidem piscis est, hoc vere; sed satius fuerit pisce mutiorem esse, quam tam lepidum *ὑποκόρισμα* nobis obtrudere. Restat adhuc Didymus, qui *νιτάριον* exponit, *νεόττιον* [*νήττιον* Faber], *οἱονεὶ κοράσιον*: sed cum nemo omnium grammaticorum hoc memoret, cras ei credemus, hodie nihil: utpote qui hoc confingere potius voluerit, quam ignorantiam suam candide fateri. Quid ergo? Ipsa certe tot interpretationum varietas satis per se ostendit, quantum ad *ἀφασίαν καὶ ἀμηχανίαν* redacti fuerint miselli scholiastæ. Nobis autem si locum a multis jam seculis in mendo cubantem, et ab ipsis Græcis Magistris frustra tentatum, certa conjectura restituere poterimus, et extra omnem dubitationis aleam ponere; ecquid erit pretii, *προσφιλέστατε* Kustere? Gratiam sat scio, a te magnam inibimus, et ab omnibus *φιλαριστοφάνεσι*, qui tua opera id olim possunt resciscere. Faciamus igitur periculum: et primo illud percommode accidit, quod apud Suidam ista nomina cum duplice *ταυ* efferuntur, *νιττάριον*, et *βάττιον*: cui scripturæ astipulatur scholiastes ille ad locum, qui *βάταλον δὲ*, ait, *τὴν ἕδραν, παρ᾽ ὃ καὶ τὸ βάτιον· τὸ δὲ συνεσταλμένως ἀναγινώσκειν, ἀνόητον*. Hoc est, *stultum est correpte verbum illud pronunciare*. Scripsit ergo iste, syllaba per geminam consonantem producta, *βάτταλος*, et *βάττιον*; ut profecto apud Etymologum hodie habetur, *βάτταλος, καὶ βατταλίζειν*. Jam igitur sic locum refingo, minima mutatione, *Νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο*. *Anaticulam et palumbulam me blande vocabat*. Non dubitaveram consueta quædam *ὑποκορίσματα* amatoria sub mendosis illis delitescere; et proinde tentanti quiddam ejus generis ex iis extundere, statim successit. A *νῆσσα*, Attice, *νῆττα*, diminutiva exstant, *νήττιον* et *νηττάριον*; a *φάσσα*, *φάττα*, est *φάττιον*. Onomasticum Latino-Græcum Labbæi: *Palumbes*, *φάττα*. *Palumbula*, *φάττιον*. Porro inter blanditias amantium,

anaticulas, *palumbulas*, sive, quod idem est, *columbulas* (nam palumbes est genus columbæ) vel primum locum obtinere, ex notissimo Plauti loco constat, Asinar. 3, 3, 103. *Dic igitur me anaticulam, columbulam, catellum,* | *Hirundinem, monedulam, putillum, passerillum.* Sic corrigenda sunt ista, nam in editis mendose habentur contra legem metri. Sed et illa ibidem sic scribe, *Dic igitur me passerculum, gallinam, coturnicem,* | *Agnellum, hœdillum me tuum dic esse, vel vitellum.* BENTLEIUS. Appuleius Metam. 10. p. 249. Teneo te meum palumbulum, meum passerem. KUST. Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. p. 857. *τὸ ὑποκοριστικὸν—εἴρηται παρὰ τοὺς κόρους—ἢ τὰς κόρας· τούτους γὰρ πολλάκις ἢ ταύτας ὑποθωπεύοντες τοιούτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν ὡς παρὰ Μενάνδρῳ νηττάριον.* Ita Bekker. *νητάριον* ms. a pr. m. apud Bast. Epist. crit. p. 195. DOBRÆUS.

1012. *ᾔτησ' ἂν εἰς* C. D. R. V. Dorvill. *ᾔτησεν ἄν σ'* Ald. *ᾔτησεν ἂν εἰς* E. *ᾔτησεν εἰς* A.

εἰς] Evangelus apud Athen. 14. p. 644 e. *εἰς τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες.* Theocr. 5, 98. *ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον—δωρήσομαι.* HEMST. Adde Valck. ad Herodot. 2, 98. *Ἄνθυλλα—ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται—τῇ γυναικί.* Lysiæ locum p. 905. ed. Reisk. subministravit amicus; *οὐκ ἔχων ὅπου στρέψειε* (malim *ὅποι τρέψειε*, vide Vesp. 663.) *τὰ χρήματα, εἰς ὄψον μὲν δυοῖν παιδίοιν καὶ ἀδελφῇ πέντε ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἐλογίζετο· εἰς ὑποδήματα δὲ καὶ εἰς γναφεῖον [ἱμάτια] καὶ εἰς κουρεῖον οὐκ ἦν αὐτῷ κατὰ μῆνα οὐδὲ κατ' ἐνιαυτὸν γεγραμμένα.* Ubi delendum videtur *ἱμάτια* cum Reiskio et Valckenærio in adversariis. DOBRÆUS.

1013. *μεγάλοις ὀχουμένην*] *μεγάλοισι νὴ δία* V.

ὀχουμένην] Demosth. c. Mid. (p. 565, 27.) *γυναῖκα εἰς τὰ μυστήρια ἄγει ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος.* SPANH.

1017. Stobæus 10. p. 132, 22. *Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, Ταύτῃ οὐ τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἀποβέβληκε.* Margo *ἐπιβέβηκε*, i. e. *ἐπιβέβληκε*, recte. Bekkeri Antiatt. p. 110, 15. *Ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν: τὸ περιέργως θεᾶσθαι. Ἄλεξις Τροφωνίῳ.* DOBRÆUS.

1018. *παγκάλους*] *παγκάλας* A. R. V.

ἔχειν μ'] μ' ἔχειν aliquot codd. μ' om. V.

1019. προτείνοιεν] προτείνειαν A. προτείνειεν C. et Mut. unus.

δαρχμὰς] Libri δραχμάς. Vid. ad Vesp. 691.

1020. χρόας] χροιᾶς R.

ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με] Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἡδύ μου. Si pronomen in genitivo sit, nomen a quo pendet debet esse in accusativo, quod diu ante Hemsterhusium intellexit librarius, cujus manu descriptus fuit cod. D. In eo enim exstat: ὄζειν δὲ τὰς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. Sed ad aliam lectionem refertur glossa, ὀσμὴν ἐξιέναι ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus: καὶ ἔφασκεν ὄζειν με ἡδὺ τῆς χρόας. [Ex glossa potius colligas τὰς χρόας, quod habet codex in textu, merum esse errorem. ἐξιέναι est *exire*, non *emittere*. DOBRÆUS.] Verbum ὄζω neutrum construitur cum genitivo partis illius quæ odorem emittit, per ellipsin præpositionis ἀπό. Acharn. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχάλων. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Pherecratis versibus apud Athenæum p. 159 F. μή μοι φάκους μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἥδομαι. | ἢν γὰρ τράγῃ τις, τοῦ στόματος ὄζει κακόν. Concion. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου. Non vero τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄζειν construi etiam cum altero genitivo odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Confer Lys. 616. 663. 687. Alibi ὄζει impersonale est, itidemque cum duobus genitivis construitur, ut Pace 529. Vesp. 1058. BRUNCK. Vulgatam scripturam Schweigh. ad Athen. 14. p. 661 e. ita defendit ut ὄζειν impersonale sit, μου autem cum χρόας conjungatur. Quæ parum probabilis ratio est. Recte Hemsterhusius με videtur correxisse. Et sic scriptum citat H. Stephanus in Thesauro vol. 4. p. 628 e.: sed μου ibid. p. 1193 f.

1021. Θάσιον] Hermippus apud Athen. 1. p. 29 e. καὶ Θάσιον, τῷ δὲ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή. Vide p. 32 a. DOBRÆUS.

1022. θ'] δ' A. C. E.

1023. ἅνθρωπος] ἄνθρωπος libri.

1024. καπρώσης] καπρᾶν, καπριᾶν, καπρίζειν est *prurire*, amore uri: proprie dicitur de *apris*, et maribus et feminis; sed deinde etiam de *verribus* et suibus feminis, quum libidine exci-

tantur, ita ut sit ἔχειν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμητικῶς, interprete ipso Aristotele Hist. An. 6, 18. h. e. vel *surire*, vel *subare*. v. Leopard. Emend. 2, 10. H. l. transfertur a Chremylo ad aniculam *prurientem*, quæ supra 974. κατακεκνίσθαι dicta est. FISCHER.

τἀφόδια (i. e. τὰ ἐφόδια)] Schol. Dorv. ostendit, de industria Aristoph. adhibuisse τἀφόδια, quod æque resolvi possit in τὰ ἀφόδια quam τὰ ἐφόδια, ut duplicem sensum simul in auditorum animos insinuaret. Ἀφόδια quæ sint, si quis non meminerit, ab H. Steph. Thes. L. Gr. 2. p. 1165. C discat. Quam bene de comico nostro sit meritus commenti immundioris auctor, judicent alii: sine illo credo haud temere quemquam in eam cogitationem fuisse venturum. HEMST.

1025. ὦ φίλ' ἄνερ] Hunc locum ante oculos habuit Suidas, quum in v. ἄνερ e Pluto laudat φίλτατ' ἄνερ, subjicitque voc. ἄνερ non reperiri in vocat. casu pro marito uxoris. DUCKER.

1026. Rideri suspicor solennem adulationis cantilenam, quam a poetis et oratoribus, præsertim bellum suasuris, nimis libenter audiebat populus Atheniensis. Isocrates Paneg. p. 51. HSt. apud Musgrav. ad Eurip. Suppl. 323=332. Gaisford. διετέλεσαν (οἱ πρόγονοι ἡμῶν) κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Demosth. pro Rhod. p. 196. οὐ γὰρ ἂν ὑμᾶς βουλοίμην, δόξαν ἔχοντας τοῦ σώζειν τοὺς ἀτυχοῦντας ἀεὶ, χείρους Ἀργείων ἐν ταύτῃ τῇ πράξει φανῆναι. Pro Megalop. p. 205. Λακεδαιμονίους—ἔσωσεν ἡ πόλις —ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ ἀεὶ βουλομένη πράττειν. ἔσται δὲ τοῦτο τί; τοὺς ἀδικουμένους σώζειν. DOBRÆUS.

1027. ποιήσει] Scribendum ποιήσῃ cum Bekkero. Signum interrogandi om. Ald.

1029. μ' om. R.V. et Mut. unus. γ' Dorvill.

ἀντευποιεῖν] ἀντ' εὖ ποεῖν R. et Dorvill.

1030. Sic vulgo legitur hic versus: ἢ μηδ' ὁτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν. Intricatior obscuriorque structura, quam ut in ea poetæ manum agnoscas. Nil tamen discrepabant quos contuleram tres codd. Vero propius accedit Hemsterhusii conjectura: ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιον ἔστ' ἔχειν. Quam verborum collocationem vulgata meliorem demum reperio in D. [Et sic R.] Sed pro δίκαιόν dubium non est quin scripserit poeta

multo elegantius δίκαιος: ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν. Nub. 1283. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ; 1434. —ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. BRUNCK.

1031. Hunc versum om. R.

1032. ἔφη] ἔτι C.

1033. νυνδί σ' οὐκέτι ζῆν οἴεται] Legebatur νῦν δέ γ' (γ' om. Mut. duo aliique nonnulli) οὐκέτι ζῆν σ' (σε ζῆν R.) οἴεται. De νυνδί dictum ad Eq. 1357.

1034. ὑπὸ] ἀπὸ R.

1035. ὥς γ' ἐμοὶ Cantabrig. 2. Dorvill. Vulgo ὥς γέ μοι. Quod defendi potest.

1036. δακτυλίου] δακτύλιον V.

1037. τυγχάνοι C. D. et fortasse V. Vulgo τυγχάνει.

γ'] δ' D. Dorvill. Mut. unus.

τηλία] Etymol. M. p. 756. Ὧρος τηλίαν λέγει τὴν περιφέρειαν τοῦ κοσκίνου· παρὰ τὸ σῶ, τὸ δηλοῦν τὸ σείω καὶ κινῶ, τὸ σήθω. Glossæ σήθω, *cribro*. Unde σηλία et Attice τηλία, ut σήμερον et τήμερον. Glossæ: Τηλίαι *Incernicula*. Sunt et aliæ significationes hujus voc., sed nulla huic loco magis apta. Dicit autem anus: *Ita sum macie confecta ut me per annulum trahere possis:* sed alter videns eam satis adhuc crassam dicit, oportere *annulum illum esse cribri circulum*. BERG. τηλίας R.

1038. τοδὶ] τὸ δὴ V.

1041. στεφάνους R. V. et schol. ad 1039. Legebatur στέφανον. Vid. v. 1089.

δᾳδ'] δᾶιδας R.

1042. ΓΡ. om. R. et σέ pro τί præbet. Dobræus "Si φημί "ponerent Attici ut λέγω v. 1099. posses Χρ. σὲ φησίν. Sed "σέ ex glossa irrepsit, ut ex Cant. 4. liquet, in quo ἀσπάζομαί "σε scriptum."

NE. om. R.

1044. ἐγὼ] ἔγωγε R.

ὕβρεος] ὕβρεως R. V. aliique non pauci. Vid. ad Nub. 1075.

ὑβρίζομαι] αἰσχύνομαι V.

1045. ἑορακέναι R. Libri reliqui ἑωρακέναι.

1047. πολλοῖς] ἄλλοις V.

1049. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

τοὺς τρόποις] τοῖς τρόποις R.

1050. Ποντοπόσειδον] Respicit Suidas v. *πόντος*. Comparat in mss. Hemsterhusius Hipponactem Athen. 15. p. 698. C. ubi recte, quod ad literas, ms. A. *μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν*. Phrynichus Bekkeri p. 58. Ποντοφάρυξ: *εἴ τις βούλοιτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον, ὅτι ἡ φάρυξ διὰ μέγεθος πελάγει ἔοικεν*. DOBRÆUS.

1052. *ἆ ἆ*] Operæ pretium est audire, quæ Suidas ex vetustioribus vel scholiis ad h. l. vel grammaticis exposuit: *Ἄ ἄ παρ' Ἀριστοφάνει ἐπίρρημα μετ' ἐκπλήξεως καὶ παρακελεύσεως. Ἄ ἄ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. Τὸ ἄ ἄ κατὰ διαίρεσιν ἀναγνωστέον, οὐ καθ' ἕνωσιν· ἀλλὰ καὶ ψιλωτέον ἀμφότερα. Εἰ γὰρ ἓν μέρος λόγου ἦν, καὶ κατὰ σύναψιν ἀνεγινώσκετο, οὐ χρείαν εἶχε τῶν δύο τόνων, ἤτοι τῶν δύο ὀξειῶν· καὶ τοῦτο μὲν ἐκπλήξεως ὂν ψιλοῦται· τὸ δὲ ἆ ἆ θαυμαστικὸν δασύνεται*. HEMST. Præstat fortasse *ἀᾶ* scribi.

1054. *εἰρεσιώνην*] Erat ramus olivæ, *ἐρίῳ*, *lana*, unde et nomen accepit, comptus. Qualis erat supplicum ramus, quem prætendebant, *ἱκετῶν ἐριόστεπτος κλάδος*, ut cum Æsch. dicam ex Suppl. 22. vel ex Eumen. 43. *ἐλαίας κλάδος λήνει ἐστεμμένος, ἀργῆτι μαλλῷ*, *olivæ ramus, lana coronatus, albo villo*. Exponebatur autem Athenis pro foribus ædium in memoriam veteris cujusdam supplicationis publicæ. V. schol. ad h. l. et ad Eq. 724. et lexicographos Græcos et quos auctores ad Hesych. citarunt interpretes. BERG.

1055. *παῖσαι*] Id quod vehementer cupiebat vetula, suspicabatur etiam adolescentem de ludo Venereo loqui; itaque dicit: *Ubinam ludes? an hic ante oculos hominum?* Ut Lysistr. 908. *ὦ καταγέλαστ' ἐναντίον τοῦ παιδίου*. BERG. *παῖξαι* V. et. Dorvill. qua forma Attici non utuntur. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 240.

1056. λαβοῦσα] λαβοῦσαν R.

1057. *πόσους ἔχεις* (*ἔχει* V.) *ὀδόντας*] Pervertit ludum illum, qui dicitur *Par Impar;* nam non erat quærendum: *quot sint?* sed utrum *par an impar* numerus: præterea non illum interrogamus, qui nuces aut tale quid aliud, manu tenet; scit enim; sed ille nos interrogat. Quia vero edentulam anum vult ridere, ipse interrogat, quot illa habeat, non *nuces,* sed *dentes;* sciebat enim ipsammet numquam se daturam fuisse ludibrio ita, ut interrogaret: *quot habeo dentes?* ut quæ nec interro-

gata deinde vult respondere. BERG. Plato Euthyd. p. 294 c. *οἶσθα Εὐθύδημον ὁπόσους ὀδόντας ἔχει καὶ ὁ Εὐθύδημος ὁπόσους σύ;* Lysias apud Athen. 13. extr. *οὕτως ἐρωτικῶς τὸ κόριον μετεχειρίζετο, τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἀπολαύων, ἧς ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους.* ubi Toupii et Schweighæuseri judicium desidero. Aristot. Rhet. 3. p. 126, 15. Sylb. indicante Hemst. in mss. *τύχοι γὰρ ἄν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπῶν μᾶλλον ἢ πόσα ἔχει, καὶ τὸ ὅτι ἔσται, ἢ τὸ πότε.* DOBRÆUS.

1059. *ἀπότισον*] Qui interrogatus non divinaverat, solvit totidem nuces, quot ille manu tenebat, qui interrogaverat; quum ergo Chremylus non divinaverit, quot habeat dentes vetula, quæ unum tantum habebat, unus dens Chremylo elidendus erit, ut solvere possit. Talis est sal Atticus. BERG.

γόμφιον μόνον] Pollux 4, 151. ubi describit personas comicas, dicit inter vetulas fuisse, et *τὸ οἰκουρὸν γραΐδιον* *domesticam* sive *umbraticam vetulam*; et ita describit: *τὸ δὲ οἰκουρὸν γραΐδιον, σιμὸν ἐν ἑκατέρᾳ τῇ σιαγόνι ἑκατέρωθεν ἀνὰ δύο ἔχει γομφίους.* Nempe et hinc patet, hanc comœdiam proxime accedere ad novam, de qua ibi Pollux agit. BERG. *μόνον γομφίον* R.

1061. *πλυνόν*] Citat Magister v. *πλυνεὺς*, respiciunt Pollux 7, 38. Eustath. p. 1550, 22. Scholiastes, *πλυνόν με ποιῶν: ἐφύβριστον πλῦμα. πλυνὸς δὲ ὀξυτόνως τὸ ἀγγεῖον αὐτό. παροξυτόνως δὲ τὸ πλυνόμενον:*—Contracte in Dorv. *πλυνόν: ἐφύβριστον. πλυνὸς ἡ λεκάνη.* Lege *πλύνον.* Si vera est hæc regula, etiam in Aristophane mutandus accentus, obstante licet, ut videtur, Polluce; *πλυνέας δὲ ἂν αὐτοὺς εἴποις, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν. καὶ τὸ, πλύνον με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία φησίν.* Jungermanni quidem ms. *πλοῖνόν με ποιεῖς*, i. e. *πλύνον*, ut recte ille, quamvis ad Hesychium frustra provocans. Etiam §. 37. 39. accentum retrahit ms. nisi 37. vox corrupta aut spuria. Sed egregie scholiastæ tum prosodiam, tum interpretationem confirmat Phrynichus Bekkeri p. 58, 27. *Πλύνον, πλύνεσθαι: σημαίνει μὲν τὴν ὕβριν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἱματίων καὶ πατουμένων· καὶ γὰρ οὔροις καὶ τοῖς* (malim *τοιούτοις*) *ἄλλοις ταῦτα ῥύπτεται, καὶ πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα:*—Dio (Cassius) 46. p. 296. C. ed. 1606. apud Brodæum Misc. 4, 32. *οὐ γάρ που καὶ ὁ πατὴρ*

αὐτῷ κναφεὺς, ὁ τάς τε σταφυλὰς καὶ τὰς ἐλαίας ἀεί ποτε ἐργολαβῶν, ἢ γένος ἢ πλοῦτον κατέλιπεν, ἄνθρωπος ἀγαπητῶς ἔκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρεφόμενος, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα τῶν αἰσχίστων ἀναπιμπλάμενος· ἐν οἷς αὐτὸς τραφεὶς οὐκ ἀπεικότως τοὺς κρείσσονας αὐτοῦ καὶ πατεῖ καὶ πλύνει, λοιδορίαις τισὶν ἐξ ἐργαστηρίων καὶ τριόδων ἐπιτετηδευμένως χρώμενος. Ubi malim, *ὁ πατὴρ αὐτῷ, κναφεὺς ὢν, τάς τε στ.* (Vide Porson. ad Hecub. 782.) nisi mavis, *ὁ κναφεὺς, ὁ τάς τε.* Deinde *ἀναπιμπλάμενος* verte, inquinatus, collato Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 31. Porro in his perlucet imitatio Demosthenis, quem mox manifesto compilat, F. L. p. 403, 19. et paulo ante Æschinem Ctesiph. p. 66, 26. unde profecit et alter Dio, Orat. 64. p. 595, 25. Lex. SG. Bekkeri p. 404. *Ἄνθρωπος Εὔριπος, τύχη Εὔριπος: ὄνομα Εὔριπος· ἐπὶ τῶν*—Ita distinguendum. De *πλύνειν* videndi Stephanus, Spanhem. ad h. l. Toupius Em. T. 3. pp. 101—3. et Porsonus p. 502. His scriptis video *πλύνον* paroxytonon esse in Cant. 3. oxyt. in 1. 2. 4. DOBRÆUS.

1062. *μέντἂν*] *μέντ' ἂν* A. B. V. aliique. Vulgo *μέν γ' ἂν*, quod est in R. Nub. 1237. *ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.*

1063. *καπηλικῶς ἔχει*] Quia hæc vetula erat *ψιμυθίῳ καταπεπλασμένη*, ut illa anus Eccles. 875. *fuco oblita;* comparat illam cum *fucosis*, ut Cicero loquitur, et *fallacibus mercibus mangonum.* BERG. *νῦν μὲν* A. C. D. E. R. V. aliique. *μὲν νῦν* Ald.

1064. *ψιμύθιον*] Deteriorum librorum vitia sunt *ψιμμύθιον* et *ψιμμίθιον.* "Syllabam secundam produci poetarum exem-"plis constat. Primam natura longam fuisse ex eo colligi "potest, quod Æoles *ψήμυθον* et *ψημύθιον* dixerint, teste Ety-"mol. p. 603, 54. apud quem præterea p. 103, 25. pro *τροπῇ* "*Ἰωνικῇ* reponendum est *τροπῇ Αἰολικῇ τοῦ ι εἰς η.* Contra "veterem auctoritatem utramque syllabam corripere non ve-"riti sunt recentiores poetæ." HEMST.

1065. *τὰ* codices. *γε τὰ* Ald.

1067. *καὶ τῶν*] *κᾆτα τῶν* Ald. Correctum ex codd. plurimis.

1070. *γὰρ*] *γ'* V.

1078. *τοῦτό γ'* Brunckius. *τοῦτ'* libri.

ἐπέτρεπον ποιεῖν] *ἐπέτρεψ' ἐγὼ ποεῖν* V.

1081. ΓΡ.] *νε*, R. "Dubitat scholiasta anusne, Chremyli, an "juvenis verba sint. *ἐπιτρέπειν* illustrat Hemst. in mss. ex

"Œnom. Eusebii Præpar. 6. p. 260. D. ed. Colon. Platon. "Epist. 2. fin. p. 1271. B. Fft. Clem. Alex. Str. 2. p. 505, 26. "Potter. Phalar. Ep. 81. (114.) Solon. Laertii 1, 65. et ibi "Kuhn. Machon. Athenæi 13. p. 580. D. Timocl. 6. p. 237. D. "Demosth. p. 175, 26. Machonis locus est, *τίς δ' οὑπιτρέψων* "*ἔστι σοι, φησὶν, τάλαν;*" DOBRÆUS. *ἐπιτρέπων* V. et. Mut. unus.

1082. *διαλεχθείην*] Gl. *ὁμιλήσαιμι.* Pollux 2, 125. *Ὑπερίδης δὲ, διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ, διαλέξασθαι ἔφη.* Hic *διαλεχθῆναι*, pro *ὁμιλῆσαι, μιχθῆναι* accipi quidem possit. Non tamen alium sensum comici animo obversatum fuisse credo, ac Nub. 425. ubi de diis, quos vulgus hominum colebat, Strepsiades ait:

οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν ἀπαντῶν.

διεσπλεκωμένη. [Sic R. V. aliique nonnulli.] Perperam vulgo legitur *διεσπεκλωμένη. Σπλεκοῦν* agnoscit Pollux 5, 93. Hesych. *σπλεκοῦν, πλησιάζειν, συνουσιάζειν, περαίνειν.* In Lys. v. 152. *στύοιντ' ἂν ἄνδρες, κᾀπιθυμοῖεν πλεκοῦν.* Sic ibi scriptum est in codd. Glossa in C. *συνουσιάζειν, ἤτοι πλέκεσθαι.* Eandem scripturam exhibet princeps editio, *πλεκοῦν.* Zanettus vero, nescio qua auctoritate edidit *σπεκλοῦν.* Si codicis alicujus fidem secutus est, in eo librarii errore, ut in hoc loco, transpositæ erant literæ; debebat scribere *σπλεκοῦν.* Idem autem est *πλεκοῦν* et *σπλεκοῦν*, ut *μικρὸς* et *σμικρὸς, μίλαξ* et *σμίλαξ*, aliaque multa. Glossa ad hunc locum in D. *συνουσιασμένη, διεφθαρμένη.* BRUNCK.

1083. *τε*] Legebatur *γε. τρεῖς τε καὶ δέκα* dixit Pindarus Ol. 1, 127.

1084. *δ'* om. R.

1085. *ξυνεκποτέ'* A. *συνεκποτέ'* vulgo. *συνεκποτέον* C. D. E. aliique. *οὕνεκά ποτε* R.

ἐστὶ καὶ τὴν τρύγα σε V. a. pr. m. *ἐστί σε καὶ τὴν τρύγα* V. corr.

1086. *καὶ*] *τε καὶ* V. *γε καὶ* Mut. unus.

τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά] Allegorice significat ipsam *vetulam*, ad quam supra etiam v. 1035. dicebatur *κατασέσηπας· σαπρὰ* autem derivatur a *σήπω.* In Eccles. etiam juvencula dicit ad vetulam: *ὦ σαπρά*, v. 882. In Vesp. 1378. aliquis ad Senem

dicit: *ἄγειν ταύτην λαβὼν (μέλλω) ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν.* BERG.

1087. *τρύγοιπος*] Id est *ὑλιστήρ*. V. Phrynich. p. 303.

ταῦτα πάντ'] *πάντα ταῦτ'* V. et. Mut. unus.

1088. *γὰρ*] *γ' οὖν* R. *γοῦν* V.

1089. *οὓς*] *ὡς* R. Non male.

1092. *γὰρ*] *γάρ τι* V.

βιάσεται] *σε* addit Mut. unus.

1093. *ὑπεπίττουν*] Tres Regii [aliique et Suidas in *ἐπίττουν*] claudicante metro *ἐπίττουν*. Sic etiam in meo e prima manu: sed omissam syllabam *ὑπ* idem librarius superne reposuit. Glossa: *ἐγάμουν*. In Scholiis cod. D. licet contextus exhibeat *ἐπίττουν*, legitur: *ἐπίττων· τουτέστιν ἐφίλουν, ἐμιγνύμην. πιττῶ δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ τὰς νῆας πίσσῃ χρίω, καὶ τὸ τὰ διερρωγότα τῶν ξύλων ἑνοῦν.* Formam *πιττοῦν* Atticis scriptoribus usitatam fuisse ostendit Hemst., altera *πιττᾶν* e solis Grammaticis nota. BRUNCK. *ὑπέπιττον* R. V. *γρ. ὑπεπείρων* V.

1096. *λεπὰς*] Est genus conchæ marinæ, quæ delata ad rupes adhærescit his ita, ut avelli non possit, quam in rem vid. Ælian. de N. A. 6, 55. FISCHER.

προσίσχεται] *προσείχετο* R. V. Post hunc versum Ald. addit *χοροῦ*. Recte.

1099. *κλαυσιᾷ*] Eustath. p. 1901, 17. *ἐν τούτοις δὲ μνηστέον τοῦ, κλαυσιᾷ τὸ θυρίον· ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκεῖνος μὲν γὰρ παίζων πρὸς ἦχον θυρίδος λεῖον καὶ ἄρροιζον οὕτως ἔφρασεν, ἰσχάνας τὴν προφορὰν τοῦ νοήματος, διά τε τοῦ ἀφώνου κάππα, καὶ τοῦ ὑγροτάτου λάμβδα. ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι τὰ τοιαῦτα θυρία ἐθέλειν κλαίειν, ὡσεὶ νεογιλὰ σκυλάκια.* Subtiliter admodum philosophatur, ipsarumque literarum *κ* et *λ* sonum adcommodatissimum expendit Eustath. quo scilicet januæ gementis strepitus ille *λεῖος* et *ἄρροιζος* leniter indicetur, contra ac fecit Homerus, cui—*ἔβραχε καλὰ θύρετρα Πληγέντα κληῗδι*—ut asperitate verbi vivide redderet *μεγάλης θύρας εὖ ἀραρυίας τρισμὸν τραχύν.* Ibi vides, sicut in scholio, januæ memorari *τρισμόν.* Sic Nilus de octo vitiis c. 6. *ἔτριξεν ἡ θύρα κἀκεῖνος ἐξήλατο·* perbene vetus Interpres: *Stridorem janua dedit et ille protinus exiluit.* Pari modo de calceis inter ingrediendum crepitantibus ponitur, velut Momus, quum Venerem ipsam criminari non posset, reprehensione dignum censuit *ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα*, ap. Philostr.

Ep. 21. Quod autem ad illustrandam rem præterea Eustathius adjecit, ἐπεὶ καὶ δοκοῦσι—σκυλάκια, tale jam est, ut prope a ridiculo distet. Protulit hæc Arist. verba Suidas in κλαυσιᾶν, κυρίως τὸ ἠχεῖν αὐτοματὶ τὸ θύριον· quæ interpretatio commoda est et tenenda. HEMST.

σέ τοι λέγω, | ὦ Καρίων] σέ τοι σέ τοι | λέγω Καρίων Ald. Correctum ex A. R. V. aliisque codicibus.

1100. ὦ] ὁ A.

1101. ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα] Nub. 133. Ran. 38. τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς Κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις· εἰπέ μοι, τοῦτο τί ἦν; et alibi. Apud Plautum etiam multa sunt loca, ubi miseris illis foribus exitium comicum affertur: ubi toto convelluntur cardine, ubi nullum compendium fit pulsandi. BERG.

1102. ἀλλ' om. V.

με φθάσας] μ' ἔφθασας V.

1105. τὴν] τὸν A.

1108. τρυβλίον Brunckii editio. τρύβλιον Ald. Et sic R. aliique haud dubie codices. Qui accentus ubique restituendus: de quo semel monemus. Arcadius p. 119, 16. τὰ διὰ τοῦ ιον τρισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι ρ ἢ λ, μὴ ὄντα ὑποκοριστικὰ, προπαροξύνεται, ἴκριον τὸ σανίδωμα, ἴτριον, ὄσπριον, ἔριον, μείλιον τὸ δῶρον, τρύβλιον.

1109. ἅπαξ ἅπαντας R.

ἐς] εἰς libri.

1110. γλῶττα—τέμνεται] Vid. ad Pac. 1060.

κήρυκι] De linguarum victimis, vulgo Mercurio deorum nuntio mactari solitis, hic in scholiis agitur. Athenæus 1. p. 16. de Mercurio: σπένδουσι δὲ αὐτῷ καὶ ἐπὶ ταῖς γλώσσαις ἐκ τῶν δείπνων ἀπιόντες· προσνέμονται δὲ αὐτῷ αἱ γλῶσσαι διὰ τὴν ἑρμηνείαν· quæ voce Græca ab Ἑρμῆς deducta ἑρμηνεία dicitur. De linguis cæteroquin victimarum, Mercurio sacris, in quas vinum profundebatur, unde σπένδουσι ἐπὶ γλώσσαις, *libant supra linguas*, modo ap. Athenæum dicitur, consuli potest Apollonii Rh. scholiastes ad 1, 517. SPANH.

τέμνεται] γίνεται R. et γρ. V. et Eustath. p. 1471, 3. Quod restituendum, γίγνεται scriptum. τέμνεται ab interprete positum. De usu illo verbi γίγνεσθαι dixi in Thesauro Stephani vol. 2. p. 626 d.

1111. δὴ R. et Dorvill. Vulgo γε, quod om. V. et Mut. unus.

1113. εἴργασθ'] ἐργάσασθ' V.

1114. οὐ λιβανωτὸν, οὐ] οὐδεὶς λιβανωτὸν ἢ R.

1115. ψαιστὸν] Vid. ad v. 138.

οὐδεὲν] οὐδὲ ἓν vulgo.

1116. ἔτι θύει V. Vulgo ἐπιδύει. Sic ἔτι πλεῖ Ran. 197. in ἐπιπλεῖ corruptum fuit.

1117. ἐπεμελεῖσθ' ἐπιμελεῖσθ' R.

1119. κἀποτέτριμμαι ex R. illatum. Vulgo κἀπιτέτριμμαι, quod revocandum.

1120. μὲν om R.V. aliique.

1121. πάντ' ἀγάθ'] πάντα τἀγάθ' V.

1122. ὅσ'] θ' ἃς R.

1123. ἀναβάδην] *Leniter porrectis pedibus*. Bene scholiasta, ἄνω ἔχω τοὺς πόδας κοιμώμενος. additque sic solitos esse servos cubare, ne ex continuo per diem cursu pedes tumescerent. Non secus intelligi debet in Acharn. 398. 409. ubi pessime schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. HEMST. ad Hesych. s. v. ἀναβάδην.

1124. ζημίαν] ζημίας V.

1126. τετράδι] Nam quartus mensis dies Mercurio sacer. Vid. schol.

1127. Proverbium de illis, qui aliquid exspectant frustra; cujus originem hanc esse volunt: quum Hercules in expeditione Argonautica Hylam amisisset, eumque assidue vocasset, *ut littus, Hyla, Hyla, omne sonaret* [Virg. Ecl. 4, 44. ubi v. interpr.]: tunc vocem ex æthere esse editam, quæ diceret: ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς. Vide parœmiographos. BERG.

1128. ἧς Dorvill. et fortasse V. ἣν vulgo, et Athen. 9. p. 368 d.

1129. ἀσκωλίαζ'] Ἀσκώλια erant sacra Bacchi: quo tempore Athenienses solebant insilire uno pede in utres hircinos unctos, nunc inanes sed inflatos, nunc vino plenos, risus captandi causa: victor erat, qui in utrem insiluisset sic, ut immotus consisteret; is, præmii loco, accipiebat utrem. Hinc ἀσκωλιάζειν propr. est *altero pede sublato insilire in utrem* unctum et inflatum vinove plenum. v. Hesych. h. v. et Pollux 9, 121. deinde omnino *saltare altero pede sublato,* ut h. l. FISCHER. Quia dixerat οἴμοι κωλῆς, paronomasiam inde fecit. BERG.

1131. πρὸς] Scribendum περὶ cum V. Pac. 175. ἤδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. Antiphanes apud Athen. 3. p. 123 b. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν.

σπλάγχν'] ὡς addit V.

ἔοικ' ἐπιστρέφειν] ἔοικέ τι στρέφειν R.V. In quo veræ supersunt lectionis vestigia ἔοικέ τις στρέφειν, quæ restituenda ex Mut. primo. στρέφειν σε significat στρόφον σοι παρέχειν. Conf. Galeni Glossar. Hipp. p. 566. ed. Franz.

1132. κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη est quum æquæ miscentur vini et aquæ partes: quam mixturam meraciorem esse scribit schol. Solebant enim plerumque plus infundere aquæ quam vini. v. Athen. 10. p. 426. Eustath. p. 1624. et ex his Spanhem. ad Call. in Pallad. 46. DUCKER.

1136. πορίσας] πορίσαις V.

1137. νεανικὸν] Magnum.

1138. οὐκ ἔκφορα] *Non efferenda*, in neutro plurali. Potest etiam scribi: οὐκ ἐκφορά· *non est exportatio illarum rerum*, ut sit substantivum feminini generis. Schol. dicit, in quibusdam sacrificiis hanc formulam adhiberi solitam, et citat versum Theopompi: εἴσω δραμὼν αἴτησον· ἀλλ' οὐκ ἐκφορά. Euphron comicus Athen. 9. p. 380 a. πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι Πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν· οὐκ ἦν ἔκφορα. BERG. Scribendum ἐκφορά ex V. et scholiasta.

1139. ὁπότε τι] ὅτε γε R.

1140. ὑφέλοι' Dawesius et fortasse V. ὑφέλοις A. R. ὑφέλου C. D. ὑφείλου Ald. et codices multi.

σε] Scribendum σ' ἂν cum R.

1141. τε] γε R. om. V.

καὐτὸς A. B. C. D. R. V. aliique. Vulgo αὐτός.

1143. γ'] κ' V.

1144. Respicit ad amnestiam quæ Athenis instituta fuit post expulsos triginta tyrannos, de qua Justinus lib. 5, 10, 11. *discordiarum oblivionem fore*. Andocides de Mysteriis: καὶ κατέστησαν οἱ τριάκοντα—ἔδοξε μὴ μνησικακεῖν etc. [p. 38. Reisk.] Φυλὴν κατέλαβες. Demosthenes contra Timocr. [p. 742. Reisk.] Μυρωνίδης ὁ 'Αρχίνου υἱὸς, τοῦ καταλαβόντος Φυλὴν, καὶ μετά γε τοὺς θεοὺς αἰτιωτάτου ὄντος τῆς καθόδου τῷ δήμῳ. Alii plerique Thrasybulum illius incepti ducem faciunt. Justinus 5, 9, 6.

Erat inter exules (qui a triginta tyrannis fuerant pulsi) *Thrasybulus—castellum Phylen Atticorum finium occupat.* Demosthenes autem in eadem oratione hunc tantum unum illorum fuisse dicit: Θρασύβουλος τῶν ἐκ Πειραιῶς καὶ ἀπὸ Φυλῆς ἦν. Debent autem verba comici allegorice accipi hoc modo: *Si tu Phylen occupasti, noli reminisci illarum injuriarum, quas perpessus es, ab illis, qui favebant dominatui triginta virorum,* i. e. *si tu dives factus es, noli reminisci injuriarum, quæ tibi adhuc pauperi a me illatæ sunt.* BERG. Phyle occupata Olymp. 94, 1.

κατέλαβες] κατέβαλες R. Ex Equitibus hunc versum citat Steph. Byz. in Φυλή.

1147. ἀλλὰ ξύνοικον R. et Dorvill. ἀλλὰ σύνοικον B. C. ἀλλ' οὖν σύνοικον Ald.

1148. ἐνθάδε] ἐνταυθοῖ R. aliique nonnulli.

1150. τί δέ; ταὐτομολεῖν] τί δέ γ' αὐτομολεῖν Ald. Correctum ex A. C. D. R. V. aliisque.

δοκεῖ] δοκεῖς V.

1151. πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ] Lysias [p. 872. Reisk.] καὶ γὰρ οἱ φύσει μὲν πολῖταί εἰσι, γνώμῃ δὲ χρῶνται, ὡς πᾶσα γῆ πατρὶς αὐτοῖς ἐστιν, ἐν ᾗ ἂν τὰ ἐπιτήδεια ἔχωσιν· οὗτοι δῆλοί εἰσιν, ὅτι ἂν παρέντες τὸ τῆς πόλεως κοινὸν ἀγαθὸν, ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἴδιον κέρδος ἔλθοιεν. Ita plane noster etiam Mercurius, qui nunc dicit, ubique esse patriam, ubi bene sit; superius dicebat: καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει v. 1119. BERG. Hic versus tragicum nescio quid et Euripideum spirat, cui plane congruit illa Teucri vox a Cicer. memorata Tusc. 5, 37.—*patria est, ubicumque est bene:* ubi Davisium locus Aristoph. non præteriit: ego Latinum poetam a Græco, quem vertebat, sumsisse arbitror. Sententia paululum inflexa ab Ovid. Fast. 1, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus æquor.* HEMST.

1153. Maluit στροφαῖον dicere, quam πυλαῖον, alludens ad *strophas* et *versutias*, quæ Mercurio etiam placuerunt. Idem autem significant ambæ istæ voces h. l. Cur autem πυλαῖος et aliis quibusdam cognominibus vocatus fuerit, refert Laërtius ex mente Pythagoræ, qui rem suæ metempsychosi applicat 8, 31. τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπέα λέγεσθαι καὶ πυλαῖον καὶ χθόνιον· ἐπειδήπερ οὗτος εἰσπέμπει ἀπὸ

τῶν σωμάτων τὰς ψυχάς· ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης. BERG. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2. p. 53, 14. Στρεψαῖος ὁ Ἑρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις. Conf. ad fragm. 174.

1155. ἐμπολαῖον] Hujus cognominis exempla Spanhemius citat Acharn. 816. et Aristid. vol. 1. p. 14.

1159. ἡγεμόνιον] Affine est cognomen πομπός et πομπαῖος. Soph. Œd. Col. 1544. τῇδε γάρ μ᾽ ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπὸς, sive πομπαῖος· Eurip. Med. 760. ἀλλά σ᾽ ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ πελάσειε δόμοις. Æsch. Eumen. 90. Ἑρμῆ φύλασσε· κάρτα δ᾽ ὢν ἐπώνυμος πομπαῖος ἴσθι. Ubi scholia: ἐνόδιος γὰρ ὁ θεός· ergo et cognomen ἐνόδιος affine erit cognomini ἡγεμόνιος· Theocr. Idyll. 25, 3. Duplici autem respectu pleraque hæc cognomina Mercurio tribuuntur, quia et animas ducat et viatores: quum animas ducit, idem est πομπαῖος et χθόνιος· apud Sophoclem quum Ajax mortem meditatur, dicit Aj. 838. καλῶ δ᾽ ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κομίσαι, ubi scholia: ψυχοπομπόν. BERG.

1161. ἐναγώνιος] Simonides ap. Athen. 9. Ἑρμᾶς ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς. Pind. Pyth. 2, 18. ubi schol. ἐναγώνιος δὲ Ἑρμῆς, ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος· ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ. Idem autem est ἐπαγώνιος et ἀγώνιος. Æsch. Agam. 521. νῦν δ᾽ αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος ἄναξ Ἄπολλον· τούς τ᾽ ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδῶ τόν τ᾽ ἐμὸν τιμάορον Ἑρμῆν· ad q. l. Stanleius citat Isthm. 1, 85. πάντα δ᾽ ἐξειπεῖν ὅσ᾽ ἀγώνιος Ἑρμᾶς Ἡροδότῳ ἔπορεν. Apparet autem ex Æsch. loco non tantum Mercurium esse Agonium, sed et Apollinem et alios deos; sane ap. Soph. in Trachin. 26. etiam Jovi tribuitur hoc epitheton: Τέλος δ᾽ ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς. BERG.

τοίνυν A. C. D. E. R. τοίνυν γ᾽ V. et Ald.

καὶ τί ἔτ᾽ ἐρεῖς] τί δῆτ᾽ ἐρεῖς V.

1163. μουσικοὺς] μουσικὰς, sed γυμνικοὺς, Dorv. Antiatticista Bekkeri p. 111, 18. Ποιεῖν ἀγῶνα τραγῳδῶν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ᾽ ἀγωνοθετεῖν. Pollux 3, 142. οἱ δ᾽ Ἀττικοὶ οὐ ῥᾳδίως λέγουσιν ἀγῶνας μουσικοὺς, ἀλλὰ μουσικῆς. Unde fere mavult μουσικῆς Hemsterhusius. Plato Leg. 8. p. 835 a. τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας. 12. p. 947 e. ἀγῶνα μουσικῆς αὐτοῖς, καὶ γυμνικὸν ἱππικόν τε θήσουσι. Sed affert Porsonus Leg. 2. p. 658 a. εἴποτέ τις οὕτως

ἁπλῶς ἀγῶνα θείη ὀντινοῦν, μηδὲν ἀφορίσας, μήτε γυμνικὸν, μήθ' ἱππικὸν, μήτε μουσικόν. et 8. p. 828 c. ἔμμηνα ἱερὰ, χορούς τε καὶ ἀγῶνας μουσικούς. Addo Thucyd. 3, 104. ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς καὶ μουσικός. sed mox μουσικῆς ἀγὼν ἦν. Docte Basilius de leg. Græcis p. 96, 26. ed. Grot. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, εἰ δὲ βούλει, τῆς μουσικῆς. DOBRÆUS.

1166. 1167. Mercurio dat R.

1167. ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν] Judices quotannis sorte lecti in decem partes, quas decurias vocare licebit, dividebantur, litterarum notis ab A ad K distinctas. Hæ, quum judicia habenda essent, in sortem a thesmothetis conjectæ ex iisque totidem eductæ esse videntur, quot judicia eo die futura essent. Aristophanis igitur loci sententia hæc est: haud stulte agunt judices, qui operam dare solent ut non uni sed pluribus decuriis adscribantur, quo si forte uni ex his causa nulla judicanda obvenerit, ipsi tamen propterea triobolo ne careant, sed in alia decuria, cui felicior sors fuerit, judices sedeant. SCHOEMANN. de sortitione judicum p. 16. et 20. ἐπὶ pro ἐν Suidas in οὐκ ἐτός.

1170. εἶναι Brunckius. εἶναί μοι libri omnes.

1171. ῾ΙΕΡΕΥΣ] ἱερεὺς τοῦ διός R.

μοι om. R.

1172. Hæc et quæ in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres regii [et R.V.] BRUNCK.

1173. οὗτος om. R.V. et Mut. duo.

βλέπειν ante ὁ ponit V.

1181. ἐκαλλιερεῖτο] Gl. Dorv. ἑόρταζεν ἐν τῷ οἴκῳ. Grammaticum alium non novi, qui καλλιερεῖσθαι eum in modum exponat: neque tamen non verum est, aliquando poni de domesticis sacris, quæ intra privatos lares, adhibitis amicis, peraguntur: velut ap. Suid. in δεκάτην ἑστιάσαι, quum decimus infantis nati dies decucurrit, propinquis convocatis, καλλιερεῖσθαι τοῖς θεοῖς, ἔπειτα εὐωχεῖσθαι τοὺς συνεληλυθότας. Videtur ad eam explicationem inductus sequenti verbo μετεκάλει. HEMST.

1182. οὐδεεὶς] Vulgo οὐδὲ εἷς.

1184. μυρίοι Kusteri et Brunckii editiones. Priores μύριοι. Quod revocandum. Ran. 90. μειρακύλλια—τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μύρια.

1187. καταμενεῖν] καταμένειν V. καμμένειν R.

1190. ἥκων] ἐλθὼν V.

1191. ἱδρυσόμεσθ' οὖν αὐτίκ' ἀλλὰ Ald. Correctum ex codd. plurimis.

1192. οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος] Exhaustum erat diuturno bello mutatæque reip. temporibus Atheniensium ærarium penitusque dissipatum: nunc non respirare tantum, sed et lacertos movere incipiebant, pulsaque dudum tyrannide clari inter Græcos ferebantur. Auguratur itaque comicus, Plutum in sedes pristinas esse reversurum, ideoque Chremylo sacerdotem adjunxit, ut ea potentissimi numinis consecratio rite procederet. HEMST.

1193. τὸν ὀπισθόδομον] Ita vocabatur ærarium Athenis et erat a tergo fani Minervæ in arce. Demosthenes [p. 170.] ἀνέωξάν τινες πρώην δήπου τὸν ὀπισθόδομον. Lucianus in Tim. c. 53. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. BERG. ὀπισθοδρόμον V.

1196. ἔξω τις] τις ἔξω V.

1197. τὰς χύτρας] De more illo veterum, diis in dedicatione statuarum ollas coctis leguminibus plenas libaminum loco offerendi, v. schol. ad h. l. et ad Pac. 922. Henr. Valesium in notas Maussaci ad Harpocr. v. Κτησίου Διὸς, et Selden. de Synedr. vett. Hebr. 3, 14, 3. KUST.

1199. Vult dicere, opportune adesse vetulam cum varia et forte purpurea veste, ut quæ hanc pompam, qua Plutus dedicandus erat, possit ornare; πορφυροῖς γὰρ, inquit schol., καὶ ποικίλοις ἱματίοις ἐπόμπευον. BERG.

1204. In tribus Regiis hi versus Chremylo tributi sunt; unde satis liquet librarii errore in C. positam fuisse Carionis personam ante v. 1185. Utroque in loco Hemsterhusii judicium secutus sum, probabile illud quidem, ingeniosisque suffultum rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Carionis partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post v. 1170. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque binis in locis ejus persona, eique sufficiatur Chremylus. In meo cod. Sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus v. 1191. tribuunturque ei rursus verba τὸν Πλοῦτον, v. 1196. τὰς χύτρας, v. seq. πάντα σοι, v. 1201. reliqua famulo. Hæc distinctio vulgata, cujus vitium scite exsecutus est

Hemsterhusius, utique est melior; sed ingenio librarii debetur: conjecturisque illis omnibus potior est trium Reg. codd. fides, præsertim antiquissimorum A. D. qui nullas prorsus famulo partes tribuunt, postquam Sacerdos scenam ingressus est. BRUNCK.

1205. *ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ*] *ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις* R. Mut. duo et quattuor codices Brunckii. *ταῖς γὰρ ἄλλαις γε* V.

1206. *ἡ γραῦς* h. l. *spuma* in coctis cibis, ut ap. Athen. 13. p. 585 c. *Μενάνδρῳ τῷ ποιητῇ δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν Γλυκέρα προσενέγκασα γάλα, παρεκάλει ῥοφῆσαι· ὁ δὲ, οὐ θέλω, εἶπεν· ἦν γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ· ἡ δὲ, ἀποφύσα καὶ τῷ κάτω χρῶ.* BERG.

1207. *ἔπεισιν* R. V. *ἔνεισιν* vulgo. Herodotus 2, 62. ab Hemst. comparatus, *τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον.*

1208. *τοίνυν* codices plurimi. *τοίνυν γ'* Ald.

1209. *ἐς*] *εἰς* libri.

NUBES.

HÆC est omnium Aristophanis comœdiarum nobilissima et artificiosissima, cujus in inveniundo argumento et disponendis partibus vim comicam exseruit admirabilem. Sed ingenii laudem pæne exstinxit invidia, quam auctori apud bonos multos conflavit Socratis derisio, cum præteritis ætatibus, tum maxime hac nostra, qua tam multi perhibentur sapientes, quia nihil magis quam sapientiam crepant. Scilicet imperitis hominibus persuasum est ab accusatoribus Socratis Anyto et Melito [Meleto], periculum suæ in illum calumniæ facere cupientibus, pretio subornatum fuisse comicum, ut sophistam in scena exagitaret, ejusque maledictis populi odium in Socratem, iramque judicum ita exarsisse, ut statim postea capitali judicio condemnatus fuerit. Ineptam historiolam nescio cujus fide in farraginem suam retulit Ælianus 2, 13, cum aliis quibusdam ad hujus comœdiæ fata pertinentibus, quæ itidem falsi arguuntur[a]. Ignorant quoque boni isti Aristophanis obtrectatores, exstitisse illius ætate acerrima jurgia inter philosophos, scenicosque poetas, maxime vero Comicos: Sophistas plurimos in scena traductos fuisse a diversis poetis, ipsumque in primis Socratem. Fabulæ, quam contra eum fecerat Amipsias, memini ad Ran. 13. Bis commissæ fuerunt Nubes. Primo olymp. 89, 1. archonte Isarcho. Aspere acceptæ fuerunt: iis prætulere judices chororum Cratini *Pytinam* et Amipsiæ *Connum*, quam Menagius admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita ut bis uno die a duobus poetis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quocirca miror egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Ælianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane

[a] Inter hæc illud est, Socratem in conspicuo Theatri loco sedentem, quum Nubes agerentur, surrexisse et peregrinis se ostendisse quærentibus quis ille esset Socrates Aristophaneus. Duas alias hujusmodi narratiunculas vide apud scriptorem libelli de educatione puerorum p. 10 c et Musonium in Stobæi Floril. 20, 16. vol. 1. p. 377. ed. Gaisford. G. DINDORF.

victo, ut in eum crimen conferret præparatæ Socratis condemnationis. Sequenti anno archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori[b]: nec amplius postmodo eas produxit, licet subinde eas expolivisse videatur. Jam vero Socratis accusatio et mors incidit in 95, 1. quo Laches fuit archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commissionem et Socratis condemnationem intercessere anni 23. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non exstitisse credo, cui præsagire animus potuerit fore, ut post 23. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane si tum illas cum eo simultates gessissent ejus accusatores, statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi et judicum exasperassent animos in hominem post 23. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam istam confutem, quam sua satis refellit absurditas? Et hæc tamen ratio est, cur tot hodie sapientiæ amatores infensi sint comico nostro, quem Socratis condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit sale, quod ad Thesm. 451. observavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obscenam lasciviam vituperabant sophistæ: horum comici deridebant exiles disputationes; inde eorum jurgia et perpetuæ concertationes, ab ira tamen et odio longe remotæ[c]. Singuli, ut solent agyrtæ, artem suam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc comici loco in Ran. 1491.

χαρίεν οὖν, μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικὴν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων

[b] Sequitur Brunckius errorem novitii cujusdam grammatici, qui argumentum quartum (ed. nostræ p. 42.) scripsit. Nubes semel tantum actas, alteram autem eamque correctam editionem nunquam in scenam prodiisse gravissimo constat testimonio Eratosthenis, de quo dixi ad fragmenta p. 507, 508. De parabasi in secunda editione addita dicetur ad v. 518. G. DINDORF.

[c] Similiter judicat schol. ad Nub. v. 96. G. DINDORF.

διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι,
παραφρονοῦντος ἀνδρός.

Ranæ eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, prytanis quum esset, pro optimo cive se gessit in cognitione causæ præfectorum classis ad Arginusas: quod ob factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen minus eum sugillavit ob disserendi de rebus subtilibus consuetudinem, et quia auditores suos a spectandis scenicis ludis avertebat. Sed non obstabat hæc sophistarum et poetarum æmulatio, quin una conversarentur, officiisque sibi responderent mutue.

Ni vera ista sunt, philosophos istius ævi eorum quos hodie videmus longe dissimiles fuisse oportet, prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in Symposio comicum nostrum cum Socrate eidem mensæ accumbentem repræsentaturum fuisse, si credidisset Aristophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtulisse, idque *pretio subornatum?* Si Socratis morte gavisus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc fecisse comici inscribendum sepulchro?

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται,
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

Plato enim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, ἔχαιρε πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Σώφρονι, παρ᾽ ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ ἡνίκα ἐτελεύτησεν, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα. BRUNCK. Socratem in hac fabula non solum suam ipsius, sed aliorum quoque sophistarum personam sustinere recte animadvertit Brunckius in annotatione ad v. 98. 255.

---

1. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον | ἀπέραντον.] Similiter Ran. 1278. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον. Hic autem ἀπέραντον adjectum est exaggerandæ rei caussa, quasi Latine dicas *quantum infinitum*, quod aliquanto gravius est quam quod dici mos est *quam infinitum*. Attulerunt hæc verba Suidas in ἀπέρατον, et, qui ἀπέραντον omiserunt, Themistius in paraphrasi Aristotelis Physic. 4. p. 45. Ald., Poly-

bius Sardianus in Iriartii Catalogo p. 148, Atticista codicis Ambrosiani in Maii Auctoribus classicis vol. 4. p. 526. Quos non mirandum est integro uti maluisse trimetro quam ex alterius versus initio adjungere quo ad demonstrandum id quod vellent opus non esset. Ceterum cum *ὅσον ἀπέραντον* non comparanda sunt, quorum ratio alia est, *ὅσον αἰσχρὸν* apud Procopium B. Gotth. p. 430 a. *ἀνέπειθον ὅσον αἰσχρὸν εἴη τῷ τῶν ἀπορρήτων βασιλεῖ κοινωνοῦντι μὴ οὐχὶ αὐτοκράτορα τοῦ στρατοῦ εἶναι, ἀλλὰ στρατηγῷ ἀνδρὶ ὑπακούειν.* et *πόσον εὐήθης* in epigrammate Anthol. Palat. 9, 592. et quæ alia hujusmodi apud scriptores recentiores leguntur.

3. *ἀπέραντον*] *ἀπέρατον* V. Ald. scholiasta et Suidas. Vitiose.

ἀπέραντον] Quemadmodum hic de longa nocte queritur Strepsiades, ita Sosia apud Plaut. in *Amphitr.* I. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo:
nisi item unam, verberatus quam pependi perpetem.

Nec mirum Strepsiadem hunc noctes insomnes ducere: hoc enim evenire solet iis, qui in magno ære alieno sunt. Apud Plautum Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?

Cui ille respondet:

Perdormisco, si resolvi argentum, quoi debeo.

Ex Lamb. Bos Observat. critt. p. 61. BRUNCK.

4. *ἀλεκτρυόνος*] *ἀλεκτρυόνων* Simplicius ad Aristot. Phys. 4. p. 167.

6. Hoc versu utitur Libanius epist. 144. p. 73.

7. *ὅτ' οὐδὲ*] Pac. 196. *ἰή, ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν.*

κολάσ'] *κολάσαι* R. V. aliique nonnulli. Sic in Pace 392. *ἀλλὰ χάρισ', ὦ φιλανθρωπότατε,* iidem libri *χάρισαι.* Male Brunckius *κολάσαι ἔξεστι.* Quod non potest defendi Vesparum v. 501. exemplo *κελητίσαι 'κέλευον,* ubi crasin elisioni prætulit poeta propter metri necessitatem.

τοὺς οἰκέτας] In bellum imprecatur, quod non sinat servos castigare, qui, quum prope hostes essent, ab heris male habiti facile transfugiebant. Idcirco inter eos, quibus bellum commodum est, servos recenset, Pac. 451. Male hæc unus e scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pug-

nam ad Arginusas, quæ contigit, a. 3. olymp. 93. diu post editam hanc fabulam. BRUNCK.

10. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος] Inepte imitatur Theophylactus Simocatta Histor. p. 47 b. ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἄλγεσιν.

13. ὑπὸ τῆς δαπάνης] Demosthenes p. 1046. ab Spanhemio citatus, ἱπποτρόφος ἐστὶ καὶ φιλότιμος, ἅτε νέος καὶ πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς ὤν. et Xenoph. Hipparch. 1, 11.

15. ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται] Theophylactus Simocatta epist. 65. p. 71. ed. Boisson. a Berglero citatus, ξυνωρικεύεται γὰρ ἱππαζόμενος ὁ παμμίαρος. Adde ex ejusdem Histor. p. 206 d. ἱππάζεσθαί τε καὶ ξυνωρικεύεσθαι τὸν Μαυρικίου τοῦ Καίσαρος υἱόν.

16. ὀνειροπολεῖ] Hunc locum in mente habuisse videtur Basilius M. vol. 1. p. 33 c. ἤδη δέ τινες τῶν ἱππομανούντων καὶ ὄναρ ὑπὲρ τῶν ἵππων μάχονται, ἅρματα μεταζευγνύντες καὶ ἡνιόχους μετατιθέντες, καὶ ὅλως τῆς μεθημερινῆς ἀφροσύνης οὐδὲ ἐν ταῖς καθ' ὕπνον φαντασίαις ἀφίστανται.

17. εἰκάδας] Quum non nisi decem dies restant, et reddendum est fœnus, aut summa. Nam in mensem locabant fœneratores argentum. Infra 754. et alibi. BERG.

21. ἴδω] εἴδω R.

22. τί] Cur, i. e. ad quid.

23. ὅτ' ἐπριάμην] In recentioribus codicibus præmissum συνῆκα vel συνῆχ' ex glossemate.

24. ἐξεκόπην] Scribendum ἐξεκόπη cum Kustero. Equo si elisus fuisset oculus, non emendus fuisset Strepsiadi.

25. In somnis loquitur.

ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον] Nempe quod periculosum esset in curulibus agonibus ab orbita recedere: unde proverbii vice ἔξω δρόμου dictum apud Æschylum Choeph. 511. et ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω Agam. 1254. SPANHEM.

26. τουτὶ R. Scribebatur τοῦτο. Pac. 64. τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.

28. τὰ πολεμιστήρια] ἅρματα recte intelligit scholiasta. Quocum Stephanus in Thesauro comparavit Xenophontem Cyrop. 8, 8, 26. οἷα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει. ubi ἅρματα præcessit sect. 24. Πολεμιστήρια autem dicuntur quia οἱ ἡνίοχοι καθωπλισμένοι ἤλαυνον, ut ait scholiasta.

30. τί χρέος ἔβα με] Phrynichus p. 391. ed. Lobeck. 'Αττικὸς

ἂν φαίνοιο καὶ ἐπιμελὴς, εἰ διὰ τοῦ ω χρέως λέγεις. (Sequuntur verba Aristophanis.) *ἔοικε δὲ παρῳδηκὼς εἰρηκέναι, διόπερ οὐ χρηστέον αὐτῷ.* Non videntur Phrynicho in promptu fuisse verba Euripidis ab scholiasta memorata *τί χρέος ἔβα δῶμα.* Idem Hippol. 581. *τί ποτ' ἔβα κακόν;*

31. *'Αμυνίᾳ*] *ἀμεινίαι* V.

32. *ἐξαλίσας*] In pulvere volutans: quod *διακονίεσθαι* dicit Hippocrates epist. p. 1293, 22 de equo Eurylochi, *ὁπότε διακονίεσθαι ἤθελεν.* Xenophon a Berglero citatus Œcon. 11. 18. *ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον οἴκαδε ἀπάγει.* Vide eundem de re eq. 5, 3. cum annotatione Schneideri.

33. *μέλ'*] *μέλε'* cum apostropho libri plurimi: de quo in posterum plerumque tacebo.

ἐξήλικας] Locutionem Latinam *evolvi bonis* comparavit Kusterus.

35. *ἐνεχυράσασθαι*] Scribendum *ἐνεχυράσεσθαι*, quod Kusterus tacite posuit. Futurum præbet codex unus Mutinensis, in quo *ἐνεχυρίσεσθαι* scriptum, fortasse pro *ἐνεχυριάσεσθαι.* Conf. ad v. 1141. *ἐνεχυράσεσθαι* forma media, *pignora ablaturos.* Gl. *ἐνέχυρον ἐξ ἐμοῦ λαβεῖν.* At infra v. 241. *τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι* significatione passiva, *pignora a me capiuntur.* V. Salmas. de modo Usur. p. 549. BRUNCK.

37. *δήμαρχός τις*] *τις δήμαρχος* V. et sex septemve codices recentiores. Quod præferendum videtur. Ceterum recte scholiasta, *παίζων τὸν κόριν ἢ τὴν ψύλλαν καλεῖ.* Idem de demarchorum officio copiose exposuit. Theodorus Hyrtacenus in Notit. MSS. vol. 7. p. 740. a Boissonadio citatus, *δάκνει μέ τις δήμαρχος ἐκ τῶν γραμμάτων.* Plutarch. Moral. p. 1044 d. *οἱ κόρεις ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς.*

39. *δ'*] *μὲν* libri deteriores.

40. *τρέψεται*] *στρέψαι* R. *στρέψεται* V. Acharn. 833. *πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.*

41. Euripidis Medeæ initium contulit scholiasta, *εἴθ' ὤφελ' Ἄργους μὴ διαπτάσθαι σκάφος.*

44. *εὐρωτιῶν*] *ἐξήγησίς ἐστι τοῦ εἰκῇ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῇ καὶ ἀμελῶς κειμένοις ἱδρὼς προσίζει καὶ νοτίς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροίκων βίος· ὥσπερ αὖ ἐπιμελὴς καὶ καθάριος ὁ τῶν ἀστικῶν. διόπερ καὶ εἰς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος· ὡς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.* Suidas.

ἀκόρητος] Gl. ἀκαλλώπιστος. Eustathius ad Il. p. 951, 41. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλητον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον, εἰκῇ κείμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν ὡσεὶ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Respicit versum Pacis 59. BRUNCK.

45. στεμφύλων] Gl. τεταριχευμέναις σταφύλαις. Falso. Phrynichus [p. 505. ed. Lob.] στέμφυλα. οἱ μὲν πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρύων ἐκπιέσματα, ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀττικοὶ, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. Thomas M. p. 809. στέμφυλα οἱ πολλοὶ, τὰ τῶν βοτρύων μετὰ τὸ ἐκπιεσθῆναι· οἱ δ' Ἀττικοὶ, στέμφυλα τὰ τῶν ἐλαῶν. BRUNCK.

46. Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους] Non ab nominativo Μεγακλέης τοῦ Μεγακλέους, sed Μεγακλέης ὁ Μεγακλέους. Alcmeonidas autem, e quibus fuit Megacles, nominat ut familiam generis et antiquitate in nobilitate insignem; de qua vide Boeckh. in commentario ad Pindarum p. 303.

48. ἐγκεκοισυρωμένην] Etym. M. p. 310, 44. ἐγκεκοισυρωμένος: ὑπερήφανος, κεκαλλωπισμένος.—εἴρηται παρὰ τὴν Κοισύραν, ἥτις ἦν μήτηρ Μεγακλέους καὶ Ἀλκμαίωνος γυνὴ, ὑπερήφανος καὶ καλλωπίσμασι πολλοῖς χαίρουσα. εἰς δὲ τὸ λεξικὸν κεῖται ἀντὶ τοῦ τρυφῶσαν. In ἐγκεκριωρωμένην corruptum apud Hesychium. Infra v. 800. de Phidippide, κᾆτ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῆς Κοισύρας. Conf. Elmslei. ad Acharn. 614.

52. Κωλιάδος, Γενετυλλίδος] Eadem Veneris epitheta conjunxit Lys. 2.

53. ἐσπάθα] Citat locum hunc Harpocratio in ἐσπαθᾶτο. Aristænetus epist. 2, 12. Ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον αὐτῇ δεικνὺς, ὅπερ ἂν τύχω φορῶν, κωμικῶς τὴν ἄσωτον ὑπαινίττομαι φάσκων· ὦν γύναι, λίαν σπαθᾷς. Cæterum jocus loci hujus latet in ambiguitate vocis σπαθᾶν, quæ tam *texere* vel *telam densare*, quam *dilapidare* et *prodigere* ap. Græcos significat, ut schol. recte monet. KUST. Hesych. σπαθᾷ: τρυφᾷ, ἀναλίσκει, ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς ἀλαζονεύεται. Libanius vol. 4. p. 143, 13. ἤνεγκα γυναῖκα σπαθῶσαν, ὀλεσίοικον. Similis lusus in ambiguitate vocabuli ἱστός est apud Strabon. 8. p. 378. ubi de meretrice Corinthum navigante agitur, καὶ δὴ καὶ μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν ὅτι οὐ φιλεργὸς εἴη οὐδ' ἐρίων ἅπ-

τοιτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

56. ἔλαιον] In Av. 1588. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. BERG.

57. τὸν πότην ἧπτες λύχνον] Lucernam, quæ multum olei bibit propter crassa ellychnia. Lucianus dixit ex contrario, *siticulosum ellychnium*, cui non satis olei affunditur: πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις, in Timone c. 14. BERG. Vid. Valcken. ad Callimachi fragm. p. 191.

58. ἔλθ'] Codices quidam deteriores ἴθ', quod Suidas quoque habet in δεῦρο, ex interpretatione. Conf. ad v. 822. et Eq. v. 150. Contra scholiasta Sophoclis Antig. 742. ἰὼν explicat per ἐλθών.

59. θρυαλλίδων] θρυαλίδων R. Pro ὅτι τῶν apud Suidam in θρυαλλίς scriptum τῶν γάρ.

60. οὑτοσὶ] οὑτοσὶν aliquot codices.

61. τἀγαθῇ A. C. R. V. aliique. τῄγαθῇ Ald.

62. δὴ 'ντεῦθεν] δ' ἠντεῦθεν R. δῆν ἐντεῦθεν V. Vulgo δὴ ταῦτ'. Quod ex δὴ 'νταῦθ' corruptum videtur.

64. Ξάνθιππον] Xanthippi plures fuerunt in familia Alcmeonidarum.

Χαίριππον V. Scribebatur Χάριππον. Utraque nominis forma usitata. Vide Athenæum 10. p. 415 e. 14. p. 644 f. Andocidem p. 5, 39. Differunt autem sic ut Χαιρεκλῆς et Χαρικλῆς, Χαιρέδημος et Χαρίδημος, Χαιρεμένης et Χαριμένης, Χαιρέλεως et Χαρίλεως. In R. librarii errore κάλλιππον.

Καλλιππίδην] καλιππίδης R. Sic apud Athen. 12. p. 535 d. apographum Florentinum καλιππίδης ὁ τραγῳδός.

65. τοῦ πάππου] Quæ usitata Græcis ratio fuit, abs qua raro discesserunt. Sic Περικλέης Περικλέους, Δημοσθένης Δημοσθένους.

Φειδωνίδην] Infra v. 134. Φείδωνος υἱὸν se dicit Strepsiades, ut solent variari nominum propriorum terminationes. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 996.

66. ἐκρινόμεθ'] *Litigabamus.* Cum verbis Euripidis Med. 596. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα comparavit Elmsleius.

67. Φειδιππίδην] Phidippi nomen jam apud Homerum legitur: Phidippidis antiquiora exempla nulla sunt. Nam suspectum est exemplum Herodoti 6, 105. ubi qui memoratur Phidippides ab aliis scriptoribus pluribus Philippides vocatur.

70. *ξυστίδα* nominat, quia hoc *ἱππικὸν ἔνδυμα* erat, ut Harpocratio aliique grammatici annotarunt. Eadem *ἁρματηλάτας* usos esse tradunt scholiastæ ad hunc locum et ad Theocrit. 2, 74. Porro scholiasta, *ξύστιδα προπαροξύνουσιν.* Hoc accentu *ξύστις* in lexico rhetorico in Bekk. Anecd. p. 284, 14. et *ξύστιν* in verbis Diphili apud Pollucem 10, 62. *λήκυθον ξύστιν* (adde *τ'*) *ἔχεις.*

71. Φελλέως] *φυλλέως* R. Vid. ad Acharn. 273.

73. *ἐπίθετο* R. aliique pauci. Vulgo *ἐπείθετο.*

74. *ἵππερον*] *ἵππερος* scholiastæ dictum videtur ut *ἴκτερον.* Photius p. 111, 3. *ἱππέρων: τὸν ἐφ' ἵπποις ἔρωτα.* Recte Photius, nisi quod mos Atticorum postulat ut *ἵππερων* scribatur retracto accentu.

μου κατέχεεν] Editiones veteres et pars codicum *κατέχεε.* Quod Salmasius in Exerc. Plinianis p. 398. posuit *κατέχεέ μου,* memoriæ errore posuit, quæ eum tripliciter fefellit scribentem *τὸν ἵππερον κατέχεέ μου τῶν πραγμάτων.*

75. *φροντίζων, ὁδοῦ | μίαν*] Male in Ald. distinctum *φροντίζων ὁδοῦ, μίαν —.*

76. *εὗρον ἀτραπὸν*] *ἀτραπὸν εὗρον* V.

78. *τουτονὶ*] *οὑτοσὶ* V.

82. *εἰπέ μοι* Phidippidi continuat R.

83. *τουτονὶ*] Male scholiasta de signo aliquo Neptuni cogitat. *οὗτος* etiam de absentibus dicitur majoris *ἐναργείας* caussa. Acharn. 427. *ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί.* Ran. 429. *Καλλίαν τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου,* quod scholiasta explicat *ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι.* Plato Gorg. p. 470 d. *Ἀρχέλαον τοῦτον τὸν Περδίκκου.* Similiter Latini *hic* pronomine utuntur.

87. *πιθοῦ*] *πιθοῦ μοι* R. *πιθοῦμαι* V.

πίθωμαι Dawesius. Libri antiqui *πείθομαι,* recentes *πιθοῦμαι.* Vesp. 760. *Βδελ. ἐμοὶ πιθοῦ. Φιλ. τί σοι πίθωμαι.* Hic quoque in libris scriptum *πείθομαι,* quod emendavit Porsonus. Av. 164. *Πεισθ. εἰ πίθοισθέ μοι. Ἐποψ. τί σοι πιθώμεσθα;*

91. *Διόνυσον*] *διόνυσσον* R. Vid. ad Acharn. 525.

νυν] *νύν γ'* codices recentes.

92. *θύριον*] *θυρίδιον* R. V. Thesm. 26. *ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο;*
τῳκίδιον] *τῷκίδιον* R. *τὸκίδιον* V.

94. *φροντιστήριον*] Vocibus *φροντιστοῦ* et *φροντιστῶν* de Socrate et ejus discipulis, unde *φροντιστήριον* hic dicitur Socratis schola, non solum Aristophanes aliquot in hac fabula locis, sed etiam Plato et Xenophon usi sunt. SPANH.

96. *ὡς ἔστιν πνιγεὺς*] Hoc inventum Hipponi philosopho tribuerat Cratinus in *Πανόπταις*, ut refert scholiasta. Metoni geometræ tribuitur in Avibus 1001.

97. *κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος*] Euripides Bacch. 292. *τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος*. BERG.

98. *ἀργύριον ἤν τις διδῷ*] De Socrate vere dici hoc non potuit, qui nunquam ab auditoribus suis mercedem accepit. [Vid. Xenoph. Memor. 1, 2, 6.] Sed hoc faciebant plerique alii sophistæ. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, et quæ singulis in ratione vitæ et doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem confert. Sic solent etiamnum comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia et ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scimus fuisse alienissimum. BRUNCK.

99. *λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα*] Quod rhetorum quidem vel sophistarum proprium exstitit, non vero Socratis, de quibus ab eo dicitur apud Platonem in Euthydemo p. 272. *οὕτω δεινὼ γεγόνατον ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαί τε καὶ ἐξελέγχειν τὸ ἀεὶ λεγόμενον ὁμοίως ἐάν τε ψεῦδος ἐάν τ' ἀληθὲς ᾖ.* SPANH.

101. *μεριμνοφροντισταὶ*] Euripides philosophos vocat *μεριμνητὰς λόγων* Medea v. 1228. BERG.

103. *τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους*] Citat hunc locum Athenæus 5. p. 188. C. Eodem respexisse videtur Theocritus 14, 3. *ἀφίκετο Πυθαγοριστής, ὠχρὸς κἀνυπόδατος.* Color nempe pallidus in philosophis præcipue notari solebat. Hinc Lucianus init. Jov. Tragœd. *ὠχρὸς περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων.* Idem in Icarom. c. 5. philosophis tribuit *προσώπου τε σκυθρωπότητα καὶ χρόας ὠχρότητα.* Vide eumdem in Bis accus.

c. 16. Cum pallore philosophorum comicus hic conjungit ἀνυποδησίαν. Solebant enim philosophi austeriores et adstrictioris vitæ discalceati incedere: quod Socratem fecisse discimus ex v. 362. itemque ex Xen. Mem. 1, 6, 2. Sic ap. Athen. 4. p. 163 e. Diodorus Aspendius philosophus dicitur ῥυπῶν καὶ ἀνυποδητῶν. Alciphron Epist. 1, 3. ἤκουσά τινος τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐνεροχρώτων. Intelligit philosophos Stoicos. Lucianus in Icaro-Menippo c. 31. philosophum describens, præter alia ait: αὐχμῶ καὶ ψυχρολουτῶ καὶ ἀνυπόδητος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι. Cynici præcipue, qui aliis philosophis austeriores videri volebant, nudis pedibus incedere solebant. Hinc apud Lucianum in Dialogo Cynici et Lycini c. 1. Lycinus alteri inter alia objicit τὸ ἀνυποδητεῖν. Lucillius in epigr. Anthol. [Palat. 11, 153.] Menestratum Cynicum vocat ἀνυπόδητον καὶ ῥιγοῦντα. Interdum tamen viros etiam splendidioris fortunæ et dignitate conspicuos discalceatos incessisse legimus, ut aliis patientiæ et adstrictioris vitæ exemplum præberent. Sic de Catone Uticensi testatur Plutarchus in ejus vita c. 6. eum, etiam quum prætor esset, *sine calceis et tunica* sæpe ad tribunal accessisse: ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων πολλάκις ἐπὶ τὸ βῆμα προσερχόμενος. Idem de Phocione c. 4. tradit: ὅτι κατά γε τὴν χώραν καὶ τὰς στρατείας ἀνυπόδητος ἀεὶ καὶ γυμνὸς ἐβάδιζεν. Photius in Bibliotheca p. 1485. de Lycurgo oratore: ἀνυπόδετος τὰ πολλὰ διῆγε, εἰ μὴ τὸ πρέπον αὐτὸν ἐβιάζετο πρὸς τὴν τῶν ὑποδημάτων κατελθεῖν χρείαν. Vide etiam Philostratum in epist. ad μειράκιον ἀνυπόδητον [p. 922. ed. Olear.] ubi τὴν ἀνυποδησίαν laudat, eamque heroibus et philosophis convenire ait. Agesilaus jam senex ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει teste Æliano V. H. 7. 13. ubi vide Periz. KUST.

104. Hunc versum om. R.

Χαιρεφῶν] Qui Socrati fuit ἑταῖρος ἐκ νέου, ut ait Plato Apol. p. 21. Comicorum in Chærephontem dicteria collegit scholiasta ad locum Platonicum.

105. ἢ ἤ] Præstat ἤ‘ ἤ scribi.

106. ἀλλ' εἴ τι κήδει] Acharn. 1028. ἀλλ' εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου. BERG.

107. σχασάμενος τὴν ἱππικήν] Synesius epist. 128. τοῖς Φυκουντίων κωπεῦσι διείλεγμαι, σχασάμενος ἱππικήν. BERG.

108. *οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι*] Acharn. 966. *οὐκ ἂν μὰ Δί', εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα.*

109. *τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας*] Dubitatum ab grammaticis esse refert scholiasta, utrum equi an aves intelligendi sint *Φασιανοί.* De Leogora, Andocidis oratoris patre, tantum constat, hominem fuisse luxuriosæ deditum vitæ, cui non solum mensæ lautiores, sed etiam rei equestris studium apprime conveniunt; ut hoc quidem argumento dijudicari nequeat quo sensu *φασιανοὺς* dixerit Aristophanes. Nihilominus certissimum est equos esse intelligendos, quam interpretationem non solum mores Phidippidis postulant, sed etiam usus loquendi exigit. Nam *φασιανοὶ ἵπποι* dici solent, *φασιανικοὶ δὲ ὄρνεις,* ut Herodianus præcepit, in appendice ad Phrynichum p. 459. ed. Lobeck., Atticorum veterum linguam, non Aristotelis et recentiorum scriptorum consuetudinem respiciens, qui plurima dixerunt veteribus inaudita. Lepide autem Phidippides ab equitandi studio ne tum quidem destiturum se esse dicit si præstantissimi equi Leogoræ sibi offerantur, cujusmodi fere *ὑπερβολῇ* Chremylus in Pluto v. 600. utitur, *οὐ γὰρ πείσεις,* inquiens, *οὐδ' ἢν πείσῃς.* Equos Phasianos, ex Colchide, regione tam dissita, Athenas adductos non erat quod miraretur Kusterus, quum hodie quoque viri ditiores interdum equis utantur ex Arabia adductis. Ceterum quod Athenæus 9. p. 387 a. alteram illam de avibus interpretationem probasse creditur, injuria fit viro eruditissimo. Nam totum illum locum, *καὶ τὸ ἐν Νεφέλαις δ' ἐπὶ τῶν ὀρνίθων ἔγωγε ἀκούω καὶ οὐκ ἐπὶ ἵππων ὡς πολλοί, τοὺς φασιανοὺς, οὓς τρέφει Λεωγόρας. δύναται γὰρ ὁ Λεωγόρας καὶ ἵππους τρέφειν καὶ ὄρνεις φασιανούς. κωμῳδεῖται γὰρ ὁ Λεωγόρας ὡς γαστρίμαργος ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Περιαλγεῖ,* ipsum genus dicendi manifeste prodit non ab Athenæo scriptum, sed ab lectore aliquo vel librario esse insertum, qui Platonis comici testimonium ex scholiasta Aristophanis petivit.

112. *ἄμφω τὼ λόγω*] Vide infra v. 886. Isocrates in encomio Helenæ sub initium, *δύο λόγω περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντειπεῖν.* BERG.

113. *τὸν κρείττον' ὅστις ἐστὶ καὶ τὸν ἥττονα*] Socrati ab accusatoribus objectum fuit, ut apud Platonem legitur Apolog. p. 19. *ὅτι περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια καὶ τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖ καὶ ἄλλους ταῦτα διδάσκει.* Istud autem

non in philosophorum quidem, sed in rhetorum scholis agitatum, et quid proprie denotet, ab Aristotele traditur Rhetor. 2, 24. Ibi enim duo adponit verisimilia: unum quidem vere tale, alterum vero non simpliciter; ut, si quis de illatis verberibus accusatus, paratam habeat defensionem, quod sit debilis nec proinde illo crimine teneatur; seu, si sit robustus, non esse verisimile, eum esse illi culpæ obnoxium, quia verisimile futurum erat, ut videretur. Quibus addit continuo philosophus: *καὶ τὸ τὸν ἥττω δὲ λόγον κρείττω ποιεῖν τοῦτ' ἔστι.* Nec dissimulat, moleste tulisse homines *illam Protagoræ professionem*, seu *τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα.* Hic enim *Protagoras* (non autem Socrates ejusve discipuli) *sophistarum acerrimus*, ingenti pecunia, ut de eo Gellius N. A. 5, 3. extr. docere pollicebatur, *quanam verborum industria causa inferior fieret potior. Quam rem Græce ita dicebat: τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν.* Idem *ἥττων λόγος* s. *inferior causa, χείρων λόγος* s. *pejor causa* dicitur ap. Lucian. Vit. Auct. c. 27. ubi mercator ad emtum modo a se servum ait, eum a se mox in pistrinum conjectum iri, *quo illum sat certum reddam, me herum ejus esse secundum pejorem causam, πείσω εἶναι δεσπότης, κατὰ τὸν χείρω λόγον.* SPANH. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 2, 13.

114. om. R.V.

115. *τἀδικώτερα*] *τἀδικώτατα* Ald. et aliquot codices.

118. Idem versus 1250.

121. *Δήμητρα*] *δήμητραν* V. aliique, vitio solemni. Vid. ad Thesm. 289.

ἔδει] Persona secunda futuri *ἔδομαι.* Vid. Eccles. 595. BRUNCK.

122. *σαμφόρας*] *σαπφόρας* codices deteriores: quæ recentior est vocabuli forma, de qua vide annotationem ad scholia. *συμφόρας* apud Athenæum xi. p. 467 b.

123. *ἐξελῶ*] *ἐξολῶ* R. Qui *ἐξελῶν* pro *ἐξολῶν* recte præbuit Eq. 143.

126. *πεσὼν γε κείσομαι*] Metaphora ducta a luctatoribus, qui victi jacent. Æsch. Eumen. 592. *ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων. Οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.* Apud comicum Eccl. 962. *τὴν θύραν ἄνοιξον τήνδ'· εἰ δὲ μὴ, καταπεσὼν κείσομαι.* BERG.

127. *διδάξομαι*] I. e. *ipse me docendum alteri præbebo.*

Verba enim media plerumque passionem significant cum actione conjunctam: veluti λούσομαι, *lavabor* i. e. *me ipsum lavabo*, vel, *me lavandum aliis præbebo:* κείρομαι *me ipse tondeo*, vel, *tondendum me alteri præbeo:* et similia. Solent enim Græci de hominibus, qui vel a se ipsi, vel ab aliis volentes quid patiuntur, loquentes adhibere verba media, quæ ideo etiam ἀντιπεπονθότα, vel αὐτοπεπονθότα vocant. Egregius est hanc in rem locus ap. Philon. de Caino [vol. 1. p. 153.], ubi de verbo κείρεσθαι agens, in significatione ejus sic distinguit, ut dicat oves, pelles et alia inanimata, sive actione carentia, sensu passivo dici κείρεσθαι; at hominem, qui sponte se tondendum præbeat, et sic actionem aliquam passioni admisceat, sensu medio κείρεσθαι. Ὥσπερ γὰρ, inquit, τὸ κείρεσθαι διττόν· τὸ μὲν ὡς ἀντιπεπονθὸς κατὰ ἀντέρεισιν, τὸ δὲ ὡς ὑπεῖκον καθ' ὑπόπτωσιν. Πρόβατον μὲν γὰρ ἢ δέρμα ἢ τὸ λεγόμενον κώδιον, οὐδὲν ἐνεργοῦν ἐξ αὐτοῦ, πάσχον δὲ μόνον ὑφ' ἑτέρου κείρεται· ὁ δ' ἄνθρωπος συνδρῶν καὶ σχηματίζων καὶ ἐπιτήδειον παρέχων ἑαυτὸν, ἀνακιρνὰς τῷ πάσχειν τὸ ποιεῖν. Vide etiam Menag. ad Diog. L. 7, 64. KUST.

128. ἐς] εἰς libri.

130. σχινδαλάμους, formam Atticam, de qua vid. ad Ran. 819, restituit Brunckius. σκινδαλάμους codices recentiores et Suidas in σκινδάλαμος. σκινδάλμους R. V. σκινδαλμοὺς Ald. et scholiasta ad v. 855.

131. στραγγεύομαι] στραγεύομαι R. V. Qui scribendi modus ferit ut hoc verbum sæpissime in στρατεύομαι corrumperetur. Vide Hesychii interpretes ad στρατεύομαι.

133. βάλλ'] βάλ' V. et codex unus Dobræi.

134. Κικυννόθεν] κικυνόθεν et v. 210. κικυνεῖς R, scriptura vitiosa. Vide exempla inscriptionum apud Boeckhium Corp. Inscr. vol. 1. p. 328. 346.

136. ἀπεριμερίμνως] Hoc adverbio non raro utuntur scriptores recentiores. Vide, ut his utar, Synesium p. 38 b. Nicephorum Gregoram Hist. Byz. p. 69 a. Georgium Pachym. Michael. Pal. p. 320 b.

137. ἐξήμβλωκας] Gl. ἡμιτελῆ ἐποίησας διαφθείρας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι τέχνην ἔχω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης ποιῶ τοὺς νέους ἀποτίκτειν τὰ νοήματα ἐν τῇ ἑαυτῶν ψυχῇ. Schol. BRUNCK. Vide Platon. Theæt. p. 149.

ἐξευρημένην] Scribendum *ἐξηυρημένην* ex Etym. M. p. 80, 9. De augmento hujus ceterorumque ejusdem generis verborum jam veteres grammaticos in diversas partes abisse scimus, aliis *ηυ*, aliis *ευ* probantibus, aliis utrumque admittentibus. *ευ* qui probarunt quæritur unde resciverint, quod veteres scribebant ΕΥΡΟΝ, id *εὗρον* potius quam *ηὗρον* esse. Recte Elmsleius ad Eurip. Heracl. 305. et Med. 191. ubique *ηυ* restituendum esse præcipit. *ἐξηυρέθη* codices præbent Aristophanis Pac. 129. Eadem est ratio verborum ab *οι* diphthongo incipientium, velut *οἰμώζειν οἰνοῦν οἴχεσθαι*, quorum augmentum non raro servarunt libri antiquiores.

138. *οἰκῶ*] *ἥκω* codex Cantabrigiensis unus.

141. *νυν*] *νῦν* R, ut solent libri vetustiores, de quo in posterum non monebo.

142. *ἐς*] *εἰς* libri præter codicem Mutinensem unum.

143. *δὲ ταῦτα*] *δέ σε ταῦτα* libri deteriores.

μυστήρια] Aristænetus 2, 5. *μυστήριά σοι ταῦτα γεγράφθω.* Ælianus epist. 1. *ταῦτά σοι, πρὸς τοῦ Πανὸς, μυστήρια τὰ μεγάλα ἔστω.* BERG.

145. *ψύλλαν*] Prom. c. 6. *ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσαι καὶ Νεφέλαις ξυνόντας, ἄρτι δὲ ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας κ. τ. λ.* Item [scriptor recentissimus] in Philopatr. c. 12. *σίγα τὰ νέρθε καὶ τὰ σιγῆς ἄξια· οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη.* Xenophon. Symp. 6, 8. ubi Syracusanus ad Socratem: *ταῦτα μὲν ἔα· ἀλλ' εἰπέ μοι, πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν.* KUST. Apud Xenophontem scribendum cum Jacobsio *πόσους ψύλλης πόδας ἐμοῦ ἀπέχεις.* Quod ab Aristophane sumpsit Xenophon.

ἅλλοιτο] *ἅλοιτο* R. V.

147. *τὴν σωκράτους* R. Legebatur *τοῦ Σωκράτους.*

148. *τοῦτ' ἐμέτρησε*] *τοῦτο διεμέτρησεν* R, et sic (vel *τοῦτο διεμέτρησε*) alii pauci cum grammatico Hermanni p. 383. Hinc in recentioribus quibusdam codicibus, qui ipsi quoque *διεμέτρησε* præbent, *τοῦτο* pronomen est ejectum, quo multo magis opus est quam *διά* præpositione, quæ fortasse ex *διατήξας* est repetita.

150. *ἐς*] *εἰς* libri.

τὼ πόδε] Sic numero duali *τοῖν ποδοῖν* de scarabæo utitur Pac. 7.

151. ψυγείσῃ] ψυχείσῃ codex Cantabrigiensis unus, recte. Mœris p. 421. ψυχῆναι Ἀττικῶς, ψυγῆναι Ἑλληνικῶς. ἀπεψύχη ex Æschylo servavit Hesychius. Apud Aristidem vol. 1. p. 321, 8. ubi ψυχθὲν legebatur, vetusti codices Laurentiani ψυχὲν servarunt. ψυγῆναι frustra defendunt Buttmannus gramm. vol. 1. p. 450, et Lobeckius ad Phrynich. p. 318. Vera ratio non fugerat Elmsleium, quem vide ad Eurip. Suppl. 543. in diario classico Londinensi fasc. 16. p. 439.

Περσικαί] Vile genus calceamenti, de quo vid. Brisson. de regno Pers. p. 253. περσικά V, male: vid. ad Lys. 229. Περσικαί ex hoc loco citat Pollux 10, 168. male ἀναξυρίδας interpretatus.

152. ὑπολύσας] ἀπολύσας Synesius p. 40 b.

161. διὰ λεπτοῦ V. et Dorvillianus. Plerique libri διαλέπτου, vocabulum aliunde non cognitum, præbent, quod ex διαλεπτοῦ ortum, quæ est paucorum codicum scriptura.

163. κοῖλον] Ad πρωκτὸν referri animadvertit scholiasta.

166. τρισμακάριος] τρισμακάριοι aliquot libri non optimi.

168. δίοιδε] διοῖδε R.

170. ὑπ' ἀσκαλαβώτου] *Stellio lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cujus proinde nomen ii nullum habent.* Harduinus ad Plinium vol. 1. p. 606. Quin juxta Plinium vol. 2. p. 508. stellio, quem Græci coloten vocant, et ascalaboten, et galeoten, in Italia non nascitur. BRUNCK.

178. 179. Demetrius περὶ ἑρμηνείας 153. ἔστι δέ τις καὶ ἡ παρὰ τὴν προσδοκίαν χάρις, ὡς ἡ τοῦ Κύκλωπος, ὅτι ὕστατον ἔδομαι Οὖτιν. οὐ γὰρ προσεδόκα τοιοῦτο ξένιον οὔτε Ὀδυσσεὺς οὔτε ὁ ἀναγινώσκων. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, κάμψας— θοἰμάτιον ὑφείλετο. Recte Demetrius hoc παρὰ προσδοκίαν dictum censet eamque ipsam ob caussam locum quoque, ubi acta res est, in postremis demum verbis nominat discipulus non, ut alioqui oportebat, in principio narrationis.

178. κάμψας] κάψας R.

διαβήτην λαβὼν] ὡς optime gl. cod. Harleiani, quum sensus sit διαβήτῃ χρώμενος. DOBRÆUS ad Pluti v. 314.

179. ἐκ τῆς παλαίστρας] Id est ex ἀποδυτηρίῳ τῆς παλαίστρας. Sic in ἀποδυτηρίῳ Lycei versatur Socrates apud Platonem Euthyd. p. 272. extr. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα, οὗπερ σύ με εἶδες, ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ μόνος, καὶ ἤδη ἐν νῷ εἶχον

ἀναστῆναι· ἀνισταμένου δ' ἐμοῦ ἐγένετο τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. πάλιν οὖν ἐκαθεζόμην, καὶ ὀλίγῳ ὕστερον εἰσέρχεσθον τούτω, ὅ τ' Εὐθύδημος καὶ ὁ Διονυσόδωρος καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἅμα πολλοί, ἐμοὶ δοκεῖν.

θοἰμάτιον] Epictet. dissert. 4, 2, 20. p. 658. ἀλλὰ λέγει Ἀριστοφάνης (v. 103.) τοὺς ὠχριῶντας τοὺς ἀνυποδήτους λέγω. λέγει γὰρ καὶ ἀεροβατεῖν αὐτὸν (v. 225.) καὶ ἐκ τῆς παλαίστρας κλέπτειν τὰ ἱμάτια. θοἰμάτιον cum articulo dicit pallium intelligens ejus cui problema geometricum, adstantibus discipulis, explicabat Socrates animi avertendi caussa: quemadmodum in Ranis v. 148. dixit ἢ παῖδα βινῶν τἀργύριον ὑφείλετο. Frequens autem illud fuisse furti genus ex eo colligi potest quod summa legum severitate opus fuit ad fures ab gymnasiis arcendos. De quo Demosthenes in Timocr. p. 736. καὶ εἴ τίς γ' ἐκ Λυκείου ἢ ἐξ Ἀκαδημείας ἢ ἐκ Κυνοσάργους ἱμάτιον ἢ ληκύθιον ἢ ἄλλο τι φαυλότατον ἢ τῶν σκευῶν τι τῶν ἐκ τῶν γυμνασίων ὑφέλοιτο ἢ ἐκ τῶν λιμένων, ὑπὲρ δέκα δραχμάς, καὶ τούτοις θάνατον ἐνομοθέτησεν (ὁ Σόλων) εἶναι τὴν ζημίαν. Aristoteles Problem. 29, 14. ἐὰν μέν τις ἐκ βαλανείου κλέψῃ ἢ ἐκ παλαίστρας—θανάτῳ ζημιοῦται. Quos duos locos attulit Suevernius in commentatione de Nubibus p. 17. Simile commentum de trulla ab Socrate surrepta ex Eupolide memorat scholiasta, δεξάμενος δὲ Σωκράτης Στησιχόρου πρὸς τὴν λύραν οἰνοχόην ἔκλεψεν. Cujusmodi criminationes non est dubitandum quin spectatoribus non ignominiosæ, sed ridiculæ visæ sint. Ceterum quod ad pecuniam attinet pallio vendito paratam, comparandus Themistii locus or. 1. p. 12 d. οἱ δὲ πολλοὶ (βασιλεῖς) ἀνθρώπων μὲν ἄρχουσι, χρυσίου δὲ ἐπιμελοῦνται, καὶ πλουτεῖν μὲν ἐπιθυμοῦσι καὶ οἴονται, πένονται δὲ χαλεπώτερον τῶν οὐδὲ σμικρὸν εὐπορούντων. οἱ μὲν γὰρ θαἰματία πολλάκις δι' ἔνδειαν ἀποδίδονται, οἱ δὲ τὴν ἀγαθὴν εὔκλειαν ἀνταλλάττονται ἀργυρίου. Magistri exemplum imitantes discipuli postmodum Strepsiadem ipsum in φροντιστήριον ingressum pallio et calceis exuunt: vide v. 856, 858, 1498.

180. Θαλῆν] Plautus Capt. 2, 2, 24. *Eugepæ! Thalem talento non emam Milesium; Nam ad hujus sapientiam [sapientiam hujus] ille nimius nugator fuit.* Contra Av. 1010. ille, qui se simulat admirari sapientiam Metonis, dicit: ἄνθρωπος Θαλῆς. BERG. θαλῆν R.

182. Σωκράτη] σωκράτην libri scripti plerique omnes contra

Atticorum veterum consuetudinem, de qua verissime præcepit Elmsleius ad Euripidis Supplices ex edit. Marklandi v. 928. (*Quarterly Review* 14. p. 453.) Infra v. 355. *καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες.* Hic quoque *κλεισθένην* R. V. aliique libri plurimi.

185. *εἰκέναι*] Perperam vulgo *ἐοικέναι.* Mœris *εἰκὼς, Ἀττικῶς, ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς.* In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. *προσεικέναι.* In Vesp. 1321. *εἰκότας.* Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298. *Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι.* Ad hæc aliaque exempla *εἰκέναι, εἰκότες* ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309. *ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγί.* 1413. *γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας θαψίνῃ.* Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273. *μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι*; Sic Sophocles Philoct. 903. *ὅταν λιπών τις, δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.* BRUNCK.

186. *τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς*] Vid. ad Eq. 55.

189. *τουτογὶ* Porsonus. *τοῦτό γε* libri plerique, inter quos R. V. Pauci *τοῦτ' ἔτι.*

192. *δ'*] *γ'* A. C. D. et duo codices Dobræi. *δ'* R. Particulam om. V.

ἐρεβοδιφῶσιν] Verbum Aristophaneum ad se transtulerunt Theophylactus Simoc. epist. 24. et Anna Comnena Alex. 1. p. 19 b. LOBECK. ad Phrynich. p. 629.

195. *ἐπιτύχῃ*] *περιτύχῃ* codex Dorvillianus, ex glossemate, quod superscriptum in codice Cantabrigiensi uno.

201. *ἀστρονομία μὲν αὐτηί*] Astronomiæ deditum fuisse Socratem, vel ex his quæ ap. Plat. de Rep. 7. p. 517. de scientiæ illius a juvenibus addiscendæ præstantia disserit, liquere sat potest. Conf. Leg. 7. p. 809. 818. Adde quod a Xenoph. Mem. 4, 7. traditur, hortari solitum Socratem *καὶ ἀστρονομίας ἐμπείρους γίγνεσθαι.* SPANH.

202. *γεωμετρία*] Idem quoque de geometria, eaque a tenera ætate, ex scito Socratis, addiscenda tradunt Xenophon et Plato, ille Memor. 4, 7, 3. hic in Phileb. p. 56. et de Republ. 7. p. 527, ubi quum ad rei bellicæ administrationem, tum ad omnes artes geometriæ utilitatem prædicat. Apud Xen. vero, quo usque incumbendum geometriæ et a quibus abstinendum, docet Socrates. SPANH. Conspicit Strepsiades instrumenta astronomica et geometrica.

χρήσιμον] τὸ χρήσιμον V. Quod ferri posset si legeretur τούτου τί ἐστι τὸ χρήσιμον;

203. κληρουχικήν] Agros captarum urbium, qui Atheniensibus sorte distribuebantur. Vid. Harpocrat. in κληροῦχοι. SPANH.

206. γῆς περίοδος πάσης] Hoc est quod πίνακιον dicit Ælianus V. H. 3, 28. ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην—ἤγαγεν εἴς τινα τόπον ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν.

210. Κικυννῆς Brunckius. Libri vel κικυνεῖς, ut R, vel κικυννεῖς, ut V. Vid. ad v. 134.

212. μακρὰ] Eubœa erat oblonga insula, unde et Μάκρις dicebatur, teste Stephano Byz. et scholiasta. BERG.

213. ἡμῶν] ὑμῶν libri deteriores.

παρετάθη] Aliter accepit rusticus hanc vocem, hoc sensu, *Eubœa extensa est et prostrata*, i. e. devicta et subjecta. BERG. Vide Thucyd. 1, 114.

215. πάνυ] πάλιν V. Lectionem ab scholiasta memoratam μέγα, quæ alterius scripturæ interpretatio est, sequitur Suidas in μέγα. Utrumque conjunctum est in B. πάνυ μέγα.

218. κρεμάθρας] Per machinam ostenditur Socrates ridiculi causa, sublimis, in corbe pensili. Glossæ: κρεμάστρα *carnalium.* Schol. dicit esse *vas, in quo reliquias obsoniorum solemus reponere.* Comicus ipse mox ταρρὸν vocat. Glossæ: Ταρρὸς, *crates.* BERG. κρεμάστραν ex Nubibus memorat Pollux 10, 56. quam formam ex Aristot. Rhetor. 3, 11. indicat Spanhemius. κρεμαθρῶν producta syllaba media legitur v. 869. κρεμάθρα dialecto Atticæ, κρεμάστρα vulgari tribuit Mœris p. 242. Nec Pollux κρεμάστρα scripserat, sed, quod librorum diversitates ostendunt, κρεμάθρα.

219. αὐτὸς] Hoc pronomine discipuli magistrum (ut in notissimo illo αὐτὸς ἔφα), servi herum significare solent, ut post Casaubonum annotavit Kusterus.

221. σὺ om. V.

225. Hoc versu Strepsiades acerbe utitur in exitu fabulæ 1503.

225. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον] Quæ hic Socrati affinguntur, de aliis sophistis, quos sub persona Socratis univer-

sos irridet comicus, vera sunt: at ille, ut ait Cicero Academ. I. a rebus occultis et ab ipsa natura involutis avocavit philosophiam, et ad vitam communem adduxit, ut de virtutibus et vitiis, omninoque de bonis rebus et malis quæreret. Cœlestia autem vel procul esse a nostra cognitione censebat, vel, si maxime cognita essent, nihil tamen ad bene vivendum. BRUNCK.

227. *εἴπερ*—] Strepsiadis sermonem abrumpit Socrates: dicturus erat ille *εἴπερ ἔξεστι περιφρονεῖν τοὺς θεοὺς δηλονότι*. Sic sententiam supplet scholion ms. in A. BRUNCK. Nulla aposiopesis. Ad *εἴπερ* ex præcedentibus verbis repetendum *δεῖ περιφρονεῖν*.

230. *ἐς*] *εἰς* libri.

τὸν ὅμοιον ἀέρα] Pertinet ad opinionem Ionicorum de anima, quam inde ab Anaximene dicebant *ἀεροειδῆ* auctore Plutarcho de plac. philos. 4, 3. ERNESTI.

234. *κάρδαμα*] Nasturtium terræ humorem et vicinarum plantarum adtrahere dicitur, quod peculiarem vim exsiccandi omniumque humorem superfluum tollendi habere crederetur. Unde Persis familiarem fuisse *nasturtii* usum, e Xenoph. Cicer. Strab. viderunt jam alii, qui de hac planta egerunt viri docti; quod urinam, sputa et emunctiones narium illud comprimeret, quæ singula a Persis turpia ducebantur, ut a Xenoph. Cyrop. 1, 2, 16. traditur. Quo spectat etiam comici locus Thesm. 616. Κλ. *πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ*. Μον. *νὴ Δί', ὦ μέλε, Στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα*. Κλ. *Τί καρδαμίζεις*; (*Quid nasturtia narras?*) Illud vero *ἔφαγον κάρδαμα* ibi dictum, juxta receptum ap. Græcos proverbium *ἔσθιε κάρδαμον*, de quo parœmiographi. Mitto alium hujus voc. usum Vesp. 453. *βλεπόντων κάρδαμα* de iis, qui *acerba* vel *aspera* vident, et Conc. 291. *βλέπων ὑπότριμμα*. SPANH. Vide interpretes Theophrasti H. P. 7, 1.

235. *τί φῄς*; extra versum positum ut in Eq. 1346.

236. *ἐς*] *εἰς* libri.

238. *ἵνα με διδάξῃς* R. et codices quattuor Dobræi. Legebatur *ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς*.

οὕνεκ'] *εἵνεκ'* codex Harleianus unus. Scribendum *ἕνεκ'* cum Bentleio. Conf. ad v. 1217. 1236.

239. ἦλθες δὲ κατὰ τί; Pac. 192. ἥκεις δὲ κατὰ τί;

243. ἐπέτριψεν] ἔτριψεν R. V. Et sic V. in scholio quoque, ubi Venetus 475. ἐπέτρεψεν.

248. θεοὶ ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.] Sic Euripides, qui philosophus etiam erat, et insuper poeta bonus, in Ranis ait v. 889. ἕτεροι γάρ εἰσιν, οἷσιν εὔχομαι, θεοί. Philosophorum de diis opiniones exagitat comicus, absque ullo religionis studio. Nam et ipse deos passim in fabulis suis irridet. Qui autem deos ita ridicule traduxit, non ægre ferre potuit, si quis eos nihil esse doceret. Quod autem Socrates ait νόμισμα, id alio sensu accipit Strepsiades, nimirum pro *nummo*. BRUNCK.

ὄμνυτ'] ὄμνυτε R. et ὤμνυτε V, ἢ in proximum versum translato.

249. σιδαρέοισι] Formam Doricam, qua dialecto Byzantii utebantur, Platonis ex Pisandro exemplo confirmat scholiasta, χαλεπῶς ἂν οἰκήσαιμεν ἐν Βυζαντίοις, | ὅπου σιδαρέοισι χρῶνται. De numis ferreis Byzantiorum dixit Hemsterhusius ad Polluc. 10, 78. Aristides vol. 2. p. 145, 15. οὐδὲ γὰρ εἰ Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, τούτου χάριν εἰσὶ δίκαιοι Ἑλλήνων καταγελᾶν.

252, 253. νεφέλεσιν et ἡμετέρεσι R. νεφέλαις et ἡμετέραις V.

252. ἐς] εἰς Ald. et codices deteriores.

257. Respicit ad Sophoclis *Athamantem coronatum*, quo in dramate introducebatur Athamas caput corona redimitus, aræque admovebatur Jovis, ut immolaretur, Phrixoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phrixum vivere et apud Colchos esse, liberabatur. BRUNCK. Vide scholiastam. Uxori Athamantis nomen fuit Νεφέλη.

ὥσπερ με] Eadem collocatio verborum Vesp. 363. ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν | τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους.

θύσετε] θύσητε V.

258. ταῦτα πάντα R. V. aliique: πάντα ταῦτα Ald. et codices pauci.

259. ποιοῦμεν] ποοῦμεν R.

260. τρίμμα] Av. 431. τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον.

κρόταλον] *Homo nimium tinniens*, tamquam *cymbalum*, quod levi impulsu sonitum ingentem edit: *homo agilis*, *versutus*, *vafer*. Ita Ulyssem κρόταλον dicit Cyclops ap. Eurip. Cycl. 104. Idem Ulysses κρότημα dicitur Rhes. Eurip. 499. BERG.

261. ἀτρέμας vulgo. ἀτρεμί R: quæ forma etiam v. 390. fortasse est restituenda, ubi libri optimi ἀτρέμα præbent. ἀτρεμεὶ scribendum esse præcipiunt Theodosius Grammat. p. 75. et Herodianus qui dicitur Epimerism. p. 255, corrigendus ex Boissonadii Anecdotis vol. 1. p. 405. Et ita in Alexidis versu apud Athenæum 9. p. 383 d. codex Venetus. Ejusdemmodi est ἠρεμὶ, de quo ad Ran. v. 315. dicetur.

262. καταπαττόμενος παιπάλη γενήσομαι] *Dum hæc dicit, comminuit super Strepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victimæ solebant* mola *conspergi; nam et iste tanquam victima coronatus erat.* Ita Berglerus e scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri: glossa, καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλη γενήσομαι. *Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.* BRUNCK. Verissima est et sacrificiorum ritui accommodata interpretatio scholiastæ veteris.

263. ὑπακούειν] ἐπακούειν R. V. Quod de diis potius dicitur preces exaudientibus quam de hominibus auscultantibus.

264. ἀμέτρητ' Ἀὴρ] Aërem et ætherem Socrates invocat tamquam Jovem. Hinc et Euripides, qui solebat Σωκράτει παρακαθήμενος λαλεῖν, ut cum comico dicam ex Ran. 1532, alicubi dixit: Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἔρα | Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις· | Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. [Vid. Valcken. Diatr. p. 47.] Quod ita vertitur ap. Cicer. de nat. deor. 2, 25.: Vides sublime fusum, immoderatum æthera, Qui tenero terram circumjectu amplectitur? Hunc summum habeto divûm, hunc perhibeto Jovem. BERG.

ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον] Terram in medio universi sitam undique cœlo et aëre circumfundi, neque terram opus habere, ut aëre, quem hic invocat Socrates, fulciatur, tradit disserens cum Socrate Simmias in Plat. Phædone p. 107. Adde Aristot. de Cœlo 2, 13. SPANH.

265. Αἰθὴρ] In Ran. 793. Euripides precatur: Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα. Hic in Nub. 569. καὶ μεγαλώνυμον ἡμετέρον πατέρ' αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων. BERG.

267. μήπω μήπω γε] μήπω γε μήπω γε R.V.

καταβρεχθῶ] καταβραχῶ R.

268. μὴ κυνέην Salmasius ad Tertullian. p. 400. Legebatur μὴ κυνῆν (κυνὴν R.V.), consentientibus scholiasta Vesp. 443.

Avium 7. Pluti 469. et Eustathio p. 1542, 42. Verum videtur *μηδὲ κυνῆν*, quod servarunt codex Vaticanus Kusteri et a pr. manu Baroccianus 127.

κακοδαίμον'] *δύστηνον* V. et codex Vaticanus et Mutinensis unus, ex glossemate.

270. *ἱεραῖς* om. V.

271. *'Ωκεανοῦ πατρός*] Ex diversis locis vocat Nubes. Similiter Æsch. Eumen. 292. Orestes invocans Palladem: *ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς, Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου τίθησι—πόδα· εἴτε Φλεγραίαν πλάκα—ἐπισκοπεῖ. ἔλθοι· κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν, ὢν θεός.* Vocat autem *Oceanum patrem* Nubium, quia inde maxime oriuntur; proinde nemo putet hoc ita accipiendum esse, ut illud Homericum [Il. Ξ, 276.] *'Ωκεανός θ' ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.* BERG.

Νύμφαις] Male *σὺν Νύμφαις* interpretatur scholiasta.

272. *προχοαῖς*] *προχοὰς* V. et Suidas in *ἀρύτεσθε*. Quod recipiendum.

χρυσέαις] Non cum synizesi pronunciandum est, sed anapæsti mensuram habet. Libri deteriores quidam et Suidas *χρυσέοις*. Euripides Ion. 434. *χρυσέαις | πρόχουσιν ἐλθὼν εἰς ἀπορραντήρια | δρόσον καθήσω.*

ἀρύτεσθε Suidas. Libri *ἀρύεσθε*.

πρόχουσιν] *προχόοισι* R. *προχόοισιν* V. Recentiorum codicum varietates sunt *πρόχοισιν προχοῖσιν προχόησιν προχοαῖσιν προχόοις*. Retinui dativi formam anomalam *πρόχουσιν*, quam non solum Suidæ codices optimi, partim sic partim *πρόχυσιν* exhibentes, confirmant, sed etiam loci Euripidei consensus commendat. *πρόχοισιν* probabant Porsonus et Dobræus, cui simplex *χουσίν* librarios decepisse videbatur. Idem tamen deminutivi formam *προχούδιον* ex Etym. M. p. 563, 39. memorabat. Dativi singularis exempla *χρυσείῃ προχόῳ* ex Antimacho apud Athen. 11. p. 468. et *ἀργυρέᾳ προχόῳ* ex Philoxeno ib. 15. p. 685. memoravit Berglerus.

274. *ὑπακούσατε* V. *οὐπακούσατε* R. Vulgo *ἐπακούσατε*, quod revocandum. Vide ad v. 263.

ἱεροῖσι] *ἱεροῖς* V. *ἱερεῖσι* (i. e. *ἱερεῦσι*) cum gl. *ὑπηρέταις* codex unus Cantabrigiensis Dobræi: alius *θεοῖσι*.

χαρεῖσαι] *φανεῖσαι* libri aliquot, inter quos V. et codex Cantabr. modo memoratus.

275. *ἀέναοι*] *ἀέννναοι* V. aliique.

277. *εὐάγητον*] Scholiastæ duplex interpretatio est, *πανταχοῦ φερομένην ἢ λαμπράν*. Priorem qui probarunt, pro *εὐήγητον* dictum acceperunt, frigido epitheto. Recte alii *λαμπράν*: quo sensu non raro *εὐαγής* dicitur. Vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 660.

278. *βαρυαχέος*] *βαρυηχέος* V. Av. 1750. *ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί.*

282. *καρπούς τ' ἀρδομέναν* A. V. et qui *ἀρδομένην* scribunt R, Harleianus et Baroccianus Porsoni. In aliis *καρπούς τ' ἀρδομέναν θ'*, vel *καρποὺς ἀρδομέναν θ'*. *καρπούς τ' ἀρδομέναν* si scripsit Aristophanes, non solum forma media pro activa usus est, sed etiam significationem ei tribuit cujus nullum aliud inventum est exemplum: nam valde dissimilia sunt quæ interpretes contulerunt. Quamobrem revocanda scriptura vulgata *καρπούς τ' ἀρδομέναν θ'*. Brunckius *καρπούς τ' ἀλδομέναν* nullis allatis hujus formæ exemplis.

286. *μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς*] *μαρμαρέαισιν αὐγαῖς* V. et libri aliquot deteriores. Alii *μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς*.

289. *ἀθανάτας ἰδέας* R, quam lectionem scholiasta memorat. Legebatur *ἀθανάταις ἰδέαις*.

294. *οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω*] *οὕτως γὰρ αὐτὰς τετραμμένω* (sic) V.

295. *νυνί γ' ἤδη*] *νῦν ἤδη* duo codices.

296. *σκώψει* Elmsleius ad Acharn. 278. Libri *σκώψῃς*. *σκώψεις* Brunckius.

μηδὲ] *οὐδὲ* V.

ποιήσεις Brunckius. Libri *ποιήσῃς*.

οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι] Id est *οἱ κακοδαίμονες οὗτοι τρυγῳδοί*. Comœdia olim *τρυγῳδία* appellabatur, nec unquam isto nomine tragœdia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in C. D. *τραγοδαίμονες*. BRUNCK.

300. *λιπαρὰν*] Sic *λιπαραὶ Ἀθῆναι* Eq. 1327. et Pind. Isthm. 2, 30. *λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις*, ac Nem. 4, 29. *λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν*. Sic de Attica Eurip. Iph. T. 1131. *λιπαρὰν γᾶν*, in quibus locis *splendida urbs* vel *regio* vel *terra* dicitur, non *pinguis*; qualis utique non erat Attica, quæ contra *λεπτόγεως* ob *agri tenuitatem* a Thucyd. 1, 2. dicitur et similiter a Galeno Protrept. c. 7. non celebrata quidem Attica *διὰ τὴν τῆς γῆς ἀρετήν· λεπτόγεως γάρ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ φύντας*. SPANH.

χθόνα] ἐς χθόνα R.V.

Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν om. R.

303. μυστοδόκος δόμος] Schol. τὴν Ἐλευσῖνα λέγει.

306. ὑψερεφεῖς] ὑψηρεφεῖς R.V. aliique. Pauci ὑψιρεφεῖς. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 685.

307. πρόσοδοι] πρόδομοι R.V.

πρόσοδοι] *Sacrificia publica et solemnes pompæ ad delubra deorum.* In Pac. 396. καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διαπαντὸς, ὦ δέσποτ', ἀγαλοῦμεν. Av. 854. προσόδια μεγάλα, σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν, ἅμα δὲ—πρόβατόν τι θύειν· ubi de eadem re paullo ante loquens, dicebat: ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ, ut idem sit πομπὴ quod πρόσοδος s. προσόδιον. Herodotus 2, 58. conjungit πανηγύρεις, πομπὰς et προσαγωγὰς, ubi etiam dicit, hos ritus ab Ægyptiis, primis eorum inventoribus, ad Græcos manasse. Πανηγύρις δὲ ἄρα, inquit, καὶ πομπὰς καὶ προσαγωγὰς πρῶτοι ἀνθρώπων Αἰγύπτιοί εἰσι οἱ ποιησάμενοι· καὶ παρὰ τούτων Ἕλληνες μεμαθήκασι. BERG.

310. παντοδαπαῖς R.V. et quattuor codices Brunckii. παντοδαπαῖσιν Ald.

311, 312. Intelligit Dionysia magna, quæ mense Elaphebolione, id est ineunte vere, agebantur. Quo ipso tempore hæc fabula in scenam fuit producta.

312. ἐρεθίσματα] *Instigationes.* Eurip. Bacch. 148. δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων. BERG.

312. Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν] *Gravis cantus* s. *sonitus tibiarum.* Eurip. Bacch. 160. λωτὸς βρέμει. Ibid. 156. βαρύβρομα τύμπανα dixit: in Hel. 1367. βαρύβρομον αὐλόν. BERG. μοῦσσα R.

316. ἀνδράσιν ἀργοῖς] ἀργὸς et ἀργία de vita otiosa philosophorum dictum illustravit Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 857.

318. κροῦσιν καὶ κατάληψιν] Hinc rhetor quidam dicitur κρουστικὸς et καταληπτικός Equit. 1379. BERG. Photius p. 177, 17. vitiosa usus scriptura, Κρεῦσις: ἀντὶ τοῦ παραλογισμός.

320. καπνοῦ producta syllaba prima dixit, quod licuit in tetrametris anapæsticis, splendidiore genere metri. Sic ἀγρῶν et κιχλῶν spondei mensuram habent Av. 579. et 596.

323. ἐς τὴν Πάρνηθ'] Utitur his verbis Stephanus Byz. in

Πάρνης, ut ostendat non solum masculino, sed etiam feminino genere hoc nomen dici. Photius p. 398, 11. Πάρνης: τὸ ὄρος θηλυκῶς· Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβηττόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ ἑξῆς. De quo loco dixi ad fragmenta p. 509.

324. ἡσυχῇ αὐτὰς] ἡσύχως αὐτὰς R.V. Reliqui libri partim sic partim ἥσυχα ταύτας, quæ incauti librarii conjectura est non cogitantis αὐτὰς hic aptius dici quam ταύτας. Recte Elmsleius in diario classico 11. p. 138. ἡσυχῇ αὐτάς. ἡσυχῇ est in Pluto v. 692. 735.

326. παρὰ] πρὸς V. et duo codices Porsoni.

τὴν εἴσοδον] Qua chorus intrat scenam.

νυνὶ V. et alii non pauci. νῦν R, Ald. νῦν καὶ aliquot codices, inter quos A.

μόλις οὕτως R. Libri reliqui vel μόλις ὁρῶ, quod est in V, vel μόλις ἀθρῶ, quod habet A. Thucyd. 6, 23. μόλις οὕτως οἷοί τε ἐσόμεθα τῶν μὲν κρατεῖν—.

327. νῦν γέ τοι om. R.

κολοκύνταις] MS. Arundel. κολοκύντας. KUST.

329. ᾔδης] ᾔδεις R.V, ut vulgo. Correctum ex aliquot codicibus.

330. καπνὸν C. V. Vulgo σκιὰν, quod habent R. et codices plerique.

331. οἶσθ'] ἀλλ' ἴσθ' aliquot libri, particula ex superiore versu repetita.

332. Θουριομάντεις] Notat præcipue Lamponem vatem, quem Athenienses cum aliis quibusdam præfecerant coloniæ Sybarin, quæ postea *Thurium* dicta est, deducendæ, ut testatur Diod. Sic. 12, 10. et schol. comici ad h. l. et ad Av. 521, ubi addit, quod præcipue ad hanc rem facit, ἔτυχε δὲ καὶ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. BERG.

ἰατροτέχνας] Medicos videtur intelligere eos, qui vel publice conducerentur, ut Democedes ante hæc tempora conductus fuerat ab Atheniensibus, teste Herodoto 3, 131: vel qui in prytaneo etiam alerentur, ut Hippocrates et ejus posteri. Soranus in vita Hippocratis: καὶ παρ' Ἀθηναίοις (ἔτυχε τιμῶν), οἵτινες καὶ δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν καὶ πολίτην ἔγραψαν καὶ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν ἔδοσαν εἰς ἐκγόνους. Pertinet autem ad medicos etiam meteorologia.

Hippocrates de Aëre, Aquis et Locis [c. 1. §. 8.] *οὐκ ἐλάχιστον μέρος ξυμβάλλεται ἀστρονομίη ἐς ἰητρικήν.* BERG.

σφραγιδονυχαργοκομήτας] Vocem hanc Etym. M. p. 739. sic explicat: *ὁ ἄσωτος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγὶς καὶ ὄνυξ καὶ ἀργὸς καὶ κόμη, οἱονεὶ ὃς φέρει τοὺς δακτυλίους μέχρι τῶν ὀνύχων καὶ ὃς ἀεργός ἐστι καὶ κομᾶται.* KUST.

333. *κυκλίων τε χορῶν*] Schol. recte de choris dithyrambicorum locum hunc interpretatur. Illorum enim chori dicebantur *κύκλιοι*, uti ipsi poetæ dithyrambici *κυκλιοδιδάσκαλοι.* v. Av. 1403. et ibi schol. KUST.

ᾀσματοκάμπτας] *ἀσματοκάμπας* V.

334. *ἀργοὺς*] *ἀργῶς* V.

ὅτι ταύτας μουσοποιοῦσιν] Conf. Pac. 831.

335. *ἐποίουν*] *ἐπόουν* R.

στρεπταιγλᾶν] *στρεπταίγλασ* R. Libri reliqui partim *στρεπταίγλαν* partim *στρεπταιγλᾶν.* Utramque scripturam memorat scholiasta; qui Philoxenum dithyramborum poetam his verbis rideri annotavit. *στρεπταίγλαν* Bentleius recte interpretatur *tortum fulgur emittentem.*

336. *ἑκατογκεφάλα*] *ἑκατοντακεφάλα* aliquot codices.

Τυφῶ] *Τυφὼς* est ventus vehemens, qui in vorticem, contortus intra densam nubem luctatur; qui si ibi accendatur, fit *πρηστήρ*, et aërem igne inficit, ut docet Aristoteles Meteor. 3, 1. Veteres, qui res naturales fabulis involvere solebant, unum ex gigantibus, qui diis bellum intulerint, faciunt hoc nomine. Æsch. Prom. 352. *δάϊον τέρας ἑκατοντακάρηνον Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀντέστη θεοῖς—ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας.* BERG.

337. *ἀερίας διερὰς*] *Νεφέλας* dicit. *ἀερίους διερὰς* A. *ἀερίους διεροὺς* C.

338. *θ'*] *δ'* V.

κατέπινον] Lucianus in Asino c. 28. *μάζας ὅλας ποιοῦσα κατέπινεν.* Plato in Euthyphr. c. 6. *καὶ τοῦτον (τὸν Δία) ὁμολογοῦσι τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ.* Lucianus de eadem re in Saturn. c. 5. *ἐκείνη δὲ (ἡ Ῥέα) ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκέ σοι καταπιεῖν* (dedit tibi deglutiendum). Alciphron Ep. 1, 22. *πρὸς τὰς καταπόσεις (τοῦ πλακοῦντος) εὐτρεπιζόμενος ad absorbendam*

placentam meipsum parans; ubi videri possunt quæ annotavi. BERG.

339. μεγαλᾶν—κρέα τ'] μεγάλαν—κρέατ' libri scripti. In nonnullis formæ sunt vulgares κεστρῶν—μεγάλων ἀγαθῶν—κιχηλῶν.

ὀρνίθεια] ὀρνίθια R.

κιχηλᾶν] κιχλᾶν V. aliique. Formam trisyllabam ex hoc loco et ex Epicharmo memorat Athenæus 2. p. 64 f. et Etymol. MS. Leidense apud Kœnium ad Gregor. Cor. p. 226. Utitur formis Doricis dithyrambicorum poetarum more.

340. δή μοι] δὴ νῦν R.V.

343. δ' οὖν R. Legebatur γοῦν.

344. δὲ ῥῖνας] δέ γε ῥῖνας R.V. aliique multi.

345. ἂν] ἄν σ' R.V.

348. πάνθ'] πᾶν Vaticanus Kusteri.

ὅ τι] ὅ τι ἂν R. aliique. ὅσα V. Lectio interpolata ab librariis, quos offendit πάνθ' ὅ τι. Euripides Ion. 233. πάντα θεᾶσθ' ὅ τι καὶ θέμις ὄμμασι.

ἦν] εἰ V.

349. ἄγριον] I. e. παιδεραστὴν, ut monet schol. Idem confirmat Eustath. p. 1448, 4. Παιδοπῖπαι δὲ, οὓς ἀγρίους ἔφη σεμνότερον ὁ κωμικός. V. etiam Harpocr. in ἀγρίους. KUST.

τὸν Ξενοφάντου] Scholiastes Hieronymum, dithyrambicum poetam, dicit esse Xenophantis hujus filium; iste ergo unus est ex illis *hirsutis*. In Acharn. 389. λαβὲ—παρ' Ἱερωνύμου—κυνῆν. Ubi schol. ἐκωμῳδεῖτο δὲ ὡς πάνυ κομῶν. BERG. τὸν ξενοφῶντα V.

350. ἤκασαν] εἴκασαν R. aliique.

351. Σίμωνα] Hujus et infra 399. meminit tanquam perjuri. BERG.

355. γ' additum ex R.V.

Κλεισθένη] Vid. ad v. 182.

356. τοίνυν] τοίνυν γ' codices nonnulli hic et v. 392. 429.

357. κἀμοὶ φωνὴν] φωνὴν κἀμοί γ' codices pauci, inter quos V.

358. παλαιογενὲς] παλαιγενὲς V, unde in deterioribus libris quibusdam interpolatum παλαιγενὲς ὦ.

361. Προδίκῳ] Hoc loco quidem videtur honoris caussa nominare Prodicum: sed in Av. 692. Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ κλάειν

εἴπητε τὸ λοιπόν. BERG. De Prodico vid. Xenoph. Memor. 2, 1. Platon. Hipp. maj. p. 282 c. Prodici discipulum se appellat Socrates Protag. p. 341 a.

362. παραβάλλεις] Libri multi, in quibus Ravennas, vitiose παραβάλλει: recte V. aliique παραβάλλεις, quod præter Suidam in τὠφθαλμώ et Eustathium p. 768, 10. agnoscit Philodemus in voluminibus Herculan. Oxonii editis vol. 1. p. 22. Βρενθυόμενος καὶ τὠφθαλμὼ παραβάλλων dixit Plato Sympos. p. 221 b. ad hunc locum respiciens.

364. σεμνὸν] τερπνὸν V. aliique.

365. τοι] μοι R.

367. ποῖος Ζεὺς] ποῖος Ζεὺς δ' R, particula ex superiore versu illata.

ληρήσεις] ληρήσῃς libri plurimi.

369 αὐτὸ] τοῦτο libri aliquot deteriores.

371. αἰθρίας] Produxit iota, ut in hujusmodi substantivis, quæ iota breve inter duas syllabas longas positam habent, facere solent epici. Cratinus apud Ælian. N. A. 12, 10. φέρε νυν σοι | ἐξ αἰθρίας καταπυγοσύνην μυὸς ἀστράψω Ξενοφῶντος. αἰθρίας οὔσης V. et Suidas in ἀποδημεῖν.

372. τοῦτο] Libri aliquot τούτῳ.

τῷ νυνὶ λόγῳ] τῷ νῦν λόγῳ Suidas ex hoc loco, ut videtur, posuit quamvis cum interpretatione inepta ἀντὶ τοῦ ποίῳ. Probabilis est Porsoni correctio νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας. Ran. 1047. νὴ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.

προσέφυσας] Glossæ: ἥρμοσας. καλῶς καὶ ὡς ἔδει προσήρμοσας. Æschylus Suppl. 284. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ. ubi schol. προσφύσω, ἀποδείξω. BRUNCK.

373. οὐρεῖν] οὐρῆν dici, ut πεινῆν et διψῆν, tradunt recentiores grammatici, Beza grammat. lib. 3. p. 67. et Chrysoloras Ἐρωτημ. p. 104. Quod parum probabile videtur.

374. τετρεμαίνειν] τετραμμαίνειν V. Conf. ad v. 294. Male recentiores aliquot codices τοῦθ' ὅ με ποιεῖ—.

375. ὦ πάντα σὺ τολμῶν] Soph. Œd. Col. 761. ὦ πάντα τολμῶν. BERG.

377. εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι] Similis Epicuri sententia de tonitru dicentis ap. Diog. Laert. 10, 100. fieri illud κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν καὶ διαστάσεις *per nubium ruptiones et abscessiones.* Aristot. Meteor. 2, 19. οὕτως γὰρ ἐν τοῖς νέφεσι γιγνομένη ἡ τοῦ

πνεύματος ἔκκρισις πρὸς τὴν πυκνότητα τῶν νεφῶν ἐμπίπτουσα ποιεῖ τὴν βροντήν. SPANH. Antiquiorum philosophorum opiniones leguntur apud Plutarchum de placitis philos. 3. 2. BECK.

380. *αἰθέριον δῖνον* quum dicit, Euripidis tangit doctrinam ab Anaxagora petitam: de qua præter eos, qui de historia philosophiæ scripserunt, quæ ad Euripidem spectant indicavit Valckenarius in diatribe de fr. Eur. p. 38. seqq. HERMANN.

ἐλελήθη Brunckius. Libri *ἐλελήθει.*

382. *οὐδέν* duo tresve codices, inter quos Baroccianus 127. Reliqui *οὐδέ* cum Ald.

384. *εἰς ἀλλήλας*] *ἀλλήλαισι* V. et Parisini duo.

πυκνότητα] *ὑγρότητα* V.

385. *'γώ σε*] *γ' ὥς σε* aliquot libri. Male.

387. Suidas: *διεκορκορύγησε. κορκορυγεῖν λέγουσι τὸ λαλεῖν τὴν γαστέρα. ἐμιμήσαντο δὲ τῇ φωνῇ τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον.* Schol. *ἤχησε.* male. Verbum enim hic transitivum est: *agitatione sonitum edere fecit.* Derivatum verbum a nomine *κορκορυγή,* quod ab Hesychio exponitur, *κραυγή, βοή, ταραχὴ μετὰ θορύβου.* Occurrit istud nomen Lys. 491. Pace 991. BRUNCK.

390. *ἀτρέμας*] *ἀτρέμα* R.V. Vide ad v. 261.

παππὰξ παππὰξ] *παπὰξ παπὰξ* A. *παππὰξ* semel R, *παπὰξ* semel V.

παπαπαππὰξ] Sic R. Simplex *παπὰξ* est in V. Pauci *παπαπαπὰξ.* Alii aliter. Similiter versu proximo variatur.

394. *ἄρα*] *οὖν* V. Hunc versum Strepsiadi recte tribuunt aliquot codices Dobræi. Similiter Strepsiades 353. *ταῦτ' ἄρα ταῦτα Κλεώνυμον.*

βροντὴ καὶ πορδὴ] Strabo 14, p. 675. ubi agitur de Athenodoro Tarsensi, qui senex ad ordinandam civitatem accesserat: *οἱ δὲ πρῶτον μὲν κατετοιχογράφησαν αὐτοῦ τοιαῦτα, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. ἐπεὶ δ' ἐκεῖνος ἐν παιδιᾶς μέρει δεξάμενος ἐκέλευσε παρεπιγράψαι, βρονταὶ δὲ γερόντων, καταφρονήσας δέ τις τοῦ ἐπιεικοῦς, εὔλυτον τὸ κοιλίδιον ἔχων, προσέρρανε πολὺ τῇ θύρᾳ καὶ τῷ τοίχῳ, νύκτωρ παριὼν τὴν οἰκίαν· ὁ δὲ* (Athenodorus) *τῆς στάσεως κατηγορῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, Τὴν νόσον τῆς πόλεως, ἔφη, καὶ τὴν καχεξίαν πολλαχόθεν σκοπεῖν ἔξεστι καὶ δὴ καὶ ἐκ τῶν διαχωρημάτων.* PORSON.

395. *αὖ*] *ἄρ'* V. Hoc est *ἄρα* ad *οὖν* adscriptum v. 394.

396. περιφλύει] περιφλέγει V.

398. βεκκεσέληνε] *Valde antiquum, anilem*, significat hæc vox, et est comice composita. Alludit autem ad historiam illam de rege Ægypti, qui scire volens, quinam essent primi hominum, duos infantes ita curaverat educari, ut nullius hominis vocem audirent: deinde quum fari per ætatem eos jam debere conjiceret, observavit, eos nihil potuisse dicere, nisi *beccos*, quod Phrygibus panem significat; hos itaque antiquissimos homines esse putavit, quia isti pueri, naturali instinctu, vocem Phrygiam sonarent, ut tradit Herodotus 2, 1. et schol. ad h. l. Alludit etiam ad historiam de Arcadibus, qui dicebantur esse προσέληνοι, et fuisse, antequam luna esset, vid. schol. h. l. et schol. Apoll. Rhod. 4, 264. ad verba: Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται Ζώειν φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν. BERG. Imitatur Plutarchus Moral. p. 881 a. καὶ γὰρ Πλάτων ὁ μεγαλόφωνος εἰπὼν, ὁ θεὸς ἔπλασε τὸν κόσμον πρὸς ἑαυτοῦ ἐπίδειγμα, ὄζει λήρου βεκκεσελήνου, κατά γε τοὺς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητάς.

399. πῶς] Scribendum δῆτ' cum V. Legebatur πῶς δῆτ', consentiente R. Alii δῆτ' ejecerunt, omissum in A. et Vaticano Kusteri. δῆτα refertur ad πῶς versus præcedentis. Nec mirandum δῆτα post minorem interpunctionem legi, quum vel in initio senarii hanc particulam collocare non dubitaverit Sophocles Aj. 986. οὐχ ὅσον τάχος | δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο;

400. σφόδρα γ'] σφόδρ' V.

401. γε om. V.

Ἀθηνέων Porsonus ex Homeri Odyss. γ, 278. ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων. Libri alii ἀθηναίων, quod est in R.V, alii ἀθηνῶν, quod habent A. et Demetrius περὶ ἑρμηνείας 150, qui ipse quoque locum Homericum comparavit. Toties in libris Ἀθηνῶν in Ἀθηναίων, etiam contra manifestas metrorum leges, corruptum reperitur ut non reprehendendus videatur qui Aristophanem Ἀθηνῶν scribere quam Homerum nimia imitari diligentia maluisse credat.

τὸν αὐτοῦ—Ἀθηνῶν] Lucretius 6, 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia divi
Terrifico quatiunt sonitu cœlestia templa,
Et jaciunt ignes, quo quoique est cumque voluptas,
Cur, quibus incautum scelus aversabile cumque est,

Non faciunt, icti flammas ut fulguris halent
Pectore perfixo, documen mortalibus acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deum delubra, suasque
Discutit infesto præclaras fulmine sedes:
Et bene facta Deum frangit simulacra? suisque
Demit imaginibus violento volnere honorem?
Altaque cur plerumque petit loca? plurimaque hujus
Montibus in summis vestigia cernimus ignis?

BRUNCK.

402. δρῦς τὰς] δρῦς γε τὰς R.

τί μαθὼν R.V. aliique. Vulgo τί παθών.

δρῦς γ' V. et duo codices Porsoni. Aberat γ'.

ἐπιορκεῖ] ἐφορκεῖ R.

403. σὺ om. R.V. aliique.

404. ἐς] εἰς libri.

ταύτας libri antiqui: αὐτὰς recentiores.

Egregia interpretatio hujus versus et duorum seqq. est ap. Lucretium 6, 124. ubi tonitrus rationem exponit:

Quum subito validi venti collecta procella
Nubibus intorsit sese conclusaque ibidem
Turbine versanti magis ac magis undique nubem
Cogit, uti fiat spisso cava corpore circum.
Post ubi commovit vis ejus et impetus acer,
Tum perterricrepo sonitu dat mista fragorem;
Nec mirum, quum plena animæ vesicula parva
Sæpe ita dat pariter sonitum displosa repente.

BERG.

407. Lucretius 6, 275. de fulmine:

Insinuatus ibi vortex versatur in alto
Et calidis acuit fulmen fornacibus intus.
Nam duplici ratione accenditur; ipse sua nam
Mobilitate calescit, et e contagibus ignis.

BERG.

408. ἐγὼ γοῦν] ἔγωγ' V.

Διασίοισιν] Maximum Jovis apud Athenienses festum. V. Lucian. Timon. c. 7. SPANH. Ibique Hemsterh. vol. 1. p. 113.

409. ὤπτων] ὀπτῶν R.

συγγενέσιν] *ξυγγενέσιν* duo codices. Tum R.V. aliique plurimi *ἔσχον*.

410. *ἄρ' ἐφυσᾶτ'*] *ἀνεφυσσᾶτ'* codex Brunckianus.

διαλακήσασα] Syllaba tertia propter metri necessitatem producta.

412—419. Libri aliquot Socrati tribuunt perverse.

412. *ἄνθρωπε*] *ὦνθρωπε* R. *ὤνθρωπε*. Recte *ἄνθρωπε* libri reliqui et Diogenes Laert. 2, 27. qui v. 412—417. non sine pluribus memoriæ peccatis, de quibus hæc notamus, quæ non possunt imputari librariis, *παρ' ἡμῶν*] *δικαίως* 413. *ἐν*] *παρ' Ἕλλησι γενήσει*] *ἄλλοισι διαζῇς* 415. *ψυχῇ*] *γνώμη καὶ μὴ*] *κοὐκ ἔτι* et quater deinceps *οὔτε* pro *μήτε* 417. *γυμνασίων*] *ἀδηφαγίας*.

ἡμῶν] *ἡμῖν* V.

416. *μήτε*] Libri plures *μήτ' οὖν*, alii *μήτε γε*.

μήτ'] *μήτε γ'* libri aliquot interpolati propter ignoratam ab librariis mensuram verbi *ἀριστᾶν*.

417. *ἀνοήτων*] *ἀνόητα* apud Græcos dicitur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum et aliarum rerum. Præcipue autem amor libidinosus et nimius appetitus Veneris hac voce notatur. Etymol. p. 394, 31. *οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ ἀφροδίσια, ἀνόητα ἐκάλουν, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· Ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων*. V. etiam Suid. in *ἀνόητα*. Eodem sensu Philostr. Vit. Apoll. 6, 13. de Satyro, qui ante libidinosissimus fuerat, dicit: *πέπαυται γὰρ τῶν ἀνοήτων*, i. e. *desiit enim amori libidinoso indulgere*. Huc etiam spectat locus insignis ap. Eurip. Troad. 989. Cfr. etiam Heins. Introd. in Hesiod. Op. et D. c. 6. KUST.

420. *γε* om. R.

421. *θυμβρεπιδείπνου*] *θύμβρα* agrestis oleris genus: unde tenuis Strepsiadis victus designatur. SPANH. *θρυμβεπιδείπνου* libri multi.

422. *οὕνεκα* C. *εἵνεκα* vulgo et V. *ἕνεκα* R. et sex codices Dobræi.

ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν] Similem locum Aristophontis comici apud Athen. 6. p. 238. comparavit Berglerus.

423. *ἄλλο τι*] *ἀλλ' ὅτι* libri multi.

δῆτ' οὖν (*οὐ* libri deteriores) *νομιεῖς*] *δῄεις* R.

ἤδη] *εἶναι* V. et alii pauci.

οὐδένα] Scribendum *οὐδὲν* cum Bentleio. Necessario hic *ἄλλο οὐδὲν* dici debuit, alienissimumque est quum omnino ab Aristophane tum præsertim ab hoc loco Platonicum illud *ἄλλο τι* pro *ἄλλο τι ἢ* dictum.

424. *γλῶτταν*] Euripides *σωκρατίζων* in Ranis 892. *αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώττης στρόφιγξ*. BERG.

425. *γ'* additum ex R. V. Quod Brunckius miratur cur poeta noluerit numeris elegantioribus scribere *ἀτεχνῶς οὐδ' ἂν διαλεχθείην*, non videtur sensisse tam perversam hanc esse collocationem verborum ut si in libris legeretur, alter ille ordo verborum de conjectura restituendus foret *οὐδ' ἂν διαλεχθείην ἀτεχνῶς*.

430. *σταδίοισι*] Ridicule, quasi stadiis metiremur eloquentiam. In Ran. 90. *Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα*. Similiter Synesius jocatur epist. 134. *ὥστε μοι δοκεῖν πλεῖν ἢ παλαιστῇ καὶ δακτύλῳ γεγονέναι σοφώτερος*. BERG.

431. *γ'* om. V.

432. *γνώμας*] *γνώμας μεγάλας* R. et alii quidam, adjectivo ex versu proximo illato.

πλείονας] *πλέον* R.

433. *γνώμας μεγάλας*] *μεγάλας* dicit Strepsiades, quia chorus dixerat *ἐν τῷ δήμῳ*.

434. *στρεψοδικῆσαι*] Id est *στρέψαι τὰς δίκας*. *στρεψοδικοπανουργίαν* dixit Av. 1468.

436. *παράδος θαρρῶν*] *θαρρῶν παράδος* R.V. aliique nonnulli cum Suida in *πρόπολος*.

437. *τοῦθ'*] *ταῦθ'* R.V.

439. *χρήσθων*] Legebatur *χρήσθων ἀτεχνῶς*. Recte Brunckius delevit *ἀτεχνῶς*, quod fortasse ex v. 453. illatum fuit.

442. *ῥιγῶν*] Legebatur *ῥιγοῦν*. Formam Atticam restituit Heindorfius ad Platonis Euthydem. p. 346. Conf. ad Acharn. 1146.

ἀσκὸν] *ἀσκὸν δέρεσθαι* proverbiale fuit loquendi genus de cruciatu acerbissimo. Plato Euthydem. p. 285 c. *ἐὰν βούλωνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου*. ubi interpretes attulerunt Solonis versus a Plutarcho citatos in ejus vita p. 86 b. et Herodot. 7, 26. ad quem vid. Valcken. et Wesseling. Hinc explicandum *δερῶ σε θύλακον κλοπῆς* Eq. 370.

δαίρειν A. et Arundelianus. Reliqui libri *δέρειν*, præter codicem Brunckianum, qui *δέρρειν* præbet, quam formam non credam placuisse Atticis. Sed fortasse præstat *δείρειν*, quod libri optimi conservarunt Av. 365. Alibi forma *δέρω* utitur Aristophanes non raro. De quo dixit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani in *δαίρω* et *δέρω*.

444. *τοῖς ἀνθρώποις τ'*] *τοῖς τ' ἀνθρώποις* R.V. aliique.

445—451. Multo plura convicia in *φιλήδονον* congessit Philo Judæus vol. 2. p. 268 seq.

447. *περίτριμμα δικῶν*] *περίτριμμα ἀγορᾶς fori rabulam* de Æschine dixit Demosthenes (p. 269.) SPANH. Acharn. 937. *τριπτὴρ δικῶν*. BERG.

451. *ματτυολοιχός*] In tribus codd. [et R.V.] ut vulgo, *ματιολοιχὸς*, quod nihili est. Glossæ, *σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προϊέμενός τι τῶν αὐτοῦ*. At in C. [aliisque nonnullis] scriptum *ματτιολοιχὸς*, quod propius ad Bentleii emendationem accedit, quam maximo suo merito recepi. *υ* et *ι* sæpissime commutarunt librarii: nec rarius iidem literam quæ geminari debebat semel tantum scripserunt, et contra. *ματτύη, ματτυάζειν*, quid sint docet Athenæus 14. p. 662. quem descripsit Eustathius ad Odyss. p. 1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ modo memorabam peccata, commissum fuit: pro eo enim quod est apud Athenæum, *ματτύην*, Eustathius habet *ματύην*, quod corrigendum. Locum describere non pigebit. *ματτύην ὠνόμαζον πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα. καὶ ματτυάζειν, τὸ σκευάζειν αὐτό. εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε σπερμάτιον.* Verbo usus est Alexis comicus in versibus, quos profert Athenæus: *τοὖψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον, | σκευάζετ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, | λέπεσθε, ματτυάζετε.* Nomine autem in hisce ex alia fabula: *ἐγὼ δ' ἐπειδὰν ἀσχολουμένους λάβω, | ἀνέκραγον· Οὐ δώσει τις ἡμῖν ματτύην;* Ineptæ sunt codd. glossæ. *ματτυολοιχὸς*, ut *κνισσολοιχὸς*, *mattyarum*, seu *lautitiarum linctorem* significat. Eustathius p. 1817, 38. *κνισσολοιχός. ὃ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηταί τινα τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ματτυολοιχοῦ.* Sic enim legendum, non, ut vulgo, *ματιωλοιχοῦ*. Præcedentium nominum explicationes e glossis adponam: *ἴτης, ὁρμητικός. βδελυρὸς, μιαρός. περίτριμμα δικῶν, τετριμμένος περὶ τὰς δίκας. κύρβις, νόμων πλήρης. κρόταλον, πολυλόγος. κίναδος, πανοῦργος. τρύμη, λεπτολόγος. μάσθλης, μεμαλαγμένος. γλοιὸς,*

γλίσχρος. κέντρων, πλήττων. στρόφις, στρέφων τὰ πράγματα. ἀργαλέος, λυπηρός. BRUNCK. Bentleii conjecturæ ratio temporum obstat. Nam ex Athenæi verbis intelligitur ματτύην vocabulum esse Macedonicum, quod novæ demum comœdiæ temporibus Athenis innotuit. Itaque revocandum ματιολοιχός, quod legerunt veteres grammatici quamvis de interpretatione dubitantes. ματιολοιχὸς δὲ, inquit scholiasta, οἱ μὲν τὸν λίχνον, οἱ δὲ τὸν μικρολόγον, ἐπεὶ μάτιον τὸ ἐλάχιστον εἰώθασι λέγειν. οἱ δὲ τὸν μάταια βουλευόμενον καὶ λοχῶντα. (Qui ματαιολόχος legerunt.) οἱ δὲ τὸν κρουσιμέτρην. μάτιον γὰρ εἶδος μέτρου. ὀξύνει δὲ Ἡρωδιανός. Photius p. 250, 10. ματιολοιχός: ὁ περὶ τὰ μικρὰ πανοῦργος καὶ λίχνος· μάτιον γὰρ ὡς βέλτιον τῷ τόνῳ μικρόν. Quæ in duas glossas (ματαιολοιχός et μάτιον) divisa sunt apud Hesychium, qui post illud τῷ τόνῳ τὸ μικρόν addit, καὶ ὀλίγον καὶ μάταιον· οἱ δὲ δερμάτιον. Non poterunt hæ dubitationes componi nisi clariora accesserint testimonia grammaticorum.

452. καλουσ' R. καλοῦσιν V. Alii λέγουσ' vel, quæ vulgata scriptura fuit, λέγουσιν.

ἀπαντῶντες codex Mutinensis unus (qui λέγουσ'). Vulgo ἀπαντῶντες.

453. ὅ τι χρῄζουσιν] εἴ τι χρήιζουσ' R.

454. κεἰ] ἢ εἰ R. καὶ V.

455. Δήμητρ'] δήμητραν V.

ἔκ μου] Vide ad Eq. 372. Libri aliquot ἐξ ἐμοῦ.

χορδὴν] Farturam. In Ran. 339. schol. explicat de *farcimine*, εἰλητήν. καταχορδεύειν est κατακρεουργεῖν, quamquam vocem plebeiam esse ait Longinus de subl. 31, 2. Hesych. χορδεῦσαι, τεμεῖν. Themist. Or. 1. p. 37, 38. ed. Par. καταχορδεύειν μειράκια. v. Cresoll. p. 470. 481. unde licet colligere, χορδὴν παρατιθέναι esse *concidere verberibus* etc. ERNESTI.

457. Omnia ab hoc versu usque ad 476. ἀλλ' ἐγχείρει etc. in edd. Socrati tribuuntur, quæ tamen ad chorum pertinent, ut multis indiciis mihi compertum est. Nam primo Socrates non debet facere cantica, sed chorus. Deinde illud τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ διάξεις an de Socrate dici potest? Immo de Nubibus, quarum cultor perpetuus futurus erat Strepsiades. Jam autem, quod præcedit, ταῦτα μαθὼν παρ' ἐμοῦ, cujus opinor causa hæc Socrati affingebantur, etiam ad Nubes pertinet, quippe quæ supra 430. hoc ei promittunt. Tum vero, quod

maxime valet, distichon illud anapæsticum ἀλλ' ἐγχείρει etc. semper fere cantica claudere solet, (si anapæstici mox sequantur, vel si trochaici, distichon trochaicum) et eidem personæ tribuitur, quæ canticum cecinerat. Distichon autem illud ad chorum pertinere, et edd. agnoscunt et sensus aperte evincit. BENTL.

τῷδέ γ' οὐκ] Libri deteriores τῷδε οὐκ vel τῷδ' οὐκ.

464. ζηλωτότατον] ζηλότατον R.

465. ἄρ'] ἆρ' V. et Suidas in ἆρά γε. ἂν C. solœce. Particulam omisit codex Mutinensis unus.

466. ὄψομαι] ἐπόψομαι Suidas. ὄψομ' R.

ταῖσι] ταῖς R. V.

470. Versus non hexameter dactylicus sed, quod spondeus in hoc et quattuor aliis hujus carminis versibus positus ostendit, ex duobus trimetris catalecticis in disyllabum compositus, ut apud Euripidem Medeæ v. 638.

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστα τε νείκη.

ubi in stropha trochæus est admissus

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἅλις ἔλθοι.

λόγον] λόγους R. V. et codices plerique omnes. λόγον cum Ald. codex Cantabrigiensis unus, adscripto a correctore ους.

470. Delendum comma post ἐλθεῖν, ponendum autem post ταλάντων. Nam, quod recte animadvertit scholiasta, accusative πράγματα κἀντιγραφὰς pendent ab ἀνακοινοῦσθαι. Sic supra v. 197. ἵνα | αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.

477. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ] Sosipater comicus apud Athen. 9. p. 378. μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος. BERG.

481. δέ] δαὶ R. aliique.

482. σου] σοι R. V.

484. ἦν—ὀφείληται] Libri multi εἰ—ὀφείλεται.

μέν γ'] μὲν γὰρ R.

489. προβάλωμαι] προβάλλωμαι R. V. aliique.

490. ὑφαρπάσει] ὑφαρπάσεις A. aliique, male. Vid. Elmsl. ad Acharn. 278.

493. δέῃ] δέει A. D. R, non V.

495. κἄπειτ'] ἔπειτ' R.

496. ἀκαρῆ] Libri aliquot ἀκαρεῖ vel ἀκαρεί. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 43.

497. κατάθου θοἰμάτιον] Supra v. 179. dicebat Socratis quidam

discipulus magistrum in palæstra surripuisse vestem quamdam. Hic etiam Socrates jubet senem vestes exuere, ut eum facilius spoliare possit, quod et factum est. Nam infra 857. apparet vestem periisse, quum filius dicat ad Strepsiadem: *διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας*, et v. 1501. quum discipulus aliquis quæreret, quis domum ipsis incendat, Strepsiades, qui id faciebat, dicit: *ἐκεῖνος, οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε*, et calceos eum amisisse patet ex 718, ubi dicit: *φρούδη ἐμβάς*, et 856. ubi ad ipsum filius: *τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροπας*; BERG.

499. *φωράσων*] Illum esse sensum vocis, quem in versione expressi (*non ingredior ad res furtivas quærendas*), patet etiam ex Ran. 1362, ubi mulier, cui gallus furto ablatus erat ab alia muliere, dicit se velle in illius domum ingredi, ut furtum deprehendat: *παράφηνον εἰς Γλύκης, ὅπως εἰσελθοῦσα φωράσω*. Cogebantur autem nudi ingredi, qui venirent ad furtum detegendum, ne aut ipsi, dum perlustrant omnia, aliquid sub veste abscondant et auferant: aut furti aliquem suspectum malo mactare cupientes, rem quæsitam forte sub veste abstrudentes ingrediantur, et deinde ibi se invenisse dicant, quam ipsi supposuerant, ut schol. docet. Dicit ergo Strepsiades: *quia non ad deprehendendum furtum veniat, nihil opus esse, ut nudus ingrediatur*. BERG. Vide Festi interpretes s. v. *lance et licio* (p. 199. ed. Dacier.) KUST.

503. Χαιρεφῶντος] Qui pallidus et macer erat. Vid. Vesp. 1412. Julianus epist. I. *τὸ σῶμα τοῦ Χαιρεφῶντος οὐδὲν ἀστειότερον ἔχειν*. BERG.

504. *ἡμιθνὴς γενήσομαι*] Vox *φύσις* ambiguæ est significationis. Pro *ingenio* accipit eam Socrates: at Strepsiades pro *figura*. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quia Chærephon, ut philosophus, macilentus et pallidus erat. Schol. Ms. *Ἰστέον ὅτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ἰδέαν ὁ Χαιρεφῶν ἦν, ἅτε φιλοσοφίᾳ συζῶν, καὶ ἐκ ταύτης συντετηκὸς ἔχων τὸ σῶμα. διὸ καὶ νυκτερὶς ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἰσχνόν*. Hujus loci acumen Latine reddi non potest. BRUNCK.

507. *μελιτοῦτταν*] Sic recte scriptum in C. Perperam duo alii [et R. V.] *μελιττοῦταν*, ut est in primariis editt. Male etiam A. *μελιτοῦταν*. Vide not. ad Lys. 601. et Valckenarium ad Herod. p. 638. *αἰθαλοῦσσα* contractum ex *αἰθαλόεσσα*, est apud Æschylum Prom. 1000. *πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ*. Sic ex *μελιτόεσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦττα*;

οἰνόεσσα, οἰνοῦσσα, οἰνοῦττα. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint et librarii et editores. De Trophonii oraculo videndus Hemsterhusius ad Lucianum vol. 1. p. 339. BRUNCK.

πρότερον] *πρῶτον* V.

508. *ἐς*] *εἰς* R.

510. *ἀνδρείας*] Libri aliquot *ἀνδρίας*. *Ἀνδρίαν* Græci veteres non aliter dixerunt quam ut ex Andro insula oriundam significaret. Fortitudinem vero *ἀνδρείαν* dixerunt, quam unam veram esse vocabuli formam non solum Ionica dialysis *ἀνδρηΐη*, sed etiam poetarum usus observatio docere potuerat, quorum in scriptis nullum usquam inventum est exemplum quod alteram formam sibi postularet. Nam in Euripidis versu Herc. fur. 475. *πατὴρ ἐπύργου, μέγα φρονῶν ἐπ' ἀνδρίᾳ*, certissima Elmsleii emendatio est *μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ*. Accedit ad hæc disertum testimonium Etym. M. p. 461, 53. ex quo cognoscitur scripturam antiquam *ἀνδρείαν*, Apollonii vero inventum esse *ἀνδρίαν*. *Τὸ ἀνδρεία*, inquit, *τὸ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι γράφει, ὁ δὲ Ὧρος διὰ τῆς ει διφθόγγου. εὕρηται γὰρ κατὰ διάστασιν ἀνδρεΐα, οὕτω καὶ ἡ παράδοσις.* Quæ partim repetiit Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2. p. 174, 7. In libris scriptis etsi non pauca inveniuntur *ἀνδρίας* formæ exempla, longe major tamen alterius formæ exemplorum copia est. In contrariam partem peccant *ἀνανδρεία εὐανδρεία φιλανδρεία*, quæ passim in codicibus inventa in —*ανδρία* sunt mutanda, ut ab *ἄνανδρος εὔανδρος φίλανδρος* formata.

511. *οὕνεκα* Brunckius. Vulgo *εἵνεκα*. *ἕνεκα* V.

512. *γένοιτο τἀνθρώπῳ* R. Legebatur *γένοιτ' ἀνθρώπῳ*.

513. Notandum *ὅτι* producto *ι* ante *πρ*.

προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας] Dio Chrys. vol. 1. p. 380. *τὸ μὲν σῶμα ἐνδεὴς, τὴν δὲ ἡλικίαν προήκων.*

515. *αὐτοῦ*] Libri *αὑτοῦ*.

518. Epitome parabaseos, in qua poeta loquitur: Quum hæc comœdia sit elegantissima omnium quas edidi, et digna quæ apud sapientes spectatores ageretur et probaretur: immerito quidem victus sum, quum primum acta est, verumtamen non alienabor a vobis propterea. Nam postquam alia quædam mearum comœdiarum, illa inquam de *Modesto* et *Luxurioso*, quam per alios edideram, vobis valde placuit, de vestro favore adhuc satis certus sum. Nunc itaque hæc comœdia iterum prodit, hac spe, ut etiam pro-

betur, quemadmodum illa de *Modesto*; nam hæc vere *modesta* est, nihil enim aliunde adscivit, quo placere possit, ut aliæ pleræque, sed venit freta naturali sua venustate. Tales comœdias quum ego faciam, tamen modestum me præbeo; nam et spectatores decipere vereor, obtrudendo illis ineptias quasdam, aut eadem inculcando: et quos perstringo, illis non insulto prostratis, ut cæteri poetæ, qui in Cleonem et Hyperbolum non cessant comœdias scribere: in quibus etiam nihil novi dicunt, sed illa, quæ a me inventa semel sunt. BERG. Inserta hæc parabasis pars (518—562.) a poeta est secundæ Nubium editioni, quam nunquam in scenam prodisse constat, et tertio quidem post Nubes primum editas anno, de quo exposuit Hermannus in præfatione p. xiv. "Parabasis illa, quæ metro "Eupolideo scripta est (518. — 562.) certe non prius facta "est quam tertio anno post Nubes editas, i. e. Olymp. 89, 4. "Huic enim anno didascaliæ adscribunt Eupolidis Maricam, "cujus in illa parabasi mentionem facit Aristophanes. Nec "sane prius scribi docerive potuit Maricas, quippe in quo Eu"polis de Cleone ut de mortuo loquatur, teste scholiasta ad v. "549. Cleo enim mortuus est Alcæo archonte, Olymp. 89. "anno 3. qui secundus annus est post actas Nubes: vide schol. "ad v. 549; tum etiam Athenæum p. 218. ibique Casaubo"num 5, 18. Deinde vero ex versu 558. ἄλλοι τ' ἤδη πάντες "ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον, intelligitur hanc parabasin vivo ad"huc Hyperbolo scriptam esse. Is enim quum in exilium "missus esset, mox in Samo insula periit: vide Thucyd. 8, 73. "schol. ad Ran. 577. ad Vesp. 1001. ad Pacem 680. schol. "Luciani vol. 1. p. 142. Perizon. ad Ælian. V. H. 12, 43. Id "autem contigit Olympiade 92. cujus anno primo vivi adhuc "Hyperboli mentionem fecit Aristophanes in Thesmophoria"zusis v. 840. seqq. mox autem Olymp. 93. anno primo in "Ranis mortuum tetigit v. 570. qui in Kusteri ed. 578. est, "ubi vide scholia. Quod autem deinde sequitur ἐπίρρημα, v. "575—594. e prima editione Nubium haud dubie mansit, "ut recte ostendit scholiastes ad v. 549. 581. et 592. De "Cleone enim ibi loquitur ut de homine vivente. Nam quod "alius scholiastes ad v. 592. dicit, quæ ibi de Cleone legantur, "paulo post primas Nubes accessisse, sed diu ante ea, quæ in "superiore parabasi de comœdiis in Hyperbolum scriptis re-

“ ferantur, id quidem non poterit idoneis rationibus confirmari.
“ Tamen, si forte scholiastes auctoritatem sequutus est anti-
“ quioris scriptoris, qui istum locum in priore editione abfuisse
“ testatus erat, aut hic tantum locus, aut totum ἐπίρρημα ante
“ Olymp. 89, 3. scriptum sit necesse est, quo anno obiit Cleon.
“ Ἀντεπίρρημα, quod v. 607—626. continetur, nihil habet unde
“ colligere quando scriptum sit liceat, nisi forte illa v. 623.
“ ἀνθ᾽ ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος τῆτες ἱερομνημονεῖν. Scholiastes
“ enim ad eum locum, οὐδεὶς δ᾽, inquit, ἱστόρησε κατ᾽ ἐκεῖνον
“ τὸν ἐνιαυτὸν ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Ὑπέρβολον· οὐδέπω γὰρ
“ διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος. Annum intelligit illum, quo
“ actæ sunt Nubes, ut probabile sit istum certe locum de Hy-
“ perbolo serius additum esse.”

519. *τὸν ἐκθρέψαντά με*] καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς ἀγῶσι τὰ δράματα ἤγετο καὶ ἐδιδάσκετο. Schol.

520. *νικήσαιμί τ᾽ ἐγὼ* (non ut ab Kustero proditum est *νικήσαιμί γ᾽ ἐγὼ*) Bentleius. Libri *νικήσαιμ᾽ ἔγωγε*. *καὶ* om. R.

523. *πρώτους*] *Primos* dicit Athenienses, quia fabulam etiam alibi docere poterat, velut in splendidissimo theatro Æginetico: quacum insula multum commercii intercessisse Aristophani constat. Actas autem in theatro illo esse Atheniensium poetarum fabulas, ex eo videtur colligi posse, quod nullam usquam mentionem factam videmus poetarum Ægineticorum.

524. *ὑπ᾽ ἀνδρῶν φορτικῶν ἡττηθεὶς*] Vicerant Aristophanem, ut in argumento fabulæ proditum est, Cratinus Πυτίνῃ, Amipsias Κόννῳ. *φορτικοὺς* quum dicit, non tam Cratinum quam Amipsiam videtur notare, cujus inurbanos jocos reprehendit Ran. v. 14. Nihilominus Aristophanem denuo vicit Amipsias olymp. 91, 2. Vide argumentum Avium.

526. *οὕνεκ᾽*] *εἵνεκ᾽* V.

527. *ὑμῶν*] *ὑμᾶς* A, male.

528. *οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν*] Quibus libenter probo studium meum et eloquentiam. BERG.

529. *ὁ σώφρων τε χὼ καταπύγων*] Respicit Dætalenses fabulam in qua duos juvenes introduxerat, alterum probum et modestum, alterum luxu et libidine corruptum. Quæ prima fuit Aristophanis fabula, acta olymp. 88, 1. De quo diximus ad fragmenta Dætalensium.

ὁ σώφρων] *χὼ σώφρων* Ald. et codd. aliquot.

530. κἀγὼ παρθένος γὰρ ἔτ' ἦ, κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν,—παῖς δ' ἑτέρα] Dætalenses non suo, sed Philonidis nomine in theatrum produxerat.

ἔτ' om. V.

κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν] Conf. Eq. 512—544.

533. μοι om. V.

534. Ἠλέκτραν] Apud Æschylum in Choephoris quum forte Electra, Agamemnonis filia, patri inferias ferret, invenit in tumulo comam aliquam; qua visa putat fratrem suum Orestem domum rediisse et eam pro more dedicasse in tumulo patris memoriæ, idque conjicit ex similitudine hujus comæ cum fraterna: μάλιστ', inquit v. 176, ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται, ad q. l. vid. Stanleius. In hac autem comparatione *Electra* est præsens comœdia, ut ipse dicit comicus; per *fratrem* autem Electræ s. per Orestem debet intelligi altera illa comœdia, quam a cordatis spectatoribus laudatam esse dixit; per *comam* autem *fortuna* alterius comœdiæ sive plausus quem meruerat. Quod igitur hoc versu et duobus seqq. dicit, tale est: *Hæc comœdia venit quæsitum spectatores tales et tam sapientes, quales habuit prior illa comœdia: quos agnoscet tales esse, si experta fuerit similem fortunam et plausum.* Breviter: *si sapiunt spectatores, laudabunt hanc comœdiam.* BERG.

538. σκύτινον καθειμένον] Phallum, qui erat coriaceus penis. Vid. schol. et Hesychii glossam σκύτινον καθειμένον.

540. κόρδαχ' εἵλκυσεν] De comica saltatione, quæ κόρδαξ dicebatur, vide Meursium in Orchestra. ἕλκειν saltationis proprium est. Vid. Pac. 328. BRUNCK. κόρδακ' εἵλκυσεν R.

542. ἀφανίζων] Dum adstantes, quorum jocos plebeios ipse provocavit, baculo abigit. Quod ab Simermone, Hermippi histrione, factum esse annotavit scholiasta.

543. εἰσῇξε] ἐσῇξε V.

δᾳ̃δας] Facem introduxit in Nub. 1493. Plut. 1042. Vesp. 1329. ἰοὺ ἰού clamat in principio Nubium et circa finem, Plut. 276. 478. Eqq. 1092. Av. 306. et alibi. BERG. Non usum harum rerum reprehendit poeta, sed usum nimium et ineptum.

545. οὐ κομῶ] Facete ludit in ambiguitate verbi, quod et *superbire* significat, ut Plut. 170, et *comatum esse*, ut Av. 1282. *Superbire* quidem potuisset Arist., sed *comam alere* non potuisset, utpote calvus. BERG. Sic hæc interpretatur scholiasta.

547. ἀεὶ] αἰεὶ R. aliique.

ἐσφέρων] εἰσφέρων libri.

549. Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα] In Equitibus fabula. Simile Platonis comici dictum ex Περιαλγεῖ fabula apud Priscianum 18. p. 1185, 12. comparavit Porsonus, ὅς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

550. κοὐκ ἐτόλμησ'] Nam in aliis fabulis Cleonem nonnisi præteriens tetigit.

αὖθις V. αὖτις R. Veram totius versus scripturam servarunt R. V. Futiles sunt aliorum librorum lectiones, velut Aldinæ κοὐκέτ' εἰσαῦθις γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ.

552. τὴν μητέρα] Matrem Hyperboli perstringit Thesm. 840. et Eupolis in Marica apud schol. Pluti v. 1038.

553. Μαρικᾶν πρώτιστον] μακαρικᾶν πρότερον R.

554. τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας] E contrario Eupolis in parabasi Baptarum Aristophanem in scribendis Equitibus ab se adjutum esse dixit his verbis ab scholiasta allatis, κἀκείνους τοὺς Ἱππέας | συνεποίησα τῷ φαλακρῷ τούτῳ κἀδωρησάμην. Ab Eupolidis partibus in hac caussa stetisse videtur Cratinus, de quo scholiasta Equit. 528. ὁ Κρατῖνος ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα.

555. αὐτῷ] ἑαυτῷ V.

γραῦν μεθύσην] Hyperboli matrem, ut suspicatur scholiasta.

οὕνεχ', ἣν Bentleius. Libri οὕνεκα (εἵνεκα V. aliique), ἥν, pronomine in versum proximum translato. Verba τοῦ κόρδακος οὕνεκα ab Aristophane sumpsit Aristides vol. 2. p. 412, 12.

556. πεποίηχ'] πεπόηχ' R.

ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν] Sic etiam Plato comicus in Cleophonte videtur vetulam exposuisse piscibus vorandam, ap. Athen. 7. p. 315. σὲ γάρ, γραῦ, συγκατῴκισε σαπρὰν ὀρφοῖσι σελαχίοις τε καὶ φάγροις βοράν, nempe ut Andromedam apud tragicos; quemadmodum ap. comicum Thesm. 1032. Mnesilochus veste muliebri indutus et vetulam repræsentans, vinctus in cruce, simulat Andromedam et dicit: ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι. BERG.

557. αὖθις] αὖτις R.

ἐποίησεν Brunckius. Legebatur πεποίηκεν (πεπόηκεν R.) Prope ab vero abest V, in quo est ἐποίησ'.

558. ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον] Cicero Brut. 62. *homo simillimus Atheniensi Hyperbolo, cujus improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notarunt.* Plutarch. Alcib. c. 13. ἦν δέ τις Ὑπέρβολος Περιθοίδης, οὗ μέμνηται μὲν Θουκυδίδης· τοῖς δὲ κωμικοῖς ὁμοῦ τι πᾶσι διατριβὴν ἀεὶ σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχεν. Adde eumdem in Nicia c. 11. [et in Aristid. c. 7.] Galenum Protrept. c. 7. Themist. Or. 16. p. 296. et Or. 26. p. 330. Neque vero hic solum et dein 621. et 1055, sed in plerisque aliis quæ adhuc supersunt comici fabulis perstringitur Hyperbolus. SPANH. ἐρείδουσ' V.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. [et Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1366.] τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων, ἀπὸ τοῦ ἔγχελις ἐγχέλεως ἐστὶν, ὡς ὄφις ὄφεως. Innuit autem similitudinem illam de anguillis, quæ est in Equit. v. 864. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας. | ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν· | ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν, | αἱροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς. BRUNCK.

εἰκούς] Hesychius εἰκούς: εἰκόνας. Vide Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 168. ERNESTI. Libri aliquot εἰκοῦς, ut apud Athenæum scriptum est 7. p. 299. accentu vitioso.

τὰς ἐμὰς] τῶν ἐμῶν V.

562. ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας (προτέρας V.)] Thesm. 950. ἐκ τῶν ὡρῶν ἐς τὰς ὥρας. BERG.

569. ἡμέτερον] ἐμὸν R.

571. ἱππονώμαν] ἱππονόμαν R. V, vitio in hujusmodi compositis solemni. Vid. ad Soph. Aj. 604.

575. πρόσχετε Bentleius. Libri προσέχετε. Vide v. 1122. Eq. 503. Vesp. 1015. Av. 688. Pherecratem apud schol. ad v. 563.

577. ὠφελούσαις] ὠφελοῦσαι R. Quod defendi potest.

580. ψακάζομεν R. ψεκάζομεν vulgo. Conf. Pac. 1107.

582. ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγὸν] Dux Cleo factus olymp. 88, 3. Vid. Thucyd. 4, 28. HERMANN.

583. κἀποιοῦμεν] κἀποοῦμεν R.

βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς] Sophoclis ex Teucro verba.

584. ἐξέλειπε duo codices Porsoni. Reliqui libri ἐξέλιπε, præter A, qui ἐκλέλοιπε.

585. θρυαλλίδ'] θρυαλίδ' V.

586. στρατηγήσει] στρατηγοίη V. in annotatione scholiastæ.

587. δυσβουλίαν] Vid. ad Eq. 1055.

591. Κλέωνα τὸν λάρον] Matro de parasito edace: πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς ap. Athen. 4. p. 134 f. ubi convivium quoddam describit versibus Homericis ad ridiculum compositis. Comicus hic Cleonem *larum* vocat, quod avide rapiat civium bona, ut *vorax* illa avis escam, et in Eq. 952. tribuit Cleoni annulum signatorium, ubi inest hæc sculptura: λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Ibid. 1288. ejusmodi rapacitatem describit, quasi voracitatem, loquitur autem ibi de Cleonymo. BERG.

593. κἀξήμαρτετε] κἀξημάρτηται R. aliique.

594. ἐπὶ τὸ βέλτιον—συνοίσεται] Eccles. 475. ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν. ERNESTI.

595. ἀμφί μοι] In Homericis hymnis 18. ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα. et simpliciter ἀμφί 6. 21. 34. HERMANN.

αὖτε] αὐτῶι R.

597. ὑψικέρατα πέτραν Etym. M. p. 504, 3. ex Pindaro affert, a quo sumpsisse videtur Aristophanes.

600. Puellas Ephesias vocat Λυδῶν κόρας, quia Ephesus ab antiquioribus scriptoribus in Lydia, non Ionia, collocatur. Vide Ian. Rutgersii Var. Lect. 2, 1. ubi etiam locum hunc Aristophanis attigit. KUST.

603. Παρνασίαν] παρνασσίαν R.

604. σελαγεῖ] Secunda persona. BRUNCK.

606. κωμαστὴς] Sic dicitur ab orgiis et saltationibus Bacchicis. ERNESTI.

612. ἐς] εἰς libri.

614. πρίῃ] πρίω libri deteriores.

Σεληναίης] Aliquot libri σεληναῖον, male, quum ipsum Lunæ nomen hic nominari aptius sit quam adjectivum poni. Recte vero in aliis quibusdam libris Σεληναίας scriptum est, quod restituendum posthabita auctoritate Eustathii qui p. 84, 7. σεληναίης ex hoc loco attulit, sed σεληναία probare videtur p. 1181, καλεῖ δὲ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος καλαμαίαν, ὡς καὶ ἡ σελήνη σεληναία λέγεται· et recte quidem. Nam antiqua forma Attica σεληναία est, memorata ab Herodiano apud Stephanum Byz. in Γενήτης, Dorica σελαναία apud Platonem Cratylo p. 409 b., Ionica σεληναίη apud Lucian. Vit. auct. c. 6. Eadem ratio est similium nominum, ἀναγκαία δικαία

νικαία ὡραία, de quibus recte præcipit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 31. *ὡραίαν : τὴν ὥραν. ἡ δὲ τοιαύτη τροπὴ Ἀττικοῖς ἰδία· Ἀθηνᾶ Ἀθηναία, ἴση ἰσαία. οὕτω καὶ ὥρα ὡραία. Ἀθηναίᾳ* restitutum ex libro Ravennate Equit. v. 763. Vulgo *Ἀθηναίῃ*, forma ab librariis etiam aliis scriptoribus sæpius illata.

615. *φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ* Bentleius. Legebatur *φησιν ὑμᾶς κοὐκ*. In codice uno Dobræi adscriptum scholion *ὑμᾶς δὲ οὐκ*. Similiter scholiasta *οὐ παρατηρεῖν δὲ ὑμᾶς*—.

616. Metonem perstringere videtur, qui non diu ante (olymp. 87, 1.) cyclum undeviginti annorum invenerat, ex quo lunaris anni ratio cum solari rectius conciliari poterat, atque emendata erat anni dierumque festorum ratio. Sed ita factum erat, ut sæpe dies qui olim sacer fuerat, nunc profestus esset, et contra, quæ res multis displicuisse. WIELAND. De perturbatione anni apud Athenienses habet quædam Scaliger de emend. temp. 1, 2. p. 72. et 82. ubi et hunc locum laudat. DUCK.

622. *Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα*] Sarpedon Jovis, Memno Tithoni filius, qui ad Trojam ceciderunt. BERG. Hunc versum om. R.

624. *ἱερομνημονεῖν*] Harpocratio : *Ἱερομνήμονες, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν*. Isti proprie *Πυλαγόραι* nuncupabantur. Qui vero comes iis adjungebatur, is *ἱερομνήμων* audiebat. Suidas : *ἱερομνήμονες· οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι γραμματεῖς*. Vide fragmentum Thesmophor. secundarum apud scholiastam. BRUNCK. V. Ruhnken. ad Timæum p. 148.

626. *κατὰ σελήνην*] E Solonis præscripto apud Diog. L. 1, 59. *ἠξίωσέ τε Ἀθηναίους τὰς ἡμέρας κατὰ σελήνην ἄγειν*. SPANH. Vide Ideleri Manuale chronologiæ vol. 1. p. 266. seqq. HERMANN.

627. *μὰ μὴν Ἀναπνοὴν*] Pythagoras apud Diog. L. 8, 6. *οὐ μὰ τὸν ἀέρα, τὸν ἀναπνέω*. BERG. Pro *Ἀέρα* scholiasta Ran. 919. *Αἰθέρα*.

628. *οὐδένα*] *οὐδαμοῦ* V.

630. Thema est *σκάλλω*, unde *σκαλαθύρω* *fodico*, quod in obscenis est, v. Conc. 611. Qui prunas fodiunt, scintillas pulveremque excitant, unde *σκαλαθυρμάτια* pro re quavis tenuissima. BRUNCK.

632. *πρὸς τὸ φῶς*] Timocles comicus apud Athen. 6. p. 245

b. ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας, ἵνα πρὸς τὸ φῶς | ὦμεν καταφανεῖς μᾶλλον. BERG.

637. οὐδέν Strepsiadi tribuunt R. V.

638. πότερα] πότερον R. aliique cum Longino fragm. 3, 5.

ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν] ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν Longinus. ἢ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν V. ἢ περὶ ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν A aliique nonnulli: unde recte Hermannus ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν. ἔπη autem non versus sunt intelligendi, sed vocabula, de quibus disputatur v. 658—691. Sic in Ranis v. 1181. τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν. Quam ὀνομάτων ὀρθότητα dicit Plato Euthyd. p. 277 e. πρῶτον γάρ, ὥς φησι Πρόδικος, περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος μαθεῖν δεῖ. De Prodico Themistius or. 23. p. 289 d. Πρόδικος ὀρθοέπειάν τε καὶ ὀρθορρημοσύνην μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους—. De quo vid. quæ dixit Spengelius in συναγωγῇ τεχνῶν p. 40—45.

642. πότερον] πότερα codex unus Dobræi.

643. ἡμιεκτέον, quod ex rustici sententia idem est quod τετράμετρον. Quum Socrates de trimetro et tetrametro loquitur, metrorum seu carminum genera intelligit: sed alter ista pro mensurarum nominibus accipit. Ad hujus loci intelligentiam sciendum est Atticorum *medimnum* in 48. *chœnices* dividi solitum fuisse. ἑκτεὺς, *sextarius*, sexta pars medimni, seu *modius*, est chœnicum 8. Proinde ἡμιεκτέον, *semisextarius* est quatuor chœnicum, seu mensurarum. Nam chœnix κατ' ἐξοχὴν *mensura* vocatur, quia tantum frumenti continet, quantum homini satis sit ad diurnum victum. BRUNCK.

644. Auctor Etymol. M. p. 663. 50. περιδώμεθα. καὶ Ἀριστοφάνης· περιδοῦ νῦν ἐμοί. καὶ, Ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὴν συνθηκοποιήσομαι· εἴρηται ἀπὸ τοῦ δῶ, τὸ δεσμεύω. Homerum respicit duobus locis. Ἰλ. ψ, 485. εἰ δ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος. Odyss. ψ, 78. αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς. Ad priorem locum hæc adnotat Eustathius p. 1312, 20. περιδώμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα, ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις, ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτὴς, ἢ μάρτυς, ἵστωρ ἐλέγετο, παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ· (Ἰλ. σ, 501.) ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Sed nugantur isti grammatici. Est a περιδίδομαι, unde in Equit. 791. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι. In codd. περιδοῦ scriptum est, minus bene. περίδου scribendum, ut ἀπόδου, Ran. 1235. BRUNCK. Photius p. 416,

9. Περιδοῦ: σύνθου· λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης. οὕτως Δίφιλος.

645. ἡμιεκτέον] ἡμεεκτέον V, Mutinenses duo et tres Dobræi. Qui error librarii est ad v. 643. aberrantis. Suidæ in περίδου, ubi ἡμιεκταίου legebatur, ἡμιεκτέον restituit Gaisfordius, ex libris optimis, in quibus ἡμίεκτον scriptum.

647. περὶ] σὺ περὶ libri deteriores.

649. κομψὸν] σοφὸν V.

650. ἐπαΐονθ'] Legebatur εἶτ' ἐπαΐειν. Correctum ex R, in quo ἐπαΐοντ' scriptum.

651. κατ' ἐνόπλιον] Vide annotationem ad scholia.

653. *Quis alius nisi penis hicce? antehac vero, quum puer essem, digitus hic præsto mihi erat.* Magna est in his nequitia, quam satis explicasse mihi videor. BRUNCK.

654. πρὸ τοῦ] πρῶτον R.

ἔτ'] ἐπ' R. V. In aliis omissum.

655. ἀργεῖος] Libri aliquot ἀχρεῖος. ἀγρεῖος Thesm. 160.

ᾠζυρε] ὤιζυρὲ R.

656. δαί A. V. aliique. δή R. Alii δέ.

658. δεῖ σε πρότερα τούτων] πρότερα τούτου δεῖ σε V. τούτου etiam alii nonnulli, non R.

659. ὀρθῶς] Vid. ad v. 638.

661. τράγος ταῦρος] ταῦρος τράγος R. V.

ἀλεκτρυών] Magna est ruditas rustici, gallum s. gallinam inter quadrupedes numerantis. Quod tamen non animadvertit Socrates, sed aliud reprehendit, quod levius erat. BERG.

662. ὁρᾷς, ἃ πάσχεις;] *viden' quid tibi eveniat, quid facias?* πάσχω est hic pro πράττω. v. not. ad Ran. 302. ἀλεκτρυόνα feminino genere *gallinam* vocarunt veteres, ut et *gallinaceum* τὸν ἀλέκτορα. v. Amphiarai fr. ab scholiasta allatum et Dædali apud Athen. 9. p. 374. qui ex aliis comicis exempla plurima profert. BRUNCK.

663. ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ] In V. ἀλεκτρυόνα in fine versus collocatum est. De tribracho ante anapæstum posito dixi ad Acharn. 47. Eum recte ab hoc loco removit Porsonus restituta forma contracta ἀλεκτρυῶ. Idem ἀλεκτρυοῦς infra v. 1427. et ἱππαλεκτρυῶ Ran. 932. ἱππαλεκτρυοῦς 937. ubi libri ἀλεκτρυόνας ἱππαλεκτρυόνα ἱππαλεκτρυόνας.

κατὰ ταὐτὸ] Multorum librorum vitium est κατὰ ταυτὸν, paucorum καταυτὸ vel κᾶτ' αὐτό. In V. est κατ(τὰ)αὐτὸ.

664. πῶς] ὅπως codex unus Dobræi cum gl. ἤγουν πῶς. Omittit particulam V.

672. κάρδοπον] τὴν κάρδοπον A. D. aliique.

676. θυείᾳ] θυίαι R. V.

στρογγύλῃ 'νεμάττετο] Legebatur στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. Inanem particulam om. V. Verbum autem ἐνεμάττετο potius est, quod etiam Dobræus in appendice p. (105.) proposuit, quam ἀνεμάττετο.

679. Στρ. τὴν καρδόπην θήλειαν; Σω. ὀρθῶς γὰρ λέγεις.] Legebatur Στρ. τὴν καρδόπην θήλειαν (comma addit Ald., interrogandi signum aliquot codd. Dobræi) ὀρθότερον λέγεις. Veram scripturam servarunt R. V, nisi quod Socratis personæ notam omittunt suppletam ab Hermanno.

680. Κλεωνύμη] Cleonymum hic facete irridet comicus. Nomina quæ generis feminini sint, Socrates rustico ostendit a masculinis terminatione etiam distingui debere: male eum τὴν κάρδοπον dixisse, dicendum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, et ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna proripuerat, non viri nomine Κλεώνυμος, sed feminæ Κλεωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleonymo, cui salse supra timiditatem exprobravit v. 353. BRUNCK.

681. ἔθ' ἕν τι περὶ] Sic Dobræus ad Pluti v. 980. emendavit librorum scripturam, quorum R. V. et Cantabrigiensis tertius Dobræi ἔτι γε περὶ, Mutinensis unus ἔτ' ἔτι γε περὶ, alii ἔτι δὴ περὶ, ἔτι δὴ περί γε, vel quæ vulgata inde ab Aldo lectio fuit ἔτι δή γε περί.

684. Φίλιννα] φίνιλλα V.

686. 'Αμυνίας] ἀμεινίας V.

688. ὑμῖν] ἡμῖν R. V. Aliquot libri ἐν ὑμῖν, male.

689. πῶς] πῶς γ' R. Quæ tanto vitiosior scriptura est quod præcedit οὐδαμῶς γ'.

690. om. R.

691. τὴν 'Αμυνίαν] Pessime in recentibus aliquot libris interpolatum δὴ τὸν 'Αμυνίαν.

692. ἥτις R. V. Legebatur ὅστις. Ravennatis Venetique libri scripturas confirmat Hesychius, si, quod ego suspicor, ex hoc loco excerpta ejus glossa est ἥτις: ὅστις. quam omisit Mu-

surus. Quod mihi probabilius videtur quam ad Euripidis Alc. 17. respici οὐχ εὗρε πλὴν γυναικὸς ἥτις ἤθελε | θανεῖν πρὸ κείνου. ubi Reiskius ὅστις corrigebat.

694. οὐδὲν] *Nullo pacto*. Sic οὐδέν γε Av. 1360. quod comparavit Hermannus. Euripides Ion. 407. μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ; Κρ. οὐδέν γ'· ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν.

696. ἐνθάδ'] ἐνταῦθ' A. R. V. et Cantabrigiensis tertius.

ἀλλ' om. V.

εἴπερ γε] εἴ γε A. R. V. et Cantabrigiensis tertius. Cantabrigiensis primus ἐνταῦθα γ' ἀλλ' εἴ γε χρή.

698. Idem versus Vesp. 1166. et partim Pac. 110.

699. τήμερον codices: τήμερα Ald.

700—716. Chori partes in libris Socrati tribuuntur. Correxit Hermannus.

705. Imperfectum hoc carmen in secunda editione reliquisse videtur poeta, unde factum ut versus antistrophici 812. et 813. non habeant in stropha qui respondeant. Non absolutam autem hanc partem fabulæ a poeta esse ex eo colligimus quod cantica chori desiderantur post v. 730. et post 888, et in alio chori carmine, de quo v. ad v. 949, versus non accurate sibi respondent.

707. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. ἀτταταὶ ἀτταταί V. Vulgo bis ἰατταταί.

710. οἱ Κορίνθιοι] Nugæ sunt, quæ scholiastes habet. Immo est ridiculum ex inopinato pro κόρεις (v. 725.) positis Corinthiis, quos perstringere obiter voluit, quos dicit primum τὰς πλευρὰς δαρδάπτειν, quod quo pertineat nondum extrico; secundum τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν ad sævitiam fœnebrem; nam fœneratores etiam ψυχορόφοι dicuntur. v. Hesych. in h. v. ERN. Recte hunc locum Ernestius intelligit. Verba, τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν, ad libidinem Corinthiorum pertinent, pariter atque illa, τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν. Vide Thesm. 648. Unde Κορινθιάζειν. Spectat autem eadem quæ infra dicit v. 1016. ἕξεις χροιὰν ὠχράν, ὤμους μικρούς, στῆθος λεπτόν. HERMANN.

711—715. δαρδάπτουσιν—ἀπολοῦσιν] In his verbis omnibus ν ἐφελκυστικὸν omittit R, ut alibi sæpissime. Quod satis habemus semel dixisse.

718. φρουδὴ χροιά] Supra 502. quærebat Strepsiades: si diligenter studeret, cuinam ex discipulis Socratis futurus esset

similis; quumque audivisset, se Chærephonti similem fore: ergo semimortuus ero, inquit. Itaque hic apparet, eum sedulo navasse operam literis; nam amisit colorem, quamvis retinuerit pristinam stoliditatem. Infra 1171. ex colore Phidippidis mutato colligit Strepsiades, eum magnos profectus fecisse in rhetorica. BERG. Idem comparavit Eurip. Hec. 163. φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.

720. ἔτι] ἐπι (sic) R.

κακοῖς] κακοῖσι A. R. V. κακοῖσιν qui scripserunt, non videntur ἔτι legisse.

721. φρουρᾶς ᾄδων] Proverbium de illis, quos curæ non sinunt dormire, ut dicit Schol. nempe a custodibus nocturnis, qui cantu solantur vigiliam aut somnum pellunt; ut ille speculator nocturnus ap. Æsch. Agam. 16. ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, | ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, κλαίω τότε. BERG. φρουρὰς R. V. male. φρουρᾶς Suidas in φροῦδος et Apostolius 20, 33. Genitivo casu dicitur ut νυκτὸς, χειμῶνος et alia hujusmodi.

722. ὀλίγου] ὀλίγον V.

723. ποιεῖς] ποεῖς R.

728. ἐξευρετέος] ἐξευρητέος libri optimi: εὑρητέος deteriores. Emendavit Porsonus. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 446.

729. κἀπαιόλημ'] Suidas in παιόλημα hinc citat καὶ παιόλημ' et ἀπαιόλημα pro varia lectione. v. Hesych. in ἀπαιόλημα et ibi intpp. item Eustath. ad Il. β. p. 352. Gl. interpretatur παραλογισμός. ERNESTI.

730. ἐξ ἀρνακίδων] Proprie ἀρνακὶς est *pellis ovina*, ut constat; sed quia huic voci similis est vox ἄρνησις, *negatio*, illam pro hac posuit comico joco, ut paullo ante Κορίνθιοι pro κόρεις. Desiderat autem aliquod epichirema, quo negare possit debitum et creditores fraudare, sive cupit esse ἐξαρνητικὸς et ἀντιλογικός, qualis factus postea filius ejus est 1172. BERG. ἀρνακιδῶν R.

ἀποστερητρίδα] Sic A. D. [V. et Suidas in h. v. et in ἀρνακίδα]. Vulgo ἀποστερητίδα. Priori formæ magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in της fiunt feminina in τρις· αὐλητής, αὐλητρίς· ὀρχηστής, ὀρχηστρίς· ἀποστερητής, ἀποστερητρίς. BRUNCK. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 256. In

R. et codice uno Dobræi ἀποστερητικήν, quod ex v. 747. petitum, ubi contrario errore codex unus Ernesti ἀποστερητρίδα.

731. Ante hunc versum desideratur carmen chori: vid. ad v. 705. Quod dum canitur, in interiore parte ædium versatur Socrates, finito autem, denuo in conspectum prodit, φέρε νυν, inquiens, ἀθρήσω πρῶτον ὅ τι δρᾷ τουτονί. Quæ verba absurda sunt, si nihil aliud intercedat quam paucula illa verba Strepsiadis οἴμοι—ἀποστερητρίδα.

733. οὐ δῆτ' ἔγωγ' D. R. V. Vulgo οὐδὲν ἔγωγ': unde in duobus codicibus Dobræi interpolatum οὐδέν γ' ἔγωγ'. Apud Suidam in ἔχεις τι scriptum μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔγωγε.

οὐδὲν πάνυ Strepsiadi continuat R.

737. πρῶτος] πρῶτον aliquot codices.

ἐξευρὼν R. V. Legebatur ἐξευρεῖν.

743. ἀτρέμα] ἀτρέμας libri plures.

744. πάλιν] πάλαι R. V.

745. αὐτὸ] In A. C, aliisque paucis εἰς vel ἐς αὐτὸ scriptum, non intellecta constructione verborum, de qua dixi ad Acharn. 884. Paullo melius, sed non verius, Reiskius τῇ γνώμῃ corrigebat. Tum libri quidam ζυγόθρισον.

748. τοδί C. Libri reliqui τὸ τί vel τοτί, alii præfixo, ut in Aldina, alii omisso Socratis nomine.

749. Θετταλὴν] Scholiasta, Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς δαμάλην. Lucian. dial. meretr. 4. a Berglero citatus, εἴ τινα οἶσθα, Βακχὶ, γραῶν, οἷαι πολλαὶ Θετταλαὶ λέγονται ἐπᾴδουσαι. Τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας dicit Plato Gorg. p. 513 a. Aliorum scriptorum locos indicavit Wyttenbachius ad Plut. Mor. vol. 6. p. 901.

750. δὲ Hermannus. Libri δή.

754. ἀνατέλλοι] ἀντέλλοι Ald. et pauci codices. ἀνατέλλει R. V.

755. οὐκ ἂν] οὐκ ἄν γ' Ald. et aliquot codices.

ὁτιὴ (vel ὅτιη] τί δὴ R. V. Alii vel sic vel ὅτι τι δή vel, quæ vulgata olim scriptura fuit, τίη τί δή.

756. τἀργύριον libri scripti, qui adhuc inspecti sunt, omnes. γ' ἀργυρίων Ald.: quod fraudem fecit Musuro, de quo dicam in annotatione ad scholiastam.

758. πεντετάλαντός τις δίκη] Sæpe etiam ab aliis scriptoribus

quinque talenta memorantur, omninoque is numerus tum in jure Attico, ut in præscriptione, tum in vita communi quacumque in re usitatus est. Sic in ipsis Nubibus v. 10. atque alibi apud Aristophanem HERMANN. Vide ad Acharn. 6. Ceterum hic et v. 774. aliquot libri *πεντατάλαντος*, qua forma Atticos non uti animadvertit scholiasta.

759. *εἰπέ μοι* additum quasi non præcessissent ista *ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.* Quæ non inusitata est negligentia loquendi. Conf. ad v. 864. 1135.

761. *εἷλλε* (quod habent R. V. Ald. et Suidas) vel *εἷλε* codices plerique omnes: pauci *ἴλλε.* Vide quæ de hoc verbo dixit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani vol. 3. p. 253. quibus addendum infinitivi *εἷλαι* exemplum, quem restitui Sophocli Antig. 579.

762. *ἐς*] *εἰς* R. V.

763. *μηλολόνθην*] Ab Atticis *μηλόνθην*, non *μηλολόνθην* dictum, et ita legi in antiquis hujus comici codicibus, non vero in iis, qui sua ætate circumferebantur, observat Eustath. ad Il. ψ. p. 1329. *Ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν μηλόνθην ὀνομάζουσιν· ἐκάλουν δέ φησιν αὐτὴν καὶ χρυσαλλίδα. καὶ οὕτω μὲν ὁ παλαιός· τὰ δὲ νῦν τοῦ κωμικοῦ ἀντίγραφα μηλολόνθην αὐτὴν τρισυλλάβως οἴδασιν.* Quod vero *χρυσαλλίδα*, a *fulvo* nempe *colore* eamdem aviculam dictam statuit Eustath., ex alio comici loco illustratur, ubi e conjunctis duabus vocibus *χρυσομηλολόνθιον* dicitur, Vesp. 1332. Adde de hac voce Herodem ap. Stob. Floril. Tit. 88. p. 335. ed. Grot. *ἢ μηλολόνθης ποσσὶν* (scarabæi) *ἅμματ᾽ ἐξάπτων.* SPANH. Vide interpretes Pollucis 9, 124.

766. *ἤδη*] Pauci neque ullius auctoritatis libri *ἤδη ποτέ*, quas particulas conjungi tam usitatum est, ut non mirandum sit *ποτέ* hic ab librario aliquo esse adjectum.

τοῖσι] *τοῖς* R.

767. *ἑόρακας* R. V. et Dorvillianus. Reliquorum plerique *ἑώρακας*, pauci *ἑώρας* ut Aldus.

768. *ἀφ᾽ ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι*] Sic Herodotus 7, 69. *λίθος ὀξὺς πεποιημένος, τῷ καὶ τὰς σφρηγῖδας γλύφουσι,* sc. *οἱ δακτυλιογλύφοι* vel *οἱ ἄνθρωποι.* DOBRÆUS.

ὕαλον] Speculum ustorium, e crystallo aut electro factum, de quo Theophrastus de igne §. 73. p. 730. ed. Schneid. *ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἅπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων—ὅτι συνεχὲς*

γίγνεται μᾶλλον ἀνακλώμενον—ὥστε τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν—ἐξάπτεται δὲ ἀπό τε τῆς ὑέλου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργυρίου τρόπον τινὰ ἐργασθέντων. SCHNEIDER.

769. *φέρε τί δῆτ'* (*δὴ τί τ'* V.) *ἂν*] Hæc Socrati tribuebantur. Correxit Reisigius.

771. *ὧδε*] *ὡδὶ* V.

772. *ἐκτήξαιμι*] De tabulis ceratis cogitavit scholiasta, verbo *ἐκτήξαιμι* deceptus. "Alio modo obliteravit dicam Hegemoni "scriptam Alcibiades: *βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος* "*διήλειψε τὴν δίκην τοῦ Ἡγήμονος*, ut narrat Athen. 9. p. 407." BERG.

773. *νὴ τὰς Χάριτας*] Lucianus de histor. conscrib. c. 26. *ὥστε με νὴ τὰς Χάριτας πολλὰ δακρῦσαι.* Sic apud eundem scriptorem aliosque *πρὸς τῶν Χαρίτων.*

774. *διαγέγραπται*] Abolita est. Vide exempla ex oratorum scriptis memorata in Thesauro Stephani vol. 2. p. 1130. ed. Paris. et Vales. et Harpocrat. in *διαγράψασθαι.*

780. *καλεῖσθ'*] Vesp. 830. *ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν*; 1441. *ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.* BERG. Verbum om. R.

783. *διδαξαίμην σ'* (*σ'* om. V.)] Parum dubito scribendum esse *οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι.* Simonides apud Gaisfordium n. 54. p. 377. *τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας.* Atticus dixisset *διδάξας*, ni fallor. ELMSLEI. ad Eurip. Med. 290. Medium significare, aliquem ut discipulum sibi instituere, monet Hermannus additque Pindari exemplum Olymp. 8, 77. *τὸ διδάξασθαι δέ τοι εἰδότι ῥαίτερον.*

784. *τί; ναὶ πρὸς*] *τίναισ πρὸς* R, *σ* ex superiore versu repetito.

785. *γ'*] *τ'* R. om. V.

786. *νυνὶ* R. V. Aliorum librorum vitia sunt *νῦν, τουνῦν, δὴ, δὴ νῦν, δῆτα, νῦν γε*, vel, quæ vulgata scriptura fuit, *δή γε. νυνὶ* cum aoristo conjunctum, ut v. 825. *ὤμοσας νυνὶ Δία.* Photius p. 305, 22. *νυνί μ' ἔπεισας: μᾶλλον νῦν λέγε.*

ἐδιδάχθης] *ἐδιδάσκου* aliquot codices.

798. *οὐκ ἐθέλει*] *οὐ θέλει* duo codices.

τί ἐγὼ] Reizius scribendum putabat *τί γὰρ πάθω*; Sic alibi Aristophanes, ut in Lysistr. 884. in Eccles. 860. in Av. 1432.

Vide Valckenar. ad Eurip. Phœn. p. 335. HERMANN. Libri pauci τί 'γὼ, unus τί δ' ἐγὼ. τί γὰρ πάθω propterea hic non scripsit Aristophanes, quia modo præcessit γὰρ particula.

800. τῶν] καὶ V, om. R.

Κοισύρας] Vid. ad v. 49.

802. ἐξελῶ] ἐξολῶ R. Conf. ad Eq. 143.

804. εἰσελθὼν] ἐνταυθοῖ tres codices ex v. 843.

807. μόνας] μόνος R. V.

808. ἅπαντα] πάντα Ald. et aliqui codices.

812. ἀπολάψεις codices tantum non omnes: ἀπολέψεις Ald. Utramque scripturam memorant scholiasta et Suidas in ἀπολάψεις, et hoc recte interpretantur ἀφαρπάσεις, ἀποκερδανεῖς, ἀποσπάσεις. Pauci libri ἀπολαύσεις vitio manifesto.

813. ἑτέρᾳ A. ἕτερα R. V. Vulgo ἑτέρως.

814. μὰ τὴν 'Ομίχλην] Jurat more Socratico.

ἐνταυθὶ Cantabrig. primus. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Pauci codices ἐν ταὐτῷ. ἐνταυθοῖ particulæ formam, qua interdum poetæ epici, sæpissime vulgaris dialecti scriptores usi sunt, nusquam ab scriptoribus Atticis esse usurpatam primus animadvertit Elmsleius ad Acharn. 152. Falsus tamen ille in eo quod locum Euripidis Iphigeniæ Tauricæ 1010. ἥξω δέ γ', ἥνπερ καὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, | πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα, corrigendum esse censuit: quæ verba sanissima sunt, verum non ab Euripide scripta, sed a grammatico adjecta præcedentium verborum sententiam amplificante. Non majoris momenti alterum est exemplum Euripidis ex Melanippa apud Stobæum Floril. 74, 6. τίσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ | τὰ τῶν γυναικῶν, ubi certa Elmsleii emendatio est ἐντεῦθεν νοσεῖ, ab ipso poeta suppeditata Andromachæ versu 949. κἀντεῦθεν δόμοι | νοσοῦσιν ἀνδρῶν. Grammaticorum veterum sententiam retulit Eustathius p. 1839, 60. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς τὸ μὲν ἐνταυθοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον. Quod significationis discrimen qui excogitarunt, haud dubie etymologica ratione ducti fuerunt, de qua conjecturam facere licet ex præcedentibus Eustathii verbis, τὸ δὲ ἐνταυθοῖ δοκεῖ Δωρικὸν εἶναι, εἰ καὶ παρ' Ἀττικοῖς τέτριπται, οὕτω δὲ καὶ ἐνταῦθα. ἔστι δὲ τοῦ μὲν ἐνταῦθα ὁ Δωρισμὸς ἁπλοῦς, διπλοῦς δὲ ὁ τοῦ ἐνταυθοῖ. καὶ δῆλον ἐντεῦθεν. ἔθος Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν ἐν πρόθεσιν

μετὰ αἰτιατικῆς, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔνδον λέγειν ἐνδοῖ — καὶ τὸ πέδον πεδοῖ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν—. τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων εἴη ἂν Δωρικὴ σύνταξις τὸ ἐνταυθοῖ (hoc necessario *ἐνταῦθα* scribendum, quam formam servavit inscriptio Elea apud Boeckhium I. p. 26. *τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ*) *ἤγουν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ αὖθις τροπῇ Δωρικῇ ληγούσης τὸ ἐνταυτοῖ, καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἐνταυθοῖ. ὁμοίᾳ δὲ συντάξει τῆς ἐν προθέσεως καὶ ἀντιμεταχωρήσει τοῦ ἀφώνου γίνοιτ' ἂν καὶ τὸ ἐνταῦθα.* Brevius et verius Herodianus apud Joannem Alexandrinum p. 36, 2. *τὸ ἐνταυθοῖ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασίαν τῷ ἐνταῦθα.* utramque enim formam sine ullo significationis discrimine usurpari facile animadvertet qui usum scriptorum diligentius observare volet. Aristophanis quæ ferebantur exempla de forma *ἐνταυθοῖ* partim ex libris partim ex conjectura correxi. Vide Ach. 152. Nub. 842. Vesp. 1442. Lys. 4. 568. 570. Thesm. 225. Plut. 225. 608.

815. *ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας*] Hoc dicit, i et perde sumptibus quos in equos facis columnas Megaclis. Sic Menander apud Athenæum 4. p. 166. de Ctesippo, qui lapides e patris sepulcro vendiderat, *κᾆθ' ὡς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους | ἁπαξάπαντας.* HERMANNUS.

816. Prius *ὦ* om. V.

819. *τὸ Δία* Valckenarius de Aristobulo p. 4. Legebatur *τὸν Δία.* Eccles. 787. *τῆς μωρίας, | τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους—.* *Δία* sine articulo legisse videtur, quem scholiasta memorat, Symmachus, qui *Δία* producto *α* pronunciari dicat. Quod confirmare potuisset accusativi *χόα* exemplis.

820. *δὲ*] *δαὶ* R.

821. *ἀρχαϊκά*] *ἀρχαϊκὰ φρονεῖν* ex hoc, ut videtur, loco sumptum annotavit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 22, 30. *ἀρχαϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως* ex Nubibus affert Antiatticista p. 83, 1. qui fortasse scripserat *ἀρχαϊκός ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖος.* *ἀρχαιϊκά* duplici iota scriptum ex hoc versu citat alius grammaticus ibidem p. 449, 10. Quæ scriptura quum etiam a Phrynicho p. 39. ed. Lob. probetur, restituenda videtur Aristophani.

822. *πρόσελθ'*] *πρόσιθ'* aliquot codices.

823. *πρᾶγμ'*] *τι πρᾶγμ'* R. V. aliique pauci.

σὺ om. Mutinensis tertius, non tamen ille *τι* addens ante *πρᾶγμ'*.

824. διδάξεις Dawesius. Libri διδάξῃς.

825. νυνὶ V. et Cantabrigiensis primus. νῦν R. Vulgo νῦν νή. Conf. ad v. 786.

827. ἀλλὰ τίς;] Interrogat Phidippides tanquam si præcessisset οὐ βασιλεύει Ζεύς, quem ipsum esse Strepsiadis verborum sensum sequentia ostendunt. Male in A. et Mutinensi primo ἀλλὰ τί.

828. Δῖνος] ἀλλὰ δῖνος A. Repetit hunc versum Phidippides v. 1471.

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος] Socratem Atheniensem fuisse, non autem ex insula Melo, constat. Vocat autem eum Melium s. Meliensem, ut scholiasta dicit, propterea, quia perinde esset atheus, ut Diagoras Melius, de quo v. Av. 1077. Sic Amyniam, qui erat Pronapi filius, Vesp. 1267. dicit Selli filium, quod ille Amynias perinde esset pauper ut Selli filius Æschines. BERG. Memorat hæc verba Stephanus Byz. in Μῆλος.

832. ἐς] εἰς libri.

τοσοῦτον codices plerique et Suidas in μανιῶν et χολῶσι. Alii τοσοῦτο. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 254.

835. ὑπὸ] ὑπὲρ tres codices.

837. ἐς] εἰς libri.

838. καταλόει μου Bekkerus. Libri καταλούει μου cum Suida in καταλούῃ. μου καταλούει A, quæ correctoris metrici interpolatio est. Usum verbi Latini *eluere* pro *prodigere* comparavit Kusterus.

841. ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις] ὅσα πάρεστιν ἀνθρώποις R. ὅσαπερ ἔστ' ἀνθρώποις V. Similiter in aliis libris variatum, quorum unus ὅσαπερ ἐστὶν ἀνθρώποις. Apud Joannem Alex. τονικ. παραγγελμ. p. 30, 14. ὅσαπερ ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

843. ἐνταυθὶ Cantabrigiensis primus. Scribebatur ἐνταυθοῖ. Vid. ad. v. 814.

845. πότερα Brunckius, quod confirmant R. V. πότερ' ἂν exhibentes, quod ex πότερα corruptum ut in codicibus Sophoclis Trach. 949. Legebatur πότερον. De numeris hujus versus dictum ad Acharn. 47.

ἕλω] λέγω V.

846. Quia pater dementit præ senectute, vult Phidippides rem indicare τοῖς σοροπηγοῖς, ut ei sandapilam concinnent, tam-

quam morti jam vicino. In Lys. 599. ad senum chorum dicitur: σὺ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; σορὸν ὠνήσει. BERG.

847. τοῦτον] Scribendum τουτονὶ cum R. V.

τίνα] Scribendum τί cum Reisigio.

849. ταὐτό] ταυτόν R. V. aliique.

853. τοὺς γηγενεῖς] ἀλαζόνας et ὠχριῶντας Socraticos dixerat Phidippides v. 102. Quorum utrumvis significare potest γηγενεῖς, ut aut jactatores intelligantur, quemadmodum in Av. 824. dixit ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς (Gigantes) | ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν, aut terreus, id est fuscus et pallidus, faciei color notetur.

855. ἂν om. A. V.

ἐτῶν] τῶν ἐτῶν A. R. V.

857. καταπεφρόντικα] Meditando perdidi. Verbum comice fictum.

859. Plutarchus in Pericle c. 23. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δέκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον, ὁ δῆμος ἀπεδέξατο, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἐλέγξας τὸ ἀπόρρητον. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus insumta fuerat ista pecunia. BRUNCK. Vid. lexicon rhetor. in Bekkeri Anecd. p. 234, 10. et scholiastam Demosthenis ad p. 167. ed. Reisk.

ἐς] εἰς libri.

861. πιθόμενος Bentleius. Libri πειθόμενος.

862. πιθόμενος Suidas in ἐξέτει. Libri πειθόμενος.

863. ὀβολὸν—Ἡλιαστικὸν] De mercede judicum v. ad Vesp. 684.

864. τούτου] ὅτ' Suidas in ἁμαξίς.

'πριάμην] Debebat πριάμενος dicere: sed indicativum posuit nulla habita ratione præcedentis verbi οἶδα. Similem negligentiam animadvertimus v. 759.

865. Indicat poeta hoc versu qui fructus Strepsiadi ex isto consilio redundaturus sit. HERMANN.

868. ἐσθ' ἔτι] ἐστιν, omisso ἔτι, R. V.

869. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε] Debebat Socrates dicere: οὐ τρίβων ἐστὶ τῶν μαθημάτων τῶν ἐνθ., at ridiculi causa dicit τῶν κρεμαθρῶν e v. 218. Responsio autem juvenis indicat, ea verba etiam in partem deteriorem accipi posse, velut dixisset, *nondum tritus est laqueis nostris:* hinc iratus juvenis

respondet: *tu ipse tritus fores si penderes.* τρίβων ut Latinis *tritus* est *peritus*, ut interpretatur Suid. vid. et Vesp. 1420. Sic usus est Herod. 4, 74. μὴ τρίβων pro *imperito*. add. Periz. ad Æl. V. H. 5, 5. ERNESTI. κρεμαθρῶν producta syllaba media dixit ut ponderosius hoc vocabulum videretur. Male Bentleius κρεμαστρῶν. Conf. ad v. 218. Καπνίον producta syllaba prima Vesp. 151.

872. κρέμαι' Brunckius. Libri κρέμαιό γ', quod ex v. 870. repetitum videtur: nisi quis κρέμαι γ' scribi malit, quod ferri potest, quum Socrates propterea tantum repetat ut imperite pronunciatam diphthongum reprehendat.

873. τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν] Quod Latini dicunt *ore vasto*. ERNESTI.

875. κλῆσιν] In jus vocationem: quo significat artem inveniendæ criminationis. HERMANN.

χαύνωσιν] Recte explicatur in scholio altero.

876. καίτοι] καίτοι γε R.V. Quo non debebat abuti Porsonus ad conjecturam καίτοι ταλάντου τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος.

ἔμαθεν] ἔμαθ' Suidas in ἀναπειστηρίαν: ἔμαθεν in τάλαντον.

878. ὃν A. R. V. aliique cum Suida in σίδια et τυννουτί. Legebatur ὧν.

880. Cum loco simili Luciani Somn. c. 2. vol. 1. p. 5. comparavit Hemsterhusius.

884. Hunc versum addunt A. R. V. aliique plurimi: om. Ald. et pauci codices. De ictu vocabuli τἄδικα dixi ad Soph. Œd. T. 867.

886. αὐτοῖν] ἀμφοῖν aliquot codices.

887. ἀπέσομαι] ἀπέσσομαι A. R. Sic κόρεσσι R. v. 699, κρίνεσσι v. 911. et alia hujusmodi.

τοῦτό νυν] τοῦτο νῦν R. Legebatur τοῦτο δ' οὖν. τοῦτο γοῦν A. V. aliique.

888. Post hunc versum desideratur chori canticum, non ab librariis omissum, sed a poeta, quum hanc fabulam retractaret, non adjectum. Recte igitur in R, Ald. et codice Cantabrigiensi secundo adscriptum ΧΟΡΟΥ, de quo scholiasta, τοῦ δὲ χοροῦ τὸ πρόσωπον ἐκλέλοιπεν. ἐπιγραφὴ δὲ φέρεται χοροῦ. Conf. procemium annotationum ad Plutum. Mutatam autem in secunda editione hanc fabulæ partem testatur scriptor argumenti quarti, αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται καὶ ὅπου ὁ δίκαιος

λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λόγον λαλεῖ καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.

889. Hinc jam per prosopopœiam introducuntur duo Λόγοι, alter justus, qui et major s. superior dicitur, quo disserimus de rebus justis et justam causam defendimus: atque iste agit virum modestum, verecundum, honestatis observantem et antiquis moribus præditum; alter injustus, qui et minor s. inferior dicitur, jura pervertens, immodestus, impudens, honestatis expers, novator, corruptor juventutis. Isti duo Λόγοι certant inter se, et uterque vult adolescentem ad se allicere, ut *Virtus* et *Voluptas* Herculem ap. Xenoph. Mem. 2, 1, 21. et Philosophia atque Statuaria Lucianum in ejus vita s. Somnio c. 6. Repræsentant autem naturam Rhetoricæ, quæ in utramque partem de eadem re disserere docet. Aristoteles Rhetor. 1, 1, 12. ubi agit de utilitate rhetoricæ, ἔτι δὲ τἀναντία δεῖ δύνασθαι πείθειν, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς συλλογισμοῖς, οὐχ ὅπως ἀμφότερα πράττωμεν· οὐ γὰρ δεῖ τὰ φαῦλα πείθειν· ἀλλ' ἵνα μήτε λανθάνῃ πῶς ἔχει, καὶ ὅπως ἄλλου χρωμένου τοῖς λόγοις αὐτοῖς μὴ δικαίως, λύειν ἔχωμεν. BERG.

891. ἴθ' ὅποι χρῄζεις] Euripidis ex Telepho verba.

893. γ' om. V.

896. ἐξευρίσκων] ἐφευρίσκων libri deteriores.

897. ταῦτα] καὶ ταῦτα R.

901. ἀνατρέψω] ἀναστρέψω R.V.

'γαὔτ' (i. e. ἐγὼ αὔτ') Hermannus. γ' αὐτὰ R. Legebatur ταῦτ'.

903. τοῖσι] τοῖς R.

905. τὸν πατέρ' αὐτοῦ] Saturnum. Æsch. Eum. 644. αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον. Plato Euthyphr. p. 6 a. BERG.

907. δότε μοι λεκάνην] Pelvim petit, ut in eam vomat, quia bilem ei movent verba adversarii. BERG. In codicibus nonnullis et apud Suidam in λεκάνια adscriptum ἵν' ἐμέσω. Quod ἵν' ἐξεμέσω scriptum in Etym. M. p. 337, 1. quæ verba leguntur Acharn. 586.

910. Vernilitatem hanc improborum, qui quasi conviciis gaudere videntur, expressit Plautus Pseud. 1, 3, 125. seqq. DUCKER.

913. οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ' (τ' V), ἀλλὰ μολύβδῳ] H. e. talia di-

cens olim non auro, sed plumbo conspergere te visus essem. Quo indicat mutatos per tempora mores. μολύβδῳ Brunckius. Scribebatur μολίβδῳ.

915. θρασὺς εἶ πολλοῦ] πολλοῦ, genitivus quem grammatici dicunt pretii vel mensuræ, adverbii instar est, quem per πάνυ explicant Suidas, et scholiasta Aristidis vol. 2. p. 249, 16. (vol. 2. p. 325. ed. meæ) φάσκοντες γέροντά τε εἶναι πολλοῦ καὶ παραφρονεῖν ἤδη. ubi Eupolidis locum memoravi apud Priscian. p. 1328. α. ἀνόσια πάσχω ταῦτα, ναὶ μὰ τὰς νύμφας. β. πολλοῦ μὲν οὖν δίκαια, ναὶ μὰ τὰς κράμβας. Aristophanes Eq. 822. πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων. cui Duckerus comparavit Ran. 1046. ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο.

916. διὰ σὲ δὲ] Av. 1752. in versu dactylico διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας. Scribendum utrobique ζά. De quo dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 1107.

δὲ om. C.V. aliique nonnulli. In aliis quibusdam, velut A.C, δὴ scriptum.

917. ἐθέλει] θέλει R.V.

918. καὶ addunt C.D, Vaticanus, duo codices Dobræi: omittunt R.V, Ald. aliique.

'Αθηναίοις codices plurimi: pauci 'Αθηναίοισιν cum Ald.

922. Τήλεφος] Euripidem Socratis amicum, studiisque philosophiæ deditum perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. [Vid. et Acharn. 430.] Mox γνώμας Πανδελετείους schema est παρὰ προσδοκίαν. Exspectasses ἄρτους, vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567. BRUNCK.

φάσκων] δύστροπος addunt R.V.

924. Πανδελετείους] πανδελετίους A. R. V.

925. ΑΔ. ὤμοι (οἴμοι V) σοφίας. ΔΙ. ὤμοι (οἴμοι V.) μανίας. ΑΔ. ἧς ἐμνήσθης. ΔΙ. τῆς σῆς] Sic R.V. Vulgo ΑΔ. ὤμοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης. ΔΙ. ὤμοι μανίας τῆς σῆς.

929. τοῦτον om. R.V.

932. δ' om. Ald. et pauci codices. ἔα monosyllabum ideoque ἆ potius scribendum.

933. ἐπιβάλλῃς] ἐπιβάλῃς R.V.

940. δὴ A. R. δή τίς V. Legebatur τίς.

πότερος additum ex R.

λέξει πρότερος ὑμῶν] Legebatur λέξει πρότερος ὑμῶν. Correctum ex R. aliisque paucis, qui λέξει πρότερον, omisso ὑμῶν.

945. ἀναγρύζῃ R.V. Legebatur ἀναγρύξῃ, quod revocandum.

947. ἀνθρηνῶν] ἀνθρήνων R. et codices Dobræi.

949—958. Respondent huic carmini versus 1024—1033. sed non ex omni parte. Quæ non librariorum esse culpa videtur, sed poetæ, qui imperfectum reliquit. De quo conf. quæ ad v. 705. diximus.

952. γνωμοτύποις] γνωμοτύποισι R.V.

953. ὁπότερος αὐτοῖν] In recentibus quibusdam libris et Ald. interpolatum ὁπότερος (ὁππότερος Ald.) γ' αὐτοῖν.

954. φανήσεται] γενήσεται V.

960. σαυτοῦ] αὑτοῦ R.V.

961—964. Attulit hunc locum Sextus Empir. p. 359. sed pro duobus versibus primis unum posuit hunc, λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Quem Teleclidis esse apud Athen. 6. p. 268 b. animadvertit Porsonus.

962. νενόμιστο] In existimatione erat. Plato Gorg. p. 466. οὐδὲ νομίζεσθαι ἔμοιγε δοκοῦσιν. Ubi hunc locum comparavit Heindorfius. 'νενόμιστο Brunckius.

963. παιδὸς φωνὴν R.V. aliique cum Sexto Emp. et Aristide vol. 2. p. 162. φωνὴν παιδὸς Ald.

964. ἐς C. E. εἰς R.V. Ald.

κιθαριστοῦ] κιθαριστὰς V. Quæ de institutione puerili hic traduntur, Spanhemius e locis Platonicis Leg. 7. p. 810, 812. et Dione Chrys. vol. 1. p. 427. illustrat.

965. τοὺς κωμήτας] Nugatur hic scholiastes. Hesych. κωμήτης: γείτων. κῶμαι γὰρ τὰ ἄμφοδα. Lysistr. 5. κωμῆτις, *vicina.* BRUNCK.

κριμνώδη] κρημνώδη V. Utramque scripturam explicat Suidas in κρημνώδη. Pauci codices κρυμώδη, quod legit Georgius Pachymeres, qui hunc locum imitatur in vita Andronici Pal. p. 38 a. Eædem librorum diversitates apud Aristidem. Sed

vera scriptura κριμνώδη est, quod densitatem nivis significat.

966. ἐδίδασκεν] ἐδίδαξε V.

967. Παλλάδα περσέπολιν δεινὰν, et τηλέπορον τι βόαμα, initia sunt carminum Lamproclis et Cydiæ Hermionensis, de quibus vide annotationem ad scholia. περσέπτολιν R. aliique non pauci.

968. ἐντειναμένους] ἐντυναμένης R. ἐντηναμένης vel ἐντηνομένης V.

969. Post hunc versum Brunckius, auctore Valckenario in Diatr. Eurip. p. 224., intulit versum ab Suida in χιάζειν allatum, αὐτὸς δείξας ἔν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων, ineptum huic loco, ubi non de magistro artis musicæ agitur, sed de discipulo, qui non dici poterat αὐτὸς δείξας. Itaque inter fragmenta retuli 558.

971. Φρῦνιν] De Phrynide v. Petrus Jo. Burette in Actis Academiæ Inscript. vol. 10. p. 268. BRUNCK.

δυσκολοκάμπτους] Est vox elegans, qua comicus nimiam Phrynidis in arte musica περιεργίαν, ob varias illas et difficiles vocis inflexiones, ab eo inventas, perstringere voluit. Huc, ut puto, respexit Pollux 4, 66. ubi ait: καὶ Φρῦνιν δὲ τὸν Κάβωνος, μέλεσι πολυκαμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγουσι. KUST. V. Pherecratis de Phrynide versus apud Plutarchum de musica p. 1141 e. δυσκολοκάμπας V.

972. ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων] De medio tollens, i. e. violans vitians. Quod Alcman dixit Μῶσαν καταύσεις, Eustathius p. 1547, 60. explicat per ἀφανίσεις. De quo usu verbi ἀφανίζειν v. Locellam ad Xenoph. Ephes. p. 139. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 357. ed. sec.

973. ἐν] ἐμ R. qui σὺμ πεύκαις v. 604. ἦμ πως Vesp. 399. ἐμ Φαναῖσι Av. 1694. ξὺμ παιῶνι Thesm. 1034. ἦμ περ Eccl. 1035.

καθίζοντας] καθίζοντος V. βαδίζοντας Suidas in παιδοτρίβου.

προβαλέσθαι] Non bene interpretatur scholion: est *porrigere, non contrahere pedes et crura.* ERNESTI.

975. ἀνιστάμενον R.V. Legebatur ἀνισταμένους. Similiter a numero plurali ad singularem transit v. 989. ubi aliquot codices προέχοντας, et alibi, velut Vesp. 564. οἱ μέν γ' ἀποκλάονται

πενίαν αὐτῶν καὶ προστιθέασι | κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

προνοεῖσθαι R.V. Legebatur *προνοῆσαι*, quod habet Suidas in *συμψῆσαι*.

976. *ἐρασταῖσιν* Toupius Emend. vol. 2. p. 217. Libri *ἐρασταῖς*.

καταλείπειν] *καταλιπεῖν* V. Quod in fine versus Ald. addit *γε*, omittunt codices plerique omnes et Suidas.

977. *ἠλείψατο*] Notus fricationum et unctionum in veterum gymnasiis usus, illudque fuisse proprium *παιδοτρίβου* munus inter alios docet Galenus de Simpl. Medicam. 2, 4. *καὶ οἱ παιδοτρίβαι τοὺς παῖδας ἀλείφειν ἐρῶσι·* et c. 6. *ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τοὺς παῖδας οἱ παιδοτρίβαι κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἔλαιον ἀνατρίβουσιν.* Adde Cyrill. Alex. in Genes. c. 6. vol. 1. p. 180. *ὥσπερ καὶ οἱ παιδοτρίβαι τοὺς νέους ἀλείφοντες κ. τ. λ.* Id vero ab illis pædotribis cum copioso aut cum exiguo oleo, idque vel manibus tantum vel cum pulvere aut cum linteo factum docet Galenus de sanit. tuend. 2, 3. Unde etiam *παιδοτριβῶν* iis nomen, item *ἀλειπτῶν·* quomodo, ut alios nunc mittam, Basilius, qui utrumque conjungit Ep. 383. *ἀλείπτην καλῶς παιδοτριβοῦντα καὶ παλαιστὴν δόκιμον ἀπεργαζόμενον.* SPANH.

978. *δρόσος καὶ χνοῦς*] Imitatur Plutarch. Mor. p. 79 d. *τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομένους.*

979. *φυρασάμενος*] *κερασάμενος* V.

980. *ἐβάδιζεν*] *ἐβάδιζας* V.

982. *οὐδ᾽ ἄννηθον*] Vulgo *οὐδ᾽ ἂν ἄνηθον.* Libri Ravennas, Venetus et Harleianus *οὐδ᾽ ἄνηθον.* Ergo scribendum fuit *οὐδ᾽ ἄννηθον,* quæ scriptura in Atticorum libris ubique est restituenda. *ἄννηθον* ab metro postulatum etiam in Thesmophor. edidi v. 486. *κᾆθ᾽ ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον.* Eadem ratio vocabuli *ἄννησος.* Nicander Theriac. v. 650. *σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλόον ἄχθος ἀείρας.* ubi scholiasta, *διὰ δύο ν Ἀττικῶς, ἤγουν ἀνήσου.* Sciens omitto alia quæ ex Athenæo aliorumque, medicorum inprimis et grammaticorum, libris facile congeri possent opera quam fructu majore. *ἄνητον* correpta syllaba prima dixit Alcæus apud Athenæum 15. p. 674 d. *ἀλλ᾽ ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισι | περθέτω πλέκτας ὑποθυμίδας τις.* ubi codex *ἀλλὰ ἀννήτωμεν,* et Sappho p. 674 e. *Ἄννηττον* ab Suida anno-

tatum et grammatico Bekkeri p. 403, 3. *ἄννηττον*: *τὸ ἄννηττον ἐν τοῖς δύο νν καὶ δύο ττ.*

983. *ὀψοφαγεῖν*] Piscibus vesci. Vid. Athen. 8. p. 345 f.

κιχλίζειν] Duobus modis explicat scholiasta, *turdos edere* et *indecenter ridere*. Quorum verum videtur alterum. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 271, 30. *κιχλισμός*: *πορνικὸς γέλως πολὺς καὶ ἄκοσμος.* Quod legitur v. 1073.

984. *Διπολιώδη*] Sic A. C. Vulgo *Διϊπολιώδη*. *Διπόλια*, ut *Διθύραμβος*, *Διάσια*, quorum prima itidem producitur. *Διϊπόλια* et *Βουφόνια* diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut et cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inserebant, et Cecidæ poetæ dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta et inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis aureis quas in comæ vertice prisci Athenienses gerebant, videndus Thucydides 1, 6. [et Aristoph. Eq. 1331.] BRUNCK. *διιπολιώδη* R.V. aliique. *Διπόλεια* dixerunt veteres, non *Διιπόλεια*, quod fere ubique posuerunt librarii.

καὶ] om. V.

985. *Κηκείδου*] *κηκίδου* V.

986. *Μαραθωνομάχας* V. *Μαραθωνομάχους* vulgo, et Aristides vol. 2. p. 162. Vid. ad Acharn. 181.

987. *ἱματίοισι*] Sic vulgo, consentientibus R.V. *ἱματίοις* pauci codices et Suidas in *εὐθύς*. Recte legitur *ἱματίοισι* cum cæsura post syllabam primam tertiæ dipodiæ. Avium v. 600. *τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.* Callias apud Athen. 12. p. 524 f. *τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἴφ' ὅ τι πράσσει.* et post spondeum Vesp. 600. *κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.* Plato apud Eustath. p. 1161, 46. *εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖσιν ἀνίησ' ἐς μέσον ἑστώς.*

988. *ἀπάγχεσθαι*, *cruciari*. Vesp. 686. *ὃ μάλιστά μ' ἀπάγχει.*

989. *προέχων*] Libri aliquot *προέχων τις* vel *προέχοντας*. Vid. ad v. 975.

ἀμελῇ τῆς Τριτογενείας] *Non respicit Palladem*: nec pudet eum, saltantem in festo Palladis cum armis, ad tegendum veretrum uti clypeo, non autem ad complementum ipsius *armatæ saltationis*; quum enim clypeus sit gestamen Palladis, ipsa dea

dedecore afficitur, quum ejus arma ita dehonestantur. BERG. Similiter ἀγυμνασίαν in facibus gestandis exemplo a Panathenæis repetito vituperat in Ranis v. 1087. HERMANN. In nullis codicibus est ἀμελεῖ, in R.V. ἀμέλει. Tum τριτογενείης R.V. Sic Ἰναχείης pro Ἰναχείας libri plures apud Æsch. Prom. 590. et σεληναίης pro σεληναίας omnes supra v. 614.

991. βαλανείων] Intellige θερμῶν. Vid. v. 1044. ERNESTI.

993. θάκων] Libri aliqui θακῶν, alii θώκων.

994. περὶ] παρὰ R.V, vitiose.

σκαιουργεῖν R.V. Alii κακουργεῖν, quod legit Suidas in ἄχρηστα. Ex quo in ed. Aldina factum est κακοεργεῖν.

995. τἄγαλμ'] ἄγαλμ' V. aliique plurimi.

ἀναπλάττειν R. Alii codices ἀναπλάσσειν vel ἀναπλάσειν, ex quo ἀναπλήσειν ab librariis factum est, quod habent V, Ald. et Suidas. Veram scripturam ἀναπλάττειν in libro suo invenit recteque intellexit Aristides vol. 1. p. 77, 16. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων (hoc ex Homero Il. μ, 104.), ἄγαλμα δ' ἄν τις ἔφησε τῆς Αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι, ᾧ γε τὰ μὲν πολλὰ σιωπᾶν ἐξήρκει, εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι (ex v. 992.). Similia dicta comparavit Jacobsius ad Philostr. p. 404.

996. εἰσάττειν] Librorum varietates sunt εἰσάττειν (omisso iota subscripto), quod est in R, ἄττειν, quod habet V, εἰσάγειν, εἰσιέναι.

997. μήλῳ βληθεὶς] Virg. Ecl. 3, 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* Theocr. 6, 6. Plato ap. Diog. Laert. 3, 32. Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με Δεξαμένη παρθενίης μετάδος. BERG.

998. Ἰαπετὸν καλέσαντα] Ex h. l. patet, *deliros* et *decrepitos* senes apud Græcos olim dictos fuisse Ἰαπετούς, quod nimirum Iapeto nihil crederetur antiquius. V. quæ hac de re notavit Sam. Bochartus Phaleg. 3, 1. init. KUST. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 43, 29. Ἰαπετός: ἀντὶ τοῦ γέρων. καὶ Τιθωνὸς καὶ Κρόνος ἐπὶ τῶν γερόντων.

1001. τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν] Ludit in ambiguitate vocum ὑσὶν ab ὗς et υἱέσιν ab υἱεύς. De filiis Hippocratis, quorum ὑωδίαν comici sæpe exagitarunt, vide annotationem ad scholia.

καλοῦσι] Id est καλέσουσι.

βλιτομάμμαν] κλιτομάμμαν R.V. Aliorum librorum vitia sunt βλιττομάμαν vel βλιττομάμμαν. Est autem βλιτομάμμας is, qui

infantis instar, matrem perpetuo vocantis, simplex et stolidus est, ut recte interpretatur Hermannus, collato Μαμμάκυθοι in Ranis 990. Schol. Platonis p. 73. (387. Bekk.) Ξάνθιππος καὶ Πάραλος οἱ Περικλέους υἱοὶ, οὓς καὶ βλιττομάμμας ἐκάλουν. Βλίτται γὰρ καὶ βλίττωνες οἱ εὐήθεις, μάμματα δὲ τὰ βρώματα, καὶ τὸ ἐσθίειν Ἀργεῖοι μαμμᾶν (μαμμιᾶν Bekk.) ἔλεγον· ἐκ τούτων οὖν σύνθετον ὁ βλιττομάμμας, ὁ ἐσθίων εὐήθως, ὡς καὶ συκομάμμας ὁ συκοφάγος. Melius, ut videtur, Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 31, 3. Βλιτομάμμας· ἐπὶ τῶν ἐκλελυμένων διὰ τρυφὴν σύγκειται μετὰ τὸ βλίτον, ὅ ἐστι λάχανον ἔκλυτον ἄμοιρόν τε δριμύτητος, καὶ ἐκ τοῦ μάμμα, ὃ σημαίνει μήτηρ· ἐξ οὖν τούτων συγκείμενον σημαίνει τὸν ἐπὶ μητρὸς τροφῇ ἐξίτηλον γενόμενον. De blito, inerte genere oleris, derivatisque ab eo vocabulis βλιτὰς, βλιτόνους, βλιτώδης vide quæ ad Thesaurum Stephani diximus, ubi de βλιτομάμμας addendum Tzetzæ commentum Histor. 4, 833. ἅπαντας βλιτομάμμαντας πρὶν τοὺς μωροὺς ἐκάλουν | ἔκ τε τοῦ βλίτου, εὐτελοῦς λαχάνου πεφυκότος, | καὶ τοῦ μαμμάν· τὸν ἄρτον δὲ οὕτω φασὶ τὰ βρέφη.

1002. οὖν] οὐ R.V.

1003. τριβολεκτράπελ'] Gl. οὐδαμινὰ, φευκτά. γλισχραντιλογεξεπιτρίπτου, γλίσχρον καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος κατατετριμμένην. BRUNCK.

1005. Ἀκαδήμειαν] Libri Ἀκαδήμιαν. Alexis apud Athenæum 8. p. 336 e. Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠιδείου πύλας. Hic quoque codex ἀκαδημίαν. Diogen. Laert. 4, 27. ἕστηκεν Ἀκαδήμεια χήρη. Epigr. in Anth. Pal. 6, 44. οὐδ' Ἀκαδήμειαν (ἀκαδημείαν codex) πολυγαθέα. Ἀκαδήμεια recto accentu apud schol. Augustanum Demosth. p. 736, 6. In loco Aristophanis Ἑκαδημίαν, quæ antiquior est nominis forma, posuerunt Suidas in Ἀκαδημία et scholiasta codicis Bavarici Demosthenis p. 736, 6.

μορίαις] De Minervæ sacris oleis, quæ μορίαι dicebantur, vide Meursium Att. Lect. 4, 6. BRUNCK.

ἀποθρέξει R. aliique nonnulli. Alii ἀποθρέξῃ, ὑποθρέξεις, vel, quod in V. est καταθρέξεις.

1006. λευκῷ om. R.V.

1007. μίλακος R.V. Scribebatur σμίλακος. Formam antiquam μῖλαξ servarunt libri optimi Euripidis Bacch. 108, 702. eademque ex libris melioribus restituenda Theophrasto. μίλακα

χωρὶς τοῦ σίγμα dixisse Aristophanem annotavit Eustathius p. 1822, 22. In Av. 216. σμίλακος male R.V.

ἀπραγμοσύνης] ὄζειν δεξιότητος ex Vesp. 1059. comparat Berglerus. Aristophanem grammaticum ἀπραγμοσύνην pro flore habuisse, qui in hortis Academiæ cresceret, refert scholiasta repetitque Hesychius. Imitatur hunc locum et Nub. 45. Pac. 575. Pluti 618. Philostratus Imag. 2, 26. p. 852. a Porsono indicatus.

1009. φράζω] φράσω R.V.

1011. ἀεὶ R.V. Alii αἰεὶ ut Ald.

1012. λευκὴν R.V. aliique pauci. Vulgo λαμπρὰν ex glossemate.

1019. ψήφισμα μακρὸν] Pungit rhetores et legislatores verbosos. ERNESTI.

1022. Ἀντιμάχου] Hunc distinguit scholiasta ab illo qui in Acharn. 1150 ridetur.

1023. ἀναπλήσει] Libri aliquot σ' ἀναπλήσει. Acharn. 847. κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος δικῶν ἀναπλήσει.

1025. κλεινοτάτην] τ' addunt quidam codices non optimi.

1028. Non respondet hic versus strophico 953. De quo dixi ad v. 949.

εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἔπι τῶν προτέρων R.V. Legebatur εὐδαίμονες δ' ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς | τῶν προτέρων, consentientibus tribus codicibus Dobræi, totidem Mutinensibus, Barocciano 43, nisi quod hic et unus Dobræi εἷς pro ἦς, Mutinensis autem unus οἵ τε pro οἱ τότε exhibet. Quæ metricorum interpolationes sunt, versum hunc strophico utcunque exæquantium. Reliqui libri manuscripti consentiunt cum R.V, nisi quod Cantabrigiensis tertius Dobræi δ' ἦσαν ἆρ', alius et Dorvillianus δ' ἄρ' ἦσαν scripserunt.

1030. πρὸς οὖν τάδ'] οὖν om. tres codices Dobræi, unus Porsoni. In Cantabrigiensi secundo πρὸς τάδε δ', quod ipsum quoque a metri correctore positum est.

κομψοπρεπῆ] κοσμοπρεπῆ V.

1033. εὐδοκίμηκεν] Libri aliquot εὐδοκίμησεν.

ἀνὴρ] Vulgo ἀνήρ. Sed tres codices ὁ ἀνήρ.

1035. ὑπερβαλεῖ] Libri pauci ὑπερβαλεῖς.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ'] Scribendum καὶ μὴν ἔγωγ' cum R.V. Reliquorum librorum varietates sunt καὶ μὴν πάλ' ἔγωγ', ut

Aldus, καὶ μὴν πάλαι ἔγωγ', καὶ μὴν πάλαι γ' ἔγωγ', et quod in Parisino uno et Leidensi est καὶ μὴν πάλαι γ'.

1039. πρώτιστος] πρότερος V.

1040. καὶ τοῖς νόμοις Porsonus. Vulgo καὶ τοῖσι νόμοις. In R.V. τοῖσι νόμοισι, omisso καὶ.

1044. ἐάσειν] ἐαῖς εἶναι V.

1046. δειλὸν] δειλότατον R.V. et sex alii codices, quod scholiasta legit.

1047. σε μέσον ἔχω] Vulgatam scripturam habent R.V. Sed præstat σ' ἔχω μέσον, quod quinque alii libri præbent cum Suida in εὐθύς. De quo dixi ad Eq. 190.

1048. παίδων om. R.

1050. Ἡρακλέους] ἡρακλέος V.

1051. Ἡράκλεια λουτρὰ] Aquas natura calidas, θερμῶν ἄτεχνα ῥεύματα, *Herculis balnea* vocabant. Eustathius ad Ἰλ. p. 1273, 2. θέρμα δὲ λοετρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ Ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ, φασιν, Ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν τρυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. Conf. eundem Eustathium ad Od. p. 1594, 16. BRUNCK. Vid. Herodot. 7, 176.

1052. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκεῖνα] Scribendum ταῦτ' ἐστὶν αὔτ' ἐκεῖνα cum Reisigio.

1054. ποιεῖ] ποεῖ R.

1057. τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν] Iliad. α, 247. τοῖσι δὲ Νέστωρ ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητής. Quin et alias Homerus τὴν ἀγορὰν vocat κυδιάνειραν et dicit ibi fieri ἀριπρεπέας ἄνδρας. Id quod Synesius immerito factum dicit Epist. 146. τὴν δὲ ἀγορὰν ἐγκωμίῳ τοιούτῳ τετίμηκεν, ἀνθρώπια παρεχομένην ἀναιδῆ καὶ παμπόνηρα καὶ οὐδὲν ὑγιές· ἀλλὰ λοίδορα καὶ κακορραφεῖν εἰδότα. BERG.

1058. ἐς V. Scribebatur εἰς.

1060. δύο] δύω R.V. aliique, quorum in uno adscriptum συνίζησις.

1063. πολλοῖς] πολλούς V. aliique pauci.

Πηλεὺς] Acastus Peleo, cui innocenti succensebat, ensem abstulerat, quo a feris dilaniaretur inermis, sed dii ei per Mer-

N 3

curium miserunt alium ensem, a Vulcano factum. De qua fabula vide præter scholiastam Apollodorum 3, 13. et Hesychium in Πηλέως μάχαιρα.

ἔλαβε διὰ τοῦτο] ἔλαβεν A. R. Neque anapæstum ejusmodi in quarto tetrametri pede posuisse, neque anapæstum tribracho subjecisse credo Aristophanem, quum in promptu esset δι' αὐτὸ, quod recte restituit Porsonus.

1064. γε] τὸ R. Alii nonnulli vel γε omittunt, vel γε τὸ præbent.

1065. οὐκ τῶν] οὐκ τῶν R.V. et Mutinenses duo, quemadmodum οὑμὸς οὑμοὶ et alia hujusmodi cum spiritu leni scribuntur in R.V. aliisque libris antiquis. Codices recentiores οὐκ ἐκ τῶν vel οὐκ ἐκ, omisso τῶν. Scripturam veterem bene intellexit librarius codicis Mutinensis unius, qui ὁ ἐκ τῶν posuit. οὐκ τῶν λύχνων dictum ut οὐκ τῶν ὀρνέων Av. 13. De Hyperbolo λυχνοποιῷ vide Pac. 690.

πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ] Vitiosum videbatur Ernestio: nam πλεῖν ἢ desiderare numerum certum. Qui non videtur cogitasse dicta hyperbolica non esse ubique ad dialectices normam exigenda. Similiter Demosthenes p. 846, 23. μαρτυριῶν πλέον ἢ πάνυ πολλῶν.

1066. ἀλλ' οὐ (οὐ om. quattuor codices recentes) μὰ Δί' οὐ μάχαιραν] Scribendum ἀλλ' οὐ μὰ Δία μάχαιραν cum Elmsleio.

1067. γ' R.V. aliique. Vulgo δ'.

1073. καχασμῶν R. ex glossemate. Reliqui libri et scholiasta κιχλισμῶν, quod revocandum.

1075. πάρειμ'] πάρειμι δῆτ' libri aliquot, qui εἶεν extra versum posuerunt.

φύσεως] φύσεος Bentleius et Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 86. Qua genitivi forma Aristophanes utitur in carminibus melicis Vesp. 1282. 1458. et in trimetro Pluti 1044. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι. Nostro loco probabile est poetam anapæstum admittere quam φύσεος cum ictu in syllabam secundam cadente ponere maluisse.

1076. κᾆτ' ἐλήφθης] Codices plurimi et Ald. κατελήφθης.

1080. ἠδίκηκας] ἠδίκησας libri nonnulli.

εἶτ'] εἶτ' οὖν V.

ἐς] εἰς R.

1081. ὡς] ὧν V. ἥττων post γυναικῶν collocant R.V.

ἐστι] *τε* R.V.

1083. *ῥαφανιδωθῇ*] *γε* addunt codices recentes et Ald., omittunt R.V. aliique. De pœna adulterorum vide schol. Pluti 168.

πιθόμενος Kusterus. Libri *πειθόμενος*.

σοι omittunt duo codices recentes. Quæ correctoris metrici conjectura est qui *γε πειθόμενος* servavit.

1082. Sic Jovis exemplo animum suum confirmat *Chærea*, ut puellæ, cui custos additus fuerat, vim inferat, apud Terentium in Eunucho 3, 5.

Dum apparatur, virgo in conclavi sedet
Suspectans tabulam quandam pictam, ubi inerat pictura hæc; Jovem
Quo pacto Danaæ misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.
Egomet quoque id spectare cœpi; et quia consimilem luserat
Jam olim ille ludum, impendio magis animus gaudebat mihi,
Deum sese in pretium convertisse, et per alienas tegulas
Venisse clanculum, per pluviam fucum factum mulieri.
At quem deum? qui templa cœli summa sonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim? ego vero illud fecerim ac lubens.

BRUNCK.

1086. *ἂν* om. R.V.

1088. *ἀδίκου* personam ante *τί* ponunt R.V.

1089. Rhetores et causarum patronos, ut cinædos sæpe perstringit. Vide ad Conc. 113. In Acharn. 714. *ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ᾖ | τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος· | τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χῷ Κλεινίου.* BRUNCK.

1090—1094. om. V.

1091. *τραγῳδοῦσ'*] Schol. *εἰς Φρύνιχον φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χορευτήν· ἐπεὶ διεβάλλετο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ ποικιλίαν σχημάτων.* Sed bene observat Berglerus ad Agathonem etiam hæc referri posse, cui Mnesilochus in Thesm. ait v. 200. *καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπῦγον, εὐρύπρωκτος εἶ, | οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.* BRUNCK.

1093. *δημηγοροῦσι δ'* R. Legebatur *καὶ δημαγωγοῦσ', καὶ* in libris quibusdam omisso.

1100. om. R.V.

1102. τί δῆτ' ἐρεῖς om. V.

ἡττήμεθ'] ἡττώμεθ' Ald. et pauci codices. In quibusdam codicibus Phidippidæ persona est ante ὦ κινούμενοι, in aliis ante πρὸς τῶν θεῶν posita est. Quam diversitatem ex suis quoque codicibus memoravit scholiasta.

κινούμενοι] Scribendum βινούμενοι. Quæ forma alibi non raro codicum auctoritate est restituta.

1103. θοἰμάτιον] Pallium transmittit, quo expeditior ad ipsos transitus sit. Sic recte interpretatur scholiasta.

1105. πότερα R.V. Vulgo πότερον.

ἀπάγεσθαι V. aliique nonnulli. Vulgo ἐπάγεσθαι.

1106. σοι] Libri aliquot τὸ, quod in aliis metri caussa in τοῦ vel σοῦ vel δὴ est mutatum.

1107. στομώσεις] στομώσῃς R.V.

θἄτεραν] Aliquot libri θατέραν.

1110. οἵαν] οἷον R.V.

1112. Strepsiadi tribuunt R.V: reliqui codices et Ald. Phidippidi. Egregie hic versus convenit Strepsiadi, qui post ea quæ in schola ipse est expertus, diffidere quidem cœpit Socrati, sed nihilominus filium erudiendum ei tradit, quoniam metu creditorum in angustias compulso ultima hæc est spes salutis. Spectatoribus autem poeta his Strepsiadis proximisque chori verbis subindicat qui sit exitus fabulæ futurus.

μὲν οὖν ἔγωγε R.V. Sic Vesp. 953. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης. Legebatur μὲν οὖν οἶμαι. Codices plerique μὲν οὖν οἶμαί γε, unus μὲν οὖν οἴομαί γε, alius μὲν οὖν ἤδη. Quæ librariorum interpolationes sunt versum hunc Phidippidis personæ accommodantium.

1114. Totum versum choro recte tribuit Ald., Phidippidi R.V.

χωρεῖτε] χώρει R.V. et Mutinenses tres cum Aldo. Correxit ex duobus codicibus Brunckius, cujus hæc est annotatio, " Hic " et sequens versus vulgo tribuuntur choro, hunc in modum " scripti: Χώρει νῦν· οἴομαι δὲ | Σοὶ ταῦτα μεταμελήσειν. Ver- " sus distinxi et personis divisi [Σω. χωρεῖτε νῦν. Φειδ. οἶμαι δέ " σοι | ταῦτα μεταμελήσειν.] ut est in A. ubi scriptum χωρεῖται " νῦν. Emendate in D. χωρεῖτε νῦν. In D. ante χωρεῖτε nulla " posita est persona, omnibus adolescenti continuatis. Sic etiam " est in meo, ubi male scriptum χώρει. In C. duo hi versus

" ineptissime Strepsiadi tributi. In D. et in meo, ut in A. " scriptum est *οἶμαι*, non *οἴομαι*. In cod. Regio quarto duo hi " versiculi Phidippidæ continuati, hac scriptura: *χώρει νῦν,* " *οἶμαι δέ σοι—.*"

νυν] *νῦν* libri.

σοι] *σου* V.

1115. *τοὺς κριτὰς*] Similis ut hic judicum benevolentiæ captatio est in Avibus 1102. seqq. HERMANN. In Ald. præfixum *ἐπίρρημα*. Est enim hæc parabaseos pars.

1116. *ἡμεῖς* R.V. Vulgo *ὑμῖν*.

1117. *νεᾶν*] *νεοῦν* libri deteriores. Photius p. 290, 20. *νεᾶν*: *οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν. Εὔπολις Αἰξίν· Ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν νεᾶν φυτεύειν.* Hesychius, *νεᾶν* (codex *ναίαν*): *νεάσαι γῆν.* ubi Musurus *νεοῦν* posuit.

1119. *τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους*] Legebatur *τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους.* Coraës ad Plutarchum vol. 5. p. 352. *Ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ κυρίως καρποὺς ὠνόμαζον τοὺς σιτικοὺς καὶ ἀντιδιέστελλον αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἐκ τῶν λοιπῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὰς σταφυλὰς καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν οἶνον, ἔστι μυρία παρασχέσθαι μαρτύρια. αὐτίκα Ἀριστοφάνης* (*Ἐκκλησ.* 14.) *λέγων*

στόας τε καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις,

οὐδὲν ἕτερον λέγειν βούλεται ἢ στοὰς σίτου καὶ οἴνου πλήρεις. ὅθεν ὡρμημένος διώρθωκα πάλαι ἕτερον Ἀριστοφάνους χωρίον ἀντὶ τοῦ βαρβάρου

εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,

γράφων

εἶτα τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν.

ὡσαύτως καὶ Πλούταρχος (*Πότερ. ὕδωρ ἢ πῦρ χρησιμ.* §. 7.) *κυρίως χρησάμενος τοῖς ὀνόμασιν εἴρηκε* " *Νυνὶ δὲ τοῦτο μὲν παρ' Ἰνδῶν* " *ἄμπελον τοῖς Ἕλλησιν, ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης ἔδωκεν.*" Verissime hæc Coraës: neque enim satis est ut agros novantibus auxilio se esse futuras Nubes polliceantur, sed illud inprimis dici debebat, curaturas se esse ne fruges aut siccitate nimia aut pluvia pessumdarentur.

1120. *ἄγαν*] *ἄγαν γ'* Ald. et aliquot codices.

1122. *προσχέτω* Bentleius. Legebatur *προσεχέτω*. Vid. ad v. 575.

πείσεται] *πήσεται* Mutinensis unus. Quæ novitia futuri for-

ma est, ab scriptoribus veteribus, quibus sæpe intulerunt librarii, non magis usurpata quam πήσας, quod Æschyli codices præbent Agam. 1624.

1124. ἡνίκ' ἂν γὰρ] ἡνίκα γὰρ R.V.

ἐλᾶαι] Codices ἰλαῖαι vel, ut R.V. ἐλαίαι.

1128. ξυγγενῶν] συγγενῶν V.

1129. τὴν νύκτα πᾶσαν] Ad nocturnam sponsæ deductionem respici monet Wakefield. Silvæ crit. vol. 5. p. 43. BECK.

1130. ἐν Αἰγύπτῳ] Scholiasta, ἐπεὶ μὴ ὕειν δοκεῖ αὐτόθι, ὡς Ἡρόδοτος (3, 10.).

ὦν] ἂν Suidas in βουλήσεται in editionibus veteribus, vitiose. ὦν ex codicibus restituit Gaisfordius.

1134. ἔστ' ἔνη A. aliique nonnulli. Alii ἔσθ' ἔνη, quod habet R. Vulgo ἔσθ' ἔνῃ, quod est in V. De ἔνῃ καὶ νέᾳ, tricesima mensis die, copiose exponit scriptor lexici rhetorici in appendice ad Photium p. 668. et Harpocratio. V. Ideleri Manuale chronologiæ vol. 1. p. 266.

1135. ὄμνυσ'] In aliquot codicibus ὀμνὺς scripserunt librarii, qui non intellexerunt quod sequitur φησί ita esse in fine sententiæ adjectum quasi non præcessisset ὄμνυσι. De qua ratione dixi ad v. 759.

1136. πρυτανεῖ'] Vid. ad v. 1180.

1137. μέτρι' ἄττα Porsonus. Legebatur μέτριά τε, quod est in R.V. In Cantabrigiensi tertio adscriptum gl. τινά. Alius Dobræi codex μέτρι' ἄτα (sic) cum gl. ὀλίγα τινά. Et sic Baroccianus quoque 42. et Mutinensis unus.

1139. ἀναβαλοῦ μοι] ἀναβαλοῦμαι V.

1141. δικάσεσθαι Kusteri editio. Codices, ut videtur, omnes δικάσασθαι. Vid. ad v. 35.

1146. τουτονὶ] Saccum farinæ recte videntur intelligere scholiastæ, collato v. 669. διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.

1147. ἐπιθαυμάζειν] Lexicon rhetoricum in appendice ad Photium p. 669, 27. ἐπιθαυμάζειν: δώροις δεξιοῦσθαι. Ἀριστοφάνης, ἐ. τὸν δ. ἀποθαυμάσαι memoria lapsus posuit Eustathius p. 912, 58.

1153. κἂν παρῶσι] κἂν παρῆσαν A. aliique pauci.

1154—1164. Utitur metris tragicis. Primorum versuum forma hæc est

⏑ ⏑́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

1154. *βοάσομαί τ' ἄρα* R. aliique pauci. Alii *βοάσομαί γ' ἄρα*. Legebatur *βοάσομ' ἄρα*. Versum ex Peleo Euripidis sumptum esse annotavit scholiasta.

1155. *ὀβολοστάται* in genere hic de *fœneratoribus* dicitur sicut ap. Lysiam ab Harpocratione memoratum et ap. Antiphanem Athen. 3. p. 108. *ὀβολοστατικὴ ars fœnerandi* Aristot. Polit. 1, 10. Hesych. *ὀβολοστάτας τοὺς δανειστὰς ἔλεγον*. Inde vero *ὀβολοστάται* dein ab Atticis dicti *viles numularii*, qui obolos in diem, et quod monuit Salmas. de usur. p. 581. egenis pro usura fœnerabantur. Polluce 3, 112. et 115. *ὀβολοστάτης* et *γυνὴ ὀβολοστάτις*, ac dein *ὀβολοστατεῖν*, una cum avaris et illiberalibus et turpem quæstum exercentibus conjunguntur. Quales etiam dicti *τοκογλύφοι* ac *τοκογλυφεῖν*. Utrumque conjunxit Lucian. Necyom. c. 2. *ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσι* (fœnerantur), *ὀβολοστατοῦσιν* (usuras exigunt): nempe turpe ac vilissimum fœnus exercent. SPANH. *ὀβολοστάται*, omisso *ὦ*, R.V.

1156. *τἀρχαῖα*] *τἀρχεῖα* Ald. et codices multi, non R.V.

1157. *ἐργάσαισθ'* C, codex unus Dobræi et Suidas in *ἰὼ κλάετ'*. Vulgo *ἐργάσεσθ'* consentientibus R.V.

1160. *ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων*] Versus parœmiacus. *ἀμφήκει*, quia in utramque partem disputare didicit.

1162. *ἐχθροῖς βλάβη* R.V. aliique. *ἐχθροῖς ἀνιαρὸς* Ald. et pars codicum. Qui librarii alicujus error est, Pluti, quæ fabula in codicibus Nubes antecedit, versus 561. recordati, *παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαροί*. Similiter in recentioribus Sophoclis codicibus aliquoties peccatum videre memini.

1163. *λυσανίας*] Lysanias alias est nomen proprium viri, sed hic alludit ad etymologiam. Sic *'Αριστομάχη* Thesm. 806. *Στρατονίκη* et *Εὐβούλη* ib. 807, 808. et *Λυσίστρατος* Lys. 1105. BERG. *λύων τὰς ἀνίας* interpretatur Photius p. 236, 24. Similiter Sophocles, ab scholiasta citatus, dixit *νόστον τὸν νικομάχαν καὶ πανσανίαν*.

1164. *τρέχων ἔνδοθεν*] *ἔνδοθεν τρέχων* R.V. violato metro dochmiaco.

1165. *ὦ τέκνον*] Socratis personam præfigunt R.V.

ὦ παῖ R.V. Vulgo *ὦ παῖ παῖ*. Imitatur locum Euripidis

Hecubæ 172. ὦ τέκνον, ὦ παῖ δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ' ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος αὐδὰν, ὦ τέκνον.

ἔξελθ'] ἔξελθ' ἔξελθ' Mutinensis unus.

1168. λαβὼν τὸν υἱόν] Legebatur σὺ λαβὼν, omissis τὸν υἱὸν, quod ex R.V. supplevi, in quibus est τὸν υἱόν σου. Codex unus Dobræi συλαβὼν, alius συλλαβών. συλλαβὼν an λαβὼν diceretur nihil intererat: sed τὸν υἱὸν hic omitti a poeta non magis poterat quam τὴν μείρακα in Pluto v. 1079. νῦν δ' ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα.

1169. ἰὼ ἰὼ (ἰῶ ἰῶ codex Harleianus Dobræi) τέκνον] ἰὼ in fine versus repetit V. Mihi totum hoc ἰὼ ἰὼ τέκνον ex superiore ὦ τέκνον confictum ab librario videtur.

1170. ἰοῦ ἰοῦ] Libri aliquot ἰοὺ ἰού. Scholiasta codicis Harleiani τὸ ἰῶ καὶ τὸ ἰοῦ ἐπὶ χαρᾶς περισπᾶται. Vid. schol. Pac. 317. et Suidam in ἰοῦ.

1172. εἶ πρῶτον] πρῶτον μὲν εἶ R.

1173. κἀντιλογικὸς] κἀντίλογος V.

1174. τὸ τί Phidippidi, sequentia Socrati tribuunt R.V.

1178. δὴ om R.V. aliique.

ἕνην] ἕνην cum spiritu aspero hic et infra libri plerique, inter quos R.V.

1180. εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖα] Proprie: *in quem* (diem) *se prytanea* (s. *sacramentum*) *mecum deposituros esse aiunt*, i. e. *se dicam mihi scripturos*, vel, *in jus me vocaturos esse aiunt.* Nimirum πρυτανεῖα ap. Athenienses erat fere idem quod Latini *sacramentum* vocabant, s. certa pecuniæ summa, quam judicio inter se contendentes tam actor quam reus in judicio deponebant, ea conditione, ut victus non solum partem suam ærario relinqueret, sed etiam victori (cujus sacramentum itidem ærario cedebat) parem pecuniæ summam restitueret. Hanc tantum inter *sacramentum* Romanorum et πρυτανεῖον Atheniensium puto fuisse differentiam, quod ap. Romanos *sacramentum* victi tantum ærario cederet, victor autem partem suam reciperet: ap. Athenienses autem tam victoris quam victi πρυτανεῖα ad ærarium redirent: ita tamen, ut (quod diximus) victus victorem indemnem præstaret, pari pecuniæ summa ei restituta. De *sacramento* Romanorum quod diximus, confirmari potest auctoritate Varronis, qui expresse dicit de

L. L. 4. extr. *Qui judicio vicerat, suum sacramentum a sacro auferebat: victi ad ærarium redibat.* De prytaneis Atheniensium exstat illustris locus ap. Polluc. 8, 38. cujus auctoritate nostra de iis sententia præcipue nititur. Hinc patet, quid h. l. et v. 1136. significet *θεῖναί τινι πρυτανεῖα*, nimirum proprie, *prytanea cum aliquo deponere;* vel *sacramento cum aliquo contendere:* per consequens vero, *in jus aliquem vocare.* Hinc v. 1189. comicus *κλῆσιν θεῖναι* appellat, quod ante dixerat *πρυτανεῖα θεῖναι.* KUST. Vid. Matthiæ in Miscellan. philol. vol. 1. p. 261. Boeckh. de œconom. civ. Athen. vol. 1. p. 385.

μοι] *μου* R.

1181. *ἀπολοῦσ'* R.V. Legebatur *ἀπολοῦντ'*. Ex conjectura correxerat Brunckius collato v. 1256.

αὔθ' οἱ] *αὐτοὶ* R.V.

1182. *γένοιτ'*] *γίνοιτ'* R.

ἡμέρα R. Legebatur *ἡμέραι.*

δύο] *δύω* R.V. aliique.

1184. *αὐτὴ*] Libri alii *αὐτὴ*, alii, ut R.V, *αὕτη.* Pauci *ἡ αὐτὴ.*

γένοιτ' ἂν R.V. aliique. *γένοιτ'* Ald.

1186. *δὲ τί*] *δὲ δὴ* (*δῆ* R.) *τί* R.V, ex v. 1178. *φοβεῖ δὲ δὴ τί*, ubi R.V. aliique *δὴ* omittunt.

1187. Alterum *ὁ* om. V.

1189. *ἐς* R.V. Vulgo *εἰς.*

1190. *ἔθηκεν*] *ἔδωκεν* codices quattuor.

ἐς] *εἰς* libri.

γε R.V. Vulgo *τε.*

1191. *γίγνοιντο*] *γένοιντο* Mutinensis unus.

1192. *ἵνα δὴ τί*] *ἵνα τί δὴ* codex Harleianus Dobræi. Quod fortasse corruptum est ex *ἵνα τί δὲ*—. Conf. ad Pac. 409.

προσέθηκεν] *προσέθηκ'* Cantabrig. primus.

μέλε] *μέλεε* libri plures, unus *μέλαιε.*

1195. *ὑπομανιῶν τὴν νουμηνίαν* R.

1197. *ἀρχαὶ*] *ἀρχαὶ* libri. *αἱ ἀρχαὶ* Athenæus 4. p. 171 c. qui versus 1196—1200. ex Nubibus prioribus citavit. Tum *ἔνην τε καὶ νέαν* V.

1198. Glossæ: *προτένθαι, λαίμαργοι. προὐτένθευσαν, ἐλαιμάργησαν, προέλαβον.* Hesychius: *προτένθαι, λίχνοι προαρπάζοντες.* Suidas: *προτένθαι, οἱ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν προσφαγίων ἀπογενόμενοι· οἱ προαρπάζοντες, καὶ μεταπιπράσκοντες πλείονος, οἱ νῦν*

μετάβολοι καλούμενοι· οἱ προλαμβάνοντες τὰ ὄψα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν κομισθῆναι. προὐτένθευσαν, προελιχνεύσαντο· προέλαβον τὴν προθεσμίαν, ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν, ἢ ὑπὸ τοῦ κερδαίνειν ἡττώμενοι. προτένθης, ὁ λίχνος. Sed aut ego fallor, aut falluntur quicunque in hoc comici loco nomen *προτένθαι* eo sensu, nempe pro *gulosis*, vel *propolis*, *cocionibus*, *arilatoribus*, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, seu cœtus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui Προτένθαι appellabantur. Hoc manifesto apparet ex Athenæi verbis loco supra citato: *εὑρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἐπὶ Κηφισοδώρου ἄρχοντος γενόμενον, ἐν ᾧ ὥσπερ τι σύστημα οἱ Προτένθαι εἰσὶ, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ὀνομαζόμενοι.* Ad istos Προτένθας, quos ab iis qui Atticas antiquitates illustrarunt, neglectos fuisse doleo, certo certius est comicum respicere. Vide Sam. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradit Eustathius ad Ἰλ. p. 720, 19. *προτένθης, ὁ ἐκ τοῦ τένδω γίνεται, τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προγεύστην.* Idem ad Odyss. p. 1874, 31. *ἐκ τοῦ τένδειν, ὅπερ ἐστὶν ἐσθίειν κατὰ τὸ,* (Hes. *ἔργ.* 524.) *ὃν πόδα τένδει, τὸν προτένθην ἐποίησαν, ὅς ἐστι προγεύστης.* BRUNCK.

γὰρ om. R.V.

ποιεῖν V. *ποεῖν* R. Legebatur *παθεῖν*.

1199. *ἵν' ὡς*] *ὅπως* R.V. aliique. In Dorvilliano ad *ἵν' ὡς* glossema est adscriptum *ὅπως λίαν*.

1203. *ἀριθμὸς*] Eurip. Heracl. 997. *εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλ' ἐτητύμως | ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα.* Horatius Epist. 1, 2, 27. *Nos numerus sumus et fruges consumere nati.* BERG.

πρόβατ' om. R.

νενησμένοι R.V. aliique et Suidas in *ἀμφορεαφόρους* et *νενημένην,* ubi recte interpretatur *ματαίως κέραμοι σεσωρευμένοι,* i. e. inutilis supellex. Vulgo *νεvασμένοι*. Conf. ad Eccles. 838.

1206. Iterum metris lyricis utitur, quemadmodum jam v. 1154. fecerat. *Στρεψίαδες* per jocum dictum esse pro *Στρεψιάδη* annotavit scholiasta.

1207. *τ'* om. V.

1208. *τρέφεις* R. aliique pauci. Vulgo *ἐκτρέφεις*.

1213. *εἰσάγων* R.V. aliique. Vulgo *εἰσαγαγών*. Ita *ἐξαγαγὼν* pro *ἐξάγων* vitiose scriptum in libris omnibus Eq. 282.

1214. ΠΑΣΙΑΣ] *δανειστὴς* R. hic et posthac.

προϊέναι] Promittere, prodere, i. e. credere, ut recte interpretatur scholiasta.

1215. ἦν εὐθὺς] Scribendum εὐθὺς ἦν cum R.V.

1216. ἀπερυθριᾶσαι R.V. aliique. Vulgo ἀπερυθριάσαι γε.

ἀπερυθριᾶσαι] Glossæ: ἀπερυθριῶ *depudesco, derubesco*, i. e. *ruborem pudoris indicem depono.* Suid. exponit ἀπαναισχυντῆσαι, de quo v. vid. Not. ad Alciphr. Epist. 1, 33. Heliodorus 8. p. 370. λανθάνειν μὲν οἰόμενοι καὶ ἐρυθριῶσιν, ἁλισκόμενοι δὲ ἀπαναισχυντοῦσι. Dicit igitur danista, satius futurum fuisse, si tunc quum primum peteretur ab ipso pecunia, denegasset; nam nunc non cogeretur hominem popularem flagitationibus suis sibi infensum reddere. BERG.

1217. ἕνεκα R.V. aliique. Vulgo οὕνεκα. Conf. ad v. 238.

1218. κλητεύσοντα] *Ut testis mihi sis, eum a me in jus vocatum.* Vide Suidam h v. Hesych. Harpocr. Etym. M. Duckeri. V. Ruhnken. ad Timæum p. 160. ἕλκω σ᾽ ἐκκλητεύσοντα R. ἕλκω σ᾽ ἐγκλητεύσοντα V.

1220. ἀτὰρ οὐδέ ποτέ γε (γε om. V.) τὴν πατρίδα καταισχυνῶ] Hoc ironice dicit, quasi res quædam esset præclara, quod Athenienses assidue in foro litigent, a quorum ingenio negat se discessurum danista, ne dedecori sit patriæ, quod fieret scilicet, si Strepsiadem dubitaret in jus vocare. Ita in Av. 1451. sycophanta non vult honestam aliquam artem exercere, veritus ne melior fiat, quam fuerint majores sui et sic genus suum dedecoret; τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ κ. τ. λ. BERG.

1221. καλοῦμαι] Id est καλέσομαι.

•1224. δώδεκα μνῶν] Vid. v. 22.

1225. ψαρὸν] Hesych. ψαροί: ποικίλοι, εἶδος χρώματος. De quo v. Stephani Thesaurum.

1226. ὃν R.V. aliique plurimi. Pauci οὐ cum Aldo.

1228. Στρ. μὰ] Legebatur τὸ χρέος. Στρ. μὰ. τὸ χρέος omittunt sex codices Dobræi aliique, servant R.V.

μὰ τὸν Δί᾽ Baroccianus A. B. et Cantabrig. tertius. μὰ Δί᾽ vulgo et R.V. In codice Dorvilliano interpolatum μὰ Δί᾽ οὐδέποτ᾽, οὐ γὰρ—.

οὐ γὰρ] οὐ δῆτ᾽ οὐ γὰρ codices aliquot, non R.V.

τότ᾽] ποτ R.V.

1231. ἀλλ᾽ om. R.V. In aliis quibusdam scriptum τί γὰρ ἄλλο γ᾽ ἂν vel τί γὰρ ἂν ἄλλο γ᾽.

1232. ταῦτ' ἐθελήσεις] ταῦτα θελήσεις V.

1233. Στρ. ποίους θεούς; R. Legebatur continuata Pasiæ oratione ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; Στρ. τοὺς (τοὺς om. V. aliique nonnulli) ποίους θεούς; Similiter apud Sophoclem Antig. 1281. e versu monometro inter trimetros posito τί δ' ἔστιν αὖ; trimetrum fecerunt librarii τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι; apud Euripidem autem Iphig. Aul. 1133. ἔχ' ἥσυχος in libris quibusdam omiserunt. Monometro ἀλλ' οὐ σχολή in Acharn. 407. utitur Aristophanes.

1234. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ] Nempe juxta Solonis legem, qua per *tres deos* Athenis jurare jubebantur, ut ea de re præter Hesychium, Pollux 8, 142. et quidem, quod ibi dicitur, per τρεῖς θεοὺς, Ἱκέσιον, Καθάρσιον, Ἐξακεστήριον, quæ tamen erant tria unius Jovis nomina. Idem vero, sed ut de tribus aliis distinctis numinibus et tamquam lege jam ante Solonem a Dracone lata, observatum olim legi in scholiis Voss. cod. ad Hom. Il. O, 36.: διὰ τριῶν ἔθος ὀμνύναι, ὡς Δράκων ἔταξε, Δία, Ποσειδῶνα, Ἀθηνᾶν· οἱ δὲ Δία, Ποσειδῶνα, Δήμητραν· ὡς δὴ Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ Τιμοκράτους, nempe in jurejurando Heliastarum p. 470. [p. 747. Reisk.] cujus oratoris verba haud omisit Petitus de Leg. Att. p. 349. [438. Wess.] Ad hunc vero Atheniensium morem, sed memoratis præter Jovem duobus aliis numinibus respicit Plato Leg. 11. p. 936. ubi de eo dicitur, qui ad testimonium ferendum est in curiam citatus: ἐὰν δὲ εἰδέναι μὴ φῇ, τοὺς τρεῖς θεοὺς, Δία καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Θέμιν ἀπομόσας, ἦ μὴν μὴ εἰδέναι, ἀπαλλαττέσθω τῆς δίκης. Qua ratione factum vidimus v. 627. ut Socrates per tria itidem numina jurare dicatur, Ἀναπνοὴν, Χάος et Ἀέρα, sicut alibi per Canem, Anserem et Platanum; qui tamen ap. Platonem tres agnosceret potissimum Atheniensium deos, Jovem, Apollinem et Minervam. Unde etiam per tres illos deos jurantem cernimus Demosth. in Mid. p. 373. [p. 578. Reisk.] νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, et quidem, quod ait ibi Ulpian. ὡς τῶν ἄλλων ἐξοχωτάτους. Idem tamen orator per Jovem, Apollinem et Cererem jurat adv. Callipp. p. 680. [p. 1238. et Aristophanes Eq. 941.] Adde Athenis in Ardetto juratum per Apollinem Πατρῷον, Cererem, ac Jovem Βασιλέα, juxta Poll. 8. c. 12. SPANH.

1235. κἂν] καὶ R.V. Tum προκαταθείην V. aliique nonnulli.

"Vulgatum verum est: sacramento, quod deponendum est, "addiderim tres obolos, ut liceat jurare." ERNESTI.

γ' om R.

1236. ἕνεκ'] Libri aliquot οὕνεκ'. Vid. ad v. 238.

1237. ἁλσὶν διασμηχθεὶς] Recte unus ex scholiastis, ὡς ἐπὶ κεράμῳ ἢ ἀσκῷ τὸν λόγον ποιεῖται, οἵτινες σμηχόμενοι ἁλσὶ βελτίονες γίνονται· ἅμα δὲ ὅτι τοὺς ὑπὸ μέθης παραφρονοῦντας ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ διαβρέχομεν καὶ ὠφελοῦνται. Quem morem tangit Libanius vol. 4. p. 991, 27. τοὺς γὰρ παραφρονοῦντας δι' οἶνον ἔλαιον πέφυκεν εἰς νοῦν ἐπανάγειν. ubi Aristophanis locum comparavit Federicus Morellius. De verbo διασμηχθεὶς dixit Lobeck. ad Phrynich. p. 253. In διαμιχθεὶς corruptum est apud Chœroboscum in Bekkeri Anecd. p. 1316. Ibidem ὄνοιτο scriptum pro ὄναιτ'.

1238. ἓξ χόας χωρήσεται] Antiphanes comicus ap. Athen. 12. p. 552. τοῦτον οὖν δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος ἀσκὸν καλοῦσι πάντες οἱ ἐπιχώριοι. Sic et danistam videtur Streps. ridere, non solum tamquam crassum, verum etiam tamquam multum vini. In Ach. 1001. ἀσκὸν Κτησιφῶντος· ubi scholia: ὡς παχὺς καὶ προγάστωρ ὁ Κτησιφῶν κωμῳδεῖται. BERG.

χόας] Libri vel χοᾶς vel χοάς. Utrumque legit scholiasta.

1240. θαυμασίως] γ' addit A.

1243. εἴτ'] εἴτε γ' A. C. D. R. V. et Dorvillianus.

μοι om. R.V. aliique nonnulli. δὴ duo codices Dobræi.

1246. μοι R. σοι V. aliique et Ald. In Harleiano uno est σοι δοκεῖ μοι.

1247. ἀπαιτῶν] Codices ἀπαιτῶν, quod est in R.V, vel ὡπαιτῶν vel ὁ 'παιτῶν.

1250. Idem versus 118. Male hic aliquot codices et Ald. οὐδ' ὀβολὸν ἂν οὐδενί.

1254. καὶ τοῦτ'] Libri quidam deteriores καίτοι γ'.

1256. καὶ προσαπολεῖς V. καὶ προσαποβαλεῖς R. et duo codices Dobræi. Legebatur προσαποβαλεῖς sine καί: quod revocandum.

1260. ἔα] Libri aliquot ἔα ter repetitum Amyniæ tribuunt.

τίς οὑτοσί ποθ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν] τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος R.V. Quæ librarii conjectura est senarium ab ἔα incipientem utcunque restituentis.

οὔ τί που A. D. R. V. Vulgo ἤ τί που. Scholiasta Dionis

Chrys. vol. 2. p. 651. τὸ μὴ οὖν ἀντὶ τοῦ ἆρα· ἔστι δὲ ἐρωτηματικὸν, ὡς ἐνταῦθα καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, μὴ οὖν τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. Qui codicis sui glossema pro verbis poetæ usus est more novitiorum grammaticorum, de quo dixi ad Soph. Antig. 324. Neque enim hac lectione uti velim ad conjecturam οὔ τι μὴ, quod legitur Eccles. 756.

1261. τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων] δαιμόνων pro παίδων, inquit schol., παρ' ὑπόνοιαν. Quoniam tragicorum more dixisset, ἰώ μοι, μοι; nempe ut ap. Soph. quoque Ajac. 897. 946. 948. Eurip. Electr. 1167. et alibi. Erant autem Carcino, tragico poetæ, tres filii, ex quibus duo erant tragici saltatores, unus poeta tragicus. Aut proprie accipiendum δαιμόνων K., quia Carcinus introduxerit alicubi deos ita lamentantes, ut danista h. l., ut in iisdem est scholiis. BERG. Conf. schol. ad Pacis v. 781.

1263. Idem versus Acharn. 1019.

1266. Notus Tlepolemus Herculis e captiva muliere filius, de quo sic Homerus in catalogo: Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, | αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα | ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὄζον Ἄρηος. Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam tragœdia, ad quam alludit comicus, et unde videtur ista παρῳδῆσαι, ἰώ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, et ὦ σκληρὲ δαῖμον—quæ postrema desumta sunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunas suas conquerentem Amyniam percunctatur: *Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?* BRUNCK.

δαί σε Τληπόλεμος] δέ σε τληπόλεμος V. aliique non pauci: unde in Dorvilliano et Cantabrig. tertio interpolatum τί δὲ Τληπόλεμός σε πώποτ' εἴργασται κακόν.

ποτ'] πώποτ' V.

1269. ἄλλως τε (γε R.V. et quattuor alii codices) μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι] Abest hic versus ab duobus nullius pretii codicibus. μέντοι καὶ pro καὶ μέντοι dictum ut πρὶν ταῦτα καὶ φράσαι μοι pro καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι μοι in Pluto v. 259.

1271. γ' ἐμοὶ] γέ μοι R.V.

1272. ἵππους] γ' addunt libri pauci.

1273. ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών] Dicitur proverbialiter ἀπ' ὄνου πεσεῖν de imperito homine, quasi qui nec asinis uti possit,

nedum ut equis, ut notat scholiasta. BERG. V. Zenob. 2, 57.

1275. ὑγιαίνεις] ὑγιαίνοις quattuor codices, quorum tamen in uno est gl. ὑγιῶς ἔχεις.

1276. ὥσπερ] Pac. 234. καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

1277. προσκεκλήσεσθαι γέ μοι] προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς R.V. aliique nonnulli, ex conjectura librarii qui verbo δοκεῖς ex superiore versu repetito locum facere vellet. Similem interpolationem notavimus v. 1260. Verissima est scriptura vulgata, quam in libro suo invenit Suidas in προσκεκλήσεσθαι.

1278. μἀποδώσεις] Scribebatur μὴ 'ποδώσεις (ἀποδώσεις R.). Veram crasis exprimendæ rationem libri antiqui non raro servarunt in μὴ ἀλλά particulis in μἀλλά contractis.

1279. et 1288. ἀεὶ R.V. Vulgo αἰεί.

1280. ταυτὸ] Libri pauci αὐτό.

τοὖθ'] τὸ θ' R.

1282. οὐδέ] οὐδέν R. V.

1285. Male in libris quibusdam comma post τἀργυρίου positum.

1286. ἀπόδος γε] Scribendum ἀπόδοτε ex R.V. Strepsiadem ejusque filium dicit.

1295. ποιῆσαι] ποῆσαι R.

1296. ἀποδιώξει Elmsleius ad Acharn. 278. Libri ἀποδιώξεις.

ἀπὸ] ἐκ R.V. aliique et Ald., male. Vid. Vesp. 456. Pac. 1221.

1297. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι testi tribuebantur. Correctum ex A. B. D. R. V.

1298. σαμφόρα] σαπφόρα aliquot codices. πασία R.V. Quorum V. sæpius in hoc colloquio Pasiæ tribuit quæ Amyniæ sunt.

1299. ᾄξεις] Libri multi ἄξεις.

ἐπιαλῶ] ἐπὶ ἀλῶ R. ἐπὶ ἄλλων (γρ. ἐπεὶ ἀλῶ) V. Aliorum librorum vitia sunt ἐπεὶ ἁλῶ (quod in plurimis est), ἐπεὶ ἀλῷ, ἐπί τ' ἀλῶ, ἐπεί γ' ἀλῶ. Alia verbi forma φιαλεῖν utitur in Vesp. 1348. in Pace 432. ad quos locos v. schol.

1301. σ' ἆρα] σ' paucis in libris omissum, in duobus recentibus ἄρα σε scriptum.

1308. λήψεταί τι] Hermannus. τι λήψεται A. C. et Mutinensis primus. Vulgo omissum τι.

1309. *σοφιστὴν* * | * *ὧν*] Lacunam recte explere videtur Reisigius *σοφιστὴν ἴσως* | *ἀνθ' ὧν*.

1310. *λαβεῖν κακόν τι* vel *κακὸν λαβεῖν τι*, quod præstat, Hermannus. Libri *τι κακὸν λαβεῖν*.

1312. *ἐπέζει*] Legebatur *ἐζήτει*. *ἐπεζήτει* R.V. aliique.

1314. *γνώμας*] *τ'* addunt R.V. et Ald.: omittunt A. B. et Dorvillianus.

1319. *ἴσως δ', ἴσως*—Sic tres codd. [R.V. aliique.] In C. ut in impressis, particula adversativa perperam omissa.—*βουλήσεται*. Superscripta glossa in D. *ἐπὶ* (scr. *ἐπεὶ*) *μείζω κακὰ πείσεται, ἢ φέρειν οἷός τε εἶναι*. Glossam hanc in textum intulit librarius cod. C. in quo sic scripti et distincti versus: *οἷσπερ ἂν ξυγγένηται. ἐπεὶ μείζω κακὰ πείσεται* | *ἢ φέρειν οἷός τ' εἶναι κἂν λέγῃ παμπόνηρα* | *ἴσως ἴσως βουλήσεται κᾆφωνον αὐτὸν εἶναι*. BRUNCK. Glossema illud etiam V. aliique nonnulli habent, quorum in uno librarius, qui poetæ verba legere sibi videretur, supra scripsit *μείζονα μέλλει παθεῖν παρὸ ὑπομένειν δυνατὸς εἶναι*.

1329. *οἶσθ'*] *ἴσθ'* Ald. et aliquot codices.

καὶ in V. aliisque nonnullis omissum: unde *δὴ* interpolatum in Ald. et codicibus quibusdam.

1331. *ῥόδοις*] Conf. v. 910.

1332. *ὡς*] *ὥστ'* V.

1338. *μέλε*] *μέλεε* vel *μέλαιε* codices Dobræi.

1340. *μέλλεις*] *μ'* addunt A. C. D. aliique, non R.V.

ἀναπείσειν] *ἀναπείθειν* A. aliique pauci.

1344. *λέξεις*] *λέγεις* R. et unus Dobræi.

1347. *'πεποίθειν* Dawesius. *πεποίθει* R. *πέποιθ'* V. aliique. Vulgo *πέποιθεν*.

1349. 1350. Intactam reliqui Ravennatis Venetique libri et distinctionem versuum et scripturam ab aliis aliter, sed parum probabiliter, correctam. Postrema ista *ἐστὶ τἀνθρώπου* non improbabile est delenda esse, excidisse autem tot syllabas quot ad integritatem utriusque versus opus est. Alter versus fortasse fuit *δῆλον δὲ τὸ λῆμα*. Vulgo hæc sic interpolata leguntur *ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ θρασύνεται· δῆλόν γε τὸ* | *λῆμ' ἐστὶ τἀνθρώπου*: unde Bentleius *λῆμ' ἐστὶ τὸ τἀνδρός*. *γε* om. R. V. aliique nonnulli.

1352. *ἤδη*] *ᾔδει* (*ἔ* superscr.) Dorvillianus.

λέγειν χρὴ] χρὴ λέγειν Baroccianus 43. et Harleianus Dobræi. Iidem codices et Mutinenses duo πρὸς τὸν χορόν. In Cantabr. tertio τὸν ab interprete adscriptum.

1353. πρῶτον] τοπρῶτον Ald. et aliquot codices.

1354. εἱστιώμεθ'] ἑστιώμεθ' R.V.

1356. Κρῖον] Hermannus. Scribebatur κριόν. Κρῖος recte scribitur apud Herodotum 6, 50. De Simonidis carmine in Crium Æginetam vide annotationem ad scholia.

ἐπέχθη] Codicum quorundam vitia sunt ἐπαίχθη, ἐπήχθη, ἐπλέχθη.

1357. εὐθέως] εὐθὺς V. aliique nonnulli: unde in recentioribus quibusdam et Ald. interpolatum εὐθὺς ὡς.

1358. κάχρυς] Quattuor codices [aliique] κάγχρυς. Gl. πεφρυγμένας κριθάς. Mulieres in pistrino molentes cantu laborem fallebant, erantque iis peculiares quædam cantilenæ, ἐπιμύλιοι ᾠδαὶ dictæ. Harum exemplum e Plutarcho [Moral. p. 157 d.] enotat Casaubonus ad Athenæum 14, 3. Ἄλει, μύλα, ἄλει· καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ, μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. BRUNCK. Vide Athen. 14. p. 618 d.

1359. χρῆν σε τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι Bentleius. Legebatur χρῆν σέ γ' ἄρα τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι. Quæ futilis est conjectura correctoris metrici, qui quum scriptum invenisset χρῆν σε τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι neque animadvertisset τε particulam excidisse, duplicem huic versui intulit corruptelam. Nam et γ' ἄρα posuit imperite et infinitivi τύπτεσθαι syllaba ultima brevi usus est recentiorum Græcorum more. Lectionem partim antiquam partim interpolatam exhibent A. D. et (quem τε omittere suspicor) R. χρῆν σ' ἄρα τύπτεσθαί τε καὶ πατεῖσθαι. A. quibus Mutinensis primus in eo tantum discedit quod γε pro τε scriptum habet, V. autem duoque alii Mutinenses χρῆν σ' ἄρα (ἄλλα V.) τύπτεσθαι καὶ πατεῖσθαι. Suorum librorum varietatem memorat Dobræus "εὐθὺς ἆρα (primo ἄρα) χρῆν σε τ. 1. "χρῆν σ' ἄρα τ. 3. 5. χρὴν γ' ἄρα τ. 4. (sic) χρῆν σέ γ' αρα τ. "2. 6. καὶ πατ. om. 4. τύπ. καὶ π. ceteri quinque, sine τε."

1360. ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα] Libanius vol. 4. p. 625, 13. μὴ πλείω τῶν τεττίγων ἐσθίειν.

1361. τοιαῦτα] τοῖα V.

ἔνδον om. R.V, quidam ante ἔλεγεν ponunt.

νῦν] καὶ νῦν V. aliique pauci.

1362. ἔφασκ'] ἔφασκεν R.

1364. μυρρίνην] Quasi scolion caneret; nam qui in convivio scolion canebat, is myrti aut lauri ramum tenebat manu, ut patet ex illo schol. loco, quem ante adduxi. Ibi autem schol. de scoliis loquitur. Idem fere dicit in Ran. ad 1337. ex Aristoxeno et Phyllide: etiam ad præsentem hunc in Nub. locum ex Dicæarcho. BERG.

1365. εὐθὺς om. V.

1366. ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς] Versus non scriptus, ut opinor, ab Aristophane. Consecutionem sententiarum ut aliquo modo expedirent, Schuetzius hunc versum post 1364. transposuit in locum vulgato non multo commodiorem, Brunckius autem, codicis cujusdam glossemate οὐκ ᾄσω δηλαδὴ inductus, Strepsiadem hæc ut Phidippidis verba ironice dicta memorare putavit. Quod ineptum est.

1367. ἀξύστατον libri optimi: alii ἀσύστατον cum Ald. Suidas. ἀξύστατον καὶ ἄστατον περὶ Αἰσχύλου λέγει 'Αριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ οὐ ξυνεστῶτα οὐδὲ πυκνόν· ἀλλ' ἀραιὸν ἐν τῇ ποιήσει καὶ κομπώδη· ἢ ἀδιάθετον, ἢ ἀπιθάνως συντιθέντα.

1368. ὀρεχθεῖν] Gl. κινηθῆναι πρὸς ὀργήν. Homericum est verbum. Eustathius ad Il. ψ, 30. p. 1285, 60. τῶν δὲ 'Ομηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθεον, μίμημά ἐστι τραχέος ἤχου γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ (11, 43.) ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι καθ' ὁμοιότητα τοῦ (Odyss. ε, 402.) ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Simile est Homericum κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει. BRUNCK.

1371. ὁ δ' εὐθὺς ᾖσ' Εὐριπίδου] Sic bene D. [R. aliique.] Tres alii [et V. et sex libri Dobræi] ᾖσεν Εὐριπίδου. Vulgo ᾖς ἐξ Εὐριπίδου. Utrumque mendosissimum. BRUNCK.

ἐβίνει] Legebatur ἐκίνει.

1372. ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν] Macareus Æoli filius Canacen sororem suam vitiavit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. 2, 384.

Nobilis est Canace fratris amore sui.

Fundus hujus fabulæ est apud Homerum Odyss κ. initio. BRUNCK. ὁ'δελφὸς duo codices.

1373. κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην C. et R, nisi quod R. κἀγ' οὐκ ἔτ' scriptum habet, quod servari debebat crasi restituta

κἀγοὐκέτ'. Cujus ignari librarii in codicibus aliis aliter interpolarunt. Proxime ab vera scriptura absunt A.V. aliique libri nonnulli κἀγὼ δ' οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην (ἐξηνειχόμην) exhibentes, longius alii, quorum D. et Ald. ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην.

1374. κᾆτ' ἐντεῦθεν] κἀντεῦθεν R.V. et reliqui omnes præter C. Unde in deterioribus quibusdam libris interpolatum κἀντεῦθεν οὖν οἷον εἰκός, vel κἀντεῦθεν οἷον εἰκὸς ἦν γε.

1375. ἠρειδόμεσθ' A.D.R.V. aliique cum Suida in ἔπος et Eustathio p. 1327, 14. Vulgo ἠριζόμεσθ'. "Ἐρείδειν vel ἐρείδεσθαι dicitur, magno nisu, certatim et cum quadam contentione aliquid facere (proprie, *incumbere alicui rei*), per metaphoram, sumtam a remigibus, qui quum strenue remigare volunt, remis incumbunt. Schol. ad Pac. 25. ἐρείδειν φασὶν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως γινόμενον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. Hinc ἐρείδειν pro *avide edere* dicitur Nostr. Pac. 31, pro *subigere* vel *subagitare feminam* Eccl. 612. et Thesm. 495, pro *magno nisu aliquid jaculari* Eqq. 625. Non mirum ergo est, eamdem vocem hic accipi pro, *verbis contendere*, quoniam id magno cum nisu fieri solet. Eustath. loco ante laud. τὸ δὲ ἐρείδεσθαι καὶ ἐν λόγοις γίνεται· ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα· ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα." KUST. Ran. 914. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς μελῶν, ἐφεξῆς τέτταρας. Equit. 627. ὁ δ' ἄρ' ἀναρρηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων. Adde supra v. 558. πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον. SPANH.

1376. κἀπέτριβεν] κἀπέθλιβε R. κἀπέθλιβεν V. Vulgatam scripturam habet Suidas.

1378. εἴπω] In εἶπον corruptum apud Joannem Alex. τονικ. παραγγ. p. 32, 4.

1379. αὖ om. V.

τυπτήσομαι] Scribendum τυπήσομαι cum Buttmanno Gramm. vol. 2. p. 55.

ἐν δίκῃ γ' ἂν R.V. aliique plurimi. Quod recepi γ' ἂν in γε mutato. Vulgo ἐνδίκως γάρ. Vesp. 508. νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'.

1382. βρῦν] Ad hunc locum referenda Antiatticistæ glossa p. 85, 28: Βρῦ· ἐπὶ τοῦ πιεῖν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις β'. Quam formam agnoscit Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 31, 9: Βρῦ· τὸ ὑποκόρισμα, ὅ ἐστι λεγόμενον τοῖς παιδίοις σύμβολον τοῦ πιεῖν·

ὅπερ ἔνιοι σὺν τῷ ο γράφουσι, βροῦ. Ex his facilis est Hesychii glossarum emendatio, Βροῦς· *πιεῖν*, ubi scrib. Βροῦ, et Βρῦλ· *πιεῖν*, ubi non Βρῦλλαι cum Musuro, sed Βρῦ vel Βρῦν corrigendum, aut, si verbo usus est Hesychius, Βρῦλαι. Βρύλλων dixit Aristophanes Equit. 1126.

1384. *κακκᾶν*] *κακᾶν* Ald. et pauci codices.

ἂν οὐκ] *οὐκ ἂν* R.V.

1385. *δ' ἐμὲ* A. Vulgo *δέ με*, quod servant R.V.

1388. *ἔξω ἐξενεγκεῖν* (quod recte in aliis *'ξενεγκεῖν* scriptum) R.V. *ἔξω γ' ἐξενεγκεῖν* Mutinenses duo. Vulgo *ἔξω γ' ἐνεγκεῖν*.

1389. *ἀλλὰ πνιγόμενος* R.V. Vulgo *ἀλλ' ἀποπνιγόμενος*.

1390. *'ποίησα*] *'πόησα* R.

1391. *τὰς καρδίας πηδᾶν*] Imitatus est Philostratus Vit. Apoll. 1, 37. ERNESTI.

1393. *ἐξειργασμένος*] Excultus doctrina, arte dicendi. ERNESTI.

1395. *λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου*] Emerimus ne erebintho quidem, i. e. nullius pretii erit. Plauti locum Mil. 2, 3, 45. comparavit Brunckius, *Non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce*.

1396. *ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου*] Diphilus apud Athen. 6. p. 236 c. *τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἀλλ' οὐδ' αἷμ' ἔχει.* BERG. Demosth. procem. p. 1455, 18. *τῶν μὲν ἡμετέρων ψηφισμάτων ἀλλ' οὐδὲ μικρότατον φροντίζουσι.* Athen. 14. p. 661 e. *οὐχ ἁρμόττειν φασὶ τὴν μαγειρικὴν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τυχοῦσι τῶν ἐλευθέρων.* Hæc et alia attulit Dobræus.

1401. *τὸν νοῦν μόνῃ*] Vulgo *μόνῃ τὸν νοῦν*. Verum verborum ordinem, olim a Bentleio restitutum, præbuerunt R, in quo *τὸν νοῦν μόνον*, et V, in quo *τὸν νοῦν μου* scriptum.

1402. *οὐδ'*] *οὐκ* V.

ᾖ] Libri *ἦν*.

πρὶν ἐξαμαρτεῖν] *πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν* A. Neophron apud Stobæum Floril. 20, 34. *εἶεν, τί δράσεις, θυμέ ; βούλευσαι καλῶς, | πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν.* Recte Porsonus in Adversar. p. 295. *πρὶν ἐξαμαρτεῖν.* Neque enim *πρὶν ἢ* dixerunt Attici veteres.

1403. *μ' οὑτοσὶ* om. V. *μ' οὗτος* R.

1409. *πρῶτ'*] *πρῶτον* V.

σε] *γε* Ald. et aliquot codd. In aliis omissa hæc vocula.

ἔτυπτες] *ἐτύπτησας* R.V. Hoc est *ἔτυπτες* et *ἔτυψας*.

1412. τύπτειν τ'] τύπτειν δ' V. τ' om. R. τύπτοντ' quattuor codices recentes.

ἐπειδήπερ γε] γε om. R.V. aliique et Ald.: habent tres Parisini totidemque Dobræi.

1415. κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;] Parodia versus Euripidei Alcestis 691. χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; quo etiam in Thesmophoriazusis utitur v. 194. Inde factum ut tetrametris senarium immiscuerit. Quo non intellecto infimæ ætatis librarius aliquis, cujus conjecturam deteriores Mss. servarunt, τίη δή in fine versus adjecit, quod in libros editos primus intulit Francinius editionis Juntinæ secundæ auctor.

1416. σὺ] γε libri deteriores.

1418. εἰκὸς δὲ] Scribendum εἰκός τε cum A. R.

μᾶλλον A. D. R. aliique nonnulli. Plerique, inter quos V. μάλιστα cum Ald.

ἢ νέους Kusterus. Libri vel ἢ τοὺς νέους vel, quod est in V. et quinque codicibus Dobræi, ἢ τοὺς νεωτέρους.

τι om. V. aliique plurimi.

1421. θεὶς] τιθεὶς R.V. et duo codices Dobræi.

ἦν τὸ πρῶτον] τὸ πρῶτον ἦν iidem codices Dobræi.

1426. αὐτοῖς] αὐτοὺς R.

1427. ἀλεκτρυόνας] ἀλεκτρυοῦς Porsonus. Vid. ad v. 663. Quod si recte conjecit Porsonus, v. 1430. quoque ἀλεκτρυοῦς scribi præstabit.

1428. καίτοι τί διαφέρουσιν A. C. καίτοι τί διαφέρουσιν οὐδὲν R.V. Ex quo orta est lectio vulgata καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν aliæque recentiorum codicum interpolationes.

1429. πλὴν] γ', quam particulam post πλήν inferre amant librarii, addunt V. et duodecim circiter alii codices.

1431. ξύλον] πλεῖον R. Pauci codices ξύλῳ.

1436. τεθνήξεις Dawesius. Libri τεθνήξει vel τεθνήξῃ. Vid. Elmsl. ad Acharn. 590.

1439. μὴ] μα R.

1441. γ' om. R. et Dorvillianus.

ἀχθέσει] ἀπεχθέσει R.

1442. τί μ' ἐκ R.V. aliique. Vulgo τί δή μ' ἐκ.

ἐπωφελήσεις] Libri plures ὠφελήσεις, unde multiplices pro-

dierunt recentiorum codicum interpolationes et ipsum illud τί δή μ' ἐκ. Quod qui primus posuit, tetrametrum fecit politicum πῶς δή; δίδαξον γάρ τί δή μ' ἐκ τούτων ὠφελήσεις. Cujusmodi corruptelis Plutus Nubes et Ranæ, quæ fabulæ medii ævi temporibus fere solæ sunt in scholis lectitatæ, præ ceteris obnoxiæ fuerunt.

1444. τί φῄς τί φῄς σύ A. D. τί φῄς σύ R.V. aliique. Vulgo τί δῆτα φῄς σύ.

1445. Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari: κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἔστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν. Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira excandescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga maternum uterum. τί φῄς; τί φῄς σύ; τοὖθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. Et hoc quidem verum est. Acumen autem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit comicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem foventemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait: πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, | τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα. | ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν. Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribe Euripidea p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incideret, minus decenter et pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damnosa, quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert scholiastes Euripidis ad locum modo citatum: ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη; BRUNCK.

τί δ' ἢν ἔχων] τί δῆτ' ἀνέχων R. τί δῆτ' ἂν ἔχων V.

1446. λόγον om. R.

1448. δ'] δῆτ' V. Idem ταύτην pro ταυτί.

ποιῇς] ποῇς R. et ποοῦμεν 1458. ποήσω 1488. ποεῖς et ποῶ 1495. Quam diversitatem, notatam per tres primas fabulas

(Acharnenses Equites Nubes), omittam in octo reliquis. Simplicem vocalem R. etiam ubi metrum diphthongum postulat præbet interdum, velut v. 1502.

1449. *σεαυτὸν*] *σαυτὸν* R. *ἑαυτὸν* V.

1450. *ἐς*] *εἰς* V.

1455. *σεαυτὸν*] *ἑαυτὸν* aliquot libri.

ἐς] *ἐς τὰ* R.V.

1456. *ταῦτ' οὔ*] *ταῦτά γ' οὔ* Ald. et pauci codices.

ἠγορεύετε] *ἠγορεύσατε* V. aliique nonnulli.

1457. *ἐπῄρετε* R. Vulgo *ἐπῄρατε*.

1458. *ἡμεῖς* R.V. Vulgo *ἀεὶ*.

ὅντιν' ἂν Porsonus. Libri *ὅταν* (vel *ὅτ' ἂν*) *τινά*.

1460. *ἐς*] *εἰς* R.V.

1462. *ὤμοι* codices. *οἴμοι* Ald. Quod revocandum. Eadem diversitas 1473. Vesp. 202.

1465. *Σωκράτη* Ald. *σωκράτην* codices, ut videtur, omnes.

1466. *ἐλθ'*] *ἐλθὼν* R.V. aliique plurimi.

κἄμ'] *κἀμέ γ'* V.

ἐξηπάτων] *ἐξηπάτουν* R.V.

1468. *καταιδέσθητι πατρῷον Δία*] Verba vel ex tragœdia petita vel ad tragœdiæ sermonem composita arguit mensura vocabuli *πατρῷον*. De Jove *πατρῴῳ* dixit Lobeck. Aglaoph. p. 771.

1470. *τις*] *τι* R. *τίς* V.

οὐκ ἔστ' οὐκ, ἐπεὶ R. *οὐκ ἔστιν οὐκ, ἐπεὶ* V. Alii *οὐκ ἔστι* (vel *ἔστιν*) *γ' ἐπεὶ*, vel *οὐκ ἔνεστ' ἐπεὶ* cum Ald.

1471. His verbis Strepsiades usus erat v. 828.

1472. *τοῦτ'* (*ταῦτ'* A.)] Expulsum Jovem esse neque amplius regnare. Frustra Bentleius corrigebat *τότ' ᾠόμην Δία τουτονὶ τὸν Δῖνον*.

1473. *διὰ*] *δία* C. *δια* sine accentu R.V.

οἴμοι] *ὤμοι* codices Dobræi.

1474. Hæc dicens Strepsiades, id quod per *δῖνον* intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros *κεραμεοῦν βαθὺ ποτήριον, ὃ καλεῖται δῖνος, ὅπερ ἄνω εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει*. Glossa ad hunc locum *καυκίον πήλινον*. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam *'Αγυιᾶ* vocabant. Vide ad Thesm. 489. Probabile est comicum, ut Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena ex-

hibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγυιεὺς erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti κισσυβίου seu *poculi* effictum: idque ostendens rusticus ait: *sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc.* Nunc eo sensu nomen δῖνος accipit Strepsiades: at supra v. 380. ubi ait: Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθη, | ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων. nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam *aëris et cœli rotationem*, Δῖνον arbitratur eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno ejecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. Quod nunc ei filius regerit. BRUNCK. Perabsurdum est commentum scholiastarum de Dino testaceo, quo nihil alienius ab Socratis numinibus cogitari potest. Mihi non dubitandum videtur quin versus hic ὅτε (libri aliquot ὅτι) καὶ σὲ χυτρεοῦν (χυτραιοῦν R.) ὄντα θεὸν ἡγησάμην ab interprete confictus sit δεικτικὸν illud τουτονί (de quo v. ad v. 83.) explicante ad eamque rem vasculum adhibente quod δῖνον Græci vocant nomine a forma ducto.

1475. φληνάφα R.V. aliique plurimi. Vulgo φληνάφει. Eodem vitio in Eq. 644. codex unus ἐφληνάφει pro ἐφληνάφα.

1477. ἐξέβαλλον R.V. aliique. Vulgo ἐξέβαλον.

τοὺς Mutinensis primus (qui ἐξέβαλον servare videtur). Vulgo καὶ τούς.

Σωκράτη] σωκράτην codices plerique.

1480. παρανοήσαντος] παρανομήσαντος V. Male. παρανοίας dixerat v. 1476.

1481. μοι] μου A. R.

1482. διωκάθω] Subjunctivus aoristi. Vid. ad Eq. 698.

1483. ὀρθῶς παραινεῖς] Ad h. l. est παρεπιγραφή· ὥσπερ εἰπόντος αὐτῷ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Sic ap. Plautum [Menæchm. 5, 2, 95.] Menæchmus Sosicles furere se assimulans Apollinem, tamquam præsentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,
Ni jam ex meis oculis abscedat in malam magnam crucem?
Faciam, quod jubes, Apollo.

Facetissima est tota ista Plautina scena, ubi ista Sosiclis v. 85.

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat
Ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.

BRUNCK.

δικορραφεῖν] Apollodorus apud Stobæum Floril. 46, 15. ab Spanh. citatus, ψεύδετ' ἐπιορκεῖ μαρτυρεῖ δικορραφεῖ.

1484. ἐμπιπράναι] ἐμπιπρᾶναι V. ἐμπιμπράναι Baroccianus 127. a prima manu. Vid. ad Acharn. 447.

1485. ἀδολεσχῶν] Usitata philosophorum appellatio: vid. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. 1, 2, 31. HERMANN.

1488. 1489. Horum versuum ordo inversus est in Ald. et deterioribus quibusdam codicibus.

1492. κεὶ codices plerique omnes. κἂν vulgo: unde in uno alterove εἴσ' in ὦσ' est mutatum.

1495. ΣΤΡ.] ξανθ. οἰκ. V.

1497. et 1499. ἀπολεῖς ἀπολεῖς Socrati tribuunt R.V.

1499. καὶ om. R.V.

1503. ΣΤΡ.] ξανθ. οἰκ. V. οικ R. Utitur Strepsiades Socratis verbis v. 225.

1504. οἴμοι] ὤμοι aliquot codices.

1505. 1506. inverso ordine leguntur in Ald. Correctum ex codicibus.

1505. ΧΑΙΡ.] μαθ. R. ἕτερος φιλόσοφος V.

1506. μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβριζέτην] μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε D. R. aliique nonnulli. μαθόντες εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε V. Novem alii μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς (vel εἰς) τοὺς θεούς. Tres μαθόνθ' (vel μαθόντ') ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς. Unde Elmsleius ad Acharn. 733. μαθόντ' ὑβριζέτην ἐς τοὺς θεούς. Quod recepi, servato tamen ordine verborum, qui est in libris antiquis. Nunc mihi probabilius videtur poetam ὑβρίζετε et ἐσκοπεῖσθε scripsisse, librarios vero, qui hæc ad Socratem et Chærephontem referrent, dualem posuisse. Ceterum in codice Dorvilliano et Barocciano 43. annotatum παθόντες.

1507. ἐσκοπεῖσθον A. D. et unus Dobræi. Vulgo ἐσκοπεῖσθε, quod revocandum. Quattuor codices ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας.

1508. ἑρμ. præfixum in R. ἑρμῆς in V.

1510. γε om. R.V.

τό γε τήμερον ἡμῖν] Mœris p. 364. (210, 14. ed. Bekk.) τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς· ὡς Νεφέλαις· κεχόρευται γὰρ μετρίως ἡμῖν τοῦ τήμερον εἶναι· memoriæ, ut videtur, errore.

R A N Æ.

ACTA hæc fabula est Lenæis, archonte Callia, olympiadis nonagesimæ tertiæ anno tertio, brevi post Euripidis Sophoclisque obitum tempore: de quo veterum testimonia collegit Clintonus Fast. Hellen. vol. 2. p. 81–85. Primas partes egit Philonides. Fabula ipsa tantopere placuit ut non solum primus locus inter victores ab judicibus daretur Aristophani, sed etiam paullo post, ut videtur, denuo in scenam produceretur, ut ex Dicæarcho narrat scriptor argumenti.

4. *χολή*] *σχολή* A. aliique nonnulli vitiose. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 73, 1. *χολή ἐστιν: οἷον ἀηδὲς καὶ προσκορές· Ἀριστοφάνης.* Suidæ quoque in *πάνυ γὰρ* ex libris optimis *χολή* restituit Gaisfordus pro *σχολή*. *χολή ἐστι* eodem sensu dictum quo *χολὴ κινεῖσθαι* dici solet.

7. *ἐκεῖνο μόνον*] *μόνον ἐκεῖν'* A. D. V. *ἐκεῖν'* om. R. Duo codices *μόνον δ' ἐκεῖν'*, quod minime probandum.

8. *τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς*] In Eq. 998. oraculorum magnam vim afferens eorumque sub pondere gemens ait Isiciarius: *οἴμ', ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. τἀνάφορον* Latine haud male *furcam* vel *furcillam* appellaveris. Plautus Cas. 2, 8, 1.

Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum
Cum furca in urbem, tanquam carbonarium. BRUNCK.

9. *μηθ'*] *μήδ'* libri aliquot.

13. *Φρύνιχος*, comicus poeta nostri coævus, de quo mentio in Argumento. Alius fuit ejusdem nominis poeta tragicus antiquior. Vide Bentleii Dissert. Phalar. de Origine Tragœdiæ p. 144. Latinæ versionis. Amipsias poetam nostrum in comœdiarum commissione bis superavit. Ejus Comastis cesserunt Aristophanis Aves: Conno Amipsiæ cesserunt priores Nubes. Fabulam etiam contra Socratem fecit, in qua philosophus traductus in scenam, cujus tres versus servavit Diog. Laert. 2, 28. BRUNCK.

14. *Λύκις*] Obscuræ memoriæ poeta, de quo scholiastæ nihil aliunde compertum habuerunt.

15. *σκεύη φέρουσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ*] Versus non ab Aristo-

phane, sed ab interprete scriptus. Quem qui addidit, poetæ verbis eandem fere operam præstitit quam Nubium versui 296. (*οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι*) scholiasta annotatione sua, *οἱ ἄλλοι ποιηταί· οὗτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνθρώπους εἰσῆγον χέζοντάς τε καὶ ἕτερα αἰσχρὰ ποιοῦντας. σκευηφοροῦσ'* V. et Mutinensis primus. *σκευοφοροῦσ'* A. aliique nonnulli cum Suida in *Λύκις*. Triplicem scripturam memorat scholiasta, *σκευηφοροῦσιν, σκεύη φέρουσιν, σκευοφοροῦσιν.* Deteriorum codicum vitia et interpolationes sunt *οἳ σκευοφοροῦσ'* (vel *σκεύη φέρουσ'*), *οἵτινες σκευηφοροῦσ', τοῖς σκευοφοροῦσ'*. In fine *ἐν τῇ κωμῳδίᾳ* R. solus.

18. *πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ*] *πλὴν ἠνιαυτοῦ* R. *πλὴν ἤνι αὐτοῦ* V. Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 58, 23. *πλέον ἢ ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος ὑπὸ τῆς ἀηδίας γίνομαι: ἀστεῖον. τὸ γὰρ ὑπὸ τῆς ἀηδίας οὕτω διατίθεσθαι, ὡς καὶ τῶν ἐτῶν ὑφαιρεῖσθαι, οὐδὲν ἀλλ' ἢ αὔξησίς ἐστιν.*

22. *υἱὸς Σταμνίου*] Dicendum erat *υἱὸς Διὸς* sed *παρ' ὑπόνοιαν* dixit *Σταμνίου*, i. e. urcei, quia Bacchus sive vinum in urceis conditur. Schol. BERG. *Θάσιον οἶνον σταμνίον* Lys. 196.

27. *οὗνος*] Vehitur asino Xanthias, ut Silenus, Bacchi famulus, de quo Lucianus in Deorum concilio c. 4: *φαλακρὸς, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος Λυδὸς οὗτος.* BERG. *ὄνος* R. *οὗνος* Eustath. p. 488. 10.

33. *ἐγὼ οὐκ*] *ἔγωγ' οὐκ* R. V, ut in Eq. 1021. Quod nihil aliud est quam *ἐγ' οὐκ*.

ἐναυμάχουν] Si interfuisset prælio ad Arginusas, libertatem consequutus fuisset, ut alii servi, qui interfuerant; sed tunc miser ophthalmia laborabat, ut ipse 192. dicit. De servis libertate tunc donatis infra 694. BERG. Xenophon Hell. 1, 6, 25. *οἱ δὲ 'Αθηναῖοι τὰ γεγενημένα καὶ τὴν πολιορκίαν ἐπεὶ ἤκουσαν, ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, καὶ δούλους καὶ ἐλευθέρους.* Hac classe paullo post ad Arginusas pugnatum, servisque qui prælio interfuerunt, libertas data. BRUNCK.

36. *εἰμὶ* V. et codex Florentinus unus. Vulgo *εἰμί*. Eccles. 1093. *ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας ἑλκόμενός εἰμι.*

41. *νὴ Δὶ*] Scribebatur *νὴ Δία*. Vid. ad Eq. 319.

42. *Δήμητρα*] *δήμητραν* R.

46. *κροκωτῷ*] Scholiastes *Διονυσιακὸν φόρημα.* Pollux 4, 117.

ubi agit de vestibus comicis et tragicis: ὁ δὲ κροκωτὸς ἱμάτιον. Διόνυσος δὲ αὐτῷ ἐχρῆτο. Proprie *mulierum* est, in Lys. 44. κροκωτὰ φοροῦσαι. Sed quia Bacchus erat formosus, mollis et effeminatus, similem vestitum gerit. De Agathone, homine delicatulo, Thesm. 143. ποδαπὸς ὁ γύννις—τί βάρβιτος λαλεῖ κροκωτῷ; BERG.

48. ἐπεβάτευον Κλεισθένει] *Clisthenem inscendi.* Tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine. Salse cinædum perstringit, ut Lys. 1092. BRUNCK.

51. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην] Inepte vulgo continuata Baccho hæc verba codices A. C. [et R.] Xanthiæ tribuunt, qui tamen se nondum colloquio immiscet: Herculi ea multo melius tribuunt D. E. [aliique et Suidas in κᾆτ' ἔγωγε. Totus versus Herculis est in editionibus ante Kusterum.] Glossa ἐξηγειρόμην ἐξ ὕπνου. Qui somnia sua aliis narrant, fabulam plerumque his verbis concludere solent, quibus Hercules facete Baccho significat se fortibus ejus factis fidem non habere. BRUNCK.

55. πόσος] ποῖος V.

σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων] Ironice hoc dictum. Nam Molon, quisquis ille fuerit, sive histrio, sive grassator, fuit procul dubio insigni corporis magnitudine. BRUNCK. σμικρὸς, quod Brunckius tacite posuit, in uno est inventum codice Monacensi. μακρὸς Mutinensis primus cum paucis aliis: quam scripturam scholiasta memorat. Est conjectura grammatici, qua facetia hujus loci prope tota tollitur.

56. Scholiastes, γυναικὸς οὐ δῆτα] τινὲς ἀπὸ τοῦ γυναικὸς ἀμοιβαῖα ποιοῦσι· τινὲς δέ φασιν ὅλον τὸν Ἡρακλέα λέγειν, λογιζόμενον τίνος ἠράσθη Διόνυσος· τοῦ δὲ Διονύσου εἰπόντος τὸ ἀτταταὶ ὁ Ἡρακλῆς ὑποπτεύει ἀνδρὸς ἐρασθῆναι Κλεισθένους τὸν Διόνυσον. Prior ratio vera, altera ab grammaticis excogitata.

57. ἀτταταῖ] Libri ἀτταταί. ἀταττὰι codex unus Dobræi. ἀππαπαῖ varia lectio scholiastæ. Et sic Suidas in h. v.

Κλεισθένει Ald. τῷ Κλεισθένει codices, ut videtur, omnes.

62. Per similitudinem indicat Herculi magnitudinem desiderii sui, quod tam magnum esse dicit quam fuerit Herculis desiderium, si quando esuriret. Introducitur autem Hercules tamquam nimium vorax a poetis. Vide infra 549. et seqq. Pac. 841. BERG.

63. ἔτνους] γρ. ἐγὼ V. γ' post μυριάκις addunt R. et quattuor alii, non V.

64. ἢ 'τέρᾳ (ἢ 'τέρα R. ἢ ἕτερα V. et sic vel ἢ 'τερα alii nonnulli) φράσω] Euripidis ex Hypsipyle verba.

67. Verba καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος; in libris quibusdam Herculi tribui narrat scholiasta: recte, ut videtur.

68. οὐκ] literam κ in versus proximi initio habet R.

68, 69. Adeo amat etiam mortuum Euripidem, ut Plutonis tristia regna et locum inamabilem inferorum adire velit illius causa. Philemon etiam suspendere se volebat, si modo sciret, manes habere sensum, ut Euripidis conspectu frui posset: εἰ ταῖς ἀληθείαισιν, inquit, οἱ τεθνηκότες αἴσθησιν εἶχον ἄνδρες, ὥς φασί τινες, ἀπηγξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην. Talis amor eum tenebat, ut dicit Thom. M. in Eurip. Vita. BERG.

71. δέομαι] Scholiasta, αὐτοῦ γὰρ τοῦ Διονύσου ἐστὶν ὁ ἀγών.

72. Euripidis ex Œneo verba, ubi de ξυμμαχοῖς dicta fuerunt.

73. 'Ιοφῶν] Sophoclis filius, qui putabatur patris tragœdias pro suis venditare; quia ergo Sophoclis tragœdiæ laudabantur, Iophontem, qui eas tanquam suas proferebat, dicit bonum videri poetam, sed non vult affirmare, eum revera esse talem. Ex schol. BERG.

τοῦτο γάρ τοι καὶ] τουτὶ γὰρ καὶ V. τὸ γάρ τοι καὶ Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 5, 31.

76. οὐ Bentleius. οὐχὶ libri.

77. ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν vulgo. ἀνάγειν εἴπερ ἐκεῖθεν R.V. Recte alii non pauci non solum ἀνάγειν, sed etiam γ' post εἴπερ præbent.

78. γ' om. R.

80. γ' om. V.

81. κἂν] Legebatur καί.

ἐπιχειρήσειέ μοι] ἐπιχειρήσειεν ἂν A. et Mutinensis.

83. ἀποίχεται] οἴχεται R. V. ἀποίχεται Suidas in 'Αγάθων.

86. Ξενοκλέης] Carcini filius, ut testatur ipse comicus Thesm. 447. Ibidem 175. dicit esse malum poetam et malum hominem. BERG. Libri quidam deteriores ξενοκλῆς.

87. Πυθάγγελος] Poeta tragicus ignobilis, teste schol. Indignatur autem servus, quod de talibus hominibus loquantur, sui autem rationem non habeant, grave onus tenentis. BERG.

90. πλεῖν ἢ μύρια] πλεὶν ἢ μυρία R.

91. πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα] Compaatio comica. Nub. 430. τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Alexis comicus apud Eustathium p. 1226, c. 13. κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ. BRUNCK. Aliquot codices πλεῖν ἢ σταδίου (simili errore, ut v. 18.), Etym. M. p. 262, 14. πλεῖν σταδίου. πλεῖν ἢ σταδίῳ Aristides vol. 2. p. 133. Suidas in πλεῖν et Eustathius l. c.

93. χελιδόνων μουσεῖα] Eustathius ad Odyss. p. 1914, 34. λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλὲς (ἡ χελιδὼν) οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ κωμικός, οὓς ἐκεῖνος ψέγει, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ· ὅ ἐστιν ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην, οὐ μὴν ἐμμούσους ὡσεὶ καὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων. Hinc infra 678. Cleophontis peregrinitatem dictionisque barbarismum perstringit. Alio sensu verba ista χελιδ. μουσεῖα adhibuerat Euripides in Alcmena, unde ea transtulit comicus: πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα. BRUNCK.

94. Hujus loci sensum non adsequuti sunt interpretes, quem pessime reddidit Berglerus: *qui gaudio emoriuntur, si chorus eorum tantum semel secunda utatur fortuna in tragœdia*. Centum ista parasangis a poetæ mente distant. φροῦδον εἶναι, γίγνεσθαι, οἴχεσθαι nullibi significat nec significare potest: *gaudio emori*. προσουρέω *secundo vento*, vel *secunda fortuna utor*, ne Græcum quidem est. Satis mirari nequeo, Henrico Stephano, viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam Græculi in scholiis interpretationem: προσουρήσαντα, εὐθυδρομήσαντα, εὐδοκιμήσαντα, ἐν τραγῳδίας δράματι ἐπαινεθέντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit scholion ineditum cod. Regii D. οὐρίζω, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου τοῦ ἀνέμου. οὐρῶ, τὸ ἀπὸ τοῦ οὔρου, τοῦ ἐκκρινομένου ὑγροῦ. προσουρήσαντα οὖν, τὸ βραχύν τινα χρόνον διατρίψαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λήρων ἐκχέαντα τῇ τραγῳδίᾳ. Acceperunt interpretes istud προσουρήσαντα pro accusativo singulari ad χορὸν pertinente, quum sit neutrum plurale in casu recto, cum ἃ φροῦδα conjungendum. Denique χορὸν λαμβάνειν dicebantur scenici poetæ, quibus locupletes cives choragi munere fungentes, (vide Petitum de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. Vide interpretibus notata ad Eq. 513. καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτόν. Exilibus racemulis succo carentibus comparatos adolescentulos illos, qui

nondum maturo ingenio, tragœdiæ componendæ se pares esse rentur, ait Bacchus statim *arescere*, *evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in tragœdiam minxerint: necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent *οἱ γόνιμοι*. Hæc est poetæ mens. De tragœdia, tanquam de meretrice, loquitur, quæ amatoribus poetis copiam sui facit. Sic de comœdia in Equit. 517. *πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι*. BRUNCK.

100. *αἰθέρα Διὸς δωμάτιον*] Ex Melanippa Euripidis. Vide not. ad Thesm. 272. *Χρόνου πόδα* erat in Euripidis Alexandra, *καὶ χρόνου πρόβαινε πόδα* [*προὔβαινε πούς* : vid. ad schol.] Audacior eadem locutio occurrit in Bacch. 876. ubi de diis dicitur: *κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως | δαρὸν χρόνου πόδα, καὶ | θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον*. Quæ sequuntur spectant notissimum ex Hippolyto versum 611, comico sæpius vexatum: *ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος*. Confer Thesm. 275. BRUNCK.

102. *γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός*] *Linguam quæ juravit seorsum a mente*. Hoc dicere debuit ad sententiam versus Euripidei, quem deridet; nec forte jocum captavit, dicendo *pejeravit*, ut vertunt pro, *juravit*. Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione: sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis ævo, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theomnest. p. 359. *ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω*. BRUNCK.

ἰδίᾳ] *ἄνευ* R. aliique nonnulli: quod glossema super *ἰδίᾳ* scriptum in A.

103. *μᾶλλὰ* scholiasta. *μάλα* R. et codex Baroccianus. *μ' ἀλλὰ* Suidas in *σὲ δὲ ταῦτα*. Legebatur *καὶ μάλα*. Similiter interpolatus fuit v. 751. Photius p. 244, 1. a Dobræo emendatus, *μᾶλλά*: *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀλλά*. Codex *μαλαν* (sine accentu): *ἀντὶ τοῦ οὐ καλά*.

πλεῖν ἢ μαίνομαι] Scholiasta *πλέον ἢ μαίνομαι ἐπ' αὐτῷ· τουτέστιν ὑπερβαλλόντως μοι ἀρέσκει*. Utitur hac locutione infra v. 751.

105. *μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν*] Euripides Androm. 237. *ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι*. BERG. Conf. annotationem ad schol.

106. *γε* in libris quibusdam omissum.

107. *δειπνεῖν με δίδασκε*] Scholiasta, *τοῦτο γὰρ ἐπίστασαι, ἐκεῖνο δ' οὔ.*

108. *ἕνεκα—ἔχων*] *οὕνεκα—φέρων* Aldus et codices deteriores.

113. *κρήνας*] *κρημνοὺς* varia lectio scholiastæ.

116. Versus totus Herculi tribuebatur. Correxit Seidlerus. Alloquitur autem Hercules Dionysum, non Xanthiam, *περὶ οὗ οὐδεὶς λόγος*, quæ scholiastæ fuit opinio prava personarum distinctione decepti. Pro *καὶ σύ γε* in V. scriptum *ἰέναι κάτω*, cum *γρ. καὶ σύ γε.*

118. *ὅπως*] *ὅπη* (*γρ. ὅπως*) V.

ἀφιξόμεθ' A. R. aliique. *ἀφίξομ'* vulgo. *ἀφίξομ'* (*γρ. ἀφιξώμεθ'*) V.

121. *θρανίου*] Scabellum hac voce notatur, cui insistens quis collum inducat laqueo, quo fiat una litera longa, ut ait Plautus Aulul. 1, 1, 38. Male Pollux 10, 48. pro *paxillo* accipit, ad quem locum v. Jungerm. BRUNCK. Photius p. 94, 5. *θρανίου: δίφρου.*

122. *πνιγηράν*] Qui se suspendunt, illi *πνίγονται*, *suffocantur;* et, *æstus* dicitur *πνῖγος*. Dixerat autem, se nolle *θερμὴν ὁδὸν*, *calidam, æstuosam viam.* BERG.

123. Jocus est in ambigua significatione v. *τρίβειν*, quod de via dicitur, tum de medicamentis, quæ in mortario teruntur. Similis jocus est in Stratonis venusto carmine 11, ubi investes medici *φάρμακον τρίβειν* dicuntur, quo significatur illa *τοῦ δεῖνα τρίψις*, cujus haud infrequens mentio apud comicum. BRUNCK.

124. *διὰ θυείας*] Cicuta nempe, quæ in mortario teri prius debuit: unde de ea, quam hausturus erat Socrates, Plato in Phæd. p. 116. *καὶ ἐνεγκάτω τὶς τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος.* Mox p. 117. de eo qui præparatam cicutam Socrati erat adlaturus: *καὶ συχνὸν χρόνον διατρίψας ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον.* SPANH. *θυίας* R. hic et alibi. Idem *κώνιον* pro *κώνειον*, et *κεραμικόν* pro *Κεραμεικόν* v. 129.

125. Nec *frigidam viam* sibi ostendi volebat, v. 119. BERG.

126. Quod de cicuta hic dicitur, quæ frigore enecet, et quidem facto a pedibus ac dein a suris initio, firmat de Socratis e

pota cicuta obitu Plato Phæd. p. 118. κἄπειτα σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δὲ οὐκ ἔφη· καὶ μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν ἐπεδείκνυτο, ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο. SPANH.

127. ταχεῖαν καὶ κατάντη] κατάντη καὶ ταχεῖαν V.

129. V. Meursium Gr. Fer. in Λαμπάς. BRUNCK. Is docuit in vico s. regione Ceramici intra urbem (Paus. I, 3.) tres cursus lampadicos (λαμπαδοῦχοι ἀγῶνες) quotannis institutos esse, Minervæ, Hephæsto, et Prometheo. BECK.

εἶτα R. et Baroccianus. Vulgo κᾆτα.

133. ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι εἶναι] Scholiasta, τοῦτο γνωριμώτερον ἔχει τὸν νοῦν· ἐπειδὰν οἱ θεώμενοι εἴπωσιν, ἀφείητε, δηλονότι οἱ τρέχοντες, καὶ σὺ σαυτόν. γράφεται δὲ ἐν πολλοῖς εἶναι ἀντὶ τοῦ εἵητε. μήποτε δὲ τὸ δεύτερον εἶναι, τὸ ἐς καὶ σὺ σαυτὸν, ἁμαρτανομένου τοῦ προτέρου. λέγοι δ' ἄν τις καὶ τοῦτο λόγον ἔχειν, ὡς τῶν θεωμένων ἐπικελευόντων τῷ τὸ σημεῖον ἀφιέντι κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα οὕτως εἶναι. ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἀφεῖναι τοὺς δρομεῖς. τινὲς δὲ γράφουσιν εἵητε, ἀντὶ τοῦ ἀφείητε, οἱ δρομεῖς δηλονότι. Illud εἵητε corruptum ex εἵη. Hesychius, εἵη: ἔστιν ἄφεσις. καὶ ἔξεστιν. Seidlero εἶνται scribendum videbatur. Verum videtur aut εἵη illud aut, quæ sensum eundem præbet, scriptura vulgata εἶναι, quam recte explicat Lobeckius ad Sophoclis Ajac. p. 190. ed. sec. "In lampadodromiis facem ardentem signum incipiendi cursus, de turri dejectam esse ex poetæ verbis clare apparet; quum vero ii, qui in turri consistebant tædam demissuri, per tenebras videre non possent, num cursores ad capessendum certamen parati essent et compositi, attendebant vocem spectatorum, qui omnibus expeditis ἔφασκον εἶναι *jubebant lampadem mitti*; atque hoc ipso temporis momento Hercules Baccho ut se præcipitet auctor est."

134. ἐγκεφάλου θρίω δύο] Quia cerebrum hominis habet membranas foliis ficuum, quæ θρῖα dicuntur, similes: aut alludit ad illud cibi genus, quod paratur ex cerebro animalium quorumdam foliis ficuum involuto. Ex. schol. BERG. ἐγκεφάλῳ V. Idem cum R. aliisque δύω.

136. δαί] δέ V.

137. ἐπὶ] εἰς V.

138. πῶς codex unus Brunckii et, ut videtur, V, cum Suida

in φεῦ. Libri reliqui πῶς γε, positum fortasse ab librario περεωθήσομαι pronuntiante. πῶς γε λέγεις pro πῶς λέγεις scriptum in R. v. 515.

141. τὼ δύ' ὀβολώ] Allusio ad judicum Atheniensium mercedem, aut eam, quæ civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper, sed diversis temporibus aucta vel imminuta fuit ab uno ad tres obolos: duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editæ fuerunt Ranæ. Idcirco Charonti, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, comicus duobolon nauli nomine solvi fingit. BRUNCK. Aliena sunt quæ de mercede concionis populi et judicum narrat scholiasta, quam tum quum Ranæ agerentur non duorum sed trium obolorum fuisse constat. Recte Boeckhius Œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 251. διωβελίαν intelligere videtur, id est θεωρικὸν, quod populo largiebantur ad spectacula publica.

142. Θησεὺς] Hunc ad inferos descendisse cum Pirithoo ad rapiendam Proserpinam notum est. BERG. σφ' addit Brunckius.

143. ταῦτ'] τοῦτ' R.

145. βόρβορον πολὺν] Scelerati et qui, necdum eorum mysteriis initiati, fato erant functi, in luto ac stercore jacere in inferis credebantur. Plato de postremis in Phæd. p 81. ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. De quibus non initiatis hic agi, vel ex proximis poetæ verbis mox liquebit, quæ de læta et felici initiatorum in inferis conditione mox dicuntur. SPANH.

146. σκῶρ] σκὼρ Ald.

ἀείνων Elmsleius in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 73. ἀεὶ νῶν vulgo, consentiente Suida in ἀεὶ νῶν et σκῶρ. ἀείναον V. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 22, 16. ἀείζων: πᾶν τὸ ἀεὶ ζῶν. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀείνων, τὸ ἀένναον. Similiter alius grammaticus ibid. p. 347, 17.

147. ἠδίκησε] ἠδίκηκε V.

148. κινῶν] Scribendum βινῶν.

τἀργύριον] ἀργύριον codex Baroccianus. Vid. ad Nub. 179.

149. ἠλόησεν] Scribebatur ἠλοίησεν. Correctum ex Suida in ἠλόησεν. Ammonium, qui ἠλοίησεν legisse videatur, p. 10. interpolatum ab librariis esse perite ostendit Valckenar. in Animadvers. p. 21. Virgilium Æn. 6, 608. comparavit Brunckius;

Hic quibus invisi fratres, dum vita manebat, | Pulsatusve parens, et fraus innexa clienti; | Aut qui divitiis soli incubuere repertis, | Nec partem posuere suis, quæ maxima turba est — &c.

150. ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν] Homerus Iliad. τ, 259. καὶ 'Ερινννύες ['Ερινύες], αἵθ' ὑπὸ γαῖαν | ἀνθρώπους τίνυνται, ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. BRUNCK.

151. De Morsimo vide ad Eq. 401. BRUNCK.

152. τούτοισι κεἰ] τούτοις καὶ εἰ R. Scholiasta, τινὲς οὐ γράφουσι τὸν, νὴ τοὺς θεοὺς, στίχον, ἀλλ' ἀφαιροῦσιν αὐτὸν καὶ τὸν ἑξῆς οὕτω γράφουσιν, ἢ πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου. διὸ καὶ 'Αριστοφάνης παρατίθησι τὸ ἀντίσιγμα καὶ τὸ σίγμα.

153. Cinesias dithyrambicus seu κυκλίων χορῶν poeta, quem sæpe exagitat comicus. De eo videndus Perizonius ad Æl. V. H. 10, 6. et 3, 8. ubi docet πυρρίχην hic canticum notare, ad quod saltabatur. BRUNCK.

154. Virgil. Æn. 6, 638. Devenere locos lætos, et amœna vireta | Fortunatorum nemorum, sedesque beatas. | Largior hic campos æther et lumine vestit | Purpureo, solemque suum, sua sidera norunt. BRUNCK.

156. μυρρινῶνας] Myrtetorum fit mentio, quod myrti coronis redimirentur initiati, unde ab eorum choro dicitur στέφανος μύρτων v. 332. ubi schol. μυρσίνης στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. Quod itidem tangitur a Soph. schol. ad Œd. Col. 713. ὁ δὲ Ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν σμίλακα. Item: καὶ τὸν ἱεροφάντην καὶ τὸν δᾳδοῦχον καὶ τὰς ἄλλας ἱερείας μυρσίνης ἔχειν στέφανον. SPANH.

157. ἀνδρῶν γυναικῶν] Pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Nam Græci in hoc genere loquendi copulam fere omittere solent. Soph. Antig. 1093. ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα. Lycophro Alex. 683. ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα ξυνουσίας. KUST.

159. ὄνος ἄγων μυστήρια] Proverbium de illis, qui multo labore gravantur, inde ortum, quia tempore mysteriorum res ad illos ritus necessarias ope asinorum ex urbe portarent Eleusinem, ubi fiebant mysteria, ut docet schol. BERG. ἄγω R.

164. νὴ Δὶ] Legebatur νὴ Δία. Vid. ad Eq. 319.

169. μὴ 'χω] Legebatur μὴ εὕρω, crasin aliis aliter exprimentibus. Recepi commemoratam ab scholiasta lectionem μὴ 'χω, cujus interpretatio esse videtur μὴ εὕρω. Nam sæpe sic lo-

quuntur scholiastæ, velut ad Pluti v. 476. *ἵνα μὴ εὕρωσιν ἀνακύψαι.* Apud Soph. Antig. 225. *πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,* libri deteriores *εὗρον.*

170. *τιν' ἐκφέρουσι* Elmsleius. *τινες φέρουσι* A. R. aliique plurimi: pauci *τινες ἐκφέρουσι* cum Aldo.

175. *ἐὰν*] *ἵν' ἂν* V. aliique nonnulli. *ἵνα,* lectionem ab scholiasta memoratam, habet Vaticanus.

177. *ἀναβιῴην πάλιν*] Quum viventes dicant: *emoriar, dispeream;* si velint sibi maximum malum imprecari, iste mortuus contra, quasi maximum malum sibi imprecans dicit: *reviviscam denuo.* BERG.

180. *ὠὸπ παραβαλοῦ*] Charontis *ἐπιφώνημα* est, quo ripæ proximus vectorem, quem remigare cogit, jubet cymbam ripæ applicare. Vide infra ad 269. Hoc vero dum clamat, in ulteriori ripa est; postea solus cymbam reducit ad ripam in qua stat Bacchus. BRUNCK. Photius p. 380, 10. *παραβαλοῦ: παύου. κυρίως δὲ παραβάλλειν λέγεται τὸ παῦσαι τὴν κώπην τῆς εἰρεσίας.*

181. Verba *τουτὶ τί ἐστι;* Dionyso, cetera cum versibus sequentibus duobus Xanthiæ tribuunt editiones ante Brunckium. Correctum ex pluribus codicibus. Scholiasta, *τοῦτο λίμνη νὴ Δία: τοῦτο οἱ μὲν τὸν Διόνυσόν φασι λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν.*

183. *κἄστι γ'*] *κἄστιν* pauci codices.

184. Scholiasta, *πιθανὸν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας ἀσπαζομένους τὸν Χάρωνα, Διόνυσον, Ξανθίαν καὶ τὸν νεκρόν.* Versum totum ex Achæi Æthone, dramate satyrico, sumptum esse idem annotavit ex Demetrio. Pronuntiabatur autem in fabula illa ab choro satyrorum.

186. *ἐς*] *εἰς* libri.

Λήθης πεδίον] Scholiasta, *τὸ Λήθης πεδίον Δίδυμός φησι χωρίον ἐν Ἅιδου διατετύπωκεν οὕτω λεγόμενον, ὡς καὶ τὸν Αὐαίνου λίθον* (v. 194.), *πλάσας ἀπὸ τοῦ τοὺς νεκροὺς αὐαίνεσθαι καὶ ἀλίβαντας εἶναι.*

ἢ 's] *ἢ εἰς* codex Baroccianus. Vid. ad Acharn. 242.

ὄνου πόκας] Photius p. 338, 8. *ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν.* Similiter explicant scholiastæ et parœmiographi.

187. *Κερβερίους*] A Cerbero nomen finxit gentis *Κερβερίων,* respiciens ad *Κιμμερίους* Homericos Odyss. λ, 14. *ἡ δ'* (*ἡ ναῦς*)

ἐς πεῖραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο· ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι. ubi a grammaticis quibusdam lectum fuisse Κερβερίων ab scholiastis et Etym. M. p. 513, 45, est annotatum: quod e loco comici ductum videri ait Eustathius. Vid. Hesychii interpretes s. v. Κερβέριοι.

Ταίναρον] Laconicæ promontorium, ubi putabatur esse descensus ad inferos. Virg. Georg. 4, 467. *Tænarias etiam fauces, alta ostia Ditis.* BERG.

188. ποῖ Baroccianus, Vaticanus et Cantabrigienses duo. Vulgo ποῦ cum Suida in ποῦ σχήσειν. Theognis v. 65. a Berglero citatus, πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν οὐδέ τις οἶδε ποῖ σχήσειν μέλλει, χρήματος ἀρχομένου.

189. ἐς κόρακας Charonti, ὄντως Dionyso tribuit V.

Δία] δί R.

οὕνεκα A et sex alii. εἵνεκα vulgo et Suidas in σοῦ γ' εἵνεκα. ἕνεκα V, Baroccianus, Mutinensis.

190. ἔσβαινε δή Dionyso tribuit R.

ἔσβαινε R. εἴσβαινε V. Vulgo ἔμβαινε.

191. τὴν περὶ τῶν κρεῶν] Vetus glossa in cod. meo, τῶν νεκρῶν σωμάτων. Ea postmodo a librariis diversimode in textum invecta fuit. In D. [et Barocciano et Cantabrigiensibus duobus] textus verba sunt, τὴν περὶ τῶν νεκρῶν. Ibi partem illius glossæ pro genuina voce vides. In C. uno tenore scriptum in textu τὴν περὶ τῶν κρεῶν, σωμάτων, ubi altera pars glossæ versui addita. [In Vaticano νεκρῶν, superscripto κρεῶν.] Sincera lectio est τὴν περὶ τῶν κρεῶν, cujus acumen non adsecutus est auctor vetus expositionis Kustero probatæ: ἦσαν γὰρ οἱ δοῦλοι τότε ναυμαχήσαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρεῶν, τουτέστι σωμάτων. Quod quidem, pace Kusteri dictum sit, est plane absurdum. Nam in omni prælio, qui pugnant, pro vita certant: tum aliud etiam servis propositum erat præmium, nempe libertas. Frigida est, quam alii comminiscuntur, allusio ad notum proverbium, ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχει. [Ad quod respicit Plutarch. Mor. p. 1087 b.] Quis enim inde emergit sensus? *Servum non veho, nisi qui in pugna navali fortiter dimicavit.* Sed qui dignoscere poterat Charon, an servus *fortiter* dimicasset, necne? Sagacitatem eorum desidero, qui facetissimo comico ejusmodi sententias tribuunt, in quibus non

est mica salis. At vero salse hoc loco Atheniensium stultitiam perstringit, qui post commissam eodem anno, quo Ranæ editæ, celebrem ad Arginusas pugnam, ita se erga victoriæ auctores duces gesserunt, ac si non de imperio, sed tantum de cæsorum *carnibus*, seu cadaveribus sepeliendis, dimicatum fuisset. Idcirco pugnam illam *τὴν περὶ τῶν κρεῶν μάχην* appellat. BRUNCK. Scholiasta, *διάφοροι γραφαί. οἱ μὲν γὰρ κρεῶν, ὡς Ἀρίσταρχός φησιν, ἐπὶ τῶν σωμάτων λαμβάνεσθαι πολλάκις, καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ, τοιοῦτος ὢν ἄρξει σὺ τοῦδε τοῦ κρέως. ἐνθάδε οὖν εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ. — ἕτεροι δέ φασιν αἰνίττεσθαι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ἣν διὰ τοὺς νεκροὺς ἠγωνίσαντο, τὴν δευτέραν γραφὴν (νεκρῶν) αἱρούμενοι.* Photius p. 177, 3. *Κρέας: τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐπανάρυμα· καὶ τὸ σῶμα· — τὴν περὶ τῶν κρεῶν: ὁ δὲ Ἰξύων γράφει τὴν περὶ τῶν νεκρῶν· τῶν ἐν Ἀργινούσαις ἀτάφων, ὑπὲρ ὧν ἀνῃρέθησαν οἱ στρατηγοί.* Apparet ex his lectionem antiquam *κρεῶν* esse, a grammaticis quibusdam in *νεκρῶν* mutatam, conjectura minine contemnenda.

193. *οὔκουν*] Libri *οὐκοῦν*.

κύκλῳ R. V, Baroccianus, Vaticanus aliique. Vulgo *τρέχων*. Scholiasta, *ἀντὶ δὲ τοῦ τρέχων γράφεται καὶ κύκλῳ.*

194. *ποῦ*] *ποῖ* V.

ἀναμενῶ] Potuit etiam *ἀναμένω* dici, modo subjunctivo.

παρὰ] *περὶ* Baroccianus.

194. *παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον*] Faceta ambiguitas est in his verbis. *Αὐαίνου* positum est tanquam nomen proprium cujusdam sic dicti lapidis; sed accipi potest pro imperativo verbi *αὐαίνομαι*. BRUNCK. Conf. ad v. 186.

195. *μανθάνεις;* Bene hæc quæstio in tribus codd. Baccho tributa: in A. persona non adscripta; sed vacuum relictum spatium. Bacchi intererat, non vero Charontis [cui vulgo et in R. tribuitur], Xanthiam percontari, an recte intellexisset, ubinam subsistere deberet herum opperiturus. BRUNCK.

197. *κάθιζ' ἐπὶ κώπην*] *Sede ad remum.* Schol. in D. *ἤγουν ἐπὶ τῷ μεταχειρίζεσθαι ταύτην· ὁ δὲ παρανοήσας ἐπάνω ταύτης ἐκάθισεν.* BRUNCK.

εἴ τις ἐπιπλεῖ] Emendo *εἴ τις ἔτι πλεῖ σπευδέτω·* i. e. *si quis adhuc navigaturus est, festinet.* Imitatur enim hic Charon morem nautarum, qui quum e portu soluturi sunt, clamore sublato hac

de re monere solent eos, quibus animus est ad eadem loca, quo navis illa tendit, proficisci. KUST. Recepi Kusteri emendationem.

199. οἶπερ] οὗπερ R. V. οἶπερ Joannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 32, 13.

ἐκέλευσας] ἐκέλευες R. Aoristum habet Joannes Alex.

201. om. R.

202. φλυαρήσεις] Libri multi φλυαρήσῃς.

203. κᾆτα] Utitur hoc loco Apollonius Dyscolus in Bekkeri Anecd. p. 496, 11. ubi de hac particula agit.

204. ἀσαλαμίνιος] Id est qui non interfuerim pugnæ navali ad Salaminem.

206. τίνων] τινῶν R, qui hoc Charonti continuat.

208 ὦ ὀπόπ ὦ ὀπόπ ὦ ὀπόπ V. Omittit hunc versum R.

209. Ranarum chorus ex iisdem personis est compositus, qui postmodum chorum mystarum repræsentant. Recte scholiasta, ταῦτα καλεῖται παραχορηγήματα, ἐπειδὴ οὐχ ὁρῶνται ἐν τῷ θεάτρῳ οἱ βάτραχοι οὐδὲ ὁ χορὸς, ἀλλ' ἔσωθεν μιμοῦνται τοὺς βατράχους. ὁ δὲ ἀληθῶς χορὸς ἐκ τῶν εὐσεβῶν νεκρῶν συνέστηκεν. Et ad v. 319. ubi chorus initiatorum prodit, μετεβλήθη ὁ χορὸς εἰς μύστας. Conf. ad Thesm. 104.

BATPAXOI] Libri hic et infra ΧΟΡΟΣ.

209. βρεκεκεκὲξ] βρεκεκὲξ libri aliquot hic et infra: quam formam ponit Joannes Alex. τονικ. παραγγ. p. 38, 7. ubi de adverbiis in ξ exeuntibus agit. Et sic in fabula Æsopica 307. p. 125. ed. Fur.

210. om. V.

213. φθεγξόμεθ' V. et Cantabrig. unus.

214. κοὰξ ter V.

215. Νυσήιον] A Nysa urbe, in qua educatus fuit Bacchus. Non omisit hoc cognomen Ovidius Metam. 4, 13. ubi coacervat cognomina Bacchi. BERG. Nysium dicit non Dionysum Thracium, sed generali utitur dei illius epitheto, quo etiam Dionysus Lenæus designari poterat. Vid. Boeckh. in commentatione de Dionysiis in Actis Academ. Boruss. a. 1817. p. 108. 109.

216. Διώνυσον Hermannus. Libri Διόνυσον.

217. Λίμναισιν] Ludit in ambiguitate voc. Λίμναι· nam λίμναι et *lacus* sunt, quibus gaudent ranæ, et locus Athenis,

ubi erat templum antiquissimum Bacchi, ut dicit Demosth. c. Neær. [p. 1370. Reisk.]; Thucydides etiam testatur, ibi celebrata fuisse antiqua Dionysia 2, 15. *καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου (ἱερὸν), ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι.* BERG. Hoc dicunt, velle se jam nunc ubi Lenæa aguntur, id est mense Gamelione, in honorem Dionysi canere, quod alioqui Anthesterione demum mense, quo Chytri aguntur, facere solent. Vid. Boeckh. l. c. p. 85. *Λίμναις* lemma scholii.

ἀχήσαμεν] Legebatur *ἰαχήσαμεν.* Vid. ad Thesm. 327.

κραιπαλόκωμος] *κραιπαλαίκωμος* R.

218. *τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι*] *ταῖς ἱεραῖσι χύτρῃσι* A. *τῆς ἱερῆς χύτρῃσι* Barroccianus.

221. *δέ γ'*] *δ'* V.

222. Post hunc versum insertum legebatur XO. *βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,* quæ recte omittunt V, Baroccianus et Cantabrig. primus.

226. 227. *κοάξ* duplicatum R, Barocc. et Cantabr. primus.

228. *γ'* R. V. *ἔγωγ'* vulgo. *σύ γ'* Vaticanus et pauci alii.

230. *κεροβάτας*] Photius p. 158, 5. *κεροβάτας: ὁ Πὰν, ὅτι κέρατα ἔχει ἢ κερατίνας βάσεις.* Sic recte explicuit Didymus ab scholiasta memoratus.

233. *δόνακος, ὃν ὑπολύριον*] Huc respexit Pollux 4, 62. *καὶ δόνακα δὲ ὑπολύριον οἱ κωμικοί, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις.* Item Hesych. *δόνακα ὑπολύριον: πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑπετίθετο.* Suppositus ille lyræ fidibus calamus eumdem præstabat usum, quem in instrumentis, quæ hodie chordis instruuntur, pars illa quam vocant *le chevalet.* Hujus loci meminit Eustath. ad Hom. p. 1165, 23. cujus verba haud inutile erit proferre. *δόνακες διαφέρουσι καλάμων, ὅτι λεπτότατος μὲν ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συρικταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς, ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν ὀλεσιαυλοκάλαμος ἐσκώφθη. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ ἐπιλύριον, ἐπάγει· τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον (ταῖς λύραις). ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Βατράχοις, ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα.* Hinc corrigenda Pollucis verba, ubi perperam legitur *κεράτων* [pro *κέρατος,* ut

Eust.]. Nam aliud quid in lyra erant κέρατα, *manubria, brachia*, quæ πήχεις appellabantur: ὑπόλυριον autem, sive e calamo sive esset e cornu, vocabatur μαγάδιον. V. Luciani intpp. ad dial. Apoll. et Vulc. p. 222. BRUNCK.

234. ἔνυδρον] Eurip. Hel. 355. τὸν ὑδρόεντα (corrig. ὑδρόεντι) δόνακι χλωρὸν Εὐρώταν.

241. φθεγξόμεσθ' R. Vulgo φθεγξόμεθ'.

242. εὐηλίοις] Quod ranæ hic dicuntur, lucente sole seu *apricis diebus*, e palude Limnæa ad terram per *cyperum* et *phleon*, nascentes ibi plantas, transiisse, egregie illustrat Theophrasti locus H. Pl. 6, 5. ubi de φλέῳ ait: παρὰ τὰ ἄστη καὶ ἐν εὐηλίοις τόποις φυομένη. Alibi vero H. Pl. 4, 11. quæ hic apud Comicum junguntur, κύπειρος καὶ φλέως, nasci dicuntur in palude Orchomenia. SPANH.

243 ἡλάμεσθα] ἡλάμεθα R. V.

244. φλέω] φλεὼ R. φλέως A. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 294.

245. ἐν addidit Hermannus.

πολυκολύμβοισι R. V. et Suidas in φλέω. Vulgo πολυκολύμβοις.

250. Dionyso dat V.

251. τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω] Scholiasta, τοῦτο ἀφ' ὑμῶν λαμβάνω, ὅ ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀφαιροῦμαι, ἵνα μὴ λέγητε τὸ κοάξ. Hoc sensu dici non poterat λαμβάνω. Minabundus hæc dicit Dionysus, ranas clamore se victurum esse indicans: quod revera efficit v. 268. Recte igitur alius scholiasta, τὸ λέγειν βρεκεκεκὲξ παρ' ὑμῶν ἔμαθον.

252. δεινά τἄρα] δεινά γ' ἄρα vulgo. δεινὰ γὰρ R. Correxi ex V, qui δεινά τ' αρα. Post πεισόμεσθα in A. illata est annotatio scholiastæ, εἰ σιγήσομεν.

259. ἡ φάρυγξ] ἡ φάρυξ R. V. et V. infra v. 571: quæ forma ex casibus obliquis φάρυγος φάρυγι φάρυγα cognita est, qua poetæ interdum utuntur, et Aristophanes ipse fragm. 515. ὁ φάρυγξ D. et Vaticanus. Vide Thom. M. p. 570.

261. Dionyso dat R.

262. τούτῳ] τοῦτο R.

νικήσετε] με addit Baroccianus.

263. σὺ] γε (σὺ suprascr.) R. γε σὺ Baroccianus.

264. *οὐδέποτε*] Legebatur *οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δή με* (*δή* om. R.V.A. Baroccianus, *γ' ἐμὲ* exhibentes). *οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε*. Abjeci scholiastarum supplementa.

265. *δῇ*] Vulgo *δεῖ*. *δέῃ* A. Correxi jam in prima hujus fabulæ editione ex libris Ravennate et Veneto monuique formam subjunctivi monosyllabam etiam aliis comicorum versibus esse restituendam, quibus synizesis adhiberi nequit, velut Aristoph. Plut. 216. Philetæri apud Athen. 10. p. 416 f. Menandri apud Plut. Vit. Alex. c. 17. apud Stob. Floril. 15, 5. Antiquissimum hujus contractionis exemplum est *δῆσεν* in Iliad. *σ*, 100. *ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι*. Sophron apud Athenæum 7. p. 306 d. *ἁ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὄκκα τινὸς δῆσθε*. *δῇ* pro *δεῖ* male scriptum in R. Equit. v. 963. 964.

266. *τοῦ* D.E. et Cantabrig. secundus. *τὸ* R.V, Barocc. Mut. Cantabrig. primus. Vulgo *τῷ*. *κοάξ* bis ponit V.

267. om. Baroccianus. Vulgo hic versus choro tribuitur. Correxi ex V. aliisque nonnullis.

268. Hæc post pausam aliquam ab Dionyso dici recte monet scholiasta.

270. *τὸ* Baroccianus, Cantabrig. primus, Harl. *τὸν* Suidas in *ναῦλος*.

τώβολώ] Vid. ad v. 141.

271. *ἡ Ξανθίας*] *ἡ ποῦ ξανθίας* R. *ἡ ξανθία* V.

275. *οὓς ἔλεγεν*] Nempe v. 149. Hercules. BERG.

276. *καὶ νυνί γ' ὁρῶ*] Spectatores intelligit. Nub. 1092. *καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι πλείους, σκόπει*; deinde alter: *καὶ δὴ σκοπῶ*· post prior: *τί δῆθ' ὁρᾷς*; alter *πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεοὺς, τοὺς εὐρυπρώκτους*. Infra etiam Ran. 783. spectatores intelligit, quum dicit *paucos esse bonos apud inferos*, *ὥσπερ ἐνθάδε*. BERG. *καὶ νυνὶ δ' ὁρῶ* V.

277. *νῷν*] *νοὶ* V. Hoc est *νώ*.

278. *οὗ τὰ θηρία*] Nempe v. 143. BERG.

281. *φιλοτιμούμενος*] *φιλότιμον γένος* V.

286. *'στιν* C. E. Vulgo *'στ'*. Verbum om. A. D. R. V. Mut. Vat.

ἐξόπισθεν R. et Baroccianus. *'ξόπισθεν* D. V. et Vat. Vulgo *ὄπισθεν*.

ἐξόπισθ' ἴθι] Legebatur *ἐξόπισθε νῦν*. *ἐξόπισθεν αὖ* V. *ἐξόπισθεν*, omisso *νῦν* vel *αὖ*, R.

290. *ποτὲ—ποτὲ* A. V. Barocc. Mut. *τοτὲ—τοτὲ* vulgo. *ποτὲ—τοτὲ* D.

γε om. Ald. et aliquot codices.

δὲ A. *δ' αὖ* vulgo: quod revocandum.

293. *Ἔμπουσα*] *ἔμπουσσα* V. hic et v. 305.

τοίνυν] *γ'* addunt libri plures.

294. *καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει*;] Personarum distinctionem exhibui qui est in A, nisi quod versu abhinc secundo verba *σάφ' ἴσθι*, quæ in illis Baccho tribuuntur, Xanthiæ continuavi, manifestæ sententiæ ductu. Postquam primo suspicatus est Bacchus spectrum, cujus meminerat Xanthias, Empusam esse, et hic quædam addidit suspicioni illi augendæ idonea, quo certior fiat, ex notis illius larvæ signis percontatur, *num crus æreum habeat:* cui respondet famulus: *ita mehercle, et alterum asininum ; certo hoc scias.* Nemo erit, opinor, qui lubens non agnoscat sic multo melius quam vulgo divisas esse loquendi vices. BRUNCK. Recte omnia Brunckius, nisi quod signum interrogandi post *ἔχει* posuit.

295. *βολίτινον*] *βότινον* vitiose scriptum apud Antiattic. in Bekkeri Anecd. p. 86, 8. *βολίτινον* Athen. 13. p. 566 e. Etym. M. p. 204, 29.

296. *ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης*] Recte hunc versum interpretantur veteres critici, quibus inter dramatis hujus personas non magis accensebatur *Sacerdos*, quam *Empusa.* Histrio qui Bacchum agebat, hunc versum proferens ad Liberi sacerdotem se convertebat, cui ob dignitatis prærogativam in Liberalium celebratione sedes erat in theatri loco maxime conspicuo: alluditur autem ad morem superstitiosorum hominum qui, si in summas adducantur angustias, ad sacerdotes confugiunt, ut eorum precibus solvantur infortunio. At librarius aliquis quum arbitratus fuisset ista ad Sacerdotem dici cujus partes in fabula essent, noluit eum in scena tanquam stipitem stare, nihil proloquentem, eique verba tribuit *ἀπολούμεθ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις* et *Διόνυσε τοίνυν*, quæ ex auctoritate codicum C. E. Xanthiæ restitui. In A. etiam posteriora verba famulo tributa, priora tantum Sacerdoti, cujus persona utrisque præfixa est in D. Sacerdotis personam jam sustulerat

Zanettus, cujus in editione utraque ῥῆσις famulo tributa, ut in nostra. BRUNCK.

298. μ' in proximum versum transferunt libri et scholiasta. δ' in fine trimetri legitur Av. 1716. Eccles. 351. et sæpius apud Sophoclem.

300. τοῦτ' ἔθ'] τοῦτο δέ γ' vulgo. τοῦτό γ' R. V. τοῦτό γ' ἔθ' A. D. et Cantabrig. secundus. τοῦτο δ' ἔσθ' Baroccianus. τοῦτό γ' ἔσθ' tres alii.

301. ᾗπερ] οἷπερ libri pauci. Lysistr. 834. comparavit Brunckius, ἴθ' ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν.

302. πάντ' ἀγαθὰ] πάντα τἀγαθὰ Ald. et codices aliquot.

πεπράγαμεν] Glossa ad πεπράγαμεν, ἐπάθομεν. πάντ' ἀγαθὰ πράττειν, *summe felicem esse* significat. Av. 1706. ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου. ibid. 800. εἶτ' ἐξ οὐδένος μεγάλα πράττει. Usum istum verbi πράττειν sensu τοῦ πάσχειν illustravit Kusterus ad Pluti v. 341. χρηστόν τι πράττων. BRUNCK.

304. Versus est ex Eurip. Or. 281. ubi Orestes quum e furore ad se redire incipit, ait: ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ. Qui Orestem agebat Hegelochus, quum γαλην αὁρω pronuntiare debuisset, sed ita raptim, ut ultima vocalis in γαληνὰ perciperetur quidem auditorum auribus, nullum tamen senarii numeris adderet momentum, quæ ratio videtur fuisse tragicos versus pronuntiandi, nulla elisa vocali vel diphthongo; ille sive deficiente spiritu, sive nescio quo alio casu pronuntiavit γαλῆν ὁρῶ, unde spectatores intelligere debuerunt eum *mustelam videre.* Quæ res multis illius ætatis comicis facete jocandi occasionem dedit. Vide utriusque poetæ scholiastas et Marklandum ad Eurip. Suppl. 901. BRUNCK. qui γαλῆν scripsit. γαλὴν R.

305. νὴ τὸν Δία] νὴ Δία Ald. Correctum ex R. V, Baroc- ciano et Cantabrig. utroque.

306. Versus in libris aliquot omissus.

307. ὠχρίασ'] ὠχρίωσ' Ald. et codices aliquot.

308. Hunc versum Xanthiæ recte tribuit Aristarchus.

ὁδὶ] ὁ R.

μου] σου R. μοι Barocc. et Cantabrig. uterque.

309. τὰ κακὰ ταυτὶ libri plurimi et optimi: ταυτὶ τὰ κακὰ Ald. et pauci codices.

προσέπεσεν] προσέπτατο (γρ. προσέμπεσε) V. Quo non abutendum est ad conjecturam olim ab me ipso excogitatam οἴμοι, πόθεν ταυτὶ τὰ κακὰ προσέπτατο, comparatis tragicorum locis, Æschyli Prometh. 644. Sophoclis Ajac. 282. Euripidis Alcest. 421.

310. αἰτιάσωμαι] Legebatur αἰτιάσομαι.

311. Hunc versum Baccho recte continuant tres codd. Solus D. [et R.] ut impressi, eum Xanthiæ tribuit. BRUNCK. Respicit Dionysus ad v. 100.

312. Personas distinxi ad trium codd. fidem, qui Xanthiæ tribuunt, quæ perperam editores in Bacchi transtulerunt partes, et vice versa. Error inde ortus est, quod in quibusdam exemplaribus v. 311. Xanthiæ tributus fuerit, ut in D. unde perturbatæ fuerunt in sequentibus personæ. Nihilominus in D. ante οὗτος prefixa Xanthiæ persona, [in R. οὗτος Dionyso, τίς ἐστιν Xanthiæ datum.] quia parepigraphen αὐλεῖ τις ἔνδον [ἔνδοθεν R. V, Barocc. et schol.] librarius in versuum serie scripsit, tanquam si verba illa pars fabulæ essent, et ab actore aliquo proferri debuissent, quæ Baccho tribuit: sequentia autem personis sic divisit:

ΞΑΝΘΙΑΣ. οὗτος, τί ἐστιν;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. οὐ κατήκουσας;

ΞΑΝΘΙΑΣ. τίνος;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ. αὐλῶν πνοῆς.

ΞΑΝΘΙΑΣ. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γέ με αὖρα γέ τις εἰσέπνευσε—

Non eadem in primariis editionibus personarum distinctio, quæ in recentioribus; sed editionum varietates operæ pretium non est enotare, ubi meliora ex integrioris fidei codicibus proferimus. BRUNCK.

315. ἠρεμὶ recte a prima manu Ravennas. Vulgo ἠρεμεὶ, quod ἠρεμεῖ scriptum ab correctore habet Ravennas. Alii pauci ἠρέμα. ἠρεμεὶ, hoc ipso loco allato, scribi jubet grammaticus recentissimus in Boissonadii Anecd. vol. 1. p. 405. qui ne ἀμισθεὶ quidem improbat. Simili forma adverbium est ἀτρεμί, de quo dixi ad Nub. 261.

316. Ἴακχε] Bacchum in mysteriis Eleusiniis dictum Ἴακχον docet Strabo 10. p. 468. SPANH. Strabonis verba sunt, οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες οἱ πλεῖστοι τῷ Διονύσῳ προσέθεσαν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἑκάτῃ καὶ ταῖς Μούσαις καὶ τῇ Δήμητρι καὶ Διὶ

τὸ ὀργιαστικὸν πᾶν καὶ τὸ βακχικὸν καὶ τὸ χορικὸν καὶ τὸ περὶ τὰς τελετὰς μυστικὸν, Ἴακχόν τε καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι καὶ τὸν ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος δαίμονα. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 821.

318. ἐκεῖν' ὦ R. Vulgo ἐκεῖνο.

320. ᾄδουσι γοῦν A. R. aliique et Suidas in Ἴακχος. ᾄδουσιν οὖν Ald. et pars codicum. ἄγουσι γοῦν D.

ὅνπερ] ὥσπερ Suidas.

Διαγόρας] Diagoram quem dicat jam ab veteribus grammaticis dubitatum esse narrant scholiastæ. Alii enim Diagoram Melium atheum intellexerunt, de quo vid. Av. 1073, alii dithyramborum poetam, συνεχῶς Ἴακχε Ἴακχε ᾄδοντα, quod interpretum est commentum e loco Aristophanis ductum, alii virum quendam propter corporis proceritatem derisum ab Hermippo. De Diagora Melio dictum accepit Aristarchus, interpretatione usus parum probabili, Diagoram memorari οὐχ ὡς ᾄδοντα τοὺς θεοὺς, ἀλλ' ἐν εἰρωνείᾳ κειμένου τοῦ λόγου ὡς χλευάζοντα. Longe diversa Apollodori Tarsensis fuit sententia, qui quod scriptum erat in libris ΔΙΑΓΟΡΑΣ pro δι' ἀγορᾶς accepit. οἱ δὲ, inquit scholiasta, τὸ δι' ἀγορᾶς περισπῶσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ Ταρσεὺς, καί φασιν Ἴακχον λέγειν ὃν ᾄδουσι διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐξιόντες εἰς Ἐλευσῖνα. et Hesychius, Διαγόρας: Διόδωρος (corrig. Ἀπολλόδωρος) ὁ Ταρσεὺς ἀναγινώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς, διὰ τὸ τοὺς μύστας βακχάζειν, τουτέστιν ᾄδειν τὸν Ἴακχον δι' ἀγορῶν βαδίζοντας. δι' ἀγορᾶς (γρ. διαγόρας) V.

321. τοίνυν] τοίνυν γ' aliquot codd. et Ald.

322. ἐστιν, ὡς] ἔσθ' ἕως V. ἔσθ' ὡς Mut.

σαφῶς] σαφές Mut. Vat.

324. πολυτίμητ' Reisigius Conject. p. 299. Legebatur πολυτιμήτοις. ἐν addidi ex R. V. Barocc. et Cantabrig. utroque.

327. θιασώτας] θιασσώτας R.

328. τινάσσων] Etiam bacchantes caput quatiebant. Eurip. Bacch. 185. ποῖ δεῖ χορεύειν — καὶ κρᾶτα σεῖσαι; BERG.

329. περὶ R. V. Legebatur ἀμφὶ, consentiente Eustathio p. 1715, 62. ἐπὶ idem p. 701, 2.

331. θρασεῖ] θαρσεῖ R. θύρσωι V.

ἐγκατακρούων] Infra 374. ἐγκρούων itidem de saltatione. BERG.

332. τὰν—τιμὰν] τὴν—τιμὴν R. Barocc. Cantabrig. uterque.

336. ἁγνὰν Brunckii editio, consentientibus fortasse V. et Mut. ἁγνὴν R. et edd. ante Brunckium.

336. ὁσίοις] ὁσίοισι Cantabrig. primus.

μύσταις] μύσταισι R.V. Barocc. Cantabrig. uterque.

337. κόρη] κόρα Cantabrig. uterque.

338. χοιρείων κρεῶν] Scholiasta, θύουσι γὰρ ἐν τοῖς μυστηρίοις τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Δήμητρος τὸν χοῖρον διότι λυμαντικός ἐστιν ἀμφοτέρων. "unde in Acharn. 747. χοιρία μυστηρικὰ dicuntur, "et Pac. 373. ἐς χοιρίδιόν μοι νῦν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· δεῖ "γάρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι." SPANH.

340. Legebatur ἔγειρε φλογέας λαμπά- | δας ἐν χερσὶ γὰρ ἥκεις | τινάσσων—. γὰρ ἥκεις (γὰρ ἥκει R.V.) delevit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 501. Eo servato correctores quidam metrici τινάσσων ejecerunt. Scholiasta novitius Musuri, ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. Abest a Cantabrig. secundo, adscripto τὸ τινάσσων ἐξεβλήθη ὑπ' ἐμοῦ, quomodo Triclinius loqui solet.

344. φέγγεται] φλέγεται A. D. V. Vat.

346. ἀποσείονται] ἀποσείεται Ald. et aliquot codd.

347. χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν R.V. Aliorum librorum lectiones sunt χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς (ut Ald.), χρονίων ἐτῶν παλαιούς τ', χρόνους τ' ἐτῶν παλαιούς. ἐτῶν ἐνιαυτοὺς ex hoc loco affert Eustathius p. 191. et ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτοὺς p. 1384, 63.

349. τιμᾶς] τιμῆς R. Ald.

350. λαμπάδι] λαμπάσι Barocc.

φέγγων Bothius. Libri φλέγων.

352. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν] ἔξαγε πάνθηρον edd. ante Brunckium. Correctum ex codicibus. Utramque scripturam novit scholiasta.

353. χοροποιὸν] χαροποιὸν A. D. Vat.

355. γνώμῃ] γνώμην libri aliquot. γνώμῃ Plutarch. Mor. p. 349 b. γλώσσῃ ibid. p. 348 d.

καθαρεύει D. (et V?) cum Plutarcho. καθαρεύοι libri reliqui cum Suida in ἐξίστασθαι.

356. εἶδεν] Libri aliquot οἶδε, alii ἴδε, Ald. ἴδε πω.

357. Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου] Bacchi epitheton est ταυροφάγος, ut testatur Hesych. Suid. et schol. [qui Sophoclis ex Ty-

rone verba affert *Διονύσου τοῦ ταυροφάγου*.] tribuit autem Bacchi epitheton Cratino tanquam vinoso et quasi alteri Baccho. Hinc etiam dicit *βακχεῖα Κρατίνου* pro *βακχεῖα Διονύσου*. De Cratini vinolentia v. ad Pac. 700. *μηδὲ—βακχεῖ' ἐτελέσθη*, una voce *ἀβάκχευτος*. Eurip. Bacch. 472. *ἄρρητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν*. BERG. *ταυροφάγος* quo significatu dicatur, dubitarunt grammatici veteres, de quibus vid. schol.

361. *χειμαζομένης*] Afflictæ. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 387, 388.

362. *τἀπόρρητ'*] *ἀπόρρητα* Atheniensibus dicta in genere, quæcunque lege erant prohibita, quod tradit Harpocr., et quidem nominatim, quæ nec Athenas importare, nec inde, ut h. l. exportare licuit; aut de arcanis reipublicæ hostibus non prodendis. Prioris generis tanguntur hic a comico *lora, lintea, pix;* quod nempe merces essent ad usum navium requisitæ, qualia Athenis exportare vetabatur. Quomodo Eq. 278. a Cleone dicitur: *τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα* (*cibaria*); nempe, juxta schol., quæ navibus necessaria ligna, ceram, picem, quæque quum proprie *ὑποζώματα* dicerentur, comice hic tamquam facto ad coquum sermone *ζωμεύματα* s. *juscula* dicuntur. Quamquam Hesych. utramque vocem pro eadem sumit, *ζωμεύματα, ὑποζώματα, σχοινία. μέσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα*. Cleoni vero mox regerit ibidem Demosthenes 282.: *Νὴ Δί' ἐξαγαγών γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας καὶ τέμαχος*. Posterioris vero generis *ἀπόρρητα* s. *arcana reipubl.* hostibus prodita tangit comicus Thesm. 370. *τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐχθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν*. Qua de re in commentariis Sopatri ad Hermog. legitur p. 277. *προδοσίᾳ δὲ καὶ ἐκφορᾷ τῶν ἀπορρήτων κοινὸν μὲν καὶ καθ' ἑνὸς ἀδίκημα· ὅσον γὰρ ἐπί σοι, τὴν πόλιν ἀπολώλεκας προδοῦσα τὰ ἀπόρρητα*. Dein: *εἶλον γὰρ αὐτὴν οἱ πολέμιοι, μαθόντες τὰ ἀπόρρητα*. Dicta etiam quandoque ab Atticis *ἀπόρρητα* de *arcanis*, non, quæ hostibus prodita, sed, quæ ad salutem et commoda urbis senatui sunt declarata, ut ab Andoc. Or. 2. p. 250. *εἰσαγγείλαντός μου ἀπόρρητα εἰς τὴν βουλὴν περὶ τῶν πραγμάτων*. SPANH.

363. *ἐξ Αἰγίνης*] Unde facilis erat ad Peloponnesios, Atheniensium tum hostes, importatio.

Θωρυκίων] De Thorycione hariolantur scholiastæ. Ex verbis

poetæ tantum liquet, invisum præ ceteris *τελώνην* fuisse. *ὧν* om. R.

εἰκοστολόγος] Pollux 6, 128. recenset inter *ὀνόματα ἐπονείδιστα*. Apparet autem ex eodem 9, 29. ita vocatos fuisse publicanorum quoddam genus, qui vicesimam quandam colligerent. DUCK. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 165.

364. *ἀσκώματα*] Glossa *δέρματα*. V. Schefferum de militia navali p. 139. BRUNCK. Et Hesychii interpretes.

365. *τινὰ πείθει*] *πείθει τινὰ* Barocc. *ἀναπείθει* Vat.

366. *κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων*] Schol. dicit Cinesiam hic intelligi, qui contumelia affecerit statuas Hecatæ: iste in Av. 1403. dicit se esse *κυκλιοδιδάσκαλον*, ubi schol., *ἀντὶ τοῦ διθυραμβοποιόν*. De impietate ejus erga deos videri potest Harpocr. in *Κινησίας*. Potest autem verbum *κατατιλᾶν* accipi pro, *contemnere*, ut *καταπαρδεῖν* non semel ap. comicum. Sed videtur Cinesias re ipsa percacasse simulacrum aut potius sacellum aliquod Hecatæ, qualia vulgo ante ædes erant sita: hinc etiam schol. ad v. 153. de eo dicit: *δοκεῖ δὲ κατησχημονηκέναι τοῦ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματος*· quo etiam alludere videtur comicus Eccl. 330. *τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὔ τί που Κινησίας σοῦ κατατετίληκεν;* BERG.

κυκλίοισι χοροῖσιν] Qui sint *κύκλιοι χοροὶ*, v. ap. schol. ad Nub. 311. et 332. et Spanh. ad Call. h. in Dian. 267. Quod autem hic cyclicos choros memorat poeta, id etiam convenit Cinesiæ, qui *κυκλιοδιδάσκαλος* dicitur Av. 1403. ab Arist., et *κυκλίων χορῶν διδάσκαλος* a schol. Nub. 332. DUCK.

ὑπᾴδων] *ἐπᾴδων* R. C. D. E. et scholiasta ad v. 153. Male. Vid. v. 874.

367. Agyrrhium intelligit, de quo scholiastes ad Conc. 102. *καὶ τὸν μισθὸν δὲ τῶν ποιητῶν συνέτεμε*. BRUNCK. Vid. annot. ad scholia.

371. Edd. ante Brunckium, *τούτοισιν ἀπαυδῶ, καὖθις ἀπαυδῶ, καὖθις μάλ' ἀπαυδῶ*. Correctum ex Gellio, in præfat. Noct. Att. p. 11. abs quo R.V. et Suidas v. *ἀπαυδῶ* eo discrepant, quod *τούτοις ἀπαυδῶ* habent. Parisinorum librorum varietatem lectionis non annotavit Brunckius. *τούτοις ἀπ. κα. ἀπ. καὖθις τρίτον ἀπαυδῶ* Cantabrig. secundus. *τούτοις ἀ. κ. ἀ. καὖθις τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ* Harl. *τρίτον* ex libro Vaticano memorat Kusterus.

372. νυν] νῦν Baroccianus. Codices reliqui et Ald. δὴ νῦν.

373. ἐς] εἰς libri.

κόλπους] Libri aliquot τόπους.

374. λειμώνων] τῶν καθ' ᾅδου λειμώνων Brunckius tacite, ex uno alterove codice. Nam sic margo V, Mut. et ed. Juntina a. 1515.

375. κἀπισκώπτων R.V. Legebatur καὶ σκώπτων.

376. ἠρίστηται] Intelligendum de sacris epulis. BECK.

377. ἀρεῖς Scaliger. αἰρεῖς Ald. αἴρεις R. D. αἰρήσεις V. Alii αἴρῃς, unus αἴροις. Grammat. in Bekkeri Anecd. p. 359, 22. αἰρεῖς: δοξάζεις, ἡγῇ.

378. Σώτειραν] Minervam, ut monet scholiasta. Conf. Hesych. in σώτειρα.

380. σώζειν] σώσει V. Scribendum fortasse σώσειν.

381. Θωρυκίων] Nam iste hostibus favebat. Vid. v. 363. BERG.

382. ἡμιχ. ἡ ἱερεὺς R.

383. Δήμητρα] δήμητραν V.

ζαθέαις] Scribendum ζαθέοις cum R. et Barocc.

384. In A præfixum ἡμιχ.

389. γέλοια—σπουδαῖα] Plato Conviv. p. 197. τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον δύναμαι, μετέχων. Quam jocis seria admiscendi rationem tangit Plato de Leg. 7. p. 816. ἄνευ γὰρ γελοίων τὰ σπουδαῖα καὶ πάντων τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία μαθεῖν οὐ δυνατὸν, εἰ μέλλει τις φρόνιμος ἔσεσθαι. SPANH.

394. Nulla persona præfixa huic versui in codd. In Aldina ἡμιχ. BRUNCK.

ἄγ'] ἀλλ' Bentleius, recte, ut videtur, quum in antistropho χωρεῖτε legatur. In Plut. 316. ἀλλ' εἶα, ubi V. ἄγ' εἶα.

395. νῦν R.V. Barocc. Vulgo νῦν γε.

398. et seqq. Scholiasta, μεμιγμένως λέγει τὰ μὲν πρὸς τὸν Ζαγρέα Ἴακχον, τὰ δὲ πρὸς τὸν Διόνυσον.

402. Persona in A. D. μέρος χοροῦ. In duobus reliquis ἡμίχορος. Vulgo hæc alteri semichoro continuantur. Codices omnes v. 408. rursus præfixam habent semichori personam. BRUNCK.

404. κατεσχίσω] Scholiasta, ἴσον τῷ διὰ σὲ κατεσχίσθη. κατασχίσω R.

405. εὐτελείᾳ] εὐτελίαι R.V. Male scholiasta interpretatur

εὐδαιμονίᾳ. Recte Lobeck. Aglaoph. p. 1036. operosi cultus urbanæque munditiæ contemtum intelligit.

τόν τε Bentleius. Libri τόνδε τόν.

406. κἀξεῦρες R. Vulgo κἄξευρες.

409. Δ*ιο.* præfixum in Cantabrig. secundo.

412. παραρραγέντος] διαρραγέντος R.

προκύψαν] Scrib. προκῦψαν.

414. Nulla personæ nota præfixa in editionibus Aldina et Juntina prima: Xanthiæ in Juntina secunda et R.V. aliisque, ut videtur, codicibus. Ego Dionyso tribui. μετ' αὐτῆς delendum, quæ Beckii conjectura fuit, nisi, quod mihi probabilius videtur, in fine versus proximi tres syllabæ exciderunt.

κἄγωγε πρός Xanthiæ tribui: vulgo Dionyso tribuitur. Scholiasta, τοῦτό τινες Διονύσου φασὶ μεταξὺ παρεμβαλόντος εἶναι. Ex quo colligi potest in libro scholiastæ non Dionysi, sed Xanthiæ personam notatam fuisse.

418. φράτορας] Præter exspectationem pro φραστῆρας. Vide Suidam in φραστῆρες, et Meursium Gr. Fer. in Ἀπατούρια. Confer not. ad Av. 1669. Archedemus, de quo hic agitur, Erasinidis accusator fuit. Vide Xenoph. Hellen. 1, 7, 1. BRUNCK. Scribendum φράτερας. Vid. ad Eq. 255.

420. ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι] Loquitur ex sententia mortuorum, quasi apud inferos demum sint vivi, apud superos autem, sive in terris, mortui. BERG.

421. τὰ πρῶτα] Lucian. in Timone c. 55. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα (primarius). Gorgias Encom. Hel. [p. 92. ed. Reisk.] ὅτι μὲν οὖν φύσει καὶ γένει τὰ πρῶτα τῶν πρώτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἡ γυνὴ περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἄδηλον οὐδ' ὀλίγοις. Heliod. 10. p. 472. οὐ γὰρ ἐγχωρίους μόνον ἀλλὰ καὶ γένους τοῦ βασιλείου τὰ πρῶτα καὶ ἐγγύτατα. Eurip. Or. 1247. Μυκηνίδες, ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγικὸν ἕδος Ἀργείων. Theocr. Id. 15, 142. paullo aliter idem dicit: Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Lucret. 1, 86. *ductores Danaum delecti, prima virorum.* BERG. V. quæ de hac formula notavi ad Eurip. Or. 1251. BRUNCK.

422. τὸν Κλεισθένη] In tribus codd. [et R.V, superscripto in V. τὸν καλλίαν] scriptum τὸν Κλεισθένους. In D. τὸν Κλεισθένην, et superscripta glossa τὸν Καλλίαν, quæ ad alteram lectionem referri videtur: sed mendosa illa est, falsaque ejus inter-

pretatio. [τὸν κλεισθένην Barocc.] Sermo est de Clisthene illo cinædo toties a comico exagitato, qui fingitur hic amico cuidam suo in monumentis parentare; sed alio sensu ista accipienda sunt, quod docent etiam veteres critici. Ad hunc locum respicit Theocr. Schol. ad Idyll. 5, 43. ubi perperam Cleonem nominat pro Clisthene. BRUNCK.

425. κἀκόπτετ' Glossæ: κόπτομαι *plango*. In Lysistr. 399. ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους κόπτεσθ' Ἄδωνιν φησίν. BERG.

426. κἄκλαε A. D. R. V. Vulgo κἄκλαιε.

κἀκεκράγει] καὶ κεκράγει R.V.

Σεβῖνον] Perperam in A. Σεβῖνος. [σέβεινον R.] Pagus erat Atticæ, Ἀνάφλυστος dictus, de quo vid. Meursius. Sed ut fictum est viri nomen Σεβῖνος, a βινεῖν deductum, sic in gentili nomine allusio est ad obscœnum verbum ἀναφλᾶν. Idem jocus est in Conc. 979. BRUNCK.

ἀναφλύστιος] Libri Ἀναφλύστιος.

429. τοῦτον C. E. Vulgo τουτονί. "Vim hujus pronominis "declarat glossa in D, ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι." BRUNCK.

Ἱπποβίνου] Hipponici, patris Calliæ nomen (vid. Av. 283.), in sensum obscenum detortum. Vid. schol.

430. κύσθου] Eustathius p. 746, 16. ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ κύσθου ἢ κύσου λεοντῆ· κύθου Mut. corr.

432. Πλούτων'] Libri multi Πλούτων.

437. αἴροι'] αἴροις Ald.

ὦ R.V. Barocc. Cantabrig. primus, Vat. αὖ γε vulgo.

παῖ] τὰ στρώματα, quod in margine habet V. addito δηλονότι, reliqui codices et Ald. in textu habent post παῖ.

439. Διὸς Κόρινθος] Proverbium ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνεχῶς λεγόντων. De ejus origine diversa tradunt veteres grammatici, quæ apud parœmiographos collecta videas. Conc. 827. Eo Nemeon. 7. concludit Pindarus. BRUNCK. Vid. schol. ad h. l. et scholiastam Platonis Euthydem p. 368. ed. Bekk.

441. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

444. Hic et tres sequentes versus [ἐγὼ δὲ—οἴσων] Baccho vulgo tribuuntur perquam absurde. [Non absurde, sed verissime. Similiter chorum interpellat Dionysus v. 414.] In tribus codd. eidem semichoro continuantur: nec ulla distinctio in A. fuerat; sed postmodo inter lineas scripta persona, quam minime exspectes, ἱερεύς. Sacerdotis etiam, nescio illiusne qui

supra cum Baccho colloquebatur, an cujusvis alius, meminit idem librarius ad v. 382. cui præfixa in A. persona ἡμίχορος ἢ ἱερεύς. Positam hic ab Aldo Bacchi personam sustulerunt Bernardus Junta et editores Veneti. Quod autem v. 440. et 448. personam præscripserim semichori, in eo tres codd. consentientes habeo. In C. nulla persona est: impressi chorum habent. Ultimum semichori comma ad commendationem Mysteriorum Eleusiniorum pertinet, quorum in superioribus plurimi adumbrati ritus. Credebant veteres Græci solos initiatos post mortem in fortunatorum sedes admitti, qua de re videndus Brodæus ad Crinagoræ Epigr. Anthol. p. 56. [Anthol. Palat. 11, 42.] et Meursium Eleusin. cap. 17. 18. BRUNCK. Sophoclis fragm. ap. Phil. Mor. p. 21 f. comparavit Spanhemius.

446. θεᾷ R. Vulgo θεαί.

447. ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

448. πολυρρόδους] πολυρρόθους Barocc. Cantabrig. primus, Harl. Gl. πολυήχους ἢ πολυανθεῖς in Cantabrig., πολυήχους in Harl.

455. ἱλαρόν] ἱερόν R.V, ex v. 447.

458. περὶ τοὺς R.V. et Suidas in ἰδιῶται. Vulgo περί τε. περί τε τοὺς A, Barocc.

459. ἰδιώτας] Hesychius ἰδιώτας: πολίτας.

461. οὐπιχώριοι A. R.V. et Cantabrig. primus. Scribebatur οἱ 'πιχώριοι.

462. διατρίψεις R.V. Libri reliqui διατρίψῃς.

γεύσει] Legebatur γεῦσαι. Correctum ex R, qui γεύσῃι. γεύσει, gustabis, id est tanges, pulsabis.

464. παῖ παῖ] Hæc dicens pultare tandem incipit Bacchus. BRUNCK.

465. καὶ τολμηρὲκ ἀναίσχυντε σύ Barocc. Conf. Pac. 182.

Æacus est janitor Plutonis et servus. Apud Lucianum in dial. Mortuor. 20, 1. Menippus ad Æacum dicit: οἶδα ταῦτα καὶ σὲ ὅτι πυλωρεῖς. Hic in Ran. 749. introducitur tanquam servus et servili ingenio præditus. Iste h. l. aperuit ostium, Baccho pulsante: cumque audiret et ex habitu conjiceret, eum esse Herculem, qui Cerberum olim rapuerat, vehementer ipsum increpat et vult pœnas sumere. Non magis humaniter excipit deorum famulus Trygæum, cui ostium pulsanti aperu-

erat, Pac. 182. ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ, καὶ μιαρὲ καὶ παμμιαρὲ καὶ μιαρώτατε, πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε; BERG.

467. ἡμῶν] ἡμῖν Barocc. Cantabrig. primus.

468. ἀπῇξας] Scribebatur ἀπῆξας.

470. seqq. Imitatur Euripidis ex Theseo locum, ubi similia de Minotauro dicta fuerunt. Vid. schol.

473. ἑκατογκέφαλος] Sic quattuor codd. [R.V. aliique] recte. Vulgo [et Suidas in τοία] ἑκατοντακέφαλος. Nub. 336, [ubi eadem scripturæ diversitas] πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας. Eurip. Herc. fur. 1190. μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς, ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. BRUNCK.

474. πλευμόνων] Sic bene Aldus, e dialecti et comici usu. Vide not. ad Lys. 367. Atticismum una constantem litera sæpe obliterarunt librarii, quorum inconstantia scrupulum injicere non debet, quum aliunde constet de idiotismo. Vide Interpretes ad Mœrin hac voce. πλεύμων ubique apud comicum scribendum. Hic quattuor codd. in vulgari forma πνευμόνων conspirant. Vide Eustathium laudatum infra ad v. 712. BRUNCK. πλευμόνων R.V. cum Eustathio. πνευμόνων Barocc. Cantabrig. uterque et Vat. cum Suida. Sophocles Trach. 778. καὶ διώδυνος | σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Recte aliquot libri πλευμόνων.

475. Ταρτησία μύραινα] Propterea videtur mentionem hic facere murænæ, quia hæc cum echidna i. e. vipera creditur coire, de qua paulo ante loquebatur; v. Athen. 7. p. 312. Vocat autem eam *Tartesiam*, quia illæ in pretio erant; Pollux 6, 63. παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐδοκίμουν μύραιναι ἐκ πορθμοῦ καὶ μύραινα Ταρτησία· alludens simul, ut puto, ad vocem *Tartarus*. BERG. Photius p. 570, 10. Ταρτησία μύραινα: ὡς ἐκεῖ γινομένων μεγίστων.

476. Γοργόνες Τιθράσιαι] Τίθρας est pagus Atticus, unde Τιθράσιος teste Steph. Byz. Sed mihi videtur hic etiam alludere ad v. θράσσειν, quod exponitur a Suida ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν, ut dicantur Τιθράσιαι, quasi θράσσουσαι. BERG.

479. κάλει θεόν] Variæ hujus formulæ prostant in scholiis interpretationes. Probabilior mihi videtur ea, quæ statuit alludi ad Sacrificiorum ritum, in quibus postquam libatum fu-

erat, acclamari solebat κάλει θεόν. Comice his verbis significat Bacchus se ventris omnem proluviem effudisse. BRUNCK. κάλει θεόν Xanthiæ dat R.

481. ὡρακιῶ] Mœris: ὡρακιᾷν, Ἀττικῶς. λειποψυχεῖν, Ἑλληνικῶς. Confer duas Hesychii glossas. In Pace 702. Cratinus ἀπέθανεν ὡρακιάσας. BRUNCK.

482. σπογγιάν] Scripserat forte comicus σφογγιὰν ex idiotismo Atticæ dialecti, quem hic in nullo meorum codd. observatum reperi. Sed Acharn. 463. ubi vulgo legitur δός μοι χυτρίδιον σπογγίῳ βεβυσμένον. edidi ad trium codd. fidem σφογγίῳ. BRUNCK. Scribendum σφογγίαν.

483. προσθοῦ] Scribebatur πρόσθου.

ποῦ 'στιν; Hæc verba perperam vulgo Baccho continuantur. Manifestum est ea Xanthiæ adscribi debere, cui tribuuntur in IV. codd. Glossa in D. ποῦ 'στιν ἡ καρδία σου; ὦ χρυσοῖ θεοὶ, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, ἔνθα μου τὴν χεῖρα προσήγαγες; BRUNCK.

χρυσοῖ θεοί] χρυσῆ (οι) θεα (οι) V.

485. ἐς] εἰς libri.

487. σπογγιὰν] Scribendum σφογγιάν. Vid. ad v. 482.

488. οὔκουν ἕτερος] οὐ δειλότερος D. οὐκ ἂν ἕτερος Scaliger.

γ' αὔτ' R. et Cantabrig. primus. Legebatur ταῦτ'. Ex Barocc. αὖτ' enotatum.

491. ἀνδρεῖα] ἀνδρείας R.

494. λημματιᾷς] λημματίας varia lectio scholiastæ.

498. αὔτ'] αὐτὸν R. hic et v. 532.

πειστέον] πιστέον R. Suidas, πειστέον: δεῖ πεισθῆναι ἢ πιστεύειν. Quam gl. omittit codex optimus Paris.

499. ἐς] εἰς libri.

Ἡρακλειοξανθίαν] ἡρακλεοξανθίαν R. et Mut.

501. οὐκ Μελίτης μαστιγίας] Melite est pagus Atticus, ubi fertur fuisse Herculis sacellum. Dixit autem μαστιγίας pro Ἡρακλῆς, quia servus mastigia gerebat habitum Herculis. Quidam putarunt hic rideri Calliam, Hipponici f. in Melite habitantem, ut qui leonina sit usus in bello ut Hercules; de quo et supra 426.: καὶ Καλλίαν γέ φασι τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. Ex schol. BERG. Similiter interpretatur Hesychius in ἐκ Μελίτης. οὐκ ἐμελίττης R.

Id est οὐκ ἐκ Μελίτης, quemadmodum οὐκ τῶν in οὐκ ἐκ τῶν corruptum est Nub. 1065.

502. ταδί] τάδε R.

505. ἧψε κατερικτῶν χύτρας] Locum citat et explicat Etym. M. v. ἔτνος p. 387, 14. KUST. κατερεικτοῦ Mut. et Diaconus ad Hesiodi Scut. v. 287.

506. ἔτνους] Quo Herculem delectari scit. Vid. v. 62. BERG.

βοῦν] βοῦν τ' V. βοῦν δ' Suidas in ἀπηνθράκιζεν.

507. ἀλλ'] δεῦρ' R.V.

508. κάλλιστ', ἐπαινῶ, πάνυ καλῶς, sunt blande recusandi formulæ, *quibus oblato beneficio non utentes, gratias agunt.* Verba sunt Casauboni Lect. Theocr. cap. 16. initio. Simile est illud Plauti in Men. 2, 3. 36. ubi ancillæ dicenti: *Eamus intro, ut prandeamus.* respondet Sosicles: *Bene vocas; tam gratia est.* Ad quem locum vide interpretes. BRUNCK.

οὐ μὴ] οὐ delet Elmsleius ad Markl. Suppl. 1066. collato Eccles. 1000. μὰ τὴν 'Αφροδίτην—μὴ 'γὼ σ' ἀφήσω. et Av. 195.

509. περιόψομἀπελθόντ'] Libri περιόψομαι ἀπελθόντ'. Vid. ad Acharn. 325.

513. ληρεῖς ἔχων. οὐ γὰρ σ' ἀφήσω. Absurde hæc verba Baccho tribuuntur, quæ ab ancilla proferri in sensum mihi nunc incurrit. Invitatus primo Xanthias lepide recusat his verbis, κάλλιστ', ἐπαινῶ. Instat ancilla: *Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire, quandoquidem &c.* Abnuit iterum Xanthias alia formula πάνυ καλῶς. Potestne Bacchus servo nolenti ingredi et usque recusanti dicere? *Fatuus es, non enim te amittam.* Hoc dicit ancilla, quod secundæ recusationi Xanthiæ congruit, ut superiora illa primæ: οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομ' ἀπελθόντ'· ἐπείτοι καὶ— et οὐ γάρ σ' ἀφήσω· καὶ γὰρ αὐλητρίς—Dele itaque personam Bacchi, omniaque hæc ancillæ adscribe sic ut in Excerptis Scaligeri factum, ληρεῖς—τρεῖς. In A. et C. eadem est quæ vulgo personarum distinctio. In E. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, ante καὶ γὰρ Xanthiæ. In D. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, cui omnia continuantur usque ad ὀρχηστρίδες ἡβυλλιῶσαι, quibus verbis præfixa est persona Ancillæ. BRUNCK. Ancillæ personam ante καὶ γὰρ—vulgo notatam om. R.

γε] τε V.

514. ἤδη 'νδον] Legebatur ἤδ' ἔνδον.

515. πῶς] πῶς γε R.

ὀρχηστρίδες ancillæ tribuitur in R. et Vat.

516. ἡβυλλιῶσαι] Pherecrates apud Athen. 6. p. 269. κόραι δ' ἀρτίως ἡβυλλιῶσαι καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι. BERG.

518. ἔμελλ' R. Vulgo ἤμελλ'.

519. ὀρχηστρίσιν R. aliique nonnulli. Vulgo αὐλητρίσιν.

520. αὐτὸς] De se tanquam hero loquitur. Conf. Nub. 219. BECK.

ὡς] ὅτι R. Mut. ὅτ' V.

522. ποιεῖ V. Legebatur ποιεῖς. Photius p. 532, 14. σπουδὴν ποιεῖσθαι: τὸ ὀργίζεσθαι (ἐργάζεσθαι?). οὕτως Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις.

523. Ἡρακλέα 'νεσκεύασα Elmsleius ad Acharn. 385. Legebatur Ἡρακλέα γ' ἐσκεύασα (ἐσκεύακα V). ἡρακλέ' ἐσκεύασα R. ἡρακλέα 'σκεύασα Barocc.

524. φλυαρήσεις] φλυαρήσῃς libri plures.

525. ἀράμενος] γ' addunt Ald. et codices aliquot.

527. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη] Euripides in Suppl. 551. εὐτυχοῦσι δὲ | οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν.

531. Ἀλκμήνης] Fort. ἁλκμήνης. γ' addit A.

533. θέλοι] θέλει D. et scholiasta ad v. 463.

536. μετακυλινδεῖν] μετακυλίνδειν A. γ' addit A.

ἀεὶ libri meliores et Suidas in ταῦτα πρὸς ἀνδρός. Alii αἰεί.

537. τοῖχον μᾶλλον] μᾶλλον τοῖχον A. et Mut.

538. μεταστρέφεσθαι] μεταστρέφεσθ' ἀεὶ R. Barocc. et Suidas in δεξιός et μαλθακώτερον. μεταστρέφειν A. D. Cantabrig. primus, Harl. In D. gl. μεταστρέφεσθαι. In Cantabrig. primo gl. supra μετακυλινδεῖν v. 536.

541. Θηραμένους] Notissimus in illius temporis historia Theramenes, unus e triginta tyrannis, qui cothurnus appellatus fuit. De eo videndus Xenophon. BRUNCK.

542. ἂν] δὴ Ald. et aliquot codices. In aliis particula omissa.

Μιλησίοις] Nempe ex lana Milesia factis, quæ erat in pretio. In Lysistr. 732. οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια. De tapetibus Milesiis Theocritus, citante schol., Id. 15, 125. πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω· | ἁ Μίλατος ἐρεῖ,— BERG.

543. κυνῶν Bentleius et, ut videtur, R.V. Vulgo κινῶν.

545. *οὗτος δ' ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος*] *αὐτὸς δ' ἅτ' ὢν πανοῦργος* R, Barocc. Vat.

547. *μοὐξέκοψε*] *μ' ἐξέκοψε* D, Barocc. Cantabrig. primus.

548. *χοροὺς*] *ὀδόντας* recte interpretatur scholiasta. Galenus vol. 4. p. 565. *ἀλλ' εἰ μὲν χορόν τις ἔστησεν ἐν κόσμῳ δυοῖν καὶ τριάκοντα χορευτῶν, ἐπῃνεῖτο ἂν ὡς τεχνικός· ἐπεὶ δ' ὀδόντων χορὸν οὕτω καλῶς διεκόσμησεν ἡ φύσις, οὐκ ἄρα καὶ ταύτην ἐπαινεσόμεθα;*

549. ΠΑ. Α.] Α. om. libri.

ἔλθ'] *ἦλθ'* Barocc. Cantabrig. primus, Harl.

550. *ἐς*] *εἰς* libri.

551. *κατέφαγ'* V. Vulgo *κατέφαγεν*.

552. ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.] *πλαθάνη* vulgo. *ἑτέρα πανδοκεύτρια* C. D. E. *πλαθάνη* hic A, sed *πανδοκεύτρια* v. 556. et (cum R.) *ἄλλη πανδοκεύτρια* v. 558.

554. *ἀν' ἡμιωβολιαῖα*] Putant vulgo esse unam vocem *ἀνημιωβολιαῖα*, quæ composita sit ex *ἀνὰ* et *ἡμιωβόλιον*. Sed præstat divisim scribere *ἀν' ἡμιωβολιαῖα*, quod si plene scribatur, erit *ἀνὰ ἡμιωβολιαῖα*, i. e. *quorum singula semiobolo constant*. *ἀνὰ* enim interdum esse particulam *distributivam* (ut grammatici loquuntur) et sensu æquipollere Latinæ voci *singuli*, vel ex lexicis vulgatis lector discere poterit. Sententiam hanc confirmat auctoritas Pollucis 9, 64. qui locum hunc Arist. vocis *ἡμιωβολιαῖα* gratia citat: unde Ms. quidam codex recte ibi vocem hanc dividit scribendo *ἀν' ἡμιωβολιαῖα*. KUST. *ἀν' ἡμιωβολιαῖα* E. V. et Cantabrig. 2.

556. *οὐ μὲν οὖν*] *οὐμενουν* Mut. et edd. ante Kusterum.

με] *γε* Barocc.

557. *εἶχες*] *ἔχεις* Barocc.

ἂν γνῶναι Elmsleius ad Acharn. 178. Legebatur *ἀναγνῶναι*. *αὖ γνῶναι* codex Borgianus. Personæ in editionibus ante Kusterum ita descriptæ, *Παν. οὐμενουν—ἔτι. Πα. τί δαί;—κάμυκᾶτό γε.* Kusterus, *ΠΛ. οὐμενοῦν* cet. *Πα. τί δαί;* cet. . Brunckius, *Πανδ. α. οὐμενοῦν* cet. . *Πανδ. β. τί δαί;—κάμυκᾶτό γε.* Codex A, *πανδοκ. οὐμενοῦν—. ἄλλη πανδοκ. τί δαί;* cet. V. 558.—562. in A. D. unius sunt personæ. Contra in C. E. et Barocciano v. 559.—562. alteri cauponæ tribuuntur. Correxi hæc ut res postulabat. Apparet enim v. 558. *τί δαί; τὸ*

πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω. non alii convenire personæ quam Πανδοκευτρίᾳ *α,* quæ quum alia Herculis facinora commemorasset, hoc se *nondum* tetigisse dicit de salsamentis.

558. *εἴρηκα*] *εἴρηκας* V. Conjectura librarii prava personarum descriptione decepti. Versui 559. *πανδ.* præfixum in V.

560. *ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* D. E. R. Barocc. Vat. et Cantabrig. primus, nisi quod *τοῖς* om. R, Barocc. et Cantabrig. 1. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* C. et Cantabrig. 2. *ὅνπερ σὺν αὐτοῖσι ταλάροις* Ald. *αὐτοῖς τοῖς ταλάροις* scholiasta et grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 466, 30. *αὐτοῖς ταλάροις* Suidas in *αὐτοῖς.*

562. *ἔς με*] *εἴς με* R. et Suidas in *ἐμυκᾶτο.* Vulgo *εἰς ἐμέ.*

564. cum proximi versus initio *νὴ Δία τάλαινα* tribuebatur *πανδοκευτρίᾳ α.* Correxit Brunckius.

γ'] *δ'* Barocc. om. V. Mut.

565. Verba *νὴ Δία τάλαινα* Xanthiæ inepte tribuuntur in novem codicibus, inter quos A. R. V. Barocc.

δείσασαι] Scribendum *δεισάσα* ex R. V.

που V. Legebatur *πω.*

567. *τοὺς ψιάθους*] Legebatur *τὰς ψιάθους.* Scholiasta, *τὰς ψιάθους. ἐν τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ ὅτι σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. ψιάθους* masculino genere dixisse Aristophanem annotat Suidas. Hoc recepi. Feminino utitur Lys. 921.

569. Cleon et Hyperbolus e vivis excesserant, quando acta hæc fabula. Hos facete comicus cauponarum patronos apud Inferos facit. BRUNCK.

570. Manifestum est ex ipsis verbis hunc versum ab eadem persona proferri non debuisse, cujus est præcedens. Licet in tribus codd. A. C. E. priori personæ continuatus sit, ut in impressis, tamen alterius cauponæ personam præposui: ipsamque postmodum hanc distinctionem in D. observatam reperi. Prodierant in scenam cauponæ comitem unaquæque ancillam habens: utraque ancillam suam jubet patronum suum arcessere. BRUNCK.

571. *φάρυγξ*] *φάρυξ* V. Vid. ad v. 259.

572. *τοὺς γομφίους*] Phrynichus comicus apud Athen. 2. p. 52. *τοὺς γομφίους ἅπαντας ἐξέκοψεν.* BERG.

574. Scholiasta, τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον.

δ' ἂν ἐς] Legebatur δέ γ' εἰς. δ' ἐς C. E. δ' εἰς D.

βάραθρον] Sic dictus erat Athenis locus alte effossus, in quem facinorosos morti damnatos præcipitabant, qui et ὄρυγμα nuncupabatur. Vide Meursium Att. Lect. 1, 25. BRUNCK.

575. λάρυγγ'] φάρυγ' V.

576. Legebatur τοὺς κόλικας. τοὺς χόλικας Schweighæuserus ad Athen. vol. 7. p. 540. et Schæferus ad Gregor. Cor. p. 550. Ad utramque scripturam spectat scholiastæ annotatio, ἢ ἄρτους ἢ ἔντερα. Ceterum Schæferus optionem facit inter τοὺς et τὰς χόλικας. Prætuli posterius. Vid. Pac. v. 717. Phrynichus Bekkeri p. 72, 5. χόλικες: οἱ πολλοὶ ἀρρενικῶς, οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς. Vulgata scriptura utitur Thomas M. v. λάρυγγα p. 570, ubi tribus modis in MSS. peccatur, κώληκας, κόληκας, κολύκας.

578. ἐκπηνιεῖται] ἐκποινιεῖται Barocc. et (superscripto η) Cantabrig. 2. Ea scriptura in scholiis memoratur. ἐκπηνιεῖται cum ceteris libris Hesychius, Suidas, Eustathius p. 1328, 48. Dixit de hoc verbo Schneiderus in indice scriptor. rei rusticæ p. 367.

580. τοῦ λόγου] τούτους τοὺς λόγους V.

585. με τύπτοις] γε τύπτοις V. γε τύπτοις μ' C. γε τύπτεις μ' Cantabrig. 2.

587. πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνὴ, τὰ παιδία, κάκιστ' ἀπολοίμην] Usitatæ jurantibus imprecationis formulæ exempla Spanhemius ex oratoribus memorat, Demosthene p. 642. 693. Andocide p. 49. ed. Reisk. Antiphonte p. 709. ed. Reisk. et ex Marmor. Oxon. n. 26, §. 78.

588. Archedemi illius, cui cognomen fuit γλάμων, sive ob oculorum vitium sive alia de caussa, meminit Lysias in orat. contra jun. Alcib. p. 536. BRUNCK.

591. ἥνπερ] ἣν A.V.

593. Post ἀνανεάζειν indicavi lacunam, quæ in Ald. et recentioribus codicibus verbis σαυτὸν αἰεὶ est expleta, ex v. 536. petitis. Omittunt illa R.V. Barocc. Mut. Cantabrig. 1. Harl. Borgianus. Gl. σεαυτὸν (ἑαυτὸν) πρὸς τὸ σοβαρόν in R. Barocc. Cantabrig. 1. Harl.

594. εἰ—ἁλώσει—βαλεῖς] ἢν—ἁλῷς—βάλῃς A.
ἁλώσει] ἁλώσῃι V. Mut. ἁλώσει, ut vulgo, R.
595. καὶ βαλεῖς D. R. aliique. καὶ βάλῃς vulgo. κἀκβάλῃις V.
596. 'στιν] 'στι V. Legebatur τις. Voculam omittunt D. R. Barocc. Mut. Cantabrig. 1. Harl. Præstat autem fortasse ἀνάγκη 'σται.
τὰ om. V.
600. ταῦτ'] τοῦτ' R.
603. βλέποντ' ὀρίγανον] Solent ita obtutum acrem et torvum describere. Eq. 627. Vesp. 453. βλεπόντων κάρδαμα. Et alibi sæpe similiter. V. ad Plut. 328.
607. οὐ μὴ πρόσιτον; εἶεν Elmsleius ad Eurip. Med. p. 251. collato Acharn. 166. Legebatur μὴ πρόσιτον. εἶεν, καὶ—.
μαχεῖ] Libri μάχει.
608. Διτύλας] διτύχας R.
Σκεβλίας] σκεβλύας R.V. Cantabrig. uterque, Borgianus, Ald. et ed. Juntina a. 1525. σκεβλίας codices reliqui, ut videtur, et Junt. a. 1515. Revocandum Σκεβλύας.
Παρδόκας] σπάρδοκας V.
609. δευρὶ] δεῦρο R.
610. Αἰ. κλεπτοντα—διο. μάλ' ὑπερφυᾶ V.
πρὸς] πρὸς hic valet προσέτι, καὶ ταῦτα. Ordo est, τύπτειν τουτονὶ, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τἀλλότρια. BRUNCK.
μάλλ'] Libri μάλ'. Correctum ex scholiasta.
612. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινὰ] Ironice hoc dicit Æacus. Baccho hæc verba adscripta sunt in C. E. BRUNCK.
616. τὸν παῖδα] Juxta receptum legibus Atheniensium morem, ut heri servos ad quæstiones de iis sumendas offerrent. Demosth. (p. 1120.) προὐκαλεῖτο Στέφανον παραδοῦναι τὸν παῖδα —εἰς βάσανον. Idem (p. 1143.) et alibi. SPANH. Vid. Petit. Leg. Att. p. 440. et Dobræi Adversar. vol. 1. p. 317.
618. βασανίζω] Scribendum βασανίσω ex D.V. βασανίζω Suidas in βασανίζειν.
620. ἔτι δ' ἐς τὰς] ἐπί τε τὰς vulgo. Correctum ex R.V. et Suida in βασανίζειν et κλιμακίζειν.
623. κἂν] κῆν V.
πηρώσω] Solebant qui servos aut servas alterius ad torturam poscebant, damnum præstare, si illi ex tortura mutilarentur; Demosth. c. Neær. [p. 1387.] ἕτοιμος ὢν τὰς θεραπαίνας παρα-

λαμβάνειν—ἐφ' ᾧ τε βασανίσαι αὐτάς· καὶ εἴ τι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι, ἀποτίνειν ὅ τι βλαβείησαν. BERG. Vide Petiti Leg. Att. p. 441.

625. ΞΑ.] *διον.* Vat.

ἔμοιγ'· οὕτω] *ἐμέ γε, τοῦτον* Vat. et varia lectio scholiastæ. *τοῦτον* etiam M.

626. *αὐτοῦ*] *αὐτὸν* Mut. et varia lectio scholiastæ. Et sic haud dubie Vat. quoque codex.

σοι] *σου* V.

630. *σεαυτὸν* R. Barocc. et Vat. *ἑαυτὸν* V. et Borgianus. Vulgo *σὺ σαυτόν.*

637. *χὠπότερον*] *γ'* addunt R.V. Cantabrig. et Harl.

ἴδῃς] *ἴδοις* Ald. et pars codicum.

638. *προτιμήσαντα*] Gl. *φροντίσαντα, ἢ αἴσθησιν λαβόντα.* *Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cædetur, ita se moventem, ut sentire verberum dolorem videatur.* Sic enim Attici utuntur verbo *προτιμῶ* pro *κήδομαι, ἐπιστρέφομαι, ἐντρέπομαι, ὑπόλογον ποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι.* Infra 655. quærenti Æaco *ἔπειτα προτιμᾷς οὐδέν;* respondet Bacchus, *οὐδέν μοι μέλει.* Pl. 883. *οὐδὲν προτιμῶ σου.* Eodem modo cum genitivo apud Demosthenem occurrit p. 80. edit. Reiskii: *βούλεται καὶ δαπάνας οὐ μικρὰς δαπανᾷν εἰς τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, ὧν οὐδὲν προτιμᾷ.* Vide Budæi Commentaria p. 677. et 714. Acharn. 27. *εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν.* BRUNCK. Vid. Photium p. 464, 15.

641. *ἐς*] *εἰς* libri.

642. ΞΑ.] *διο, ξθ,* R.

644. *ἰδού, σκόπει νῦν, ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.* Sic A. [R. et Cantabrig. 1.] optime, ut Suidas [v. *ὑποκινήσαντα*], et cod. Vaticanus. [Ita etiam V. et Baroccianus, nisi quod *ἀποκ.*] In C. [et Cantabrig. 2.] ut vulgo, *σκόπει γ' ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς.* Sic etiam E. C. nisi quod *γ'* omittit. In D. Æaco tributum *ἰδού,* Xanthiæ, *σκόπει νῦν ἤν με παρακινήσαντ' ἴδῃς.* Eadem distinctio fuisse videtur in codice, e quo descriptus fuit A. Nam in eo post *ἰδοὺ* vacuum relictum spatium, quantum satis est personæ nomini, et ante *ἰδοὺ* est *ξ*, initium nominis *Ξανθίας,* quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit: *Αἰακὸς* scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio

scenæ, multo sic lepidior. ἰδοὺ dicit Æacus, elato brachio, et in plagam inflicturi statu. BRUNCK. ἰδού Æaco tribuendum.

645. δοκεῖς] δοκεῖ vel δοκῶ Bentleius.

647. ἔπταρον] Sternutatio in ominibus bonis malisve habebatur. BECK. Vid. Av. 720.

649. ἰατταταῖ. AI. τί τἀτταταῖ] ἰατταταί. AI. τί δὴ τατταί vulgo. τί τατταταῖ. Αια, τί τατταταῖ V. ἰατταττατταττατταί (omissis AI. τί τἀτταταί) R.

τί τἀτταταῖ] τί ἰατταταί A. D. τί ἀτταταί A. in margine. τί δ' ἰατταταί E.

651. τὰν Διομείοις] Vid. Meursium de Pop. Att. in Διόμεια. BRUNCK. Pagus Atticus, in neutro genere pluraliter dictus Διόμεια, ubi fuit sacellum Herculi dedicatum, quod Diomus, a quo pagus nomen habebat, Herculis deliciæ fuisset. Ex schol. et Steph. Byz. Cæterum uterque et Xanthias et Bacchus, quum partim voce partim lacrymis manifesta signa edant doloris, tamen quaslibet potius causas misere comminiscuntur, quam ut rem fateantur. BERG.

652. ἅνθρωπος] Libri ἄνθρωπος.

653. ἱππέας] γ' addunt Ald. et aliquot codd.

654. κλάεις] Libri plures κλαίεις.

655. ἐπεὶ R.V. Barocc. aliique. Vulgo ἔπειτα.

γ' in libris aliquot omissum, in duobus τοὐδέν scriptum.

656. τἄρ'] τ' ἄρ' V. ἄρ' R. ἆρ' A. γὰρ C. E. Cantabrig. uterque, Harl. γ' ἄρ' vulgo.

658. Simulat Æacus se non animadvertere, illos dolorem celare non posse, et ineptas causas suspirii et fletus prætexere; nempe propterea id simulat, ut amplius eos verberet. BERG.

661. Non Hipponactis, sed Ananiæ, iambographi antiqui, de quo vid. Fabricius Bibl. Gr. 1. p. 547. [vol. 2. p. 104. Harl.] senarium illum esse ait scholiastes, quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animi perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit comicus. Duos Ananiæ iambos profert scholiastes priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est. BRUNCK. Hipponactis et Ananii carmina una, ut videtur, collectione comprehensa fuerunt: unde factum ut alteri alterius carmina tribuerentur. Inane commentum scholiastæ est de Dionyso animi perturbato eamque ob caussam memoria falso.

664. Πόσειδον] ὦ πόσειδον V. Sophoclis ex Laocoonte verba apposuit scholiasta, Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις εὐανέμου λίμνας, ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων.

ἤλγησεν R. et Mut. Vulgo ἤλγησε.

665. πρῶνας] Accusativum Berglerus explicat repetendo ἔχεις ex versu Hipponactis 659. constructione incredibili. Scribendum πρωνός cum Kustero. μεδέεις pro μέδεις V. in textu et in scholio.

667. ἁλὸς ἐν βένθεσιν] His verbis trimetrum complet v. 664.

669. εἴσιτον] εἴσιτε V.

671. Φερσέφαττ'] Φερσέφαττα vulgo ab Atticis dicta Proserpina, unde Φερσεφάττιον fanum hujus deæ apud Demosth. [p. 1259. ubi libri optimi Φερρεφαττίου.] Hesychius, Φερσεφάττιον: τόπος ἐν ἀγορᾷ. Eadem vero Περσέφασσα apud Æschyl. Choeph. 488. et Eurip. Orest. 914. SPANH. φερσέφατ' R. φερρέφατ' V. φερσέφασσ' Cantabrig. 2. περσέφασ' Cantabrig. 1. περσέφασ' Barocc. Περσέφατθ' Brunckius tacite. Φερσέφαττα legitur Thesm. 287.

674. πρὶν ἐμὲ R.V. Vulgo πρίν με.

679. Κλεοφῶντος] Hunc tamquam peregrinum et barbarum perstringit; et Æschines de f. leg. [p. 254. Reisk.] Κλεοφῶν δὲ ὁ λυροποιὸς, ὃν πολλοὶ δεδεμένον ἐν πέδαις ἐμνημόνευον, παρεγγραφεὶς αἰσχρῶς πολίτης. Euripides etiam in Oreste hunc occulte tangit, ut ibi schol. putat, tamquam civem non germanum et oratorem turbulentum v. 900. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος (loquax), ἰσχύων θράσει, Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος, Θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ. Argivum propterea dixit, quia scena est Argis: intelligitur autem facile, de Atheniensi esse sermonem, quum agatur Athenis fabula et homo sit sat notus. BERG. Aliorum scriptorum locos de Cleophonte collegit Meierus in libro de bonis debitorum p. 218—220. Platonis comici fabula fuit Κλεοφῶν cum Aristophanis Ranis in scenam producta, de qua dixit Meinek. Quæst. scen. 2. p. 17, 18.

681. Θρῃκία χελιδὼν] Garrulitatem et simul barbariem hominis notat, quia hirundo est *garrula*, et Cleophontis mater est oriunda ex Thracia, ut dicit schol., ubi etiam Philomela, sive, ut alii volunt, Procne, in hirundinem est mutata. Barbarorum lingua comparatur cum hirundinum voce. Æsch.

Agam. 1059. χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. Schol. Aristoph. Av. 1680. Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν, χελιδονίζειν φησι· καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησί. Comicus supra 93. ineptos et loquaces poetas vocat χελιδόνων μουσεῖα. BERG.

684. ῥύζει] Legebatur κελαδεῖ, quod vitiosum esse versus antistrophicus ostendit. κελαρύζει R. Barocc. Borgianus et γρ. Harl. et Suidas in ἐπίκλαυτον.

ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον] Tribuit hirundini carmen lusciniæ, non quia hirundo æque suaviter canat atque luscinia, sed quia erant sorores et utræque materiam carminis habebant lugubrem. De lusciniæ cantu Ityn filium lugentis comicus Av. 211. BERG.

685. κἂν ἴσαι γένωνται] Contra ap. Æsch. Eumen. 744. νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ. Reus semper absolvitur, si plura habeat suffragia quam accusator: immo tam favorabilis erat conditio ejus, ut etiam absolveretur, si æqualem haberet numerum suffragiorum cum adversariis. De quo videri potest Arist. Probl. 29, 13. quem locum indicavit Stanl. ad Æsch. Ceterum comicus, dum dicit Cleophontem periturum licet æqualibus suffragiis, vult significare illum omnino dignum esse morte. BERG. Hesychius, κἂν ἴσαι γένωνται: παροιμία μετενηνεγμένη ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις φερομένων ψήφων ἴσων. ἀπολύονται γὰρ τοῦ ἐγκλήματος, ὁπόταν ἴσαι ἐξενεχθῶσιν αἱ ψῆφοι.

686. ἐπίρρημα adscriptum in R.

689. ἥμαρτε] ἐξήμαρτεν R.

Φρυνίχου παλαίσμασιν] De quo Phrynicho hæc intelligenda sint non consentiunt scholiastæ, aliis Phrynichum belli ducem, aliis tragicum, aliis denique comicum a poeta nostro tangi censentibus. Schol. ad Lys. 313. locum hunc de Phrynicho, belli duce, accipit, auctore Didymo et Cratero. Vid. etiam Suidam in παλαίσμασι et Φρυνίχου. KUST. Phrynichus dux, Alcibiadis adversarius, ejus reditui ex exilio inprimis se opposuerat, cum Astyocho duce Spartanorum clam egerat, et quum ejus proditio Alcibiadi et ab hoc Atheniensibus esset denunciata, effugere variis artibus conabatur (v. Thuc. 8, 50.), denique inprimis effecerat, ut quadringentis respublica committere-

tur. Quorum imperio abrogato fieri non potuit, quin multos, qui partes ipsius sequuti erant, in perniciem secum traheret. Eo referuntur, quæ sequuntur. CONZ. De quatuor Phrynichis inprimisque acri Alcibiadis adversario cf. Sluiter. Lect. Andoc. p. 117. BECK.

παλαίσμασι] Metaphora a luctatoribus; dicit autem in plurali, ut subindicet, non illis tantum paratam esse debere veniam, qui semel peccassent, sed etiam illis, qui iterum iterumque, ad majorem clementiam adhortans Athenienses. In luctationibus qui ter esset lapsus, omnino erat victus: Æschylus Eumen. 592. eadem utitur metaphora, apud quem Orestes cum Eumenidibus coram judicibus, qui quum fassus esset, se matrem occidisse, Eumenidum chorus dicit: *ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.* Ubi scholia *ἐκπέπτωκας*, *cecidisti*, et addunt: *μεταφορὰ δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν.* BERG.

690. *ὀλισθοῦσιν*] Manet in metaphora. Est enim *ὀλισθαίνειν* proprie *ἐκπίπτειν*. v. Zonar. p. 1445. Sensus: illis, qui tum (quum oligarchicum imperium constitueretur) peccarunt, si causam exposuerint, purgare se ab olim commissis peccatis. BECK.

691. *λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας*] Quod jure Attico dicebatur, *τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιεῖν, ut qui infamia notati erant, ab eadem* liberarentur. SPANH. Vid. Petiti Leg. Att. p. 469. BECK.

692. *εἶν'*] *εἶναι* Barocc. cum duobus aliis.

694. *Πλαταιᾶς* pro *Πλαταιέας*, a *Πλαταιεύς*. Schol. *τοὺς συνναυμαχήσαντας δούλους Ἑλλάνικός φησιν ἐλευθερωθῆναι, καὶ ἐγγραφέντας ὡς Πλαταιεῖς συμπολιτεύεσθαι.* Intelligit autem prælium ad Arginusas: Platæensibus jus civitatis fuisse Athenis constat. BERG. Hic locus est supplementum historiæ Xenoph. qui Hellen. 1, 6, 24. de hoc negotio ita scribit de Atheniensibus: *ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ναυσὶν ἑκατὸν καὶ δέκα, ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας, δούλους καὶ ἐλευθέρους.* Ex h. l. igitur adde, præmium propositum fuisse servis, qui bonam operam in ea expeditione navassent, si reverterentur victores, liberos fore, et Athenis eodem jure usuros, quo Platæenses, qui in civitatem pridem recepti fuerant. PALMER. *τοὺς*

μετοίκους καὶ τῶν ἄλλων ξένων τοὺς βουλομένους συναγωνίσασθαι civitate esse donatos narrat Diodorus 13, 97. De servis v. supra v. 33. et 192.

695. *ταῦτ'* A. Vulgo *τοῦτ'*.

696. *αὐτὰ*] *ταῦτα* V.

697. *πρὸς δὲ, τούτοις*—Ita distinguo, aliter quam omnes edd., quæ comma ibi non habent, quum sit necessarium. Illos cives, qui sæpe pugnassent pro patria et tamen honoribus essent exuti, opponit illis, qui quum semel tantum pugnassent et insuper fuissent servi, tamen et libertatem essent consequuti et jus civitatis, vultque dicere, minus decorum esse, quod cives et viros de repub. bene meritos ob levia peccata inclementer tractent, quum interea servos, (quamvis non plane immerito, propter utilem eorum semel navatam operam,) tantis beneficiis ornent. Hæc autem subobscure dicuntur, quum oratio aliter cœpta aliter desinat; nam v. 693. dicebat: *αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν* etc.; itaque hic v. 697. debebat dicere: *τοῖς δὲ πολλὰ δὴ—ναυμαχήσασι—μὴ παρεῖναι μίαν ξυμφοράν.* Nempe in orationis cursu convertit sese ad adhortationem. BERG.

ὑμῶν] *ἡμῶν* V. et Mut.

698. *χοῖ*] *καὶ* V. et Mut.

προσήκουσιν] *προσήκοσιν* R.

699. *αἰτουμένοις*] *αἰτουμενοὺς* R.

700. *τῆς ὀργῆς ἀνέντες*] De hac constructione genitivi dixi ad Soph. Antig. 718.

σοφώτατοι φύσει] Egregie Athenienses *σοφωτάτους* dicit *φύσει*. Nam a demagogis inducebantur, ut sæpe contra ingenium facerent insipide. Non minus præclara est, quæ sequitur, sententia, operam esse dandam, ut omnes homines sibi cognatos reddant. BECK. *φύσιν* V.

703. *τοῦτ'* E. *τοῦθ'* C. *ταῦθ'* D. *ταῦτ'* vulgo et R.V.

704. *τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες*—] Sic bene distinctum in E. *πόλιν* pendet a præcedente verbo *ἀποσεμνυνούμεθα*: et *ἔχοντες* neutraliter adhibetur, ut infra v. 793. *ἕξειν κατὰ χώραν*. BRUNCK. Archilochi versum esse *ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις*, quem Æschylo male tribui ab Didymo, annotavit scholiasta. Apparet autem ex versu illo defendi posse inter-

punctionem vulgatam τὴν πόλιν καὶ ταῦτ'—, postposito καὶ ταῦτα ut in exemplis a Dobræo collectis ad Plut. 546.

κυμάτων] Rempublicam comparat cum navi in mari fluctuante, aut naufragis inter fluctus natantibus. Sic Eurip. Rhes. 246. ὅταν ᾖ δυσάλιος [δυσάλιον] ἐν πελάγει καὶ σαλεύῃ πόλις. Soph. Œd. T. 22. BERG.

705. ποτ'] τότ' Ald. et aliquot codd.

706. εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος] Ionis tragici verba: vid. schol.

708. Notandum πολὺν versibus pluribus interpositis disjunctum a χρόνον v. 714.

οὗτος] οὗτός γ' Ald. et codd. quidam.

709. Κλειγένης] Schol. dicit, videri hunc etiam circa remp. versatum fuisse; erit itaque populi adulator, sive uno verbo, δημοπίθηκος, ut comicus loquitur infra 1085. BERG.

712. ψευδονίτρου κονίας] Vulgo inserta copula τε reclamante metro: eam non agnoscunt codd. C. E. [R.V. et Cantabrig. 2: habent Pollux et Suidas in κλειγένης et κυνηστιτέφρου.] Præterea scribi debuit ψευδολίτρου. Sic enim olim fuisse in comici codicibus grammaticorum testimonio constat. Eustathius p. 483, 8. Ἀθηναῖοι γὰρ ἀντὶ τοῦ ν, ἔστιν ὅτε λ τιθέασιν. ὁποῖον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πνεύμων, ἃ ἐκεῖνοι λίτρον φασὶ καὶ πλεύμονα, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ ψευδολίτρου κονίας, καὶ ἐν τῷ πλευμόνων ἀνθάψεται. Pollux 7, 39. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πλυντικῶν καὶ τὴν κονίαν, καὶ τὴν κιμωλίαν εἶναί φησιν ἐν Βατράχοις, εἰπὼν, ψευδολίτρου τε κονίας καὶ κιμωλίας γῆς. Mœris p. 246.: λίτρον, Ἀττικῶς. νίτρον, Ἑλληνικῶς. Apud Suidam in κυκηστιτέφρου vulgaris scriptura per ν recepta. In Thesm. 2. fragm. 8. v. 1. [fr. 309. ed. nostræ] pro νίτρον reponendum etiam λίτρον e MS. cod. in quo perperam λίτραν. BRUNCK. ψευδονίτρου me nolente relictum in editione mea.

713. Κιμωλίας] De terra Cimolia v. Theophrast. de lapid. §. 62. et Eustath. ad Dionys. Perieg. 530. ab interpretibus citatos. Adde Galen. vol. 13. p. 250.

714. ἰδὼν] Libri εἰδώς. Recte Bentleius ἰδὼν, cujus interpretatio est εἰδώς.

717. ἄνευ] κἄνευ C. E. et Cantabrig. 2.

718. ἀντεπίρρημα adscriptum in R.

719. *καλοὺς*] *κακοὺς* Cantabrig. 1. et Harl.

720. *καινὸν χρυσίον*] Numos aureos adulterinos intelligit, superiore anno, archonte Antigene, ex simulacris aureis Victoriæ cusos, ut ex Hellanico et Philochoro annotavit scholiasta. Hos *χαλκία* vocat v. 725. quia multum æris admixtum habent: nisi, quod ipsum quoque proposuit scholiasta, de numis æreis archonte Callia, id est eo ipso anno quo acta Ranarum fabula est, cusis intelligere malis, aliquo tempore post abrogatis, quod ex Eccles. v. 815. constat.

721. *κεκιβδηλευμένοις*] Adulterinis, quibus vilius aliquod metallum erat admixtum. Vid. Polluc. 3, 56. SPANH.

722. *δοκεῖ*] *δοκεῖν* V.

724. *βαρβάροισι*] *βαρβάροις* D. E. V. Barocc.

πανταχοῦ] *ἁπανταχοῦ* E.

729. *παλαίστραις*] *παλαίστρᾳ* Stobæus Floril. 43, 28.

730. *προυσελοῦμεν* R. Legebatur *προσελοῦμεν*. Apud Stobæum *προυγελοῦμεν*. Ita etiam Hesychius a Bentleio comparatus, *προυγελεῖν*: *προπηλακίζειν*, *ὑβρίζειν*. Id est *προυϝελεῖν* cum digammo: vid. Kidd. ad Dawes. p. 295. Blomfield. ad Æschyli Prom. v. 447. et Buttmanni Lexil. vol. 2. c. 89.

πυρρίαις] Id est servis. Nam *Πυρρίας* nomen est servile.

733. *φαρμακοῖσιν*] Gl. *καθάρμασιν*. Scholion in D. *φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φύσεως ἐπιβουλευομένους, εἰς ἀπαλλαγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἤ τινος τῶν τοιούτων ἔθυον, οὓς ἐκάλουν καθάρματα.* Vide Meursium Gr. Fer. in *Θαργήλια*. Imitatus est comicus noster Eupolidem, cujus fragmenta duo opportune advocavit Berglerus. Prius est apud Athenæum p. 425. e fabula cui titulus *Πόλεις*.

οὓς δ' οὐκ ἂν εἵλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ,
νυνὶ στρατηγοὺς λεύσσομεν. ὦ πόλις πόλις,
ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονεῖς.

[*Λεύσσομεν* Musuri supplementum est, aperte falsum.] Alterum est apud Stobæum Floril. Grotii p. 163. [43, 9. ex *Δήμοις*, ut conjicit Meinek. Quæst. scen. 1. p. 49.]

καὶ μὴν ἐγὼ, πολλῶν παρόντων, οὐκ ἔχω τί λέξω·
οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ, τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι,

οἷς ὡσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα· καὶ γὰρ ἦσαν.
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

καθάρματα Eupolidi idem est quod comico nostro φαρμακοί. Est autem illud Eupolidis fragmentum pars parabasis, in qua loquebatur ad spectatores conversus chorus e senibus constans, unde v. 3. pro vulgato ὦ γέροντες, lego ἡμεῖς—οἱ γέροντες. BRUNCK. φαρμάκοισιν V. Respicit ad h. l. Aristides vol. 2. p. 312, 17. et ad v. 376. vol. 1. p. 510, 21.

736. ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου] Allusio est ad proverbium: ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, i. e. *si pereundum est, saltem decore perire oportet.* Hoc est, quod ait Nicias Eq. initio: κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα. BRUNCK.

738. Æacus in scenam redit cum Xanthia, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in ædibus Plutonis actum fuerit, et præparatur nova dramatis constitutio. Codd. aliquot pro persona *Æaci* habent *Famulum*. Inde est, quod in recensione fabulæ personarum conspicitur vulgo Οἰκέτης, qui cum Æaco unus et idem est. In C. E. recte ubique adscripta est persona Αἰακός: in D. primo loco Οἰκέτης Αἰακοῦ, postea semper Οἰκέτης, in A. modo Αἰακός, modo οἰκέτης, et perturbatæ admodum personæ. BRUNCK.

741. ἐξελεγχθέντ' A.R.V. Vulgo ἐξελέγξαντ'. Utraque lectio cognita fuit scholiastæ.

743. ᾤμωξε Brunckius. οἴμωξε E. Libri reliqui οἴμωζε.

744. ποιῶν] ποεῖν V.

745. μάλλ'] μάλλ' R. μάλ' A.V. Barocc. Cantabrig. 1. μάλα γ' vulgo.

ἐποπτεύειν] Plus erat epoptam esse in sacris initiationum quam mystam; quum ergo mystæ sint beati, epoptæ multo magis. BERG.

747. δὲ] δαὶ V. et Mut. hic et v. 752.

748. ἀπίῃς Kusterus et, ut videtur, R.V. Mut. Vulgo ἀπῇς. τόθ'] τοῦθ' R.

749. πολλὰ πράττων] Male glossa in D. πάσχων. πολλὰ πράττειν, πολυπραγμονεῖν, *male curiosum esse*, de eo dicitur qui se negotiis immiscet quæ ad eum non spectant, Pace 1058. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ, *magnus es ardelio, quisquis es.* BRUNCK.

751. ἄττ' ἂν A. D. R. Vat. ὅταν vulgo et V.

μἀλλὰ] μᾶλλα R. μάλα D.V. Barocc. Cantabrig. 1. Harl. Mut. καὶ μάλα A. μάλα γε vulgo. Vid. ad v. 103.

753. κἀκμιαίνομαι] κἀκμολύνομαι V.

754. ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιὰν] Soph. Trach. 1179. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι. Noster Vesp. 550. ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρα. Diphilus ap. Athen. p. 292. τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον. Sophocles Œd. Col. 1126. aliter: καί μοι χέρ', ὦ 'ναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα. BERG.

756. ὁμομαστιγίας] Verbero verberonem obsecrat per Jovem converberonem, ut frater fratrem oraret per Jovem ὁμόγνιον, sodalis sodalem per ἑταιρεῖον. BERG.

757. χἠ] καὶ R.V.

758. λοιδορησμὸς] λοιδορισμὸς F.

759. ΞΑ.] om. R.

πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται μέγα R. et, qui alterum πρᾶγμα omittit, V. πρᾶγμα γὰρ κεκίνηται μέγα vulgo. πρᾶγμα μέγα κεκίνηται πάνυ A. Vat. πρᾶγμα κεκίνηται μέγα C, Barocc. πρᾶγμα σφόδρα κεκίνηται μέγα D.

762. ὅσαι] ὁπόσαι V.

763. συντέχνων] ξυντέχνων F. Barocc. Cantabrig. 1.

764. πρυτανείῳ] Ut apud superos Athenis. BERG.

766. ἕως] ἕως ἂν V. Eodem modo peccatum Eq. 134.

767. δὲ] δὴ Barocc. Cantabrig. 1.

768. τουτὶ] τοῦτο V.

771. δὴ] δὲ Cantabrig. 1. Harl. Recte fortasse.

772. καὶ τοῖς] καὶ τοῖσι A.

βαλαντιητόμοις] βαλαντιοτόμοις R.V.

775. λυγισμῶν] λογισμῶν Barocc.

781. οὐράνιόν γ' ὅσον] Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 400, 33. ἀναβόησεν οὐράνιον ὅσον: 'Αριστοφάνης. σημαίνει δὲ τὸ ὑπερβεβηκὸς μεγέθει, ὡς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἥκειν.

783. ὥσπερ ἐνθάδε] Ad theatrum se convertit hæc dicens Æacus, gestuque spectatorum turbam ostendit. Vide supra ad v. 276. BRUNCK.

789. κἀνέβαλε] κἀνέβαλλε R. et Barocc.

791. Κλειδημίδης] Hunc grammatici alii filium Sophoclis, alii, quod paullo credibilius, histrionem fuisse sunt suspicati. Vid. schol.

792. *ἔφεδρος*] Glossa perperam *κριτής*. Scholion MS. *ἔφεδρος, ὁ μαχομένων τινῶν παρακαθήμενος, καὶ μέλλων τῷ νενικηκότι μαχήσασθαι. Tertiarius.* Æschylus Choeph. 866. *τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος | δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης | ἅψειν.* BRUNCK.

794. *γ'* om. R.V. Barocc. Cantabrig. uterque et Harl.

795. *τί*] Recte *τὸ* R, interpunctione post *ὕστερον* posita. *τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται* dictum ut *τὸ χρῆμ' ἐργάζεται* Eccles. 148.

ὀλίγον] *γ'* addit V.

797. *καὶ γὰρ*] *ἀλλ' ἢ* Etymolog. M. p. 744, 20. Photius p. 566, 6. Suidas in *τάλαντον*, grammaticus MS. in Biblioth. Coislin. p. 475. Ita etiam libri scripti Pollucis 9, 52, aliis *ἀλλ' ἢ* aliis *ἀλλὴ* præbentibus.—*κριθήσεται* Pollux, Etymologus, Photius, non Suidas.

798. *δέ*] *δαὶ* V. et Mut.

μειαγωγήσουσι] Gl. *ζυγοστατήσουσι*. De potestate et usu hujus verbi apud Atticos videndus Meursius Gr. Fer. in *Ἀπατούρια*. BRUNCK. *μιαγωγήσουσι* R.

800. *ξύμπηκτα*] *ξύμπυκτα* D. E. [V. et Cantabrig. 2. *σύμπτυκα* R. *σύμπυκτα* Mut.] Gl. *ἡνωμένα*. In Poll. 10, 148. *ξύμπτυκτα*, quæ vera lectio est et in textu reponenda. Atque sic liquido scriptum in F. [et Barocc.] BRUNCK. Scribendum *ξύμπτυκτα*. *σύμπτυκτα* Suidas in *πλαίσια*.

πλινθεύσουσι] *πλινθεύουσι* V.

γε] *τε* R.V.

804. *ἔβλεψε δ' οὖν* R. *ἔβλεψεν οὖν* vulgo. *ἔβλεψε γοῦν* A.C. D. E. Barocc. Cantabrig. uterque, Harl. et Suidas in *ταυρηδόν*.

807. *Ἀθηναίοισι συνέβαιν'* A. D. R.V. *Ἀθηναίοισι συνέβαινεν* vulgo et Suidas in *συνέβαινεν*. *Ἀθηναίοισι ξυνέβαινεν* F. Barocc. *Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν* (vel *συνέβαινεν*) quattuor alii.

808. *πολλοὺς*] *γὰρ* addit V.

809. *λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο, τοῦ γνῶναι πέρι φύσεις ποιητῶν.* Adverbii vice hic est *τὰ ἄλλα* et valet *præterea*. *λῆρον ἡγεῖτο αὐτούς*, nempe *τοὺς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γνῶναι*—*præterea nihil nisi meras nugas eos censebat in dignoscendis poetarum ingeniis.* Salse Atheniensibus exprobrat prava judicia, quibus sæpe optimæ exigebantur fabulæ, concessa deterioribus palma, quod et ipse quum alias expertus est, tum maxime quando Nubes docuit. BRUNCK.

812. γ' om. V.

οἱ δεσπόται] Pluto et Dionysus.

814. ἐριβρεμέτας] Æschylus.

815. ὀξυλάλου D. Legebatur ὀξύλαλον. De genitivo cum verbo ἰδεῖν conjuncto dixit Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 204. ed. sec.

περ ἴδῃ] παρίδῃ V. ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλου περ propter metri necessitatem dixit poeta pro ἡνίκ' ἂν περ ὀξυλάλου.

ὀδόντας D.E. Cantabrig. 2. et lemma scholii in ed. Aldina. ὀδόντα R.V. Mut. Ald. ὀδόντ' Barocc.

θήγοντος ὀδόντας] Metaphora ab apris. Lys. 1256. ᾇπερ τὼς κάπρως θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα. BERG.

818. ἱππολόφων A.D.E.R.V. Barocc. Cantabrig. uterque, Mut. Vulgo ὑψιλόφων.

819. σχινδαλάμων Porsonus. Libri σκινδαλάμων, σκινδαλαμῶν (quod est in V), σκινδαλμῶν (quod est in R), σκινδάλμων. Conf. ad Nub. 130. παραξόνια σκινδαλάμων dicuntur rotationes (agitationes) audaces scindularum tenuium (argumentationum subtilium). BECK.

σμιλεύματά τ' ἔργων] *Minutias* seu *quisquilias*, quas sectatus sit in tragœdia Euripides, vitio hic ei vertit comicus. Julianus Or. 4. p. 77. ἐργάτης γάρ ἐστι καὶ τούτων ἀγαθὸς, οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων ῥήματα. SPANH.

820. φωτὸς] Euripidis.

φρενοτέκτονος ἀνδρός] Æschyli, qui non aliunde sed ex semet voces illas grandiloquas in tragœdiis formarit. SPANH.

822. χαίτην R. Vulgo χαίταν, quod revocandum.

825. γηγενεῖ φυσήματι] Gigantes dicebantur γηγενεῖς. V. Nub. 851. BERG.

826. λίσπη] Photius p. 226, 16. λίσπη γλῶσσα ἡ ἐπιτετριμμένη. Atticam formam λίσφη restituendam videri diximus ad Eq. 1368.

829. πλευμόνων R.V. Ald. πνευμόνων novem codices.

830. μεθείμην] μεθείην vulgo. Correctum ex A.D.V. Barocc. Cantabrig. primo.

833. ἅπερ] ὅπερ V.

834. μεγάλα] μέγα R. Barocc.

838. ἀχάλινον—στόμα] Eurip. fragm. Melanippæ [20, 4. Musgr.] ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα. Vid. not. Barnesii ad Eurip.

Bacch. 385. ad hæc verba: ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία. Theophylactus Simocatta ep. 67. οὐκ εἰδὼς, ἀχαλίνωτον γλῶτταν μείζονα τοῦ πλημμελήματος εἰσπραττομένην τὴν κόλασιν. BERG. ἀχαλίνωτον Mut. Legebatur ἀπύλωτον. ἀθύρωτον repositum ex libro Ravennate et Suida v. ἀγριοποιόν. Librorum in hac re dissensus apud scholiastam et Suidam v. ἀθύρωτον et v. ἀπύλωτον ita commemoratur, ut ἀθύρωτον probetur. Grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 352, 11. ἀθύρωτος: ἄκλειστος. Ἀριστοφάνης. ἀπύλωτον στόμα, os effrænum seu *nullis claustris coercitum*. Cyrillus adv. Julian. 2. p. 38. ad hunc comici locum forte respiciens: ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἔφην, ἀπύλωτον ἀνοιγνὺς τὸ στόμα. SPANH.

840. ἄληθες] *Itane?* Plerumque hoc adverbium ironicæ interrogationi servit. Suidas: ἄληθες. ἀντὶ τοῦ ὄντως. ἀξιοῦσι δὲ ὀξύνειν τὴν πρώτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἐπερωτήσει λεγόμενον ὄντως, ἀληθῶς, οἷον· Ἄληθες, ὦ παῖ—Thomas M. ἄληθες παρὰ ποιηταῖς, τὸ κατ' εἰρωνείαν ἀντὶ τοῦ ὄντως λαμβανόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ (123.) ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων. Sic Lys. 433. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ. Eadem significatione occurrit apud Sophoclem Œd. T. 350. Antig. 758. quibus in locis adverbii hujus potestas interpretem latuit. Est autem hic parodia versus Euripidis, quem Musgravius in Telepho fuisse putat: ἄληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ; Nomini θαλασσίας Thetidem apud Tragicum significanti ἀρουραίας substituit, Euripidi olera objiciens agrestia, quibus innutritus fuerat. v. Thesm. 456. et 910. BRUNCK. Vid. Thesm. 387. Eq. 19.

841. στωμυλιοσυλλεκτάδη] Infra 1160. ad eumdem dicit Æschylus: ὦ κατεστωμυλμένε ἄνθρωπε. Ceterum illa vox est composita ad comicam licentiam. Similis vox occurrit ap. Athen. 4. p. 157. ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι (barbam colligere soliti). BERG.

842. Hunc versum interpretabitur colloquium inter Dicæopolin et Euripidem in Acharnensibus. BRUNCK.

843. αὔτ' A.R.V. Barocc. Cantabrig. 2. Vulgo ταῦτ'.

παῦ' V. et Vaticanus. παῦσ' vulgo et Suidas in θερμός.

844. πρὸς ὀργὴν, *iracunde*. Sic infra 856. 998. Sophocles El. 369. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν. BRUNCK.

847. Schol. MS. ἄρν', ἄρνα μέλαιναν] τοιαῦτα γὰρ ἔθυον τῷ

Τυφῶνι, ὁπότε στροβιλώδης ἐκινήθη ἄνεμος. τῶν γὰρ τοιούτων οὗτός ἐστιν ἔφορος. εἰκότως δὲ μέλαιναν, καὶ οὐ λευκὴν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Τυφὼς μέλας. Virgil. Æn. 3, 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
Taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
NIGRAM HIEMI PECUDEM, Zephyris felicibus albam.

BRUNCK. Vide Leopardi Emendat. 20, 23. KUST. μέλανα R.

849. ὦ Κρητικὰς—] Unus ex scholiastis putat, comicum respicere ad Phædram in Hippol. Eurip., quæ erat Cretensis et insano amore deperibat Hippolytum privignum; sane hæc monodias canit in prædicto dramate 197. BERG. Probabilior aliorum grammaticorum interpretatio, qui Cretenses aut Cressas Euripidis respici putant.

850. γάμους δ' ἀνοσίους] Macarei cum Canache sorore. Vid. Nub. 1372.

ἐσφέρων ἐς] εἰσφέρων εἰς libri.

851. Observes in his Bacchi verbis manifestam imitationem loci Homerici. Æschylum primo alloquitur, postea Euripidem, denique ad Æschylum deliniendum rursus se confert. Huic dicere poterat, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Sic Nestor Iliad. α, 275. Atridæ et Pelidæ jurgium sedans, ab eo qui dignitate præstantior erat incipit, Agamemnonemque primum hortatur, deinde Achillem, demum Agamemnoni iteratas admovet preces, in eoque desinit.

μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην,
ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἷες Ἀχαιῶν·
μήτε σὺ, Πηλείδη, 'θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆι
ἀντιβίην· ἐπεὶ οὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν·
εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστὶν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ' Ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἕρκος Ἀχαιοῖσι πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

BRUNCK.

852. δ' additum ex R.

853. ἄπαγε] ἄναγε R.

854. κεφαλαίῳ] Gl. καθολικῷ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἀδρῷ. Nub.

981. κεφάλαιον τῆς ῥαφανῖδος. "κεφάλαιον, κεφαλὶς et κεφαλὴ "apud Dioscoridem et alios pro *capitulo* plantarum, ossium, "immo quarumvis fere summitatum capitatarum occurrit, ut "et Lat. *caput*. Et quia *caput* est pars crassior ac durior, "inde comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένειν dixit, *du-* "*riori verbo caput ferire*; ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro "*grandi* et *duro*, ἁδρῷ, *crasso*, ut schol." Jo. Alberti Obss. phill. in N. T. p. 179. BRUNCK.

855. θενὼν] θείνων Ald. et Mut. Libri reliqui θένων.

ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον] I. e. *ne effundat aut excutiat tibi mentem et sapientiam, quam præcipue ostendere voluisti in Telepho dramate*; μὴ ἐκχέῃ τὸ πᾶν σόφισμα, ut cum Sophocle dicam ex Philoct. 13. Introduxerat autem Telephum tamquam facundum et disertum; in Acharn. 428. sic describitur: χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Deinde alter dicit: οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. BERG.

857. θέμις F. Barocc. Vat. Cantabrig. 1. Harl. Vulgo πρέπει, consentiente Suida in πραόνως et σὺ δὲ μή. γρ. πρέπει Harl.

859. Versum hunc citat scholiasta Arati 1047. ubi ait ὁ πρῖνος τῶν πάνυ καταξήρων ἐστί. KUST.

861. τούτῳ] τοῦτο C. R.

862. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 64, 26. τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας: οἷον τὰ κυριώτατα καὶ ἀνέχοντα αὐτήν.

863. νὴ Δὶ] Legebatur νὴ Δία. Vid. ad Eq. 319.

γε] τε R.

Αἴολον] αἰόλον R.

865. σὺ δὲ δὴ τί] σὺ δὲ τί R. Barocc. Mut. σὺ δέ γε τί Cantabrig. 1. Harl. τί δαὶ σὺ V.

867. ἀγὼν] ὡγὼν Mut. Vat. Libri reliqui ἀγών.

τί δαί A.R.V. Mut. Vat. Vulgo τιή. Hesychius, τί δαί: διὰ τί δή.

868. ὅτι ἡ] Libri aliquot ὁτιὴ, unus ὅτ' ἡ.

οὐχὶ συντέθνηκέ μοι] Nam etiam post mortem Æschyli agebantur ejus tragœdiæ ex decreto publico: schol. ad Acharn. 10. τιμῆς δὲ μεγίστης ἔτυχε παρ' Ἀθηναίοις ὁ Αἰσχύλος, καὶ μόνου αὐτοῦ τὰ δράματα ψηφίσματι κοινῷ μετὰ θάνατον ἐδιδάσκετο. Scriptor vitæ Æschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν βουλόμενον διδάσκειν

τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. Ubi vide Stanleium etiam, quem non fugit schol. locus. BERG.

870. δ' additum ex A. D. R.V. Mut.

871. λιβανωτὸν—καὶ πῦρ] Similis locus Vesp. 858. ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν, ὅπως ἂν εὐξώμεσθα. Vid. etiam Thesm. 37. KUST.

874. ὑπᾴσατε] Sic tres Regii [et R.V.] ἐπάσατε E. F. [Barocc. Cantabrig. uterque et Harl.], eodem errore, qui supra notatus ad v. 366. Vulgo προσᾴσατε. Etymol. M. auctor p. 782, 4. ὑπόγραμμος, πρόγραμμός τις ὤν. ἡ γὰρ ΥΠΟ ἀντὶ τῆς ΠΡΟ, ὡς καὶ ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης·

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.

ἀντὶ τοῦ προᾴσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse scholiastem comici recte monuit Kusterus. Olim glossa erat προᾴσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσᾴσατε. BRUNCK.

875. παρθένοι] Musæ pro castis virginibus habebantur. Apud Lucian. Deor. Dial. 19, 2. Venus dicit ad Cupidinem: αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι καὶ ἔξω βελῶν; cui Cupido dicit: αἰδοῦμαι αὐτὰς, μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι καὶ ἀεί τι φροντίζουσι καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι. BERG.

877. γνωμοτύπων] Vid. ad Eq. 1379.

880. Legebatur πορίσασθε. Restitui πορίσασθαι ex R.V, sublata interpunctione post στομάτοιν.

884. σοφίας ὁ] ὅδε σοφίας vulgo. σοφίας ὅδε A.C.D.E.R.V. Barocc. Harl. Mut. Quod recepi ὅδε in ὁ mutato.

885. Alloquitur Dionysus Æschylum et Euripidem. Interea allatus est foculus cum carbonibus ardentibus, atque thus, quod primus immisisse Dionysus videtur, tum et Æschylus simul preces faciens. BECK.

886. Δήμητερ] Æschylus vocat Cererem ingenii sui nutricem, quia Cereris initiationum sacra peragebantur Eleusine, unde ipse erat oriundus. Schol. παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν. Scriptor vitæ Æschyli: Αἰσχύλος ὁ τραγικὸς γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον. BERG.

888. Legebatur, ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν.—καλῶς. omissis ἴθι νυν. Liber Ravennas, ἐπίθες καὶ δὴ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Baroccianus, ἐπίθες καὶ σὺ λιβανωτὸν λαβών. Suidas v. καλῶς, ἐπίθες καὶ σὺ δὴ λιβανωτόν, omisso λαβών. Ex his

scripturæ varietatibus conjicias dixisse Aristophanem quod reposui. Conf. v. 871. 891.

καλῶς i. e. *μηδαμῶς*. Adverbium est negandi cum *εὐφημισμῷ*, ut Latinis *recte*, quo sæpissime utuntur comici hac significatione, vel pro *nihil*. BRUNCK.

889. *θεοί* A.V. *θεοῖς* ceteri libri et Suidas v. *θεοῖς*.

890. *σου* R. Vulgo *σοι*.

891. *νυν*] *δὴ* R.V.

τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς] Euripidem facit novatorem circa divina tamquam Socratis imitatorem, cujus erat studiosus. Socratem autem propterea maxime esse condemnatum, *ὅτι καινὰ εἰσήγαγε δαιμόνια*, constat ex Apol. Plat. et Xenoph. BERG.

892. *Αἰθὴρ*] Sic Nubes, quas Socratem pro deabus habuisse fingit, sophistas pascere dicuntur Nub. 330. *οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι σοφιστάς.* Ibid. 263. Socrates etiam invocat Aërem et Ætherem: *ὦ δέσποτ' ἄναξ, ἀμέτρητ' Ἀήρ—λαμπρός τ' Αἰθήρ.* BERG.

γλώττης στρόφιγξ] In Nub. 422. dicit Socrates: *νομιεῖς θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς· τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν Γλῶτταν, τρία ταυτί.* BERG. *γλώσσης* V. Mut.

893. *ξύνεσι* R. et Cantabrig. 1. Vulgo *ξύνεσις*.

896. *λόγων*] Legebatur *λόγων ἐμμέλειαν*.

897. *ἔπιτε*] Libri aliquot *ἐπί τε*.

898. *γλῶσσα*] Scribendum *γλῶττα*.

902. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 9, 3. *ἀστεῖον καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν: σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον, ὡς μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι.*

αὐτοπρέμνοις] Metaphora ab arboribus. Antiphanes apud Athen. 1. p. 23. *τὰ δ' ἀντιτείνοντα (δένδρα)—αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται.* Quæ est parodia ex Soph. Antig. 723. BERG.

905. 906. Hæc Dionyso tribuebantur. *ἐρεῖτε* Barocc. pro *ἐρεῖτον*.

907. *μὲν* om. R.V.

γε] *καὶ* V. Barocc.

910. *Φρυνίχῳ*] Huic antiquam simplicitatem adhuc infuisse, vult dicere, dum ei tribuit spectatores stultos; major autem Æschylo erat ætate, et videtur Æschylus illum quandoque imitatus. Auctor argumenti in Persas Æschyli: *Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων [παρ' Αἰσχύλῳ μύθοις], ἐκ τῶν Φοινισ-*

σῶν φησι Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. Utriusque meminit Herodotus, Phrynichi 6, 21. Æschyli 2, 156. BERG.

911. γὰρ ἕνα A. D. R. V. Barocc. Cantabrig. 1. γὰρ δή γ' ἕνα vulgo. γὰρ δῆτα ἕνα C.

τιν' ἂν καθῖσεν V. τινα κάθισεν vulgo. τιν' ἐκάθισεν Mut. Offensioni fuit librariis aoristi forma καθῖσεν, ubique fere depravata. Vid. Thucyd. 6, 66. 7, 82.

912. Ἀχιλλέα] In Phrygibus fabula, ut monet scholiasta.

Νιόβην] In tragœdia cognomine.

913. πρόσχημα τῆς τραγῳδίας] Personæ mutæ, ostentationis tantum caussa in scenam prodeuntes. Philo vol. 2. p. 520. κωφὸν ὡς ἐπὶ σκηνῆς προσωπεῖον ἕνεκα προσχήματος. Quo sensu etiam δορυφόρημα τραγικόν et κωμικόν dicitur. SPANH.

914. γ' om. R. V. Barocc. Cantabrig. 2. Mut.

919. καθοῖτο A. C. D. R. V. Cantabrig. 2. καθῆτο vulgo. κάθοιτο Buttmann. Grammat. vol. 1. p. 546.

920. τι φθέγξεται R. V. φθέγξαιτό τι Vat. τι φθέγξαιτο Barocc. et qui αι a corr. habet Cantabrig. 1. τι φθέγξοιτο Mut.

924. βόεια] Id est grandia.

925. δείν' ἄττα] δεινάττα A.

μορμορωπὰ] Schol. καταπληκτικὰ, φοβερὰ, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης. μορμουρωπὰ R. et Mut. μορμυρωπὰ V.

926. ἄγνωτα] Scribebatur ἀγνῶτα. Correctum ex Herodiano apud scholiastam, Suida in ἀγνῶτα, Philemon. Lex. p. 3. ed. Burn.

927. δ' ἂν om. R.

οὐδεὲν] οὐδὲ ἓν vulgo. οὐδὲν Barocc. οὐδ' ἂν ἓν Porsonus: quo non opus. Vid. ad Lys. 1044.

929. γρυπαέτους] Vulgo γρυπαιέτους. γρυπεαίτους R.

930. ῥᾴδιον Bentleius. ῥᾴδιον ἦν vulgo. Scribendum ῥᾴδι' ἦν ex R. V. Vat.

931. Parodia est versuum Euripidis in Hippolyto 378. ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ | θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος. Confer Equit. 1290. ubi Euripidea illa loquendi forma rursus deridetur. BRUNCK.

932. τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα] Hac voce usus fuerat in Myrmidonibus Æschylus, ut a schol. dicitur ad Pac. 1177. ubi ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν ut h. l. similiter legitur, ac præterea Av.

800. SPANH. ἱππαλεκτρυῶ et v. 937. ἱππαλεκτρυοῦς Porsonus. Vid. ad Nub. 663.

933. ἐν] οὖν Marklandus ad Eurip. Suppl. 109. Frustra.

934. De Philoxeno Eryxidis filio, qui filium ipse habuit patri suo, ut Græcis erat mos, cognominem, videndus Perizonius ad Æliani V. H. 10, 9. BRUNCK.

936. ποῖ' ἄττ'] ποῖά τ' V. ποῖά γ' A. R. Barocc. Cantabrig. 1. Vat.

937. Huc, ut credo, respexit Hesych. Ἱππαλεκτρυών· τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. Nimirum hinc discimus, aulæa Persica vel Babylonica variis animalium monstrosorum figuris olim ornata et distincta fuisse: qua de re videri etiam potest Is. Vossius Not. ad Catull. p. 197. KUST. Conf. Athen. 5. p. 197. 11. p. 471. SPANH.

τραγελάφους] Philemon ap. Athen. 11. p. 497. adhuc majus monstrum formavit ἱπποτραγέλαφοι. BERG. οὐ τραγελάφους Barocc.

939. Edd. ante Brunckium τοπρῶτον μὲν εὐθὺς. μὲν delevit Brunckius. ἀλλ' ὡς παρέλαβον παρὰ σοῦ τὴν τέχνην εὐθὺς R. Barocc. τὴν τέχνην πρῶτον μὲν εὐθὺς C. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθὺς
γε
A. D. παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθὺς Cantabrig. 1. παρὰ σοῦ πρῶτον μὲν εὐθὺς E. Cantabrig. 2. Vaticanus.

942. ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις] Euripidi ἐπύλλια (versiculos) rursus tribuit comicus, de quo ait Acharn. 996. συλλέγων ἐπύλλια, et Pac. 523. ἐπύλλια Εὐριπίδου. περιπάτων vero voce infra quoque utitur v. 980. οὔ σοι γάρ ἐστι περίπατος (disputatio) κάλλιστα περί γε τούτου· ubi schol. περίπατοί γε διατριβαί· et in schol. ad h. l. περιπατεῖν ἀντὶ τοῦ διατρίβειν. SPANH.

τευτλίοισι] τευτλία enim seu *betæ* vulgo inter exiguas plantas, ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 8. καὶ τῶν ἐλαττόνων, βαλάνου, τεύτλου· et ap. Plin. 19, 8. *beta hortensium levissima. Betam* vero dari aliam *albam*, aliam *nigram*, quod et aliunde constat, tradit Dioscorides 2, 49. SPANH.

λευκοῖς R.V. Barocc. Vat. et Suidas in ἴσχανα. Scholiasta, μικροῖς. γράφεται λευκοῖς. Scholiasta in Cantabrig. 1. 2, εἰώθασιν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὰς τῶν σωμάτων καθάρσεις διὰ περιπάτων καὶ τεύτλων λευκῶν καὶ ἑτέρων ποτῶν ποιεῖσθαι. τὸ δὲ ἐπυλλίοις ἀντὶ τοῦ λογίοις μικροῖς. Dobræus: "In Cant. 1. gl.

"μικροῖς supra ἐπυλλίοις, unde statim apparet origo lectionis "τευτλίοισι μικροῖς, glossa scilicet μικροῖς indicans τευτλίοις di- "minutivum esse."

943. στωμυλμάτων] Supra 859. vocabat eum στωμυλιοσυλλεκτάδην. BERG.

βιβλίων] Euripides studium suum in legendis veterum libris clare indicat in Alcest. sub nomine chori v. 962. ἐγὼ καὶ διὰ Μούσας καὶ μετάρσιος ᾖξα· καὶ πλεῖστον ἁψάμενος λόγων, κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εὗρον. BERG.

ἀπηθῶν] ἀπήθων V. ἀπηθῶν Etym. M. p. 422, 37. Eustath. p. 1753, 5.

944. Κηφισοφῶντα] Qui Euripidem in tragœdiis scribendis adjuvare credebatur.

946. εἶπ' ἂν R.V. Vulgo εἶπεν.

947. ΑΙ.] Dionyso hæc tribuit C.

τὸ σαυτοῦ] Vid. ad v. 840.

949. ἔλεγεν] ἔλεγον Barocc.

951. ταῦτ' ἐχρῆν] ταῦτα χρῆν Ald. et pars codicum. δεῖ τοιαῦτα A. δεῖ ταῦτα D. χρῆν ταῦτα C. Mut.

953. περίπατος] Vid. ad 942.

956. ἐσβολὰς] εἰσβολὰς R.V. Barocc. et Suidas in γωνία. ἐσβολὰς Harpocr. in γωνιασμός.

958. κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι] Sic divisim scriptum in [R.V. Cantabrig. utroque] C. E. In hoc glossa priori voci superscripta κακά. In A. D. κᾀθ' ὑποτοπεῖσθαι. Vulgo conjunctim καχυποτοπεῖσθαι, quod æque bonum esse possit. καχύποπτος ex Aristophane, καχυπονόητος e Platone enotavit Pollux 2, 57. Vulgatum agnoscere videtur Suidas. Sed veriorem lectionem esse reor eam, cujus vestigia servant codd. A. D. quamque tuetur auctor Etymol. M. p. 762, 15. τοπάζειν, στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν— καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐπὶ (male vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν. BRUNCK. εἶθ' ὑποτοπεῖσθαι Barocc. Sed vera scriptura κάχ' ὑποτοπεῖσθαι est, idemque Etym. M. restituendum.

960. γ' om. V.

961. ἐκομπολάκουν] ἐκομπαλάκουν R.

963. Cycnus, Martis filius, ab Hercule, Memno, Tithoni et Auroræ filius, ab Achille prope Trojam occisus. BECK.

κωδωνοφαλαροπώλους] Est vox comica licentia composita ex κώδων, *nola*, vel *tintinnabulum*, φάλαρα *phalera* et πῶλος *equus;*

significatque, *habentes equos, ex quorum phaleris tintinnabula dependent.* Veteres enim tintinnabula phaleris equorum addere solebant, præcipue quum pompa aliqua aut decursio equestris instituebatur, unde Longinus c. 23. fin. voc. κώδων ponit pro phaleris et pompa orationis. KUST.

964. κάμοῦ γ'] γ' om. R. κἀμοὺς Dobræus.

ἑκατέρου] ἑκατέρους A. C. D.

965. τουτουμενὶ (id est τουτουὶ μὲν) R.V. τούτου μὲν οὖν vulgo. τούτου μὲν A. D. Barocc. et Suidas in γνώσῃ et Μεγαίνετος. τούτου μὲν ὁ C. E. Cantabrig. 2.

Φορμίσιος] Iste erat hirsutus, ut dicit schol. Eccles. 97. et propterea truculento aspectu; hinc eum facit discipulum Æschyli. Supra etiam v. 837. Æschylum dicebat esse ἀγριοποιόν. BERG.

Μάγνης A. Μάνης vulgo. μανῆς R.V.

966. σαλπιγγολογχυπηνάδαι] Hæc ad Phormisium pertinent, ut schol. dicit, nempe propter vocem ὑπήνη, quæ hic latet. σαρκασμοπιτυοκάμπται schol. explicat σαρκάζοντες καὶ προσποιούμενοι τὰ πολεμικά, *qui simulate affectant virtutem bellicam,* qui videri volunt tam fortes, quam fuit Pityocamptes, alias Sinis dictus, latro. σαρκάζειν metaphora a canibus ossa rodentibus ducta. In Pac. 480. οὐδ' οἱ Μεγαρεῖς δρῶσ' οὐδὲν, ἕλκουσιν δ' ὅμως γλισχρότατα σαρκάζοντες, ὥσπερ κυνίδια. Ubi schol. ἕλκοντες κατὰ κυνιδίων τρόπον, οἳ τὰ ὀστέα τρώγοντες καὶ οὐχ ἔχοντες ἐμφορηθῆναι (satiari) ὑπ' αὐτῶν, τῷ δοκεῖν ἐσθίουσι. BERG. —κάμπαι V. De Pityocampte vid. Apollodor. l. 3. extremo ejusque interpretes.

967. οὑμοὶ] οὑμὸς R. et Suidas in κομψόν.

Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης] Hos tamquam veteratores notat, ut dicit schol.; de posteriore plus constat quam de priore. Vid. v. 540. Theramenis præceptorem schol. Nub. 360. dicit fuisse Prodicum: διδάσκαλος δὲ ἦν οὗτος τοῦ ἐπικαλουμένου Κοθόρνου, ὃς τῆς τῶν τριάκοντα τυραννίδος μετέσχεν. Theramenem autem illum esse, qui Cothurnus fuerit dictus, constat. V. Suid. in Πρόδικος. BERG.

968. ἐς Barocc. εἰς vulgo.

969. που om. V.

970. οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος] Κεῖος restitui ex V. et Eustathio p. 1289, 64. 1397, 41. 1462, 45. Libri Κῖος. Κῷος Aristar-

chus apud scholiastam: quam lectionem Eustathius quoque memorat. Ab sensu horum verborum longe aberrarunt grammatici veteres, quorum opiniones exponit scholiasta. Hoc dicit poeta, Theramenem ingenio tam versuto esse ut quum improbissimus esset, probissimus videretur. Chiorum enim civitas mala fama laborabat, Ceorum clara erat et morum probitate et rei publicæ administratione: vid. Boeckh. ad Platon. Leg. (638 a.) p. 109. et, qui verba Aristophanis recte est interpretatus, Heindorfium ad Protag. p. 577.

971. *μέντοὐγὼ φρονεῖν*] Scribebatur *μέντοι 'γὼ φρονεῖν. μέντοι σωφρονεῖν* R.V.

978. *κἀνασκοπεῖν*] *κἀναποσκοπεῖν* R.

985. *τρυβλίον* Cantabrig. 1. et Brunckii editio. *τρύβλιον* edd. veteres.

986. *τὸ περυσινὸν*] Superiore anno emtum.

987. *σκόροδον*] *σκόρον* R. *σκόροδόν μοι* C. E. et Cantabrig. 2.

χθιζινόν Lobeckius ad Phryn. p. 323. *χθεσινὸν* libri et Suidas in *αἴκε πάθοι* et *μικροπρεπείας ῥήματα*. Eadem corruptela Vesp. 281.

988. *ἐλάας*] Libri aliquot *ἐλαίας*.

989. *δ'* om. R.

ἀβελτερώτατοι R.V. Mut. cum Suida in *ἀβελτερώτατος, Βουταλίων* et *Μαμμάκουθος*. Vulgo *ἀβελτερώτεροι.*

990. *Μαμμάκυθοι*] *μαμάκουθοι* R. Alii quidam *μαμμάκουθοι*. Grammaticorum opiniones de origine hujus nominis exponit scholiasta. Est nomen proprium sive verum sive fictitium, quo homo stupidus significatur, ut *βλιτομάμμας* in Nub. 1001. et alia a *μάμμη* derivata vocabula. Eodem sensu *Βουταλίων, Κόροιβος, Μελητίδης* dicuntur.

991. *Μελητίδαι*] Legebatur *καὶ Μελιτίδαι. καὶ* omittunt novem codices, inter quos R.V. et Suidas. Scriptura vitiosa *Μελιτίδης* correcta ab me est apud Aristid. vol. 2. p. 659, corrigenda apud Lucian. Amor. c. 53. et Liban. vol. 1. p. 510, 2. ed. Reisk.

καθῆντο] *κάθηντο* vulgo. *κάθηνται* A. D. et Suidas.

992. *τάδε μὲν λεύσσεις* (*λεύσεις* R.V. aliique), *φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ*] Æschyli Myrmidonum exordium.

993. *δὲ* Bentleius. *δὴ* vulgo. *δὲ δὴ* V.

τι om. R. Idem *μόνος* pro *μόνον*, quod om. V.

995. ἐλαῶν] ἐλαιῶν libri aliquot, inter quos R.

999. ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισι] Metaphora a navigantibus, qui contrahunt vento nimio turgida vela. Eurip. Med. 522. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν, ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις (summis veli oris) ὑπεκδραμεῖν τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν. V. Eq. 433. et hic in Ran. 1220. BERG.

τοῖς ἱστίοις] τοῖς ἱστίοισι vulgo. τοῖσιν ἱστίοις Mut. τοῖς ἱστίοις scholiasta et Suidas in ἱστίον et λεῖον.

1003. λεῖον καὶ καθεστηκὸς] Imitatur Philostrat. p. 564.

1004. Ex hoc loco profecit Antipater Thessal. Epigr. 57. Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν | πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, | Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσινίης ἑκὰς αἴης | κεῖται, κυδαίνων σήματι Τρινακίην. BRUNCK.

1007. τοῦτον] αὐτὸν R.

1008. χρὴ] δεῖ F. R. Barocc. χρὴ Sextus Empir. Pyrrhon. Hypot. 1, 189.

1009. βελτίους] βελτίστους V. et Mut.

1010. τοῦτ'] ταῦτ' R.

1011. μοχθηροτάτους] μοχθηροτέρους V. μοχθηροὺς R.

1012. τεθνάναι] Loquitur quasi inter viventes versaretur.

1013. τοίνυν] γ' addunt Ald. et aliquot codd.

1014. τετραπήχεις] I. e. *proceros*. Statura enim procera apud veteres habebatur ea, quæ quatuor cubitorum sive sex pedem mensuram impleret. v. Casaub. ad Sueton. Tiber. c. 68. KUST.

διαδρασιπολίτας] Phrynichus in Bekkeri Anecdotis p. 34, 20. διαδρησιπολίτης: ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι.

1015. Legebatur μήτ' ἀγοραίους μήτε κοβάλους. Correctum ex R. Barocc.

Versus 1018. primam partem Euripidi, alteram Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium et liber Ravennas: totum Dionyso A, Euripidi et 1019. 1020. Dionyso Cantabrig. 1. 1018. 1019. Euripidi F.

αὖ] γὰρ Barocc. Cantabrig. 1.

ἐπιτρίψει] ἐπιτρίψεις V.

1019. τί σὺ R. σὺ τί D. F. V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Vat. σὺ τί δὴ A. C. E. et Ald.

οὕτως αὐτοὺς γενναίους F. R. V. Vat. Barocc. *αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους* vulgo.

ἐξεδίδαξας D. F. R. Barocc. Cantabrig. 1. *ἐξέδειξας* V. Vulgo *ἐδίδαξας*.

1020. *αὐθαδῶς*] Hoc adverbium a grammaticis quibusdam *αὐθάδως* scriptum est *παροξυτόνως*. Vid. Joann. Alex. *τον. παραγγ.* p. 39, 15.

1021. *Ἄρεως* R.V. Vulgo *Ἄρεος*. Gorgiæ hoc dictum tribuit Plutarchus Moral. p. 715 e. *ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν, καὶ οὐχ ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν Ἄρεως εἶναι τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, ἀλλὰ πάντα Διονύσου.*

ποῖον;] Hoc Euripidi tribuunt Ald. et codd. quidam.

1023. *Θηβαίους—ἀνδρειοτέρους*] Glossa: *τῶν Ἀργείων, ὧν πολὺ κατὰ πόλεμον κλέος.* Æschylum vituperat Bacchus, quod in *Septem ad Thebas* dramate Thebanos fortiores Argivis exhibuerit, qui tamen bellica laude Thebanis sint multo clariores; sed alio sensu verba ista accipit Æschylus, inde occasionem sumens Athenienses carpendi, ob neglectum bellicarum artium studium. BRUNCK.

1024. *ἐς*] *εἰς* libri.

οὕνεκα] *ἕνεκα* R.V. Mut.

1025. *αὔτ'*] Glossa *τὰ πολεμικά*. BRUNCK.

τοῦτ' ἐτράπεσθε] *τοῦτο τράπεσθε* R.

1026. *εἶτα—μετὰ τοῦτο* non tempus, sed numerum significare annotarunt scholiastæ. Nam Persarum fabulam ante Septem contra Thebas Æschylus ediderat.

Πέρσας R.V. Barocc. Cantabrig. 1. et Mut. Vulgo *τοὺς Πέρσας*.

τοῦτ'] *ταῦτ'* quattuor codices non optimi.

ἐξεδίδαξα Bentleius. Libri *ἐδίδαξα*.

1027. *ἀεὶ*] *αἰεὶ* Ald. et pauci codices.

1028. *ἡνίκ' ἀπηγγέλθη* D. et margo libri Florentini unius, lectione suspecta. Libri reliqui omnes *ἡνίκ' ἤκουσα*. Scholiasta, *ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἤκουσα. ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὔτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης.*

τεθνεῶτος codices. *τοῦ τεθνεῶτος* Ald.

1029. δ' om. R.

συγκρούσας R.V. Barocc. Mut. Vulgo ξυγκρούσας.

1032. Ὀρφεὺς—τελετάς] Apud Eurip. Rhes. 943. Musæ dicunt, μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φάνας (*revelationes*) ἔδειξεν Ὀρφεύς.—Μουσαῖόν τε σὸν σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα ἐλθόντα Φοῖβος σύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν. Iisdem quibus comicus verbis de Orpheo Demosthenes c. Aristog. [p. 772. Reisk.] ὁ τὰς ἁγιωτάτας ἡμῖν τελετὰς καταδείξας Ὀρφεύς. BERG.

1033. Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων] Quam hic Musæo laudem tribuit Æschylus, eam in cognomine apud eumdem dramate sibi vindicat Prometheus v. 437. ubi, postquam dixisset: εἴ τις εἰς νόσον πέσοι, addit continuo: Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους. SPANH. Musæus de herbis scripsisse ferebatur. Vid. Theophrast. Hist. Pl. 9, 21. Plin. H. N. 21, 7.

1035. καὶ κλέος ἔσχεν] ἔσχε καὶ κλέος A. C. D. E. V. Cantabrig. 2.

ἔσχεν] Libri multi ἔσχε.

τοῦδ' Bentleius. Libri τοῦθ'.

1036. ΔΙΟ.] ΕΥΡ. R. Barocc. Cantabrig. 1. 2.

Παντακλέα] Hunc ex Eupolidis χρυσῷ γένει memorat scholiasta.

1037. ἡνίκ' ἔπεμπεν] Quum pompam ageret. BECK.

1039. τοι] τε V. γε R.

ἀγαθοὺς] κ' ἀγαθοὺς R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut.

Λάμαχος] Hunc vivum derisit comicus in Acharnensibus.

1040. πολλὰς] πολλάκις R.

1042. ὁπόταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.] Revocant ista mihi verba in memoriam locum Æschyli in S. Th. qui ad hunc diem menda inquinatus fuit. Est ubi de Tydeo nuntius ad regem refert, v. 394. μάχης δ' ἐρῶν, | ἵππος χαλινῶν ὣς κατασθμαίνων, μένει, | ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων. Quis μένει, μένων duorum continuorum in senariorum fine a poeta esse credat? Scripserat ille procul dubio: ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων. Virgil. Georg. 3, 83. Tum, si qua sonum procul arma dedere, | Stare loco nescit—. BRUNCK.

1044. οὐδεὶς R. Legebatur εἰς.

ἥντιν' A. D. R. V. Barocc. Vat. Mut. Legebatur ἥντιν' ἄν.

ἐρῶσαν] ἐγὼ addunt A. D. Vat.

1045. οὐδὲ γὰρ ἦν R. Legebatur οὐ γὰρ ἐπῆν. οὐδὲ γὰρ etiam ex Barocc. et Cantabrig. 1. enotatum.

οὐδέν] μηδέν Barocc.

1046. τοι σοὶ] Legebatur σοί τοι.

σοῖσιν] σοῖς R. Barocc.

πολλοῦ] Vid. ad Nub. 915. πολλῷ Barocc.

'πικαθῆτο Barocc. et (qui γ' ἐπικαθῆτο) Cantabrig. 2. Legebatur 'πικαθοῖτο.

1047. κατ' οὖν ἔβαλεν A. Barocc. Vat. κατουνάβαλεν D. κάτω 'νέβαλεν vulgo. κάτώνέβαλε Mut. Scribendum κατουνέβαλεν cum F. R, ut κἀπωνηχθόμαν apud Epicharmum Athen. 6. p. 235 e. Vide de hoc usu particulæ οὖν, qui proprius est dialecti Ionicæ et Doricæ, Gregor. Cor. p. 446, ejusque interpretes.

τοῦτό γέ τοι δή] Vid. ad Nub. 372.

1048. αὐτὸς] Nam conjux ejus videtur adultera fuisse. Rem cum Cephisophonte habuisse narratur ab scholiasta ad v. 975. et ab Thoma M. in vita Euripidis. BERG.

1049. ἁμαὶ Elmsleius in præfat. ad Soph. Œd. T. p. 9. αἱ 'μαὶ vulgo. ἐμαὶ (αι superscr.) R.

1051. κώνεια] Exemplo Sthenobœæ, quæ quum Bellerophonti non potuisset persuadere, ut cum ipsa rem haberet, eum accusavit, quasi vim ab eo esset passa; quumque deinde illius innocentia apparuisset, hæc præ pudore cicutam bibit. Sic etiam Phædra, quum privignum suum Hippolytum frustra sollicitasset ad concubitum, seipsam suspendit. BERG.

πιεῖν A. Vat. Libri reliqui πίνειν.

1052. τοῦτον ex Vat. correxit Kusterus. τοιοῦτον R.V. Mut. (aliique, ut videtur, codices) et Ald.

1053. γε om. R.

1054. μηδὲ] μήτε R.

1055. τοῖς ἡβῶσιν δὲ Bentleius. τοῖς δ' ἡβῶσι vulgo. τοῖσιν δ' ἡβῶσι R.

1056. δὴ] δὲ Barocc. Cantabrig. 1. om. R.

Λυκαβηττοὺς] Λυκαβητοὺς libri multi et Suidas in h. v.

1057. Παρνασῶν] Non probabile est Parnasum cum Lycabetto conjunxisse poetam. Scribendum Παρνήθων cum Bentleio. Sic in fragmento Nubium, de quo dixi in fragmentis p. 509. ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβηττόν.

Παρνήθιοι in Παρνάσιοι corruptum Acharn. 348. pariter correxit Bentleius.

1058. *ἀνθρωπείως*] *ἀνθρωπίως* R. Et sic Suidæ libri meliores: alii *ἀνθρωπείως*.

1059. *τὰ* codices. *τά γε* Ald.

1063. *ἀμπισχὼν*] Scribebatur *ἀμπίσχων*.

ἐλεινοὶ Brunckius. Libri *ἐλεεινοί*.

1064. *φαίνοιντ'* Brunckius et, ut videtur, R. Mut. *φαίνωντ'* vulgo. *φαίνωνται* D.V. *φαίνονται* A.C.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα τί δράσας] Hoc est *τί οὖν ἔβλαψα τοῦτο δράσας*.

1065. *τριηραρχία* munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. Qui illud declinare volebant, pauperes se esse caussabantur. Vid. in hanc rem Petitum de Legg. Att. p. 355. sqq. BRUNCK. Et Wolf. in Proleg. ad Demosth. orat. Leptin. p. 100. seqq. BECK.

1066. *ἀλλὰ* R. Vulgo *ἀλλ' ἐν*.

περιειλλόμενος R. et Mut. *περιιλλόμενος* V. Vulgo *περιειλόμενος*.

1068. *παρὰ*] *περὶ* Vat. et Suidæ codices in *χιτών*.

ἰχθῦς] Forum dicit piscarium. Scholiasta, *ἀναφαίνεται περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων, ἀντὶ τοῦ τρυφῶν εὑρίσκεται*.

ἀνέκυψεν] *ἐξέκυψεν* Barocc.

1070. *τὰς πυγὰς ἐνέτριψε*] Qui rhetoricæ, poeticæ, aliisque hujus generis artibus operam dabant, impudicitiæ crimine notantur a comico, tamquam ætatis flore magistris minerval solventes. Idcirco Praxagora Conc. 112. disertissimos juvenum esse ait, *ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται*. Hinc facetissimus jocus est Eqq. 428. BRUNCK. De neglecto illis temporibus usu gymnasticæ vid. Schneider. ad Xenoph. de rep. Athen. 1, 13.

1071. *τοὺς παράλους*] Scholiasta, *τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ναύτας*.

1073. *μᾶζαν*] Remigum victus panis vino et oleo maceratus. Thucyd. 3, 49. SPANH.

ῥυππαπαῖ] *ῥυπαπαὶ* Barocc. et Cantabrig. 1. 2. Vulgo *ῥυππαπαί*. Vid. ad Eq. 602. Vitioso accentu ap. Photium p. 492, 14. *ῥύππαπαι: ναυτικὸν ἀναφώνημα*.

1074. *ἐς*] *εἰς* R.V. Barocc. Mut.

τῷ θαλάμακι] Schol. *ἦσαν τρεῖς τάξεις τῶν ἐρετῶν· ἡ μὲν κάτω θαλαμῖται, ἡ δὲ μέση ζυγῖται, ἡ δὲ ἄνω θρανῖται*. Ad Acharn. 161.

τῶν μὲν ἐρεττόντων οἱ μὲν ἄνω ἐρέττοντες, θρανῖται· οἱ δὲ μέσοι ζευγῖται· οἱ δὲ κάτω, θαλάμιοι. Itaque idem et θαλάμαξ dicitur et θαλαμίτης et θαλάμιος, imo et θαλαμακεύς, ut ex Suida apparet; etiam mediorum remigum nomen diverso modo dicitur, ut apparet ex istis locis itemque ex Hesych. et Etym. BERG.

1075. κάκβάς] κάκβᾶσι R.

1076. Legebatur ἀντιλέγει—ἐλαύνει—πλεῖ. Infinitivos restitui ex F. Barocc. Cantabrig. 1. Probabilius tamen videtur tetrametrum esse restituendum νῦν δ' ἀντιλέγων κοὐκέτ' ἐλαύνων πλεῖν δευρὶ καὖθις ἐκεῖσε.

1078. ἔστ'] ἐστιν Cantabrig. 1. et Juntina a. 1515. ex codice aliquo Florentino, ut videtur. ἔσθ' οὑτοσὶ Barocc.

1080. τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς] Schol. dicit Euripidem scripsisse Augen, quæ in templo enixa sit. Apud comicum mulier, quæ erat in loco sacro et se parturire simulabat, invocat Lucinam, ut inhibeat partum, usque dum veniat in locum, ubi possit parere, Lys. 742. ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον. BERG.

1081. μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς] Schol. ὡς αἱ τοῦ Αἰόλου θυγατέρες. Scripsit autem Æolum Euripides, ex quo fragmenta quædam exstant. Homerus de Æolo et ejus liberis Od. κ, 5. τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασιν, ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας. Ceterum Euripides hoc barbarorum esse dicit in Androm. 173. τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος· πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται, κόρη τ' ἀδελφῷ. BERG. Conf. ad v. 850.

1082. καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν] Sæpius hanc sententiam repetiit Euripidis, sed qua potissimum in fabula a muliere pronuntiatam dicat Aristophanes, non satis constat. Vide annot. ad schol.

1084. ὑπὸ γραμματέων] Scribendum ὑπογραμματέων. Nicomachus ὑπογραμματεύς memoratur infra v. 1506. Thuphanes Equit. 1103. Phanus ibid. 1256.

1085. δημοπιθήκων] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 34, 18. δημοπίθηκος: ὁ ἐξαπατῶν τὸν δῆμον καὶ θωπεύων κολακικῶς.

1087. λαμπάδα] De certaminibus λαμπαδουχίας vid. schol. et Casaub. ad Theophrast. char. 3, 2. KUST.

1089. Δί'] διά γ' R.

ἐπαφανάνθην R. et Suidas in h. v. ἀπεφανάνθην vulgo. ἀπαφανάνθην V. et Eustathius p. 1387, 2.

1092. ὑπολειπόμενος] Id est postremus. Vid. Kuhn. ad Polluc. 6, 44. DUCK. ὑπολιπόμενος R.

1093. δεινὰ ποιῶν] Miros motus et gestus edens. KUST.

Κεραμῆς] Schol. οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. Conf. v. 129.

1096. ταῖσι πλατείαις] Subauditur χερσὶν aut μάστιξιν. BERG. Vide doctam annotationem scholiastæ.

1099. ἁδρὸς] ἀνδρὸς R.

1104. ἐσβολαὶ] εἰσβολαὶ libri.

1106. ἀναδέρεσθον Brunckius. ἀναδέρετον codices. ἀναδαίρετον Ald.

1115. τ' A. C. D. E. V. Cantabrig. 1. 2. Mut. δ' vulgo et R.

κράτισται] Captat benevolentiam spectatorum. Supra etiam 680. τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι μυρίαι κάθηνται. Habebantur autem Athenienses pro sapientissimis Græcorum. Herodot. 1. 60. ἐν Ἀθηναίοισι τοῖσι πρώτοισι λεγομένοισιν εἶναι σοφίην. Demosthenes epist. 3. [p. 1477. Reisk.] τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων συνέσει και παιδείᾳ πάντων προέχειν δοκοῦντα. BERG.

1119. σου] Scribendum σοι cum A. et Mut. Pronomen om. C. E.

1124. Ὀρεστείας A. C. E. R. V. Barocc. aliique. Vulgo Ὀρέστίας. Λυκουργίας vitiose libri Thesm. 135.

1126—1128. Initium Χοηφόρων.

1128. ἐς A. C. D. E. Barocc. Cantabrig. 2. εἰς R. V. Ald.

1130. πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα R. ταῦτα πάντ', omisso γ', Barocc.

1131. γ' om. R.

1133. ἰαμβείοισι] ἰάμβοισιν R. ἰαμβείοις Barocc. et Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 41, 2. (in codice). ἰαμβίοις Cantabrig. 1.

1134. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'] Phrynichus l. c. p. 40. extr. ἐγὼ σιωπῶ τῷδε: Ἀριστοφάνης ταύτην ἐσχημάτισε τὴν σύνταξιν.——βούλεται γὰρ λέγειν, εἶτα ἐγὼ τούτῳ σιωπήσομαι; οἷον ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ τῷδε ὑποστέλλεσθαι καὶ ὑπείκειν λόγοις; Lysistr. 530. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ;

τῷδ'] τῷδέ γ' Ald. et codices deteriores.

1136. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς Euripidi continuant C. E. Non hæc, sed sequentia ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει Euripidi tribuit Vat. Post ληρεῖς ponatur signum interrogandi.

1141. πότερ'] πότερον Barocc. et, omisso οὖν, Cantabrig. 1.

1144. ἐκεῖνον] Schol. τὸν δόλιον δηλονότι, ἀλλὰ τὸν ἐριούνιον. Nempe, quia dixerat: δόλοις λαθραίοις. Erat autem δόλιος cognomen Mercurii. V. ad Plut. 1158. ut et 'Εριούνιος ap. Homerum Il. υ, 73. ω, 360. BERG. Scribendum ἐκεῖνος cum R. Conf. v. 788.

1147. μεῖζον] μᾶλλον R. Barocc. et, adscripto μεῖζον, Cantabrig. 1.

1149. οὕτω γ'] οὕτως R. et Barocc.

1150. Erotianus in Expositione vocum Hippocratis: οἶνος ἀνθοσμίας, ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς. ὡς 'Αριστοφάνης ἐν Βατράχοις καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Posteriores Thesmophoriazusas intelligit: nam in prioribus, quæ exstant, nomen illud non reperitur. BRUNCK.

1155. πῶς δίς Æschylo tribuunt A. C.

1157. ἥκω Gellius N. A. 13, 24. Libri ἥκειν.

κατέρχομαι] κατέρχεσθαι E. Barocc. Cantabrig. 1. 2. Mut.

1158. γ' om. Cantabrig. 1. et Gellius. ὥσπερ γ' εἴ τίς γ' A.

1159. χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον] Pherecrates in Bekkeri Anecd. p. 358, 9. πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε. DOBRÆUS.

1161. ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον] ταύτῃ 'στ', ἀλλ' ἑτέρως ἔχον Ald. Correxit Brunckius ex suis codd. quibuscum consentiunt R.V. Mut.

1162. Euripidi tribuunt edd. ante Brunckium.

1165. κατέρχεται] Schol.: ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν φυγάδων χρῶνται τῷ κατέρχεται. De omnibus, qui in patriam veniunt, possumus uti verbis ἐλθεῖν et ἥκειν, et de exulibus; sed de istis peculiariter usurpatur v. κατελθεῖν s. κατέρχεσθαι. Demosth. c. Aristocr. [p. 636.] ὅθεν γὰρ μηδὲ ἐξέπεσέ τις τὴν ἀρχὴν, οὐκ ἔνι δήπου κατελθεῖν εἰς ταύτην. Ap. Æsch. Eumen. 465. Orestes, de quo hic sermo est, dicit: κἀγὼ κατελθὼν, τὸν προτοῦ φεύγων χρόνον. Soph. Antig. 206. de Polynice: φυγὰς κατελθών. BERG. V. Porson. ad Eur. Med. 1011.

1166. τί σύ] σύ τί Barocc.

1168. ἦλθεν] ἥκεν Vat.

1171. ἐς] εἰς libri.

1172. τῷδε R.V. Legebatur τάδε γε. γε om. Barocc. Cantabrig. 1. Mut.

1175. μοχθηρὲ] μόχθηρε vulgo hic et alibi.

1176. τρὶς] Alludit ad antiquum morem mortuos ter inclamandi. Homer. Od. 2, 65. πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δῃωθέντες. Quem locum imitatur Virgilius 6, 505. Theocritus 23, 43. χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μὲν κρύψει τὸν ἔρωτα, κἂν ἀπίκῃ [ἀπίῃς], τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον, ὦ φίλε κεῖσαι. SPANH.

1180. μοὐστὶν] μοστὶν R.

ἀκουστέα] ἀκουστέον F. R. Barocc.

1182. Antigonæ exordium.

εὐδαίμων] Sic optime Vat. cod. [et R. Barocc. Cantabrig. 1.] quod absque eo etiam reponi poterat ex Æschyli responso: *Non hercle* εὐδαίμων, *sed* κακοδαίμων. Hoc illud sibi opponi flagitat: loci gratiam corrupit, qui e glossa interpolavit vulgatum εὐτυχής. [Quod legitur apud schol. Æschyli Sept. c. Th. 781.] Idem Euripidei prologi vocabulum repetit etiam Bacchus v. 1195. ubi εὐτυχὴς metrum admittere non gravabatur. BRUNCK.

1183. κακοδαίμων φύσει] Sane et ipse Euripides aliter in Phœn. 1589. ubi Œdipus dicit: ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον. Confer totum istum locum; nam ibi usque 1605. eadem fere dicuntur, licet aliter, quæ hic apud comicum. BERG.

1184. γε om. R.

πρὶν φῦναι μὲν A.R.V. Barocc. aliique. πρὶν μὲν ἢ φῦναι Ald.

ἀπόλλων] ἀπόλλων libri præter Vat. qui ὁ 'πόλλων.

1186. εὐδαίμων Brunckii editio ex conjectura, ut videtur. Libri εὐτυχής. Vid. ad v. 1182.

1188. οὐ μὲν οὖν] οὔμενουν edd. ante Brunckium. Quæ frequens est in codicibus harum particularum scriptura.

1190. ἐν ὀστράκῳ] In ollis exponebantur infantes (conf. Thesm. 505.) quod χυτρίζειν dicebatur. SPANH.

1195. ἄρ'] ἂν C. Mut.

1196. εἰ κἀστρατήγησεν] Si unus ex decem illis ducibus fuisset, qui pugnarunt ad Arginusas, ex quibus plerique, nempe qui Athenas redierant, vincti condemnati ad mortem fuerunt,

quod illos, quos in prælio amiserant, sepulturæ non dedissent, ut est ap. Xenoph. Hell. 1, 7. et ap. schol. Dicit autem ironice; nam minime fuisset beatus, si unus illorum fuisset. BERG.

1197. καλῶς] Superscriptum in D. καλοὺς pro varia lectione. BRUNCK.

1198. κνίσω τὸ ῥῆμα] Infra 1228. ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους. BERG. Sensus: non in singulis versibus unumquodque dictum vellicabo. BECK.

1200. σου] σοι A. τοὺς σοὺς προλόγους C. Vulgata scriptura utuntur Suidas in ληκύθιον et scholiasta ad v. 1262. Totum versum om. V.

1202. ὥστ' ἐναρμόττειν] *Ita facis prologos, ut quibusdam versibus applicari possint voces istæ:* λυκύθιον, κωδάριον, θυλάκιον *et similes, salvo metro et sensu alio evadente ridiculo:* nempe cum verbo aliquo tertiæ personæ, ut ἀπώλεσεν, quod commode construi possit cum aliquo nomine tertiæ personæ exstante in verbis Euripidis. BERG. ἐναρμόζειν R. Barocc. Vat. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 241.

1203. θυλάκιον] Soluto usus est trimetri pede ultimo, quia tria ejusdem mensuræ vocabula accommodari versui aliter non poterant. Ab illo ληκύθιον Callimachus ληκύθειον μοῦσαν dixit: vid. Bentl. ad fragm. 319. p. 548.

1204. τοῖς] τοῖσιν Barocc.

ἰαμβείοισι] ἰαμβίοισι R.

1206. Archelai initium.

1209. 1210. Dionyso tribuunt edd. ante Brunckium. Correctum ex codd.

1211. Hypsipylæ initium.

1212. πεύκαισι] πεύκῃσι A.V. Mut.

Παρνασὸν A.C.D.E. Barocc. Παρνασσὸν vulgo. παρνασὸν (σ superscr.) V.

1218. Initium Sthenebœæ.

1220. ὑφέσθαι] Metaphora enim sumta est a navigantibus, qui vento increbrescente vela nimis turgida submittere vel contrahere solent; quod Græci ὑφέσθαι vocant. Sophocles Electr. 337. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Schol. ad illum locum: ὑφειμένῃ· μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μὴ ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπηκόως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ

τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. KUST.

δοκεῖ Kusterus. Libri *δοκεῖς*.

1222. *Δήμητρα*] *δήμητραν* R.

1225. Initium Phrixi alterius.

1227. *ἀποπρίω τὴν λήκυθον*] Hoc Bacchus Euripidi dicit, suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat: mox v. 1235. Æschylo suadet, ut eum vendat. BRUNCK.

1230. *ἐπεὶ πολλοὺς*] *ἐπειδὴ* R. et Mut. omisso *πολλούς*.

1232. Iphigeniæ Tauricæ exordium.—*Πίσσαν* edd. ante Brunckium. *Πίσαν* A. D. *πείσαν* R, ut codex Mediceus Herodoti 2, 7. *ἐπὶ Πίσσαν* scriptor vitæ Isocratis in Orelli opusculis moralibus vol. 2. p. 8. Scripsi ego *Πῖσαν* cum V, non impediente Pindaro, qui *Πίσαν* correpta ῐ dixit. Herodianus MS. *περὶ διχρόνων*: *Τὰ εἰς ᾱ λήγοντα θηλυκὰ, εἴτε ἐπὶ ὀνομάτων εἴτε καὶ ἐπὶ μετοχῶν, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον καταλήγουσαν, πάντως ἐκτεταμένον αὐτὸ ἔχει, πᾶσα, στᾶσα, δῦσα, φῦσα, πῖσα, κρῖσα, κνῖσα. οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι πίσαν εἶπε τὴν πόλιν κατὰ συστολὴν πίνδαρος· εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον λήγει ἡ πρὸ τέλους συλλαβὴ, τὸ δίχρονον συστέλλεται, θάλασσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα, λύσσα.* Conf. Stephan. Byzant. v. *Πίσα*.

1235. *ἀπόδου* A.V. Vulgo *ἀπόδος*.

1237. *γ'* om. Barocc.

1238. Ex prologo Meleagri, *μετὰ ἱκανὰ* (inquit scholiasta) *τῆς ἀρχῆς· ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος, Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα Πελοπίας χθονός.*

1240. *πολύμετρον*] *πολύβοτρυν* Barocc. et (adscripto *γρ. πολύμετρον*) Cantabrig. 1.

1242. *αὔθ'*] *αὐτὸν* R.

1243. *ἔασον ὦ τάν* R. et Cantabrig. 1. *ἔασον αὐτὸν* D. et Barocc. *ἔα αὐτὸν* A.V. Mut. *ἔα 'ὑτὸν* C.E. *ἔ'αὐτὸν* Ald. Conf. 952. *τοῦτο μὲν ἔασον ὦ τᾶν.* et ad Lys. 945.

1244. Melanippæ initium.

1247. *σῦκ'*] Loci hujus meminit Pollux 2, 65. De significatione autem voc. *σῦκον*, qua ulcus palpebrarum notat, ut h. l., vid. Foësium Œcon. Hippocr. in *σῦκον*. KUST. Et Hesych. in *σῦκα*.

1248. *τραποῦ* Mut. Vulgo *τράπου*.

1249. ἀποδείξω] ἐπιδείξω Barocc.

1253. μέμψιν R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Vulgo μέμψιν γ'.

1256. νυνί Bentleius. Libri νῦν ὄντων. Conf. v. 1088.

1258. μέμψεται codices. μέμψαιτο Ald.

1261. γε] δὴ R. Barocc.

1263. Post hunc versum parepigraphe in libris διαύλιον (διαύλειον R.) προσαυλεῖ τις.

λογιοῦμαι ταῦτα] Probabilis Dobræi conjectura est λογιοῦμαί γ' αὐτά.

1264. Ridiculi hujus centonis duo primi versus sunt ex Myrmidonibus Æschyli: tertius est e Psychagogis: quinto et sexto diversam sedem tribuunt veteres critici: unde essent, Aristarchus et Apollonius ignorarunt, aliis ad Telephum, aliis ad Iphigeniam eos referentibus. BRUNCK.

'Αχιλλεῦ R.V. Mut. Cantabrig. 1. Vulgo 'Αχιλεῦ. Φθιῶτ' 'Αχιλλεῦ compellatus fuit Cinesias in Strattidis comœdia. Vid. Athen. 12. p. 55 e. d.

1265. ἰὴ κόπον Heathius hic et infra. Libri ἰήκοπον.

1270. μου om. A. παῖ om. Barocc.

1273. Αἰσχύλε] ὦ 'σχύλε R.V. Cantabrig. 1. ὦ ab librariis additum ut Thesm. 4.

1274. Ex Æschyli 'Ιερείαις.

Μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianæ, præsides. Mulieres fatidicas, quæ in templis ministrabant, μελίσσας dictas fuisse notum est. BRUNCK. Interpungendum videtur post εὐφαμεῖτε. Infinitivus οἴγειν ex proximi versus verbis aptus fuit.

δόμον] In D. non δόμον sed δρόμον scriptum, et ista habetur glossa: εὐφήμως λέγετε οἱ δίκην μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεᾶς ἄλσει. BRUNCK.

1276. θροεῖν] λέγειν C.

ὅδιον] Legebatur ὅσιον. Correctum ex R, qui duabus lectionibus confusis ὃς δῖον, et Æschyli Agam. 104.

1279. ἐς] εἰς R.V. Barocc. et Suidas in βουβωνιῶ.

1281. ἂν addidit Elmsleius ad Acharn. 176.

1285. Ex Æschyli Agam. 109.

ἥβας A.D.R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo ἥβαν, ut apud Æschylum.

1286. *τοφλαττόθρατ τοφλαττόθρατ*] Vulgo *τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ* hic et infra: quod non potest defendi ex v. 1296. Simili errore *τὸ φνεί* pro *τοφνεί* a quibusdam scriptum fuit, de quo vide ad fragm. 702. In R. v. 1286. scriptum *φλαττοθράττο φλάττοθράττ'* et v. 1288. *φλάττοθράττοφλάττοθράτ'*. Itaque et hic et v. 1290. 1292. 1295. fortasse scribendum *φλαττοθραττοφλαττόθρατ.*

1287. *δυσαμερίαν, πρύτανιν*] *δυσαμεριᾶν πρύτανιν* correxi in Thesauro Stephani s. v. *δυσαμερία.* Versus ex Æschyli Sphinge est.

1289. Ex Æschyli Agam. 111.

1291. Non annotarunt scholiastæ ex qua fabula hic versus sit. Est fortasse ex Sphinge. *κύνας ἀεροφοίτους* aquilas dicit, ut in Prom. 1020. Agam. 139. quos locos Spanhemius comparavit. *ἀεροφύτοις* V. et in scholio *διὰ τοῦ ἀέρος φυτώσαις.*

1294. *τ'* additum ex R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Mut. Ex codice aliquo Florentino habet editio Juntina a. 1515. Scholiasta, *τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι: Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρησσῶν αὐτὸ εἶναι.* Suspectum vocabulum est *συγκλινές.*

1296. *Μαραθῶνος*] Nam pugnæ Marathoniæ interfuerat Æschylus.

1297. *συνέλεξας*] *ξυνέλεξας* Cantabrig. 1.

ἱμονιοστρόφου μέλη] Schol. *οἷον σχοινιοστρόφου μέλη.* Glossæ: *Restio, σχοινιοστρόφος.* Videtur autem vocem illam *φλαττόθρατ* *restionis carmen* dicere, quia *restis* instar longa est. In Eccl. 352. facete dicit illum, qui diu cacabat, quasi longum funem cacare: *ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιὰν ἀποπατεῖς.* BERG.

1298. *ἐς*] *εἰς* Barocc. Scholiasta *ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ: ἐκ γὰρ τοῦ κιθαρῳδικοῦ καλοῦ ὄντος εἰς τὸ τραγικὸν γένος μετήνεγκα.*

1299. *Φρυνίχῳ*] Comparat hunc Phrynichum cum avicula; clarius in Av. 741. et 749. — *ἔνθεν ὥσπερ ἡ* [*ὡσπερεὶ*] *μέλιττα Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπόν.* BERG.

1300. *ἱερὸν*] *ἱερῶν* Ald. et aliquot codd.

1301. *μὲν φέρει πορνιδίων*] *πορνιδίων μέλη φέρει* Porsonus.

1302. *σκολίων* R. Vulgo *σκολιῶν.*

Μελήτου R. V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo *Μελίτου.* De Meleto vide ad fr. 376.

Καρικῶν] *καὶ καρικῶν* Aldus et aliquot codices.

1305. τοῦτον] τούτων Cantabrig. 1.

ἢ τοῖς ὀστράκοις — κροτοῦσα] Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 45, 30. κροτεῖν ὀστράκοις ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιίας, ὅτι οὐχὶ γνησίου οὐδὲ γνήσια τὰ μέλη, ἀλλ' οἷα πρὸς ὄστρακα ᾄδεσθαι, δῆλον ποιοῦντος τοῦ κωμῳδοῦ ὅτι τὰ ἐκλελυμένα τῶν μελῶν καὶ ἀδόκιμα πρὸς τὰ ὄστρακα ᾖδον, οὐχὶ πρὸς λύραν ἢ κιθάραν. Ad Hypsipylam Euripidis respici annotavit scholiasta, λέγεται δὲ εἰς τὴν Ὑψιπύλην ταῦτα, ἢ καθόλου τὴν μοῦσαν αὐτοῦ. Quocum conferendus Photius p. 180, 12. "De musica quæ fiebat "complosis testis vel conchis vide Casaub. ad Athen. 5, 4. et "ad Sueton. Ner. 20. Scaliger. ad Copam Virgil. p. 255." DUCKER.

1306. αὕτη R.V. et Phrynichus. Vulgo αὑτή.

1307. ἐπιτήδεια] ἐπιτήδειονα (id est ἐπιτήδειον with α superscript) R.

τάδ' (τάγ' R.) ἔστ' ἄδειν R. Barocc. Vat. ταῦτ' ἔστ' ᾄδειν V. ταῦτ' ᾄδειν edd. ante Brunckium.

1308. ἐλεσβίαζεν] Quasi de meretrice, ita loquitur de Euripidis Musa, et paulo ante dicebat eum a meretriculis sumere cantilenas. Nota est obscœnitas Lesbidum: in Vesp. 1344. μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας: ergo idem fere esset ac si dixisset ejus μέλη esse κατεγλωττισμένα, ut Agathonis Thesm. 137. BERG. Qui scholiastam secutus interrogantis hæc verba esse putavit, errore manifesto.

οὔ] Euripidi tribuit A. In οὖν mutabat Reiskius.

1309. Eadem ratione consutus est hic cento e diversis Euripidis canticis, ac superior ille in derisionem Æschyli. Initium traductum ex Iphig. T. v. 1096. ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας | πόντου δειράδας, ἀλκυὼν, | ἔλεγον οἰκτρὸν ἀείδεις. Locum indicavit Berglerus, ubi paulo infra usus est Euripides verbo εἱλίσσω: λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ | κύκνειον. Sed aliud quid respexisse videtur comicus: nam quæ hic profert nimium quantum ab Euripideis illis immutata sunt. BRUNCK.

ἀενάοις] ἀεννάοις A. C. D. E. aliique.

θαλάσσης] θαλάσσαις R.

1311. νοτίαις Cantabrig. 1. et scholiasta. νοτίοις R. νοτεροῖς V. et Mut. νοτεραῖς Barocc. νοτερῆς vulgo.

1313. κατὰ γωνίας om. Ald.: habent codices.

1314. εἰ ter Cantabrig. 2. quater Barocc. et Cantabrig. 1.

Spiritum lenem etiam R. V. habere videntur. Scholiasta, ἡ ἐπέκτασις τοῦ εἱλίσσετε κατὰ μίμησιν εἴρηται τῆς μελοποιίας.

1315. ἱστότονα] ἱστόπονα R.

1316. κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας: appositio est ad πηνίσματα. Præposita vulgo copula καὶ gratiam omnem loci corrumpit: eam non agnoscit E. [et R.] Sumtus est hic versiculus, teste scholiasta, ex Euripidis Meleagro. *Radium* ἀοιδὸν, *canorum* appellat, non *quia*, ut ait ille, *textrices inter opus faciundum canere solent*; sed ob stridulum quem edit sonum, dum inter fila staminis trajicitur, cujus soni tanquam musici et jucundi solemne est poetis Græcis laudem adjungere, sicubi pectinis meminerint. Leonidis Tar. epigr. 8. τὰν ἄτρια κριναμέναν κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. Antipater Sid. epig. 22. κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις, Βακχυλίς, εὐκρέκτους ᾇ διέκρινε μίτους. ep. 26. κερκίδα, τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ Μελπομέναν, ἱστῶν Παλλάδος ἀλκυόνα. ep. 9. κερκίδα τὰν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττώ. Hinc illud Virgilii: Arguto tenues percurrens pectine telas. BRUNCK.

1317. 1318. Ex Euripidis Electr. 438. Aliunde petitus v. 1319. qui nulla sensus habita ratione additur.

1320. οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου] Ex Eurip. versu in Hypsipyle, qui sic ferebatur juxta schol.: οἰνάνθα φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν. Ex eodem dramate est etiam v. 1322. Simile est, quod exstat in Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μαστὸν ὠλέναισι ματέρος. BRUNCK.

1322. περίβαλλ'] περίβαλ' Cantabrig. 2. et codices Florentini sex.

1323. πόδα pedem metricum intelligunt interpretes, scholiastam novitium Musuri secuti, πόδα δὲ τὸν ῥυθμὸν, ἢ τὸ μέλος· ἀπὸ μέρους. Nihilo probabilior est opinio aliorum, qui pedem anapæstum περίβαλλ' in principio versus glyconei positum notari existimant. Rectius Dobræus "Malim de pede humano "intelligere: forsan verba sunt Telephi ad Achillem."

1324. δαί] δέ R. Totum versum om. V.

1325. τοιαυτὶ R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo τοιαῦτα. μέντοι] μὲν V. et Mut.

1327. In Hypsipyle erant etiam hæc verba: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον, cujus epitheti significatio apud tragicum obscura

est: sed hic facete Cyrenæ tribuitur, nobili scorto, cujus mentio Thesm. 98. Omnes illa Veneris figuras exprimebat, quas Philænis Elephantisque obscœnis descripserunt libellis. Supra 1301. adversario objecerat Æschylus, eum a quibusvis meretriculis carmina sua sumere. BRUNCK.

1330. *τρόπον*] *πόνον* V. Cantabrig. 2. et Florentini septem, quorum in duobus, ut in V, adscriptum *γρ. τρόπον*.

1331. Asclepiades ap. schol. putat hæc ad imitationem illorum esse facta, quæ sunt in Hecuba Eur. 68. *ὦ στεροπὰ Διός· ὦ σκοτία νύξ· τί ποτ' αἴρομ'* [*αἴρομαι*] *ἔννυχος οὕτω δείμασι, φάσμασι.* Ego autem et huc puto comicum respexisse et simul propter voces *νυκτὸς ὄρφνα* ad illud Iph. Taur. 151. *οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα*; BERG.

κελαινοφαῆς] Codices aliquot *κελαινοφανής*.

1332. *δύστανον*] *δύστηνον* Ald. et codices deteriores.

1333. *πρόπολον* A.C. *πρόμολον* F.R.V. Barocc. Cantabrig. 1. Vulgo *πρόσπολον*.

1335. *μελαίνας Νυκτὸς παῖδα*] Fortasse *Νυκτὸς παῖδα μελαίνας*.

1339. *δ'*] *θ'* Cantabrig. 1. *ὕδωρ* producto *υ* dixit, ut Homerus Odyss. *θ*, 426. *θέρμετο δ' ὕδωρ*.

1340. Qui triste insomnium viderant, primo mane se lustrabant marina aut fluviali aqua. Hujus moris exemplum est in Apollonii Argon. 4, 663. ubi viso sub Medeæ et Jasonis adventum somnio exterrita Circe *ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης* | *ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.* BRUNCK. Æschyli Pers. 200. et Persii Sat. 2, 16. addit Berglerus. Ceterum scholiasta, *Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐκ τῶν Τημενιδῶν.*

1341. *πόντιε δαῖμον*] Neptune.

τοῦτ' ἐκεῖν'] Hoc illud est, quod mihi per somnum portendebatur; nempe Glyce mihi furata est gallum. Ridicule autem majestati tragicæ tribuit humilitatem plebeiam, quæ comicis propria est. BERG.

1342. *τάδε τέρατα*] *τάδ' ἕτερα* R.

1344. *Νύμφαι ὀρεσσίγονοι*] Vide annotationem ad scholia.

ὀρεσσίγονοι R. *ὀρεσ͞σίγονοι* V. Vulgo *ὀρεσίγονοι*.

1345. *Μανία* est nomen ancillæ, ut Thesm. 728. a *Μάνης* deductum, quod est nomen servi. BRUNCK.

1348. *εἰ* ter editiones ante Brunckium, qui exæquavit versui 1314: quater R. et Cantabrig. 1. 2.

1350. εἰς ἀγορὰν R. V. Cantabrig. 1. scholiasta et Suidas in κνεφαῖος. Vulgo ἐς τὴν ἀγοράν.

1352. ἐς] ἐπ' R.

1353. ἄχε' om. R.

κατέλιπε] κατέλειπεν V.

1355. ἔβαλον ἔβαλον] Imitatur in istis repetitionibus earumdem vocum Euripidem, qui multus est in illis, ut v. g. Helen. 195. τίς ἔμολεν ἔμολεν, δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων. Ibid. 208. ἀφανές, ἀφανές. In Iph. T. 138. τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες, ἄγαγες; et alibi sæpissime. BERG. ἔλαβον ἔλαβον R. ἔβαλλον ἔβαλλον Cantabrig. 1. 2. et Mut.

1356. ἀλλ' ὦ Κρῆτες (κρῆτας R.) Ἴδας (ἴδης Ald. et codices plures) τέκνα] Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου.

1357. τὰ κῶλά — οἰκίαν] Hæc in unum versum conjungenda.

1358. Δίκτυννα] δίκτυνα R.

1361. διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας] Id est *utraque manu tenens facem*; quomodo etiam in quibusdam veterum numis conspicitur Diana, quæ inde ἀμφίπυρος dicitur a Soph. in Trach. ut erudite monet Spanhem. ad Callim. h. in Dian. v. 11. KUST. Aliquot codices διαπύρους.

1362. Versus ex duobus trimetris dactylicis catalecticis in disyllabum compositus.

ὀξυτάταιν] ὀξυτάτας A. D. E. R. V.

1363. ἂν om. Ald. et aliquot codices.

φωράσω] *Ut ingressa perscruter ad deprehendendum furtum.* Hac significatione adhibitum verbum φωρᾶν Nub. 499. BRUNCK.

1365. τοῦτον addunt codices: om. Ald. τοῦτον C.

1366. ὅσπερ γ' (γ' om. V. ὅστις γ' Mut.) ἐλέγξει] Scribendum ὅπερ ἐξελέγξει cum R.

μόνος] Scribendum μόνον cum R.

1369. τέχνην codices. τὴν τέχνην Ald.

1374. μὰ τὸν] Subauditur Δία vel Ἀπόλλω vel Ποσειδῶ, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi schol. et Spanhem. [Qui Philonis Judæi locum attulit vol. 2. p. 271. ed. Mang.] Simile exemplum est in Philodemi festivo epigr. πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα

τάλαντα, | καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ, μὰ τόν, οὐδὲ καλήν. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo epigr. 43. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi, sed juraturus se reprimit, inchoatumque non absolvit juramentum: εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκεῖνον | δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τὸν . . . οὐκ ὀμόσω. Ad eumdem modum, dicebant οὐ μὰ τὴν quod Hesych., apud quem perperam excusum οὐ μάτην, exponit οὐκ ἀληθῶς, in quam glossam vid. Bentleius ad Menandri fragm. p.49. BRUNCK. Vid. Valckenar. ad fragm. Callim. p. 21.

1376. ἐπιθόμην C. Cantabrig. 2. ἐπειθόμην R. V. aliique cum Ald.

1377. αὐτὸν] ἑαυτὸν V.

1378. νυν] δὴ R. V.

Verba ἰδού et ἐχόμεθα vulgo Euripidi, in aliis libris Æschylo tributa: recte utrique in D. F. V. et Mut. quorum V. primo loco adscriptum habet ἀμφότεροι λέγουσι τὸ ἰδού, altero οἱ δύο. Eodem modo libri inter se discrepant v. 1390.

1380. μεθῆσθον C. D. R. et Cantabrig. 2. Vulgo μεθεῖσθον.

σφῷν om. R.

1381. ἐχόμεθα] ἐχόμεσθα Cantabrig. 1. 2.

ἐς Mut. et (cum gl. ἐπί) Cantabrig. 1. εἰς A.C.D.V. et Cantabrig. 2. ἐπὶ vulgo, et R.

1382. Euripidis Medeæ initium.

'Αργοῦς — διαπτάσθαι] ἄργους — διαπτᾶσθαι libri plures.

1383. Philoctetæ Æschyli initium.

1384. κόκκυ] Hoc adverbio utitur Av. 505.

1390. ἥν' ἰδού] ἡνιδού V. Scribendum ἣν ἰδού ut Pac. 327. Monuit Brunckius ad Equit. v. 26.

1391. Ex Antigona Euripidis.

ἱρὸν] Scribebatur ἱερόν.

1392. Ex Niobe Æschyli.

1394. κακῶν] κακόν R. V.

1397. ζήτει τι] ζητεῖτε A. R. Mut.

1398. καρτερόν] κρατερόν R.

1399. Legebatur Εὐρ. φέρε — ποῦ φράσω; Δι. (Δι. om. R.) βέβληκ' —. Correxit Seidlerus.

ποῦ] ποῖ R.

τοιοῦτο] τοιοῦτον V. et Mut.

1400. βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα] Id est, *jecit Achilles duo puncta et quatuor*; sive *sex*. Duabus nempe tesseris puncta *duo* (singulis videlicet *unum*) et una sive tertia tessera *quatuor*. Κύβος enim in h. l. non significat ipsam tesseram, sed punctum sive *μονάδα* tesseræ, ut recte ex veteribus grammaticis locum hunc comici exponens monet Eustathius p. 1397, 18. Κύβον, φασὶ, διχῶς ἔλεγον, αὐτό τε τὸ ἀναρριπτούμενον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα. ὅθεν λυθείη ἂν καὶ τὸ ζητούμενον ἐν τῷ παρὰ Ἀριστοφάνει κωμῳδουμένῳ στίχῳ, βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα. λέγει γὰρ δύο μονάδας καὶ τέτταρα. ἔκειτο δ' ὁ στίχος ἐν τῷ Εὐριπίδου Τηλέφῳ σὺν ἄλλοις ἰαμβικοῖς, ἔνθα κυβεύοντας τοὺς ἥρωας εἰσήγαγε. περιῃρέθη, δὲ, φησὶν, ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιον, χλευασθέντος ἐπ' αὐτῷ τοῦ ποιητοῦ. Hæc utique bonæ notæ sunt, utpote ex veteri grammatico Herodoto excerpta, ut Eustath. ibidem monet. KUST. In Euripidis derisionem utitur hoc versu comicus, quem ille fecerat in Telepho, ubi heroes inducebantur tesseris ludentes, quod episodium, quia theatri risum excitaverat, poeta suppressit. Hic vero idem significat, quod nobis formula e tesserarum etiam ludo desumta, *à vous le dé*. BRUNCK. Conf. annotationem ad scholia. δύω — τέτταρας R.

1401. Δι. præfixum in R.

1402. Ex Meleagro Euripidis.

1403. Ex Glauco Potniensi Æschyli.

νεκρῷ νεκρός.] νεκρὸς νεκρῷ V.

1405. εἰσήνεγκε F. R. Vulgo εἰσέθηκε.

δύο] δύω Ald. et pars codicum, inter quos V.

1406. Αἰγύπτιοι] Qui adsueti erant gestandis oneribus, quum assidue cogerentur a regibus portare materiam, ad exstruendas præcipue pyramides. BERG. Vid. Av. 1133.

1408. παιδί', ἡ] παιδία ἡ R. Vulgo παιδία χή. Conf. v. 587.

ἡ γυνὴ, Κηφισοφῶν] Simul mentionem facit uxoris Euripidis et Cephisophontis, quia iste eum in scribendo adjutabat et cum ejus uxore rem habebat. Scholiastes: ὡς οὐ μόνον συμποιοῦντος αὐτῷ τοῦ Κηφισοφῶντος τὰ δράματα, ἀλλὰ ὡς συνόντος αὐτοῦ τῇ γυναικί. BERG.

1410. μόνα] Scribendum μόνον cum R.

1411. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

σοφοὶ] Scribendum φίλοι cum F. R. Mut. et (in quo annotatum γρ. σοφοί) Cantabrig. 1.

αὐτοὺς] αὐτὸς R.

1414. Scholiasta, οὐδὲν ἄρα πράξεις: Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτωνος εἶναί φησι τοῦτο, καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ σκηνῇ δʹ. τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ.

1417. φέρε] φέρε δὴ Ald. et pars codicum, inter quos V.

ταδί] τοδί D.

1418. τοῦ χάριν Euripidi tribuit Brunckius, consentiente codice Elbingensi et, ut videtur, R. V. Plutoni quattuor codices Brunckii, Mut. Vat. et editio Juntina a. 1515. Dionyso se ipsum percontanti scholiasta et Ald. Æschylo tribuit Portus.

1420. οὖν ἂν D. F. R. et Cantabrig. 1. ἂν οὖν V. et vulgo.

1421. μέλλῃ V. et Mut. Vulgo μέλλει.

1424. ΕΥ.] Æschylo tribuunt editiones ante Brunckium. Correctum ex C.

1425. Hæc de Alcibiade dicta innuunt, jam eo tempore Alcibiadem absentem esse post infelicem ad Ephesum Antiochi ejus subpræfecti pugnam, postquam in Cherronesum secessit, ut notat antiquus schol. PALMER. Affert hunc versum Plutarch. in vita Alcib. c. 16. p. 199 a.

ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν] Imitatur Ionis Chii ex Φρουροῖς fabula versum, ut Helena Ulixi dicebat, σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεταί γε μήν.

1428. φανεῖται R. et Suidas in Σίφνιοι. Legebatur πέφυκε.

μεγάλα δὲ A. D. R. V. Mut. et Suidas. Legebatur μάλα δέ γε.

1430. — 1454. Duplicis hic coaluerunt recensionis exempla, quorum prius Aristophanis; alterum fortasse histrionis alicujus est:

I.

ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,
ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.

ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἄν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

II.

ΔΙ. εὖ γ' ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ΔΙ. εὖ γ' ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὗρες ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

Explicatius de his dixi in Prolegomenis ad fragmenta p. 515.—522. quæ hic non repetam.

1431 b. Hunc versum om. V. et tres codices Brunckii. μὲν] δὲ Cantabrig. 1.

1432. ἐκτρέφῃ] Legebatur ἐκτραφῇ. Correxi ex Plutarcho l. c.

1437. εἴ τις πτερώσας] Dictum pro πτερώσαντός τινος: de qua constructione diximus ad Plut. v. 277. KUST.

1437. Versum hunc et quatuor sequentes, ut ἐμβολιμαίους et a sensu loci alienos, obelo olim confixerant Aristarchus et Apol-

lonius grammatici, teste schol.; quorum censuram non puto esse repudiandam. Nam ne dicam versus illos frigidos mihi videri, iisdem etiam sublatis series orationis et ἀκολουθία sensus multo clarior erit et manifestior; quippe tunc Baccho præcipienti et hortanti ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον, | περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν· Euripides ἀμέσως et apte respondebit: ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν: quæ omnino conjungi debere et male interjectis quinque illis versiculis dirimi, res ipsa attentum lectorem docebit. Nihilominus versus illi non solum in omnibus edd. sed etiam in Mss. reperiuntur. KUST.

Κλεόκριτον Κινησίᾳ] Hæc satis faceta sunt, sed oportet prius scire, quales isti duo fuerint. Cleocritus erat valde vastus et magnus; hinc Av. 877. matrem ei tribuit struthiocamelum, quam facit Magnam Deum matrem. Si ergo talis fuit, minus facile potuisset volare, quam alius aliquis, qui esset levissimo corpore; ut erat Cinesias, qui licet etiam esset procerus, tamen supra modum erat gracilis. Athen. 12. p. 551. ἦν δ' ὄντως μακρότατος καὶ λεπτότατος Κινησίας. Hujus ergo tantam levitatem corporis esse vult dicere, ut, si iste Cinesias loco alarum applicetur Cleocrito, quamvis magnæ molis homini, utrumque venti sint in sublime sublaturi. Quam rem per jocum dicit utilem fore Atheniensium reipublicæ. Nam si isti duo sublime volantes in præliis navalibus aceto conspergant hostium oculos, ut videre non possint, facilius eos vincent Athenienses. BERG.

1440. κᾆτ' ἔχοντες] Libri aliquot κατέχοντες: unde in aliis interpolatum ἂν (vel δὴ) κατέχοντές τ'.

1442. ἐγὼ—] Æschylo hæc tribuit R.

1448. χρησαίμεσθα, σωθείημεν ἂν R. et Suidas in σαφέστερον. χρησαίμεσθ', ἴσως σωθείημεν (σωθῶμεν Ald.) ἂν A. D. F. Cantabrig. 1. Mut. Ald.

1449. 1450. Versus spurii nec vetusti, sed ab librario aliquo additi: de quibus dixi ad fragm. p. 521. 522.

1449. γε] γάρ γε Mut.

1450. πράττοντες] πράξαντες R. et Suidas.

1451. ὦ Παλάμηδες] Scholiasta, ἐπειδὴ ὁ Παλαμήδης μηχανητικὸς καὶ ἐφευρετὴς ἦν — διὰ τοῦτο Παλαμήδην τοῦτον καλεῖ. Eupolis

ap. Athen. 1. p. 17. *Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν.* BERG.

1453. Excidit hic versus in R.

1454. *τί δαὶ λέγεις σύ;*] *τί δαὶ σὺ τί λέγεις* R. *τίη δὲ σὺ λέγεις* V.

1455. *πόθεν;* Negatio morata per interrogationem. Sic Conc. 976. percunctanti anui: *οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;* respondet adolescens: *πόθεν;* id est, *οὐδαμῶς*, sed, ut ait Hesychius, *μεθ' ὑποκρίσεως*. Vide Hemsterhusium ad Luciani Tim. p. 115. BRUNCK.

1460. *εἴπερ*] *ἧπερ* Seagerus.

1462. *ἐνθένδ'*] *ἐνθάδ'* D. Cantabrig. 1. Scholiasta, *παρὰ τὴν παροιμίαν, ἐκεῖ βλέπουσα δεῦρ' ἀνίει τἀγαθά.*

1463. *ὅταν*] *ὁπόταν* V. Cantabrig. 1. 2. Mut.

1463. 1464. Aristides (vol. 1. p. 152. ed. Jebb.) *μόνοι γὰρ ἀνθρώπων τῶν εἰς τὸ κοινὸν πολιτευσαμένων τὴν μὲν οἰκείαν ὥσπερ ἀλλοτρίαν ἐνόμισαν, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν οὐχ αὑτῶν ἀλλοτρίαν, ἀλλὰ τῶν σὺν κακίᾳ νεμομένων.* BERG.

1465. Illos reditus et quæstus, quos tunc percipiebat civitas, non haberi debere pro reditibus aut quæstibus dicit, sed pro contrario. Intelligit autem, ut schol. dicit, *τὰ θεωρικά, ἢ δικαστικά, ἢ ἐκκλησιαστικά*, i. e. *pecuniam, aut illam quæ ad res sacras et festa celebranda plebi distribuebatur, aut quæ ex judiciis redibat, aut quam accipiebant, qui in concionem venissent.* Sed præcipue illam pecuniam videtur intelligere, quæ ex judiciis redibat, ut patet ex versu sequenti. Athenienses enim civitatibus illis, quæ ipsis erant subjectæ, jus dicebant: et oportebat illos, qui litem aut controversiam de re aliqua inter se haberent, Athenas proficisci, et ibi rem in judicium adducere: et sycophantæ, quorum Athenis erat magnus proventus, sexcentas inveniebant causas, ut litibus involverent et peregrinos Atheniensibus subjectos et incolas et cives; hinc Atheniensium civitas assidue erat occupata in judicando: nec id ingratum erat plebi; nam ex mercede judiciaria alebantur plerique. Hos ergo reditus perniciosos esse reip. vult dicere Æschylus apud comicum. BERG.

1466. *γ'* addidi ex R. scholiasta et Suida in *Περικλῆς*. *γε πλὴν* D. F. V.

1469. *νυν*] *νῦν δὴ* C.

1471. ἡ γλῶττ' ὀμώμοκ'] Vid. ad v. 101.

1472. ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων] Oblitus est, se ad deum loqui. Sic Av. 1637. Hercules ad Neptunum dicit: ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον. BERG.

1474. ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος] ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις R. μ' ἔργον εἰργασμένος προσβλέπεις V. Unde conjici potest ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις.

1475. Est hic versus parodia Euripidei versus in Æolo: τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ; Eundem versum salse in Euripidem retorsit Lais meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athenæus p. 582. C. BRUNCK.

τοῖς] τοῖσι A.

1477. Parodia est versuum Euripidis in Phrixo, quos servavit Stobæus: τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦθ', ὃ κέκληται θανεῖν, | τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί; πλὴν ὅμως βροτῶν | νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες | οὐδὲν νοσοῦσιν, οὐδὲ κέκτηνται κακά. Eadem sententia erat in Euripidis Polyido: τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, | τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται; et diversis verbis in Hippolyto v. 192. BRUNCK.

τίς] τίς δ' V. Vat. et Suidas in τίς δ' οἶδεν.

1478. τὸ δὲ R. V. Cantabrig. 1. 2. Mut. et Suidas. Vulgo καὶ τό.

1479. χωρεῖτε — ὦ Διόνυσ'] Sæpe cum vocativo singulari verbum plurale adhibetur, quando ad plures directa oratione, unus tantum compellatur. Lys. 1166. ἄφετ', ὦ 'γάθ', αὐτοῖς. Vesp. 975. ἴθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτείρατ' αὐτὸν, ὦ πάτερ, | καὶ μὴ διαφθείρητε. Exempla apud comicum nostrum frequenter obvia. Sic etiam Latini. Terentius Adelph. circa finem:

Nunc adeo si ob eam rem vobis mea vita invisa, Æschine, est,
Quia non justa injusta prorsus omnia omnino obsequor,
Missa facio; effundite, emite, facite quod vobis lubet.

BRUNCK.

τοίνυν] νῦν R.

1480. πρὶν ἀποπλεῖν A. D. F. R. V. Mut. πρὶν ἂν ἀποπλεῖν Cantabrig. 1. πρίν γ' ἀποπλεῖν Cantabrig. 2. πρίν γ' (γ' om. C.) ἀπελθεῖν Ald.

τοι addidit Brunckius.

1482. μακάριος codices. μακάριον Ald.

γ' om. quattuor codices Brunckii et Cantabrig. uterque.

1486. *ἄπεισιν*] *ἄπεισ'* R.

αὖ] Legebatur *αὖθις*.

1489. *φίλοισι*] Legebatur *φίλοις*.

1491. *χαρίεν*] *χάριεν* R.

1494. *τά τε*] *καὶ τὰ* R.

1498. *ἀργὸν*] *ἀργῶν* V.

1500. *Αἰσχύλε*] *ὦ 'σχύλε* Vat.

1501. *τὴν ἡμετέραν*] Scholiasta, *τοῦτο ἔφη ὁ Πλούτων, ἐπεὶ προσήκει ἡ 'Αττικὴ Δήμητρι καὶ Κόρῃ*.

1504. *δὸς τουτὶ*] Restim mittit Cleophonti, ut se suspendat, ut putat schol. Supra 690. de isto tamquam omnino perituro dicebat: *ὡς ἀπολεῖται κἂν ἴσα γένωνται*. Ceteri etiam, ad quos dat mandata, ut cito veniant ad inferos, videntur homines fuisse luce non digni. BERG.

1505. *τουτὶ* A. D. *τοῦτο* R. et Suidas in *Πλούτων*. *τουτοῒ* V. et Vat. *τούτοις* Ald.

πορισταῖς] Hæc vox hic de *φορολόγοις* s. *vectigalium collectoribus* a schol. redditur. Antiphon [p. 791. Reisk.] *οἵτινες καὶ νῦν τριάκοντα μνᾶς λαβόντες παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν πρακτόρων*, *qui nunc contra me triginta minis acceptis a quæstoribus, a civibus, ab exactoribus*. Verum quum *quæstores* vulgo ab Atticis, quod ex eorum oratoribus itidem constat, *ταμίαι* dicerentur, satius est eamdem *ποριστῶν* vocem hic de *φορολόγοις* itidem interpretari. Apud Polluc. 4, 34. *ποριστὴς* in genere de *largitore* dicitur. SPANH. Vid. Boeckh. Œcon. civ. Athen. vol. 1. p. 179.

1506. *Νικομάχῳ*] Hic est, ut reor, Nicomachus, contra quem Lysias accusationem instituit, quæ exstat. Fuit autem scriba, *γραμματεύς*, non *ὑποκριτής*, ut quidam schol. male autumat. PALMER. Fuit *ὑπογραμματεύς*. Conf. ad v. 1084.

1507. *'Αρχενόμῳ*] Hunc Suidas in *'Αδείμαντος* vocat *'Αρχέμορον*.

1510. *ἥκωσιν, ἐγὼ* D. R. V. Mut. et Suidas. Vulgo *ἥκωσι*, omisso *ἐγώ*.

1512. *συμποδίσας*] *ξυμποδίσας* A. C. D. Cantabrig. 1. 2.

1513. *λευκολόφου* videtur hic esse nomen appellativum e nomine proprio per derisionem factum. Adimantus, de quo hic agitur, filius erat Leucolophidæ. Xenophonti Hellen. 1, 4, 21. vocatur *'Αδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου*. Sic enim ibi le-

gendum ad codd. fidem, non, ut perperam editum est, Λευκοροφείδου. Potest tamen etiam accipi pro nomine proprio, siquidem, referente scholiasta, Eupolis in *Urbibus* Adimantum hunc inducebat sic de se loquentem: οὐκ ἀργαλέον δῆτ' ἐστὶ πάσχειν τοῦτ' ἐμὲ, | τὸν Λευκολόφου παῖδα; BRUNCK.

1515. θᾶκον] Vulgo [consentientibus R. V.] θρόνον, glossa in locum genuinæ vocis recepta, et sic corruptis numeris. Vat. cod. θῶκον. Sed hic, ut infra 1522. θᾶκον scribi debuit ex Atticorum usu. BRUNCK. θᾶκον Bentleius.

1517. κἀμοὶ Porsonus. καί μοι Bentleius. καὶ libri. In D. gl. τηρεῖν ἐμοὶ καὶ σώζειν.

1522. ἐς] εἰς libri.

In A. recte scriptum θᾶκον: in D. [et Vat.] θῶκον: in C. θόκον. Vide quæ de hujus nominis scriptura observavi ad Æschyli Prom. 280. et ad Eurip. Bac. 343. et interpretes ad Luciani Jovem Trag. vol. 2. p. 660. BRUNCK.

1524. ὑμεῖς] Chorum alloquitur.

1525. ἱρὰς] Legebatur ἱεράς.

1526. τούτου μέλεσι] Non quod omnes illi versus, qui mox recitabuntur, sint Æschyli; nam in illis Cleophontis est mentio, qui fuit post Æschylum; sed quia quædam ex illo depromta sunt. BERG.

1528. Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου, εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν.

1529. ἐς R. et Cantabrig. uterque. Legebatur κἐς.

γαίας R. Vulgo γαῖαν.

1530. τε] Scribendum δὲ cum R.

ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας] Ex Eumen. Æsch. 1015. εἴη δ' ἀγαθῶν ἀγαθὴ διάνοια πολίταις. BERG.

1532. Κλεοφῶν] Erat enim ille Cleophon de numero eorum, qui pacem respuebant, et ante hoc tempus post victoriam Atheniensium ad Cyzicum Endio Laconi legato pacem petenti multum adversatus fuerat, ut ait Diodor. 13. [c. 53. ubi vid. Wesseling. et Schneider. ad Xenoph. H. Gr. 1, 7, 2. in epimetro p. 78.] et iterum postea post pugnam ad Cynossema, Theopompo archonte, ut ait Eurip. schol. ad Or. p. 153. et 202. PALMER.

EQUITES.

PRIMA hæc earum fabularum est quas suo ipsius nomine inscriptas edidit Aristophanes: de quo in prooemio Acharnensium dixi. Nec nomen tantum suum publice est professus, sed etiam, quod ab didascaliæ scriptore est annotatum, primas ipse egit fabulæ partes, quæ Cleoni sunt tributæ. Acta autem est Lenæis mense Gamelione anni quarti olympiadis octogesimæ octavæ archonte Stratocle, qui septimus fuit annus belli Peloponnesiaci, brevi post expugnatam ab Atheniensium copiis Sphacteriam: ad quod factum Demosthenis spectant verba v. 55.

Chorum ex equitatu Attico composuit poeta, id est militibus qui Cleonem non solum minus quam alii cives metuerent, sed etiam ex animo odissent: cujus inimicitiæ quum non pauca in hac ipsa fabula vestigia deprehendantur, tum non minus manifestum in exordio Acharnensium documentum exstat, ubi equitum opera effectum esse dicitur ut Cleo quinque quæ per fraudem accepisset talenta reddere cogeretur. Non perspicitur tamen ex his locis quæ tanti odii caussa fuerit et origo: ut acquiescendum nobis sit in Theopompi narratione, quam ad v. 226. ex scholiasta memorabimus. Equitatum vero dicere malui quam ambiguo uti equitum vocabulo, quod non solum equitatum significat, sed etiam equestrem civium ordinem, quorum etsi non pauci equestria stipendia meruerunt, non tamen proprium hoc fuit ordini illi aut jus aut officium, quum equitatum ex omni civium ordine ab hipparchis esse delectum constet. Equitatum autem, non ordinem equestrem, ab choro repræsentari, vel unus ille versus ostendere possit 225. *ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι.*

Quod Populum personatum introduxit Aristophanes, commune poetæ cum artificibus inventum est, qui Populi personam et statuis et tabulis pictis expresserunt. Et Atheniensium quidem *Δήμου* statuas memorat Pausanias 1, 1, 3. et 1, 3, 5. picturam 1, 3, 3. *Δήμου* Spartanorum *ἀνδριάντα μεγέθει μέγαν* 3, 11, 10. Præ ceteris tamen celebrata fuit Parrhasii tabula, de

qua ita scribit Plinius H. N. 35, 36. *Pinxit Demon Atheniensium, argumento quoque ingenioso: debebat namque varium, iracundum, injustum, inconstantem, eundem exorabilem, clementem, misericordem, gloriosum, excelsum, humilem, ferocem fugacemque et omnia pariter ostendere.*

Duo qui in principio fabulæ in scenam prodeunt servi, Demosthenis Niciæque nominibus appellantur minime servilibus, quæ non a poeta iis imposita, sed a grammaticis esse adscripta colligimus ex argumento fabulæ ab veteri grammatico scripto scholiisque ad versum primum. Ac de Demosthene quidem manifestum est conjecturam duxisse grammaticos ex versu 55, ubi ad Sphacteriam a Demosthene oppugnatam respicitur; alteri vero servo Niciæ nomen videntur tribuisse, quod is in eadem expeditione imperio cessisset Cleoni: de quo dixit Thucydides 4, 27. et 28. Quamvis igitur grammatici rationibus usi sint satis idoneis, tamen ne quid contra mentem poetæ instituatur, sublatis ex indice personarum Demosthenis Niciæque nominibus, restituenda sunt οἰκέτης α′ et οἰκέτης β′, ut in exordio Pacis. Et θεράποντος personam ponunt codex Ravennas et scholiasta v. 240. 244. Eadem de caussa Cleonis nomen Paphlagoni cedere debebit, quo per totam fabulam tam constanter nominatum illum videmus, ut veri nominis nulla usquam mentio fiat præterquam in carmine chori v. 976, cujus loci eadem est ratio quæ aliorum non paucorum in aliis fabulis, in quibus nullæ sunt ipsius Cleonis partes.

---

1. Ἰατταταιὰξ] Interjectio ex ἰατταταῖ producta more sermonis plebeii, ut βαβαιὰξ ex βαβαὶ, παπαιὰξ ex παπαῖ. παπαιὰξ in dramate satyrico dixit Euripides v. 153, non dicturus in tragœdia. ἰατταταιὰξ ex hoc loco sumptum memorant Joannes Alexandrinus τονικ. παραγγ. p. 38, 9. ubi in ἰαττεάξ est corruptum, Theodosius περὶ γραμματικῆς p. 79, 15, ubi ἰατατάξ, et Suidas in ἐποποῖ. Aristophanem imitatur Theodorus Prodromus in Boissonadii Anecdotis vol. 4. p. 430, 1. ἰαταταιὰξ τῆς ἁδρᾶς γενειάδος. et 4. ἰαταταιὰξ τῆς κινάβρας τοῦ γράσου.

2. Cohærent verba κακῶς κακὸν ἀπολέσειαν.

Παφλαγόνα] Cleonem ita vocat partim, quod esset peregri-

nus, barbarus et civis non genuinus, de qua re vid. ad Vesp. 1215, partim quia erat homo turbulentus, clamoribus suis omnia miscens. *παφλάζειν* enim significat *ebullire cum fremitu*, ut ollæ nimium ferventes, et metaphorice ad similia transfertur. Infra 919. de Cleone: *ἀνὴρ παφλάζει.* et in Pace 314. *παφλάζων καὶ κεκραγώς.* BERG. Huc respicit Eustathius ad Iliad. p. 360. *Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος, ἐνδόξου ἀρχηγοῦ καλοῦνται. ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε, παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις.* BRUNCK.

4. *ἐξ οὗ*] *ἀφ' οὗ* Suidas in *εἰσήρρησεν*. Quod alterius scripturæ interpretamentum esse videtur. Hesychius *ἐξ οὗ*: *ἀφ' οὗ*. Apud Thomam M. p. 273. scriptum est *ἐπεὶ γάρ*.

εἰσήρρησεν] *εἰσέφρησεν* varia lectio in scholiis. Hesychius, *εἰσέφρησεν*: *εἰσήγαγεν. εἰσέφρηκεν* (*εἰσέφρικεν* codex): *εἰσεπήδησεν, εἰσαφῆκεν.* Interpretationem *εἰσεπήδησεν* recte Albertus refert ad scripturam ab scholiasta Aristophanis annotatam: ut *εἰσέφρησεν* etiam Hesychio restituendum videatur, sicut apud Diogenem Laert. 1, 102. variatur inter *εἰσέφρικεν* et *εἰσέφρησεν.* Intransitiva significatione memoratur etiam ab Suida, *εἰσφρήσας*: *εἰσελθών*, et fortasse in glossa, *εἰσφρήσωσιν*: *ἀντὶ τοῦ εἰσδεχθῶσιν. "εἴσω τῶν ἱερῶν εἰσφρήσωσιν."* Polybius 22, 10, 7. *ἱππεῖς — οἱ καὶ παραβιασάμενοι τὸν μεταξὺ χάρακα τῶν πολεμίων εἰσέφρησαν εἰς τὴν πόλιν.* sed ubi recte judicat Schweighæuserus Heronem, qui locum illum servavit, suis non Polybii verbis uti. Alciphro 3, 53. *χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον.* L. DINDORF. Apparet ex his *εἰσφρεῖν* significatione intransitiva dictum recentioris linguæ vitium esse, non imputandum Aristophani.

5. *πληγὰς — τοῖς οἰκέταις*] *πληγαῖς — τοὺς οἰκέτας* R. Accusativum *πληγὰς* legit scholiasta, qui *κακὰ πράγματα* interpretetur, estque hæc usitata ratio dicendi.

7. *αὐταῖς*] *αὐταῖσι* Γ.Δ.Θ, scholiasta ad hunc locum et ad v. 495, Suidas in *αὐταῖσι διαβολαῖς*, quod ex *αὐταῖσι βουλαῖς* v. 3. est repetitum.

8. *νυν*] *δὴ* R. V.

9. *ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον*] Imitatur sermonem tragicum. Theophylactus epist. 32. p. 50. ed. Boisson. *δεῦρο,*

ξυναυλίαν, ὦ γερόντιον, κλαύσωμεν. Theodorus Metoch. Miscell. p. 304. οἱ δὲ καὶ (ὑποκρίνονται) ξυναλγοῦντας ὁμοῦ καὶ ξυναυλίαν ὀλοφυρομένους Ὀλύμπου νόμον, ὡς ἡ κωμικὴ παροιμία.

κλαύσωμεν] πενθήσωμεν Suidas in ξυναυλίαν.

Οὐλύμπου] Olympus Marsyæ fuit amasius et discipulus, quem idcirco *carum* magistro dixit Ovidius Metam. 6, 392. ubi cum Heinsio lego:

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni,
Et Satyri fratres, et tu quoque carus, Olympe,
Et Nymphæ flerunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. 29. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur. BRUNCK. Ionica nominis forma utitur Euripides qui dicitur Iphig. Aul. 577. Φρυγίων | αὐλῶν Οὐλύμπου καλάμοις | μίμηματα πνείων. Testimonia veterum de Olympo collegit Clintonus Fast. Hellen. vol. 1. p. 344.

νόμον] νόμῳ Suidas et Eustathius p. 1175, 63.

10. Niciæ tribuunt A. B. C. R. V. alii Demostheni. Ego ambobus tribui ex scholiasta, qui recte monet, ὁμοφωνοῦσιν ἀμφότεροι μύζοντες. Sic ἰδοὺ et ἐχόμεθα Æschylus et Euripides simul pronunciant Ran. 1378, 1381. Ceterum sexies scripsi μυμῦ. Libri μὺ μῦ. Μυγμοῦ exempla sunt apud Æschylum Eum. 117. 120. 129.

14. ἵνα μὴ μάχωμαι] Eodem sensu Plato Rep. 1. p. 351 d. ἔστω, ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι.

ἵνα μὴ] ἵνα σοι μὴ A. C. V. Δ. Θ. ἵνα μή σοι Γ.

15. ἀλλ' om. R.

16. Ex Euripidis Hippol. 345. ut et schol. dicit; ubi Phædra non audet indicare amorem cupitque ut nutrix per conjecturam rem assecuta dicat, quod ipsam dicere pudebat: φεῦ, πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅμ' ἐχρῆν λέγειν; ubi scholiasta: κεκωμῴδηται δὲ ὁ στίχος οὗτος ὑπὸ Ἀριστοφάνους. BERG. ἁμὲ χρὴ ex hoc loco restituendum Euripidi.

17. τὸ θρέττε] Juxta scholiastam θρέττε vox est barbara, θαρρεῖν significans. Videtur potius ἐπιφώνημα esse, seu adverbium incitandi, ut ἀρὺ, σίττε vel σίττα aliaque, quorum nonnulla recenset Eustathius ad Il. p. 855, 19. Hac voce θρέττε utebantur vulgo agasones, muliones, iique qui jumenta sarci-

naria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent *hardi!* BRUNCK. Hesychius, *θρέττε* (*θρέται* codex): *τὸ ἀνδρεῖον ἢ θρασύ.* Idem, *θρίττε* (*θρίτται* codex): *ἀνδρεῖον, θρασύ. ἔστι δὲ ἀμετάφραστον.*

18. *κομψευριπικῶς,* extrita propter metri necessitatem syllaba *δι,* libri scripti: *κομψευριπιδικῶς* Ald.

19. *μή μοί γε*] Nub. *μή μοί γε τοῦτον* —. 433. *μή μοί γε λέγειν.* Vesp. 1179. *μή μοί γε μύθους.* 1400. *μὰ Δία μή μοί γ', ὦ μέλε.* Lys. 932. *ποία ψίαθος; μή μοί γε.* 938. *μὰ τὸν Ἀπόλλω μή μέ γε.*

μὴ διασκανδικίσῃς] Scandix quoque in olere silvestri a Græcis ponitur. Hæc est, quam Aristophanes Euripidi poetæ objicit jinnulariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditasse, sed scandicem. Verba sunt Plinii vol. 2. p. 278. respicit ad Acharn. v. 478. *σκάνδικά μοι δὸς, μητρόθεν δεδεγμένος.* Ubicunque se offert occasio, Euripidis comicus noster humiles natales exprobrat, oleraque agrestia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Thesm. 456. 910. Ran. 840. BRUNCK. Interpretantur hunc locum Hesychius et Suidas in *διασκανδικίσῃς* et Etym. M. p. 270, 50. per *διευριπιδίσῃς,* quo scholiasta quoque utitur. Sensu proprio, scandicibus vesci, Teleclides apud Athenæum 2. p. 56 d. *ξυγγενέσθαι διὰ χρόνου μ' ἐλιπάρει | δρυπεπέσι μάζαις καὶ διασκανδικίσαι.*

20. *ἀπόκινον,* id est *φυγὴν, ἀποχώρησιν.* Peculiariter sic appellatur saltatio quædam lasciva, de qua vide Meursii Orchestram in *ἀπόκινος.* BRUNCK.

21. *μόλωμεν*] Scholiasta, *τινὲς τὸ μόλωμεν προπερισπῶσι.* Sic v. 26. liber Ravennas *μόλωμεν αὐτὸ μολῶμεν.* Male.

23. *αὐτὸ φάθι*] Sic libri. Scholiasta, *ὅπερ* (*τὸ φαθι*) *ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ὀξύνει, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς βαρύνει· παραλόγως γὰρ ὀξύνεσθαι.* Apparet ex his antiquitus *φαθὶ* esse pronunciatum *ὀξυτόνως,* grammaticos vero quosdam rationem usu potiorem habentes *φάθι* scripsisse. Arcadius p. 148, 26. *καὶ τὸ φθὲ οὕτως* (*ὀξυτόνως*) *ἐπεκράτησε λέγεσθαι.* Codex Havn. *φθί.* Corrigendum *φαθί.* Alia corruptela p. 172, 27. *τὸ δὲ βαθί ὀξύτονcν σεσημείωται.*

25. *κατεπάγων*] *κατεπαίδων* R. *κατεπάδων* Γ. *κατεπαγων* (δ supra) Δ.

26. *ἦν, οὐχ ἡδύ;*] Sic bene scriptum et distinctum in B.

Vulgo non interposita distinctione, *ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν* hic valet *ἰδοὺ*, ut bene exponit scholiastes. *ἦν, ἠνί.* Posterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur *ἦν ἰδού* : hocque modo scribendum esse existimo, potius quam *ἤν' ἰδοὺ*, ut excudi passus sum Ran. 1390. et Pace 327. BRUNCK.

27. *νὴ Δί*] Scribebatur *νὴ Δία*. Vid. ad v. 319.

29. *δεφομένων* Bentleius. *τῶν δεφομένων* libri. Metri vitium correcturus librarius codicis B. scripsit *τὸ δέρμ' ὁτιὴ τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.*

31. *του* R. Legebatur *ποι*, quod habet Suidas in *βρέτας*.

32. *ποῖον βρέτας* * *] Indicavi lacunam. *ποῖον βρέτας, ὦ τᾶν* Dobræus, numeris minus elegantibus, ut in Acharn. 761. *οὐδὲ σκόροδα. ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεί.* Scribendum puto *ποῖον βρέτας πρός*; De præpositione *πρός* casui quem regit postposita dixi ad Soph. Œd. T. 525.

ποῖον βρέτας * *; *ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ*] *ποῖον βρέτας*; *ἐτεὸν ἡγῇ σὺ* R. *ποῖον βρέτας ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ* A. C. Sic Θ. quoque, nisi quod *ἡγῇ*. *ποῖον βρεττέτας ἐτεὸν ἡγῇ γὰρ* Γ. *βρέτας*; *ποῖον βρέτας*; *ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ* B. et Vaticanus Kusteri. *βρέτας*; *ποῖον βρέτας ἡγῇ γὰρ* Δ. *ποῖον βρετέττας ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ* Ald. Legitque ineptum hoc *βρετέττας* scholiasta. *ἐν παρολκῇ*, inquit *παίζων*.

34. Interpunctionem correxit Berglerus. Vulgo *ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως.*

ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ'] Lepidum argumentum et comœdia dignum, quo Nicias probat esse deos. Ait enim : *oportet utique esse deos, quoniam illis immerito sum invisus*, vel *inimicus*. Simile quid in vita Diogenis narrat Laërtius 6, 42. *Λυσίου τοῦ φαρμακοπώλου πυθομένου, εἰ θεοὺς νομίζοι*; *πῶς δὲ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω*; Idem dictum in vita Aristippi 2, 103. Theodoro philosopho tribuit. Illi enim cum Mythrus quidam dixisset: *Ἔοικας σὺ μὴ μόνον θεοὺς, ἀλλὰ καὶ βασιλέας ἀγνοεῖν·* Theodorus respondit: *πῶς ἀγνοῶ, ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὄντα νομίζω*; KUST.

35. *πη* Θ. *πῇ* (οι) Δ. *πη* (*γρ. καὶ ποῖ*) Γ. Legebatur *ποι*. Restitui *πη*, quod legit scholiasta.

38. *ποιεῖν*] *ποεῖν* R. Γ. Θ. Ald.

41. *ἄγροικος*] *ἀγροῖκος* R.

κυαμοτρὼξ] I. e. *κυάμους τρώγων*, ut est in Lys. 337. Scho-

liastes in istis duobus locis exponit: δικαστικὸς et δικάζων: quia fabis utebantur in ferendis suffragiis. Describit autem ingenium populi Atheniensis. BERG. κυαμοτρὼς varia lectio apud scholiastam: cum interpretatione ὁ κυάμοις δικάζων, ὁ τιτρώσκων. Photius p. 182, 7. κυαμοτρώξ: ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ψήφοις κυάμου.

ἀκράχολος] ἀκρήχολος B. Δ. ἀκρόχολος A. Θ. et Suidas in ἄγροικος.

42. πυκνίτης] πυκνίτης (γρ. πυυκίτης) Γ. πυυκίτης B. C. et correcti Γ. Θ. Vid. ad v. 165. Affert hunc versum Dio Chrysost. vol. I. p. 655. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον πυκνίτην a comicis dictum memoravit Pollux 8, 133.

43. τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ] Initio mensis fiebat mercatus Athenis. Vesp. 169. ἀποδόσθαι βούλομαι | τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις· νουμηνία γάρ ἐστιν. BERG.

48. ἤκαλλ'] ἤκαλλεν lemma scholii. Vid. ad Acharn. 531.

49. Suidas: κοσκυλμάτια, τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περικόμματα. Dixit autem comicus ἐξηπάτα κοσκυλματίοις ἄκροις ad Cleonis irrisionem, cui perpetuo sordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad rem publicam accessisset: et hoc præter exspectationem est. Nam consentaneum erat, ut observat scholiastes, dicere, ἐξηπάτα λογαρίοις αἱμύλοις. BRUNCK.

50. ἐκδικάσας μίαν] Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut scholiastæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hic magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594. κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ | εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας. BRUNCK.

51. ἐνθοῦ] Scribebatur ἔνθου.

τριώβολον] Quæ merces fuit judicum. Scholiasta Vesp. 300. ἦν μὲν γὰρ ἄστατον τὸ τοῦ μισθοῦ· ποτὲ γὰρ διωβόλον ἦν, ἐγίνετο δὲ ἐπὶ Κλέωνος τριώβολον.

55. μᾶζαν] μάζαν libri, ut solent, contra regulam Herodiani περὶ μονήρους λέξεως p. 31.

ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν] Quum Lacedæmonii in insula Sphacteria, quæ Pylo ex adverso sita est, ab Demosthene, Atheniensium duce, eo essent redacti ut obsidionem tolerare diutius non possent, Cleo, qui eo ipso tempore Demostheni in imperio successerat, insulæ expugnatæ hostiumque captorum laudem sibi soli arrogavit: vide Thucyd. 4, 39. Hinc explicandum jocu-

lare comici inventum placentam ab Demosthene præparatam Cleonem Populo tanquam ab se confectam apposuisse. Eandem rem tangit infra v. 392.

56. περιδραμὼν] παραδραμὼν V. περιθέων dixit v. 65.

57. παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην] Infra v. 778. dicit adversarius Cleonis, ad Populum de isto facinore: ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω. Quod ille etiam facit postea; nam Cleoni leporinas carnes surripit et populi personæ offert, quas pse Cleo erat oblaturus. Ubi quum dixisset Cleo 1200. ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας, alter respondet: νὴ τὸν Ποσειδῶ· καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου. BERG.

59. βυρσίνην] Salsus jocus. μυρσίνην, *myrti ramum* exspectasses: sed de coriario loquens βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens comicus scutica Cleonem armatum rhetores ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit. BRUNCK. Etiam infra lepidissime ludit in his vocibus; ubi, quum adversarius Cleonis vellet dicere, avum Cleonis fuisse unum ex satellitibus *Myrrhinæ*, quæ erat Hippiæ tyranni uxor; sic loquitur v. 446. τὸν πάππον — τῶν δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. BERG.

61. ὁ δὲ γέρων R. et Suidas in σιβυλλιᾷ. Vulgo εἶθ' ὁ γέρων.

σιβυλλιᾷ] χρησμῶν ἐρᾷ, χρησμοὺς φαντάζεται, μαντικῶς ἔχει. Plures vide apud Suidam expositiones, e quibus illæ potiores sunt. BRUNCK.

62. μεμακκοακότα] Suidas: τὰ τῆς Μακκοῦς φρονοῦντα. Μακκὼ γὰρ καὶ Λαιμὼ ἐγένοντο ἐνεαὶ, τουτέστι βαρέως νοοῦσαι. Hesych. μακκοᾶν (male vulgo μακοᾶν) παραφρονεῖν. Ad quam glossam vide interpretes. Infra 396. μακκοᾷ καθήμενον, ubi exponitur ἀνοηταίνει, ἐνεόν ἐστιν. Vide ad v. 198. BRUNCK. Restitui μεμακκοηκότα ex R.

66. τάδε] Scribendum ταδί cum Brunckio.

67. Ὕλαν] ὕλλαν R.Δ.Θ.

68. ἀναπείσετ'] ἀναπείσητ' R, aliique nonnulli et Suidas in h. v.

70. ὀκταπλάσια R. Legebatur ὀκταπλάσιον. Apud Suidam ὀκταπλασίονα in χέζομεν.

71. *ἀνύσαντε* R. V. Γ. Θ. Vulgo *ἀνύσαντες*.

72. *νὼ τρεπτέον*] Eadem constructione Av. 1237. *οἷς θυτέον αὐτούς*, ubi libri deteriores *αὐτοῖς*. et in Vesp. 1514. *καταβατέον μ' ἐπ' αὐτούς*, ubi pronomen vulgo omissum addidi ex R. V. *νῶ* R, qui hunc versum Niciæ dat. *νὼν* (i. e. *νῷν*) C. *νῦν* A.

73. ΝΙΚΙΑΣ] *δημ,* R.

τὴν] *ἣν* R.

74. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ] *νικι,* R.

75. *αὐτὸς*] *οὗτος* R.

78. *ἐν Χαόσιν*] Allusio ad v. *χαίνω*, quia sic divaricatis cruribus podex hiat. In Vesp. 1493. *πλήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ, σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων. πρωκτὸς χάσκει.* Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit comicus. BRUNCK.

79. *τὸ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς*] Allusio ad verbum *αἰτεῖν*. Similis jocus est in Marci Argentarii epigrammate: *Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὡς δ' ἐγενήθης | Αἰτωλὴ, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα.* BRUNCK.

ὁ νοῦς δ'] *ὁ δὲ νοῦς* Γ. Δ. cum Plutarcho Moral. p. 517 a, duobus Suidæ codicibus in *κλωπεύειν*, Eustathio p. 1764, 34.

ἐν Κλωπιδῶν] Subauditur *δήμῳ*. Pagus erat Atticæ *Κρωπία* dictus: gentile *Κρωπίδης*, cujus ad imitationem comicus finxit nomen *Κλωπίδαι*, tanquam a *Κλωπία*. Alludit autem ad *κλὼψ*, *κλέπτης*, innuitque Cleonis furacitatem. E fictis pagorum nominibus sæpe jocum petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus loci meminit Eustathius ad Odyss. p. 1764, 30. *μήποτε δὲ καὶ εὐφυῶς καὶ ἀστείως τὸ τοιοῦτον ἐθνικὸν, ὁ Αἰτωλὸς, ἐπελέγη ἐκ τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῷ ποιητῇ, ἵνα τὸν ἐπαίτην δηλώσῃ. κἀντεῦθεν καὶ ὁ κωμικὸς, εἴτε καὶ ἄλλως ἡ παροιμία, ὠφέληται εἰπεῖν·* Τὼ *μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κρωπιδῶν. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ τὸν ταῖς χερσὶ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἱονεὶ καὶ αὐτὸν λαλοῦντα,* Ἔμβαλε *κυλλῇ·* (1083.) *τῷ δὲ νῷ κλέπτοντα. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ κατὰ παραγραμματισμὸν τραυλισμοῦ ἐκωμῴδουν, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπιδῶν. Κρωπιδῶν γὰρ ὤφειλεν εἶναι ὡς ἀπὸ γένους ἢ τόπου. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ κωμικῷ καὶ τὸ,* Ὁ λᾶς ; Θέωλος *τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.* Vesparum versus est 45. in quo mirum acumen captat Eustathius, *ὀλᾷς* positum pro *ὁρᾷς* interpretando per *ὁ λίθος*. BRUNCK.

80. *κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν* Demostheni, reliqua Niciæ tribuit R, errore inde a versu 72. continuato.

81. *ἀποθάνοιμεν* A. Θ. Libri reliqui, in quibus R. V, *ἀποθάνωμεν.*

83. Imitatur locum ex Sophoclis Helena ab scholiasta allatum, *ἐμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν | καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.* Herodotus 3, 15. a Berglero comparatus, *αἷμα ταύρου πιὼν* (Psammenitus) *ἀπέθανε παραχρῆμα.*

84. *Θεμιστοκλέους*] Narrationem de sanguine taurino a Themistocle epoto consecutaque inde morte ejus, quam neque Herodotus neque Thucydides memorant, explodunt Symmachus ab scholiasta memoratus et Cicero in Bruto c. 11. De quo vide interpretes Thucydidis 1, 138. Eam non probasse, sed tanquam fabulam in vulgus notam usurpasse putandus est Aristophanes.

85. *ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος*] Theopompum comicum apud Athen. 11. p. 485. contulit Berglerus.

86. *χρηστόν τι*] Similem sententiam Hedyli ex Athenæo 11. p. 472. citavit Berglerus, *πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον καὶ γάρ τι παρ' οἶνον | εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος.*

βουλευσαίμεθα] *βουλευσώμεθα* Ald. et libri aliquot deteriores.

87. *περὶ ποτοῦ γοῦν ἔστι σοι*] Lysias p. 127, 5. *ὅτι οὐ περὶ πολιτείας ὑμῖν ἔσται, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας ὁ λόγος, εἰ μὴ ποιήσαιθ' ἃ Θηραμένης κελεύοι. ὁ λόγος* omissum in duobus codicibus, et recte fortasse.

γοῦν] *οὖν* R. *γὰρ* corr. V. et margo Δ. Videtur librarios *γοῦν* in interrogatione positum offendisse, quo Euripides utitur Hel. 1247. *ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν;*

89. *ἄληθες*] *ἀληθὲς* R. V.

κρουνοχυτρολήραιος (ov superscr.) Γ. Legebatur *κρουνοχυτρολήραιον,* consentiente Suida et Ulpiano ad Demosth. p. 38. ed. Wolf. qui apte comparavit cum verbis Demosthenis p. 36, 17, *τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας καὶ λήρους.* Similiter in oratione *περὶ συντάξεως* p. 175, 4. *δημοσίᾳ μὲν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ὁδοὺς ἀγαπᾷ κατασκευάζουσα καὶ κρήνας καὶ κονιάματα καὶ λήρους.* Videntur igitur *κρῆναι καὶ λῆροι* pro-

verbio esse dicta, cujus ignota origo est. Scholiastæ explicatio apud ipsum legatur.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν] ἀπόνοιαν recte corrigere videtur Sylburgius ad Etym. M. p. 618, 23. Quam emendationem exemplis confirmavit Dukerus ad Thucyd. 8, 88.

92. ἄνθρωποι] ἄνθρωποι libri.

95. χόα R. Scribebatur χοᾶ. χοᾶ (γρ. χοέα) V. Γ. Vid. ad Acharn. 1000.

96. λέγω] λέξω R. Repetitur hic versus infra 114.

99. μεθυσθῶ] γρ. μεθύσω Γ. μεθύσω (σθω superscr.) Θ, σθῶ a manu rec.

πάντα ταυτὶ] Cratinus apud scholiastam Eq. 523. ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασι. BERG.

100. νοιδίων Suidas. Scribebatur νοϊδίων. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 87. 88. κατταπάττειν autem cum genitivo conjunxit, quia significationem habet implendi.

101. ὅτι] ὅτ' B. et Ald.

103. Significare vult, Cleonem id studuisse ut ex publicatis bonis civium locupletaretur. V. plura apud scholiastam. KUST.

λείξας] λείχων Pollux 10, 96. Etym. M. p. 362, 51. Vulgata scriptura utitur Stephanus Byz. in δῆμος et Suidas plus uno in loco, eamque diserte agnoscit scholiasta ad v. 1089. χὤτι γ' ἐν 'Εκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα, quem locum cum priore confuderunt Pollux et Etym. M. Photius p. 225, 11. convenienter literarum ordini, λῖξαι: ἐκτεταμένως, 'Αριστοφάνης 'Ιππεῦσιν.

104. ῥέγκει] ῥέγχει R. (ῥένχει (κ superscr.) Δ.) et Suidas in ἐπίπαστα, contra morem veterum Atticorum, qui similiter θριγκός dixerunt, non θριγγός aut θριγχός, quæ sunt formæ recentiores.

βύρσαις] Ut coriarius. V. ad v. 49.

105. ἐγκάναξον] Hesychius, ἐγκάναξον: ἔγχεε. Ad quam glossam vide interpretes. Etymol. M. p. 310, 1. ἐγκανάξαι τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, ὅ ἐστι πολὺ, ὥστε ἠχεῖν. BRUNCK.

106. σπονδήν ad Niciæ verba referebatur. Correctum ex R.

107. Πραμνίου] De hoc vino vide Athenæum 1. p. 30. BERG.

111. Interpunctionem post ταῦτ' restituit Berglerus.

113. χόα R. Scribebatur χοᾶ. V. ad v. 95.

114. Versus inepte repetitus. Nam supra quidem 96. id agebat Demosthenes ut consilium aliquod utile reperiret bibendo; nunc autem reperto (v. 108.) animi tantum caussa, ut homo bibosus, majoribus se invitat poculis. Recte igitur hæc omisit Wielandus. BOTHIUS.

115. πέρδεται καὶ ῥέγκεται] ῥέγκεται καὶ πέρδεται A. Δ. Θ, quod legisse videtur scholiasta, cujus hæc est ad πέρδεται annotatio: ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τῷ ῥέγκεται· οὐ γάρ ἐστι δόκιμον οὕτω λέγειν. Sed ne quid inepti dixisse videatur grammaticus, corrigendum ex codice Veneto ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τὸ ῥέγκεται. Nam ῥέγκειν, quod modo præcesserat v. 104, activa forma ab Atticis dici solet, πέρδεσθαι autem media. Sic πέρδομαι in Acharn. v. 30. et alibi non raro. ῥέγκωμεν post πέρδεται dixit in Nub. v. 11. Forma media ῥεγχόμενος utitur poeta recentior in Anthologia Palat. 11. 343. Jocabundus igitur Aristophanes πέρδεται καὶ ῥέγκεται dixit, quemadmodum Datis linguæ inscitia in errorem inductus ἥδομαι καὶ χαίρομαι dixerat, quod ridetur in Pace v. 291.

119. ἄρ'] ποτ' varia lectio scholiastæ.

120. δός μοι δὸς R. Legebatur δὸς σύ μοι. Solum δός μοι præbent V. Γ.

121. φησ' Bentleius. Scribebatur φησιν. φησ' recte v. 195, 1025.

122. λογίοις] λόγοις R.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Bœotius, κατάσχετος ἐκ Νυμφῶν, ut ait Pausanias 10, 12. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognomines vates, de quibus videndus Ælianus V. H. 12, 35. et ejus interpretes. BRUNCK.

124. ἐχρῆτο] διεχρῆτο Athenæus 11. p. 460 c. memoriæ, ut videtur, errore.

129. στυππειοπώλης] Eucrates, de quo v. schol. et infra v. 254. στυπιοπώλης R.

130. εἶς] εἶθ' R, qui εἶθ' οὑτοσὶ πώλης et paullo post δύο τώδε πώλα Demostheni tribuit.

πώλης] Recte scholiasta παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος παίζει. Neque enim πώλης dici per se solet, nec Pollux 7, 8. aliunde quam ex hoc ipso loco sumpsit.

132. προβατοπώλης] Scholiastes monet, tangi hic Calliam, vel, secundum alios, Lysiclem. Posteriorem certe fuisse προ-

βατοπώλην, ex aliis auctorum locis etiam constat. Hesychius, *προβατοπώλης: οὕτως ἐκωμῳδεῖτο Λυσικλῆς, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην.* Potuit ad hunc locum comici respexisse. Plutarchus in vita Periclis c. 24. *Αἰσχίνης δέ φησι, καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον ἐξ ἀγενοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν Ἀθηναίων γένεσθαι πρῶτον.* Dio Prusæensis orat. 55. de Socrate [vol. 2. p. 289. Reisk.]: *Ἀνύτῳ διαλεγόμενος βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκυτοτόμων· εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων.* Vide etiam schol. infra ad 736. KUST. Scholiasta Platonis Menexeni p. 391. ed. Bekk. de Aspasia, *ἐπεγήματο δὲ μετὰ τὸν Περικλέους θάνατον Λυσικλεῖ τῷ προβατοκαπήλῳ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔσχεν υἱὸν ὀνόματι Ποριστὴν, καὶ τὸν Λυσικλέα ῥήτορα δεινότατον κατεσκευάσατο, καθάπερ καὶ Περικλέα δημηγορεῖν παρεσκεύασεν.*

δεύτερος] *ὁ δεύτερος* R.

133. *δύο*] *δύω* A. R.

τόνδε R. Δ. Θ. Vulgo *τοῦτον*, quod Δ. in margine habet.

134. *ἕτερος* V. Γ. Legebatur *ἂν ἕτερος*. *ἂν* a manu recenti deletum in Θ. Similiter peccatum in Ranis 766. *ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος*, ubi *ἕως ἂν ἀφίκοιτο* V.

135. *γένοιτο*] *γένηται* C, lectione propter *ἂν* præcedens interpolata.

136. *ὁ* omittunt libri aliquot deteriores.

137. *κεκράκτης*] *καὶ κράκτης* R.

Κυκλοβόρου] Torrentis, de quo vide schol.

138. *ἦν*] *ἵν'* R.

139. *δείλαιος*] Scribendum *δείλαος* cum R.

140. *ἔτι* om. R.

143. *ἐξελῶν* R. Legebatur *ἐξολῶν*. Eadem scripturæ diversitas v. 365. Nub. 123. 802.

150. *ἕλθ'*] *ἴσθ'* (i. e. *ἴθ'*) Δ, *ἕλθ'* in margine.

153. *ἀναδίδαξον αὐτὸν*] *αὐτὸν ἀναδίδαξον* A. Θ.

154. *πρόσκεψομαι*] *προσσκέψομαι* R.

155. Idem versus Pacis 886.

156. *τὴν γῆν πρόσκυσον*] Terram adorare etiam apud Sophoclem jubet Neoptolemus Philoctetem, in Phil. 1408. *στεῖχε προσκύσας χθόνα.* Et apud comicum in Pluto adorat terram Plutus 771: *Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον, | ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον.* BERG.

159. Ἀθηνῶν Dawesius Miscell. p. 245. (438. Kidd.) Libri Ἀθηναίων. Qui frequens error librariorum est. V. ad v. 1005, 1007. Thesm. 329.

161. καταγελᾷς] καταγελᾶι R. Conf. ad Acharn. 1081.

162. δευρὶ A. R. V. Θ. δεῦρο Ald.

163. ὁρᾷς τὰς τῶνδε V. ὁρᾷς τῶνδε R. Γ. Legebatur ὁρᾷς γε τῶνδε. Στίχας λαῶν autem exemplo dixit Homeri Iliad. Δ, 90. κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν.

164. ἀρχέλας] ἀρχέλαος A. Ἀρχέλας nomen proprium in inscriptione Cea apud Boeckh. vol. 2. p. 284.

165. πυκνός] γρ. πυυκὸς Γ. πυυκὸς A. B. Vaticanus Kusteri, et Θ. correctus. Casus obliqui nominis hujus a πυκνός derivati sunt πυκνὸς πυκνὶ πύκνα, nominativus vero πνύξ est transposita υ litera, quia pronunciari aliter nequit. Quam rationem, dilucide expositam ab Herodiano apud Stephanum Byzantinum in πνύξ, quum non perspexissent librarii, casus obliquos nominativo non raro assimilarunt πυυκὸς πυυκὶ et πνύκα scribendo, in codicibus quidem recentioribus: nam libri antiqui quum Aristophanis tum aliorum scriptorum plerumque immunes ab hoc vitio sunt, velut Thucydidis 8, 97. Demosthenis p. 244, 1, Posidonii apud Athenæum 5. p. 213 d. Declinationem πυυκός Eustathius p. 1322. extr. τῇ κοινῇ χρήσει tribuit. Πυυκὶ Harpocrationi contra literarum seriem illatum ab librariis correxit Valesius. De duabus aliis formis, πυκναία et πυκνή, ita scribit Stephanus Byzantinus, λέγεται καὶ πυκναία. Δίδυμος δέ φησιν ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων, τὸ δὲ πυκναία ἀπὸ τοῦ πυκνή παρῆκται, ὅπερ οὐκ εἴρηται. οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς ἢ κυρίως τὸ πυκνή. τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακροκαταλήκτων παράγεται, εὐνὴ εὐναία, γυρὴ γυραία, ἀνάγκη ἀναγκαία· τὸ ὡς ἐπίπαν εἴρηται, διὰ τὸ ἅμαξα ἁμαξαία καὶ κέρα κεραία. Πυκναία quis dixerit nescimus, πυκνὴ autem in casu dativo πυκνῇ interdum posuerunt librarii pro πυκνὶ, ut in codice Ravennati infra v. 759. 1137. et Pac. 680. ex quo ipso loco τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί attulit Stephanus Byz. Nominativus genitivus et accusativus huic corruptelæ non fuerunt obnoxii: nam quod apud Photium et Suidam in capite glossæ positum est πυκνή, non nominativus est, sed dativus ex πυκνί corruptus, qui servatus in eadem glossa est apud Harpocrationem. Perinepta vero Theognosti notatio est in Crameri Anecdotis vol. 2. p. 23, 13. πυκνίας τὸ

ἐν Ἀθήναις δικαστήριον· πυκνὶς τόπος ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. Qui nominativos hos plane inauditos ex πυκνί videtur finxisse et duo ex uno fecit vocabula, quum sic potius deberet dicere, δικαστήριον (vel τόπος) ἐν ᾧ αἱ ἐκκλησίαι ἐγένοντο. δικαστήριον pro loco ἐκκλησίας etiam Stephanus Byzantinus dixit, πνὺξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον et Hesychius, πύκνα, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πνύκα. nec raro grammatici δικαστικὸν μισθὸν appellarunt quem ἐκκλησιαστικὸν vocare debebant. De adjectivo πυκνίτης, quod ipsum quoque memorat Stephanus, dixi ad v. 42.

166. κλαστάσεις] κλαστήσεις A. et adscripto α Θ.

167. λαικάσει V, deleto, ut videtur, ς. Legebatur λαικάσεις. Cephisodorus apud Athen. 15. p. 689 f. λαικάσομ' ἄρα βάκκαριν;

171. δαί] δέ R.

173. παράβαλ' Γ. Θ. V. Scribebatur παράβαλλ', quod revocandum. Simplex λ pro duplici ponere solent librarii. Sic in Nub. 133. βάλλ' ἐς κόρακας libri duo βάλ' vitio manifesto.

173. 174. ἐς] εἰς libri.

174. Καλχηδόνα] Libri Καρχηδόνα vitio solemni. Cujusmodi in locis Καλχηδόνα potius esse restituendum quam Χαλκηδόνα, quod Palmerio aliisque placuit, pridem ab Holstenio est animadversum ad Stephanum Byz. p. 125, haud dubie numorum auctoritate moto, de quibus v. Eckhel. vol. 2. p. 411.

175. εὐδαιμονήσω δ', εἰ — R. Legebatur εὐδαιμονήσω γ', εἰ —. In Avibus v. 177. idem liber recte ἀπολαύσομαι τί δ', εἰ διαστραφήσομαι; ubi vulgo ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ —.

177. γίγνει γὰρ, ὡς] γίνηι γὰρ ὄντως ὡς R. Quod defendi potest deleto λέγει.

182. ἰσχύειν R. et Suidas in ἀξιῶ. ἰσχύσαι B.C. Vulgo ἰσχύσειν.

186. εἰ μὴ 'κ R. Legebatur εἴμ' ἐκ. ἀλλ' ἐκ Δ. Lysistr. 942. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογὶ, | εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων. Thesmoph. 898. μὰ τὼ θεὼ | εἰ μὴ Κρίτυλλά γ'. Alia de hoc usu particularum εἰ μή pro ἀλλὰ attulit L. Dindorfius in Thesauro Stephani vol. 3. p. 190. Conf. ad Av. v. 1681.

187. ὅσον R. et γρ. V. et scholiasta. Vulgo οἷον.

ἐς] εἰς libri.

189. πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς] Imitatur Procopius B. Pers. p. 70 c. οὐ γὰρ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα καὶ ταῦτα κακὰ κακῶς γράψαι.

190. τουτὶ μόνον σ' R. Vulgo τουτί σε μόνον. Sic in Vespis 1123. ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον scripsit, non ἐπεί με μόνος. Similiter Nub. 1047.

193. εἰς ἀμαθῆ] Id est ἐλήλυθεν εἰς ἀμαθῆ.

194. διδόασ'] διδόασιν R. Δ. Θ.

196. σοφῶς R, scholiasta, Suidas in ᾐνιγμένος. Vulgo σαφῶς.

197. βυρσαίετος] βυρσάετος Suidæ codex Oxoniensis in μάρψῃ. βυρσαίετος ex hoc loco.

197. et 204. ἀγκυλοχήλης] Legebatur ἀγκυλοχείλης. Correctum ex scholiasta, qui interpretatur ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων. Quod confirmatur verbis Demosthenis v. 205. ἀγκύλαις ταῖς χερσί.

198. κοάλεμον] Suidas: κοάλεμος, ματαιόφρων· κοεῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἠλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκειται τῇ λέξει τὸ ἠλέματον, ἤγουν τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν· ὁ οὖν ἀνόητος καὶ μάτην νοῶν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμοι παρ' Ἀριστοφάνει οἱ ἠλέματα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636, 54. ἐκ τοῦ ἀλῶ ὁ ἠλεὸς γίνεται, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἠλέματος· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμος, ἤγουν ἐν τῷ κοεῖν, ἤτοι νοεῖν, ἀλώμενος. ὁποίον σημαινομένου ἐστὶ καὶ ἡ Ἀκκώ, τὸ παροιμιῶδες κύριον, καὶ τὸ κωμικῶς εἰπεῖν μακκοᾷν, ἴσον ὂν τῷ μὴ νοεῖν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοαλέμου, ὃς τὸν εὐήθη δηλοῖ, καὶ Κοάλεμός, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόπαππος, δι' εὐήθειαν. Ionicum est κοῶ pro νοῶ. Vide Bentleium ad Callimachi fragm. 53. BRUNCK.

αἱματοπώτην] αἱματοπότην V. et Etym. M. p. 524, 22. Sic V. infra quoque v. 208.

201. αἴ κα R. Legebatur αἴκεν. αἴκε Θ. Vid. Elmsl. ad Acharn. 799.

ἀλλᾶντας] ἀλλάντας R. hic et infra 432. Quod frequens codicum vitium est. V. Lobeck. in Wolfii Analectis 3. p. 59.

μᾶλλον om. R.

203. ἐσθ'] ἐστιν R.

207. ὅ τ' ἀλλᾶς Dawesius p. 202. (370. Kidd.) Legebatur ἀλλᾶς τ'.

208. ἔσθ' V. Γ. Δ. Θ. Scribebatur ἐστὶν.

211. λόγι' αἰκάλλει] Lectionem vitiosam ab scholiasta memoratam λόγια καλεῖ præbent A. B. V. Δ. Θ, Vaticanus et in λόγι' ἀκάλλει corruptam Γ. λογίακάλεῖ C.

212. ἐπιτροπεύειν εἴμ' R. Legebatur εἴμ' ἐπιτροπεύειν.

213. ποιεῖς ποίει] ποεῖς πόει R. V. et adscripto οι Δ, Ald.

214. τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα] Parodiam versus Euripidei ex Heraclidis esse annotavit scholiasta. Nihil hujusmodi in Heraclidis legitur. Quamobrem in nomine fabulæ erratum videtur. Rari usus verbum est χορδεύειν, quo utitur Libanius vol. 2. p. 400, 17. de lanio, ut videtur, vel isiciario, τί δαὶ Φίλιππος; τί δαὶ Δατιανός; οὐ τοῦ μὲν ὁ πατὴρ ἐχόρδευεν, ὁ δὲ Δατιανοῦ λουμένοις ἀνθρώποις ἐσθῆτας ἐφύλαττε;

215. ἀεὶ] αἰεὶ Ald.

προσποιοῦ] προσποοῦ Γ. Θ. et adscripto ι Δ. Totum versum om. R.

218. κακῶς A.R.V.Θ. Legebatur κακὸς. Conf. exempla a Boissonadio indicata Anecd. vol. 4. p. 479.

ἀγόραιος R. Vulgo ἀγοραῖος.

220. τὸ Πυθικὸν] Subauditur μαντεῖον. Soph. Œd. T. 250. ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ | μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. BERG.

225. ἱππῆς] ἱππεῖς V. Γ. Δ.

ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι] Hesychius, ἱππῆς (ἱππῆν codex). Ἱππεῦσιν "ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς (εἰπεῖς codex) ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι." σύστημα πολεμικῶν ἀνδρῶν χιλίων (χειμὼν codex) ἵππους τρεφόντων. — Φιλόχορος δὲ ἐν τετάρτῳ εἴρηκε πότε κατεστάθησαν χίλιοι. διάφορα γὰρ ἦν ἱππέων πλήθη κατὰ χρόνον Ἀθηναίοις. Millenarium equitatus numerum ponunt Demosthenes p. 181, 17, Xenophon Hipparch. 9, 3. aliique. Mille et ducentos alii, annumeratis ἱπποτοξόταις, de quibus Thucydides 2, 13. ἱππέας δὲ ἀπέφαινε διακοσίους καὶ χιλίους ξὺν ἱπποτοξόταις, ἑξακοσίους δὲ καὶ χιλίους τοξότας. V. Schneider. ad locum Xenophontis p. 312.

229. χὠ θεὸς ξυλλήψεται] Simillima dicta aliorum comparavit Blomfield. ad Æschyli Pers. 748. ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.

230. ἐξῃκασμένος] ἐξεικασμένος Ald. Correctum ex codicibus.

οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος] Tempore enim comœdiæ veteris

larvæ histrionum ita effingi solebant, ut faciem illorum, qui in comœdia exagitabantur, quodammodo referrent. Platonius in Excerptis: *ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ εἴκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα, πρίν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμῳδούμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾖ.* Pollux 4, 143. *τὰ μὲν κωμικὰ πρόσωπα, τὰ μὲν τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, ὡς ἐπιπολὺ τοῖς προσώποις, ὧν ἐκωμῴδουν, ἀπεικάζετο.* Vide etiam hic schol. et Suid. in *ἐξεικασμένος*. KUST.

231. *αὐτὸν οὐδεὶς*] *οὐδεὶς αὐτὸν* R.

232. *σκευοποιῶν*] Artificum, qui larvas et reliqua ad apparatum scenæ pertinentia fabricabant. Ælianus V.H. 2, 13. *οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν* (Socratem) *ὡς ὅτι κάλλιστα ἐξεικάσαντες*. KUST.

235. *χαιρήσετον*] *χαρήσετον* R.

237. *Χαλκιδικὸν ποτήριον*] Athenæus 11. p. 502 b. *Χαλκιδικὰ ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρᾳκικῆς εὐδοκιμοῦντα.* Non ab Chalcide Thraciæ, sed ab Chalcide Eubœæ nomen accepisse hæc vascula ipse hic locus Aristophanis documento est, quem recte intellexit Stephanus Byz. in *Χαλκίς*. *ποτήριον ἀργυροῦν Χαλκιδικὸν* in inscriptione Attica apud Boeckh. vol. 1. p. 185.

236. *ξυνόμνυτον* R. et Moschopulus *περὶ σχεδῶν* p. 31. Legebatur *ξυνώμνυτον*. Similis diversitas lectionis v. 478.

238. *ἔσθ'* R. Scribebatur *ἔστιν*.

Χαλκιδέας] Chalcis Eubœæ insulæ intelligenda est, quæ tum quidem Atheniensibus parebat, ante bellum Pelop. ab iis subacta (Thuc. I, 114.), sed novas res jam molita esse videtur et aliquot annis post ab Atheniensibus defecit (Ol. 91, 4. Thuc. 8 5.). Nam Chalcidenses in Thracia, contra quos quarto ante hanc fabulam actam anno suscepta est expeditio (Thuc. 2, 79.) intelligi non possunt. BECK.

239. *ἀποθανεῖσθον*] *ἀπολεῖσθον* R.

240. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ] *θε′* R. Id est *θεράπων*. Et sic scholiasta, qui versus 240, 241. ab libris quibusdam abesse narrat.

Post *φεύγεις* non comma, sed interrogandi signum ponendum, ut in prioribus factum est editionibus.

242.—244. Aliam personarum notationem commemorat scho-

liasta: τινὲς τὸ μὲν ἄνδρες ἱππεῖς ἀλλαντοπώλην λέγειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἄνδρες ἐγγὺς τὸν θεράποντα. Et sic R.

242. ὦ Σίμων, ὦ Παναίτι'] Hos tanquam hipparchos compellat, quos duos Athenis fuisse constat. Vide Pollucem 8, 94. Photium p. 109, 24.

243. Παναίτι'] παιναίτι' R.

244. ἄνδρες] ἄνδρες libri.

246. ποιοῦ] ποοῦ R. Ald.

248. Χάρυβδιν ἁρπαγῆς] Quia bona publica diripuit et devoravit. Sic Charybdis bonorum apud Ciceron. Or. 3, 41. BECK.

254. ἅσπερ] ὥσπερ (γρ. ἃς) Θ.

Εὐκράτης ille est, qui innuitur supra v. 129. Stupas ille, aut stupea texta primum vendebat: postea ditior factus moletrinam habuisse videtur, unde etiam κυρηβιοπώλης comico nostro dicitur in versu quem ex deperdita fabula profert scholiastes. BRUNCK.

255. φράτορες] Scribendum φράτερες, eademque forma, qua sola usi sunt Attici veteres, restituenda Av. 766. 1669. Ran. 418. Eustathius p. 239, 33. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ φησι, φατρία, ἣν Ἴωνες πατριὰν, καὶ ὅτι φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας. οἱ δὲ ἀρχαῖοι φράτεράς φασι διὰ τοῦ ε, οὗ, φησὶν, ἡ ὀρθὴ φράτηρ. ἐν ἑτέρῳ δὲ ὁμοίῳ λεξικῷ φέρεται ὅτι φράτηρ Ἀττικοί φασι, Ἴωνες δὲ διὰ τοῦ ω. Forma Attica raro manus effugit librariorum. Apud Platonem Timæo p. 21. φρατέρων codex unus in scholiasta. Vulgo φρατόρων. Demostheni p. 1364, 1. et 1365, 7. φρατέρων et φράτερας e libris pluribus restitutum. Διὰ φρατέρων κύων proverbium apud grammaticum in Montefalc. Biblioth. Coislin. p. 608. Leuconis comœdia Φράτερες fuit, quod Φράτορες scriptum in didascalia Pacis et apud alios grammaticos: recte ἐν Φράτερσιν apud Hesychium in Πάαπις. Conf. Buttmann. in Actis Academiæ Borussicæ a. 1818. p. 33.

256. Quod hic Cleo dicit οὓς ἐγὼ βόσκω, non vanum est: nam ipse judicum chorus in Vesp. v. 596. gratus agnoscit merita Cleonis: αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρώγει, ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μυίας ἀπαμύνει. καὶ δίκαια καὶ ἄδικα est proverbiale. In Acharn. 372. ἐάν τις

αὐτοὺς εὐλογῇ — καὶ δίκαια κἄδικα. In Plut. 233. *ἣν δεῖ χρημάτων σὲ τήμερον μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως.* BERG.

257. *παραβοηθεῖθ'*] *παραβοηθεῖσθ'* R.

259. *κἀποσυκάζεις*] I. e. *et veluti ficus decerpens premendo exploras obnoxios, sintne maturi an immaturi* (sintne injuriæ opportuni, an non? sive, sintne ejus conditionis, ut pecunia illis facile extorqueri possit, an non?). Qui enim ficus decerpturi sunt, tangere eas solent et premere, ut sciant, sintne maturæ an secus. KUST.

261. *κἂν*] Scribebatur *κἢν*. Vid. ad Acharn. 717.

262. *Χερρονήσου*] Thraciæ Chersonesus intelligitur Atheniensibus subjecta, ut recte schol. Cleon itaque, si quem ibi sciret idoneum injuriis, illum Athenas evocatum calumniabatur, insimulans eum crimine læsæ majestatis et proditionis aut alio quocunque. Chersonesus autem tantum exempli gratia hic nominatur; nam et alibi erant civitates Atheniensibus subjectæ non minus calumniis sycophantarum expositæ: aut propterea Chersonesi fit mentio, quia forte nuper inde aliquem accusaverit Cleo. BERG.

διαλαβὼν Casaubonus. *διαβαλὼν* libri et Suidas in *ἀγκύρισμα*. Hesychius, *διαλαβεῖν : παλαιστρικόν τι.*

ἠγκύρισας Brunckius. Legebatur *ἀγκυρίσας*. Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 81, 4. *ἀγκυρίσαι : ἐπὶ τοῦ παλαίσματος.* "*ἀγκυρίσας ἔρρηξεν*" *Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν.* Alius grammaticus ibid. p. 327, 10. *ἀγκυρίσας : κάμψας τὸν πόδα· σχῆμα δέ ἐστι παλαιστρικόν. Εὔπολις Ταξιάρχοις.* Annotatum etiam ab aliis grammaticis: vid. Pierson. ad Mœr. p. 91.

263. *ἐνεκολήβασας* Θ. a manu recenti. *ἐνεκολαβήσας* R. V. Ald. *ἐνεκολώβησας* C. *ἀνεκολάβησας* A. Θ. Hesychius, *ἐνεκολάβησε : κατέπιεν, ἀπὸ τῶν ἀκόλων· ἢ καὶ ἐπέρανεν, ὥς τινες. οἱ δὲ ἐνεκολήβασεν.* Idem, *κοληβάζει : ἐσθίει, καταπίνει.* Etym. M. p. 340, 33. *ἐνεκολλήβασε : κατέπιεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ τοῦ βῦσαι.* etymologia absurda. Eustathius p. 1817, 56. *ἐνεκολλάβισεν* interpretatur *δίκην κολλάβου κατέπιεν.* In Excerptis Scaligeri *ἐνεκολλάβησας ἂν* annotatum. Apertum est Scaligerum non hoc voluisse, sed *ἂν ἐκολλάβησας.* Quod metro accommodatum erit si *ἂν ἐκολήβασας* scribatur, quod Schneiderus in lexico Græco conjecit.

ἐνεκολήβασας] Mendosissime vulgo *ἐνεκολάβησας*, barbare et

pessundato metro. Nos veram lectionem restituimus. Hesychius: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληβάζει significat περαίνει, βινεῖ, *pædicat*, *præcidit*, a κόλον et βαίνω: vel καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio κωμικωτέρα. Eadem forma mox occurrit κυρηβάσει. κοληβάζω κυρηβάζω. BRUNCK.

266. Posui signum interrogandi post ὑμεῖς.

ὦνδρες] ἄνδρες R.

268. ἑστάναι] Scribendum ἱστάναι cum Elmsleio ad Eurip. Heracl. 937. Quod aptius quam ἱστάναι, quod librarii non raro in ἑστάναι corruperunt, velut Pac. 1249.

ἀνδρείας] ἀνδρίας B. C. Δ. vitiose. Vid. ad Nub. 510.

270. χὡσπερεὶ Bentleius. Legebatur ὡσπερεὶ. Nunc mihi verior videtur emendatio Toupii Emend. vol. 2. p. 311. qui ἐκκοβαλικεύεται in κἀκκοβαλικεύεται mutat.

272. ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ] ἢν δ' ἐκκλίνηι R. εἰ δ' ἐκκλίνει Suidas in κυρηβάσει.

τὸ R. Legebatur πρὸς.

274. ὥσπερ R. V. Θ. Vulgo ὅσπερ.

ἀεὶ] αἰεὶ V. Ald.

καταστρέφει R. Vulgo καταστρέφεις.

275. πρῶτα R. V. Vulgo πρῶτον.

276. τῇ βοῇ om. R.

τήνελλος εἶ] Id est, victor es. Nomen fictum a τήνελλα, quod victoribus acclamari solebat, de quo dictum ad Acharn. 1227. Porsono τήνελλ' ἔσει corrigendum videbatur.

277. ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς] Nos vincemus. Vide scholiastam et Athenæum 15. p. 668. Similiter Thesm. 94. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

278. Legebatur ἐγὼ δείκνυμι. Restitui ἐγὼ 'νδείκνυμι, quod scholiasta legit.

279. ζωμεύματα] Vid. ad Ran. 362.

281. ἐσδραμὼν] εἰσδραμὼν Γ. Θ.

ἐς] εἰς Θ.

282. ἐξάγων Porsonus. Legebatur ἐξαγαγών.

287. σε R. V. Γ. σου Ald. σοῦ (σε supra) Θ.

289. τὸ] τὸν R. V. et Suidas in κυνοκοπήσω. Usitatum hoc librariis τὸν νῶτον scribere pro τὸ νῶτον. Phrynichus in Bek-

keri Anecd. p. 49, 3. κυνοκοπῆσαι τὸν νῶτον: ὥσπερ κύνα τῷ ξύλῳ κατακόψαι.

290. ἀλαζονείαις Elmsleius ad Sophoclis Œdip. Col. p. 287. collato v. 882. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. Legebatur ἀλαζονείας.

292. ἔς με] εἰς ἔμ' libri. εἰς ἐμὲ Etym. M. p. 716, 13. εἴς μ' Bentleius. Solum μ' sine præpositione est in A, et εἰς punctis notatum in Δ. Similiter Ran. 562. restitutum ἔβλεψεν ἔς με.

ἀσκαρδάμυκτος] Hoc ex Aristophane affert Pollux 2, 67. ἀσκαρδαμύκτως Γ. Δ. ἀσκαρδαμύκτως Eustathius p. 756, 59. ἀσκαρδαμυκτί in Bekkeri Anecd. p. 452, 13, Suida in h. v., Etym. M.

294. γρύξει Elmsleius ad Acharn. 278. γρύξεις B. V. Δ. γρύζεις A. C. R. Γ. Θ. Ald. γρύξομαι dixit Alcæus comicus apud Athen. 9. p. 396 c.

295. λαλήσεις] λαλήσεις Δ.

298. Cleoni, 299. isiciario, 300. — 302. Cleoni tribuunt R. V.

300. φανῶ] φαινῶ R, ut αἴρας et αἰρῶ in libris vetustis scribitur pro ἄρας et ἀρῶ. φανῶ producto α interdum dixisse poetas ex Apollonio de adverb. p. 600, 28. ostendit Bekkerus. Ita ἀναφανῶ Euripides Bacch. 528.

301. ἱρὰς Hermannus Elem. doctr. metr. p. 81. Scribebatur ἱερὰς. Forma disyllaba utitur Aristophanes in anapæstis Thesm. 1068. Ran. 1525: in versu ex iambis et trochæis composito ib. 441, 447: longe frequentius in omni metrorum genere tragici, de quibus dixi ad Sophoclis Œdip. Col. 16. Facete autem ἀδεκατεύτους ἱρὰς κοιλίας dicit, ut ἀδεκάτευτος οὐσία et ἱερὰ χρήματα dici solent. ἀδεκατεύτους ex hoc loco, ut videtur, sumpsit et explicuit Photius p. 8, 14.

304. κατακεκρᾶκτα Hermannus l. c. p. 203. Legebatur κεκράκτα.

307. τέλη] τελώνης vocatur v. 248.

309. βορβοροτάραξι] Imitatur Libanius vol. 2. p. 395. οὐ τὴν ἐν ἄλλοις ἀσχημοσύνην ὀκνοῦντα, βορβοροτάραξιν ἀτεχνῶς.

312. ἐκκεκώφηκας] ἀνακεκώφηκας Suidas in h. v. Dubitari

posse an ἐκκεκώφωκας scripserit Aristophanes, a Porsono ostensum est ad Eurip. Orest. 1279.

313. φόρους R. Γ. Δ. Θ. et scholiasta. Legebatur πόρους.

316. ὑποτέμνων] ὑποτεμὼν Suidas in μοχθηρία.

318. δυοῖν] δυεῖν R.

δοχμαῖν] γρ. δοχμαῖν Γ. Aristophanes apud Eustathium p. 896. ἀλλ' οὖν ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. De accentu disceptatum a grammaticis esse narrat Eustathius, Aristarchumque δόχμη scripsisse paroxytonum ut λόχμη.

319. ΝΙΚΙΑΣ] Per errorem in postrema editione mea positum pro ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

νὴ Δὶ] Legebatur καὶ νὴ Δία. καὶ abest ab libro Ravennati: unde veram restitui scripturam νὴ Δὶ, nisi quis conjunctim scribi malit νηδί. Usitatissimam jurandi formulam νὴ Δία Atticos in sermone vulgari νὴ Δὶ vel νηδὶ pronunciasse ex Photio colligi poterat p. 297, 23. νηδὶ καὶ νηδία, ἑκατέρως, cui nunc disertum accedit testimonium Chœrobosci in Bekkeri Anecdotis p. 1362. — χωρὶς τοῦ Δὶ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Δία γέγονεν, ὅπερ καὶ μετὰ τοῦ νή ἐπιρρήματος γίνεται νὴ Δί. et ibidem p. 1231. — διὰ τὸ νὴ Δία· αὕτη γὰρ ἡ αἰτιατικὴ γίνεται κατ' ἀποκοπὴν νὴ Δί. quam apocopen non dubitavi talibus quoque locis restituere, qualis est nostræ fabulæ v. 27. οὐχ ἡδύ; νὴ Δί· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι —. Thesm. 206. ἰδού γε κλέπτειν· νὴ Δὶ βινεῖσθαι μὲν οὖν. 240. ἐμοὶ μελήσει νὴ Δὶ, πλήν γ' ὅτι κάομαι. 640. καὶ νὴ Δὶ τιτθούς γ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει. Ran. 41. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. νὴ Δὶ μὴ μαίνοιό γε. 164. καὶ χαῖρε πόλλ', ὦδελφέ. νὴ Δὶ καὶ σύ γε. 863. καὶ νὴ Δὶ τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον. Eccles. 779. ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δί· (νὴ δί' cum apostropho liber Ravennas) καὶ γὰρ οἱ θεοί. Neque Lys. 24. credibile est scripsisse poetam καὶ νὴ Δία παχύ. κᾆτα πῶς οὐχ ἥκομεν; quum in promptu esset numeris melioribus scribere καὶ νὴ Δὶ παχύ. κἄπειτα πῶς οὐχ ἥκομεν; Ceterum apocope hæc propria videtur fuisse νὴ Δία formulæ, quæ omnium maxime in ore vulgi versaretur, neque admissa in νὴ τὸν Δία, μὰ Δία et quæ sunt reliqua.

ὥστε καταγέλων] ὥστε καὶ γέλων Elmsleius in diario classico fasc. 11. p. 222. recte, ut videtur, quum non solum γέλων παρασχεῖν dici soleat, sed etiam ὥστε καὶ aptissimum huic loco sit, ut in exemplis ab Elmsleio collatis Acharn. 143. ὑμῶν τ' ἐραστὴς

ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ | ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ' Ἀθηναῖοι καλοί. Nub. 613. Av. 1290.

320. καὶ φίλοις] καὶ τοῖς φίλοις Δ. Θ. Ald.

παρασχεθεῖν Elmsleius. Scribebatur παρασχέθειν.

325. ῥητόρων Bentleius. Libri τῶν ῥητόρων.

326. ἀμέλγει R. Legebatur ἀμέλγεις consentiente Suida in ἀμέλγειν.

327. ὁ δ' Ἱπποδάμου] Archeptolemus, de quo vide quæ in annotatione ad scholia diximus et infra v. 794.

330. πάρεισι] πάρεστι Ald. et codices aliquot.

338. μὰ Δία R. Γ. Δ. Θ. Legebatur οὐ μὰ Δία.

339. ἀλλ' αὐτὸ (αὐτὸ τοῦτο V. Γ. Δ. Θ.) περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι (διαμαχοῦμαί σοι R.] Hunc versum, vulgo post 336. lectum, hoc loco exhibet R. Sed ineptum est αὐτό. Mihi hæc verba non ab Aristophane, sed ab interprete adjecta videntur, qui id ipsum, ni fallor, scripserat quod in libris quibusdam est servatum, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο, περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαί σοι.

340. σ' ἐγὼ Bentleius. Libri ἐγώ σ'.

342. ἔναντα Bothius. Libri omnes ἐναντία. Sic in verbis Cydiæ apud Platon. Charmid. p. 155 d. κατέναντα λέοντος libri alii κατέναντι alii κατ' ἐναντία.

343. καρυκοποιεῖν A.V.Θ. et Suidas in καρύκη. καρυκκοποιεῖν Ald.

344. τι] σοι R. om. Γ. Δ. Θ.

346. ὅ μοι] ὅπερ R. V. Γ.

δοκεῖς] μοι δοκεῖς R. V.

348. θρυλῶν R. V. Vulgo θρυλλῶν.

349. ὕδωρ τε πίνων] In eo etiam Demosthenem oratorem derisit Æschines. Demosthenes 2. Philipp. [p. 73. Reisk.] λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων, εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. Pytheas ap. Athenæum 2. p. 44. ἀλλὰ τοὺς νῦν δημαγωγοὺς ὁρᾶτε, Δημοσθένη καὶ Δημάδην, ὡς ἐναντίως τοῖς βίοις διάκεινται· ὁ μὲν γὰρ ὑδροποτῶν καὶ μεριμνῶν τὰς νύκτας, ὥς φασίν· ὁ δὲ πορνοβοσκῶν κ. τ. λ. BERG.

354. θύννεια R. V. Vulgo θυννεῖα. Vide Athen. 3. p. 116.

ἀκράτου R. Legebatur ἄκρατον.

355. χόα R. Scribebatur χοᾶ.

356. δέ γ'] δ' R.

357. ἐπιπιὼν R. et Suidas in ἀναπόνιπτος. Legebatur ἐκπιών.

359. οὐ προσίεταί με] Dativus apud Hesychium, οὐ προσίεταί μοι: οὐκ ἀρέσκει μοι. Nisi scripsit οὐ προσίεταί με: οὐκ ἀρέσκει μοι. Monuit Porsonus.

360. ἐκροφήσει Elmsleius ad Acharn. 278. Legebatur ἐκροφήσεις.

361. Cleoni tribuit Casaubonus. Continuabatur choro.

λάβρακας — Μιλησίους] Athenæus 7. p. 311.

363. ἐπεσπηδῶν] ἐπεισπηδῶν libri præter Vaticanum, qui εἰσπεσών.

364. σου] σοι Θ.

365. δέ γ'] δ' R. δέ τ' Γ. Δ. Θ. Ald. Tacite correctum in editione Brunckii, fortasse ex codicibus.

ἐξελῶ] ἐξολῶ annotato ἐξελῶ, Δ. Θ. ἐξελλέγξω R, quod in ἐξέλξω mutabat Porsonus. In ἐξελῶ consentit Suidas in κύβδα.

τῆς πυγῆς R. Legebatur τῇ πυγῇ, quod habet Suidas in libris plerisque in τῇ πηγῇ corruptum. τῆς πυγμῆς (margo τῇ πηγῇ) Δ. τῆς πυγμῆς (margo τῇ πυγῇ) Θ.

τῆς πυγῆς] Vulgo τῇ πυγῇ. Genitivum adfirmat A, in quo scriptum τῆς πυγμῆς. Non suismet ipsius natibus impulsum isiciarium se ejecturum minatur, qua ratione dativus τῇ πυγῇ locum haberet: sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejecturum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν. BRUNCK.

366. ἤνπερ (εἴπερ margo Δ.) γε R. V. Γ. Δ. Θ, scholiasta ad v. 334. et, ut videtur, A. B. C. γε omisit Ald. Posterior versus pars ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς supplementum videtur esse librarii lacunam parum scite explentis.

367. δήσω τῷ] Scribendum δήσω 'ν τῷ cum Elmsleio ad Acharn. 348. Conf. ad v. 1049.

370. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς] Vid. ad Nub. 442.

372. ἔκ σου] Scribebatur ἐκ σοῦ. Nub. 455. νὴ τὴν Δήμητρ' ἔκ μου χορδὴν | τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.

373. παρατιλῶ R. Legebatur περιτιλῶ.

374. πρηγορῶνα Bentleius: quæ forma Avium quoque v. 113. est restituenda. Libri πρηγορεῶνα.

σοὐκτεμῶ] σου γ' ἐκτεμῶ R. σου ἐκτεμῶ Γ. Δ. Θ.

377. ἐς] εἰς libri.

εἶτα δ' R. Legebatur εἶτά γ'. εἶτ' Γ. Δ. Θ.

378. γλῶτταν] γλῶσσαν R.

382. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα] Pausanias 7, 12, 2. βεβαιοῖ δὲ τὸ λεγόμενον ὡς ἄρ' ἦν καὶ πῦρ ἐς πλέον ἄλλου πυρὸς καῖον καὶ λύκος ἀγριώτερος ἄλλων καὶ ὠκύτερος ἱέραξ ἱέρακος πέτεσθαι, εἴ γε καὶ Καλλικράτην ἀνοσιώτατον τῶν τότε Μεναλκίδας ὑπερῆρεν ἀπιστίᾳ etc.

γ' om. R. Γ. Θ.

385. ἦν ἄρ' οὐ R. οὐκ ἄρ' ἦν A.B.C, lemma scholii. οὐκ ἦν Ald.

387. Post ὧδ' exciderunt pedes cretici duo.

388. ἐλαφρὸν] Legebatur ὀλίγον. ἔλαττον R, γρ. καὶ ἔλαττον Γ. quam lectionem scholiasta memorat: unde ἐλαφρὸν scripsi. Nunc mihi probabilius videtur ἔλαττον ab interprete esse positam, Aristophanem autem ὀλίγον scripsisse.

μηδὲν ὀλίγον ποίει] Thucydides 8, 15. πολλὴ ἦν προθυμία καὶ ὀλίγον ἐπράσσετο οὐδέν. 2, 8. ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδὲν ἀμφότεροι. 7, 59. καὶ ὀλίγον οὐδὲν ἐς ὀλίγον ἐπενόουν (in nulla re quicquam parvum animo agitabant). Ibid. 87. κατὰ πάντα γὰρ πάντως νικηθέντες καὶ ὀλίγον οὐδὲν κακοπαθήσαντες (nec ulla in re leviter afflicti), πανωλεθρίᾳ δή, τὸ λεγόμενον, καὶ πεζὸς καὶ νῆες καὶ οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἀπώλετο. BERG.

ποίει] πόει Γ, Ald.

392. τἀλλότριον ἀμῶν θέρος] Quum Sphacteriæ expugnatæ laudem sibi arrogaret. Vid. ad v. 55.

393. τοὺς στάχυς] Captivos illinc abductos intelligi animadvertit scholiasta.

394. ἀφανεῖ] ἀφανει sine accentu R. ἀφύ^αν^ει Δ. ἀφεῖναι legit scholiasta.

398. ἀναιδεύεται] ἀναιδίζεται in exemplari suo invenisse videtur Antiatticista p. 80, 30. ἀναιδίζεσθαι: Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν. Nisi hæc glossa ad v. 1206. referenda, ubi ὑπεραναιδεσθήσομαι legitur, quod ex ὑπεραναιδισθήσομαι corruptum esse possit.

400. 401. Cleoni tribuebantur. Θεράποντι tribuit R.

400. ἐν] ἂν Δ. Θ. γρ. ἐν Θ. ἐν legisse videtur scholiasta, qui

interpretetur γενοίμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεῖνον (cujus de vinolentia plura addit scholiasta). ἐν Κρατίνου κώδιον pro ἐν τῶν Κρατίνου κωδίων dictum, ut apud Thucydidem 4, 50. Ἀριστείδης εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγός pro εἷς τῶν στρατηγῶν, quod propter reliquos genitivos dici commode non poterat.

κώδιον] Scholiasta Pindari Pyth. 4, 407. ex hoc loco observat veteres somni capiendi causa in pellibus cubasse. KUST.

401. Μορσίμου] Quam malus poeta Morsimus fuerit, facete innuit, quod etiam facit Ran. 151, ubi in stercoream paludem demersos ait Hercules, qui Morsimi orationem aliquam descripserint: ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο. In eum et fratrem Melanthium acerrime invehitur in fine parabasis Pacis. Erat autem par illud fratrum tragico etiam poeta natum, Philocle, cui non magis quam filiis pepercit Comicus noster. Vide Thesm. 168. Vesp. 462. BRUNCK.

406. πῖνε πῖν' (πῖνε R. V. Γ.) ἐπὶ συμφοραῖς] Simonidis Cei versus: unde excusationem habet dactylus, qui in metro Simonideo proprium sibi locum habuit, apud Aristophanem autem pro trochæo positus est. Simonidis verba corrupta apud scholiastam sunt πῖνε πῖν' ἐν ταῖς συμφοραῖς. Neque enim probabile est poetam πῖνε πῖν' ἐν συμφοραῖς scripsisse, quum usus loquendi ἐπί postulet. Euripides Alcest. 1155. χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς συμφοραῖσιν ἱστάναι. Infra v. 655. ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις | εὐαγγέλια θύειν.

407. τὸν Ἰουλίου] Mihi suspectum est hoc τὸν Ἰουλίου: nam hoc nomen ætate Aristophanis in Græcia notum fuisse nusquam legi. DUCK. Jure Duckerus miratur nomen non Græcum. Quod si recte legitur neque ex Οὐλίου aut simili corruptum est, hominem putandum est peregrinum fuisse. Οὐλίου conjecit Bothius, qui quod desiderabat hujus nominis exemplum, Pindarus præbet Nem. 10, 43. Οὐλία παῖς.

οἴομαι] οἶμαι R. V. Θ. et Suidas in ὦ περί.

πυρροπίπην] πυροπίτην R. πυρροπίτον (ην superscr.) Δ. πυροπίνην duo codices Suidæ, apud quem vulgo πυρροπίπην, in quo consentit Eustathius p. 679, 39. 1856, 2. Sed veram scripturam πυροπίπην ex Cratino servasse videtur scholiasta, qui παιδοπίπην in

libro suo legit. παιδοπίπην δὲ, inquit, τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπείθοντα τὰ μειράκια. τοῦτον δὲ ὁ Κρατῖνος πυρροπίπην (corrig. πυροπίπην) λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους. Talem hominem gaudere dicebat si Cleonem videret ἐκβαλεῖν τὴν ἔνθεσιν. Conf. v. 281.

408. ἠσθέντ' ἰηπαιωνίσαι R. et Suidas. ἠσθέντ' ἰὴ παιὼν αισαι V. ἠσθέντ' ἰὴ παιῶν' ᾆσαι A. C. et similiter alii. ἠσθέντα καὶ παιῶνα δὴ Ald. Scholiasta, τὸ δὲ παιῶνα δὴ γράφεται παιηωνίσαι.

411. ἔγωγε] ἐγὼ R. Idem τοῖς πολλοῖς.

412. παιδίου R. Legebatur παιδίων.

μαχαιρίδων R. et Pollux 10, 104. Vulgo μαχαιριδίων.

413. ἢ — γ' ἂν] Similia exempla indicavi ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 538.

414. Excidit hic versus ex R.

415. ἀπομαγδαλίας σιτούμενος] Sic recte Suidas in ἀπομαγδαλία. Vulgo divisim et mutata constructione ἀπὸ μαγδαλιᾶς. Sed verbum σιτεῖσθαι cum quarto casu jungitur. Vulgatam agnoscit duobus locis ad Odyss. Eustathius, prava codicis sui scriptura deceptus, p. 1887, 51. τοῦ δὲ ἀπομάσσειν παράγωγον καὶ ἀπομαγδαλιὰ, ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ μαγδαλιά. Et p. 1857, 17. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου μάσσειν καὶ ἀπομάγματα καὶ ἀπόμακτρα, τὰ ἀποκαθάρματα. καὶ μαγδαλιὰ παρὰ τῷ κωμικῷ. παρὰ δὲ ἄλλοις καὶ ἀπομαγδαλιὰ καὶ ἀπομαγδαλὶς, ψωμὸς, εἰς ὃν ἐκματτόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ δεῖπνον, ἔρριπτον κυσί. BRUNCK. ἀπομαγδαλιαῖς altero loco R. ἀπὸ μαγδαλιᾶς legit scholiasta. Analogia postulare videtur ut oxytonum scribatur ἀπομαγδαλιάς. Utriusque scripturæ exempla collegit Schweigh. ad Athen. vol. 2. p. 499.

416. μαχεῖ] μάχει A. μάχῃ Γ.

κυνοκεφάλλῳ] Scribebatur κυνοκεφάλῳ. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 49. κυνοκέφαλλος: διὰ τῶν δυοῖν λ οἱ Ἀττικοί. Photius p. 188, 11. κυνοκέφαλον ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Duplex λ est in nomine Κεφαλλήνων.

417. καὶ νὴ] νὴ τὸν R.

μου] μοι Γ.

418. ἐπιλέγων] λέγων R. V. Γ. Θ.

421. σοφῶς Bentleius. Libri ὡς σοφῶς.

423. γ' om. R. Γ. Θ.

424. ἐς] εἰς libri.

τὰ κοχώνα] τὰς κοχώνας B. Δ. et Vaticanus. Conf. 484. τὰ κόχωνα Ald.

ἀπώμυνν Bentleius. Libri ἀπώμυνον.

425. ὥστ'] ὡς R.

428. θ' om. R. Idem καὶ τὸ κρέας.

430. καθιεὶς] Cum καθιεὶς subaudi ἐμαυτόν, *demittens me*, nempe terram versus et mare. Vento se comparat, qui summo in aere gignitur ibique aliquamdiu subsistit, postea deorsum vergit et in terram ruit. Hanc venti naturam pulcherrimis versibus describit Apollonius Arg. 2, 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι, | ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο. | αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε | τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι· | νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος. BRUNCK.

431. θάλατταν] θάλασσαν R.

433. κλάειν] κλαίειν R. Idem πολλὰ pro μακρά.

κελεύσας R. Legebatur κελεύων.

436. Chori verba isiciario tribuit R.

τοῦ ποδὸς παρίει] Ad hanc rem verbo χαλᾶν usus est Eurip. Orest. 705. καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ | ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα. *Nam et navis vi intensa per pedem (veli) submergit, contra vero, si laxat pedem, manet (tuta)*. Sophocles Antig. 726. verbo ὑπείκειν usus est: αὔτως δὲ, ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς, πόδα | τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω | στρέψας τολοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται. BERG.

437. ἤτοι — ἢ R. et Plutarch. Moral. p. 853 b. Legebatur ἤδη — καὶ, quod revocandum. Vesp. 642. ὡς οὗτος ἤδη σκορδινᾶται κἀστὶν οὐκ ἐν αὐτοῦ. ἤτοι — καὶ legisse videtur scholiasta qui ad v. 441. scribit, ἐπειδὴ φθάσας εἶπεν ἤτοι κακίας καὶ συκοφαντίας αὐτὸν πνεῖν. ἤτοι — ἢ neque dictum alibi ab Aristophane neque aptum huic loco est.

καικίας, quod scholiasta legit, γρ. B.Θ. Reliqui libri et Plutarchus κακίας.

συκοφαντίας] Fictum nomen venti, ut ὀρνιθίας in Acharn. 877. quod Dobræus comparavit.

438. Cleoni, 439. isiciario tribuunt libri. Correxit Kusterus.

438. Ποτιδαίας] Nomen hujus urbis in epigrammate marmoris Elginiani in Boeckhii Corp. Inscr. vol. 1. p. 300. Πο-

τεῖδαια scribitur cum diphthongo, quam ubique restituendam esse probabilis est sententia Thierschii, qui epigramma illud primum edidit in Actis Monacensibus vol. 2. p. 416. Pro σὲ δ' in V. Γ. Δ. Θ. est σέ τ'.

440. ἀνῆρ] ἀνὴρ libri.

τοὺς τερθρίους R. τοὺς τεθρίους A.B. Reliqui libri τούς τε θρίους. τέρθριοι dicuntur intellecto κάλως.

441. Choro continuat R.

442. Personæ notam om. R. loco vacuo. Mirum vero est trimetrum inter dimetros poni. In libro Ravennate hæc verba in monometrum et dimetrum sunt divisa. Excidisse igitur videtur dipodia iambica.

* * * * φεύξει γραφὰς
ἑκατονταλάντους τέτταρας.

443, 447, 449, 450. Isiciarii verba Cleoni tribuit R.

443. ἀστρατείας] ἀστρατίας R.

γ' om. R. Recte.

445, 448, 451. Cleonis verba isiciario tribuit R.

446. ἀλιτηρίων] ἀλιτηρῶν Bentleius, collato loco Sophoclis Œdip. Col. 371. ad quem vide quæ dixi.

ἀλιτηρίων — τῆς θεοῦ] Respicit ad ἄγος Κυλώνειον, de quo Thucydides 1, 126, ubi inter alia, καὶ ἀπὸ τούτου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ (Minervæ) ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος τὸ ἀπ' ἐκείνων. BERG.

449. Βυρσίνης τῆς Ἱππίου] Subauditur γυναικός. Hippiæ uxor erat Myrrhine Calliæ filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat comicus, ut supra v. 59. a βύρσα, Cleoni coriariam artem objiciens. Vide Meursii Pisistratum cap. 17. BRUNCK.

453. ἀνδρικώτατα καὶ] καὶ om. editiones ante Brunckium, qui tacite addidit, haud dubie ex codicibus, quibuscum consentiunt R. V. Γ. Δ. Parum elegans tamen anapæstus est, qui removeri potest restituendo ἀνδρειότατα. Quod probabilius videtur quam ἀνδρικωτάτως, omisso καί. Similiter ἀνδρείως in ἀνδρικῶς corruptum in libris omnibus Pac. 498.

456. κολᾷ] Futuri forma contracta ut in Vesp. 244. κολωμένους.

459. τ' ἐπῆλθες R. Legebatur θ' ὑπῆλθες.

463. γομφοῦμεν' αὐτὰ R. γομφούμενα τὰ V. Γ. Δ. Θ. Vulgo γομφούμενά γε τά.

464. ἁμαξουργοῦ] ἀμαξουργοῦ Ald. et, ut opinor, pars codicum.

465. μ' ἐν Ἄργει] Scribendum cum Porsono ἐν Ἄργει μ'. Eundem hiatum apud Euripidem Hel. 124. οὔκουν ἐν Ἄργει οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς, correxit Musgravius inserto γ'.

πράττει] Vulgo πράττεις manifesto errore. BRUNCK. πράττει R.V, ut videtur.

466. ποιεῖ] ποεῖ R. aliique.

469. τοῖς δεδεμένοις] Nempe illis ex Sphacteria, de quibus et supra v. 393. allegorice. BERG.

471. ξυγκροτοῦσιν] συγκροτοῦσιν R.Θ.

473. προσπέμπων] προσπεσὼν V. et γρ. Γ.

475. ἐς] εἰς libri.

477. ἐν R. Legebatur ἐπί.

478. ξυνόμνυτε] ξυνώμνυτε A. ξυνώμνυτε (ο supra) Θ.

482. ψυχὴν] γνώμην R. Eadem varietas Nub. 415.

483. νυνὶ διδάξεις νυνὶ δὲ δείξεις margo C.

484, 485. ἐς] εἰς libri.

484. τὰ κοχώνα V. Legebatur τὰς κοχώνας. Conf. v. 424.

486. ἐσπεσὼν] εἰσπεσὼν R. Legebatur ἐμπεσών.

487. καὶ κραγὸν] κεκραγὸν R. Hesychius κραγόν: κραυγήν.

490. τουτῳὶ] τωδεὶ B.

491. ἐξολισθάνειν R.V. Scribebatur ἐξολισθαίνειν forma non Attica.

496. διαβάλλειν] καταβάλλειν A.Δ.Θ. et adscriptum in B. καταβάλλειν (δια supra) Γ.

498. ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας | κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.] Scholiasta, ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Ἰολάου. Codex Venetus τὸ Σοφόκλειον ἐξ ἰολέους. Quod Οἰκλέους scribendum esse ostendi in annotatione ad scholia.

503. πρόσχετε Bentleius. Libri προσέχετε.

504. τοῖς] καὶ τοῖς Γ.Δ.Θ.

508. ἠνάγκαζεν] ἠνάγκασεν R.

λέξοντας ἔπη R. et scriptor argumenti Nubium. Legebatur ἔπη λέξοντας.

511. χωρεῖ] χωρεῖν Γ.Δ.

513. ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν] Respicit ad fabulas per Philonidem et Callistratum commissas. V. quæ in procemio ad Acharnenses dixi.

514. ἐκέλευε R. Legebatur ἐκέλευσε.

φράσαι] φράζειν V.

ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

517. δὴ] ἤδη Γ.Δ.Θ.

ὀλίγοις] ὀλίγοις πάνυ R. ὀλίγοις ἤδη V.

πειρασάντων — χαρίσασθαι] De arte comica tanquam de femina loquitur, multos quidem habente amatores, sed paucis sui copiam faciente. Πειρᾶν enim et χαρίζεσθαι sunt verba rei Venereæ, quorum illud significat, *feminam sollicitare* sive de concubitu compellare, hoc vero de ea dicitur, quæ amanti se indulget. Meminit hujus loci Priscianus 18. p. 1198. et scholiasta Pindari Pyth. 2, 75. qui plura de hac significatione verbi χαρίζεσθαι affert. KUST.

521. χορῶν τῶν ἀντιπάλων] Poetarum de victoria concertantium.

522. ψάλλων — πτερυγίζων — λυδίζων —ψηνίζων — βαπτόμενος βατραχείοις] Respici ad fabulas Magnetis Βαρβιτιστὰς, Ὄρνιθας, Λυδοὺς, Ψῆνας, Βατράχους annotavit scholiasta.

524. τελευτῶν] Ad extremum.

525. ἐξεβλήθη] *Exactus fuit:* vel, *non stetit.* Sic enim Latini loquuntur, cum significare volunt, fabulam poetæ alicujus non placuisse populo. Idem significat πίπτειν, qua voce usus est noster v. 540. Τὸ ἐκβάλλεσθαι autem simili sensu capitur apud Suid. in Μόρσιμον. ubi jungitur cum συρίττεσθαι, i. e. *sibilo excipi*, quod itidem malis poetis contingebat. KUST.

526. ὃς πολλῷ] ὃς ἐπὶ πολλῷ Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 31. De quo dixi ad Sophoclis Antig. 324.

ῥεύσας] Perraro Attici veteres aoristo ῥεῦσαι et futuro ῥεύσεσθαι usi sunt. Euripides apud schol. Ran. 476. ὀμμάτων δ' ἄπο | αἱμοσταγῆ πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω. Lycurgus c. Leocr. p. 160, 1. τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ.

527. διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων] *Æquales*, *patentes* recte interpretatur Ruhnken. ad Timæum p. 270.

παρασύρων] παρασύρας Etym. M. p. 176, 19. παρέσυρεν in Bekkeri Anecd. p. 470, 1.

529. ξυμποσίῳ] συμποσίωι R. συμποσίοις Suidas in ἀφέλεια.

Δωροῖ συκοπέδιλε] Hoc principium est cantici Cratini cujus argumentum verbo indicat scholiastes et conjicimus ex his ipsis. Videtur poeta invectus eo cantico in corruptos mores magistra-

tuum, qui muneribus omnia venderent. Ideo fingebat deam quandam, quæ illi vocabatur Δωρὼ, quasi dicas, *dea muneraria.* Hanc variis laudibus afficiebat, et inter cætera vocabat *συκοπέδιλον,* ridicula voce et licentia comica ficta, ad denotandas *συκοφαντίας,* quæ tunc exercebantur. CASAUB. Hesychius Δωροῖ συκοπέδιλε: παρῳδεῖται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιημάτων. Similia dearum nomina Δεξώ et Ἐμβλώ sunt, de quibus Hesychius, Δεξώ: ὁ Κρατῖνος ὠνοματοποίησεν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δῶρα. Ἐμβλώ: πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν, ὡς ἡ Δωρὼ καὶ Δεξώ.

530. τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων] Principium alius cantici, quod ex Eumenidibus Cratini memorat scholiasta. τέκτονες et τεκταίνεσθαι de poetis et carminibus dixerunt Pindarus Pyth. 3, 201. Euripides Androm. 476. Athenæus 15. p. 696, alii.

ἤνθησεν] ἤνθησ' Γ.Δ.Θ.

531. νυνὶ] νῦν R. et Suidas.

532. τῶν ἠλέκτρων] αἱ ἤλεκτροι electrina sunt emblemata, quibus ceu oculis et gemmis lectorum pedes exornabantur. De quibus plura dicentur in annotatione ad scholia. Propter comparationem a pedibus lectorum ductam, vocabulis *τόνου* et *ἁρμονιῶν* utitur, quorum non solum in arte musica, sed etiam fabrili usus est. Nam *τόνος* est funis, quo lecti intendebantur, *ἁρμονία* autem etiam *ἁρμογὴν* significat.

533. τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν] Epicrates apud Athen. 13. p. 570. de Laide vetula: τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. BERG.

534. Κοννᾶς] Tibicen præstantissimus, sed ad summam inopiam redactus, de quo veterum testimonia attulerunt scholiastæ ad hunc locum et ad Vesp. 675. κοννὰς R. In Κοννὶς corruptum apud Hesychium notavit Kusterus. Est autem Κοννᾶς diminutivum formæ primitivæ Κόννος, qua Aristophanes in Vespis, Plato in Euthydemo p. 272 c. 295 d. Menexeno p. 235 e. aliique utuntur. Amipsiæ comœdia Κόννος fuit, eodem quo Nubes Aristophanis tempore acta.

διψῇ] διψῇ (ει) Δ.Θ. δίψει scholiasta et, qui hoc proverbio utuntur, Diogenianus 4, 26. et appendix Vaticana 1, 59. Quod alteri esse posthabendum ostendi ad Thesaurum Stephani.

535. χρῆ R.Γ.Θ.

πίνειν] Pro *σιτεῖσθαι* dictum, ut bibacitas Cratini notaretur.

536. *θεᾶσθαι λιπαρὸν*] *λιπαρὸν θεᾶσθαι* Γ.Δ.Θ.

537. *στυφελιγμούς* R. Scribebatur *στυφελισμούς*.

540. *τοτὲ — τοτὲ*] *ποτὲ — ποτὲ* Vaticanus.

542. — 544. Gregorium Nazianzenum Or. 20. p. 335. B. et Appianum vol. 2. p. 131. ed. Schweigh., qui mentem verborum Aristophanis expresserunt, indicavit Kusterus: Gregorium Apologetic. p. 3. B. Gatakerus. Adde Themistium orat. 8. p. 113 d. Ex Claudiani (de Cons. Fl. Mallii Theodor. v. 42.) imitatione colligit Porsonus, post *ἐπιχειρεῖν* olim exstitisse versum cujus sensus fuerit *κᾆτα τοιχαρχεῖν*. Claudiani versus hi sunt:

Ac velut exsertus lentandis navita remis
Præficitur lateri custos; hinc ardua proræ
Temperat et fluctus tempestatesque futuras
Edocet: assiduo cum Dorida vicerit usu,
Jam clavum totamque subit torquere carinam.

542. *πρῶτα*] *πρῶτον* R.V.Γ.Δ.Θ.

544. *οὕνεκα*] *ἕνεκα* R. *εἵνεκα* Γ.Δ. *ου* superscr. in Γ.

546. *αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον*] Eustathius p. 1540. *τὸ δὲ ῥόθιον ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασί· καὶ ῥοθιάζειν—τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα πανσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος ἅπαξ ἀνεφώνουν, ὡς καὶ νῦν ποτὲ γίνεται· καί ἐστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει τὸ, αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις· τουτέστιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα ῥοθιάζοντες ναυτικῶς.* Sensus nimirum hujus loci est: *Enixo poetam favore plausuque secundo prosequimini.* KUST.

547. *Ληναΐτην*] Agitur enim hæc fabula Lenæis.

550. *φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ*] Conf. Pac. 574.

552. *χαλκοκρότων ἵππων*] Non cogitandum de soleis ferreis, quas ungulis equorum impingere non solebant Græci veteres, sed intelligendum de sonitu ungularum, de quo Xenophon de re eq. 1, 3. *ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. ὑψηχέας ἵππους* Homerus dixit.

558. βαρυδαιμονούντων] Sorte iniqua dicit gravari eos qui alunt equos, nempe propter nimios sumtus. Est autem figura παρ' ὑπόνοιαν· cum enim dixisset, illorum certamina placere Neptuno, debebat intulisse εὐδαιμονούντων· nam, cui deus favet, ille est felix, sed res ipsa cogebat eum dicere contrarium. BERG. Interpretatio ex scholiis petita. Verum absurda ea laus est, delectari Neptunum certamine juvenum, quos sumptus in equos faciendi perdant. Recte, ut videtur, Dobræus respici putat Neptunum ταράξιππον, de quo v. Pausaniæ narrationem 6, 20, 15. et Viscont. apud Boissonad. in Notit. MSS. vol. 10. p. 229.

559. ἐς] εἰς Δ.Θ.

562. Φορμίωνι] Isto duce Athenienses præliis navalibus rem bene gesserant; hinc ei Neptunum dicit esse amicum. BERG. Intelligi videtur Phormio, Asopii filius, qui expeditioni adversus Samum feliciter interfuit (Thuc. I. 117.), tum Ol. 87, 4. Corinthios et Peloponnesios prælio navali vicit (Thuc. 2, 84.), rursusque, dubio antea eventu (ib. c. 92.) BECK. Recte Beckius: vide scholion codicis Veneti ad Pacem 347.

564. παρεστός R. Scribebatur παρεστώς.

566. τοῦ πέπλου] Vid. schol. et Meursii Panathenæa c. 18. BRUNCK.

567. ναυφάρκτῳ] Scribebatur ναυφράκτῳ. Vid. ad Acharn. v. 95. Respicit autem hoc versu ad prœlia Marathonium et Salaminium.

568. τήνδε πόλιν pro τήνδε τὴν πόλιν dixit in oratione ornatiore, ut in Av. 921. πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν.

569. οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ' R. οὐδεὶς γὰρ πώποτ' V.Γ.Δ.Θ. Legebatur κοὐδεὶς οὐδεπώποτ'.

572. τοῦτ' R. et Suidas in ἀπεψησάμην et ψευδόπτωμα. Vulgo ταῦτ'.

574. ᾔτησ'] ᾔτησεν V.Γ.Δ.Θ.

Κλεαίνετον] Hic auctor legis fuerat, quæ publicum in Prytaneo cibum ducibus adimebat, ut est in scholiis. Patrem Cleonis Cleænetum dicit Thucyd. 3, 36. et 4, 21. BERG. ψήφισμα illud vereor ne ab scholiasta excogitatum sit.

578. μόνον A.B.C.R.V, Vaticanus. Legebatur μόνως.

580. φθονεῖθ'] φθονεῖσθ' R, qui παραβοηθεῖσθ' 257.

μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις] Id est ἀποξυομένοις, *strigili detersis,*

seu potius, ut id de coma etiam intelligatur, λιπαρὰν καὶ διακεκριμένην τὴν κόμην ἔχουσι, ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo c. 22. BRUNCK.

582. Aberat comma post ἱερωτάτης. Vid. Elmsl. ad Soph. Œd. T. 380.

585. μεδέουσα] Vocabulo epico rursus utitur v. 763.

586. ἀφικοῦ] Scribebatur ἀφίκου.

589. χορικῶν] Genere neutro dictum. Χορικὰ vocantur partes dramatum a choris cantandæ. Vid. Aristot. Poet. c. 12.

597. ἐσβολάς] εἰσβολάς Suidas in διενέγκαντες et ξυνδιήνεγκαν. εἰσβουλάς R.

599. ἐς] εἰς libri.

ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς] Tangit historiam quam narrat Thucydides 4, 42. quando Athenienses in agrum Corinthiorum classe vecti impressionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum millibus et ducentis equitibus, in hippaginibus vectis, quorum præcipue opera Corinthios pepulerunt loco et tropæum statuerunt. PALMERIUS.

600. Prius καὶ om. R.V.Γ.Δ.Θ. et Athenæus 11. p. 483 e.

602. ἱππαπαί] Nautica est acclamatio, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortabantur, ῥυππαπαί. Ran. 1072. οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ', ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ ῥυππαπαὶ εἰπεῖν. Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur: δεινότατα γὰρ | ἔργων δέδρακε κἀμέ, καὶ τὸ ῥυππαπαί. Hic autem, quia ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἱππαπαί. BRUNCK. Scripsi ἱππαπαῖ et ῥυππαπαῖ, ut παπαῖ scribitur.

603. οὐκ ἐλᾷς ὦ σαμφόρα] Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298. BRUNCK. σαπφόρα Γ.Θ. σαπφότερα Δ. Conf. ad Nub. 122.

604. ἐς R. Scribebatur εἰς.

εἶτα δ' οἱ νεώτατοι R. Legebatur εἶτά γ' οἱ νεώτεροι. Conf. var. lect. ad 377.

605. ὤρυττον] ὤρυσσον Γ.Δ.Θ. γρ. ὤρυττον Γ.

μετῇσαν A.R.V. μετήεσαν Ald.

στρώματα] βρώματα R.

606. ποίας] πόας Ald.

Μηδικῆς] Scribendum Μηδίκης, si quid tribuendum canoni Herodiani apud Arcadium p. 107. et Eustathii p. 1967, 27. De herba Medica Duckerus citavit Hesychium in Μηδικὴ πόα, Stephanum Byz. in Μηδία, interpretes Varronis de re rustica 1, 42.

608. Cur Theorus potissimum hoc dicere fingatur nescimus. Ineptæ sunt quas scholiastæ ex verbis poetæ duxerunt conjecturæ.

609. μηδ'] Male vulgo legitur μήτ', ubi sermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987. καὶ φείδου μηδὲν μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι, μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης. BRUNCK.

610. μήτε γῇ Bentleius. Libri μήτ' ἐν γῇ, ut in Acharn. 533.

θαλάττῃ] θαλάσσῃι R.

611. νεανικώτατε] γενικώτατε Γ. Δ. Θ. γρ. καὶ νεανικώτατε Γ.

615. γ' om. R.Δ.Θ.

γε om. R.V.Γ.Δ.Θ.

ἐπολολύξαι] ὀλολύξαι R.

617. ἀμείνον' Berglerus. Libri ἄμεινον.

618. ἐργασάμεν' Bentleius. Libri εἰργασμέν' vel εἰργασμένε.

620. ὡς] ὥστ' R.

622. θαρρήσας A.R.V. et γρ. Γ. θαρσήσας Ald.

625. ἱέμην] Scribebatur ἰέμην.

626. ἐλασίβροντ'] Suidas, ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη: Ἀριστοφάνης. παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, Ἐλασίβροντε (scrib. ἐλασίβροντ' ὦ) παῖ Ῥέας. ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε (scrib. ἐλαυνόμενα ex schol. Aristoph.: nam sic Suidas Aristophanis, non Pindari, verba explicat). τουτέστι μεγαληγορῶν καὶ ὑπερόγκοις χρώμενος ῥήμασι καὶ γέμουσι ψόφου. ἤτοι διὰ τὴν φωνὴν σκώπτει τὸν Κλέωνα, ὅτι τραχέως ἐφθέγγετο, ἢ ὡς ταχέως. Postrema plenius leguntur apud scholiastam. Ceterum Pindarus similiter dixit ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς in principio carminis olympici quarti.

628. κρημνοὺς ἐρείδων] Lego κρημνοὺς ἐρείπων. Homerus Ἰλ. ο, 355. προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων | ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων | ἐς μέσσον κατέβαλλε. Scholiastes comici: κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ

κρημνοί. Cleo rupes avellit, dejicit, et in Equites jaculatur. Quam facile, quum præcessiset ἤρειδε, librarii ex ἐρείπων fecerint ἐρείδων, res ipsa ostendit coram oculis posita. BRUNCK. Scribendum ἐρείπων cum Brunckio.

λέγων] Interpunctionem post λέγων vulgo positam ego post πιθανώταθ' transtuli.

629. πιθανώταθ' ἢ A.Θ. Reliqui codices et Aldus πιθανώτατα δ' ἤ, præter V.Δ, qui πιθανώτατά θ'.

δ' ἅπασ' A.Δ.Θ. γ' ἅπασ' Ald. Particulam omittunt R.V.Γ. aliique.

630. ψευδατραφάξυος A.Γ, scholiasta, Suidas in ψευδατραφάξυος, Eustathius p. 539, 6. Scribebaur ψευδατραφάξιος. ψευδατραφύξιος Vaticanus. ψευδατραφύξυος Δ. ψευδατραφύξυος (γρ. α) Γ. ψευδάτράφαξυς R.

631. νᾶπυ] Scribebatur νάπυ.

633. τοῖς A.C.R.V.Γ.Δ.Θ. τοῖσι Ald. Quod librarius posuit qui φενακισμοῖσιν brevi α pronunciaret.

634. Σκίταλοι] σκύταλοι R, vitiose. Hesychius, Σκίταλοι: ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς προυνικίας τῆς νυκτερινῆς θεούς τινας ἐσχημάτισεν. Θέων δέ φησι πεπλάσθαι τοὔνομαι. Conf. Toup. Emend. vol. 2. p. 172.

Φένακες] Dæmones præsides fraudum, φενακισμῶν.

635. Βερέσχεθοι] De his tantum scimus quantum scholiasta docet, οἱ ἀνόητοι· πέπλασται δὲ ἡ λέξις.

Κόβαλοι] Scholiasta, Κοάλεμοι δὲ οἱ ἀνόητα κοοῦντες καὶ νοοῦντες. Κοάλεμοι ab librario illatum intempestive recordato versuum 198, 221. Utraque scriptura utitur Suidas, Κόβαλοι in Σκίταλοι, Κοάλεμοι in Κοάλεμος. κόβαλος et μόθων similiter conjuncta in Pluto v. 279. ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. De dæmonibus Cobalis dixit Lobeck. in Aglaophamo p. 1320.

Μόθων Kusterus. De quo vocabulo vide scholiastam et Photium p. 273, 13. Libri μόθωνες. Totus autem versus in B. sic est corruptus, βερέσχεθοί τε καὶ μόθωνές τε κόβαλοι (superscr. β, α καὶ). in Vaticano, βερέσχεθοί τε καὶ μόθωνές γε κόβαλοι.

637. γλῶτταν A.R.V.Γ.Δ.Θ. γλῶσσαν Ald.

639. ἀπέπαρδε] Ridiculum omen. Ad imitationem eorum, qui, si aliquid dicant, quod maxime vellent auspicato ab ipsis dictum esse, et, si forte interea aliquis sternutat, bonum

omen inde capiunt, ut apud Homerum Odyss. 17, 541. cum Penelope de reditu Ulyssis loqueretur, eaque vix verbum elocuta Telemachus sternutasset, bonum signum habebatur et erat. Sic apud Xenoph. Anab. 3, 2, 9. cum Xenophon consolaretur milites atque spem reditus in patriam et salutis superesse diceret, statim, aliquo sternutante, omnes bonum et divinitus missum omen agnoscebant. Verba hæc sunt: *τοῦτο λέγοντος αὐτοῦ πτάρνυταί τις· ἀκούσαντες δὲ οἱ στρατιῶται, πάντες μιᾷ ὁρμῇ προσεκύνησαν τὸν θεόν· καὶ Ξενοφῶν εἶπε· δοκεῖ μοι, ὦ ἄνδρες, ἐπεὶ περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ θύσειν σωτήρια.* De omine sternutamenti comicus Av. 721. *πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε.* Crepitum ventris Homerus etiam non minus jocose quam comicus omen facit, et expresse vocat *οἰωνὸν* Hymn. in Merc. 295. ubi simul et sternutamenti fit mentio: — *τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης Οἰωνὸν προέηκεν ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην, Ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε* — Ubi mox Apollo dicit: *Εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα, Τούτοις οἰωνοῖς.* BERG.

640. *θενὼν*] Scribebatur *θένων.*

641. *ἐξήραξα* Bentleius. Libri *ἐξάραξα.*

642. *ὦ* om. R.

643. *πρῶτον*] *πρῶτος* V. correctus et Phrynichus p. 266. ed. Lob.

646. *οἱ* R. Legebatur *τῶν.*

εὐθέως] *εὐθὺς* Γ.Δ. *γρ. εὐθέως* Γ.

διεγαλήνισαν Vaticanus. Legebatur *διεγαλήνισεν.*

650. *ξυλλαβεῖν*] *συλλαβεῖν* R.

τρυβλία] *τρύβλια* R.

652. *εἰδώς θ' ἅμα*] Legebatur *εἰδὼς ἄρα. εἰδώς τἄμα* R. Verum videtur quod olim edideram *εἰδώς τ' ἄρα.*

654. *ἤδη μοι*] *καμοὶ* R.

656. *τῇ θεῷ*] *τῇ θεᾷ* Γ.Δ.Θ. *γρ. τῇ θεῷ* Γ.Θ.

659. *διηκοσίῃσι* A.R.V.Γ.Δ.Θ. *διηκοσίοισι* Ald. *διακοσίοισι* C. Restitui *διακοσίαισι.*

660. *τῇδ' Ἀγροτέρᾳ*] Alludit ad votum illud quod Athenienses bello Persico ante pugnam Marathoniam Dianæ *Ἀγροτέρᾳ* fecerunt, se nempe, si victoria potirentur, tot ei hircos vel capras immolaturos, quot ex hostibus occisuri essent. Rem

narrat Xenophon Anab. 3, 2, 12. *εὐξάμενοι τῇ Ἀρτέμιδι, ὁπόσους ἂν κατακάνοιεν τῶν πολεμίων, τοσαύτας χιμαίρας καταθύσειν τῇ θεῷ, ἐπεὶ οὐκ εἶχον ἱκανὰς εὑρεῖν, ἔδοξεν αὐτοῖς, κατ' ἐνιαυτὸν πεντακοσίας θύειν· καὶ ἔτι καὶ νῦν ἀποθύουσιν.* Vide etiam interpretes Æliani V. H. 2, 25. et Meurs. de Athen. Att. 2, 5. Porro notandus hic est usus præpositionis *κατὰ* in phrasi illa, *κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων,* quod simpliciter significat, *mille hircos vovere.* Sic enim optimi quique scriptores loqui solent. Pollux 1. 27. inter reliquas voces et phrases ad sacra pertinentes etiam hanc habet *εὔχεσθαι κατὰ βοὸς* i. e. *bovem vovere.* Eustathius quoque p. 1454, 29. modum hunc loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Ait enim: *ὅτι δὲ τὸ χίλια ζῷα ὑποσχέσθαι, κατὰ χιλίων εὔξασθαι ἐφράζετο, δηλοῦσι χρήσεις παλαιαί.* Proverbium *μὴ πάντα κατὰ βοὸς εὔξῃ* legitur apud Suidam et Diogenianum. His addi potest locus Plutarchi Moral. p. 294. B. *καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης.* Item ap. schol. Eurip. ad Phœn. 1416. *καθ' ἑκατόμβης ηὔξατο.* KUST. ubi vid. Valckenar. p. 769. Pro *χιλίων* scribendum *χιλιῶν.* Scholiasta codicis Veneti *τὸ δὲ χιλίων περισπῶσι.* Vid. ad. Pac. 1237.

661. *εἰσαύριον* R. Scribebatur *ἐσαύριον.*

668. *λέγει*] *λέγῃι* R. *λέγῃ πάλιν* Δ.Θ. *λέγειν πάλιν* A. *λέγει πάλιν* B. *πάλιν* repetitum ex versu 663.

669. *λέγων*] *λόγων* Θ.

671. *μέλε* Frequentissimum codicum vitium *μέλε'* cum apostropho hic ex uno tantum libro Θ. enotatum habemus. Ab nominativo *μέλεος* vocativus factus per aphæresin est *μέλε,* ut *ὀλὲ* ab *ὀλοὸς* et *ἠλὲ* ab *ἠλεός.*

673. *ἑρπέτω*] *γρ. ἐρρέτω* Γ. et Suidas in *ἐρρέτω.* Quam lectionem scholiasta quoque memorat. Lysistr. 129. *οὐκ ἂν ποιήσαιμ', ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.*

674. *ἀφιέναι*] Scilicet *τὴν βουλήν.* Inepti libri omnes *ἀπιέναι.* BRUNCK.

675. *δρυφάκτους*] *δρυφάκτας* Γ.Δ.Θ.

πανταχῇ R. Legebatur *πανταχοῦ.*

676. *ὑποδραμὼν*] *ὑπεκδραμὼν* R.

677. *τά τε*] *τε τὰ* R.

τἀγορᾷ crasis diserte annotata ex Γ.Δ.Θ. *τῇ ἀγορᾷ* Ald.

679. *ἀποροῦσιν*] *ἀπαίρουσιν* R.

680. ὑπερεπύππαζόν τε] ὑπερεπυππάζοντο R. et Suidas. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 69, 7. ὑπερπυππάζειν: ὑπερθαυμάζειν, ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὅ ἐστιν ἐπίρρημα θαυμασμοῦ. Scholiasta, γράφεται καὶ ὑπερεπλήσσοντο, ex glossemate.

683. πάντα] ἅπαντα R.

τοι] δὴ V.

πέπραγας codices. πέπραχας Ald.

687. θ'] τ' R.

αἱμύλοις] αἱμυλίοις R. αἱμυλίοις A.B.C.V.Γ.Δ.Θ.

692. ὠθῶν κολόκυμα] ποταμὸς ὠθεῖ κῦμα Metagenes apud Athen. 6. p. 269. Comparat Cleonem cum fluvio. BERG.

693. μορμὼ τοῦ θράσους] Vide Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. v. 40. μορμὼ δάκνει ἵππος.

697. ἀπεπυδάρισα] Etymol. M. πυδαρίζειν, ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἤτοι ποδαρίζειν, ὡς ὄνομα ὄνυμα Αἰολικῶς· ἢ πυγαρίζειν, παρὰ τὴν πυγήν. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν. Suidas et Eustathius exponunt etiam per ἀπέπαρδον. BRUNCK.

περιεκόκκασα] Legebatur περιεκόκκυσα. Utraque scriptura confusa περιεκόκκαυσα R. Photius p. 416, 16. περιεκόκκασα: περιεγέλασα καὶ κατωρχησάμην. Ἀριστοφάνης. Hinc ἐπικοκκάστρια Thesm. 1059.

698. Δήμητρά γ' εἰ R. Legebatur Δήμητρ' ἐὰν.

698, 700. εἰ μή σ' ἐκφάγω — εἰ μή σ' ἐκπίω] εἰ cum subjunctivo verborum αὐθυποτάκτων conjunxit, qui par habetur indicativo futuri, ut in Nub. 1482. εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω. Pac. 450. κεἴτις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ.

701. κᾆτ' ἐκροφήσας Seagerus in diario classico Londinensi vol. 4. p. 715. Legebatur κἀπεκροφήσας.

ἐπιδιαρραγῶ pro ἐπιδιαρραγήσομαι dixit propter subjunctivum præcedentem ἐκπίω. Similiter infra v. 805, 806. διατρίψῃ et ἀναθαρρήσῃ propter ἔλθῃ, quod sequitur.

706. δῶ] δοκῶ V.Δ.

707. ἐπὶ βαλαντίῳ] Sic A. B. Vulgo βαλλαντίῳ. Vim præpositionis ἐπὶ non satis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quanam re ederes libentissime? an super crumena?* ἐπὶ hic significat *cum* et jungitur ei rei quæ præter obsonium, aut obsonii loco, ad vescendum datur, ut Pace 123. ἕξετ' ἐν ὥρᾳ | κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ. et Acharn.

835. παίειν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάδδαν, αἴκα τις διδῷ. BRUNCK. βαλλαντίῳ R. Scripturam antiquam βαλάντιον esse ostendit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani.

711. πλείονα] γε πλείονα V.Γ.Θ, corruptum, ut videtur, ex σε πλείονα, quod præbet Δ.

712. πονηρὲ] πόνηρε Ald.

716. κᾆθ' ὥσπερ C.R.V. καθ' ὥσπερ Γ. καθώσπερ Ald.

τιτθαί] Aristoteles Rhet. 3, 4. ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τιτθαῖς αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. BERG.

717. μασώμενος] μασσώμενος Γ.

ἐντίθης A. Scribebatur ἐντιθεῖς.

720. ποιεῖν] R, Ald.

ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν] Similiter de Demo v. 1347. τὰ δ' ὦτά γ' ἂν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο | ὥσπερ σκιάδειον καὶ πάλιν ξυνήγετο.

721. τουτογὶ R.Γ. τουτί γε Suidas in πρωκτός. Legebatur τουτοΐ.

723. ἐς R. Vulgo εἰς.

724. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω] Eadem verba Vesp. 1264.

725. ἔξελθε. ΑΛΛ. νὴ Δί' Elmsleius ad Acharn. 475. et prior Elmsleio Reiskius. Vulgo ἔξελθε, νὴ Δί'.

726. ὦ φίλτατον Elmsleius. Aberat ὦ.

727. Hic versus post 729. legebatur. Recte hoc loco exhibet R.

οἷα περιυβρίζομαι Elmsleius. οἷάπερ ὑβρίζομαι R.V.Γ.Δ.Θ. οἷάπερ γ' ὑβρίζομαι vulgo.

728. ἀπὸ] ἐκ V.

734. ποιεῖν] ποεῖν Δ.Θ.

739. λυχνοπώλαισι R. Vulgo λυχνοπώλῃσι. "Hoc propter "Hyperbolum, quem sæpissime exagitat comicus. Vide modo "Nub. 1065. et Pac. 690." BRUNCK.

νευρορράφοις] Lysicli, ut monet scholiasta. Conf. v. 132. νευροράφαις R.

740. βυρσοπώλαισιν R. Vulgo βυρσοπώλῃσιν.

741. ποιῶ] ποῶ R.Γ.Δ.Θ.

νυν] μοί νυν R.

742. τῶν στρατηγῶν — τῶν R.V.Γ. (in quo ter adscriptum ὀν) Θ, scholiasta. Legebatur τὸν στρατηγὸν — τόν. τῶν in τοὺς

mutandum cum Bentleio. Brunckius " In A.C. scriptum *ὅτι* " *τῶν στρατηγῶν ὑπεκδραμὼν τῶν* —. Glossa participio super- " scripta in C. *πάνυ δραμών*. In B. *ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδρα-* " *μὼν τὸν* —. Neutra lectio ex omni parte bona est: sed ex " utraque optima et sincera elicitur:

" *ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ*.

" *ἐν Πύλῳ*, ut 55. 76. et alibi. Verum est omnino *ὑποδραμών*. " Sic infra 1161. *ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ*. Ubi schol. exponit *ὑποτρέ-* " *χειν, ὑποσκελίζειν, καὶ ἐμποδὼν ἵστασθαι*. Hesychius huc " forte respiciens: *ὑποδραμὼν, ὑφαρπάσας*." *ὑποδραμὼν* R. V. Quod in *ὑπεκδραμὼν* corruptum in R. v. 676.

745. *ἕψοντος*] *ἑψόντος* R.

746. *ποιήσας*] *ποήσας* Γ.Δ.Θ.

748. *ἵνα τοῦτον* R. Legebatur *ἵν' ἐκεῖνον*.

749. *πυκνί*] *πυκνῇι* R. V. ad v. 165. Legebatur *πνυκί*. *πυκνί* Suidas in h. v.

751. *ἐς τὸ πρόσθε*] Ut antea, more antiquo.

ἐς R. Vulgo *εἰς*.

πρόσθε χρὴ R. Legebatur *πρόσθε χρῆν*. *πρόσθ' ἐχρῆν* V. et scholiasta.

752 — 755. Cleoni tribuit R.

754. *καθῆται* Bekkerus. Vulgo *κάθηται*.

755. *κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας*] Quæ ad hunc versum in scholiis leguntur, sunt sane quam absurda, ut vere judicavit Casaubonus, qui locum bene exponit, ita ut mirer Bergleri judicium, qui unius e scholiastis explicationem prætulit, eamque longe ineptissimam. Magni animadversoris verba lectoris in gratiam describere non pigebit. " Sciendum est magnum " Athenis proventum fuisse ficuum: has soli expositas sicca- " bant, et vocabant *ἰσχάδας*. Ut siccarent, pede sive petiolo " alligabant, seu filo, seu subtili vimine: sed nimis maturis ficu- " bus accidebat sæpe, ut petiolus frangeretur: tum erat magna " difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat populum " anxium, et ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui ficus " alligans petiolis fractis hæret. Petitum e re rustica Athenis " notissimum proverbium." *πόδιον* est *petiolus*, sive *pediculus*, ut est in glossis, nempe pomorum, a *ποῦς ποδός*: unde *ποδίζειν* et *ἐμποδίζειν* *pedem implicare laqueo*: *ἐμποδίζοντες ἰσχάδας*, *laqueum pediculo*, sive *petiolo ficuum aptantes*. Schol. *περιτι-*

θέντες τοῖς σύκοις βρόχον. Nam ita legendum ibi pro *παρατιθέντες.* Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus. BRUNCK. *ἐμποδίζειν* recte explicat Casaubonus: sed quam rationem reddit cur Demus dicatur *ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας*, falsa est. Ficus ab senibus potissimum decrepitis et ad graviores labores ineptis alligari solebant, quod etiamnum in Græcia videre licet. Itaque hoc dicit Aristophanes, Demum oscitabundum assidere senis instar imbecilli ficus alligantis. Eustathius Opusc. p. 291, 54. *καὶ εἰς τοσοῦτον χασμησάμενος ἐκάθητο τοῦ λοιποῦ χαῦνος, εἰκὼν ζῶντος, ἐμποδίζων οἷον ἰσχάδας καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν κωμικόν.*

756. *δή* —*δεῖ* R.V.Γ. Legebatur *δεῖ* — *δή.*

πάντα — κάλων ἐξιέναι] Est proverbium Græcorum: *πάντα κάλων ἐξιέναι, omnes emittere rudentes:* pro, *omni conatu aliquid tentare.* Eurip. Med. 278. *ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων.* Troad. 94. proprie dixit: *ὅταν στράτευμ' Ἀργείων ἐξίῃ κάλως.* Et Herc. Fur. 857. de Iride, Furiam adhortante, ut Herculem ad insaniam adigat: — *φόνιον ἐξίει κάλων, cædis emitte rudentem,* i. e. *furore ad cædes eum impelle.* KUST. Vide Feder. Morellum ad Dionem Chrys. vol. 2. p. 568.

758. *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ* libri.

759. *κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων*] Sic quidem libri, et ferri potest ista lectio. At longe elegantius esset *κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν.* Sic Æschylus de Prometheo 59. *δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.* Ut ille *δεινὸς εὑρεῖν*, sic noster *εὐμήχανος πορίζειν.* BRUNCK. Idem conjecit Bentleius. Æschyli versum comparavit scholiasta.

760. *ὅπως ἔξει*] Sic scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, *ὅπως ἐξελεύσῃ.* Et sic perspicue scriptum est in A.C. In B. *ἕξεις* ex librarii imperitia, qui futurum esse credidit verbi *ἔχω*, quum sit secunda persona verbi *ἔξειμι*, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430. *ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς.* Perperam hic in impressis *ἔσει.* BRUNCK. *ἔξει* R.V.

πολὺς] *Vehemens* (quasi de vento), item *ingens, admirabilis.* Demosthenes contra Aristog. [p. 787.] *ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν.* Comicus Avium v. 488. *οὕτω δ' ἴσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς.* Eurip. Hipp. 1. *πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι*

κοὐκ ἀνώνυμος | θεὰ κέκλημαι Κύπρις — ubi scholia; *δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη*. Demosth. contra Bœot. [p. 1024.] *μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς* (vehemens) *γὰρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος*. BERG.

761. *προσικέσθαι σου, πρότερον* R. et Suidas in *δελφίς*. Legebatur *προσκεῖσθαί σοι, πρότερος. σὺ* om. R.

762. *τοὺς δελφῖνας*] Quale instrumentum nauticum fuerit *δελφίς* explicat scholiasta. Quibus adde illa schol. Thucyd. 7, 41. *ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἠρτημένοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσίν· οἳ ἐμπίπτοντες αὐταῖς διέκοπτον τοὔδαφος αὐτῶν καὶ κατέδυον*. KUST. Conf. Eustath. p. 1221, 25.

τὴν ἄκατον παραβάλλου] Hoc loco *παραβάλλεσθαι* non significat *ad litus appellere*, ut Ran. 180. et 269. Sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. BRUNCK. *παραβαλοῦ* Γ.Δ. et Suidas in *δελφίς*. *γρ. παράβαλε* Γ.

763. *Ἀθηναίᾳ* V. Scribebatur *Ἀθηναίῃ*. Pac. 271. *δέσποιν' Ἀθηναία*.

764. *τὸν Ἀθηναίων*] *τῶν ἀθηναίων* V.

765. *βέλτιστος ἀνὴρ*] Est jocus. Optime de republica se meritum dicit, ita tamen, ut postponendus sit Lysicli, qui erat homo nihili, postponendus etiam Salabacchæ atque Cynnæ, duabus meretriculis, quarum nulla exstare potuerunt merita in Remp. De Lysicle vid. ad v. 132. Sic in Thesm. 825. cum Cleophontem vellet dicere hominem multo pessimum, pejorem dicit hac Salabaccha: *καὶ μὲν δὴ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς*. De Cynna vid. in Vesp. 1028. et Pac. 753. ubi eidem isti Cleoni tribuit Cynnæ oculos, i. e. pudoris expertes. BERG.

Σαλαβακχῶ Suidas in *Κύννα* et scholiasta Pacis 754. *σαλαβάκχωι* R. Legebatur *Σαλαβάκχαν. κατὰ Κύνναν καὶ Σαλαβάκχην* scholiasta Vesp. 1027.

767. *ἀντιβεβηκὼς* R. Legebatur *ἀντιβεβληκώς. ἀντιβεβλημένος* correctus Γ, deleto etiam *μόνος*.

768. *κατατμηθείην* R. Legebatur *διατμηθείην*. Acharn. 300. *ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα*.

771. κατακνησθείην] Etymolog. Gudian. p. 330, 51. Ἀριστοφάνης ἱππεῦσιν, ἐπὶ ταύτης κατακείεσθέ τε αὐτῷ τὸ μετὰ τυρόν· παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακνησθείην. Similiter grammaticus MS. Havniensis apud Blochium in annotationibus ad Etymol. M. p. 924. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν· ἐπὶ ταύτης κατακνέεται. παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας κατακνηθείην. Quæ utrobique præcedunt consideranti verisimile fiet legisse grammaticum κατακναισθείην, rejecto quod per libros MSS. propagatum est, κατακνησθείην.

772. Κεραμεικόν] Duo Athenis fuerunt loci hoc nomine: alter celebris propter sepulcra bene meritorum de republica, alter propter habitationem meretricum. De utro accipiemus? Propter vocem ὀρχιπέδων putem de posteriore. CASAUB.

774. ἀπέδειξα] Exhibui. Sic ἀποφαίνειν apud Demosthenem p. 480. πλέον ἢ δέκα τάλαντα ἀπέφηνεν ἀπὸ τῶν πολεμίων. BERG.

776. χαριοίμην R. Legebatur χαριζοίμην, quod in χαρισοίμην mutaverat Scaliger.

780. ἀνθρακιᾶς] ἀνθρακιὰ est ardentium carbonum collectio sive pruna, qua illata domus calefaciebant, ubi non erant camini. Sic in Evangelio Petrus dicitur accedere ad ἀνθρακιάν [Ioh. 18. 18.]. Usus caminorum, qui est hodie, non ita olim erat frequens, sed arte calorem conciliabant suis cubiculis, ut aqua calida fluente per tubos vel pruna illata in cubiculum. CASAUB.

781. Μαραθῶνι] Vulgo legitur ἐν Μαραθῶνι. Similem mendam eluimus supra v. 610. Promiscue dicitur ἐν Μαραθῶνι et Μαραθῶνι. Exemplis prolatis ad Lys. 1299. adde Thesm. 806. πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι. Et Critiæ versum ap. Athen. p. 28. C. ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον. BRUNCK. ἐν delevit Bentleius.

τυπεῖν
782. ἐγγλωττοτυπεῖν] εὐγλωττοποιεῖν Δ.Θ. ἐγγλωττοποιεῖν Γ.

783. ταῖσι Brunckius. ταῖς libri et Suidas in Σαλαμῖνος.

τρίβης Brunckius tacite. Scribebatur τριβῆς, quod Suidas quoque habet.

τὴν ἐν Σαλαμῖνι] Breviter, sed perspicue dictum pro τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ, ut explicuit scholiasta.

786. ἔκγονος] ἔγγονος A.R.V.

787. τοι additum ex R. et scholiasta γέ τοι om. V.

σου] σ' R.

τοὔργον ἀληθῶς] ἀληθῶς αὐτουργον R.

788. μικρῶν] σμικρῶν Γ.Δ.Θ.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι] Sic Gallice dicimus *je parie ma tête*. Conf. Acharn. 772. Nub. 644. BRUNCK.

792. οἰκοῦντ'] Initio belli Peloponnensiaci Athenienses, qui plerique ruri habitare solebant, omnes in urbem commigrabant; hinc ita oppleta erat hominibus urbs, ut domicilia non caperent omnes. Thucydides 2, 14. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες [Periclis consilia] ἀνεπείθοντό τε καὶ ἐσεκομίζοντο ἐκ τῶν ἀγρῶν παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν, ᾗ κατ' οἶκον ἐχρῶντο. Deinde mox: χαλεπῶς δὲ αὐτοῖς διὰ τὸ ἀεὶ εἰωθέναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, ἡ ἀνάστασις ἐγίγνετο. Paulo post c. 17. ἐπειδὴ δὲ ἀφίκοντο ἐς τὸ ἄστυ, ὀλίγοις μέν τισιν ὑπῆρχον οἰκήσεις, καὶ παρὰ φίλων τινὰς ἢ οἰκείων καταφυγή· οἱ δὲ πολλοὶ τά τε ἔρημα τῆς πόλεως ᾤκησαν καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἡρῷα πάντα. Mox: κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο· οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. BERG.

ἐν ταῖς πιθάκναισι A.Θ. ἐν ταῖσι πιθάκναισιν (vel πιθάκναισι) C.V.Γ. Ald. ἐν ταῖς πιθάκναις scholiasta. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὁρῶν οἰκοῦντα τοῦτον ἐν ταῖς πιθάκναισι R. οἰκοῦντα τοῦτον ἐν πιθάκναις καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις Suidas in γυπαρίοις. καὶ πῶς τοῦτον σὺ φιλεῖς, ὃς ὁρῶν οἰκοῦντα μὲν ἐν πιθάκναισι Elmsleius ad Acharn. 142. ut μὲν respondeat particulæ δὲ v. 794. parum probabiliter. Atticam formam φιδάκναισι ex scholiis recte restituere videtur Brunckius. Eam quodammodo confirmat quod apud Suidam codex Oxoniensis πυδάκναις, Leidensis πιδάκναις præbet.

πιθάκναισι] Haud temere factum esse credo quod in scholiis ad hunc versum occurrat mentio formæ alius antiquioris: οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse

manifestum est. Mœris; φιδάκνη, Ἀττικῶς· πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in Pluti 546. comico restituet, quicunque librariorum stoliditati mancipatus non fuerit. De nomine φιδάκνη docte et copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: *φιδάκνιδα usum Aristophanem in Δημιοπράτοις auctor est Pollux* 10, 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit Δημιόπρατα? Nihil tale apud Onomasticum, qui ait ὑδρίαν etiam φιδακνίδα appellari, ὡς ἐν τοῖς δημιοπράτοις, subauditur γέγραπται, vel simile quid: *Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.* BRUNCK.

795. τὰς πρεσβείας] Intelligit legationem Lacedæmoniorum olympiadis 88. anno 3. Pylo nondum penitus capta Athenas missam, de qua vide Thucydidem 4, 16. Eam Archeptolemus, Hippodami filius, in concionem introduxisse pacemque commendasse videtur, unde φέρειν τὴν εἰρήνην dicitur. Quod animadvertit Meierus, cujus verba in annotatione ad scholia v. 326. attuli.

796. ῥαθαπυγίζων] Hesych. ῥαθαπυγίζειν, ὅ τινες, σκομβρίζειν, τὸ τῷ σκέλους πλάτει παίειν κατὰ τῶν ἰσχίων, τὸ εἰς τὸν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν. Ad quam glossam videndi interpp. BRUNCK. ῥοθοπυγίζων Suidas. ῥαθαπυγίζων Eustathius p. 861, 16. 1818, 57.

797. ἄρξῃ πάντων] πάντων ἄρξῃι R.

798. ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι] Judicia exercendo quinos obolos, non tres tantum, ut nunc Athenis, meriturum dicit populum Atheniensem in Arcadia, victis nempe Arcadibus. Infra 1089. Allantopola comminiscitur oraculum etiam de futura jurisdictione Atheniensium in Media: χὤτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις λείχων ἐπίπαστα. BERG.

πεντώβολον] Recte Kusterus corrigere videtur πεντωβόλου, et τετρωβόλου in Pace v. 254.

800. εὖ καὶ μιαρῶς] Dictum ut καὶ δικαίως κἀδίκως. BERG.

801. μᾶλλον] γρ. μόνον Γ. Sic R.

802. ἁρπάζῃς] ἁρπάσῃς A.C. Ald.

805. εἰς ἀγρὸν] Conf. ad v. 791.

806. χῖδρα] Scribebatur χίδρα hic et Pac. 595. " χίδρα sunt " novella tritici grana tosta et contusa, quibus veteres et præ- " cipue rustici frequenter vesci solebant. Vide Casaub. Ani- " madv. ad Athen. 14, 16." KUST.

στεμφύλῳ] στεμφύλων Ald. et codices plerique.

ἐς Δ.Θ. Vulgo εἰς.

ἔλθῃ] In A. perspicue ἔλθοι. Scriptum primo fuerat διατρίψῃ, ἀναθαρρήσῃ, sed emendatum fuit scriptura ambigua: nescio utram diphthongum voluerit librarius, ει an οι. In C. διατρίψῃ, ἀναθαρρήσει, ἔλθῃ. BRUNCK. ἀναθαρρήσει Γ. ἔλθει Γ. ἔλθοι Δ.Θ. Brunckius διατρίψει — ἀναθαρρήσει — ἔλθοι. Conjunctivi quomodo defendi possint dixi ad v. 701. Scribi tamen etiam ab Aristophane potuit διατρίψει — ἀναθαρρήσει — ἔλθῃ.

807. τῇ μισθοφορᾷ] Stipendiis militaribus, id est bello producendo.

809. σαυτοῦ] σεαυτοῦ Ald. et codices nonnulli.

810. δεινὸν] δεινὰ R.

812. πολλῷ] Notandum πολλῷ a πλείονα pluribus interpositis verbis disjunctum. Andocides p. 9, 18. ἐκείνοις δὲ οὐκ ἐμὲ δεινὸν εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὸ τὸ ἔργον πολλῷ, ὅτι πεποίηται.

813. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει] Iisdem verbis utitur Pluti v. 601. Priora ex Telepho Euripidis, illa vero κλύεθ' οἷα λέγει ex Medea (v. 168.) sumpta esse annotavit scholiasta.

814. ἐπιχειλῆ] Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ ἐπιχειλὲς exponit ἐνδεές. Videsis 2, 89. 4, 169. 5, 133. Similiter Suidas: ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μέτρον τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης· τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν ἐποίησεν εὑρὼν ἐπιχειλῆ. Hesychius: ἐπιχιλὲς, (l. ἐπιχειλές) τὸ ἐλλιπές. ad quam glossam vide interpretes, quorum observatis nollem abusum fuisse Jo. Toupium in Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 141. [Emendat. vol. 2. p. 577.] Manifestum est ex oppositione inter ἐπιχειλῆ et μεστὴν, priorem vocem comico notare *non prorsus plenam*, quod et vis verbi ostendit et sententia manifesto flagitat. Quod vero sequioris ævi scriptores Synesius et Themistius discrimen harum vocum non observarint, et ἐπιχειλῆ adhibuerint pro ὑπερχειλῆ vel ἐπίμεστα, id nihil ad comi-

cum facit. Acumen autem, quod captat Toupius exponendo ἐπιχειλῆ, *quod labra superfluit*, nescio an sit *salsissimum*: est sane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nedum a viro longe doctissimo, exspectassem. BRUNCK.

815. ἀριστώσῃ] Hoc recte interpretatur Coraës ad Hippocratem de aëre vol. 2. p. 5. *Thémistocle, non content de tous les biens dont il avoit comblé sa patrie, voulut, outre le dîner* (c'est-à-dire les moyens qu'elle avoit déjà de faire deux repas par jour), *lui accommoder encore, comme un plat surnuméraire, le Pirée* (en faisant construire la longue muraille).

τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν] Plutarchus in vita Themistoclis c. 19. Θεμιστοκλῆς δ' οὐχ, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάττης.

819. φεύγει τὴν γῆν] Ostracismo expulsus.

σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει] Proverbium est Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe *placentis*. CASAUB. Galenus in Lexico Hippocr. Ἀχιλληΐάδας κριθὰς, τὰς εὐτραφεῖς καὶ μεγάλας. — Ἀχιλληΐδες, κριθῶν εἶδος, ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odyss. pag. 1445, 59. Ἀχίλλεια μάζα, ἔχουσά τι, ὡς εἰκὸς, ἐξαίρετον, ἧς Ἀχίλλεια ἐλέγετο τὰ ἄλφιτα, ὧν μνημονεύειν καὶ τὸν κωμικὸν ἐν Ἱππεῦσι φασί τινες. Dicitur autem Ἀχιλλείων ἀπομάττεσθαι, ut πίνειν οἴνου, ξαίνειν τῶν ἐρίων, κατέαγα τῆς κεφαλῆς, paulo infra μυστιλᾶται τῶν δημοσίων, aliaque hujus generis infinita. BRUNCK.

820. ταυτὶ] ταῦτα R. Idem om. μ'.

821. παῦ παῦ' οὗτος] Libri παῦ' οὑτοσί. Correxit Elmsleius ad Euripidis Herc. fur. 1410. in diario classico Londinensi fasc. 15. p. 218. collato Photio p. 403, 4. παῦ: τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως. Cui addendus Ælius Dionysius apud Eustathium p. 1408, 26. τὸ δῶ — καὶ ἦλ — καὶ ἄλλα ὅμοια, καὶ ὡς τὸ παῦσαι παῦ ἔλεγον μονοσυλλάβως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. Qui minus accurate pro παῦσαι dictum accipiunt, quum παῦε potius sit. Similem apocopen imperativi ἄλευ pro ἄλευε Æschylo restitui Prom. 568. εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ δᾶ, ubi librorum varietates sunt ἄλευ' ὦ δᾶ, ἄλευ ἃ δᾶ, ἀλευάδα.

σκέρβολλε πονηρά] σκέρβολεπόνηρα R. σκέρβολε etiam Δ. μὴ

λοιδόρει explicat scholiasta, qui *σκέρβολλα μυθήσαντο* ex Callimacho attulit.

822. *πολλοῦ*] Vide ad Nub. 915.

ἐλελήθης Brunckius. Libri *ἐλελήθεις*.

ἐγκρυφιάζων] Formavit hoc verbum a voce *ἐγκρυφίας*, quæ ab *ἐγκρύπτω*, *occulto*, descendit et *panem* significat *subcinericium*, ut est in Glossis, qui sub cineribus torrebatur; hic *occultis fraudibus uti* est *ἐγκρυφιάζειν*. Mansit autem in metaphora ab arte pistoria; nam primo dixit *προσέμαξεν*, deinde *ἀπομάττει* et nunc *ἐγκρυφιάζειν*. BERG. Sæpius hoc verbo pro *ἐγκρύπτω* usi sunt scriptores infimæ ætatis.

826. *χειροῖν* Bentleius. Libri *χεροῖν*.

827. *μυστιλᾶται* A.C.R.Γ. Vulgo *μυστιλλᾶται*. Vide ad Plut. 627.

830. *πλατυγίζεις*] *πτερυγίζεις* scholiasta Pacis v. 91. ex eoque Suidas in *μετεωροκοπεῖς*. Photius p. 432, 21. *πλατυγίζει: τοῖς πτεροῖς κρούει*.

831. *περὶ*] *πρὸς* R.

832. *τὸν*] *τῶν* R.

834. *δωροδοκήσαντ'*] *δωροδοκήσοντ'* R.

Μυτιλήνης] Scribebatur *Μιτυλήνης*. Quæ forma legitur in marmore Pario epoch. 55. (in Boeckhii Corp. Inscr. vol. 2. p. 296, 51.) sed *Μυτιλήνη*, quod posuit Stephanus Byzantinus, constans est numorum scriptura, cujus vestigia non rara apparent in codicibus Herodoti, Thucydidis, Platonis, aliorum. Ceterum ad hunc locum explicandum nihil conferunt quæ scholiasta et interpretes ex Thucydide 3, 49. 50. narrant duobus ante hanc fabulam annis acta: quo loco crudele memoratur Cleonis de Mytilenæis supplicio afficiendis consilium, quod non est documento dona eum illinc accepisse.

835. *τετταράκοντα*] *τεσσαράκοντα* Γ.Δ.Θ. *ττ* superscr. in Γ.

836. *ἀνθρώποις*] *ἀνθρώποισι* A.V.Γ.Θ.

838. *καθέξεις*] *καθέξῃ* Γ.Δ.Θ. *γρ. εις* Γ.Θ.

839. *ξυμμάχων*] *συμμάχων* R.Γ.Δ.

845. *ἁπαξάπαντας*] *ἅπαξ ἅπαντας* R.

848. *σ' ἐχρῆν*] *σε χρῆν* R.

849. *αὐτοῖσι τοῖς*] *αὐτοῖς* V.Δ, omisso *τοῖς*.

851. *μὴ 'κγένηται*] *μὴ 'γγένηται* R. *ἐκγένοιτο* est in Pace v. 346.

855. *βλέψειας ὀστρακίνδα*] Scholiasta: *Est quidem ὀστρακίνδα nomen ludi; hoc tamen vult dicere: si volueris ipsum per ostracismum ejicere.* Pollux 9, 110. ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλων παιδιῶν ὀνόματα, ταυτὸν ἐχουσῶν σχῆμα τῇ καταλήξει τῶν ὀνομάτων· βασιλίνδα, ὀστρακίνδα, διελκυστίνδα, μυίνδα, χυτρίνδα etc. Est autem βλέπειν ὀστρακίνδα h. l. *vultu minari ostracismum*, et dicitur ut βλέπειν παλλήναδε (imo βαλλήναδε) in Acharn. 233. BERG.

856. *κατασπάσαντες* R. et Suidas in βριμήσαιο. Legebatur καθαρπάσαντες.

857. *ἐσβολὰς* Γ. Scribebatur εἰσβολάς.

858. *πονηρὲ* Brunckii editio. Libri πόνηρε.

861. *εὑρήσειν*] εὑρεῖν Δ.Θ.

862. *ξυνωμότας* A.R.V. συνωμότας Ald.

863. *ξυνιστάμενον* R.V.Γ.Δ.Θ. et Brunckii editio. συνιστάμενον Ald.

864. — 867. Ad hunc locum respicit in parabasi Nubium v. 559.

864. *ὅπερ*] ὥσπερ Athenæus 7. p. 299 d. (sed ὅπερ paullo post), Etym. M. p. 312, 50. in editione Aldina, Eustathius p. 1240, 2. Zonaras Lex. vol. 1. p. 601. grammaticus in Mingarelli catalogo codd. Nanianor. p. 492, Lex. Gr. post Hermanni librum de em. rat. Gr. gr. p. 321. ὅπερ — πεπόνθασι scholiasta ad Nubes 555. πεπόνθασ' Etymol. M. l. l.

867. *αἱροῦσι* A, Athenæus, Etymol. M. αἵρουσι edd. ante Brunckium, præter Juntinam a. 1515, quæ αἱροῦσι habet.

869. *τουτῳὶ κάττυμα* Bentleius et Brunckius. ἔδωκας ἤδη τουτωΐγε κάττυμα edd. ante Brunckium, præter Juntinam a. 1515. quæ ἔδωκας ἤδη τοῦτο κάττυμα dedit ex Δ.Θ. Eadem est scriptura codicis A. τούτων κάττυμα C, deleta ab eadem manu litera ν. τωδεΐγε κάττυμα B. κάττυμα τούτωι R. τούτῳ κάττυμα Γ.

873. *σ'* om. R.

ὅσων] Legebatur ὅσον γ'. γ' om. R.V.Γ.Δ.Θ. ὅσων γ' Bentleius.

ἄνδρ'] ὄντ' V.

874. *καὶ τοῖσι δακτύλοισι*] Alexis ap. Athen. 15. p. 700. ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν | τῆς νυκτός, ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων (digitorum pedis). BERG.

877. *βινουμένους* A.R.V, a pr. manu C. Δ, Suidas in *βινεῖν* et *Γρύττος*. *κινουμένους* Ald. *βινουμένους* (*γρ. κ.*) Θ. hic et v. 879.

Γρύττον] Scholiastæ quum dubitant sitne *γρύττον* idem quod *γρῦ* sive *τὸ τυχὸν*, ut Cleo omnem protervitatem cum pulvisculo ab se abolitam glorietur, an homo, cui Cleo *δημαγωγῶν θάνατον ἐπέθηκε τὴν ζημίαν*, impurus et cinædus, certi nihil sibi de eo compertum fuisse produnt. Posterius affirmat Suidas in *Γρύττος*, nomen ab aliis addens scribi *Γρύπος* (*Γρῦπος*), ceterum ipse in *βινεῖν* *Γρῖπον* scribit in loco Aristophanis. L. DINDORF.

878. *δῆτα* om. R.V.Γ.Δ.Θ.

879. *βινουμένους* C. (a pr. m.), V.Δ. *κινουμένους* R, Ald.

880. *ῥήτορες*] Acerbe in rhetores illius temporis: quasi, qui pueri cinædi fuere, illi rhetores plerumque fiant. Supra 426. *οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει·* deinde alter: *ὁτιὴ — κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν*. BERG.

γένοιντο R. Legebatur *γένωνται*.

881. *τονδὲ* A.R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *τοῦτον*.

δ' ὁρῶν] *διορῶν* A.Δ.

τηλικοῦτον] *τηλικουτονὶ* R.V.

885. *Πειραιεύς*] Vid. v. 815.

887. *περιελαύνεις*] *παρελαύνεις* A: quam scripturam scholiasta memorat. V. 290. *περιελῶ σ' ἀλαζονείαις*.

889. *βλαυτίοισι*] *βαλαντίοισι* R.V. Eadem varietas apud Suidam in *βλαυτίοις*.

χρῶμαι] *χρώμενος* V.

890. *ὑπερβαλεῖ* A.B.C.R.V.Δ.Θ. *ὑπερβαλῇ* Γ. *ὑπερβαλεῖς* Ald.

891. *πονήρ'*] Scribebatur *πόνηρε*. *πόνηρ'* R.

ἰαιβοῖ] Scribebatur *αἰβοῖ*.

893. *τοῦτό γ'* Bentleius. Libri *τοῦτ'*.

περιήμπισχεν B.V.Γ.Δ.Θ. *περιήμπεσχεν* R. *περιήμπισχ'* Ald.

ἵν' C.V.Γ.Δ.Θ. *ἵνα σ'* R, Ald. *γ' ἵνα σ'* B.

896. *ἔσπευδ'*] *ἔσπευσεν* R.

897. *ἐσθίοιτ'*] *ἐσθίητ'* R.Γ.Δ.Θ.

899. *τοῦτ'* A.R.Δ.Θ. Reliqui libri *τοῦτό γ'* vel *τουτί γ'*.

κόπρειος Brunckius. *κοπρεῖος* R. Reliqui libri *κόπριος*. *κόπρειος* est adjectivum gentile a *Κόπρος* dictum, qui Hippo-

thontidis tribus demus fuit, ut a Boeckhio ostensum est in Corp. Inscr. vol. I. p. 216, 903, hic in sensum obscenum detortum, ut κοπρεαῖος in Eccles. 317. Ejusdemmodi est κοπρολόγῳ Vesp. 1184. et ἄνδρες κοπρολόγοι Pac. 9.

901. Demo tribuunt A.R.V. ἀλλαντοπώλῃ Ald.

ἦν γε Brunckius et, ut videtur, R. ἦν γε καὶ A.C.V.Γ.Δ.Θ. ἦν καὶ Ald.

902. πανοῦργε R.Γ. et γρ. Θ. Vulgo (et γρ. Γ.) πόνηρε.

903. ἀλαζονείᾳ] ἀλαζονείας R. Fortasse ἀλαζονείαις, ut v. 290. περιελῶ σ' ἀλαζονείαις, ubi libri omnes vitiose ἀλαζονείας.

904. οὐχὶ R.Γ. Legebatur οὔ με. οὐ Δ.Θ.

905. τρυβλίον] τρύβλιον R, Ald.

906. γε R.V.Γ. Vulgo τε.

908. τὰς πολιάς γε σοὐκλέγων] Similiter in fragmento Holcadum 7. ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεὶ | ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς.

910. ἀπομυξάμενος] ἀπομαξάμενος V, Vaticanus, Δ.Θ. et superscr. Γ.

911. Alterum ἐμοῦ μὲν οὖν, quod omittit V, Cleoni recte tribuit R.

119. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

920. Post παῦ' comma posui. Nam ὑπερζέων cum παφλάζει est conjungendum.

ὑφελκτέον] δὲ addunt B.Γ.Θ, Ald. et Suidas in ὑφελκτέον.

921. τῶν δᾳδίων Bentleius. τῶν δάιδων R.V. Libri reliqui et Suidas τῶν δάδων vel τῶν δᾳδῶν, præter B. et Ald. qui ξύλων. Utramque scripturam noverat scholiasta, qui τῶν δάδων in libris plerisque inveniri annotavit.

922. ταυτηΐ] Scil. τῇ τορύνῃ. Vid. schol. et Eupolin apud schol. ad v. 980. DOBRÆUS.

924. ἐσφοραῖς] Scribebatur εἰσφοραῖς. εἰσφοραῖς (superscr. συμ) Γ. συμφοραῖς A, Pollux 7, 41. Etym. M. p. 473, 30. Zonaras vol. 2. p. 1118, 1785. Suidas in ἱπούμενος, scholiasta Æschyli Prom. 365. εἰσφοραῖς Eustathius p. 16. Pollux hæc verba Cratino tribuit, memoriæ errore; nisi librariorum culpa est: nam in libro Falckenburgii legitur Ἀριστοφάνης.

925. ἐς] εἰς libri.

928. ταδί] τάδε R.

929. τάγηνον] τήγανον superscr. in Δ.Θ. Quæ Ionica forma est. Similis imprecatio est in Acharn. 1156.

935. ἐμπλήμενος] ἐμπλήσμενος Δ.Θ. γρ. ἐμπλήμενος Θ.

936. ἐλθεῖν] ἐλθὼν V.

940 ἐπαποπνιγείης Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 91. Legebatur ἀποπνιγείης. Comparandum ἐπιδιαρραγῶ v. 701.

941. εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα] Oratio soluta, qua Aristophanes aliquoties usus est in formulis solemnibus legibusve recitandis. Vid. Acharn. 241. Av. 865 seqq. 1661 seqq. Thesm. 295. Sæpius hoc factum esse ab Eupolide annotavit scholiasta. De jurejurando per tres deos vid. ad Nub. 1234.

944. οἷος οὐδείς πω χρόνου] Pluti v. 98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακά πω χρόνου.

945. τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ] Sic Gallice *quatre pour un sol.* CASAUB. Id est εὐώνοις, ut scholiasta interpretatur, vili plebeculæ. Notat levitatem et imprudentiam Atheniensium.

948. ἐμοὶ ταμιεύσεις] ταμίας dicitur Cleo non qui ταμίας τῆς διοικήσεως esset, qui in republica dici solebat, sed quod Demi senis rem domesticam administrare in hac fabula fingitur.

953. ἀλλ' ἦ οὐ καθορῶ] Thesm. ἀλλ' ἦ τυφλὸς μέν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ.

955. τοῦτ' ἔνεστιν R.V. Legebatur τοῦτό γ' ἐστίν.

956. λάρος] Cleo habet in annulo signum avis voracis, quia avide rapiens civium bona consumat. In Nub. 590. Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς. BERG.

ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν] Scholiasta: *Petram autem dicit propter suggestum in comitio.* Nempe ille suggestus fuit *lapideus*, in quem rhetores concionaturi ascendebant. In Pac. 679. ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί. BERG.

958. Κλεωνύμου] Quasi iste ejusdem cum Cleone fuerit ingenii, et *rapax*, qui etiam consumat et *voret* civium bona. Sane de isto etiam infra 1292. διεζήτηχ' ὁπόθεν ποτὲ φαύλως ἐσθίει Κλεώνυμος κ. τ. λ. BERG.

959. τουτονὶ λαβὼν] Subintellige δακτύλιον ex versu 947. KUST.

962. πίθῃ] πιθῇ Ald. πύθῃ (γρ. πιθῇ) Γ. πείθῃ Δ.Θ.

963. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε] Libanius in Demosth. vol. 4.

p. 250. μάλιστα Φίλιππος δέδοικε τὰς τῶν θεῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως μαντείας——ἀκούει γὰρ τῶν χρησμῶν ἀσκὸν ἀβάπτιστον καλούντων τὴν πόλιν, ex oraculo Sibyllæ 'Ασκὸς βαπτίζῃ, δῦναι δέ τοι οὐ θέμις ἐστί Plutarch. v. Thesei c. 24. quod Pythiæ tribuit Pausanias 1, 20, et cavillatur Aristophanes, cujus loci sententiam explicat Pollux 10, 187. μολγὸς ὁ βόειος ἀσκός——καὶ 'Αριστοφάνης χρησμόν τινα παίζει, Μή μοι 'Αθηναίους αἴνει, μολγοὶ γὰρ ἔσονται, quo utroque illuditur oraculum ἀσκὸς βαπτίζῃ. Φελλὸς ἀβάπτιστος multo decentius Pindarus Pyth. 2, 148. Sibyllæ ἀσκόν, quo notabilius esset vitium, Aristophanes in sordidum vocabulum μολγὸς commutavit, quod si a μέλγειν, ut Reimaro videtur ad Dion. Cassium 61, 107. p. 995, deflexum est, non ubera sed corium sive scortum significat, id est decerptum quiddam et detractum, ut σπάτος a σπάω, σκῦλον a σκύλλω et indidem spolium. Μολγὸς, bulga, est Latinum lura, unde lorum. LOBECK. Aglaoph. p. 966. Ad oraculum respici ab Aristophane Symmachus animadverterat, ut ex annotatione scholiastæ cognoscitur, qui alium ex Γεωργοῖς Aristophanis locum in eam rem attulit.

963, 964. δεῖ] δή R.

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου] *Nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum*, sive *pilos*: id est, *a summo usque ad imum*. Nam μύρρινος hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene Kusterus verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum pædicare, idque *sine fraude*, sed, ut ait ille, *usque*

Ad pubem, capulumque coleorum.

Ista si pudor explicare vetabat, ne vel Græce legenda erant. BRUNCK.

969. Σμικύθην καὶ κύριον] Smicythes fuit Thracum rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, præter exspectationem addit *καὶ κύριον, et maritum*. Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. [Vide scholiastam.] Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμηκίθην, apud Eustathium p. 1754, 64, Σμικίθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In A. vero μικύθην, qui præcedens σ id quod sequi debebat absorpsit. BRUNCK.

970. *καὶ μὴν—ἀκούσῃ* Demo tribuunt B.R. Cleoni Ald. *ἰὼν*] *εἰσιὼν* A.C.V.Γ.Δ.Θ. [*εἰς*] *ἰὼν* B.

971, 972. Personas ita distinguit Ald. ΑΛΛ. *πάνυ γε.* ΔΗ. *καὶ —φέρε.* ΚΛ. *ἰδού.* ΑΛΛ. *ἰδού.* ΔΗ. *νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.* Codex A. ΑΛΛ. *πάνυ—φέρε.* ΚΛ. *ἰδοὺ.* ΑΛΛ. *ἰδοὺ, νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.* In C. est: ΚΛ. *ἰδοὺ ἰδού.* ΑΛΛ. *νὴ τὸν Δί'·οὐδὲν κωλύει.* In B. et Juntina a. 1515. quæ codices Florentinos sequi solet: ΚΛ. *πάνυ—φέρε.* ΑΛΛ. *ἰδού.* ΚΛ. *ἰδοὺ νὴ τὸν Δί' οὐδὲν κωλύει.*

971. Legebatur *καὶ σὺ δὴ φέρε. καὶ σὺ νῦν φέρε* A.R.Γ.Δ.Θ. *καὶ σύ νυν φέρε* Brunckius. *καὶ σὺ φέρε* C.

974. *πᾶσιν* addidi cum Dobræo.

975. *τοῖς* R. Scribebatur *τοῖσιν*.

ἀφικνουμένοις scholiasta. Vulgo *ἀφικνουμένοισιν*.

979. *ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν*] *Δεῖγμα* locus in Piræeo erat, ubi mercium vendendarum specimina proponi solebant. Similiter *δεῖγμα τῶν δικῶν* locum significat ubi *δικῶν* quasi quædam specimina proponuntur. Quem Schoemannus in dissertatione de sortitione judicum p. 47. probabiliter conjecit forum fuisse urbanum, ubi actionum quæ apud quemque magistratum institutæ erant tituli aut summaria tabulis inscripta proponebantur.

981. *'γένεθ'* Scaliger. *γένοιθ'* libri et Suidas in *δοῖδυξ*.

983. *δύο*] *δύω* Ald. et pars codicum, inter quos R. *δύο σκεύη* Γ.Δ.Θ.

984. *δοίδυξ*] Corrige *δοῖδυξ*.

δοίδυξ οὐδὲ τορύνη] Quorum instrumentorum vicem Cleo præstet in turbanda republica. BERG.

989. *ἐναρμόττεσθαι*] Legebatur *ἂν ἁρμόττεσθαι. ἂν* om. A.C. R.V.Γ.Δ.Θ. et Suidas in *Δωριστί*.

991. *λαβεῖν* Suidas in *Δωριστί*. Legebatur *μαθεῖν*.

996. *Δωροδοκηστί*] *δωροδοκητί* Δ. *δωροδοκη[ς]τι* Θ. Scribendum *Δωροδοκιστί* ex R.V, quod propius accedit ad *Δωριστί*.

998. *οἴμ'*] *οἴμοι* R.

1001. *δύο*] *δύω* R, Ald. aliique.

1002. *γάρ*] *γ' ἄρ'* Θ.

1005, 1007. *'Αθηνῶν*] *ἀθηναίων* R. et altero loco Γ.Δ.Θ.

1009. *κακῶς*] *καλῶς* R.

1010. Post ἐμοῦ in codicibus nonnullis et Aldina repetita sunt verba *περὶ ἁπάντων πραγμάτων,* quæ omittunt A.R.Δ.Θ. quorum tamen Θ. addit *γρ. περὶ ἁπάντων πραγμάτων.*

οὑτοσὶ A.C.R.V.Γ.Δ.Θ. *ἂν οὑτοσὶ* Ald.

1013. *νεφέλαισιν* R. Vulgo *νεφέλῃσιν.* Exstitit autem revera hujusmodi oraculum, *αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα,* de quo vide scholiastam.

ἀετὸς] Scribebatur *αἰετός.*

1014. *δή νυν*] Vulgo *δὴ νῦν.*

1015. *Φράζευ Ἐρεχθείδη*] Facete imitatur stylum oraculorum. Ap. Herodot. 8, 20. exstat oraculum ejusdem Bacidis, ad quem sua etiam oracula referebat Cleo, quod ab eodem isto verbo incipit: *Φράζεο, βαρβαρόφωνον ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλει* etc. Etiam illud oraculum, quod Cadmo datum est, ita incipit: *Φράζεο δή μοι μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε* ap. scholiasten Euripidis Phœn. 641. BERG.

λογίων ὁδὸν] I. e. *modum et rationem oraculorum.* Uti enim Latinis *via* interdum accipitur pro modo et ratione cujuscumque rei, sic apud Græcos *ὁδός.* Sic Pac. 733: *ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων, εἴπωμεν.* Eurip. Hecub. 744: *ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.* Hipp. 391. *λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.* Et (qui locus huc præcipue facit) in Phœn. 914. *ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.* Pari metaphora dixit Lycophron 10. *δυσφάτους αἰνιγμάτων | οἴμας τυλίσσων*—*obscuras ænigmatum vias scrutans.* Ad quem locum Tzetzes: *οἴμας τυλίσσων· ὁδοὺς ἀνερευνῶν· κἀνταῦθα τροπικῶς οἴμας καὶ ὁδοὺς λέγει τὴν ὁρμὴν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας.* KUST.

1018. *πρὸ σέθεν* Porsonus collato v. 1023. *πρόσθεν* vulgo. *πρόσθε* C.R.

χάσκων R.Γ. et *γρ.* Θ. *λάσκων* C. et *γρ.* V. Vulgo *δάκνων,* quod annotatum in Γ.

1019. *δρᾷ*] Corrigendum *δρᾷς* cum Bothio.

1020. *κατακρώζουσι* A.B.C.R.Θ. Vulgo *κατακράζουσι. κατακρά*^ω^*ζουσι* Γ.

1021. *ἐγὼ οὐκ*] *ἔγωγ' οὐκ* R. Hoc est *ἐγοὐκ.*

1022. *κολοιοῖς*] *κολοιοῖσι* V.Γ.Δ.Θ.

1023. *μέν*] *γάρ* R.

1026. *θύρας* in genitivo. Ut canis arrodit januam, si solus

alicubi concludatur, exitum sibi patefacere volens: ita iste Cleo arrodit oracula, i. e. non integra profert. BERG.

1028. νυν] νῦν R.V. Legebatur δή.

δὲ] γὰρ, γρ. δὲ, V.

1030. κύνα Κέρβερον] Cleonem mortuum τὸν κάτωθεν Κέρβερον vocat Pac. 313.

1031. σ' om. Ald.

1032. ἐξέδεται] ἐξέλεται R.

1033. τοὐπτάνιον] τοὐπτανεῖον A.

1034. νήσους] Scholiastes: *Tenendum, poetam pro eo, quod debuisset dicere ollas* (χύτρας), *ex inopinato dixisse, insulas, hoc sensu: urbis reditus diripiens et insulanos* (Atheniensibus subjectos) *bonis suis excutiens.* In Vesp. 904. ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. BERG.

διαλείχων] διαλίχων R.

1036. ἄκουσον] ἀκούσας Δ.Θ. γρ. ἄκουσον Θ.

1037. Sine dubio alludit ad oraculum illud, quod olim de Cypselo futuro Corinthi tyranno editum fuerat et exstat ap. Herodot. 5, 92, 3. Αἰετὸς ἐν πέτρῃσι κύει, τέξει δὲ λέοντα Καρτερὸν, ὠμηστήν· πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Ταῦτά νυν εὖ φράζεσθε, Κορίνθιοι—. Etiam in oraculo illo, quod datum fuit Acrisio, Perseus dicitur leo ap. Eurip. in Danaë v. 15. quod tale est: Ἔσται μὲν, ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος Οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν Φῦσαι δεήσει· κᾆτά πως κείνη ποτὲ Εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ Ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρί. ubi respicitur ad Persei Pegasum, qui erat alatus. BERG. Danaës illud fragmentum hodie constat ab infimæ ætatis poeta scriptum esse.

τε] Scribendum δὲ ex V, ut in oraculo apud Herodotum.

1039. ὥστε] ὡς R.

τὸν R. Vulgo ὃν. γρ. τὸν Γ.

ξαι

φύλασσε A.V.Δ.Θ. Legebatur φύλαξαι. φύλασσε Γ.

1040. Alludit ad hunc versum: Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς, qui est ex oraculo, quod Atheniensibus datum est, cum Xerxes venisset in Græciam cum numeroso illo exercitu. Oraculum integrum exstat ap. Herodot. 7, 141. BERG. τεῖχος ξύλινον autem in oraculo illo naves, πύργοι σιδηροῖ arma significabant.

1041. ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει Demo, reliqua versus pars ἀλλαντοπώλῃ tribuebatur. In Θ. annotatum γρ. ἀλλ'—γρ. δημ.

1042. ἔφραζεν] ἔφρασεν Ald. ἔφρασσεν B.

1044. ἐλελήθης Brunckius. ἐλελήθεις libri.

1046. μόνον] Notandum μόνον loco non suo positum: nisi aut ἑκὼν μόνον ὃ aut μόνον ἑκὼν ὃ scripsit.

τεῖχός ἐστι] Scribendum ἐστι τεῖχος cum R.

ξύλον] In A. ξύλων. Sic etiam in C. a prima manu, emendatum postea in ξύλινον. In B. ξύλον, et superscriptum ξύλινον. Librarios turbavit recordatio lectionis in v. 1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον. BRUNCK. ξύλων R, corr. V. Θ. In Γ. est ξύλον (superscr. ω, ινον). ξύλον dixit poeta propter v. 1049.

1049. ἐκέλευε] ἐκέλευσε R. Conf. v. 1181. Scribendum ἐκέλευ' ἐν ex Etym. M. p. 346, 18. ubi verba ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ afferuntur. Conf. ad v. 367.

πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ] Scholiastes: πεντεσυρίγγῳ *quinque foramina habente, per quæ pedes et manus et collum trajiciuntur.* Eleganti metaphora homo attonitus et insanus, qui quasi captus est sensibus illis quinque, quibus utimur, dicitur ἐν πεντεσυρίγγῳ νόσῳ δεδεμένος ap. Aristot. in Rhet. 3, 10. BERG.

1053. Λακεδαιμονίων κορακίνους] Intelligit captivos ex Sphacteria. De κορακίνοις piscibus dixit Schneiderus in historia piscium p. 101. καρκίνους Γ.Δ.Θ, γρ. κορακίνους Γ.

1054. γέ] δέ R.

μεθυσθεὶς] Cum Athenas nunciaretur difficilem esse expugnationem Sphacteriæ, Cleo in præfectos militiæ culpam conjiciens dixit, si ipse eo mittatur, se intra viginti dies Lacedæmonios illos, qui obsidebantur, aut vivos adducturum aut occisurum: id quod ille etiam fecit et quidem præter omnium exspectationem; nam plerique ipsum primo deridebant et pro insano habebant, qui auderet tanta promittere, ut testatur Thucydides, 4, 28, qui inter alia scribit: τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος, τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ. et c. 39. καὶ τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη. Hinc apparet cur comicus id *ebrium fuisse ausum* dicat Cleonem. BERG.

1055. Κεκροπίδη κακόβουλε] Quare olim Athenienses vulgo et haberentur et dicerentur κακόβουλοι vel δύσβουλοι, exponit

schol. ad Nub. 587. et ad Eccl. 471, itemque Suidas in Ἀθηναίων δυσβουλία et γεραίτερος. KUST.

ἡγεῖ] ἡγῇ Γ.Δ.Θ.

1056. κε] γε R.Γ.Δ.Θ. γρ. κε Γ.

φέροι] φέρει libri nonnulli.

ἀναθείη] καταθείη Γ.Δ.Θ. γρ. ἀναθείη Γ.

1057. χέσαιτο γὰρ] Id est χέσαιτο γὰρ ἄν, particula ex præcedentibus repetenda.

1058. φράσσαι] Legebatur φράζεν. φράσαι R.

1059. Oraculi versum integrum affert scholiasta, Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη.

λέγει πρὸ] λέγει τὸ R.

1062. Ἀλλαντοπώλῃ tribuebatur. Correctum ex R.

οὗτος R.V. Legebatur αὐτὸς. γρ. οὑτοσὶ Γ.

1067. φράσσαι] φράσαι libri præter B, in quo alterum σ superscriptum.

1069. οἶσθ' ὅ τί ἐστιν τοῦτο] οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἐστι vulgo. οἶσθ' ὅτι ἐστὶ τοῦτο R.Γ. οἶσθ' ὅτι τι ἐστι τοῦτο C.V. οἶσθ' ὅτι τοῦτο A.Γ.Δ, omisso ἐστι. Scribi a poeta potuit etiam. οἶσθ' ὅτι τοῦθ'; ΔΗ. ὅ τι τοῦτο; Φιλόστρατος ἡ κυναλώπηξ. ut in Nub. 1248. τουτὶ τί ἐστι; Πα. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

Φιλόστρατος] Quia monitus fuerat in oraculo sibi cavere a Cleone, quem κυναλώπεκα appellatum audiverat, quum quærat Isiciarius, num perceperit, quid hoc nomine significetur, respondet Demus Philostratum esse; quia famoso illi lenoni cognomen fuerat impositum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lys. v. 957. Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit χηναλώπηξ. BRUNCK.

1074. ὅτι ἡ τριήρης] Sic recte A. [et R.V.] Perperam in aliis libris ὁτιὴ τριήρης, manifesta menda. Postulat enim sermonis indoles, ut nomini τριήρης perinde ac sequenti κύων articulus adjungatur, non secus ac in v. 207. quem similis invaserat corruptela: ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν, ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν. Reformandus est ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, περί τε ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας, quum ad Atticismi normam itidem scripserit comicus, περί τε τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἰδιώτας. BRUNCK.

1076. ᾔκασεν] γρ. εἴκασε V. a manu rec. εἴκασεν A.B.Γ.Δ.Θ.

1078. εἶεν] εἶέν R.

1081. Λητοΐδης] λητοίδης R.

Κυλλήνην] Fingit oraculum de hac urbe esse, quia paronomasiam facturus est ἔμβαλε κυλλῇ (χειρί), et significat manum curvam ad munera accipienda paratam. BERG.

1084. φράζει R. Vulgo φράζεις.

1085. ἐς] εἰς Γ.

1086. ἐστιν ἐμοὶ] ἔστι μοι A.C.Γ.Δ.Θ.

1087. βασιλεύσεις] Scribendum βασιλεύεις cum R.

1088. ἐρυθρᾶς] ἐρυθρῆς B.

γε] τε A.C.V.Γ.Δ.Θ.

1089. γ' fortasse delendum.

λείχων ἐπίπαστα] Conf. v. 103.

1090, 1092. μοὐδόκει R. Legebatur μοι 'δόκει.

1090. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ] Cleo ad decipiendum Populum insomnia fingebat, ut supra 809. ad eum dicit Allantopola: τόνδ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σεαυτοῦ. Ob eamdem causam etiam oracula quædam jactabat, ut supra v. 61. de eo dicebat Demosthenes: ᾄδει δὲ χρησμούς. Hinc data est occasio poetæ, ut institueret certamen inter Cleonem et ejus adversarium, de oraculis et insomniis. BERG.

1091. πλουθυγίειαν] πλοῦθ' ὑγίειαν R.

1093. ἐκ πόλεως] Ex acropoli.

γλαῦξ] Scribebatur γλαὺξ, quo accentu Attici non utuntur. De quo dixi ad Thesaurum Stephani.

1094. ἀρυβάλλῳ] Genus poculi, quod sic describit Athenæus 11. p. 783: ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνωθεν δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους καλοῦσιν. Hic *poculum* potius significat, non (ut schol. vult) *crumenam*. KUST.

1098. νῦν R.Γ.Δ. Vulgo μὴν.

1100. ἐγὼ] ἔγωγε R.Δ.Θ.

1102. οὐκ] οὐδ' V. Sic Vesp. 1337. ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι δικῶν.

1103. Θουφάνης] γρ. θεοφάνους Θ. ὑπογραμματέα fuisse narrat scholiasta. De quo genere hominum vide ad Ran. 1084.

1108. ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ] Solœcum est ἂν duplicatum ante subjunctivum. Prius omisit Suidas in ἡνία et πυκνός. Scribendum cum Reisigio Conject. p. 188. ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον αὖ ποιῇ. Nam antea jam Demi benevo-

lentiam oblatis muneribus certatim captaverant Cleo atque isiciarius.

ἂν ποιῇ] ἂν ποῇ Δ.Θ. ἂν εὖ ποιῇ Γ.

1109. πυκνὸς R.V. et Herodianus apud Stephanum Byz. in πνύξ. Legebatur πυυκός, consentiente Suida.

1110. Prior versus pars ἀλλαντοπώλῃ, altera Cleoni tribuebatur. Correctum ex A.B.R.V.

εἴσω R. et γρ. Γ. Vulgo ἤδη.

1118. πρὸς τόν τε R. et Suidas in εὐπαράγωγος. Reliqui libri πρός τε τὸν.

1119. δέ] τε Γ.Θ. γρ. δέ Γ.

1121. et 1141. Captat poeta his carminibus benevolentiam spectatorum cavetque ne quæ Demus adhuc edidit stultitiæ documenta secus interpretentur.

1126. βρύλλων] ὑποπίνων interpretantur grammatici, a βρῦν derivantes, quæ infantium vox est, de qua vide ad Nub. 1482.

1130. ἄρας] Vid. ad Lys. 799.

1131. χοὔτω] χ' οὕτω R. et Suidas in πυκνότης. Legebatur οὕτω.

1136. ὥσπερ δημοσίους] Tanquam victimas publicas.

1137. πυκνὶ V. πυκνῇ R. Vulgo πυυκί. Vid. ad v. 165.

1139. παχὺς] Ambiguo utitur vocabulo, quod non solum opimas victimas significat, sed etiam divites homines, ut ἀνὴρ παχὺς Vesp. 287.

1144. κἄμ' R. Vulgo καί μ'.

1150. κημὸν καταμηλῶν] Id est, *camum judicialem specilli loco in fauces immittens.* Nam ut medici specillo ori immisso vomitum ciere solent (quod Græci μηλῶσαι et καταμηλῶσαι vocant): sic ego (inquit hic populus) fures ærarii, postquam divites facti sunt, vomitu quasi remetiri cogo ea, quæ malis acquisiverant; ad quam rem specilli loco adhibeo camum judicialem. Idem autem est, ac si diceret: Suffragiis meis damnatos mulctam gravissimam mihi persolvere cogo: vel, publice damnatos bonis omnibus exuo. Κημὸς enim erat vas ex junco vel vimine textum, in summo latius, in imo angustius, specilli instar; per quod judices calculos in cadum demittebant. KUST.

1151. ΚΛΕΩΝ] δημ' R, totum ei versum tribuens.

ἄπαγ'] ἔρρ' varia lectio scholiastæ.

1154. δεκάπαλαι] Vox comico more composita. Philonides apud Athen. I. p. 23. κατάκειμαι, ὡς ὁρᾶτε, δεκάπαλαι. BERG.

1155. πρόπαλαι πάλαι πάλαι] Præstat conjunctim scribi προπαλαίπαλαι, pariterque v. 1157.

1157. βδελύττομαι σφῷ] Scribebatur βδελύττομαί σφω.

1158. εἰ δὲ R. Vulgo εἴ γε.

1160. ποιῶμεν] ποῶμεν Γ.Δ. ποοῦμεν R.

1161. ἰδού isiciario, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ Cleoni vulgo tribuitur. "Loquendi vices in B. aliter, et prout personis convenit, divisæ "sunt. Prior, ut par est, Cleo Demi consilium probat, eique "exsequendo se accingit, dicens ἰδού. Postea isiciarius e scena "erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. His in verbis, Cleoni si tri-"buantur, parum est acuminis; sin isiciario, plurimum. Glo-"riatus fuerat Cleo v. 742. se duces exercitus ad Pylum *sup-"plantavisse:* τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ. Id-"circo isiciarius ei nunc dicit: *haud sane me in hoc cursu, ut "alios facere soles, supplantabis.* ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. *Supplantari "me non sino.* Eadem est significatio verborum ὑποδραμεῖν et "ὑποθεῖν: estque istuc eo facetius, quod simul adludit ad "Demi verba θέοιτ' ἄν." BRUNCK.

1163. ἢ 'γὼ θρύψομαι] *Nisi delitias faciam.* Gallice: *ou il faudra que je sois bien difficile.* Vel *ou je ferai bien le renchéri.* Vim verbi non reddiderat Berglerus vertens, *aut profecto obtundar.* BRUNCK.

1169. τῄλεφαντίνῃ] Respicit ad statuam Minervæ χρυσελεφαντίνην, de qua vide scholion ab me editum.

1172. Πυλαιμάχος] Fingit deæ nomen e rebus ad Pylum gestis. Conf. v. 1167.

1174. ὑπερέχει σου χύτραν] Parodia versuum Solonis apud Demosth. p. 226, 27. τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη | Παλλὰς 'Αθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει. De locutione τὴν χεῖρα ὑπερέχειν v. Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 10. vol. 1. p. 118.

1177. σοὔδωκεν] Libri σοι δῶκεν vel σοι 'δωκεν.

1178. ὀβριμοπάτρα A.R.V.Γ.Δ. Vulgo ὀμβριμοπάτρα. "In-"sititiam literam μ in ὄβριμος et compositis non agnoscit genui-"nus sermo Græcus. Librariorum vel grammaticorum sequio-"ris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet,

" cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis pri-
" mam syllabam, eam sequitur comicus, qua epici poetæ, a
" quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem
" efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis
" et comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag.
" 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat *ὀβριμοπάτρα.*"
BRUNCK. *γ'* om. V.

1180. *τοῦ πέπλου*] Qui in Panathenæis consecrari Minervæ solebat. V. schol. ad v. 566.

1181. *Γοργολόφα*] Vid. ad Acharn. 567.

ἐκέλευε] *ἐκέλευσε* V.

1182. *ἐλατὴρ* genus est placentæ; Suidæ, *πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία· παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος. ἢ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς.* Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaco sacro offerenda, Acharn. 245. *ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, | ἵν' ἔτνος καταχέω τοῦ 'λατῆρος τουτουί.* Ludit autem comicus in adfinibus vocibus *ἐλατὴρ, ἐλαύνειν.* BRUNCK.

ἐλαύνωμεν] *ἐλαύνοιμεν* V.

1183. *ταδί νυν*] Scribebatur *ταδὶ νῦν.*

1185. *ἐς*] *εἰς* libri.

ἐντερόνειαν] Suidas: *τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀρχόμενα ξύλα, ἐντερόνεια καλεῖται· οἱ δὲ τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος· οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια. βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. Costæ* seu *statumina.* Similis est præcedenti jocus: neuter Latine exprimi potuit. BRUNCK.

1187. *καὶ πιεῖν*] *κἀκπιεῖν* V.

κεκραμένον τρία καὶ δύο] Intelligit ordinariam et maxime olim apud Græcos usitatam vini temperaturam, qua duabus vini partibus tres aquæ admiscebantur. Vide omnino Eustathium p. 1624. KUST.

1189. *ἐνετριτώνισε*] Tribus aquæ portionibus miscuit. Vox a comico conficta. KUST.

1195. *τάδ'*] *τόδ'* Γ.Δ. *τόδ'* Θ.

1196. *ἐκεινοιὶ γὰρ* Elmsleius ad Acharn. 754. *ἐκεῖνοι γὰρ* R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur *ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ'.*

ἔρχονται. τίνες ;] *ἔρχονταί τινες* diversa lectio scholiastæ.

1197. *βαλάντια*] *βαλλάντια* R.Γ.Δ.Θ.

1200. Dum Cleo aliorsum spectat, interea leporinam ei surripit Allantopola et offert Populo. Idem iste Allantapola dicit supra 745. ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην. BERG.

1201. τοὺς ἐκ Πύλου] Nempe illos trecentos Lacedæmonios in insula Sphacteria captos. Quod autem hic aperte dicit de Cleone, id de eo allegorice dicebat Demosthenes v. 55. ἐμοῦ μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν | πανουργότατά πως περιδραμὼν ὑφαρπάσας | αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην. BERG.

1206. ὑπεραναιδευθήσομαι Elmsleius ad Eurip. Heracl. 387. Libri et Suidas ὑπεραναιδεσθήσομαι. Mihi ὑπεραναιδισθήσομαι corrigendum videri dixi ad v. 398.

1214. ἔνεστιν A.R.V.Δ.Θ. ἔνεστ' (γρ. ἔστιν) Γ. ἔστιν C. Vulgo ἐστ'.

οὐχ R. ἀλλ' οὐχ A.C.V.Γ.Θ. Vulgo ἀλλά γ' οὐχ.

1218. τάδ' Elmsleius. Legebatur νυν, quod om. R.V.Γ.Δ.Θ.

1221. εἰργάζετο] σ' εἰργάζετο Θ. σ' ἠργάζετο R. ἠργαζόμην sæpe scriptum in codice Parisino 2934. Demosthenis. ἠργάζετο in marmore Elginiano apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. 1. p. 287. Similiter ἠθισμένος pro εἰθισμένος et alia hujusmodi non raro inveniuntur in libris antiquis.

1225. τυ] τοι R.Γ.Δ.Θ. altera scriptura annotata in Γ.Θ. Scholiasta, μιμεῖται δὲ τοὺς Εἵλωτας ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα. Quæ referenda esse ad Εἵλωτας τοὺς ἐπὶ Ταινάρῳ σατύρους, quos ex Herodiano memorat Eustathius p. 297, animadvertit O. Muellerus in Niebuhrii Museo Rhenano vol. 3. p. 488. Quod carmen fuit poetæ veteris ignoti, quem τὸν τοὺς Εἵλωτας ποιήσαντα appellant Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 10, 34. 26, 29. et Athenæus.

καδωρησάμαν V. Scribebatur καδωρησάμην, quod habet Eustathius p. 125 extr. Dorica dialecto carmen illud scriptum fuisse ex fragmentis apparet. Fortasse autem καδωρυξάμαν scribendum. Apud Theocritum 7, 42. δωρύττομαι, ubi libri multi δωρήσομαι.

1230. Libri φράζων ὑφ' οὗ δεήσει μ' (δεήσειν A.Δ.) ἡττᾶσθαι μόνον. Quod vitium alii aliter, nemo probabiliter, correxerunt. Scribendum videtur φράζων ὑφ' οὗ με χρή 'στιν ἡττᾶσθαι μόνον. De quo dixi ad Sophoclis Œdip. Col. 504. Futurum δεήσει ab interprete positum qui χρή 'σται legisset.

1233. εἴ τι ξυνοίσεις] Schol. εἰ συμφωνήσεις, εἰ μεθέξεις. Sophocl. Ajac. 430. ubi Ajax loquitur: αἰ αἰ, τίς ἄν ποτ' ᾤετ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, ubi scholia: ξυνῳδὸν ἐσόμενον. BERG.

1237. μοὺ] 'μοῦ V. Legebatur μου. μοὺ est μοι ὁ. Quam crasin restitui Vesp. 902. ποῦ μοὺ διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων; ubi libri ποῦ δ' οὑ διώκων.

1238. εἶεν om. R.Θ.

1239. ἐναντία R. Vulgo ἐναντίον.

1240. Ex Telepho Euripidis.

1242. καί τι καὶ βινεσκόμην Meinekius. Vulgo Κλ. καὶ τί; 'Αλλ. καὶ βινεσκόμην. Nub. 1076. ἐμοίχευσάς τι. Demosthenes p. 402, 23. κατακλίνεσθαι καί τι καὶ ᾄδειν ἐκέλευον.

1244. λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα] De hac locutione copiose dictum a Porsono ad Eurip. Orest. 68. ἐπ' ἀσθενοῦς | ῥώμης ὀχούμεθα. Annotata est a Phrynicho in Bekkeri Anecd. p. 49, 27.

1249. κυλίνδετ'] κυλίνδετέ μ' R. Versus ex Bellerophonte Euripidis.

1251, 1252. Parodia versuum Euripidis Alcest. 179, 180.

θνήσκω· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.

1252. οὐκ ἂν] οὐχὶ Suidas in κλέπτης et οὐχὶ μᾶλλον.

1254—1256. choro tribuebantur. Correctum ex R.

1256. ἔσομαι R. et γρ. Γ. et Suidas in Φανός. Legebatur γένωμαι.

Φανὸς proprium viri nomen est, quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo ex loco conjicere possis, scribam illum fuisse Cleonis familiarem. Si nomen fictum non est, nulla hic esse possit adlusio ad v. φαίνειν, delatorum et sycophantarum proprium, cujus significationis in exemplum hunc locum citat Eustathius p. 1607, 16. ὅτι δὲ οἱ ὕστερον 'Αττικοὶ οὐκ ἀγαθὴν λέξιν εἶχον τὸ φαίνειν, δηλοῖ καὶ ὁ συκοφάντης, καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. BRUNCK.

1258. τἀγορᾷ A.B.C.R.V.Γ.Δ.Θ. τῇ ἀγορᾷ Ald.

1259. τοίνυν] τοίνυν γ' Ald.

1263. Κεχηναίων] Schol. ἔπαιξε παρὰ τὸ 'Αθηναίων. Factum nomen a κέχηνα, quod de stultis et imprudentibus sæpe usurpat comicus. BRUNCK.

1264. ΧΟΡΟΣ] χοροῦ κομμάτιον R. Exordium τί κάλλιον— ἀείδειν ex carmine Pindarico sumptum esse annotavit scholiasta.

1265. ἐς] εἰς Suidas in ἀνέστιος et Θούμαντις.

Λυσίστρατος] Vid. ad Ach. 855.

1269. Θούμαντιν] Pauper et fatidicus, ut ait schol. Macrum eum etiam fuisse patet. Athenæus 712. p. 551. citat Hermippi comici locum: βοίδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. BERG.

1270. οὗτος] Legebatur οὑτοσὶ, forma in tali carmine non ferenda.

ὦ φίλ' R.V.Γ.Δ.Θ. Aberat ὦ.

ἀεὶ ex conjectura addidi.

θαλεροῖς] θαλεροῖσι Ald.

δακρύοισιν] Libri δακρύοις.

1273. ἐν δίᾳ R.Γ.Δ, cum hiatu vix excusando. Legebatur ἐν διὰ τὸ. Πυθῶνι δίᾳ sumpsit a Pindaro Pyth. 7, 10. Ἄπολλον, οἳ τεόν γε δόμον | Πυθῶνι δίᾳ | θαητὸν ἔτευξαν. Itaque vix dubitari potest quin ἐν ab interprete illatum sit: quo ejecto alia est restituenda vocula, μὴ, etiam propter sensum necessaria, σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δίᾳ μὴ κακῶς πένεσθαι. Verba σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας cum infinitivo construuntur quia notionem continent implorandi. Similiter προσπίτνω apud Euripidem Electr. 221. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν.

1274. παράβασις præscriptum in R. λοιδορεῖσθαι pro λοιδορῆσαι scholiasta et Suidas.

1277. αὐτὸς R. et Suidas in εἰ μὲν οὖν et λοιδορεῖσθαι. Vulgo οὗτος.

ἦν] ὢν R. et Suidas in εἰ μὲν οὖν.

1278. Ἀρίγνωτον] Hunc fuisse citharœdum ait scholiastes. Comicus hic fratrem Ariphradis dicit esse. Eorum pater fuit Automenes, cui comicus in Vesp. 1275. dicit, tres fuisse filios, unum citharœdum, qui sine dubio est iste Arignotus, alterum histrionem, tertium Ariphradem. Cæterum hunc *Arignotum* notum omnibus esse dicit, alludens ad significationem vocis ἀρίγνωτος, i. e. *valde notus* aut *notabilis*. BERG.

1279. Proverbium est de rebus notis, ut ait scholiastes: ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. Matron ap. Athen. 4. p. 135. de sepia: ἡ μόνη ἰχθὺς ἐοῦσα τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν οἶδεν. BERG.

ἢ τὸν ὄρθιον νόμον] Erat modulatio quædam, quasi dicas

suscitatoria. Facit autem ejus mentionem, quia etiam erat res nota et quia de musico loquitur. BERG.

1280. *ξυγγενὴς* ex Brunckii editione remansit. Codices, ut videtur, et Ald. *συγγενής.*

1281. *πονηρός· ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται*] Andocides p. 13, 39. *Ἐπιχάρης δ' οὗτος ὁ πάντων πονηρότατος καὶ βουλόμενος εἶναι τοιοῦτος.* BERG.

1282. *οὐ γὰρ—παμπόνηρος* om. V.Γ.Δ.Θ.

1285. *κασαυρίοισι*] Duplex hujus nominis et cognatorum forma exstitit, altera per *αυ* diphthongum scripta, altera per *ω*, de quibus vide Albert. ad Hesychium in *κασωρεῖς.* Aristophani *κασωρίοισι* restituendum ex Stephano Byzantino in *κασώριον,* qui gravior auctor est quam Suidas in *κασσαυρίοις* et qui *ἐν κασαυρίοις* sine nomine scriptoris memoravit Pollux 6, 188. quod ab librariis pro *κασωρίοις* substitutum esse potest. *κασαλβίοις* diversam lectionem annotavit scholiasta.

λείχων] *λίχων* R.

1286. Nomen *ἐσχάρα* hic *τὸ γυναικεῖον μόριον* significat, ut Eustathius declarat ad Odyss. p. 1323, 29. *δῆλον δ', ὅτι ἐσχάραν καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον.* Hancque præstabat expositionem sequi, præ illa scholiastæ, *τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων.* BRUNCK.

1287. *Πολυμνήστεια*] Polymnestum, poetam Colophonium, et Œonichum inter *ἀρρητοποιοὺς* fuisse ait scholiasta et de Polymnesto Cratini affert versum, *καὶ Πολυμνήστει' ἀείδει μουσικήν τε μανθάνει.* ex quo Photii glossa sumpta est, *Πολυμήστει' ἀείδειν: γένος τι μελοποιίας· Κολοφώνιος δὲ ὁ Πολύμνηστος.*

1289. *οὔποτ'*] Libri nonnulli *οὔτε ποτ',* unus *οὐδέποτ'.* *κοὔποτ'* Athenæus 10. p. 446. *μήποτ'* Suidas in *Ἀριφράδης* (qui *οὔποτ'* in *Πολύμνηστος*) et scholiasta Luciani vol. 3. p. 164.

1290. *ἐννυχίαισι φροντίσι*] Euripides Hipp. 378. ab scholiasta comparatus, *ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ | θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.* Quem locum iterum ridet Ran. v. 931.

1295. *μὲν* addit Bentleius.

1297. *τῆς σιπύης* R.V.Γ.Δ.Θ. Aberat *τῆς.*

ἂν ὁμοίως R. Vulgo *ἀνομοίως.* *ἐὰν ὁμοίως γρ.* C. *ἀλλ' ὅμως* Α.Δ.Θ. et *γρ.* Γ.

1300. *ξυνελθεῖν*] *συνελθεῖν* Γ.Δ.Θ.

ἐς] εἰς libri.

1302. οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τὰν τῇ πόλει;] Parodiam esse versus Euripidei Alcmæone annotavit scholiasta. Quod de Alcmæone τῷ διὰ Ψωφῖδος esse intelligendum ostendi in præfatione ad Alcestin p. 9.

1303. Καλχηδόνα Casaubonus. Libri Καρχηδόνα. Vid. ad v. 174.

1304. μοχθηρὸν] πονηρὸν R.Γ.Δ.Θ.

1305. ταῖς] τὰς R.Γ.Δ.

1307. χρῇ] Scribebatur χρή.

1309. Ναυφάντης—Ναύσωνος] Nomina a ναῦς ficta.

1311. ἢν δ' ἀρέσκῃ R.Γ. et γρ. Θ. ἂν δ' ἀρέσκῃ A.V.Δ.Θ. εἰ δ' ἀρέσκει C. εἰ δ' ἀρέσκοι vulgo.

καθῆσθαι] καθεῖσθαι R.

δοκεῖ Bentleius. δοκῶ libri et Suidas in Θησεῖον.

1312. ἐς] εἰς libri.

πλεούσαις] Scribendum πλεούσας cum Reiskio. Conf. Vesp. 270. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες, ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν.

1316. κλείειν] Scribendum κλῄειν. Quæ antiquior scriptura Aristophani ubique restituenda videtur. ἀποκεκλήκαμεν (id est ἀποκεκλῄκαμεν) servarunt libri in Av. 1262.

1319. Legebatur ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος ἐν (ἐν om. A.C.V.Γ.Δ.Θ.) Ἀθήναις. Correctum ex R.

1320. κνισῶμεν scholiasta. Vulgo κνισσῶμεν. "κνισσᾶν ἀγυιὰς "est in vicis vel ante fores ædium diis sacrificare. Qua phrasi "usus etiam est in Avibus v. 1233. et Demosth. c. Midiam: "χοροὺς ἱστάναι κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾷν ἀγυιὰς καὶ στεφανη-"φορεῖν. Vide etiam Polluc. 1, 28. Alii tamen scribendum "censent ἀγυιᾶς cum circumflexo in ultima, tanquam a nomin. "ἀγυιεὺς, inter quos est Harpocrat. v. Ἀγυιᾶς, quem vide." KUST.

1321. ὑμῖν] ἡμῖν Ald.

1323. ἰοστεφάνοις] ἰοστεφάνοισιν R.Θ. Vid. Acharn. 637.

1324. ἴδοιμεν Brunckius. Libri ἴδωμεν.

τιν' addidit Porsonus.

ποῖος Reisigius in Conjectaneis in Aristoph. p. 151. Libri καὶ ποῖος.

1327. φαινομέναισιν] φαινομένῃσι Λ.Γ.Δ.Θ. φαινομέναις Ald.

1329. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι]

Imitatur Pindari verba, ab scholiasta ad Acharn. 673. et Nub. 298. aliisque scriptoribus servata, λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. quibus verba ὦ ταὶ ex Aristophane recte videtur addidisse Brunckius, ὦ ταὶ λιπαραὶ—. Apud Æschinem epist. 4. αἵ τε λιπαραί.

1331. τεττιγοφόρας] Legebatur τεττιγοφόρος. Correxit Porsonus ex Hesychio, qui ita scribit, τεττιγοφόρας: Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν εἰρομένων (supplendum ἐφόρουν) χρυσοῦς τέττιγας. Quæ Musurus inepte interpolavit ex Suida in τεττιγοφόροι. De cicadis his v. Thucyd. 1, 6.

λαμπρός] λαμ̣π R. Quod fortasse erunt qui in λάμπων mutare volent.

1332. χοιρινῶν] Quibus judices utuntur. Vid. Vesp. 332, 349. In Ald. χοιρίνων.

1333. ξυγχαίρομεν] συγχαίρομεν Δ.Θ.

1334. τοῦ Μαραθῶνι Bentleius. Legebatur τοῦ 'ν Μαραθῶνι. τοῦμμαραθῶνι R.

1337. μέλ'] μέλε' Γ.Θ.

1338. οἷ' R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur οἷον.

1339. τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ, κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ R. Legebatur τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ (ἦν A.C.V.Γ. Δ.Θ. εἶ B.)

1340. τἠκκλησίᾳ] τῆι κλησίαι R. hic et alibi.

1341. ἐραστής R. Legebatur ἐραστής τ'.

1344. Suidas: ἀνορταλίζειν. καὶ ἀνωρτάλιζες, κούφως ὤρχου, ἐπήρου· καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσαι. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτεροῦσθαι ὀρνέων. Hesych. ἀνορταλίζειν, ἅλλεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοττοί, ὀρτάλιχοι. Idem κερουτιᾷ, γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων. BRUNCK.

1346. τί φῄς; extra versum posui, ut in Nub. 235. ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ R.V.Γ.Δ.Θ. Legebatur τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ.

ᾐσθόμην] ᾔδειν R.V.Γ.Δ.Θ.

1347. γ' ἂν R. Legebatur γάρ.

ἐξεπετάννυτο—ξυνήγετο] Conf. ad v. 720.

1348. σκιάδειον A. Vulgo σκιάδιον. Priorem nominis formam frequentat comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829. BRUNCK. σκιαδεῖον Γ.Δ.Θ. γρ. καὶ σκιάδιον Γ.

1350. Δί' εἴ γε Porsonus. Libri Δία γ' εἰ.

δύο A.C.R.V.Δ.Θ. δύω Ald.

1351. ποιεῖσθαι] ποεῖσθαι R.

μακρὰς V. correctus, A.Γ.Δ.Θ. Reliqui libri, inter quos R, λέγων. In margine V. γρ. μακρὰς χωρὶς τοῦ λέγων, in Γ. superscr. ἢ λέγων κείμενον.

1352. τοῦθ' A. et superscr. in B. τοῦτο θ' Γ.Δ. τούτων R. Legebatur τοῦτον cum interpunctione post καταμισθοφορῆσαι. τοῦτο pecuniam dicit navibus impendendam.

1353. ἂν om. V.

1355. πρότερον] προτέραις A. et Suidas in αἰσχύνομαι.

1357. νυνδὶ Seidlerus. νῦν δὲ libri. Eustath. p. 45, 6. ἐπέκτασιν ποιεῖ οὐ μόνον τὸ ι ἐν τῷ οὑτοσὶ καὶ νυνὶ καὶ ἐνταυθὶ κατὰ τὸν τεχνικὸν Γεώργιον—καὶ νυνμενὶ, φησὶ, καὶ νυνγαρὶ ἀντὶ τοῦ νῦν—. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δ μετὰ τοῦ ι, οἷον ὁδὶ καὶ νυνδὶ ἀντὶ τοῦ νῦν (imo ἀντὶ τοῦ νῦν δέ). νυνδί restitui Plut. 1033. Ejusmodi sunt apud Aristophanem, præter usitatissima illa τουτογί et ταυταγί, νυνμενὶ Av. 448. τηνδεδὶ 18. Eccl. 989. ταυτηνδὶ Av. 1364. τουτουμενὶ Ran. 965. τουτοδὶ Plut. 227. ἐνγεταυθὶ Thesm. 646. ἐνμεντευθενὶ et τῃδεδὶ apud Metagenem Athenæi 6. p. 269 f. Quorum pleraque ab librariis corrupta fuerunt.

1362. ἐς A.B.C.R.V.Γ.Θ. εἰς Ald. et Suidas in Ὑπέρβολον.

1363. ἐκκρεμάσας] κρεμάσας V.

1366. ἐλαύνουσιν] ἐλαύνωσι Δ.Θ.

1368. γ'] δ' R. Quod defendi potest.

ὑπολίσποις] Remiges ὑπόλισπα πυγίδια appellat, quia in transtris diu sedendo, crebroque inter remigandum succussu, nates eis deterebantur: ob eamque causam, nempe quia maximam vitæ partem in navibus transigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem mythographi referunt ad Theseum, qui natium partem in saxo reliquit, unde ab Hercule abstractus fuit. Ceterum idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Piersonum p. 245. Hesychio λίσπη exponitur λεῖα, καὶ ἐκτετριμμένη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλῶσσα, neglecto Atticismo, bene in chorico cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est,

in quibus non solet comicus ab usu suæ dialecti recedere. BRUNCK. ὑπολίποις R. Scribendum ὑπολίσφοις cum Brunckio. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 175, 176. Eadem forma λίσφη Ranarum quoque versui restituenda videtur. Similes Atticismi sunt φιδάκνη, de quo vid. ad v. 792. et σφόγγος et σφογγίον, de quo dictum ad Ach. 463.

1369. ὁ πολίτης] Corrigendum ὁπλίτης. Quod vidit Fr. Thierschius in Actis Academiæ Bavaricæ (a. 1835.) vol. 1. p. 700. Conf. Pac. 1180, 1181. Vulgata scriptura utitur Suidas in κατάλογος.

κατάλογος] Photius p. 138, 25. Κατάλογος: ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι· καὶ ἡ ἐξαρίθμησις. Vide Thucyd. 6, 31. Xenoph. Mem. 3, 4, 1. Polluc. 8, 115.

1370. μετεγγραφήσεται] μεταγραφήσεται Ald. Correctum ex codicibus.

1371. ἐγγεγράφεται] ἐγγράψεται R.Δ.

1372. Κλεωνύμου] Ignavus enim erat, et ῥίψασπις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei comicus exprobrat. BRUNCK.

1373. Legebatur ἀγοράσει γ' (τ' R. δ' Δ.Θ.) ἀγένειος. Restitui crasin ἀγοράσἀγένειος, similem illi κλαύσἄρα Pac. 532. et οἰμώξἄρα Plut. 876. ἀγοράσει autem scholiasta recte explicat ἐν ἀγορᾷ διατρίψει.

οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ] οὐδεὶς ἐν τἀγορᾷ V.Γ.Δ.Θ. ἐν τ' ἀγορᾶι οὐδεὶς R.

1374. Clisthenes et Strato molles erant et impudici, qui pilos sibi vellebant et barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117. BRUNCK.

1375—1380. Agoracrito continuat Ald.

1375. ἐν τῷ μύρῳ] Id est in tabernis unguentariis. Sic Polyzelus in fragmento ap. schol. Plut. 550. de Dionysio quodam, ἐν τῷ μύρῳ—βαυκίζεται.

1376. στωμυλεῖται] Ran. 1071. τῶν μειρακίων στωμυλλομένων. BERG.

1377. Vulgo sic legitur hic versus: σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε. Quæ lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei præter Suidam nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est: δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπέθανεν. In C. δεξιός γ' ὁ Φαίαξ σοφῶς τ' οὐκ ἀπέθανε. Importune et insulse in hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, in-

jicitur mentio capitalis judicii, quod effugerit Phæax: commentum hoc esse videtur Græculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adferrent, historiolam illam excogitaverunt. Nihil tale in A. cujus longe diversa est lectio: *σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε*. Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi: *δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.* Quæ sequuntur, sunt pleraque ambiguæ significationis, et ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant. BRUNCK. De sensu verborum verissime judicavit Brunckius: sed de scriptura fallitur. Cum A. consentiunt Δ.Θ, annotato tamen in Θ. *γρ. τ' οὐκ ἀπέθανε*. Sed quum libri antiquiores, Ravennas Venetusque et Florentinus Γ. in vulgata scriptura consentiant, sic potius corrigendum videtur *σοφός γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς τε κατέμαθε*. De Phæace, quem *δεινὸν ῥήτορα* vocat scholiasta, minus honorifice judicat Plutarchus in vita Alcib. c. 13. *ἀγῶνα δ' εἶχε ('Αλκιβιάδης) πρὸς Φαίακα τὸν 'Ερασιστράτου——ἀρχόμενον ὥσπερ αὐτὸς αὐξάνεσθαι τότε καὶ γνωρίμων ὄντα πατέρων, ἐλαττούμενον δὲ τοῖς τ' ἄλλοις καὶ περὶ τὸν λόγον. ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός. ἦν γάρ, ὡς Εὔπολίς φησι, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν.*

1378. *συνερκτικὸς*] *ξυνερκτικὸς* A.B.C. *συνεριστικὸς* Suidas in *Φαίαξ*, vulgata utens scriptura in *συνερκτικός*. Recte interpretatur scholiasta *συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως*. Demosthenes p. 328, 12. *εἶτ' ἐπὶ τούτῳ τῷ καιρῷ ῥήτωρ ἐξαίφνης ἐκ τῆς ἡσυχίας ὥσπερ πνεῦμ' ἐφάνη καὶ πεφωνασκηκὼς καὶ συνειλοχὼς ῥήματα καὶ λόγους συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί.* Alia hujusmodi vide in Thesauro Stephani s. *συνείρω*. Ab *συνείρειν* autem non potest derivari *συνερκτικός*. Quamobrem *συνερτικὸς* scribendum.

περαντικὸς] Idem est quod *συλλογιστικός*. *περαίνειν* enim et *συμπεραίνειν* apud Græcos significat, argumentis in syllogismi formam redactis aliquid concludere vel demonstrare. Potest autem et sensus obscœnus hic latere, quoniam *περαίνειν* de re Venerea etiam dici constat. KUST.

1379. *γνωμοτυπικὸς*] Ran. 877. *ἀνδρῶν γνωμοτύπων*. Nub. 950. *γνωμοτύποι μέριμναι*.

κρουστικὸς] Ad dicendi artem referuntur *κροῦσις καὶ περίληψις* Nub. 317. BERG.

1381. *καταδακτυλίζειν* verbum est nequam. Hesychius: *σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. σιφνιάσαι οὖν, τὸ σκιμαλίσαι.* Idem: *σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι.* Suidas, *καταδακτυλικὸς, συνουσιαστικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ.* Hic versus perperam vulgo choro tribuitur. BRUNCK. Scholiasta: *ἄδηλος ὁ στίχος, καὶ πάντες αὐτὸν ἐσημειώσαντο διὰ τὸ ἀκατάλληλον· ἄδηλον γὰρ τίς τίνι λέγει.*—*οὐκοῦν* edd. ante Brunckium, sine interrogationis signo in fine versus. *οὔκουν* Suidas in *Φαίαξ,* Brunckius tacite.

1382. *κυνηγετεῖν*] *κυνηγεττεῖν* dici tradit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 48, 30. De quo dixi ad Soph. Ajac. 5.

1383. *τούτους*] *τούτοις* Δ. *τούτοις* (superscr. υ) Θ.

πανσαμένους] *πανσαμένοις* Δ. et superscr. *ους* Θ.

1384. *τὸν ὀκλαδίαν*] Ælianus V. H. 4, 22. ubi de deliciis veterum Atheniensium agit, *καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε.* ubi vid. quæ interpretes attulerunt.

1385. *ἐνόρχην*] *ἔνορχιν* A.Θ. *ἔνορχιν* (superscr. *ην*) Γ.

1386. *Jube eum flexis innixum genubus procumbere*, ita ut figuram referat, quam Lysistrata his verbis describit: *οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.* BRUNCK.

ποίει] *πόει* R.V.Γ.Δ.Θ.

1388. *γ'*] *δ'* R.V. Malc. V. Pac. 916.

1392. *ἔλαβες αὐτὰς* Bentleius. Legebatur *ἔλαβε ταύτας.* *ἔλαβες ταύτας* A.B.C.Γ.Δ.Θ.

οὐ γὰρ] Vid. ad Ach. 576.

1393. *σὺ μὴ* B. et Vaticanus. Reliqui libri *μὴ σύ.*

λάβοις Brunckius. Legebatur *λάβῃς.*

1394. *ἐς* R.V. Vulgo *εἰς.*

1400. *τε*] *δὲ* Γ.Δ.Θ.

1401. *πίεται τὸ λούτριον*] Legebatur *αὖ τὸ λοῦτρον πίεται.* *πίεται τὸ λοῦτρον* R.V.Γ.Δ.Θ. et Suidas in *λοῦτρον.* Ex quo veram lectionem restituit Elmsleius. Hesychius *λούτριον: τὸ ῥυπαρὸν ὕδωρ καὶ λελουμένον, ἤγουν ἀπόνιμμα, λοῦτρον, τὸ αὐτό.*

1404, 1405. *ἐς*] *εἰς* Suidas in *ἕδρα.*

1408. *οἷς* R. et Eustathius p. 1936 extr. Legebatur *οὓς.* Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 50, 29. *λωβᾶσθαι τόνδε καὶ τῷδε, αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ.* Plato Criton. p. 47 e. *ᾧ* (libri dete-

riores ὁ) *τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν.* Nec veteres tantum hac constructione utuntur, sed etiam recentiores scriptores. Procopius B. Vand. p. 259 b. *τῶν ὅρκων οἷς ἐλωβήσασθε.* In fine fabulæ aliquot chori versus videntur excidisse, nisi ab usitato more, qui in decem reliquis fabulis est servatus, recessit Aristophanes, quod in Prometheo et Agamemnone fecit Æschylus, in Trachiniis Sophocles.

ACHARNENSES.

PRIMA Aristophanis comœdia Dætalenses fuit, archonte edita Diotimo olympiadis octogesimæ octavæ anno primo, verum non ab ipso poeta, qui tum jam in publicum prodire verecundaretur[a], sed ab Philonide histrione in scenam producta. Hanc duobus annis proximis, archontibus priore Eucle, altero Euthydemo, Babylonii et Acharnenses fabulæ sunt secutæ, quibus ipsis quoque commendationem ab alieni nominis auctoritate quæsivit poeta, non alia, ut videtur, de caussa quam ut chorum facilius impetraret minorque, si victus ex certamine discederet, famæ jactura esset. Nam Callistrato histrioni tradidit, qui non solum primas utriusque fabulæ partes ageret, sed etiam poetæ vicem quodammodo susciperet. Quod sic est intelligendum ut Callistratus chorum ab archonte petiverit et acceperit victorque ab judicibus certaminis sit declaratus nulla facta Aristophanei nominis mentione. Tantum tamen abest ut delitescere propterea aut ignorari nomen suum ab Atheniensibus voluerit Aristophanes, ut operam videatur dedisse ut quam plurimis innotesceret. Itaque non est mirandum, in ipsa Acharnensium fabula, quotiescunque de rebus poetæ dicendum esset, ita verba fieri ut nulla usquam habita Callistrati ratione omnia ad Aristophanem auctorem referantur. Ejusmodi est quod Equitum fabulam, quam proximo post Acharnenses anno suo ipsius nomine docuit Aristophanes, jam nunc se meditari manifestis prodit verbis v. 300, *ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα.* Porro litem ab Cleone propter Babyloniorum fabulam sibi illatam duobus hujus fabulæ locis tangit, v. 377. *αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον | ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν. | εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον | διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου | κἀκυκλυβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου*

[a] V. parabasin Equitum inde a v. 512. Nubium 530. Vesparum 1018.

πάνυ | ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος. et v. 502. οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. Denique possessionem suam Ægineticam memorat v. 654: in qua insula diu multumque versatum esse Aristophanem narrat vitæ scriptor, cujus verba ad locum illum apponemus. Quarum rerum rationes quantumvis manifestas quum minus perspexissent grammatici quidam neque ad illam de Equitibus prædictionem animum advertissent, in eam delati sunt opinionem ut Aristophanem, quum Babylonios et Acharnenses scriberet, Callistrati personam ex omni parte induisse sibi persuaderent: quemadmodum Joannes Tzetza commentarios in Lycophronem suos Isaaco fratri se supposuisse gloriatur in epistola ad Basilium protonotarium. Itaque Callistratum illum non solum cleruchum fuisse finxerunt Ægineticum, sed etiam Cleonem non Aristophani, sed Callistrato litem propter Babyloniorum fabulam intendisse crediderunt: qui error in scholiis Vesp. v. 1275. animadvertitur. Ceterum cavendum est ne quis grammaticorum illam opinionem Aristonymi et Amipsiæ comicorum consensu confirmari existimet, qui Aristophanem ἐν τετράδι γεγονέναι, id est laborum suorum fructus aliis permisisse, dixerunt[b]. Quo nihil aliud indicatur quam Aristophanem reportatæ victoriæ laudem non ipsum appetivisse, sed histrionibus suis permisisse ut chorum ab archonte poscerent victoresque publice declararentur, quod summum fuisse constat et honorificentissimum, quo poetæ scenici ornari possent, præmium.

Indici personarum intuli Πρυτάνεις, de quibus v. ad v. 54. Contra eximantur Κηφισοφῶν, ejusque loco ponatur θεράπων Εὐριπίδου de quo v. ad v. 395, et ἄγγελοι, pro quibus κήρυκες ponantur, de quibus dicetur ad v. 1071. et 1085. In R. hæ tantum personæ positæ, Δικαιόπολις. κῆρυξ. Ἀμφίθεος. χορὸς Ἀχαρνέων. ἡμιχ. (ἡμιχόρια propter v. 557—571.) Λάμαχος. Μεγαρεύς.

De v. 1—16. disputat Gregorius Corinthius in Walzii Rhetor. vol. 7. p. 1345.

1. δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν] Imitari videtur Synesius a Berglero comparatus epist. 7. πῶς δοκεῖτε δέδηγμαι τὴν καρδίαν.

[b] Vid. ad Vesp. 1018.

et encom. calvit. p. 63. *μέσην αὐτὴν δέδηγμαι τὴν καρδίαν.* Alia hujusmodi ad Stephani Thesaurum sunt allata s. v. *δάκνω.*

3. *ψαμμακοσιογάργαρα*] *ψαμμοκοσιογάργαρα* libri et Macrobius Saturnal. 5, 20. et Suidas in h. v. et *γάργαιρε, καρκαίρω, κόσσια.* Correctum ex Hesychio, cujus in codice *ψαμμακόσια γάργαρα* scriptum, et Eustathio p. 986, 52. Macrobii verba sunt "Aristophanes comicus composito nomine ex arena et "gargaris innumerabilem, ut ejus lepos est, numerum conatur "exprimere. In fabula enim Acharnensium ait, *ἃ δ' ὠδυνήθην,* "*ψαμμοκοσιογάργαρα. ψαμμακόσια* autem pro multis Varro sæpe "in Menippeis suis posuit: sed Aristophanes adjecit gargara, "ad significationem numerositatis innumeræ." Eupolis apud scholiastam, *ἀριθμεῖν θεατὰς ψαμμοκοσίους,* quod *ψαμμακοσίους* scribendum cum Brunckio, ut *ἑπτακόσιοι* et *ὀκτακόσιοι* dicitur.

4. *φέρ' ἴδω, τί δ'—*] Av. 812. *φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;* Epicharmus apud Diogenem Laert. 3, 14. *φέρ' ἴδω, τί δ' αὐλητάς;* Sic *φέρε, τί δέ* Eurip. Hel. 1043. *φέρε, εἰ δὲ* Demosth. p. 997, et quæ sunt similia ejusdem generis.

χαιρηδόνος] Hesychius, *χαιρηδόνα: τὴν χαράν.* Quæ glossa ex hoc loco petita esse potest. Nam accusativum posuit grammaticus intellecto *λέγει,* ut in glossis ab Elmsleio collatis, *ἰήους καμάτους, κρόνιππον* et *κύνειον θάνατον,* quæ referuntur ad Sophoclis Œd. T. 174, ubi *ἰηίων καμάτων* est, et ad locos Aristoph. Nub. 1070. Vesp. 898, in quibus nominativi leguntur. Usitatissimum est *ἀλγηδών,* cui assimilatum esse *χαιρηδών* animadvertit scholiasta.

5. *εὐφράνθην*] Scribendum *ηὐφράνθην* ex lemmate scholiastæ. In scholio ipso scriptum *εὐφράνθην.*

6. *τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν*] Duplex de hac re narratio scholiastæ est, altera ab ipso conficta, punitum Cleonem esse propter injurias equitibus illatas, altera ex Theopompo repetita, quinque talenta ab insulanis accepisse Cleonem, qui Atheniensibus persuaderet ut tributa illis imposita minuerent. *αἰσθόμενοι δὲ,* pergit scholiasta, *οἱ ἱππεῖς ἀντέλεγον καὶ ἀπῄτησαν αὐτόν.* Ex quo tantum videtur colligi posse, equitum studiis factum esse ut Cleo acceptam ab insulanis pecuniæ summam redderet vel sponte vel *γραφῇ δώρων* petitus, quæ ab heliastis judicanda fuit: nam quod grammaticus in argumento Equitum scriptorque vitæ Aristophanis p. xiii. ed.

Kust. autumant, damnatum ab equitibus Cleonem esse (καταδικασθῆναι), ipsorum est commentum non cogitantium judiciariam potestatem equitibus Atticis nullam unquam fuisse. Gravem autem cum equitibus inimicitiam exercuisse Cleonem documento est Equitum fabula. Quinque talentorum numerum in medio relinquimus utrum proprie intelligi voluerit Aristophanes an numeri rotundi instar posuerit, quoniam multarum hoc caussarum τίμημα fuit, ut in Pace v. 171. πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων | διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει. et Nub. v. 759. εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Usus verbi ἐξήμεσεν simili ex Equitibus loco illustratur v. 1148. ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου. Similiter vomendi verbo utuntur Latini in sermone plebeio. Plautus Curcul. 5, 3, 10. *atque argentum propere propera vomere.* Ceterum equites non ordinem equestrem, sed equitatum Atticum intelligi liquet ex iis quæ in procemio Equitum dicemus.

8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι] Euripides in Telepho apud scholiastam Κακῶς ὀλοίτην· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. ὀλοίτην Elmsleius: schol. ὄλοιτ' ἄν. Aristid. vol. 1. p. 543, 11. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι ἀνακαλέσαι.

10. 'κεχήνη Bentleius. Libri κεχήνη, nisi quod κεχήνει R. Etymol. M. p. 386, 30. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ διαλυθὲν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ποιοῦσιν εἰς η πεποιήκη λέγοντες· ὅθεν παρὰ Ἀριστοφάνει, ἐκεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. Photius lexic. p. 160, 6. ab Porsono indicatus Κεχήνη: κεχηνὼς ἤμην· ὡς τὸ ᾔδη (ᾔδεα) ᾔδειν. Herodianus in Hortis Adonidis fol. 198. recto, Ποῦ συναιροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸ διαλυθὲν τῆς ει διφθόγγου παρὰ τοῖς Ἴωσιν εἰς η, οἷον ἐπεποίηκα ἐπεποιήκην. ὅθεν τὸ ἐκεχήνην ἐγὼ διὰ τοῦ η παρὰ Ἀριστοφάνει, οἷον Ὅτε διεκεχήνην (hoc est δὴ ἐκεχήνην) προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον.

Αἰσχύλον] Æschyli aliquod drama; nam ipse mortuus erat. BERG. Scriptor vitæ Æschyli: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου, χορὸν λαμβάνειν. Quinctilianus 10, 1, 66. *Correctas ejus fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati.* Suidas: Εὐφορίων· υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός· ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν· ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. Ad hunc

fortasse respexit noster. Ante sexennium, olympiadis 87. anno primo, primum præmium obtinuerat Euphorio, secundum Sophocles, tertium Euripides. ELM.

11. ὁ δ' ἀνεῖπεν] Intelligendus ὁ κῆρυξ. Thucyd. 2, 2. καὶ ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ, εἴ τις βούλεται—. MITCHELL.

Θέογνι] Notatur ut malus poeta infra 140. et Thesm. 170. KUST. Χιόνα esse vocatum, quod poesis ejus frigida instar nivis esset, perhibet scholiasta: quod quodammodo confirmatur versibus 138—140. Ceterum fuit unus ex triginta tyrannis, quod testantur scholiasta, Harpocratio, Suidas, Xenophon Hellen. 2. 3, 2.

12. ἔσεισε μου τὴν καρδίαν attulerunt Phrynichus in Bekkeri Anecdotis vol. 1. p. 41, 12. et Suidas in ἔσεισε. Notanda autem trajectio verborum πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν pro τοῦτ' ἔσεισέ μου πῶς δοκεῖς τὴν καρδίαν.

13. ἐπὶ μόσχῳ] Duplex hujus loci interpretatio apud scholiasten legitur. Alii scilicet Moschum malum citharœdum Agrigentinum hic tangi putant, alii μόσχον pro vitulo, victoris præmio accipiunt. Hanc sententiam amplexus est Bentleius ad Phalaridem p. 302. Neutra, quod sciam, aliqua auctoritate innititur nisi scholiastæ, quæ quidem levissima est et prorsus indigna cui fides in re dubia habeatur. ELMSL. Quod scholiasta citharœdum illum Agrigentinum fuisse narrat, indicio est non ex hoc loco fictum, sed aliunde quoque cognitum fuisse artificem. Hæc igitur vera interpretatio videtur, quam Gregorius quoque Corinthius sequitur ad v. 1. citatus, scribendumque ἐπὶ Μόσχῳ.

14. Βοιώτιον] Modus a Terpandro inventus, ut ait scholiasta.

16. Χαῖρις] Chæris malus tibicen notatur infra 866. et Pac. 951. Av. 858. Duos hujus nominis fuisse colligimus ex schol. Pacis et Avium.

18. κονίας τὰς R, scholiasta et Suidas in ῥύπτει. κονίας^γε τὰς Γ, γε ab alia manu scripto. Legebatur κονίας γε τὰς, errore librarii κονία producta syllaba media dici ignorantis.

19. κυρίας ἐκκλησίας] κυρία ἐκκλησία quæ dicatur explicat Pollux 8, 95. τῶν ἐκκλησιῶν ἡ μὲν κυρία ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν, εἴπερ καλῶς ἄρχουσιν, ἢ ἀποχειροτονοῦσιν· ἐν ᾗ καὶ τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν

δημευομένων ἀναγινώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων. Similiter Harpocratio ex Aristotele aliique grammatici, de quibus dixit Schoemannus in libro de comitiis p. 29—32.

20. αὐτηί] ἠδεὶ Δ.

22. τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον] Hesychius, Σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον: ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὁπόταν βραδύνοιεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Corrupta sunt hæc: sententia vero satis expedita est. Consulendus noster in Eccl. 378. καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε, | γέλων πάρεσχεν, ἣν προσέρραινον κύκλῳ. Pollux 8, 104. inter τῶν Ληξιάρχων munera: Καὶ σχοινίον μιλτώσαντες, διὰ τῶν τοξοτῶν συνέλαυνον τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Hinc fortasse Hesychii glossa ita constituenda est: Σχοινίον τὸ μεμιλτωμένον· ὃ ἔρραινον ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὴν ἀγορὰν, ὁπότε βραδύνοιεν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Usitatius esset, ὑπὲρ τοῦ σοβῆσαι τὸ πλῆθος. ELM. In glossa Hesychii nihil mutandum præter ὁπόταν in ὁπότε. Nam recte dicitur βραδύνειν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Illi autem σοβῆσαι τὴν ἀγοράν simile est τύπτειν τοὺς τῆς ἀγορᾶς, quod dixit schol. v. 724. Rem ipsam copiosius explicat scholiasta. Themistius Or. 26. p. 320 D. διὰ τοῦτο αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ) ῥαστώνη πλείων συναγαγοῦσαν εἰς ἐκκλησίαν ἄνευ σχοινίου μεμιλτωμένου ἀναβῆναι ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν.

23. ἀωρίαν] ἀωρίᾳ Suidas s. h. v. Accusativum, fortasse ex hoc ipso loco sumptum, posuit Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 4, 22. ἀωρίαν (nam sic codex:) οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν. οὐκ ἐπὶ νοητῶν μόνον, ἀλλ' ἁπλῶς παρὰ δέον. Sic ὥραν apud Æschylum Eum. 109. καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς | ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.

24. Hesychius: Ὠστιοῦνται· ὠσθήσονται. Vide Plut. 830. ELM.

25. Ad hunc versum et 42. respicit Pollux 8, 133. de Pnyce agens: Ἐκάλουν δέ τινα προεδρίαν, καὶ πρῶτον ξύλον. ELM. Idem 4, 121, πρῶτον δὲ ξύλον ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν. Photius lex. p. 469, 10.

26. ἀθρόοι vulgo. ἄθροοι diserte scholiasta et Suidas in Ἄθροι καταρρέοντες. ELM. Recte Elmsleius ἄθροοι restituit. Eustath. p. 1387, 4. Ἐν δὲ τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους.—καὶ Ἀριστοφάνης, Ἑστῶτας ὥσπερ

τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους. Fortasse igitur hic quoque *ἄθροι* scribi præstat, quod Suidas videtur legisse: nisi illo in loco contracto *ἄθρους* propter solam metri necessitatem usus est poeta.

30. Erotianus: Κορδίνημα· *γράφεται καὶ σκορδίνημα· καρηβαρίαν δὲ σημαίνει, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι*. Rectius Hesychius, consentientibus aliis grammaticis: *Σκορδινᾶσθαι· τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρόμενους ἐξ ὕπνου, ὅτε χασμώδεις ὄντες ἐκτείνουσι τὰς χεῖρας*. *Pandiculari* vocant Latini, monente Foesio ad Hippocratem, nostrates *To yawn and stretch*. Vide nostrum Vesp. 642. Ran. 922. ELM. Similiter Photius p. 524, 21.

32. *ἐς*] *εἰς* libri et Stobæus Floril. 56, 8.

τὸν ἀγρὸν] Nam ex agris in urbem commigraverant initio belli Peloponnesiaci. V. Thucyd. 2, 14. et 17. BERG.

34. *πρίω*] Valde ineptum est Græci interpretis commentum, qui Atticam vocem *πρίω* Acharnensibus propriam fuisse dicit. Scilicet Acharnensis fuit Dicæopolis, qui inferius v. 406. diserte Chollides vocatur. ELM.

35. *οὐδ' ᾔδει*] Dedi *οὐδ' ᾔδην*, quam tertiæ personæ formam Aristophanis ætate unice usurpatam fuisse verisimile est. Vide Nub. 1347. Vesp. 558. 635. Pac. 1182. Av. 1298. Dawesium p. 231. Piersonum ad Mœridem p. 174. aliosque grammaticos. In Eq. 1317. vulgo legitur: Καὶ *τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν*. Atqui in fine fabulæ mutata populi studia fingit poeta. Legendum igitur, una littera mutata, *ᾔδ' ἐγεγήθην*. ELM. *οὐδ' ᾔδ' εἰ* R. *οὐδ' ᾔδη* B.Δ. Stobæi libri partim *οὐχ ἡ δὴ* partim *οὐχὶ δεῖ*. *οὐδ' ᾔδειν* Suidas in *πρίων*, qui pro prima persona male accepit. Aut *ᾔδειν* aut *ᾔδην* verum videtur. Nam formam consonanti terminatam metrum exigit Nub. 1347. Pac. 1182. Dixit de his formis Buttmannus Gram. vol. 1. p. 434.

36. *χὠ πρίων ἀπῆν*] Ab imperativo *πρίω* finxit nomen *πρίων*, nullo ad verbum *πρίειν* respectu: etsi factum ab hoc verbo nomen exstitit *πρίων πρίωνος*, quod Vesparum v. 694. restituimus.

38. *ὑποκρούειν*] Hesychius, *ὑποκρούει: ἀντιλέγει*. Male. Ex Eccl. 256. 588. 596. vertendum *interpellare*. ELM. Recte Phrynichus in Bekk. Anecd. vol. 1. p. 68, 10. *ὑποκρούειν τοὺς*

ῥήτορας: τὸ μεταξὺ λεγόντων αὐτῶν ὑποφθεγγόμενον ἐμποδίζειν.

39. τις om. R.

πλὴν] πρὶν Γ.

41. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον] Noster Pac. 64. τοῦτ' ἐστὶ δῆτα τὸ κακὸν αὖθ' οὑγὼ 'λεγον. Hinc malim in Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον, ubi vulgo legitur ταῦτ'. ELM.

42. 43. ἐς] εἰς libri.

42. ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται] Aristides vol. 2. p. 95, 15. fortasse ex hoc loco, οὐδὲ εἰς τὴν προεδρίαν ὠθίζονται. Qui vulgarem formam Atticæ ὠστίζεσθαι substituit.

43. πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν] Sic et in Eccl. 129. in concione mulierum. BERGL.

44. τοῦ καθάρματος] Hesychius: Κάθαρμα· τὸ χοιρίδιον ᾧ τὴν ἑστίαν ἐκάθαιρον ἐν ταῖς ἐκτροπίαις· ὁ δὲ ἐπιτελῶν δημοσίως, περιστίαρχος ἐλέγετο. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις et δημόσιος corrigunt interpretes. Καθάρσιον vocant Æschines in Timarchum p. 48. et ex eo Harpocratio in ipsa voce, et Pollux 8, 104. Mustelam pro porcello ludens adhibet noster Eccl. 128. ELM. Alia de hoc ritu comitiorum collegit Schoemannus p. 91. (plagula G).

45. τίς ἀγορεύειν βούλεται;] V. ad Eccl. 130.

46. Præconis partes prytani sunt tribuendæ. V. ad v. 54.

47. ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ 'Αμφίθεος] Perraro in senariis tribrachum excipit anapæstus, cujus alterum apud Aristophanem exemplum est in Eccles. 315. pedibus illis pariter ut hic inter duas dipodias divisis et interpunctione sejunctis, καὶ θοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. Nam tertium exemplum Nub. 663. ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα, restituta accusativi forma contracta ἀλεκτρυῶ removit Porsonus. In eadem dipodia Aristoph. Lys. 1148. ἀδικίομες, ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατος ὡς καλός. et, quæ minus certa sunt exempla, Nub. 845. Thesm. 285. Alia plurima quæ manifestis debentur erroribus librariorum collegit Dobræus in appendice ad Porsoni Aristophanica p. 111—115. De dactylo et anapæsto infra dicemus ad v. 733.

48. γίγνεται] γίνεται R, quæ prope constans hujus codicis scriptura est, pariterque γινώσκω, non γιγνώσκω. De quo dixi ad Thesaurum Stephani vol. 2. p. 620, 621.

54. οἱ τοξόται] Scholiastæ mos gerendus erat, vere et ad decori rationem monenti, hæc verba ab uno e prytanibus dici:

τοῦτό φησιν εἷς τῶν πρυτάνεων, κελεύων ἐκβαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὑβριστήν. In B. personam scripserat primo librarius *κῆρυξ*, se ipse postmodo correxit, reposuitque *πρύτανις*, quod verum est. Vide Petitum ad Leg. Att. p. 294. Nec hoc solum loco præconis persona male posita fuit pro prytani. Supra v. 46. verba illa *τίς ὤν*; et *οὐκ ἄνθρωπος*; et v. 59. *κάθησο σῖγα.* male præconi tribuuntur, et in prytanis partes transferenda sunt. Debet etiam hujus nomen inter dramatis personas reponi. BRUNCK. Brunckii sententiæ favet Plato Protag. p. 319 C. *καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεὶς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν ἢ ἐξάρωνται, κελευόντων τῶν πρυτάνεων.* ELM. Aristoph. Eq. 665. *κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις χοἱ τοξόται.* Conf. etiam Thesm. 929.

58. *ποιῆσαι*] *ποιεῖσθαι* R, vitio librarii, qui ad v. 52. aberravit. *ποιῆσαι* Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 45, 6.

σπονδὰς ποιῆσαι] Media forma eodem sensu adhibetur v. 52. 131. *Σπονδὰς ποιούντων* de diis induciarum auctoribus dicitur in Pac. 212. et eodem sensu *εἰρήνην ποιήσας* de Trygæo v. 1199. Neque aliter Thucyd. 2, 29. *Ἐλθών τε ἐς τὰς Ἀθήνας ὁ Νυμφόδωρος τήν τε τοῦ Σιτάλκου ξυμμαχίαν ἐποίησε, καὶ Σάδοκον, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Ἀθηναῖον.* Activam igitur formam retinuerim in hoc versu, reposuerim in v. 52. 131. ELM.

κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας: σημαίνει μὲν τὸ παύσασθαι τοῦ πολεμεῖν ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· παρακολουθεῖ γὰρ τοῖς μὴ πολεμοῦσι κρεμαμένας ἔχειν τὰς ἀσπίδας. Hæc Phrynichus l. c. Eodem sensu Libanius vol. 1. p. 159, 15. *τοῦτον δὴ τὸν χρόνον τὰ μὲν εἰωθότων ἡμῖν πολεμεῖν τόξα ἦν ἐν παττάλοις.*

59. *κάθησο σῖγα*] *κάθησο· σίγα* Elmsleius, fortasse propter v. 123. *σίγα, κάθιζε.* Prytani hæc verba esse tribuenda ostendit Brunckius ad v. 54.

61. *οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως* R.Γ. *οἱ παρὰ βασιλέως πρέσβεις* vulgo. *οἱ πρέσβεις* scholio præfixum.

63. *ταῶσι*] Scribendum more Attico *ταῶσι*, quam scripturam de Avium v. 102, 269, 884. diserte testatur Athenæus 9. p. 397 E. ex Tryphone.

64. *σχήματος*] *φορήματος* Suidas in *ἐποποῖ.* *φρονήματος* Theodosius *περὶ γραμματικῆς* p. 79, 12. quod ipsum quoque ex *φορήματος* corruptum videtur.

67. *ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος*] Olymp. 85, 4.

68. *παρὰ Καΰστριον πεδίον*] Legebatur *διὰ τῶν Καϋστρίων πεδίων*. Liber Ravennas *παρὰ τῶν καϋστρίων πεδίων*. Scribendum erat *παρὰ Καΰστριον πεδίον*. Non solent talia numero dici plurali, sed singulari: vide exempla apud Strabonem p. 897. et 984. ed. Falcon. et quæ plura hujusmodi memorat Stephanus Byzantinus.

69. *ὁδοιπλανοῦντες*] *ὁδοιπλανῶντες* A.Γ, forma vitiosa, de qua v. Lobeck. ad Phrynich. p. 630. *ὁδοιπλανοῦντες* (ω superscr.) B.

70. *μαλθακῶς*] Ridiculus est legatus labores memorans, quos in itinere exhausit, molliter cubans in carpento, eumque sic ridicule loquentem de industria inducit comicus. BRUNCK.

72. *παρὰ τὴν ἔπαλξιν*] Qui in mœnibus excubant, dicuntur esse *παρ' ἔπαλξιν*. Thucyd. 2, 13. *Ὁπλίτας δὲ τρὶς χιλίους καὶ μυρίους εἶναι, ἄνευ τῶν ἐν τοῖς φρουρίοις, καὶ τῶν παρ' ἔπαλξιν— ἀπό τε τῶν πρεσβυτέρων, καὶ τῶν νεωτάτων, καὶ μετοίκων ὅσοι ὁπλῖται ἦσαν*. BERG.

73. *δὲ*] *γὰρ* R. Quod referri potest ad *ἀπολλύμενοι* v. 71. Sed repetitum videtur ex *σφόδρα γάρ*.

πρὸς βίαν ἐπίνομεν] Sophocles apud Athenæum 10. p. 428 A. a Berglero comparatus, *τὸ πίνειν πρὸς βίαν | ἴσον κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ*.

74. *ἐκπωμάτων*] *ποτηρίων* grammaticus Biblioth. Coislin. p. 476: *ἐκπωμάτων* Pollux 6, 100. 10, 68.

75. *ὦ Κραναὰ πόλις*] Vide Meurs. de regibus Athen. 1, 13. KUST. Arcem Athenarum *Κραναὰν* simpliciter vocat Lysistr. 481. Hesych. *Κραναόν: ὑψηλὸν, τραχύ*. BERG. V. scholiastam.

78. *τοὺς πλεῖστα δυναμένους καταφαγεῖν τε καὶ πιεῖν*] Scribendum *δυνατοὺς* cum Elmsleio. Proceleusmaticum pro anapæsto in versibus iambicis admiserunt poetæ comici Latini: quod etsi non repugnat numerorum legibus, tamen alienum videtur a Græcorum elegantia. Infra v. 437. *Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδί, μοι* recte delevit Bentleius. Hoc autem in loco qui *δυναμένους* servare volent, *καταφαγεῖν* in *φαγεῖν* mutare debebunt, quod fecit F. Morellus ad Libanium p. 317. Sic Theophilus Athenæi 10. p. 417 A. *ἀνδρῶν ἁπάντων πλεῖστα δυνάμενος φαγεῖν*. Alio modo, sed parum perite, metro consuluit librarius codicis B. *τε* particula omittenda.

79. *τε*] *γε* Elmsleius.

80. *δ'* om. R.

ἐς] εἰς libri.

82. ὀρῶν editio Leidensis a. 1625. ὄρρων R. ὀρῶν A. Alii ὅρων vel ὄρων ut Suidas in ἀποπάτημα. Quæ vitia fraudi fuerunt scholiastæ. Plautus in Sticho 1, 1, 22. a Berglero citatus, *Neque ille mereat Persarum sibi montes, qui esse perhibentur aurei.*

83. Verba πόσου χρόνου dicta sunt pro πότε. Eupolis apud Plutarchum in Nicia p. 525 E. Πόσου χρόνου γὰρ ξυγγεγένησαι Νικίᾳ; | οὐκ εἶδον, εἰ μὴ 'ναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ. ELM.

πρωκτὸν ξυνήγαγεν] Ut στρατὸν ξυναγαγεῖν dicitur. Monuit scholiasta.

85. παρετίθει θ' edidi ex Athenæo 4. p. 130 F. Legebatur παρετίθει δ'. παρετίθετ' R.

ὅλους ἐκ κριβάνου βοῦς] Herodotus 1, 137. ubi de institutis Persarum agit: ἐν τῇ (die natali) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππον καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προτιθέαται, ὅλους ὀπτοὺς ἐν καμίνοισι. BERG.

87. βοῦς κριβανίτας] Quia Græci tantum ἄρτους κριβανίτας norant. BERG.

88. Cleonymi proceritas memoratur etiam in Vesp. 592. Χὠ μέγας οὗτος Κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής. Av. 1476. Χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλλως δὲ δειλὸν καὶ μέγα. ELM.

91. ἄγοντες ἥκομεν] ἥκοντες ἄγομεν R.

92. Hesychius: Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. ELM. Plurima collegit Stanleius ad Æschyli Pers. 985. Nos satis habemus Herodoti 1, 114. et Xenophontis Cyrop. 8, 2, 10. locos memorasse.

93 πατάξας om. R.

Πρέσβεως ludens dixit noster. Πρέσβυς de sene, πρέσβεις de legatis dicebatur. Πρέσβεως vel πρέσβει ne de sene quidem usurpatum est. ELM.

95. Male Hesychius: Ναύφρακτος· ναύσταθμος, λιμήν. In hoc nostri loco dictum videtur pro εἰς ναυμαχίαν παρεσκευασμένος. Immensum oculum in media fronte depictum habebat Pseudartabas, quem cum oculo navis comparat Dicæopolis. Pollux 1, 86. Ὑπὲρ δὲ τὸ προῦχον ἀκροστόλιον, ἡ πτυχὶς ὀνομάζεται, καὶ ὀφθαλμὸς, ὅπου καὶ τοὔνομα τῆς νεὼς γράφουσι. ELM. Legebatur ναύφρακτον. Restitui formam Atticam ex Photio p. 290, 13. ναύφαρκτον βλέπειν: φησὶν ἐπὶ τοῦ περιαθροῦντος

καὶ σεμνῶς ἰόντος. πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφαρκτον βλέπεις. Ibidem 11. *ναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον τὴν ἀττικὴν δύναμιν καλοῦσιν.* ubi *τὴν ναυτικὴν* scribendum ex p. 639, 14. *φάρκτεσθαι: τὸ φράττεσθαι. καὶ ναύφρακτον* (malim *ναύφαρκτον*) *καὶ* (l. *τὴν*) *ναυτικὴν δύναμιν. ναυφράκτῳ στρατῷ* legebatur Equit. 567. De aliis ejusdem stirpis formis *ἀποφάργνυσθαι, πεφαργμένος, κατάφαρκτος* dixi ad Sophoclis Antig. 235. *πέφαρκται* Aristophani restituendum Vesp. 352. et *φάρξητε* Av. 183.

96. *κάμπτων νεώσοικον*] *νεὼς κάμπτων οἶκον* R.

98. Legati verba præconi tribuebantur. Correxit Brunckius ex B.

100. *ἔξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα* Brunckius. *ἔξαρξας πισόναστρα* R. *ἐξάρξαν ἀπίσσονα σάτρα* A.C. *ἐξαρξὰν ἀπίσσομαι σάτρα* B.Δ. *ἐξαρξὰν ἀπισσονασάτρα* Ald. Bothius hæc sic explicat, *ἐγὼ ἄρτι μὴν ἔξηρξ' ἀναπισσοῦν αὖ σαθρά, nuper cœpi pice denuo inducere putria:* i. e. reflorescunt res Persarum, concussæ olim cladibus Marathoniis, Platæensibus, Salaminiis.

104. *'Ιαοναῦ*] Scholiasta *'Ιᾶον αὖ* legit, male. *'Ιαοναῦ* formatum ut *βασιλιναῦ* in sermone Triballi Av. 1678. "Ionum nomen contumeliose dictum. Herodot. 1, 143. *οἱ μέν νυν ἄλλοι Ἴωνες καὶ οἱ 'Αθηναῖοι ἔφυγον τὸ οὔνομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκλῆσθαι· ἀλλὰ καὶ νῦν φαίνονταί μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι.* Vid. 5, 69. Thucyd. 7, 5." DOBRÆUS.

105—110. Sic personas distinxit Brunckius in annotatione. *δι. οἴμοι—κή. τί δ' αὖ—. δι. ὅ τι ;—. πρ. οὐκ, ἀλλ'—. δι. ποίας —οὐ δήπου στράτων* BR. *κή. οἴμοι—. δι. τί δ' αὖ—. κή. ὅτι—. δι. οὐκ, ἀλλ'—. κή. ποίας—. δι. ἀλλ' ἄπιθ'—οὐ δήπου στράτων* Ald.

105. *δαὶ* Elmsleius. Libri *δ' αὖ.*

106. *ὅ τι ; χαυνοπρώκτους* Reiskius. *ὅτι χαυνοπρώκτους* libri.

107. *χρυσὸν,* quod et numerosius esset et Persæ verbis melius conveniret, posuit Elmsleius. Revocandum *χρυσίον,* quod legitur v. 108, 113. Sic Demosthenes p. 122, 1. *χρυσὸν τὸν ἐκ Μήδων* dixit, sed *χρυσίον* ib. 9.

108. Hesychius: *'Αχάνας· τινὲς μὲν Περσικὰ μέτρα, Φανόδημος δὲ, κίστας εἰς ἃς κατετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας ἰόντες, ἢ εἰς θεοὺς στελλόμενοι.* Plura dabit Pollux 10, 164. qui hunc locum allegat. ELM. *Μέτρον Βοιώτιον* dicit grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 473, 32.

ὅδε Bentleius. Legebatur ὁδί, quod librarii posuerunt, qui ἀχάνας correpta syllaba media pronunciarent.

111. φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί] Post ἐμοί mutata constructione intulit πρὸς τουτονί, quod tantundem valet quantum simplex dativus τουτῳί, quemadmodum v. 722. πρὸς ἐμὲ oppositum habet dativum Λαμάχῳ, ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μή.

112. βάμμα Σαρδιανικὸν] Purpuræ tingendæ artificium Lydis Sardes habitantibus tribuitur a Plinio H. N. 7, 56. Hesychius, βάμμα Σαρδιανικόν: τὸ φοινικοῦν· διάφορα γὰρ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. PALMER. σαρδιανικὸν R. et Suidas in βάμμα. σαρδανικὸν codex Hesychii. σαρδανιακὸν A.B.Γ. σανδανιακὸν C.Δ. σαρψεινιακὸν Ald. Σαρδυνιακὸν Clemens Alex. p. 235. Σαρδωνικὸν Suidas in Σαρδώ: quod legisse videtur scholiasta. βάμμα Σαρδιανικὸν consentientibus libris legitur Pac. 1174.

114. ἐξαπατώμεθ'] ἠπατήμεθ' Etym. M. p. 68, 7.

115. γ' om. Suidas in Ἑλληνικόν.

ἄνδρες Elmsleius. Scribebatur ἄνδρες.

116. κοὐκ R. Legebatur οὐκ consentiente Suida in αὐτόθεν.

118. ὅς] ὅστις R.

119. ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν] ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον ex Euripidis Medea comparavit scholiasta: quæ verba hodie in illa fabula non leguntur.

ἐξυρημένε] Libri ἐξευρημένε. Correctum ex Suida in Κλεισθένην et Στράτων.

120. Parodia versus Archilochei ab scholiasta servati, τοιήνδε δ', ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων.

122. Verba οὐ δήπου Στράτων sine interrogationis nota repræsentari debebant. Usurpatur οὐ δήπου vel οὔτι που eodem fere sensu quo dicerent nostrates, *Surely it cannot be Strato.* Vide Nub. 1260. Pac. 1211. Av. 269. Lys. 354. Ran. 522. 526. Eccl. 327. 329. 756. Soph. Phil. 1233. Ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔτι που δοῦναι νοεῖς. ELM.

125. ἐς] εἰς libri.

126. στραγγεύομαι Kusterus. στραγεύομαι R. et hic et cum V. in Nub. 131. Reliqui libri στρατεύομαι. Scriptura corrupta usus Hesychius στρατεύομαι explicuit per διατρίβω.

127. οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα R. οὐδέποτέ γ' ἴσχ' ἡ θύρα Ald.

οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα Suidas in ἴσχειν. οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα scholiasta. οὐδέποτ' ἴσχ' ἡ θύρα C.

133. κεχήνετε] Libri et Suidas κεχήνατε. Chœroboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1287. λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ ε γραφῆς. ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν ἢ "ὑμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχήνετε" ἀντὶ τοῦ κεχήνατε.

134. ὁδί pro ὅδε Brunckius edidit tacite, ex codicibus ut videtur: nam ὁδὶ ego ex Γ. enotatum habeo. In fine versus editiones Brunckiana priores addunt Κη. Θέωρ', quæ delenda vidit Bentleius et omisit Brunckius. In Γ. scriptum θέωρος, omisso κή. Sunt illæ interpolationes librariorum versum hunc sic metientium προσίτω Θέω | ρος ὁ παρὰ Σιτάλ | κους. ὅδε. Θέωρ'. Sed Σιτάλκης producto ι dici Hermippi exemplo apud Athen. 1. p. 27 E. ostendit Elmsleius. Lectionem emendatam confirmare videtur R.

135. ἐσκηρύττεται] εἰσκηρύττεται libri præter R, qui εἰσκεκήρυκται.

136. ἂν ἦμεν] ἔμειν' ἂν Elmsleius.

138. κατένιψε] κατένειψε τῇ Γ.

140. Θέογνις] V. ad v. 11. Facete significat tantarum nivium et tanti frigoris in Thracia caussam fuisse, quia Theognis tunc Athenis docuerit frigidas suas tragœdias. BERG.

142. ἦν] γ' ἦν R.

143. ἐραστὴς] Φιλεῖν et ἐρᾶν eodem modo conjungit noster in Eq. 732. Ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός. 1341. Ὦ δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς, φιλῶ τέ σε. ELM.

ἀληθὴς R.Δ. Vulgo ἀληθῶς.

144. ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ'] De more veterum nomina formosorum puerorum et puellarum inscribendi parietibus, januis, corticibus arborum, diximus ad Suidam s. v. καλοί. KUST. Alia scholiastæ attulerunt ad h. l. et ad Vesp. 98.

145. De Sitalce et filio Sadoco consulendus Thucyd. 2, 29. 67. 95—101. 4, 101. ELM.

146. ἀλλᾶντας] ἀλλᾶντος A. Sic φαγεῖν ἐλατηρος Eq. 1181. Vulgatam tuetur Suidas in ἀλλαντοπώλης et Ἀπατούρια. ELM. ἀλλάντας R.

148. ὤμοσε] ὤμοσεν R.

152. Hunc versum om. Ald., fortasse typothetæ culpa.

ἐνταυθὶ Elmsleius. Legebatur ἐνταυθοῖ, forma ab scriptori-

bus Atticis non usurpata, de qua v. ad Nub. 814. ἐνταῦθα R.

153. ἔθνος A.R.Γ. Vulgo γένος.

154. μέν γ'] μέντ' R. ἐς

σαφές] σαφῶς A. σαφῶς B.

156. ἐστι] ἐστιν R.

'Οδομάντων στρατός præconi tribuebatur. Correctum ex B.

158. ἀποτεθρίακεν Hesychius, Suidas in ἀποτεθρίακεν, 'Οδόμαντες et πέος, grammaticus Bekkeri p. 437, 7. et scholiasta ad Equitum v. 1007. ἀποτέθρακεν A.R. ἀποτέθρωκεν (ἂν) Γ. ἀποτέθρακεν ἂν Ald. ἀποτέθρακε; τίς; C. "Hesychius: 'Αποτεθρίακεν· ἀποπεφύλλικεν, ἀπεκάθαρεν· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκοφύλλων. Idem: 'Αποθριάζειν· τὸ ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς· καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ὁτιοῦν ἀφαιρεῖν. Sæpenumero librariis fraudi fuit prior syllaba in θρῖον producta. Vide inferius v. 1102. Vesp. 1312." ELM.

159. ἐὰν δραχμὰς δύο τις vulgo. Quod edidi est in Rav. Idem ordo est in Ran. 173. Πόσ' ἄττα; ταυτί. δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς. ELM. ἐάν τις δραχμὰς δύο Γ.

160. Hesychius: Καταπελτάσονται· καταδραμοῦνται· ἀπὸ τῶν πελταστῶν. Thucyd. 2, 29. Πείσειν γὰρ Σιτάλκην πέμψαι στρατιὰν Θρᾳκικὴν 'Αθηναίοις ἱππέων τε καὶ πελταστῶν. Adde Lys. 563. Ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεύς. Xenoph. Memorab. 3, 9, 2. Δῆλον μὲν γὰρ, ὅτι Σκύθαι καὶ Θρᾷκες οὐκ ἂν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι (μάχεσθαι alii. vide v. 1082.)· φανερὸν δὲ, ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὔτ' ἂν Θρᾳξὶν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις, οὔτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἂν διαγωνίζεσθαι. ELM.

162. θρανίτης λεώς] Thucyd. 6, 31. a Dobræo citatus, ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. ubi schol. οἱ θρανῖται μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες πλείονα κόπον ἔχουσι τῶν ἄλλων. διὰ τοῦτο τούτοις μόνοις ἐπιδόσεις ἐποιοῦντο οἱ τριηράρχαι, οὐχὶ δὲ πᾶσι τοῖς ἐρέταις.

163. Cibaria secum in concionem attulerat Dicæopolis, de quo more noster Eccl. 306. ELM.

165. οὐκ ἀποβαλεῖτε τὰ σκόροδ' A. Hæc verba, Theoro vulgo tributa, Dicæopolidi ex codd. continuavit Brunckius. οὐ καταβαλεῖτε, ut vulgo, Suidas in 'Εσκοροδισμένοις. ELM.

166. Hesychius: 'Εσκοροδισμένος· σκόροδα βεβρωκώς· 'Αρι-

στοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι παίζει, ἅμα μὲν ὅτι σκοροδοφαγοῦσι οἱ Θρᾷκες, ἅμα δὲ ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τὰς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων. Vide Eq. 494. Activum ἐσκορόδισας est in ejusdem fabulæ v. 946. ELM.

171. διοσημί' ἐστὶ vulgo. διοσημία ἐστὶ Suidas in Διοσημία. ELM. Congregato in concione populo si tempestas subito ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio et in alium diem indicebatur. BRUNCK. V. Schoemann. de comit. p. 148.

172. Hesychius: Εἰς ἕνην· εἰς τρίτην. Consulendi Hesychii interpretes. In Eccl. 796. ubi antea legebatur ἕνης, Brunckius ex cod. ἕνην dedit. Sic αὔριον et εἰς αὔριον dicebant. ELM. V. Schoemann. l. c. p. 46.

173. Meminerint tirones λύεσθαι μὲν τὴν ἐκκλησίαν, ἀφίεσθαι δὲ τὴν βουλὴν καὶ τὰ δικαστήρια. Vide Eq. 674. Vesp. 595. Eccl. 377. ELM.

174. μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα] *Quantum moretum perdidi.* Quia personati illi Thraces allia, quæ secum adtulerat, abripuerant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgilii carmen. BRUNCK.

176. μήπω γε, πρὶν ἂν vulgo ante Brunckium. Præter hujus fabulæ v. 296. πρὶν ἄν γε habet noster in Eq. 961. Vesp. 920. Eccl. 770. Nec minus bene dicitur πρίν γ' ἂν in Av. 585. Ran. 78. 845. Eccl. 857. quæ scriptura restituenda videtur in Ran. 1281. In Lys. 1005. malim: πρίν χ' ἅπαντες. ELM. Qui recte probare videtur Brunckii emendationem μήπω, πρὶν ἄν γε.

177. Præter hanc fabulam, memorantur Eupolidis Προσπάλτιοι, Strattidis Ποτάμιοι, Antiphanis Φρεάρριος, Menandri Ἁλαιεὺς, Philippidis Λακιάδαι, et aliæ fortasse, quæ nomina a pagis Atticis acceperunt. De nostri Ἀναγύρῳ dubitandi locus est. Citat hunc versum et Nub. 167. Porsonus ad Eurip. Phœn. 1222. (1231.) ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα. ELM. Acharnenses persequuntur Amphitheum, quod sensissent eum pacem ferre; adversantur autem paci præ ceteris Atheniensibus, quia eorum pagus Acharnæ erat maximus et præcipue augebat militiam Atheniensium, teste Thucydide 2, 19. Hinc sperabant fore ut adhuc ulciscantur Lacedæmonios, qui ipsorum agros vastaverant. BERG.

178. *τί δ' ἔστιν; ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς* R. *τί δ' ἐστὶν ἐγὼ μέν σοι δεῦρο σπονδὰς* A.C.Γ. *τί δ' ἐστί; σοὶ μὲν δεῦρο 'γὼ* (*δεῦρ' ἐγὼ* Δ.) *σπονδὰς* Ald.

179. *ὤσφροντο*] Hesychius, *'Ωσφρῶντο: σύνηκαν, ᾔσθοντο, ἔγνωσαν.* Huc sine dubio respexit grammaticus, sed depravatam scripturam secutus est. Eodem vitio laborat Antiphanes apud Athen. p. 299. E. ubi pro *ὀσφρᾶσθαι* reponendum *ὀσφρέσθαι.* Sincera forma *ὀσφρόμενος* legitur in Vesp. 792. In Thesm. 495. fere cum Dawesio p. 320. scribendum: *Ἵν' ὀσφρόμενος ἁνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιών.* Maluit Dawesius: *ἀπὸ τοῦ τείχους ἰών*: sed articulus recte abest, ut in Av. 497. *ἔξω τείχους.* Præterea *ὀσφραίνεσθαι* male tribuitur Eupolidi apud Priscianum p. 1193. Legendum: *Προσένεγκέ μοὔγγὺς τὸ στόμ' ὀσφρέσθαι τὸ σόν.* Recentiores formam prorsus diversam usurparunt. *'Οσφρανθῶσι* habet Philemo apud Athen. p. 289 A. *ὀσφράνθητι* Macho apud eundem p. 577. F. Futurum *ὀσφρήσεται* habet noster Pac. 152. Cum recte dicatur *τεῖχος* sine articulo, malim in Av. 1119. *'Αλλ' ὡς ἀπὸ τείχους οὐ πάρεστιν ἄγγελος | οὐδεὶς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.* Vulgo paullo minus recte omittitur particula negans ante verbum. ELM.

180. *στιπτοὶ*] *στυπτοὶ* A.B.Δ. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 8, 16. *ἀτεράμων ἄνθρωπος καὶ πρίνινος καὶ στιπτὸς καὶ σφενδάμνινος:—τούτοις προσῆπται 'Αριστοφάνης καὶ τὸ Μαραθωνομάχος—.* Erotianus p. 332. *Στερίφνους: πυκνούς. καὶ 'Αριστοφάνης ἐν 'Αχαρνεῦσι φησὶ* "*στεριφνοὶ γέροντες, περίνινοι, ἀτέ*" "*ραμνοι, μαραθωνομάχαι καὶ σφενδάμνινοι.*" Etymol. M. p. 163, 11. *'Αχαρνικοὶ στιπτοὶ* (*σιπτοὶ* Etymol. M. p. 714, 3.) *γέροντες ἀτεράμονες.* Elmsleius "Satis commode apud nostrum legere-" "tur vel *στρυφνοὶ* vel *στέριφοι.* In Vesp. 877. *στρυφνὸν καὶ*" "*πρίνινον ἦθος* habetur. Receptam tuetur Hesychius: *Στι-*" "*πτός· πυκνὸς, ἢ στερεὸς καὶ πεπιλημένος· ἀπὸ τοῦ στείβειν, τὸ*" "*πατεῖν.* Hesychio simillima habet schol. cui pro *συνάπτονται*" "restituendum *συμπατοῦνται* ex Polluce 7, 38. Scholiasten de-" "scribit Suidas in *Στιπτοί.* Plura dabit Ruhnkenius ad Ti-" "mæum p. 156, 238."

πρίνινοι] Julianus Misopogon. p. 350 D. ab Kustero indicatus, *Οἵ σε ἐπαιδοτρίβησαν καθ' ἡμῶν πρίνινον, σφενδάμνινον, οὐκέτι μέντοι καὶ Μαραθωνομάχην, ἀλλ' 'Αχαρνέα μὲν ἐξ ἡμισείας, ἀηδῆ δ' ἄνδρα παντάπασι καὶ ἄνθρωπον ἄχαριν.* Simili sensu ab alio

comico dictum *δρυαχαρνεῦ* memorant Hesychius et Etym. M. s. h. v.

181. *Μαραθωνομάχαι*] *μαραθωνομάχοι* A. et Suidas in *ἀτεράμονες*: quod legisse videtur Phrynichus loco supra apposito. *μαραθωνομάχαι* Suidas in *Μαραθών* et grammaticus Bekkeri p. 459, 6. consentientibus Juliano, Erotiano et Etymol. M. Hanc formam restitui Nub. 986. ubi edebatur *ἄνδρας Μαραθωνομάχους*.

184. *κἀς*] Legitimam hanc ante literam consonantem crasin servarunt libri et hic et Av. 949. In *κεἰς* mutata est ab librariis apud Eurip. Alc. 841. Herc. 1276. Sophocli restitui Antig. 212. *σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον, | τὸν τῇδε δύσνουν κἀς τὸν εὐμενῆ πόλει*, ubi *καὶ* legebatur.

186. *οἱ δ' οὖν βοώντων*] Soph. Aj. 961. *οἱ δ' οὖν γελώντων*. BERG.

189. *μ'* om. R.

192. 193. om. R.

193. *ὀξύτατον*] *ὄζειν* et similia verba cum neutris adjectivorum construi solent potius quam cum adverbiis. Noster Ach. 852. *Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν*. Thesm. 254. *Ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου*. Plut. 1020. *Ὄζειν τε τῆς χροίας ἔφασκεν ἡδύ μου*. Ran. 338. *Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν*. Pac. 87. *Καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'*. Pherecrates apud Athen. p. 159 F. *Τοῦ στόματος ὄζει κακόν*. Cratinus minor p. 661 E. *Τῆς γῆς ὡς γλυκὺ ὄζει*. Hæc omnia ad olfactum pertinent, ut et sequentia. Noster Eq. 892. *Βύρσης κάκιστον ὄζων*. Vesp. 38. *Ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς*. 913. *Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν*. Pherecrates apud Athen. p. 269. A. *Ἥδιστον ἀτμίζοντα*. Crates p. 690. D. *Γλυκύτατον δ' ὧζε βασιλείου μύρου*. ELM.

194. *ἀλλ' αὑταιί τοί σοι*] Sic Dobræus. Legebatur *ἀλλ' αὑταὶ σπονδαί*. *ἀλλ' αὗταί σοι σπονδαὶ* R. *αὑταιί σοί τοι* Bothius. Nunc mihi verum videtur quod Elmsleius conjecit *ἀλλ' αὑταιὶ γάρ σοι*, collatis v. 40. 175. 594. 738. Av. 1168. *Ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος*. Lys. 1239. *Ἀλλ' οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν*.

195. *καὶ*] *καὶ κατὰ* R.

197. *καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν*] Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare et efferre in tres dies. Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt

senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, *ἔχοντες ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν*. BRUNCK.

198. *ὅποι* A.C.Δ. *ὅπῃ* R. Ald. *ὅπου* scholiasta.

200—202. Dicæopolidi continuat B. Versum 200. Amphitheo, duos sequentes Dicæopolidi assignat Aldina, quæ ejusdem personæ notam rursus præmittit versui 203. Ab ea Kusterus ita discessit ut versum 203. Amphitheo tribuerit. In A. personarum notæ lineolis indicatæ sunt, juxta quam rationem v. 201—203. Amphithei sunt. C. versum 200. Dicæopolidi continuat, 201. 202. Amphitheo, 203. Dicæopolidi. Γ. versus 199. 200. Amphitheo tribuit.

200. *κελεύων* A.B.C.R.Γ.Δ. *κελεύω* Ald. Scholiasta, *χαίρειν κελεύων: κατ' εὐφημισμὸν τὸ χαίρειν κελεύων τὸν Ἀμφίθεον οἴονταί τινες, ἵνα γραφῇ τὸ κελεύω χωρὶς τοῦ ν. τὸ δὲ ἑξῆς, ἐγὼ δὲ πολέμου, τὸν Δικαιόπολιν.*

201. *καὶ*] *τε καὶ* R.

203. *φεύξομαι*] *φευξοῦμαι* R. Qua forma poetæ Attici non videntur usi esse nisi metri caussa, ut *ἀποφευξούμεθα* Av. 932. V. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 797.

206. *μηνύετε*] Scribendum *μηνύσατε* cum R.

210—236. Hæc quæ una serie choro tribui, diversis ejus partibus alii aliter distribuunt. Nullus hic hemichorio locus est. ELM. Numerorum descriptionem emendavi restitutis longioribus quam librariis placuerunt versibus.

215. *Φαΰλλῳ*] Phayllus Crotoniata, cursor pernicitate celeberrimus, de quo v. scholiastam, Herod. 8, 47. Pausan. 10, 9, 2. Memoratur etiam Vesp. 1206.

218. *οὐδ' ἂν*] *ἂν οὐδ'* R.

ἀπεπλίξατο] Respexit poeta ad Homericum *πλίσσοντο* Od. Z. 318. quod de mularum incessu usurpatum est. De hac voce consulendus in primis Foesius ad Hippocratem in *Πληχαί*. Aristophaneum *ἀπεπλίξατο* melius quam Latini reddunt nostrates, quippe quibus in usu est *To step off.* ELM.

220. Hesychius: *Λακρατίδης· Ἀριστοφάνης φησὶ, Παλαιὸν Λακρατίδην, τὰ ψυχρὰ βουλόμενος δηλοῦν· ψυχροὶ γὰρ οἱ γέροντες.* Antiquum aliquem archontem fuisse Darii tempore, narrat scholiasta ex Philochoro. *Λακρατίδης* quidam hierophanta memoratur ab Isæo p. 64, 18. Alius, *Λακρατίδας*

scriptus, apud Plutarch. Pericl. c. 35. et Lysand. c. 30. Sed quum non intelligatur quomodo hoc nomen producta syllaba penultima poni potuerit, recte Bentleius Λακρατείδη correxisse videtur: quod non patronymicum est ab Λακράτης derivatum, sed patronymici simile, de quo genere dixit Etym. M. p. 166, 3.

221. ἐγχάνῃ] ἐγχάνοι Brunckius.

231. Indicavi lacunam.

233. ἔτι om. R.

234 βαλλήναδε Γ, correctus B, qui primum παλλήναδε habuit, Ald. παλλήναδε A.C.R. et editio Aldina in lemmate scholii. Scholiasta, Παλλήνη δῆμος τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γραπτέον κατὰ συγγένειαν τοῦ β εἰς τὸ π. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλειν λίθοις. Elmsleius "Ludit in nomine pagi Attici, ut in "Eq. 79. Eccl. 362. ubi Κλωπιδῶν et Ἀχραδούσιος pro Κρωπιδῶν et Ἀχερδούσιος per jocum sistit: quorum illud ne scholiasten quidem fefellit, hoc Stephano Byzantino aliisque "fraudi fuit. Obiter moneo eidem Stephano in Εὐπυρίδαι pro "Κεκροπίδας restituendum esse Κρωπίδας."

236. ἐμπλήμην R. cum Dawesio in Miscell. p. 579. ed. Kidd., dissentiente Buttmanno in grammatica Gr. vol. 2. p. 214. ἐμπλείμην reliqui libri, scholiasta, Suidas in ἐμπλείμην.

240. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri. Articulum adjecit Brunckius, sed ὠ'νὴρ more suo scripsit, de quo semel monemus.

242. προΐτω 's] Libri πρόϊθ' ὡς. Recte Wolfius προΐτω 's scripsit. Cujus elisionis exempla sunt in Lysistratæ versu 2.

ἢ 's Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 's Γενετυλλίδος.

v. 605. χώρει 's τὴν ναῦν, cui Hegemonis versum ab Athenæo servatum comparavimus, et in Ranis v. 186. 187.

τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίον ἢ 's ὄνου πόκας
ἢ 's Κερβερίους ἢ 's κόρακας ἢ 'πὶ Ταίναρον.

Discrimen autem inter duplicem præpositionis formam εἰς et ἐς apud comicos hoc intercedit ut εἰς ante vocales, ἐς ante consonantes litteras scribatur. Ab hac lege tragicorum usus ita tantum recedit, ut ἐς etiam ante vocalem dicatur ubi metri necessitas postulat. In Aristophanis igitur Ranarum versu ἢ εἰς ὄνου πόκας potius scribendum erit cum codice Barocciano, nisi forte ejusmodi in loco etiam ἢ 's justam excusationem habere videatur.

244. Dicæopolidi continuant A.B.C.

247. *καὶ μὴν καλόν γ' ἔστ'*] Puellæ tribuit A.

253—258. Dicæopolidi continuavit Elmsleius.

254. *οἴσεις* R. Vulgo *οἴσει.*

βλέπουσα θυμβροφάγον] Hesychius: *Θυμβροφάγος· ἀντὶ τοῦ, δριμυφάγος· ἡ γὰρ θύμβρα δριμύ ἐστι βρῶμα.* Malim: *Θυμβροφάγον· ἀντὶ τοῦ, δριμύ.* Noster Ran. 562. *Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμύ.* Eodem fere modo dixit *νᾶπυ βλέπειν* Eq. 631. *κάρδαμα* Vesp. 455. *ὀπὸν* Pac. 1184. *ὀρίγανον* Ran. 603. *ὑπότριμμα* Eccl. 291. quæ omnia acria sunt. ELM. Photius p. 96, 25. *Θυμβροφάγον: δριμύ.*

255. *κἀκποιήσεται γαλᾶς σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν*] Exspectes potius *γαλῶν σὲ μηδὲν ἧττον,* sed Græci hæc interdum invertunt. Ejusmodi est quod Euripidis libri præbent meliores Androm. 707.

> *δείξω δ' ἐγώ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν*
> *ἥσσω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,*

ubi deteriores *μείζω νομίζειν.* Quibus exemplis non licet abuti ad defendendos errores librariorum, qui non raro *μείων* et *μείζων* permutarunt.

257. *τὤχλῳ*] *τ' ὄχλωι* R.

258. *λαθών*] *μαθὼν* Suidas in *περιτράγῃ.* De aureis virginum ornamentis consulendus Porsonus ad Hecub. 153. qui hunc locum prætermisit. ELM.

259. *ὦ Ξανθία, σφῷν*] Av. 850. *Παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.* ELM. Unum de duobus servis alloquitur.

262. *θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγους*] Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. Vide, si tanti est, uberem animadversorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem. BRUNCK.

263. Βακχίου Scaliger. Libri *βακχείου.* Hic versus cum duobus proximis in unum conjungendus. Pariterque 266, 267. et 268—270. et 274, 275.

269. Noster Pac. 293. *ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν.* ELM.

273. Phellea memorat noster Nub. 71. Cratinus apud Pollucem 10, 105. a Bentleio in Epistola ad Hemsterhusium p.

305. emendatus: Ἐπέδωκε βαλάνων ἄβακα τῶν ἐκ Φελλέως. Fuse de eo disserit Ruhnkenius ad Timæum, p. 269. ELM.

274. ἄραντα] αἴραντα R.

275. Distinguendum post καταγιγαρτίσαι, et Φαλῆς Φαλῆς ad sequentia referendum. Quod vidit Elmsleius. Καταγιγαρτίσαι fictum ab Aristophane, ut videtur, verbum, quod explicat scholiasta, συνουσιάσαι· ἢ ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν γεωργικῶν γιγάρτων βαλεῖν καὶ διαμηρίσαι.

278. ῥοφήσει] ῥοφήσεις vulgo. Legitimum hujus verbi futurum est ῥοφήσομαι, quod legitur in Vesp. 814. Media forma reponenda est etiam in Eq. 360. Pac. 716. Hoc exemplo scribendum γρύξει Eq. 294. διώξει Eq. 969. Thesm. 1224. ἀποδιώξει Nub. 1296. σκώψει Nub. 296. In Nub. 490. pro vulgato ὑφαρπάσει, ὑφαρπάσεις ex A. male invexit Brunckius. ELM.

τρυβλίον] τρύβλιον R. hic et alibi.

279. φεψάλῳ] φέψαλος inferius v. 670. Vesp. 227. pro *scintilla* usurpatur, qui sensus huic loco parum convenit. Scholiastes ἐν τῷ καπήλῳ interpretatur, quod in καμίνῳ mutandum videtur. Neque aliter noster Av. 434. Ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν | ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχῃ ἀγαθῇ | εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοὐπιστάτου. Scilicet ne æruginem capiat. ELM.

κρεμήσεται] κρεμασθήσεται R.

281. βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε] Quater repetito βάλλε utitur chorus Trojanorum apud Eurip. Rhesi v. 675, Ulixem persequens.

282. παῖε παῖ ex G. Burgesii conjectura illatum, παῦ pro παῦε dictum comparantis. Libri παῖε παῖε. Præstat παῖε πᾶς, quod Th. Bergkius e loco Euripidis v. 685. restituit. παῖε et πᾶς τις permutata Av. 1187. In Vesp. 422. ἀλλὰ πᾶς ἐπίστρεφε. ubi libri ἀλλ' ἅπας.

283. οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς A.C.R.Γ. Vulgo οὐ βαλεῖς ἂν οὐ βαλεῖς.

284. τὴν χύτραν] Adhibetur a sacrificantibus olla etiam in Av. 43. Κανοῦν δ' ἔχοντε, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας, | πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα. ELM.

285. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή] Hoc metro utitur Av. 456. παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου.

291. εἶτα] ἔπειτα A.C.R.Γ: quod superscriptum in B.

δύνασαι] δύνασαι νῦν A.C.R. et scholiasta ad v. 301. (299 Kust.). Quæ librariorum conjecturæ sunt versum trochaicum ex cretico utcunque facientium. Eadem temeritate versus antistrophicus in libris omnibus interpolatus.

294. οἶδατ'] ἴσατ' R. ἴστετ' Γ. Legebatur ἴστε γ'. Restitui οἶδατ' ab Atticista, ut videtur, expulsum. Phrynichus Bekkeri p. 53, 15. Οἴδατε: ἄμεινον τὸ ἴστε. Minus probabilis Dobræi correctio est οὐκ ἴστε μ'.

295. ἀκούσωμεν Elmsleius. ἀκούσομεν R.Γ. ἀκούσομαι Δ. ἀκούσομ' Ald.

296. πρὶν ἄν γ' ἀκούσητ' Bentleius. πρίν γ' ἂν ἀκούσητ' A.R. πρὶν ἂν ἀκούσητε C.Γ. πρίν γ' ἀκούσητε lemma scholii. πρὶν ἂν ἀκούσητ' Ald. Vesp. 920. πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων.

ἀνάσχεσθ' R.Δ. Legebatur ἀνάσχοισθ'. Lysistr. 765. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦγαθαί comparavit Elmsleius.

299. μοι σὺ Hermannus de metris p. 191. σύ μοι R. Vulgo δὴ σύ.

301. κατατεμῶ] Legebatur ἐγὼ κατατεμῶ. Spectant hæc ad Equitum fabulam: de quo dixi in procemio annotationum.

τοῖσιν] τοῖς Δ. et Suidas, qui in κατατεμῶ hæc attulit κατατεμῶ σε τοῖς ἱππεῦσιν ἐς καττύματα, et in κάττυμα, ὃν ἐγὼ κατατεμῶ τοῖς ἱππεῦσιν εἰς καττύματα.

ἱππεῦσι] ἱππεῦσί ποτε ἐς Ald. ἱππεῦσίν ποτ' ἐς R.Γ. ἱππεῦσί ποτ' ἐς A.C. ἱππεῦσι ποτὲ B.Δ, nisi quod in B. præpositio ἐς ab alia manu minio superne adscripta est. Scholiasta, ὃν ἐγὼ κατατεμῶ: ἐνταῦθα πάλιν περιττεύει τὸ ποτὲ διὰ τὴν μετροποιίαν, καὶ ἔτι πρὸς τὴν ἐξήγησιν, οὐ ποτὲ τέμνει τὸν Κλέωνα Ἀριστοφάνης, ἀλλ' ἀεί. ὡς οὖν ἄνω (v. 293.) τὸ νῦν περιττεύει, οὕτως ἐνταῦθα τὸ ποτέ.

καττύματα] Recte abest præpositio, ut in Eq. 768. κατατμηθείην τε λέπαδνα. Satis notus est hic Atticismus, qui restituendus videtur Euphroni apud Athen. p. 7. E. ubi vulgo legitur:

Θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος.

εἰς et σφόδρα non agnoscunt codices. ἔτεμεν εἰς λεπτὰ καὶ μακρὰ habet Suidas in Ἀφύα ἐς πῦρ, monente Schweighæusero: unde

legerim: *ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρά.* Ephippus apud Athen. p. 286. E

Πότερον ἐγὼ
τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμὼν ἕψω; τί φῄς;
ἢ Σικελικῶς ὀπτὴν ποιήσω (malim, *ποιῶ σοι*); *Σικελικῶς.*

Alexis p. 324 C. *Τὸ δ' ἄλλο σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους.* Sotades p. 293. E. *Τεμὼν δὲ λεπτὴν τῆς χλόης.* ELM. Qui recte omisit *ἐς*, in ceteris pravas secutus lectiones.

305. *ἐκποδὼν*] *ἐκποδῶν* R.

307. *δ' ἔτ'* Elmsleius. Legebatur *δέ γ'*.

λέγοις ἂν] *ἂν* om. R.

308. *οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὐθ' ὅρκος μένει*] *βωμὸς* est jusjurandum per victimas, *ὅρκος* per verba, *πίστις* per dextras. PORSON. ad Eurip. Med. 21. Notatur perfidia Laconum, ut in Lys. 629. *οἷσιν οὐδὲν πιστὸν εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.* KUST. Euripidis versum Androm. 445. *Σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια* memorat scholiasta.

312. *ἐγὼ σοῦ*] Libri *ἐγώ σου.* Quod servari poterat.

315. *τοῦτο—δεινὸν ἤδη*] Vesp. 426. *τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη.* Eccl. 645. *τοῦτ' ἤδη δεινὸν ἀκοῦσαι.* ELM.

317. *λέγω*] *λέξω* R.

μηδὲ] *μήτε* R.

318. *ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν*] Versus propter dactylum pro trochæo positum vitiosus. Apertum est *κεφαλήν* ab interprete positum esse: sed qui ei vocabulo aliud substituunt, cujus illud sit interpretatio, eorum parum probabilis sententia est. Scribendum videtur *ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τήνδ' ἔχων ἐγὼ λέγειν*, pronomine *δεικτικῶς* posito, ut *τόνδε* (*στέφανον*) Thesm. 380.

320. *ἐς φοινικίδα*] Photius p. 22, 22: *Ἐς φοινικίδα* (codex *φοινικίδας*) *καταξᾶναι· αἱματόρρυτον ποιῆσαι· οἱ δὲ ὅτι εἰς φοινικίδα κατέξαινον τὰ ἔρια· οἱ δὲ ὅτι οἱ Λάκωνες ἐν φοινικίσι παρετάττοντο.*

321. *οἷος*] *οἷον* R. *οἷς* Suidas in *καταξαίνειν* et *φοινικίδα.*

τις] *ἐφ'* R, non Suidas.

θυμάλωψ] *θαυμάλωψ* Juntina prima et Suidas in *φοινικίδα*, qui *θυμάλωψ* in *καταξαίνειν*. *θυμάλωψ* Thesm. 729. Utramque formam agnoscunt grammatici. Pollux 7, 110. *οἱ δὲ ἡμίκαντοι*

ἄνθρακες θυμάλωπες. Strattis apud eundem 10, 101. ubi verba uncinis inclusa ex conjectura adjeci:

(*Λιβάνωτον ἔνδοθεν τίς*) *ἂν κομίσειέ μοι*
(*καὶ*) *θυμαλώπων ὧδε μεστὴν ἐσχάραν;*

ELM.

322. *οὐκ—οὐκ*] *οὐδ'—οὐκ* A.B.C.Γ.Δ. *οὐδ'—οὐδ'* Vaticanus Kusteri. In Ald. *οὐδ' ἀκούσεσθ' ἀκούσεσθ'.*

323. *τἄρα*] Libri *γ' ἄρα.* Correxit Elmsleius, qui *τᾶρα* scribere solebat.

325. *νυνὶ* A.R. *νῦν* C.Γ. *νῦν γε* Ald.

δήξομἄρ' ὑμᾶς ἐγώ] Liber Ravennas *δείξομ' ὑμᾶς ἄρ',* ceteri vel *δήξομαι γὰρ ὑμᾶς* vel *δήξομαί γ' ἄρ' ὑμᾶς.* Ravennatis scriptura non dubium est quin librario debeatur, qui etiam alibi verba sæpe trajecit. Quum *δήξομαι* et *ἄρα* sejungi nequeant, crasin restitui *δήξομἄρα,* similem illi *περιόψομἀπελθόντα* in Ranis v. 509. et Platonis comici apud Athen. 14. p. 644 d. *ἐνιαυτίζομἀπλάκουντος* et *οἰμώξετἄρα,* quod Thesm. 248. restitui.

327. *ὡς ἔχω γ'*] Lysistr. 865. *ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν.* ELM.

328. *εἰπέ μοι* ad plures dicitur supra 319. Vesp. 403. Pac. 383. Av. 366.

329. *ἡμῖν* R.Γ.Δ. Legebatur *ὑμῶν.*

333. *ὅδ'* om. R.

336. *ῥα*] Legebatur *ἄρα. ἀπολεῖς ἄρα θ' ἥλικα* Δ.

338. *νυνὶ* Elmsleius. *νῦν* libri et Gregor. Cor. de dialectis p. 129.

τὸν Λακεδαιμόνιον R. et Gregorius. Revocanda scriptura vulgata *τόν τε Λακεδαιμόνιον.* Id est *τόν τε Λακεδαιμόνιον λέγε.*

339. *φίλος* R. et scholiasta. Legebatur *φίλον.*

341. *λίθους νῦν μοι*] Libri *νῦν μοι λίθους.* Correxit Brunckius qui *νύν μοι* scripsit.

343. *μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν*] Præpositionem omittit Suidas in Ἐγκάθετος. Sic in Vesp. 1114. *Ἀλλὰ καὶ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθημένοι.* In Eq. 1334. Vesp. 711. et Holcasin apud Athen. p. 111. A. legendum sine præpositione: *τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.* Contrarium vitium est in Vesp. 432. ubi reponendum; *τὠφθαλμὼ 'ν Κύκλῳ.* Adde Eq. 367. *Οἷόν σε δήσω 'ν τῷ ξύλῳ.* 1049. *Δῆσαί σ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.* Nub. 592. *Εἶτα φιμώσητε τοῦτον 'ν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.* Plut. 1126. *Οἴ μοι*

πλακοῦντος τοῦ τετράδι πεπεμμένον. ELM. Qui ἐν cum Suida omisit.

346. στροφῇ] στρόφιγγι B.Γ. Scholiasta, γράφεται καὶ στρόφιγγι. στροφῇ scholiasta ad v. 335. Hesychius ab Elmsleio emendatus στρόφιγγι: συστροφῇ. (codex στροφίγγη. συστροφή.)

347. ἀρ' ἅπαντες Elmsleius. ἄρ' ἅπαντες C.R. ἄρα πάντες Ald. βοὴν R. Legebatur βοῆς. Quod μετὰ βοῆς interpretatur scholiasta. ἀνασείειν βοὴν dictum ut ἱστάναι βοήν.

348. Παρνάσσιοι R. Ald. Παρνάσιοι A.B.C.Δ. "Utramque "scripturam habet Suidas in Παρνάσιοι. Atticum montem "Parnetha intelligi recte statuit schol. A Parnethe fit Παρνή-"σιος, ut a Tricorytho Τρικορύσιος in Lys. 1032. Hinc Parne-"tha in Acharnensium pago sitam fuisse discimus." ELM. Quem secutus Παρνήσιοι edidi, quæ forma neque ab Stephano Byzantino est annotata et tanto improbabilior videtur quod nihil differt ab forma Ionica adjectivi a Παρνασός ducti. Scribendum igitur cum Bentleio Παρνήθιοι. Sic Παρνήθων in Παρνασῶν corruptum Ran. 1057. animadvertit Bentleius.

350. τῆς μαρίλης—συχνήν] Sic πολλοὺς τῶν λίθων Vesp. 199. τῆς ἀθάρης πολλήν Plut. 694. τῆς γῆς πολλήν Pac. 167. τῶν λαγῴων πολλά. ELM.

352. ὀμφακίαν] 'Ομφακίας est vinum ex uvis acerbis et immaturis confectum. Ejusdem formæ sunt ἀνθοσμίας, καπνίας, σαπρίας, τροπίας, τρυγίας et alia. Hinc altero abhinc versu ἴσον ἴσῳ usurpat poeta. In Vesp. 1082. θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες habet. ELM.

354. μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον] Cratinus apud Athen. p. 426 B. οἶνον ἴσον ἴσῳ φέροντα memorat. Idem comicus de se ipso apud Athen. p. 29. D.

Νῦν δ' ἢν ἴδῃ Μενδαῖον ἡβῶντ' ἀρτίως
οἰνίσκον, ἕπεται, κἀκολουθεῖ, καὶ λέγει·
οἴμ', ὡς ἁπαλὸς καὶ λευκός. ἆρ' οἴσει τρία;

τρία πρὸς δύο scilicet. Noster Eq. 1187.

Ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.

ELM.

358. οὐ om. R.Γ. et lemma scholii.
ἐπίξηνον R.Γ. Legebatur τοὐπίξηνον.

366. θέασαι R. Legebatur θεᾶσθε. Equitum v. 997. comparavit Elmsleius, ἰδοὺ θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.

368. Hesychius, οὐκ ἐνασπιδώσομαι: οὐ καθοπλισθήσομαι.

374. λανθάνουσ'] λανθάνωσ' R.

376. ψήφῳ δακεῖν] ψηφοδακεῖν A.C.R. ψηφηδακεῖν B.Δ: quæ librarii interpolatio est ex ψηφοδακεῖν facta.

377—382. Loquitur ex persona poetæ.

378. κωμῳδίαν] Babylonios. V. quæ ad fragmenta hujus fabulæ dixi.

379. ἐς] εἰς libri.

381. κἀκυκλοβόρει] Hesychius, Κυκλοβόρος, ποταμός· τινὲς δὲ χαράδραν μετὰ ψόφου ῥέουσαν. Noster Eq. 137. de Cleone: Ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. ELM.

κἄπλυνεν] Pollux 7, 38. Καὶ πλυνέας τοὺς πλυντὰς ἐρεῖς, καὶ τὸν τόπον, πλυνούς· ἀφ' οὗ καὶ τὸ λοιδορεῖν, πλύνειν, καὶ πλυνόν με ποιεῖς, ἡ κωμῳδία (Plut. 1061.) φησὶν, ἤγουν ἐξονειδίζεις, ἢ αἰσχύνεις. Simili fere sensu dicunt Galli: *Laver la tête à quelqu' un*: id est, *lui faire des réprimandes sévères*. ELM.

385. τί ταῦτα στρέφει] Eurip. Hecub. 750. τί στρέφω τάδε; ELM.

τεχνάζεις A.B.C.R.Γ. τεχνάζει Ald. "Activam formam usur-" pat noster etiam in Thesm. 94. Ran. 957. Hesychius: Τεχ-" νάζω· τεχνάζομαι." ELM.

388. Malus dithyrambopœus erat Hieronymus, Xenophanti filius, de quo vide schol. ad Nub. 349. Quæ de eo hoc loco habet grammaticus ineptissima esse recte monuit Brunckius. ELM.

390. τιν' Ἄϊδος κυνῆν R. τὴν Ἄϊδος κυνῆν vulgo, accedente Suida in Ἄϊδος κυνῆ. De hoc proverbio consulendus Schottus ad Zenob. 1, 41. Hesychii codex Venetus: Ἄϊδος κυνέη· τῆς ὀάϊς ἀθάνατόν τι νέφος, et reliqua. Scribendum: Ἄϊδος κυνέη· [ἀπὸ] τῆς ὀ. (ὀρθῆς scilicet) Ἄϊς· ἀόρατόν τι νέφος. ELM.

391. εἶτ'] ἀλλ' Suidas in Σίσυφος.

392. σκῆψιν] Σκῆψις est prætextus sive excusatio qua utebantur in jus citati, quo minus ad diem se sisterent. Noster Eccl. 1027. Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. κλάων γε σύ. Plut. 904. Ἀλλ' ἔμπορος; ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. Scilicet mercaturæ causa sibi navigandum esse simulabant hujusmodi homines. Pollux 8, 81. Οἱ γὰρ φυγοδικοῦντες ἐσκήπτοντο εἰς Σκυ-

ρου ἢ εἰς Λῆμνον ἀποδημεῖν. Plura dabunt Hesychius in Ἴμβριος, et ejus interpretes. ELM.

ἀγὼν Porsonus. ἀγὼν R.Γ. et Suidas. Vulgo ἂν ἀγών.

οὐκ ἐσδέξεται] οὐκ εἰσδέξεται libri. οὐ προσδέξεται Suidas.

393. ἄρα μοι R. Legebatur ἤδη, consentiente Suida.

395. Servi partes vulgo Cephisophonti tribuuntur, accedente schol. diserte. Cephisophontem Euripidis servum non fuisse vel ex ejus nomine satis constat. Quis enim Atheniensium Ἀττικώτατον nomen servulo imposuisset? Nulla, quantum scio, auctoritate nititur ea opinio, præter schol. ad hunc locum et Ran. 944. quem Kusterus numerat 975. Scriptor epistolarum quæ sub Euripidis nomine circumferuntur, Cephisophontem tanquam poetæ ἑταῖρον καὶ ἐπιτήδειον alloquitur Epistola quinta. ELM. Qui Cephisophontis partes θεράποντι tribuit. Recte: nam Cephisophontis persona ex conjectura grammaticorum adscripta est, quemadmodum Demosthenis et Niciæ in prologo Equitum. Θεράποντι verba ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ v. 434. tribuuntur in editione Aldina, ubi Kusterus Cephisophontem substituit.

τίς] τί R.

396. οὐκ ἔνδον ἔνδον ἐστίν] Ridet Euripidem, qui sæpe hac ὀξυμώρου figura utitur, ut in Alcest. 521. ἔστιν τε κοὐκ ἔτ' ἐστίν. BERG.

398. ὁ νοῦς μὲν ἔξω] Euripides Ion. 251. οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον, ἐνθάδ' οὖσά που. BERG.

ξυλλέγων ἐπύλλια] Ran. 849. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας. Media forma Pac. 830. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμενοι. ELM.

399. ἀναβάδην] Schol. ἐπὶ ὑψηλοῦ τόπου καθήμενος. Quasi per machinam ostenditur Euripides, ut Socrates in Nubibus 218. ἐπὶ κρεμάθρας. BERG. ἀναβάδην non recte interpretatur scholiasta. Vid. ad Plut. 1123.

400. τραγῳδίαν A.B.C.R.Γ.Δ. et Suidas in ἀναβάδην et οὐκ ἔνδον. τρυγῳδίαν Ald. quod utcunque explicat scholiasta. τραγῳδίας Suidas in αὐτός.

401. σοφῶς ὑποκρίνεται R. Reliqui libri σαφῶς ἀπεκρίνατο.

405. εἴπερ πώποτ' R.Γ. Legebatur εἴπερ δή ποτ'. εἴπερ ποτ' Suidas in εἴπερ.

406. Χολλίδης] Scribendum Χολλείδης cum Elmsleio. Καλλι-

δάμας Χολλείδης in monumento Attico apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. I. p. 139. Harpocratio Χολλεῖδαι, Λυσίας, δῆμος τῆς Λεοντίδος. Vid. Taylor. et Markland. ad Lysiam p. 135, 12. H.St. 481. Reisk.

407. De monometro v. ad Nub. 1233.

408. ἐκκυκλήθητ'] Pollux 4, 128. Καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημα, ἐπὶ ξύλων ὑψηλῶν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσι δὲ τὰ ὑπὸ σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα· καὶ τὸ ῥῆμα [ἀπὸ] τοῦ ἔργου καλεῖται ἐκκυκλεῖν· ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. Eadem fere tradit schol. Hinc petita metaphora εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν Vesp. 1475. In Thesm. 96. 265. ἐκκυκλεῖται et εἰσκυκλεῖται Agatho, ut monuit Kusterus. ELM.

410. λέλακας] Vox tragica et Euripidi familiaris. KUST.

410, 411, 413. ποιεῖς] ποεῖς R. Quam formam R. aliique codices sæpissime, sed neque constanter nec certa lege exhibent. Eam veteribus quoque Græcis non ignotam fuisse, inscriptionum exempla docent.

411. οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς] Euripidem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat Æschylus, adludens ad Philoctetam, Telephum et Bellerophontem, quos ille claudos exhibuerat. Hic autem facete Dicæopolis ait mirum non esse si fracto crure incedant Euripidis heroes, quum e sublimi machina, in qua ille tragœdias scribit, decidant. BRUNCK. Conf. Pac. 146.

413. ἐλεινὴν Elmsleius ex præcepto Porsoni præfat. ad Eurip. Hecub. p. 7. Libri, ut solent, ἐλεεινήν.

421. οὐ Φοίνικος, οὔ] Ran. 1308. Αὕτη ποθ' ἡ μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔκ. Soph. Aj. 970. Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. Menander apud Athen. p. 434. C. Ἀλεξάνδρου πλέον | τοῦ βασιλέως πέπωκας. οὐκ ἔλαττον, οὔ, | μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. ELM.

423. ποθ' ἀνὴρ] ποτ' ἀνὴρ libri. Correxit Bentleius.

λακίδας—πέπλων] Eurip. Troad. 497. τρυχηρὰ πέπλων λακίσματα. BERG.

425. Alterum πολὺ om. A.Γ.Δ.

πτωχιστέρου] πτωχεστέρου Δ. Poeta in Etym. p. 31, 14. λαλίστερον εὕρηκά σε (leg. λαλίστερόν σ' εὕρηκα) καὶ πτωχίστερον.

429. δεινὸς λέγειν om. R.

430. Μυσὸν Τήλεφον] Nub. 922. καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων. BERG.

434. V. ad 395.

436. ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον] Idem versus supra legitur 384. ubi ejici voluit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 1029. Hic potius quam illic abesse posse animadvertit Brunckius.

437. 'πειδήπερ] ἐπειδήπερ R. ἐπειδήπερ γ' B.Δ.

μοι recte delevit Bentleius. V. ad v. 78.

439. Μύσιον] Telephi: v. 430. BERG.

440. 441. Ex Telepho Euripidis: vid. schol.

441. ὅσπερ] Libri et Suidæ in v. φαινόμενα codex Oxoniensis ὥσπερ. Correctum ex Suida in εἶναι et φαινόμενα.

442. ὃς] ὅστις A.B.C.R.Γ. Idem vitium v. 118.

444. αὐτοὺς] αὐτοῖς R.

σκιμαλίσω] Hesychius, σκιμαλίσαι: καταδακτυλίσαι. ubi consulendi interpretes. Verbum est obscœnæ significationis, quod a nostro usurpatur etiam in Pac. 549. ELM. Proprie significat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπειρᾶσθαι εἰ ᾠοτοκοῦσιν: unde fluxit obscœna significatio. BRUNCK.

446. Euripidis ex Telepho versus apud scholiastam ita scriptus καλῶς ἔχοιμι, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ: apud Athenæum 5. p. 186 c. εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ νοῶ.

447. ἐμπίπλαμαι] ἐμπίμπλαμαι B.Δ, contra regulam grammaticorum, quam explicuit Lobeckius ad Phrynich. p. 95, 96. Conf. ἐμπιπράναι Nub. 1484. Lys. 311. Thesm. 749.

448. ἀτὰρ] αὐτὰρ R.

452. εὐριπίδη B.C.Δ. et Suidas in γλίσχρος. εὐριπίδην omissa quæ præcedit interpunctione R. et Ald. Εὐριπίδης Suidas in λιπαρεῖ.

454. Parodia versus Euripidei ex Telepho, τί δ', ὦ τάλας, σὺ τῷδε πείθεσθαι θέλεις;

ὦ] αὖ Suidas in πλέκος.

τάλας, σε τοῦδ' Δ. cum Bentleio. Legebatur τάλας γε τοῦδ' consentiente Suida in πλέκος. τάλας τοῦδ' Suidas in διακεκαυμένον et χρέος.

ἔχει] Sic libri omnes et Suidas in χρέος (ἔχῃ in διακεκαυμένον et πλέκος). quod in ἔχεις cum Scaligero mutaverant Kusterus et Brunckius.

458. μάλλὰ] Scribebatur μὴ, ἀλλά.

459. κοτυλίσκιον Athenæus 11. p. 479 b. et ex Athenæo Eustathius p. 1282, 59. Libri κυλίσκιον. κυλίκιον Suidas in ἀποκεκρουσμένον et κύλιξ et grammaticus Bekkeri p. 429, 9. Scholiasta, κυλίσκιον δὲ ποτήριον. γράφεται δὲ κυλίκειον.

ἀποκεκρουσμένον libri et Suidas et cum Athenæi epitome Eustathius. Recte ἀποκεκρουμένον Athenæi codices A.B. et grammaticus Bekkeri. ἀποκεκομμένον deteriores Athenæi codices.

460. φθείρου R. Legebatur φέρου. "Hoc sensu usurpatur " φθείρου in Plut. 598. 610. Athenæus p. 261. F. Καὶ Σαννυ- " ρίων 'Ιοῖ· Φθείρεσθ', ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες. Vulgo, καὶ Σαν- " νυρίων· Ποῖ φθείρεσθ'. Sannyrionis Io a Suida memoratur." ELM.

ἴσθ'] ἴσθι δ' R: unde Elmsleius ἴθι δ' librarium dare voluisse conjecit. Eurip. Hel. 459. ὀχληρὸς ἴσθ' ὤν· καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.

463. σφογγίῳ A.B.C.Γ.Δ, Ald. σπογγίῳ R, Kusterus cum Suida in βεβυσμένα. σπογγιᾷ Suidas in σπογγιά. "De hoc " Atticismo consulendus Piersonus ad Mœrin p. 360. Apud " nostrum vulgo legitur σπόγγον Vesp. 600. σπογγιὰν Ran. " 482. 487. σπογγιεῖ Thesm. 247. σπόγγους Anagyro apud " Suidam in παραλοῦμαι." ELM.

464. ἀφαιρήσει] ἀφαιρήσεις A. ἀφαιρεῖσθαι cum accusativo personæ legitur v. 654. Vesp. 1380. Thesm. 935. Ran. 526. 586. 600. et alibi. ELM.

465. Idem versus Avium 948. nisi quod ibi est τουτονί.

459. ἐς] εἰς R.Γ.Δ. et Suidas in φυλλεῖα, ubi codex Oxoniensis μοι om.

472. με] γε R. Scholiasta, οὐ δοκῶν μὲν κοιράνους: τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

κοιράνους] τυράννους R.

475. Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον Elmsleius. Legebatur Εὐριπίδιον γλυκύτατον. ὦ Εὐριπίδιον γλυκύτατον Suidas in φιλτάτιον.

καὶ φίλτατον Elmsleius. Legebatur ὦ φιλτάτιον consentiente Suida, cujus tamen in codice Oxoniensi ὦ omissum est. καὶ φιλτάτιον R. Elmsleius "ὦ Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλτάτιον " Suidas. Noster Eq. 726. Ἔξελθε δῆτ'. ὦ δημίδιον, ὦ φίλτατον. " Eccl. 1129. Ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε καὶ τρὶς ὄλβιε. Vesp. 1512.

"Ὦ Κάρκιν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας. Pac. 1198. Ὦ φίλτατ', ὦ
" Τρύγαι', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθά. Thesm. 209. Ὦ τρὶς κακοδαίμων, ὡς
" ἀπόλωλ'. Εὐριπίδη, | ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστὰ μὴ σαυτὸν προδῷς.
" Cæterum locus Eq. 725. unde unum versum attuli, ita fere
" ope cod. Ravennatis restituendus est: Ὦ δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε.
" νὴ Δί' ὦ πάτερ | ἔξελθε δῆτ'. ὦ δημίδιον, ὦ φίλτατον, | ἔξελθ',
" ἵν' εἰδῇς οἷα περιυβρίζομαι. | τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ'; οὐκ
" ἀπὸ τῆς θύρας;"

478. Hesychius: Σκάνδιξ· λάχανον ἄγριον, παρ' ὃ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην λέγουσιν, ἐπειδὴ λαχανοπωλητρίας υἱὸν αὐτὸν εἶναι φασί. ELM.

Æschylus Choeph. 748. Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. ELM.

479. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

πηκτὰ] πακτὰ Scaliger. Ipsa tragici verba, λῦε πακτὰ δωμάτων, ex Polluce 10, 27. allegavit Valckenarius. Ita sane locuti sunt tragici, sed hanc ἀκρίβειαν in tragicorum imitatione non semper servant comici. πηκτὰ, ut vulgo, habent Rav. et Suidas in Κλεῖε, qua forma utitur Euripides Phœn. 492. (ubi scripturam non mutavit Porsonus) Cycl. 189. ELM.

483. γραμμὴ] Hesychius, γραμμή: ἡ ἐπὶ τοῦ δρόμου, ἧς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς. ELM. Eurip. Electr. 956. πρὶν ἂν πέλας | γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου.

485. ὦ τάλαινα καρδία] Sic Eurip. Iphig. T. 344. et similiter Med. 1243. ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος. BERG.

488. ἄγαμαι καρδίας] ἄγαμαι λήματος ex Euripidis Rheso 245. comparavit Toupius Emend. vol. 1. p. 13.

490. ἀλλ' addidit Hermannus de metris p. 245.

490. 494. νυν] Libri νῦν.

491. σιδηροῦς τ' ἀνὴρ] Themistius or. 9. p. 121 b. οὐδὲ μορμολύττεταί σε ἀνὴρ σιδηροῦς φανταζόμενος, ubi sensu magis proprio de viro armato dictum est. Eurip. Med. 1279. a Berglero comparatus, τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδαρος, et σιδηρόφρων ap. Æsch. Prom. 242.

494. 495. alteri hemichorio tribuebantur, præcedentia 490—493. priori.

494. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

495. λέγε R. λέγειν vulgo, cum Suida in αἱρῇ.

496. οἱ] ὦ R. Euripidis ex Telepho versus comparavit

scholiasta, *μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι, | εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.* Priori Euripidis versu utitur Alexis apud Athen. 15. p. 691 F. ab Elmsleio indicatus.

499. *τρυγῳδίαν*] *τραγῳδίαν* A.

ποιῶν] *ποῶν* R.Γ.

500. *καὶ τρυγῳδία*] *καὶ τραγῳδίᾳ* A. *χἠ τρυγῳδία* Brunckius. Recte abest articulus. Vide Eq. 516. Av. 1444. Alexis apud Athen. p. 164. D. *Μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος· ἐπὶ τραγῳδίαν | ὥρμηκε νῦν.* Adde nostrum apud Athen. p. 117. C. Metrum pæonicum est. *Ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τρυγῳδοποιομουσική, | ἡνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον | λαμπρὸν ἐκόμιζεν, ἀπόνως παραβεβλημένον, | ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρία, ἐκιχλίζετο.* Cæterum monuit Porsonus ad Hecub. 788. sæpius *ἱππικὴν* et *μουσικὴν* sine articulo usurpari. Hoc de omnibus artibus verum est. ELM.

502. *νῦν γε* R.Γ. Vulgo *καὶ νῦν.*

503. Xenoph. de Rep. Athen. 2, 18. *Κωμῳδεῖν δ' αὖ καὶ κακῶς λέγειν τὸν μὲν δῆμον οὐκ ἐῶσινα, ἵν μὴ αὐτοὶ ἀκούωσι κακῶς· ἰδίᾳ δὲ κελεύουσιν, εἴ τίς τινα βούλεται· εὖ εἰδότες ὅτι οὐχὶ τοῦ δήμου ἐστὶν, οὐδὲ τοῦ πλήθους ὁ κωμῳδούμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀλλ' ἢ πλούσιος, ἢ γενναῖος, ἢ δυνάμενος.* Divites fuerunt Callias et Nicias, potentes Pericles, Cleon et Hyperbolus, *γενναῖοι* Euripides et Socrates, cum toto philosophorum grege, inter quos et poetas comicos flagrabat usque *ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος πόλεμος.* ELM.

504. Hesychius: *Ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών· ἔστιν ἐν τῷ ἄστει Λήναιον, περίβολον ἔχων μέγαν, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι.* Similiter Etymol. M. p. 361, 39. Suidas in *ἐπὶ Ληναίῳ*, Photius in *Λήναιον*, lexicon rhetor. Bekkeri p. 278, 8. V. Boeckh. in commentatione de Dionysiis p. 69. cujus verba Anglice reddit Thirlwallus in *The Philological Museum* vol. 2. p. 283. Imitatur hunc versum Aristides vol. 2. p. 417, 16. *πάντως δὲ οὔτε πανήγυρις τὸ νῦν εἶναι οὔτε παρουσία τοσαύτη ξένων, ἐν οἷς ἐξελεγχόμενοι δυσχερῶς οἴσεσθε—λέγω γὰρ οὖν ὡς πρὸς παρόντας τοὺς ἄνδρας—ἀλλ' ἐν ἐλάττοσιν ἢ ἐπὶ Ληναίῳ τὰ τῆς παρρησίας ἔσται.*

507. *περιεπτισμένοι*] Hesychius, *περιεπτισμένη: περιεξεσμένη, περικεκαθαρμένη.* Pollux 7, 24. *ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸ πτίσαι. καὶ*

ἡ πτισάνη τούτοις προσήκει· καὶ τὸ Ἀριστοφάνους δὲ ἐν Ἀχαρνεῦσι περιεπτισμένοι ἀπὸ τούτου ἂν εἴη εἰρημένον. ELM.

508. ἀστῶν] κριθῶν Suidæ codex Oxoniensis in μέτοικοι.

509. ἐγὼ δὲ μισῶ] Eurip. Orest. 517. ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους. ELM.

μὲν] μὲν τοὺς R.

510. καὐτοῖς R.Γ. Legebatur καὐτὸς. αὐτοῖς Suidas in Ταίναρον. Nub. 1489. ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν, comparavit Elmsleius.

Ταινάρῳ] Ταινάρου Suidas.

511. σείσας] Thucyd. 1, 128. οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι ἀναστήσαντές ποτε ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Εἱλώτων ἱκέτας, ἀπαγαγόντες διέφθειραν· δι' ὃ δὴ καὶ σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμὸν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. Nimirum tanta vi concussa est tellus, ὥστε οἰκίαν μηδεμίαν τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀντίσχειν, auctore Pausania 7, 25. Hunc terræ motum, cujus meminit noster Lys. 1142. Olympiadis 77. anno quarto evenisse narrat Diodorus Siculus 11, 63. Verum eo ipso tempore quo acta est hæc fabula, magno metu tenebantur Lacedæmonii ne simili clade iterum opprimerentur: proxima enim æstate et superiori hieme frequentes terræ motus per universam fere Græciam exstitisse scimus ex Thucydide 3, 87. 89. Eos in animo habuit poeta. ELM.

512. κεκομμένα] διακεκομμένα R.

513. οἱ παρόντες ἐν λόγῳ] Av. 30. ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ. KUST.

515. οὐχὶ] κοὐχὶ R.

516. τοῦθ'] τοῦτο A.

ὅτι C.R. ὅτ' Ald.

517. παρακεκομμένα] Hesychius, παρακεκομμένα: ἄνανδρον. Vide Ran. 718. ELM.

518. παράξενα] Vix dici potest quam sæpe hominibus in civitate potentibus, vel alioqui sibi infestis, ξενίαν exprobrarint comici. Hac suspicione notatur Cephisodemus inferius v. 704. Execestides Av. 11. 764. 1527. Acestor 31. Spintharus 762. Lycurgus 1296. Archedemus Ran. 418. Cleopho 681. 1533. Diitrephes a Platone comico apud Schol. ad Av. 798. Cleophontem ab Euripide tangi in Or. 902. censet Græcus ejus interpres, ubi in concione Argivorum inducitur orator Ἀργεῖος,

οὐκ Ἀργεῖος. ELM. Imitatur hunc locum Themistius or. 21. p. 255 d.

519. Hæc male acceperunt interpretes. Lanificium lucelli causa exercebant Megarenses. Eos in animo habuit noster Pac. 999. Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν | ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκορόδων, | σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν, | δούλοισι χλανισκιδίων σμικρῶν. ELM.

520. σίκυον] V. schol. ad Pac. 1001.

ἴδοιεν A.R.Γ. et Suidas in σίκυον. εἶδεν Ald. et, superscripto εἴδειεν, B.

521. χόνδρους ἅλας] χόνδρους ἁλὸς vulgo: ubi ex Atticorum consuetudine saltem rescribi debebat ἁλῶν. Hesychius: Χόνδροι ἁλῶν· παχεῖς ἅλες. Suidas Χόνδρος· τοῦ στομάχου τὸ ἔντερον· καὶ χόνδροι ἁλῶν· θρόμβοι, παχὺς ἅλς. Sed vera scriptura debetur choliambo Phœnicis Colophonii apud Athen. p. 359 F. Δότ', ὠ'γαθοί, τι τῶν ἕκαστος ἐν χερσὶν | ἔχει, κορώνῃ· χᾶλα λήψεται χόνδρον. Nimirum χόνδρος pro adjectivo usurpatur. Nec dubitari potest quin scripturam quam reposui habuerit schol. Is enim ait: Ἢ χόνδρους ἁλός· οὕτως οἱ Ἀττικοί. Atqui in vulgata scriptura nihil Atticorum proprium est. Comparativum χονδρότερος in Hederici lexico manuali indicat Schweighæuserus ad Athenæum. Cæterum χόνδροις ἁλσὶν opponuntur λεπτοὶ ἅλες. Noster apud schol. ad Vesp. 1313. Pollucem 6, 65. et Athen. p. 367. B. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα; | εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λεπτοὺς ἁλάς; ELM. Recepi emendationem Elmsleii ἅλας, quam confirmavit R, in quo est χονδρὰς ἅλας. Diversas de hac re fuisse grammaticorum sententias colligimus ex Chœrobosci verbis in Bekkeri Anecdotis p. 1316. περὶ δὲ τοῦ χόνδρος ἅλς, εἴτε ὁμοιοπτώτως δεῖ συντάττειν εἴτε ἀνομοιοπτώτως, ἐν τῷ ὀνοματικῷ Ἡρωδιανοῦ, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα. ἁλὶς χόνδρους legitur apud Hippocratem p. 879 C.

524. Hunc versum et tres sequentes affert Plutarchus in Pericle (c. 30.) p. 168 E. Μεγαρεῖς δὲ τὸν Ἀνθεμοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, χρώμενοι τοῖς περιβοήτοις καὶ δημώδεσι τούτοις ἐκ τῶν Ἀχαρνέων στιχιδίοις, Πορνὴν κ. τ. λ. KUST.

Σιμαίθαν] Hesychius: Σιμαίθα: ἑταίρας Μεγαρικῆς ὄνομα. De scortis Megarensibus proverbium erat Μεγαρικαὶ σφίγγες, ab Hesychio et Suida memoratum. Quod tradit schol. hujus furti

auctorem fuisse Alcibiadem, temere dictum videtur, nec bene cum temporis rationibus conciliari potest. ELM. Simile est Σύμαιθος fluvii Siculi nomen, quod syllaba prima correpta dicitur a poetis Latinis, ab librariis interdum Σίμαιθος scribitur.

525. μεθυσοκότταβοι] μεθυσσοκότταβοι R. Formas vitiosas μέθυσσος γόγγυσσος Διόνυσσος agnoscit, quod mireris, Arcadius p. 78, 2. Διόνυσσος R. in Nub. 91.

526. κᾆθ'] εἶθ' Athenæus 13. p. 570 a. ubi apographum Florentinum κᾆθ'.

Μεγαρῆς] Μεγαρεῖς libri et Plutarchus l. c., Suidas in πεφυσιγγωμένοι. Μεγαρῆς Athenæi codex Venetus.

πεφυσιγγωμένοι] Hesychius: Πεφυσιγγωμένοι: ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σκορόδοις φυσίγγων· ὅπερ ἐστὶν, ἐντεριωνῶν. Recte Erotianus: Σκορόδου φύσιγγα· τὸ ἔξωθεν λέμμα. Consulendus Piersonus ad Mœrin p. 397. ELM.

527. Ἀσπασίας πόρνα δύο] Ἀσπασίας πόρνας δύο R. Ἀσπασίας πόρνας δύω Athenæus. Ἀσπασίας, quod agnoscit Suidas in Πεφυσιγγωμένοι, pro accusativo plurali accipit schol. et ex eo Suidas in Ἀσπασίαι δύο ἑταῖραι. Ἀσπασίᾳ πόρνα δύο Plutarchus. Omnino retinendus est genitivus Ἀσπασίας, qui non a πόρνα pendet, sed ab ἀντεξέκλεψαν. Noster Eq. 1149. Ἄττ' ἂν κεκλόφωσί μου. Vesp. 1369. Τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα. Ita sæpissime. Verba Athenæi sunt: Καὶ Ἀσπασία δὲ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, καὶ ἐπλήθυνεν ἀπὸ τῶν ταύτης ἑταιρίδων ἡ Ἑλλὰς, ὡς καὶ ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης παρασημαίνεται. ELM. Conf. Plutarch. Moral. p. 855 f.

528. κἀντεῦθεν] κἀκεῖθεν Athenæus.

530. οὑλύμπιος] ὀλύμπιος A. sine articulo, quem agnoscit Diodorus 12, 40. Huc respicit Plutarchus Pericle p. 156 B. ELM.

531, 532. Aristides vol. 2. p. 137, 6. Ad hunc locum respexerunt Plutarchus in vita Periclis c. 8. p. 156 b. Lucianus vol. 3. p. 506. Julianus epistol. p. 374 a. Cicero in Oratore ad Brutum c. 29. Quintilianus Instit. orator. 2, 16, 19. vol. 1. p. 373. ed. Spalding.

531. ἤστραπτεν] ἤστραπτ' Plinius Epistol. I. 20. Quod restituendum. In Equit. 48. libri omnes, ἤκαλλ' ἐθώπευ' ἐκολάκευ' ἐξηπάτα. ubi lemma scholii ἤκαλλεν.

ξυνεκύκα] *συνεκύκα* Aristides. *συνεκύκα τὰ πράγματα* Georgius Cedrenus vol. 1. p. 336 b.

532. *σκόλια*] Scribebatur *σκολιά*.

533. *μήτε γῇ* Bentleius. Libri omnes *μήτ' ἐν γῇ*. Conf. ad Equit. v. 610. Imitatur Timocreontis Rhodii scholion, quod attulit scholiasta.

535. *Μεγαρῆς*] *μεγαρεῖς* A.C, a prima manu B, Suidas in *βάδην*.

538. Ad hæc verba consulendus omnino Thucydides 1, 139. ELM.

ἠθέλομεν] *ἠθέλομεν δ'* R.

540. Scholiasta, *ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν: καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. ἐρεῖ τις ὅτι οὐκ ἐχρῆν πόλεμον κινῆσαι τοὺς Λακεδαιμονίους. τί οὖν ἐχρῆν αὐτοὺς ποιεῖν εἴπατε. τί ἐχρῆν* R.Γ. *τί 'χρῆν* Δ. Scribebatur *τί χρῆν*.

541. *εἰ*] *εἰ καὶ* R.

542. *κυνίδιον Σερίφιον.*] Seriphus erat insula vilissima sub Atheniensium imperio. Dicit autem: si quis Lacedæmonius vel Seriphios re aliqua levissima privasset, annon Seriphiis opem tulissetis contra Lacedæmonios? Ergo et Lacedæmonios putandum est merito Megarensibus opem ferentes bellum movisse. BERG.

543. Senarius Euripideus esse videtur ex verbis scholiastæ. ELM.

545. *τριακοσίας ναῦς*] Nimirum Athenienses florentibus rebus trecentas naves sive triremes instructas habere solebant. Æschines *περὶ παραπρεσβείας* p. 51, 32. *τριήρεις δ' ἐκτησάμεθα πλωΐμους καὶ ἐντελεῖς οὐκ ἐλάττους ἢ τριακοσίας.* Idem navium numerus traditur a Thucydide, Demosthene, Aristide, et aliis, quorum loca collegit Meursius de Fortuna Athen. c. 7. KUST. V. Boeckh. de œcon. civili Athen. vol. 1. p. 279.

548. *στοιᾶς*] *στοᾶς* vulgo, sed alteram formam ter habet noster Eccl. 676. 684. 686. ΤΟΝ ΑΠΟ ΤΕΣ ΣΤΟΑΣ (*τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς*) habet tabula lapidea Olympiadis 92. anno quarto incisa, quam evulgavit Chandlerus in Sylloge Græcarum inscriptionum. Ea hodie in Museo Britannico adservatur. Cæterum recte censet schol. hic intelligi *τὴν ἀλφιτόπωλιν στοάν*, quam memorat noster etiam in Eccl. 686. ELM. Quem secutus sum.

552. Hesychius a Brunckio emendatus: Κωπεῖς· τὰ εἰς κώπας εὔθετα ξύλα. Glossa fortasse pertinet ad Lys. 422. ubi Brunckius, quod mirere, *remiges* in interpretatione Latina reliquit. Plura dabit Valckenarius ad Herodot. 5, 23. ELM. Theophrast. vol. 1. p. 176. ed. Schneid. οἱ τοὺς κωπέας ξύοντες. Comparandus cum hac descriptione Homerus Il. B, 149—154. ubi scholiasta, μεγαλοφυῶς ηὔξησε τὴν ταραχὴν, ἣν κατελεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν.

553. θαλαμιῶν A, a secunda manu B, et ut videtur R. Vulgo θαλαμίων. "In Pac. 1232. libri plerique θαλαμιᾶς habent, quod "Brunckius, nescio an consulto, mutavit in θαλαμίας. Quo- "cunque modo scribatur, pro adjectivo accipiendum videtur. "Hesychius a Kustero emendatus: Θαλάμιαι (Θαλάμια vulgo) "κῶπαι· αἱ κατωτάτω· καὶ οἱ ταύτην ἔχοντες τὴν χώραν, θαλάμιοι "λέγονται." ELM. Herodot. 5, 33. διὰ θαλαμίης. Sed substantivum potius esse videtur ἡ θαλαμιά.

554. νιγλάρων] γεράνων A. νιγλαμίων C. Hesychius: Νίγλαροι· τερετίσματα, περίεργα κρούματα. Vide Pollucem 4, 82. et Hesychii interpretes. Pherecrates apud Plutarchum de Musica p. 1142 A. a Kustero indicatus: Εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς γὰρ εἰσηνέγκατο | ἐξαρμονίους, ὑπερβολαίους τ' ἀνοσίους, | καὶ νιγλάρους, ὥσπερ τε τὰς ῥαφάνους ὅλην | καμπῶν με κατεμέστωσε.

555. Scholiasta, τὸν δὲ Τήλεφον: καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

556. ἡμῖν Γ. Vulgo ὑμῖν.

557—559. choro tribuit R.

562. αὔτ'] ταῦτ' R.

563. ἀλλ' οὐδὲ χαίρων] ἀλλ' οὔτι χαίρων non male Bentleius. Ita noster Vesp. 185. οὔτις σύ; ποδαπός; Ἰθακὸς Ἀποδρασιππίδου. | οὔτις; μὰ τὸν Δί', οὔτι χαιρήσων γε σύ. Ran. 843. ἀλλ' οὔτι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς. παῦ', Αἰσχύλε. Soph. Œd. Tyr. 363. ἀλλ' οὔτι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς. Sed interdum usurpatur ἀλλ' οὐδὲ pro ἀλλ' οὐ, ut in hujus fabulæ v. 784. ELM.

564. θενεῖς A.R. Vulgo θένεις.

566. ὦ Hermannus de metris p. 255. Legebatur ἰώ. Quod librarii posuerunt propter præcedens ἰώ. Similiter peccatum in codicibus quibusdam Euripidis Medeæ v. 1274. ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.

567. Hesychius: Γοργολόφας· ἀπὸ τοῦ λόφου τῆς περικεφα-

λαίας, καὶ τῆς ἀσπίδος· Γοργόνα γὰρ (ἣν vulgo) ἐπ' αὐτῆς εἶχεν ὁ Λάμαχος· ἵνα τὸν Λάμαχον εἴπῃ. De vocibus hujus formæ consulendus Valckenarius ad Phœniss. 120. Ex nostri Nub. 571. et Eurip. Hipp. 1399. restituendum ἱππονώμας Sophocli Aj. 232. ubi vulgo legitur ἱππονόμους contra metrum. ELM. Γοργολόφα Minerva dicitur in Eq. 1181.

569. εἴτε τις ἔστι A.C.R.Γ. εἴτ' ἔστι τις Ald.

ταξίαρχός τις ἢ] Legebatur ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἤ. Correxit Elmsleius, cujus hæc est annotatio "Manifesto vitiosum est "στρατηγὸς inter ταξίαρχος et τειχομάχος positum. Post mag-"num illum Lamachum, proximo loco nominandus erat is qui "dignitate proxime accederet. Ut Latinis nominibus utar, "quis unquam ita locutus est: *Dictator, aut prætor, aut con-"sul, aut privatus senator?* Præterea dicendum erat ἄλλος "στρατηγὸς, cum ex v. 593. satis constet ipsum Lamachum de "στρατηγῶν numero fuisse. Itaque verba ἢ στρατηγὸς delevi, "et alterum τις post ταξίαρχος induxi, unde justus efficitur "versus dochmius, quales sunt reliqui omnes qui hic Choro "tribuuntur. Causa corruptæ scripturæ fuit τις repetitum, "quod librariis displicuisse videtur. Cum hæc παρατραγῳδῶν "dicat noster, aptissima sunt exempla duo quæ ex tragicorum "scriptis adduxit Porsonus ad Hecub. 1169. (Barnesio 1178.) "quem locum ita repræsentat: Εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν "κακῶς, | ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Prius est ex "Orest. 1218. Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξύμ-"μαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ." Addiderat his Elmsleius alterum Porsoni exemplum ex Sophoclis Trach. 944. falsa deceptus lectione, quam emendavi annotatione ad locum ipsum. E versu Aristophanis στρατηγός ejiciendum esse metrum arguit: nam reliqua Elmsleii argumenta minus firma sunt. Additum autem illud ad ταξίαρχος ab librario est sive explicandi sive amplificandi caussa, quia hæc non raro conjunguntur. Sic ταξίαρχον ἢ στρατηγὸν Aristoph. Thesm. 833. στρατηγῶν καὶ ταξιάρχων Lysias p. 133, 36. 134, 35. Themistius or. 7. p. 86 a. οὐ μόνον λοχαγοὶ καὶ στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι. 8. p. 111 a. ταξιάρχους τοὺς αὐτοὺς καὶ στρατηγοὺς καὶ λοχαγούς. 10. p. 134 b. οὐ στρατηγὸς, οὐ ταξίαρχος, οὐχ ὁπλίτης. p. 138 b. ταξίαρχοι καὶ στρατηγοί.

570. τειχομάχας Dobræus. Legebatur τειχομάχος.

571. ἔχομαι A.C.R. et scholiasta. ἴσχομαι Ald. Conf. Eq. 388. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος. Nub. 1047. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σ' ἔχω μέσον λαβὼν ἄφυκτον. Ran. 469. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος. Metaphoram a palæstra petitam esse monet scholiasta. ELM.

574. Γοργόν'] Insigne clypei. Iisdem verbis utitur infra v. 1181. nisi quod ibi ἐκ τῆς ἀσπίδος positum.

575. λόφων] φίλων R. Infra 1074. ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους. Choro hunc versum tribuit R.

576. οὐ γὰρ] Eodem sensu usurpatur οὐ γὰρ Eq. 1392. Vesp. 836. 1299. Soph. Ajac. 1320. ELM.

ἄνθρωπος] Libri ἄνθρωπος.

577. κακορροθεῖ] Hesychius interpretatur κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει. Vocabulum tragicis usitatissimum usurpat noster etiam in Thesm. 896. ELM.

578. Verba λέγειν τάδε respicere videntur ad κακορροθεῖ in superiore versu. ELM. Brunckius hunc versum ejecerat.

580. οὐκ οἶδά πω] Vesp. 1354. νῦν δ' οὐ κρατῶ πω (vulgo 'γὼ) τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων. ELM.

581. ἰλιγγιῶ] ἠλιγγιῶ R. Scribendum εἰλιγγιῶ cum Suida in h. v., quod infra v. 1218. præbet R. Quæ antiqua est scribendi ratio. Vid. L. Dindorfium ad Thesaurum Stephani vol. 3. p. 243.

582. ἀπένεγκέ μου] Sic etiam Suidas in μορμώ. Malim ἀλλ' ἀντιβολῶ, προσένεγκέ μοι τὴν μορμόνα, vel eundem sensum diversis verbis. Vulgata scriptura prorsus absurda est. ELM. Poterat facilius ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἐπένεγκέ μοι τὴν μορμόνα. Sed nihil mutandum. Fraudem Elmsleio fecerunt proxima verba παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί: quæ minime repugnant antecedentibus. Dixerat Dicæopolis terribilem Lamachi armati speciem vertiginem sibi afferre. Itaque obsecrat ut Gorgonem, quæ in clypeo est depicta, ab se auferat. Quo facto clypeum supinum sibi apponi jubet: ita enim nec Gorgonem conspicit et clypeus pelvis instar est, in quam vomere liceat.

584. πτερόν] Cratinus apud Pollucem 10, 76. μῶν βδελυγμία σ' ἔχει; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω. Plutarchus de rep. gerenda p. 801. B. Πλάτων ὁ κωμικὸς τὸν δῆμον αὐτὸν λέγοντα ποιεῖ·

λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου·
μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύρριον·

καὶ πάλιν αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν, ὅπως ἐμέσῃ, λέγοντα· προσίστεταί μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλῃ· καί· βόσκει δυσώδη Κέφαλον, αἰσχίστην νόσον. Pro *κεφαλὴν* reposui *Κέφαλον,* oratorem nobilissimum, de quo consulendus Taylorus ad Lysiæ vitam p. 103. ELM.

588. 589. Ita hæc Elmsleius interpunxit et personis distribuit. Libri *Δι. πτίλον γάρ ἐστιν εἰπέ μοι τίνος ποτέ; Λα. ὄρνιθος ἔστιν. Δι. ἆρα κομπολακύθου;*

589. *κομπολακύθου*] Fictum avis nomen a *κόμπος* et *λακεῖν,* *διὰ τὸ κομπαστὴν εἶναι τὸν Λάμαχον.* Vid. Etym. M. p. 526, 41. Infra 1182. *πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου.* Verbum *κομπολακεῖν* est Ran. 961.

590. *τεθνήξεις* Elmsleius. *τεθνήξει* Δ. *τεθνήξει* vel *τεθνήξῃ* A.B. *τεθνήσει* C.R, scholiasta, Suidas in *τεθνήσῃ. τεθνήσῃ* Γ. " Eadem scripturæ diversitas est in Nub. 1436. Vesp. 654. " Activam formam superius v. 325. et in Æsch. Agam. 1288. " indicavit Dawesius p. 96. Utrobique mediam formam re- " spuit carminis ratio. Hodie apud Platonem in Gorgia p. " 320. D. legitur *τεθνήξεται,* ubi *τεθνήξει* diserte agnoscunt " scholiastes a Ruhnkenio editus, et Thomas Magister in *Τεθνή-* " *ξεται.* Equidem crediderim veteres Atticos dixisse *τεθνήξω,* " recentiores *τεθνήξομαι*: *τεθνήξω* enim nimis Attice dictum " videtur Luciano Solœcista p. 570. qui alteram formam So- " cratis grammatici auctoritate confirmat. Eandem mutatio- " nem subiit futurum *ζήσω,* quod habet noster Plut. 263. et in " fabula deperdita apud Clementem Alex. p. 751, 9. Plato de " Rep. 5. p. 660. D. et 9. p. 741. C. Recentiores *ζήσομαι* " magno consensu. *Ἑστήξω* habent Eur. Iph. Aul. 675. noster " Lys. 634. Thucyd. 3, 37. 102. Xenoph. Anab. 2, 4, 5. Plato " Conviv. p. 1205. E. de Rep. 9. p. 738. E. Demosth. adv. " Lept. p. 468. *Ἑστήξεται* recte legitur in senario Hegesippi, " infimæ ætatis comici, apud Athen. p. 290. D. male apud " Xenoph. Pæd. 6, 2, 17. Venat. 10. 9. His consideratis, ac- " cedo Dawesio activam formam *τεθνήξω* apud nostrum ubique " restituenti." ELM.

591. *οὐ γὰρ κατ'*] *οὐ κατ'* Ald. unde Scaliger *οὔ σου κατ'.*

595. *σπουδαρχίδης*] Phrynichus Bekkeri p. 63, 18.

598. *κόκκυγες*] Nescio an huc respexerit Hesychius: *Κόκκυ-*

γες: ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων. ELM. Hesychio fortasse restituendum κόκκυγες γ'.

γε Reiskius et Brunckii editio. Priores editiones τε. Particulam om. R.

601. νεανίας] Fere post decennium, ineunte bello secundo Peloponnesio, ἡλικίᾳ προήκων dicitur Lamachus a Plutarcho Alcibiade p. 200. B. Ita fere Sallustius Catil. 49. *Catulus ex petitione pontificatus odio incensus, quod extrema ætate, maxumis honoribus usus, ab adolescentulo Cæsare victus discesserat.* Cæsarem eo tempore annos sex et triginta natum esse monent interpretes. ELM.

οἷος σὺ] Legebatur οἵους σύ: qui solemnis est librariorum error. Demosthenes contra Androtion. p. 613, 9. μισεῖν τοὺς οἷός περ οὗτος. Libri tres τοὺς οἵους περ οὗτος. Ibid. p. 617, 24. et contra Timocrat. p. 758, 6. οὐδ' οἷός περ σὺ χρώμενοι συμβούλοις ἐπολιτεύοντο. Libri plerique omnes οἵοις περ σύ. Idem contra Dionysodor. p. 1297, 19. τοιαύτας προφάσεις πορι‍ζομένους οἵαις περ Διονυσόδωρος οὑτοσὶ χρῆται. Aliquot codices οἵας. Æschines περὶ παραπρεσβείας p. 48, 20. HSt. τρισμυρίους κιναίδους οἵους περ σύ. Bekkerus ex uno codice οἷος.

603. Tam obscura est horum hominum memoria, ut quæ de illis tradiderit scholiastes, ex ejus ingenio profecta videantur. Quippe nihil facilius erat quam dicere: Οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διεβάλλετο· οὗτος ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐκωμῳδεῖτο. Nec minus ignoti sunt Dexitheus v. 14. Amphitheus 46. Lacratides 220. Marpsias 701. Ctesias 839. Prepis 843. Nicarchus 908. Ctesipho 1002. Nostro concinit Eupolis apud schol. ineditum ad Aristid. 3. p. 374. cujus testimonium debemus Valckenario Diatrib. p. 252. Καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους | ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, | ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Vulgo, καὶ μηκέτ' ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. ELM.

605. Γερητοθεοδώρους] Hesychius, Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ (codex οἰκονομικοὶ) τοὺς εὐρυπρώκτους (codex πρώτους), ἀπὸ Θεοδώρου τινὸς οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ (codex τῆς—ὥρας) χρησαμένου. Conf. eundem in Ἀριστόδημος.

606. τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ καὶ Γέλᾳ] Lachetem tangit poeta, quem post triennium in Vespis sub canis persona in scenam produxit. Vide Thucyd. 3, 86. 88. 90. 99. 103. 115. ELM.

καὶ Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ] Athenæus 7. p. 314 f. ὡς ὁ ἐκ Γέλας,

μᾶλλον δὲ Καταγέλας, οὗτος ποιητής. ubi Aristophanis imitationem indicarunt Coraës et Porsonus. Aristophanes apud Plutarch. compar. Aristoph. et Menandri p. 853 c. ὑπὸ (leg. ὑπὸ τοῦ) γέλωτος εἰς τὸ γελᾶν ἀφίξομαι. Recte Xylander correxisse videtur ἐς Γέλαν. Plautus Sticho 4, 2, 50. *Nunc ego nolo e gelasimo mihi te catagelasimum.*

608. ἀεὶ R. et Suidas in ἀμηγέπῃ. Legebatur ἤδη. Voculam omisit Γ. Tum μισθοφοροῦντας R.

ἁμηγέπῃ] ἀμηγέπῃ A. ἁμηγέπου R. cum spiritu aspero, quem adscivi. ἀμηγέποῦ B.Γ. ἀμηγέπου Ald. ἀμηγέποι Suidas. "Quin-" que adverbia hujus formæ ita scribenda sunt apud Suidam, " ἁμωσγέπως, ἁμοθενγέποθεν, ἁμοθιγέπου, ἁμῃγέπῃ, ἁμοσεγέποι." ELM.

609. Μαριλάδῃ] Nomen carbonario aptum ἀπὸ τῆς μαρίλης, ut mox Πρινίδης. BERG.

610. ὢν ἐνὶ Invernizius affert ex R, qui non ἐνὶ, sed ενη sine accentu præbet idque a manu recentiori. ὢν ἐν ᾗ A. ὢν ἔν; ᾗ B. ὢν ἐν, ᾗ C, Ald. ὢν ἐν. ᾗ Γ.Δ. Interpunctionem correxit Elmsleius, qui ἐνὶ recte eo sensu accipere videtur quo Aristophanes alibi ἦν et ἠνὶ dixit. Scholiasta, οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἔνη, ἵνα λέγῃ ἐκ πολλοῦ. Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἔνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύω, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ ἐν ᾗ δύω. Similiter Suidas in ἐνή. πολιὸς ὢν ἔνῃ, *qui perendie*, sive *jamjam*, *canus eris*, Hermannus ad Vigerum p. 840. et Dobræus.

612. κ' Εὐφορίδης Brunckii editio: priores καὶ Εὐφορίδης consentiente R. et, ut opinor, Γ.Δ. ᾖ Εὐφορίδης Elmsleius, cum hac annotatione "Euripides Electra 1097. ὅστις δὲ πλοῦτον ᾖ " εὐγένειαν εἰσιδών. Crasin ᾗ εἰς habet noster Eq. 1312. (ex " emendatione Dawesii p. 249.) Lys. 2. bis, Ran. 186. 187. " bis. ᾗ εἰδότος Eurip. Iph. Taur. 1048. ᾗ ἀπὸ Soph. Trach. " 239. Eurip. Hippol. 803. ᾗ ἄπαγε Iph. Aul. 817. ᾗ ἀληθὲς " Menander apud Stobæum XII. ᾗ ἁμάρτημα Philemo apud " Athen. p. 516. F. ᾗ ἑξακοσίους noster Av. 1251. ᾗ ἐνιαυτῷ " Ran. 18. ᾗ ἑτέρᾳ 64. Adde Damoxenum apud Athen. p. " 15. B. Ἐτῶν ἴσως ἑκκαίδεκ' ᾗ ἑπτακαίδεκα. Passim usurpatur " ᾗ οὔ. Quod ad hujus loci scripturam attinet, eadem diversitas " conspicitur apud Soph. Phil. 491. ubi monuit me Porsonus " legendum esse, Τραχινίαν τε δειράδ', ᾗ τὸν εὔροον."

613. οἶδεν] εἶδεν Δ.

614. Quis fuerit ὁ Κοισύρας mihi quidem nondum compertum est. Megacles Cœsyræ filius, quem hic tangi arbitrantur schol. et Brunckius, pater fuit Clisthenis, qui rempublicam constituit post ejectos Pisistratidas. Hujus Megaclis ex filio Hippocrate nepos fuit alter Megacles, Periclis avunculus, avusque Alcibiadis maternus. Sed ὁ Κοισύρας, quem hic irridet noster, manifesto juvenis erat. Neminem Alcmæonidarum his temporibus clarum invenio, præter Euryptolemum Pisianactis filium, quem Alcibiadis ἀνεψιὸν diserte vocat Xenoph. Hist. Gr. 1, 4, 19. Ipsum Alcibiadem intelligi suadent maternum genus a Cœsyra ductum, et auctoritas in republica jam inde a prima juventute concessa. Verum ei non conveniunt quæ de ære alieno dicuntur. ELM.

615. ὑπ'] ὑπὲρ vulgo. Bentleii emendationem confirmat schol. Ὑπό τε ἐράνων καὶ ὀφλημάτων. De honesta Lamachi paupertate consulendus Plutarchus Alcibiade p. 202. C. Nicia p. 533. A. Πολιτικοῖς παραγγέλμασι p. 822. E. Ælianus Var. Hist. 2, 43. ELM.

616. ἐγχέοντες Athenæus 9. p. 409. F. Noster Ἥρωσι apud Pollucem 7, 167. Μήποτ' ἀπόνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε, μηδὲ λούτριον. Vocem ἀπόνιπτρον apud nostrum indicat Pollux 7, 40. ELM.

618. ὦ δημοκρατία] Av. 1570. ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε; BERG.

621. ταράξω A.C.R. κατάρξω Ald.

622. καρτερόν] κρατερόν R.

623. γε B.Δ. γε καὶ A.C.R.Γ. καὶ Ald.

626. ἀνὴρ] Libri ἀνήρ.

627. τοῖς ἀναπαίστοις R.Γ. et Suidas in ἀποδύντες. Legebatur τοὺς ἀναπαίστους.

630. ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν] A Cleone præcipue: vid. v. 377, 502.

632. ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι legitur etiam in Vesp. 951. Thesm. 186. Eupolis apud Harpocrationem in Ἀπόκρισις: Ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ | ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ * * * κατηγορημένα. Quæ verba, metro Eupolideo scripta, ex parabasi desumpta videntur. ELM.

633. ἄξιος] Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρύγαιος ἁθμονεὺς ἐγώ. Plut. 877. Νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος |

ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός ἐσθ', ὅτι | τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. ELM.

636. ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις Bentleius. Libri οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων.

637. ἰοστεφάνους] Alludit poeta ad Pindari verba, Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι, monente scholiaste, quo respexit etiam in Eq. 1329. Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. ELM.

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε] Phrynichus Bekkeri p. 39, 32.

640. εὕρετο R. et Suidas in ἀφύα. εὗρε τὸ editiones ante Brunckium et Suidas in θωπεύει et λιπαρά.

ἀφύων] ἀφυῶν Elmsleius contra præcepta grammaticorum. Vide Ioannem Alexandr. p. 17, 3. et appendicem ad Etymolog. Gudian. p. 662, 59. ἀφύων τιμὴ ex hoc loco Hesychius.

643. τοιγάρτοι] Hesychius, τοιγάρτοι: καὶ γάρ, τοιγάρτοι (f. τοιγαροῦν). ELM.

645. παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 400. Libri παρεκινδύνευσεν Ἀθηναίοις εἰπεῖν. Porsonus ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις.

647. βασιλεὺς] Persarum.

652. ταῦθ' R. Legebatur τοῦθ'.

653. τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν] Æginæ occupationem inter præcipuas belli caussas memorat Thucydides 1, 139. ELM.

654. ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλωνται] Ex his verbis scholiasta antiquior recte collegit Aristophanem cleruchum fuisse Ægineticum: quod diserte testatur Theogenes ab scholiasta Clarkiano Platonis memoratus p. 331. ed. Bekk. κατεκλήρωσε δὲ (Ἀριστοφάνης) καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. de quo scriptore vide Clinton. Fast. Hellen. vol. 2. p. 369. Accedit quod vitæ Aristophanis scriptor tradit p. XIII. ed. Kust. οἱ δὲ Αἰγινήτην (αὐτόν φασιν εἶναι), στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε, κατά τινας δὲ καὶ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης. Recentioris scholiastæ commentum est, non Aristophanem sed Callistratum histrionem cleruchum dici Ægineticum: de quo errore dixi in procemio annotationum.

655. μή ποτ' ἀφῆθ' Tyrwhittus. μή ποτ' ἀφήσετε R. μήποθ' (sic) ἀφήσητ' Ald. μήποτε δείσηθ' C.

κωμῳδήσει τὰ δίκαια] Hoc eodem sensu dictum crediderim quo εἰπεῖν τὰ δίκαια 645. λέγειν τὰ δίκαια Eq. 510. ELM. Locutionem βοηθεῖν τὰ δίκαια comparavit Schoemannus ad Isæum p. 358.

657. οὐδ'—οὐδ' R. et Suidas in ὑποτείνων. Legebatur οὔθ'—οὔθ'.

658. οὐδὲ πανουργῶν R. Legebatur οὔτε πανουργῶν.

οὐδὲ κατάρδων R. Legebatur οὔτε κατάρδων consentiente Suida in κατάρδων.

659. Euripides apud Suidam in ἀλωτὸν ac παλαμᾶσθαι et Ciceron. ad Atticum 6, 1. 8, 1. ab Elmsleio comparatus πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ (χρῇ) καὶ παλαμάσθω | καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω· | τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον | ξύμμαχον ἔσται, | κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

664. λακαταπύγων A.B.C.Δ. καταπύγων R. λακοκαταπύγων Ald. λακκοκαταπύγων Γ. Photius lexic. p. 203, 5. ab Bentleio indicatus, Λακκατάρατοι: οἱ ἄγαν κατάρατοι· καὶ λακκαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων. Quæ rectius simplici κ scribuntur, λα longo ut in Λάμαχος.

665. φλεγυρὰ A.B.C.R.Γ.Δ, scholiasta, Suidas in φλέγουσα et, cujus glossam ad hunc locum recte retulit Elmsleius, Hesychius in φλεγυρά: ὑβριστικὴ, λαμπρά. φλεγυρὸν Ald. Idem comparavit Cratinum apud Athen. p. 344. F. Λάμπωνα, τὸν οὐ βροτῶν | ψῆφος δύναται φλεγυρὰ | δείπνου φίλων ἀπείργειν· | νῦν δ' αὖθις ἐρυγγάνει· | βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρὸν, | τρίγλῃ δὲ κἂν μάχοιτο.

668. ἀνῆλατ'] ἐνῆλατ' R.

671. ἐπανθρακίδες] Hesychius: Ἀπανθρακίδες· οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. et inferius: Ἐπανθρακίδες. τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Hanc scripturam repræsentant noster Vesp. 1127. Pollux 6, 55. et alii. Verbum ἀπανθρακίζω legitur in Av. 1546. Ran. 506. ELM.

671. Θασίαν] Athenæus 7. p. 329 B. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὁλκάσιν· Ὦ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην. Hesychius: Θασία ἅλμη· εἰς ἣν ὄψα ὀπτώμενα ἔβαπτον. Hinc nescio quis Thasius Θασία ἅλμη vocatur a Cratino apud Athen. p. 164. E. ut Σκυθῶν ἐρημία Cephisodemus a nostro inferius v. 703. ELM.

ἀνακυκῶσι] Libri *ἀνακυκλῶσι*. Correctum ex Suida, qui *κυκῶσι* posuit in *Θαρσίαν* (*Θασίαν*).

λιπαράμπυκα] Facete utitur comicus dithyrambico epitheto, quod nihil aliud illi significat quam *λιπαράν*. *Μναμοσύνας λιπαράμπυκος* dixit Pindarus Nem. 7, 22. BRUNCK.

674. *ἀγροικότερον*] A. Reliqui libri *ἀγροικότον*, quod ex *εὔτονον* præcedente ortum.

677. *ἐκείνων ὧν*] Similia exempla comparavit L. Dindorfius ad Thesaurum Stephani in *ἐκεῖνος*.

681. Hesychius: *Παρεξηυλημένος· ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων ἀμυδρόν* (l. *τὸν νοῦν ἀμυδρὸν ἔχων*)· *μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσίδων, τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς· αἱ γὰρ κατατετρημέναι, ἐξηυλίσθαι* (*κατατετριμμέναι, ἐξηυλῆσθαι* corrigunt) *λέγονται*. ELM. Similiter Photius p. 395, 27.

682. *οἷς*] *οἷς ὁ* R. De Neptuno *ἀσφαλείῳ* vid. schol.

683. *τονθορύζοντες*] Sic *τονθορύζων* Ran. 747. *τονθορύσας* Vesp. 614. Diversa forma, *τονθορυγοῦντες*, legitur in luculento Pherecratis fragmento apud Athen. p. 268. F. et Pollucem 6, 58. Plura dabit Valckenarius ad Ammonium p. 119. ELM.

τῷ λίθῳ est *τῷ βήματι*. Noster Pac. 680. *Ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ Πυκνί*. Eccl. 87. *Ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν πρυτάνεων καταντικρύ*. Hinc vocatur Cleon in Eq. 956. *Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν*. ELM.

684. Hesychius: *Ἠλυγή· σκιά. καὶ ἐπηλυγισμός· ἐπισκιασμὸς, σκότος*. Consulendi Piersonus ad Mœrin p. 163. Ruhnkenius ad Timæum p. 117. et Hesychii interpretes. ELM. Vitiosus est Hesychii accentus *ἠλυγή*, corrigendus secundum Arcadium p. 105, 8. ubi in *ἀλέγη* corruptum est.

685. *νεανίας* accusativus est, quod hactenus latuit interpretes. Verum potius crediderim nostrum scripsisse *νεανίαν*, licet receptam habeat Suidas in *Παίειν*. Meminerint tirones *συνηγόρων* officium fuisse, non reos, sed accusatores (*κατηγόρους*) consilio suo et eloquentia adjuvare. Iniquum censet poeta senem in judicio constitutum ab imberbi causidico exagitari. Vide v. 713. et sequentes. ELM. Scribendum *νεανίαν* cum Elmsleio. Inepta enim est vulgatæ scripturæ ambiguitas.

686. *ἐς τάχος*] Idem quod *ταχέως*. Sic *εἰς εὐτέλειαν* idem quod *εὐτελῶς* Av. 805. BERG.

ξυνάπτων] Non est *copulans*, quæ Brunckii est interpretatio,

sed potius accipiendum est de brevi concisoque dicendi genere, vel de verborum syllabarumque contractione. Hoc sensu *ξυνάπτειν* dixit Theopompus apud Athen. p. 423. A. *ἠρίσταμεν· δεῖ γὰρ ξυνάπτειν τὸν λόγον.* Scilicet *ἠρίσταμεν* usurpavit pro *ἠριστήκαμεν.* Quod superest, nemini obscurum esse arbitror, quamobrem tantopere festinaverint accusatores. Scilicet iis propositum erat, intra præscriptum temporis spatium, duas puta tresve horas, quam plurima accusationis capita conferre. ELM.

στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι] *στρογγύλα ῥήματα* quæ dicantur optime explicuit Schneiderus ad Theophrast. vol. 3. p. 63. " Metaphorice Dionysius Halic. vol. 5. p. 470, 9. Lysiæ in " argumentandi ratione esse ait *στρογγύλην λέξιν καὶ πυκνήν.* " Ibid. p. 464, 12. *ἡ συστρέφουσα τὸ νόημα καὶ στρογγύλως ἐκ-* " *φέρουσα λέξις*: quocum Stephanus comparat Juvenalis *cur-* " *tum sermone rotato torquet enthymema.* Usus metaphorici " hujus exemplum antiquissimum habet Aristophanes ubi de " oratore ait: *ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι.* " quorum verborum vim scholii auctor vetusti non est assecu- " tus reddens his: *πιθανοῖς, πανούργοις.* Convenit plane no- " strum *gedrungen.* Post Aristophanem Aristoteles Rhetoric. " 2, 21. *προστιθέντα τὸ διότι στρογγυλώτατα.* Demetrius Pha- " ler. *συνθεῖναι στρογγύλως καὶ δεινῶς* junxit. Dionysius Hal. " similiter *συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα* Lysiam " ait p. 482, 4.: contra de Isocrate: *στρογγύλη δὲ οὐκ ἔστιν ἡ* " *τούτου λέξις καὶ συγκεκροτημένη, ἀλλ' ὑπτία καὶ κεχυμένη.* Ci- " cero eodem fere sensu *oratorem* ipsum, *verba* et *orationem* " *pressam* dixit de Orat. 2, 23. 13. Bruti 55. Or. 5."

687. *σκανδάληθρ' ἱστὰς*] *σκανδαλιθρίστας* R. Duplicem scripturam *σκανδαληθριστὰς* et *σκανδάληθρ' ἱστὰς* memorat scholiasta. Hesychius, *σκανδαλοθρίστας, καὶ σκάνδαλον· τὸ ἐν ταῖς μυάγραις.* Incorrupta scriptura utitur Suidas in *σκανδάληθρα.* Cratino hæc verba tribuere videtur Photius p. 516, 1. *σκανδάληθρα* (codex *σκανδαλίθρα*): *καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ' ἱστὰς* (codex *σκανδαλίθρας τὰς*) *ἐπῶν· Κρατῖνος. σκανδάληθρον* memorat Pollux 7, 114. 10, 156.

688. *ἄνδρα Τιθωνὸν*] Nota est fabula de senectute Tithoni. Sic *Ἰαπετός* Nub. 998. BERG.

σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυκῶν] Ita Eq. 221. *ἀλλὰ παῖε,*

καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα. 692. *ὠθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.* Pac. 320. *ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω.* 654. *καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον.* Malim *κυκήθρα.* ELM.

689. 691. *ὀφλῶν* Elmsleius. Scribebatur *ὄφλων.*

690. *εἶτα λύζει*] *εἶτ' ἀλύει* varia lectio apud scholiastam.

693. Excidit comma post *εἰκότα. ἀπολέσαι* autem cohæret cum *περὶ κλεψύδραν,* quod Dobræus in *παρὰ κλεψύδραν* mutabat, ut *παρ' ἀσπίδα* dicitur.

699. *ὅτ' ἦμεν*] *Quum vigebamus*, ut interpretatur Brunckius. Sic *ὅτ' ἦμεν ἔτι* Lys. 666.

701. *κᾆτα πρὸς ἁλισκόμεθα*] Libri et Suidas *προσαλισκόμεθα. καὶ προσέθ' ἁλισκόμεθα* Elmsleius, *κᾆτα πρὸς ἁλισκόμεθα* positurus, si hæc scriptura exemplis confirmaretur. De quo dixi in præfat. ad Demosthenem vol. 1. p. x. *Πρὸς σῶσον* dixit Eurip. Helen. 956. *πρὸς ἔχειν χάριν* Aristides vol. 1. p. 505, 7. cui *πρὸς ᾔδει χάριν* restitui vol. 2. p. 195, 6.

702. *τί* Elmsleius. *τίς* libri et Suidas in *Μαρψίας.*

703. Thucydidem Melesiæ filium, Periclis in republica gerenda adversarium, memorat noster etiam in Vesp. 947. Ex Plutarcho in Pericle p. 161. F. colligas eum Olympiadis 84. anno primo *ἐξοστρακισθῆναι.* Operæ pretium esset sparsa de eo veterum testimonia in unum conferre. ELM.

Verba *τῷ γὰρ εἰκὸς* leguntur etiam in Thesm. 839. Nec diversa sunt *τῷ χρὴ πιστεύειν* Nub. 385. *τῷ τοῦτο κρίνεις* Plut. 48. Subauditur *τεκμηρίῳ.* ELM.

704. Hesychius: *Σκυθῶν ἐρημία· παροίμια ἀπὸ τῶν φυγόντων ἐξ Ἐφέσου Σκυθῶν διαδοθεῖσα· φοβηθέντες γὰρ καὶ ταραχθέντες,* [*οὐ*] *κατὰ γνώμην ἀπῆλθον. τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων.* Hæc vera esse possunt: sed hoc loco *Σκυθῶν ἐρημία* est ipse Cephisodemus, cujus e majoribus aliquis Scythicam uxorem duxisse videtur: id quod postea Demostheni objectum est. Inde est quod eum v. 707. sagittarium sive servum publicum, et inferius v. 712. patris cognatos Scythas appellat poeta. Cephisodemi meminit noster etiam in Holcasin, a schol. ad v. 710. et Suida in *Εὐάθλους δέκα* allegatus, ubi duas voces de meo adjeci: *Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης ξυνήγορος* | [*τοῖς παλαιοῖς*], *ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις.* ELM.

706. κἀπεμορξάμην] Hesychius, ἀπεμορξάμην: ἐδάκρυσα. Consulendus Porsonus in præfat. ad Hecub. p. 26. ELM.

709. Ἀχαίαν Elmsleius ex Hesychio et Suida in Ἀχαία, quocum confer Bekkeri Anecd. p. 473, 28. Scribebatur Ἀχαιὰν, consentiente Etymolog. M. p. 180, 34. et grammatico Parisino in appendice ad Orionem p. 185. Grammaticorum explicationes afferentur in annotatione ad scholia.

ἠνέσχετο] ἠνέσχετ' ἂν Etymolog. M.

710. κατεπάλαισεν ἂν μὲν Kusterus. Libri κατεπάλαισε μὲν ἂν, nisi quod R. ἂν particulam omisit.

715. Hesychius: Νωδός· ὁ ὀδόντας οὐκ ἔχων· καὶ ἐννεὸς, κωφὸς, μὴ λαλῶν. Vide Plut. 266. et Pollucem 2, 96. ubi laudantur Phrynichus et Eubulus. Diversam formam ex Pherecrate affert idem grammaticus 10, 89. Μάχαιραν ἆρ' ἐνέθηκας; οὔ. τί μ' εἴργασαι; | ἀμάχαιρος ἐπὶ βόεια νοστήσω κρέα, | ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος; ELM.

716. χὠ Κλεινίου] Jam ante biennium quam acta est hæc fabula, inter claros oratores habitus est Alcibiades, qui vix dum e pueritia egressus erat. Noster Διαταλεῦσιν apud Galenum 5. p. 706. paullo aliter a Brunckio emendatus: A. Ἀλλ' εἶ σορέλλη, καὶ μύρον, καὶ ταινίαι. | B. ἰδοὺ σορέλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου. | A. ἦ μὴν ἴσως σὺ καταπλαγήσει τῷ χρόνῳ. | B. τὸ καταπλαγήσει τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων. | A. ἀποβήσεταί σοι ταῦτά ποι τὰ ῥήματα. | B. παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται | A. τί ὑποτεκμαίρει, καὶ κακῶς ἄνδρας λέγεις | καλοκαγαθίαν ἀσκοῦντας; B. οἴμ', ὦ Θρασύμαχε, | τίς τοῦτο τῶν ξυνηγόρων γηρύεται; ELM.

717. κἂν φύγῃ τις] κὴν φύγῃ τις vulgo, ubi φύγῃ pro μὴ πίθηται dictum videtur, secus quam Brunckio aliisque acceptum est. Demosth. adv. Leptinem p. 498. εἰ δὲ τοῦτο φεύξονται, καὶ μὴ ἐθελήσουσι ποιεῖν. Eodem sensu παραβῇ dixit Andocides in Alcibiadem p. 121. ἐὰν δέ τις παραβῇ, μεγάλην ζημίαν ἐπὶ τούτοις ἔθεμεν. Ad verba ἐξελαύνειν τὸν γέροντα τῷ γέροντι, instar omnium allegandus est Antiphanes apud Athen. p. 44. A. οἴνῳ (δὲ δεῖ) τὸν οἶνον ἐξελαύνειν, | σάλπιγγι τὴν σάλπιγγα, τῷ κήρυκι τὸν βοῶντα, | κόπῳ κόπον, ψόφῳ ψόφον, τριωβόλῳ δὲ πόρνην, | αὐθαδίαν αὐθαδίᾳ, Καλλίστρατον μαγείρῳ, | στάσει στάσιν, μάχῃ μάχην, ὑπωπίοις δὲ πύκτην, | πόνῳ πόνον, δίκῃ δίκην, γυναικὶ τὴν γυναῖκα. ELM. κὴν libri præbent Eq. 261. Pac. 1356. Quæ crasis Doricæ dialecto magis convenit quam Atticæ.

720. πᾶσι R. Legebatur τοῖσι. Conf. v. 620, 624.

724. λαχόντας τούσδ'] Libri λαχόντας, τοὺς δ'. Correxit Elmsleius. Ipsa lora dicuntur agoranomi. Quod intellexit scholiasta ad v. 967.

ἐκ Λεπρῶν] Quinque horum verborum explicationes memorat scholiasta, quarum duæ tantum dignæ sunt consideratu, altera, *οἱ δὲ ἐκ λεπρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λεπρῶν βοῶν δέρματα ἰσχυρὰ εἶναι·* altera, *ἄμεινον δὲ λέγειν ὅτι τόπος ἔξω τοῦ ἄστεος Λεπρὸς* (fort. *Λεπροὶ*) *καλούμενος, ἔνθα τὰ βυρσεῖα ἦν.* Mihi posterior unice probatur, nec mirandum hunc Atticæ terræ locum, ut tot alios locos, semel tantum commemorari. Priorem interpretationem parum apte defendit Elmsleius, cujus hæc est annotatio "Ad λεπρῶν subauditur δερμάτων aut κυνῶν. Noster Δαι-" ταλεῦσιν apud schol. ad Theocriti 2, 12.

" τί δαί; λεπρὸν κυνίδιον ἐπρίω τῇ θεῷ
" εἰς τὰς τριόδους;

" ἱμὰς κύνειος est in Vesp. 231. et κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον in " Eq. 289. ubi schol. κυνείῳ σε δέρματι παίσω."

728. φανερὰν] φανερῶς R.

730. ἐπόθουν] Scribendum ἐπόθευν cum Bentleio.

τυ] τοι R.

ναὶ τὸν φίλιον] νὴ τὸν φίλιον Pherecrates apud Pollucem 2, 127. et Suidam in φίλιος, ab Elmsleio comparatus.

731. κῶρι' Elmsleius. κόρι' Γ. κόριχ' R. κόριά γ' Ald.

ἀθλίου] Scribendum ἀθλίω cum Bentleio.

732. μᾶδδαν] Scribebatur μάδδαν, nisi forte forma Dorica α brevi est pronunciata. Librorum in hac re auctoritas nulla est. Nam Atticam quoque formam μᾶζα librarii tantum non constanter μάζα scribunt contra regulam Herodiani περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 19.

ἀμβᾶτε] Dixit ἀμβᾶτε poeta, quia actores *εἰσελθόντες κατὰ τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν διὰ κλιμάκων ἀναβαίνουσι,* teste Polluce 4, 127. Eadem de causa dixit ἀνάδος v. 245. ἀνάβαινε Eq. 149. Vesp. 398. 1341. ELM.

733. ἀκούετον δή, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα] Quum tribrachum et anapæstum in versibus iambicis rarissime conjunxerint comici Græci, de quo dixi ad v. 47, rationi consentaneum erat ut magis etiam ab dactylo et anapæsto abhorrerent, quos pedes consociari vel in anapæsticis versibus inelegans habetur. Nostri

tamen loci corrigendi quas critici excogitarunt rationes, ut vel ἀκούετε δὴ, vel ποτέχετον τὰν, vel πότεχ' ἐμὶν, vel πότσχετ' ἐμὶν scriberetur, nulla est quin aliquid dubitationis habeat. Itaque veram esse censeo librorum scripturam nec mirandum, quum vix tria quattuorve tribrachi ante anapæstum positi exempla inveniantur, unum tantum de antiquiore comœdia superesse dipodiæ ex dactylo et anapæsto compositæ exemplum, cui duo accedunt comicorum recentiorum, alterum Damoxeni apud Athenæum 3. p. 102 c. αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἵ τε κινήσεις, κακὸν | ἠλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα | ἐν ταῖς τροπαῖς ποιοῦσιν. alterum Machonis 8. p. 346 b. εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολᾳδας Μυκονίας. Neque enim operæ pretium est alia commemorari quæ librariorum peccatis deberi ostendit Dobræus loco ad v. 47. ab me indicato. Cum Aristophanis versu, in quo τὰν γαστέρα præter exspectationem dictum est pro τὸν νοῦν, comparandus locus simillimus Eq. 1014. ἄκουε δή νυν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί. Reliquum est ut Elmsleii annotationem apponam, memorabilem propter novas quasdam de secunda et tertia persona dualis observationes, quæ verissimæ videntur quatenus ad scriptores Atticos pertinent. Nam de Homero rectius judicavit Buttmannus Grammat. vol. 1. p. 349. Nec quæ de prima persona dualis dixit Elmsleius extra dubitationem posita videntur.

ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα] Aut legendum ποτέχετον τὰν γαστέρα, aut reponenda Dorica forma trisyllaba aoristi, qui Atticis est πρόσχετε vel potius πρόσσχετε. Dorienses πότσχετε dixisse minime affirmarim: Atticos κατφθίμενος vel καπφθίμενος dixisse satis constat ex Eur. Suppl. 894. Electr. 1299. Rhes. 378. Numerum dualem cum plurali permistum habes cum alibi, tum in Pluto 73. κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοὐκ ἀφήσετον. In Nub. 1506. vera scriptura esse videtur: τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζέτην εἰς τοὺς θεοὺς, | καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθε τὴν ἕδραν; Priorem versum insigni diversitate emendarunt librarii et editores, quippe qui nescirent secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse. Eodem ductus errore Brunckius εἴχετόν γ' edidit in Soph. Œd. Tyr. 1511. ubi recte vulgo repræsentatur: Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας. Ita Eur. Alc. 664. Τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην. Ita quoque Scolion omnium celebratissimum apud Athen. p. 695. B.

Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν, | *φίλταθ' Ἁρμόδιε κἀριστόγειτον,* | *ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,* | *ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.* Hæc etiam mutavit Brunckius Analect. 1. p. 156. Præterea vera scriptura aliquoties apud Platonem exhibetur: ut *εὑρέτην* Euthyd. p. 191. C. *ἐπεδημείτην* ibid. *ἐμαθέτην* p. 198. E. *ἐκοινωνησάτην* de Legg. 6. p. 856. B. *εἰπέτην* Sympos. pag. 1185. B. In cæteris plerisque veterum scriptorum locis librarios sibi obtemperantes habuerunt grammatici Alexandrini: sed nullum memini vidisse versum qui veram hujus personæ formam non admittat. Obstare quidem videtur Homerus Il. Θ. 455. ubi vulgo legitur: *Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,* | *ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστίν.* Sed in illo loco, quicquid de numero duali statuatur, indubie reponendum est *ἵκησθον*, ut sit *ἂν ἵκησθον* futurum Homericum pro *ἵξεσθον*. Porro scribendum est *καμέτην* Il. Θ. 448. *λαβέτην* K. 545. *ἐπέτην* Λ. 775. *ἠθελέτην* 781. *ἠλθέτην* Æsch. Agam. 1216. *ἐφύτην* Soph. Œd. Col. 1379. *ἐβάτην* 1696. *ἀπεφυγέτην* 1739. *ἐλαχέτην* 1746. *εὐδαιμονοίτην* Eur. Med. 1073. *ὁρῴτην* Alc. 213. *ἠρκεσάτην* El. 1300. *ξυνωμνύτην* (ubi malim *ξυνόμνυτον*) Aristoph. Eq. 236. *ξυνεβήτην* Vesp. 867. *ἠλθέτην* Av. 112. Thesm. 1158. *ἐμελλέτην* Plut. 103. *φθανοίτην* 485. Plura exempla inter legendum observata enotare neglexi[a]. Grammaticis Alexandrinis debemus etiam primam personam dualem, quam ter tantum apud probatos scriptores offendi. Homerus Il. ψ. 485. *Δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.* Soph. Phil. 1079. *Λῴω τιν' ἡμῖν· νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον.* El. 950. *Ἀπεστέρηκε, καὶ μόνα λελείμμεθον*[b]. Ubique reponenda videtur prima persona pluralis, quam in Homero multi agnoscunt. Hiatum facile vites, legendo *περιδώμεσθ'*. In Sophocle fraudi fuisse librariis conjicio dualia *νὼ* et *μόνα*: qua etiam de causa in Plut. 447. contra omnes libros, quantum scimus, post *ἀπολιπόντε* Fracinus *φευξούμεθον* invexit, relicto *διαμαχούμεθα* in proximo versu. Verum, ut concedam *φευξούμεθον* Græcum esse, quod quidem ægre concesserim, nostrum ab hac *ἀκριβείᾳ* longe alienum fuisse docebunt sequentia. Av. 664. *Καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.* Ran. 885. *Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.* Plut. 608. *Ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ μεταπέμψεσθον.*

[a] Conf. Elmsl. ad Eurip. Medeam p. 240.

[b] *λελείμμεθα* codex Monacensis, nullius auctoritatis liber.

Locus observatu dignissimus est Ran. 1479. Χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. τί δαί; | ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν. εὖ τοι λέγεις. Dixit ὀνοματοθήρας Pompeianus apud Athen. p. 98. A. Πρότερον γὰρ συντριβησόμεθον, ἔπειθ' οὕτως ἀπολούμεθον. ELM. De prima persona dualis Elmsleius iterum dixit ad Eurip. Iphig. Taur. 777. in Museo Cantabrigiensi fasc. 6. p. 294.

737. πρίαιτο] πρίατο R.

738. ἀλλ' ἔστι γάρ μοι] ἀλλ' ἐστὶν ἡμῖν Suidas in ἀλλ' ἐστίν et Μεγαρικαὶ σφίγγες.

μαχανά] μηχανά R.

739. χοίρως Elmsleius. Libri χοίρους.

φέρεν Brunckius. Libri φέρειν.

742. εἴπερ] αἴπερ Elmsleius.

ἰξεῖτ' Elmsleius. ἰξεῖτ' R. Vulgo ἴξετ'.

743. τὰ πρᾶτα (πρῶτα R.) — τᾶς λιμῶ] Ran. 421. κἀστὶν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.

τᾶς λιμῶ Bentleius. Libri τᾶς λιμοῦ. λιμὸν feminino genere dicit more Dorico. Vid. Phrynich. p. 188. ed. Lobeck.

745. κἤπειτεν ἐς] κἤπειτ' εἰς R. εἶτεν et ἔπειτεν, quorum altero utitur Scymnus v. 568, utrumque Machoni restitui apud Athen. 13. p. 583, ἐσχάτως βάρβαρα dicit Phrynichus p. 124. ed. Lob. Quæ observatio non pertinet ad dialectos Doricam et Ionicam. Nam ἔπειτεν sæpius dixit Pindarus, Ionibus autem εἶτεν et ἔπειτεν tribuit Ælius Dionysius apud Eustathium p. 1158, 37. legiturque apud Herodotum.

746. γρυλιξεῖτε] Vulgo γρυλλιξεῖτε. Vide ad Plut. 307.

747. χοιρίων μυστηρικῶν] Quia Cereri in sacris illis, quæ mysteria dicebantur, immolari solebant. Hinc etiam v. 764. χοῖροι μυστικοὶ dicuntur. Vide Muret. Var. Lect. 3, 7. KUST. Conf. Pac. 374.

748. ἐγὼν] ἐγὼ R.

καρυξῶ R. Legebatur καρυξῶ γε.

Δικαιόπολιν ὅπα. Δικαιόπολι] Sic emendavi interpunctionem vitiosam Δικαιόπολιν. ὅπα Δικαιόπολις;

749. Δικαιόπολι R. Legebatur Δικαιόπολις.

750. ἀγοράσοντες] ἀγορασοῦντες R.

ἵκομες Elmsleius. ἵκομεν R. Vulgo ἥκομες. ἥκομεν Γ. Δ.

751. διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ] Præter exspectationem dic-

tum pro *διαπίνομεν*. Nam ad ignem compotare solebant veteres. Pac. 1131. *οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις, ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων.* Plato Rep. 2. p. 372 c. *μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ μετρίως ὑποπίνοντες.* 4. p. 420 d. *πρὸς τὸ πῦρ διαπίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους.*

ἀεὶ R.Γ. et Suidas in *διαπεινῶμεν* et *διαπίνωμεν*. Scribebatur *αἰεὶ*. *αἰὲς* Brunckius. Quæ forma legitur Lysistr. 1267.

753. *οἷα δή*] Id est *πράττομεν οἷα δὴ πράττομεν.* Similiter Eurip. Heracl. 632. *πάρεσμεν, οἷα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.* Est igitur *οἷα δή* idem fere quod Angli et Germani dicunt *so so*, Galli *là là*.

754. *ὅκα μὲν ἐγὼν* A.Γ. *ὅκα μὲν ἐγὼ* R. *ὅκα μὲν*, omisso *ἐγὼν*, C. *ἀλλὰ γὰρ ὅκα μέν γα* Ald. et, qui *ἐγὼν* inter *μὲν* et *γα* adscriptum habet, B.

τηνῶθεν R. Scribebatur *τηνόθεν*. Unde explicanda est præcedentium verborum interpolatio in libris deterioribus.

755. *ἔπραττον*] Scribendum *ἔπρασσον* cum Elmsleio. *ἐξορύσσετε* servarunt libri v. 763.

τῇ] Scribendum *τᾷ* cum Brunckio.

757. *σά μάν* A.R. et margo B. *σαμάν* Ald. *σὰ μέν* C. *τί μάν* B. *τιμάν* Δ, qui in margine *γρ. σαμάν.*

758. *τί δ' ἄλλο* Dicæopolidi tribuunt A.B. Megarensi continuat Ald., *Μεγαροῖ* cum sequentibus *πῶς ὁ σῖτος ὤνιος* conjuncto. Veram rationem secutus est Suidas in *τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ.*

πῶς ὁ σῖτος ὤνιος] Eq. 480. *πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;*

759. *παρ' ἀμὲ* R. *παρ' ἁμὲ* vulgo, quod revocandum. *παρὰ με* Γ. Gregorius Corinth. p. 237. *καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἁμὲ φασίν.* ubi Aristophanis locum indicavit Koenius. *παρ' ἁμὶ* Elmsleius. Nec ferendus accusativus foret in veteri Atticorum dialecto. Sed Doricæ dialecti ratio alia esse potuit.

πολυτίματος ᾇπερ τοὶ θεοὶ] *πολυτίμητος* alio sensu, *multum honoratus*, *venerandus*, deorum est epitheton usitatissimum, ut *πολυτίμηθ' Ἡράκλεις* infra v. 807. Hic autem de grandi pretio dictum est.

760. *οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;*] Vide annotationem ad scholia.

761. τῶν R. Vulgo ὧν, consentiente Gregorio Cor. p. 244.

762. ἀρωραῖοι] ἀρουραῖοι R. Synesium epist. 105. δίκην ἀρουραίου μυὸς ἐνεδεδύκει comparavit Berglerus.

763. πάσσακι] Corrupte Hesychius πασσακίῳ: πασσάλῳ.

ἄγλιθας Suidas in ἄγλιθες. Libri ἀγλίθας (γλίθας R).

764. χοίρως Bentleius. Libri χοίρους.

766. παχεῖα καὶ καλά A.C.R.Γ. et Gregorius Cor. p. 252. παχεῖαι καὶ καλαί Ald. Alteram filiam post alteram ostendit Megarensis.

767. χοῖρος] Ludunt in ambiguitate vocis, quæ et porcum et τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον significat. BERG. Eandem esse vocis Latinæ *porcus* ambiguitatem ex Varrone constat de re rust. 2, 4, 10.

ναὶ] νὴ R.

770. τὰς ἀπιστίας] Notandum numero plurali dictum, quo fortasse non esset usus in sermone Attico. Longe alia Platonici loci (Rep. 5. p. 450 c.) ratio est, a Mitchello citati.

772. περίδου Suidas in θυμιτίδων et περίδου, scholiasta Equit. 788. et Brunckii editio. περιδοῦ Γ. et editiones ante Brunckium.

μοι R.Γ, scholiasta Equit., Suidas. Legebatur νῦν μοι.

θυμητιδᾶν scripsi ex Γ. Sed veram formam θυματιδᾶν servarunt A.B.C.Δ. θυμητίδαν R. θυμιτιδᾶν Ald. θυμητίδων (θυμητίδα codex Oxoniensis) Suidas in περίδου. θυμίτιδος scholiasta Equit. 788. θυμίτων Suidas in θυμιτίδων. ἅλας θυμίτας in sermone Attico dicit infra v. 1099.

774. ναὶ] νὴ R, ut 767.

775. σὺ] Scribendum τὺ cum Brunckio.

εἵμεναι A.B.C.R.Γ.Δ. Legebatur ἥμεναι. Gregorius Cor. p. 227. τὸ εἶναι εἵμεναι λέγουσι.

777. τὺ Kusterus. Libri σύ.

χοιρίον] Legebatur χοιρίδιον. Correctum ex R, qui τὸ χοιρίον.

778. σιγῆν ex Gregorio Cor. p. 228. repositum. Libri σιγῆς. Scholiasta σιγᾶς.

779. τ' R. τύ γ' libri reliqui et Gregorius Cor. p. 231.

ναὶ τὸν R. Legebatur ναὶ μὰ τόν.

780. κοῒ κοΐ] κοί κοί R.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e

Varronis verbis ad v. 767. citatis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adultarum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palæstra. Idcirco comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non *χοίρον*, sed *κύσθον λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον*. Hanc tamen differentiam non religiose observant, et alibi promiscue fere adhibentur hæc nomina. BRUNCK.

Verba *πέντ' ἐτῶν* ad Megarensis orationem retuli cum Elmsleio. In libris Dicæopolidi tribuuntur.

πέντ' ἐτῶν] Vertendum, *intra quinquennium*, ut Vesp. 260. *Ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον*, *quatriduo ad summum*: ubi longe diversa dant interpretes. ELM.

784. *οὐχὶ*] Legebatur *οὐδὲ*. *οὐ* R.

αὔτηγί — θύσιμός ἐστι om. R.

αὔτηγί A.B.C.Γ.Δ. *αὐτηί* Ald.

αὐτηγί] Hæc vox reponenda videtur etiam in Av. 821. *Ἆρ' ἐστὶν αὔτηγὶ Νεφελοκοκκυγία*. In Lys. 603. *ταυτασγὶ*, et in 604. *τουτουγὶ* malim, ubi pro vulgato *τουτουὶ*, quod in metrum peccat, suspectam vocem *τουτουδὶ* invexit Brunckius. Eadem pronominis forma nostro restituenda videtur Ran. 1504. *Καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων, | καὶ τουτουγὶ τοῖσι πορισταῖς, Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ, | τόδε δ' Ἀρχεμόρῳ*. Subaudiantur *ξίφος, βρόχος*, et *κώνειον*. ELM.

786. *νέα*] *νεαρὰ* scholiasta ad v. 739. *νεαρὰ* Athenæus 9. p. 374 f.

788. *αἰ*] *εἰ* R.

χοῖρος] *χῶρος* edd. vett. quæ scriptura non temere rejicienda est. *χοῖρος*, ut vulgo, Athenæus p. 374. F. In Lys. 599. vulgo legitur, consentiente Ravennate: *Σὺ δὲ δὴ τί μαθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις; | Χωρίον ἐστί· σορὸν ὠνήσει· | μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω*. Edd. nonnullæ in secundo versu *καίριόν ἐστι* habent, quod ex mera conjectura profectum videtur. Brunckius *καίριος ἐσσί γε* dedit, quam scripturam defendi posse putat ex Eurip. Hel. 1250. *Πιστὴ γὰρ ἐσσὶ σῷ πόσει φεύγουσά με*: ubi malim, *πιστὴ γὰρ εἶ σύ*. In Aristophane legendum opinor, *χοιρίον ἔσται*: quæ conjectura lucem accipit ex Pac. 374. *Εἰς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς· | δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι*. ELM.

790. *ὁμοματρία γάρ ἐστι κῆκ τωὐτῶ πατρός*] Sophocles Antig. *ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός*.

τωυτῶ Brunckius. τωυτοῦ A.B.Γ.Δ. ταυτοῦ Ald.

791. ἀλλ' ἂν R. Legebatur αἱ δ' ἂν.

κἀναχνωανθῇ Elmsleius. Libri κἀναχνοανθῇ.

τριχὶ A.B.C.R.Γ.Δ. γ' ἐν τριχὶ Ald.

792. ἔσται R. Legebatur ἐστι.

θύειν] Scribendum θύεν cum Elmsleio.

793. τἀφροδίτῃ Elmsleius. τῆι ἀφροδίτηι R.Γ. τῇ 'φροδίτῃ Ald.

794. γα Brunckius. Libri γε.

795. γίγνεταί γα] γίνεται γε R.

τᾶνδε] τῶνδε Γ.Δ.

τᾶν] τῶν R.Γ.Δ.

796. ἂν] ἐς B.Γ.Δ.

ὀδελὸν] ὀβελὸν R.

ἀμπεπαρμένον Elmsleius. Libri ἐμπεπαρμένον. Conf. v. 1007.

798. ποτειδᾶ B.Δ. ποτεῖδα A. ποτείδα Γ. ποπίδα C. ποτείδαν Ald. ποσειδῶ R.

κἂν ἄνευ B.Γ.Δ. κἄνευ A.C.R. ἂν κἄνευ Ald. Scribendum κἂν ἄνις cum Bentleio ex v. 834.

799. ἅ κα διδῷς Elmsleius. Libri ἃ καὶ δίδως. "Veram "scripturam habuisse videtur schol. qui interpretatur ἅτινα ἂν "παραβάλῃς. Producitur κα superius v. 735. et sæpissime "apud Theocritum. Vide Idyll. 1, 4. 5. 8. 3, 27. 5, 21. 8, "68. Ita, sed ex emendatione, Epicharmus apud Athen. "p. 236. A. Καἴκά τις ἀντίον τι λῇ τήνῳ λέγεν. Idem paullo "inferius: Ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας. In Eq. "201. cod. Ravennas habet: Αἴκα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας [μᾶλλον] "ἕλωνται." ELM.

800. ἐρώτῃ] ἐρῶτα R.

801. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρέβινθος, quod *penem* etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545. BRUNCK.

κοΐ ter A.B.C.Γ: bis R, Ald.

802. Post hunc versum in codicibus sequitur, Δι. τί δαί; σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός; Κο. κοΐ κοΐ. ut in Ravennati libro scriptum est, cui corrigendo operam frustra insumserunt critici non animadvertentes grammaticum, cujus ille versus est, σῦκα suæ ætatis consuetudine syllaba priore correpta dixisse. Futile

additamentum, quod non legit Suidas hujus loci mentionem faciens in v. φίβαλις, ejiciendum esse perspexit Bentleius, neque obscura ejus origo est. Nam ad præcedentia verba φιβάλεως ἰσχάδας adscriptum fuit, opinor, σύκα τρώγοις ἄν. Reliquorum librorum varietates hæ sunt τί δαὶ σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός A.Γ. τί δαὶ σὺ κα τρώγοις ἂν αὐτός R. τί δαὶ σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἄν B. τί δαὶ σὺ κατατρώγοις ἂν αὐτός C. τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν Ald. τί δαὶ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἄν Juntina secunda et Kusteriana.

806. τρώξονται] τρύξονται R, quod ad γρύξονται alludere videbatur Elmsleio. τρώξονται Suidas in h. v.

808. τραγασαῖα] De Tragasis consulendus Stephanus Byzantinus, qui ad hunc versum et 853. respexit. In hoc loco ludit poeta παρὰ τὸ τραγεῖν, in altero, παρὰ τὸν τράγον. Hoc monuit Kusterus. ELM.

809. οὐχὶ] Scribendum οὔτι ex R.

810. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν] Scribendum ἐγὼ γὰρ αὐτᾶν cum Elmsleio.

τάνδε μίαν ἀνειλόμαν] Quippe qui fame urgebatur: vel latet hic obscenior aliquis jocus. BRUNCK. ἀνελόμαν R. ἀνειλόμην A.B.C.Γ.

813. ἅτερον Brunckius. Libri ἕτερον.

τροπαλίδος] τροπαλλίδος vulgo. τροφαλλίδος Suidas in Πόσου πρίωμαι. τροπηλίδος idem in Τροπηλὶς, qui ex ordine litterarum τροπιλὶς legisse videtur. Mendose Hesychius: Τριοπηλίς· δέσμη σκορόδων. et inferius: Τριτοπηλίς· σκορόδων δέσμη· ἀπὸ τοῦ πεπιλῆσθαι καὶ συνεστράφθαι. Alii grammatici τροπηλὶς habent, quod verum videtur, et in Doricum τροπαλὶς mutandum est. ELM. τροπαλίδος mihi præbuit Γ.

815. ταῦτα δὴ] Subauditur δράσω, ut in Vesp. 851. Eodem sensu usurpatur ταῦτά νυν Vesp. 1008. et ταῦτα nude Eq. 111. Vesp. 142. Pac. 275. ELM.

816. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε Scaliger. Libri ἑρμ' (vel ἕρμ') ἐμπολαῖε. Scholiasta, Ἕρμ' ἐμπολαῖε: τὸ πλῆρες Ἑρμᾶ.

817. ἐμαυτῷ Bentleius. Libri ἐμαυτοῦ.

ματέρα] μητέρα R.

818. ὦ 'νθρωπε R.Γ. Vulgo ἄνθρωπε.

819. τοίνυν A.C.R.Γ, τοίνυν γ' Ald.

820. ἵκει A.C. ἥκει R, Ald.

822. κλάων] κλαίων R. hic et 827. Idem σάκκον pro σάκον.

823. φαντάζομαι] Hesychius, fortasse ex hoc loco, interpretatur συκοφαντοῦμαι, et Suidas. Sed dialectus postulat φαντάδδομαι, quod posuit Valckenar. in epistola ad Roeverum p. lxxvi. Sic γυμνάδδομαι Lys. 82.

φαντάζομαι ὑπὸ τοῦ. δι. τίς A.C. et correctus B, quos Brunckius secutus est ὑπὸ τοῦ in ὑπό του mutato. φαντάζομαι. δι. ὑπὸ τοῦ; τίς editiones ante Brunckium.

ἀγορανόμοι] Dicæopolidi tribuunt A.B, Megarensi C, Ald.

ἀγορανόμοι Elmsleius. ἀγορανόμοι Γ. ὦ ἀγορανόμοι B.Δ. "*in A.C.* ἀγορανόμος *vel* ἀγορανόμοι" Brunckius. οἱ δ' ἀγορανόμοι Ald.

826. τί δὴ Brunckius. τιὴ libri, vel τίη ut R.

828. μὴ 'τέρωσε A.B.C. Ald. μήτ' ἑτέρωσε R.

μὴ 'τέρωσε] Quoties μὴ a voce excipitur cujus prima littera post quamvis fere longam vocalem elidi potest, apostrophum elisionis notam adhibendam censeo. Itaque malim μὴ 'γὼ quam μὴ ἐγὼ repræsentare, similique ratione, μὴ 'στὶ, μὴ 'χω, μὴ 'γραφον, μὴ 'ν, μὴ 'ξ, μὴ 'πί. Reliquas voces plene scripserim: ut μὴ ἀλλὰ, μὴ αὐτὸν, μὴ ἔλθοι, μὴ εὕρω, μὴ ἡμεῖς, μὴ οὐ, in quibus non elisionem sed crasin fieri existimo. Idem de ἢ ante vocalem statuendum est. Ceterum fallitur Brunckius, qui in Ran. 64. ἢ ἕτερα pro quattuor syllabis exhibet. Edd. ἢ 'τέρα habent, unde scribendum ἢ ἑτέρᾳ φράσω. Adverbium ἑτέρᾳ legitur etiam in Nub. 813. Pac. 1245. Eq. 35. Οὐ προσβιβάζεις μ', ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον. Ita scribendus est iste versiculus. Adverbium θἀτέρᾳ, quod vulgo legitur apud Soph. Trach. 272. nostro restituendum est Vesp. 497. Eccl. 498. ELM.

τρέχων R. Vulgo ἰών. Noster Av. 991. Οὐκ οὖν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων. ELM.

830. ἀπέδου τὰ χοιρία] τὰ χοιρίδι' ἀπέδου vulgo. Nunquam senarium claudit vox trisyllaba quæ duas priores corripit, nisi præcedat monosyllaba: ut ἐν ἀγορᾷ superius v. 533. Eq. 1245. 1373. ὁ βασιλεὺς inferius v. 1224. ὁ Παφλαγὼν Eq. 136. 1392. τὸ θύριον Thesm. 27. 28. δυ' ὀβολὼ Ran. 141. τὰ τεμάχη 517. τίν' ἔχετον 1422. τὸ παράπαν Plut. 351. τὸν ἕτερον 397. τὰ μεγάλα 845. Plura exempla apud nostrum non offendi. Quod ad hunc locum attinet, scripsit poeta χοιρία, quod imperiti librarii in χοιρίδια mutarunt, ut in v.

777. factum est. Deinde mutatus est ordo verborum, ut versus numeris suis restitueretur. ELM. Retinui scripturam vulgatam.

832. *πόλλ'. ἀλλ' ἀμὶν* Elmsleius. *πολλὰ ἀλλὰ μὶν* R. *πολλὰ ἀλλὰ μὲν* Γ.Δ. *πολλά γ'. ἀλλὰ μὲν* Ald. *ἀλλὰ μὴν* lemma scholii.

833. *πολυπραγμοσύνη* R. Legebatur *πολυπραγμοσύνης*.

νυν] Libri *νῦν*.

τρέποιτ'] *τράποιτ'* R. Conf. ad Lys. 915.

834. *πειρῆσθε*] *πειρᾶσθε* R.

835. *παίειν*] Hesychius: *Παίει· τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει· ἢ ἐσθίει.* Postremo sensu latet hoc verbum in Epicharmi fragmento apud Athen. p. 236. A. *Οὐ λῶντι παίων, ἀλλὰ μαστιγῶντί με.* Cognatum est verbum Ionicum *πατέομαι*, ab Herodoto aliisque usurpatum, cujus futurum *πάσομαι* et aoristus *ἐπασάμην* nonnunquam apud Atticos scriptores inveniuntur. ELM. *παίειν* om. R.

μᾶδδαν] Libri *μάζαν· μάδδαν* Portus. Conf. v. 732.

836. 837. *ἄνθρωπος —ἀνήρ*] Libri *ἄνθρωπος — ἀνήρ.*

842. *ὑποψωνῶν*] *ὑποφανῶν* R.

πημανεῖ τι] Legebatur *πημανεῖται*, quod non potuit significatu activo dici. *πημανεῖ* hinc attulit Suidas in hoc ipso vocabulo: unde Elmsleius *πημανεῖ τις.* Præstat *πημανεῖ τι* ab L. Dindorfio ad Xenophontis Cyrop. 8, 7, 15. restitutum.

843. *ἐξομόρξεται*] *ἐναπομόρξεται* Suidas in h. v.: quod legisse videtur scholiasta, qui pariter atque Suidas interpretetur *ἐναποψήσεται, ἐναπομάξει.* Grammaticus in Mingarelli Catalogo codicum Nanianorum Græc. p. 494. ex Aristophane attulit *τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι ἐναποψήσεται· ὅ ἐστιν ἀπομάξει.*

Πρέπις] *Πρέμις* Suidas.

σοι] *σου* A, perperam. Euripides Bacch. 340. *μηδ' ἐξομόρξῃ μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί.* BRUNCK. *σου* etiam R.

849. *Κρατῖνος*] Idem, ut videtur, qui infra memoratur v. 1173, diversus a Cratino poeta comico.

ἀεὶ] Scribendum *αὖ* cum Elmsleio.

μιᾷ μαχαίρᾳ] Hesychius, *μιᾷ μαχαίρᾳ: τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο.* Adeundi Hesychii interpretes et Pollux 2, 32. 10, 140. ELM. Photius p. 269, 15.

850. *ὁ περιπόνηρος 'Αρτέμων* Bentleius. *οὐδ' ὁ περιπόνηρος*

Ἀρτέμων vulgo. *οὐδ' ὥσπερ ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων* Suidas in *Ὄζων*, quod eodem redit. Bentleii emendationem confirmant scholiastæ verba: *Παρ' ὑπόνοιαν δὲ ἔφη τὸ Ἀρτέμων· οὐ γὰρ τοῦτον ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον βούλεται δηλῶσειν.* Hesychius: *Περιπόνηρος Ἀρτέμων· παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν Περιφόρητος Ἀρτέμων. εἰσὶ δὲ Ἀρτέμωνες δύο.* Athenæus p. 533. E. *Χαμαιλέων δ' ὁ Ποντικὸς, ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος, προθεὶς τὸ, Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων, τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα, διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνης· καὶ γὰρ Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τρυφὴν ὁρμῆσαί φησιν, ἐν τούτοις·*

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον καλύμματ' ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶ, καὶ ψιλὸν περὶ
*πλευρῇσι * * * βοός.*
νεόπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλισι
κἀθελοπόρνοισιν ὁμιλέων, ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον,
πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τεθεὶς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτα σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην
πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος·
νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεα φορέων καθέρματα,
πάϊς Κύκης, καὶ σκιαδίσκην ἐλεφαντίνην φορέει
*γυναιξὶν αὔτως * * **

In Anacreontis versibus, quæ probabiliter emendare non potui, intacta reliqui. Meminerint tirones in vocibus *νεόπλυτον, ὁμιλέων, σατινέων, χρύσεα, φορέων, φορέει*, crasin adhiberi. De hoc Artemone et altero juniore, qui Periclis ætate vixit, consulendus Plutarchus in Pericle p. 167. B. Nescio an ex eodem Anacreontis carmine desumptus sit versus quem conservavit Ammonius in Γῆμαι: *Καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.* Argumentum plane simile est, nec diversum metrum, modo legas, *καὶ θάλαμ', ἐν τῷ.* Sed hujusmodi emendationes periculo non carent. ELM.

853. *τραγασαίου*] V. ad v. 808.

854. *αὖθις*] *αὖτις* R.

855. *Λυσίστρατος*] Memoratur Eq. 1265. Vesp. 787.

858. Verba *πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας* eodem sensu comparent in Eccl. 808. Liceat mihi obiter monere, pro menstruo temporis intervallo libentius dixisse Atticos *τριάκοντα ἡμέρας* quam

μῆνα, ut Galli hodierni pro *une semaine*, *deux semaines*, usurpant, *huit jours*, *quinze jours*. Sic *σπονδὰς τριακονθημέρους* dicebant, non *μηνιαίους*. ELM. Hoc Thucydidis 5, 47. Isocratis p. 388 e. aliorumque exemplis confirmat Mitchellus.

860. *ἴττω* Ἡρακλῆς] De hac Thebanorum jurandi formula v. Valcken. ad Eurip. Phœn. 1671. BRUNCK.

τὸν τύλον diserte schol. qui tamen *τραχήλου τύλαν* ex Teleclide allegat. Scholiasten describit Suidas in Τύλα, qui *τὰν τύλαν*, ut vulgo, in hoc versu repræsentat, quod in v. 954. habent omnes libri ex necessitate. Pollux 7, 133. Τύλη δ' *ἐκαλεῖτο, ἡ ἐπὶ τοῖς τραχήλοις αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀχθῶν γινομένη τριβή*. Utramque formam hoc sensu agnoscit Hesychius. Masculinum *τύλος*, *clavus ligneus*, superius legitur v. 553. ELM.

861. Ἰσμηνία] Ἰσμήνιχος vocatur v. 954. Fortasse igitur hic quoque Ἰσμήνιχε scribendum. Nomina hujus formæ non raro depravarunt librarii. *ἰσθμηνία* R.

862. Θείβαθεν] *θήβαθεν* R.B.Δ. *θείαθεν* A.C.

863. *τοῖς ὀστίνοις*] De hoc genere tibiarum vide, præter scholiastam, Hesychium in *κάκτος*, Plutarchum Moral. p. 150. et 1104. Athenæum 5. p. 182 e. KUST. Antiatticista p. 110, 27. *ὄστινα*: *τὰ ὀστέϊνα*. Ἀριστοφάνης. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 262.

φυσῆτε] *φυσεῖτε* R.

τὸν πρωκτὸν κυνός] *κομμάτιόν ἐστιν ἀπὸ παροιμίας*, schol. Est cantilenæ nomen.

864. *παῦ' ἐς κόρακας*] Legitur etiam in Av. 889. ELM.

865. *προσέπτανθ'* R. Legebatur *προσέπταν*.

866. Χαιριδῆς Brunckius. Libri *χαιριδεῖς*.

βομβαύλιοι] *βομβαυλιοί* R. Hesychius, *βομβαύλιος*: *ὁ αὐλητής, ἀπὸ τοῦ βομβεῖν*.

867. *νεὶ* Brunckius. Vulgo *νή*.

Ἰόλαον] *ἰώλαον* R.

ἐπιχαρίττως γ' ὦ Elmsleius. *ἐπιχαρίττω γ' ὦ* R. *ἐπιχαρίτως γ' ὦ* A.B.C.Γ. *ἐπιχαρίτως ἄν γ' ὦ* Ald.

868. Θείβαθι] *θήβαθι* R.

869. *τἄνθεια*] *τἄνθια* R. Quod verum esse potest. V. exempla mutatæ a Bœotis *ει* diphthongi in *ι* quæ ex inscriptionibus collegit Boeckh. vol. 1. p. 723. Sed probabilius

est librarii errore scriptum esse ut *τἀγχέλια* pro *τἀγχέλεια* v. 1043. in eodem codice. *τἄνθεα* A.C.Γ. *καὶ τ' ἄνθεα* Ald.

ἀπέκιξαν] Hesychius, *ἀπέκειξαν: ἀποπεσεῖν φυσῶντες ἐποίησαν.*

χαμαί] *χαμούς* A.

870. *ἐγὼ*] *ἰὼ* Elmsleius.

871. *ὀρταλίχων*] Sic gallos gallinaceos a Thebanis vocari ait Strattis apud Athen. 14. 622 a. Hesychius, *ὀρτάλιχοι: οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί·* (de qua significatione v. Blomfield. in glossaria Æsch. Agam. 54.) *καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες.* Hic in genere de alitibus dictum.

τετραπτερυλλίδων] Id est *locustarum;* quæ sic dictæ fuerunt a quattuor alis, quibus instructæ erant. Iis autem Græcos olim vesci solitos fuisse, ex hoc loco Aristophanis constat. Sed de esu locustarum, apud varias gentes olim recepto, plura collegit Bochartus Hierozoic. part. 2, l. 4. c. 7. ubi et loci hujus mentionem fecit. KUST. *ὀρτάλιχοι* et *τετραπτερυλλίδες* manifesto sunt aves et quadrupedes. Gallos gallinaceos et locustas vel cicadas hic intelligi falso existimant interpretes. ELM. Recte hæc interpretari videtur Elmsleius. Quum *πτέρυγες* non solum alæ avium, sed etiam pinnæ piscium dicantur, omninoque ad alias res plurimas hoc vocabulum transferatur, non ineptum videtur quadrupedes *τετραπτερυλλίδας* dici. Scholiastæ interpretatio de locustis, ipsius videtur esse conjectura. Locustas ut cibum vilissimum turdis opponit Dicæopolis v. 1116. Tanto absurdius est de locustis hic cogitari ubi ratio postulat ut cibi delicatiores memorentur.

872. *κολλικοφάγε Βοιωτίδιον*] Observatu dignum est *κ.* B., ut *τέκνον φίλε* ELM. Erotianus p. 202 *κόλλικες: ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων.* (sequitur locus Aristophanis.) *τινὲς δὲ τὰ ἴτρια ἐνόμισαν.* Similiter Galenus p. 504. Deminutivum *Βοιωτίδιον* ex hoc loco annotavit Stephanus Byz. in *Βοιωτία.*

873. *ἐστὶν* A.R. *ἔστ' ἂν* Ald.

874. *γλαχὼ*] De hac forma dixi ad Stephani Thesaurum vol. 2. p. 288.

874.—876. Formas Doricas *ψιάθως, κολοιὼς, τροχίλως, κολύμβως* restituit Bentleius. Libri vulgares præbent in *ους,* cum Athenæo 9. p. 395 e.

876. κολύμβως] Hesychius, κόλυμβοι: αἱ κολυμβάδες τὰ ὄρνεα, ἢ ζωΰφια ἐν κολυμβήθραις. ELM.

ὡσπερεὶ — ἐλήλυθας om. R.

877. ὀρνιθίας] Inepte hoc interpretatur scholiasta, χειμὼν ἐν ᾧ τὰ ὀρνίθια διαφθείρεται. Bœotum cum multis avibus suis tanquam tempestatem in forum ingruere dicit, ficto utens nomine ὀρνιθίας. Nam ventorum nomina in ιας terminari solent.

ἐς] εἰς Δ, Phrynichus Bekkeri p. 55, 30, scholiasta Pac. 1003.

878. λαγὼς] λαγῶς R.

879. σκάλοπας] Hesychius, σκάλοψ: σκαλοπέτα, ἀσπάλαξ, ζῷον γεωρύχον τυφλόν. Etymolog. M. p. 715, 29.

πικτίδας A.C.R.Γ. πυκτίδας Ald. De hoc animale altum apud grammaticos est silentium. ELM.

880. ἰκτίδας ἐνύδρους vulgo. ἰκτῖδας ἐνύδρως Brunckius. ἰκτίδας, ἐνύδρεις optime Scaliger. Metri gratia dedi ἐνύδριας, quæ forma Βοιωτιάζοντι accommodatior est. Est autem ἔνυδρις, sive ἐνυδρὶς (accentus enim incertus est) Latinis *Lutra*, nostratibus *an Otter*. Hesychius: Ἔνυδρος (sic)· ζῷον ποτάμιον ἀμφίβιον ὅμοιον κάστορι. Ad hunc pertinere videntur scholiastæ verba a Suida descripta: Ἴκτιδας (sic)· εἶδος ζῴου, ὡς οἱ κάστορες· ἢ ἔνυδρον· ἔστι δὲ ἰχθυοφάγον. Legerim: ἔστι δὲ ἔνυδρον καὶ ἰχθυοφάγον. Ἰκτὶς autem, sive ἴκτις, mustelæ genus est. *Viverram* vocant interpretes. ELM. Scribendum ἐνύδριας cum Elmsleio. ἐνύδριες ex Herodoto 4, 109. indicat Dobræus.

ἐγχέλεις] Malim ἐγχέλεας, ut ἐνύδριας.

883. Æschylus Ὅπλων κρίσει apud schol. Δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ. ELM.

πρέσβειρα] Hesychius: Πρέσβειρα· προτιμητή, ἀρχηγέτις. Vide Lys. 86. ELM.

Κωπᾴδων] Κωπαΐδων vulgo, et Κωπαΐδ' inferius v. 962. In hujusmodi vocibus vel produci debet vocalis ante I, vel crasis adhiberi. Noster Pac. 1005. Καὶ Κωπᾴδων ἐλθεῖν σπυρίδας. Apud Sophoclem Trach. 74. 237. 401. pro Εὐβοΐδα, Εὐβοΐς, reponi debet Εὐβῷδα, Εὐβωΐς. Geminatum ἰῶτα nunquam usurpant Attici, nisi utrumque extra diphthongum sit, ut in Διΐ, περιΐθι. ELM.

884. τῷδε (τῶνδε A.) κὴπιχαρίττα τῷ ξένῳ dictum pro καὶ τῷδ' ἐπιχαρίττα τῷ ξένῳ, rariore collocatione verborum, ut in

Nub. 745. κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν | κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον. Pac. 417. ξύλλαβε | ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον. et apud Æschylum Prom. 51. ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

κἠπιχαρίττα] κἠπιχαρίτται R. κἠπιχαρίτως Δ. Vulgo κἠπιχάριττα. Accentus correctus ex Etym. M. p. 367, 19. ἐπιχαρίττα: ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίζου, Βοιωτικῶς, παρὰ Ἀριστοφάνει.

887. Μορύχῳ] Ex hoc loco male intellecto, tragicum poetam fuisse Morychum temere statuit scholiastes: quasi dixisset comicus: φίλη μὲν κωμῳδοῖς, φίλη δὲ τραγῳδοῖς. Præter nostrum Vesp. 506. 1142. Pac. 1008. audiendus de eo Plato comicus εἰρωνευόμενος apud schol. ad Nub. 109. ὦ θεῖε Μόρυχε, νῦν γὰρ εὐδαίμων ἔφυς, | καὶ Γλαυκέτης ἡ ψῆττα, καὶ Λεωγόρας, | οἳ ζῆτε τερπνὸν οὐδὲν ἐνθυμούμενοι. Quod tradit schol. ad v. 61. hujus fabulæ, eum ex numero legatorum ad regem Persarum fuisse, quos deridet poeta, unde hauserit plane nescio. ELM. Athenæus p. 297. D. φησὶ γοῦν Ἀγαθαρχίδης ἐν ἕκτῃ Εὐρωπιακῶν, τὰς ὑπερφυεῖς τῶν Κωπαΐδων ἐγχέλεων, ἱερείων τρόπον στεφανοῦντας καὶ κατευχομένους, οὐλάς τε ἐπιβάλλοντας, θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ πρὸς τὸν ξένον τὸν διαποροῦντα τὸ τοῦ ἔθους (γένους vulgo) παράδοξον, καὶ πυνθανόμενον, ἓν μόνον εἰδέναι φῆσαι τὸν Βοιωτὸν, φάσκειν τε ὅτι δεῖ τηρεῖν τὰ προγονικὰ νόμιμα, καὶ ὅτι μὴ καθήκει τοῖς ἄλλοις ὑπὲρ αὐτῶν ἀπολογίζεσθαι. ELM.

888. μοι om. R.

889. ἀρίστην] κρατίστην Athenæus 7. p. 299 a. ex eoque Eustathius p. 1240, 19.

ἔγχελυν] ἐγχέλυν R.

893. ἔσφερ'] ἔκφερ' R.

μηδὲ γὰρ θανών ποτε] Parodia versuum Euripidis Alcest. 374. μηδὲ γὰρ θανών ποτε | σοῦ χωρὶς εἴην, τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.

895. τιμὰ τᾶσδε] τιμᾶι τᾶισδε R.

πᾶ] παῖ A.B.R. Hoc est πᾷ.

898. ἰώγα] ἰώγε A. Hesychius ἰώγα: ἔγωγε. Recte Brunckius ἰώνγα, nisi quod mutato spiritu ἱώνγα scribendum ex præcepto Apollonii de pronomine p. 324.

899. ἄξεις ἰών; B. ὅ τι] ἄξεις. β. ἰὼ ὅ τι B.Δ. Quam lectionem, memoratam etiam ab scholiasta, recipere debebam, ἰὼ in ἰὼν mutato.

900. ἔστ'] Scribendum ἔντ' cum Δ.

'Αθάναις] ἀθήναις R. 'Αθάνας lemma scholii. 'Αθάνασ' Elmsleius.

903. παρ'] περ R.

ἐγῶδα τοίνυν· συκοφάντην Elmsleius. Distinguebatur ἐγῷδα. τοίνυν συκοφάντην. Conf. Vesp. 1181, 1205.

905. νεὶ Brunckius. νεῖ A. Vulgo νή.

908. ἔρχεται] ἐξέρχεται R.

909. γα] γε R.

ἀλλ' ἅπαν] ἀλλὰ πᾶν Suidas in μικρός.

911. Θείβαθεν] θήβαθεν B.C.

Δεὺς R. et lemma scholii. Scribebatur Ζεύς. Δεὺς formam Bœoticam annotarunt Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 6, 17. Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p 1194. Etym. M. p. 409, 2. grammaticus codicis Harleiani apud Kidd. ad Dawesii Miscell. p. 145. ἴττω Δεὺς pro ἴττω Ζεὺς restituendum Platoni Phædon. p. 62 a. et epist. 7. p. 345 a. Attice ἴστω Ζεὺς apud Sophoclem et Euripidem.

τοίνυν A.B.C.R.Γ.Δ. τοίνυν γ' Ald.

912. ταυταγί. τί δαὶ Elmsleius. Libri ταῦτα. τί δαὶ κακόν.

913. ἦρα A. Reliqui libri ἤρω, Ald. ἦρω. "Dorienses "scilicet AO in terminationibus verborum in A longum "contrahunt: ut διαπεινᾶμες superius v. 751. φυσᾶντες 868. "unde pro ἐῶντι malim ἐᾶντι Lys. 1005. ὀπτᾶντες habet Epi-"charmus apud Athen. p. 309. F. ἀσάμενοι Alcæus p. 430. "B. quod male, meo quidem judicio, in ἀσώμενοι mutatum "voluit Bentleius ad Horat. Carm. 3, 2, 1." ELM.

μάχαν] μάχην R.

914. γε om. R. Idem τοῖσι pro τοῖσδε.

ἀδικειμένος pro ἠδικημένος Bœotice dictum statuunt grammatici: quod si verum est, eodem jure pro αὐληταὶ v. 862. et γενήσεται v. 895. scribendum erit αὐλειταὶ et γενείσεται. Aliquanto numerosius esset ἀδικείμενος prima brevi, pro ἀδικούμενος, si modo constaret eam participii formam in hujusmodi verbis a Bœotis usurpatum esse. Non longe dissimilia sunt διvῆντες (fortasse δίνηντες) quod habet Sappho apud Dionysium Halic. de Comp. Verb. p. 177. et φορήμεθα in Alcæi fragmento apud Heraclidem Ponticum in Opusc. Mythol. Galei p. 413. ELM. ἀδικημένος R. ἀδικούμενος Δ.

915. *τῶν περιεστώτων χάριν*] Oratores irridere videtur. Demosth. p. 293, 23. *ἔστι δὲ ταῦτα πάντα μοι, τὰ πολλὰ, πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταὶ, καὶ τοὺς περιεστηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκροωμένους, ἐπεὶ πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος.* DOBRÆUS.

916. *γ'* addunt A.B.R.Γ.Δ: omittunt Ald. et Suidas in *θρυαλλίς.*

θρυαλλίδα Suidas. Libri *θρυαλλίδας.*

917. Hunc versum omisit R.

δῆτα καὶ θρυαλλίδα Elmsleius. Legebatur *δῆτα διὰ* (*διὰ* om. A.C.) *θρυαλλίδας.*

919. Malim, deleta Nicarchi persona: *νεώριον θρυαλλίς; οἴμοι, τίνι τρόπῳ;* Superius v. 590. *οἴμοι* in *οἶμαι* mutarunt librarii. *Οἴμοι* hic indignantis est, ut in Eq. 183. *Οἴμοι, τί ποτ' ἐσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῄς ἄξιον;* ELM. Recepi emendationem Elmsleii. Libri, *Δι. νεώριον θρυαλλίς; Νι. οἶμαι. Δι. τίνι τρόπῳ;*

920. *ἐς τίφην*] *ἐς σίλφην* ex glossemate Suidas in *Θρυαλλὶς*, qui vulgatam habet in *Νεώρια.* Phrynichus p. 132. (p. 300. ed. Lob.) *Σίλφην, καὶ τοῦτο διεφθαρμένον· τίλφην* (l. *τίφην*) *γὰρ οἱ παλαιοὶ λέγουσι.* ELM.

Sensus hujus loci latuit interpretes, qui *τίφην* male pro animalculo quodam accipiunt. Est autem *τίφη* frumenti genus, in palustribus, ut opinor, locis habitans, qualis est Bœotia: *τῖφος* enim palus est. An diversum fuerit ab eo quod hodie oryza dicitur, viderint hujus rei peritiores. Quod autem dicit Nicarchus, hoc fere videtur: periculum esse ne *ἐλλύχνιον* accensum per cavum et fistulosum *τίφης* culmum spiritu oris in navale propellat Bœotus. Similia ex Anna Comnena Alex. p. 383. protulit Gibbonius 52, 20. *Τοῦτο μετὰ θείου τριβόμενον, ἐμβάλλεται εἰς αὐλίσκον κάλαμον, καὶ ἐμφυσᾶται παρὰ τοῦ παίζοντος λαβρῷ καὶ συνεχεῖ πνεύματι.* ELM. Cum hæc scriberem, nondum Suidæ verba animadverteram: *Σίλφη· ὄνομα ζωυφίου· καὶ σίλφας λέγουσιν εἴδη ἀκατίων.* Quo auctore hæc dixerit grammaticus nondum mihi compertum est. Si vera sunt, *τίφην* apud nostrum pro navicula accipiendam censeo. ELM. in Addendis. De animalculo accipit scholiasta, *ἔστι δὲ ζῷον κανθαρῶδες· λέγει δὲ ὅτι ἐκ ταύτης δήσας τις τὴν θρυαλλίδα ἡμμένην εἰσπέμπει εἰς τὰ νεώρια.* Quam interpretationem confirmat quod apud Suidam

in νεώρια additur, τοῦτο δὲ καὶ δι' ἀλωπέκων καὶ χελωνῶν ἐγένετο. Quæ verba etsi ab melioribus absunt Suidæ codicibus, tamen non possunt esse de nihilo ficta. Sed verissima est quam ex Suida affert Elmsleius interpretatio de navicula, quam non ab Suida esse excogitatam documento est antiqui scholiastæ annotatio ad Pac. 142. in codice Veneto ad verba Ναξιουργὴς κάνθαρος, στοχάσασθαι ἔστιν οὐδὲν πλέον ἢ ὅτι πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα κάνθαροι ἐν Νάξῳ γινόμενα τῇ νήσῳ, ὡς νῦν σίλφας τινὰ λέγουσιν ἀκατίων εἴδη. Quæ ipsa quoque Suidas repetiit in Ναξιουργής.

922. ὑδροῤῥόας] ὑδροῤόας B.Γ. ὑδροῤῥόαν v. 1186. De forma et accentu vocabuli dixit Lobeck. ad Phrynich. p. 492.

924. εὐθύς ex scholiasta Piersonus ad Mœrin p. 266. αἱ νῆες R. αἱ νῆς Γ. Vulgo αἱ νηῦς. Scholia, κεἴπερ λάβοιτο: ἐὰν ἅψηται, φησὶ, μόνον, εὐθὺς καίονται. σελαγοῖντ' ἄν: αἱ ναῦς δηλονότι. ταῦτα δὲ λέγει ἐκπλητττόμενος ὁ Δικαιόπολις τὸν συκοφάντην.

926. μαρτύρομαι] Quia quum postrema verba diceret, percussit eum Dicæopolis. Monuit scholiasta.

927. In B. huic versui præfixa fuit persona Bœotii, quam duplici litura induxit librarius: quam enim versui 929. præfixerat personæ notam δικ. mutavit in χορ. prioris scripturæ vestigiis etiamnum exstantibus.

ἐνδήσας φέρω (φέρω with ῆ written above B.) Malim ἐνδήσω φέρων. Librarii talia sæpissime inverterunt. Sic in hac ipsa fabula v. 91. liber Ravennas ἥκοντες ἄγομεν pro ἄγοντες ἥκομεν.

Qui post φέρω in libris sequitur versus, repetitus etiam ab Suida in φορυτὸς, ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος, eum delendum esse vidit Bothius. Confictus enim est ex v. 905. et 932.

929. ὦ βέλτιστε] ὦ λῷστε lemma scholii.

932. ἂν μὴ] μὴ καὶ Mœris in ἐμπολὴ p. 196, 31. ed. Bekk.

933. πυροῤῥαγὲς] περιῤῥαγὲς B.Δ. Hoc est πυριῤῥαγές, quod Pollucis codices præbent 7, 164. πυροῤῥαγὲς Suidas in h. v. et in ψόφον πλέων.

937. Schol. Τριπτὴρ δικῶν· δέον εἰπεῖν, ἀλῶν. Legendum ἐλαῶν ex Polluce 7, 151. Ὁ δὲ κρατὴρ εἰς ὃν ἀποῤῥεῖ τοῦ ἐλαίου τὸ πιεζόμενον, τριπτήρ. Similia habet 10. 130. ELM.

938. Pollux 10, 116. Ὁ δὲ νῦν φανὸς, καὶ λυχνοῦχος, ὡς

Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν ἔφη: ubi plura de hac voce grammaticus. Consulendus etiam Athenæus p. 699. F. ubi quædam antehac inedita ex cod. Veneto protulit Schweighæuserus. *Laternam* vertere debuit Brunckius. Pherecrates apud Athenæum: Ἄνυσόν ποτ' ἐξελθὼν, σκότος γὰρ γίγνεται, | καὶ τὸν λυχνοῦχον ἔκφερ', ἐνθεὶς τὸν λύχνον. Alexis ibidem: Ὥστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον, | μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν. ELM.

939. τὰ πράγματα dixit παρὰ προσδοκίαν pro τὰ φάρμακα. ELM.

940. πεποιθοίη] Similia sunt ἐκπεφευγοίην Soph. Œd. Tyr. 840. προεληλυθοίης Xenoph. Pæd. 2, 4. 17. Nullus dubito quin hanc formam semper usurpaverint Attici. Cratinus apud Athen. p. 305. B. Τρίγλη δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου τινὸς ἀνδρός. Similes versus habet Pherecrates apud Athen. p. 685. A. ELM.

943. ἐστιν] ἔστ' R.Δ. δ' ἔστ' Γ.

946. κάτω κάρα] Scribebatur κατωκάρα. Vid. ad Pac. 153.

κρέμαιτο R.Γ. et Suidas in κατωκάρα. Legebatur κρέμαιτό γε.

947. θερίδδεν Brunckius. Libri θερίδδειν. Verbum non satis perspicue explicant scholiastæ. Manifestum est convasandi significatione dictum esse.

948. Libri βέλτιστε συνθέριζε καὶ. συνθέριζε recte delevit Elmsleius. Adscriptum ab librario fuit ad πρόσβαλλε, id ut accuratius responderet præcedenti θερίδδεν. Præterea καὶ delendum videbatur Dobræo, τοῦτον in τουτονί mutato: quo non opus.

949. πρόσβαλλ' R.Γ. πρόσβαλ' Δ. Vulgo πρόβαλλ'.

954. ὑπόκυπτε] ἴθι δὴ ὑπόκυπτε B.Δ.

ἰὼν R. Legebatur ὦ, quod om. B.Δ.

Ἰσμήνιχε] V. ad v. 861.

955. — 958. Dicæopolidi tribuit Elmsleius. Continuabantur Bœotio. V. 954. 955. Bœotio, proximos tres Dicæopolidi tribuit B.

956. ἀλλ' ὅμως] Præter hujus fabulæ v. 402. 408. ita locutus est noster in Lys. 144. ὅμως γα μάν· δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ: quem versum recte constituit Tyrwhittus in Animadvers. ad Toupium vol. 4. p. 420. Ita Eurip. Hec. 842. πιθοῦ· παρά-

σχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι | τιμωρόν· εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως. ELM.

959. τί ἔστι Elmsleius. Legebatur τίς ἐστι.

960. ταυτησὶ R. Legebatur ταύτης τῆς.

961. ἐς] εἰς libri.

962. Κωπᾳδ'] κωπαΐδ' libri. V. ad v. 883.

963. ὁποῖος vulgo conjunctim. ὁ ποῖος divisim scholiorum ed. Aldina et Porsonus ad Phœn. 892. Noster superius v. 418. Τὰ ποῖα τρύχη; Nub. 1270. Τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; Simillima de Demosthene habet Timocles apud Athen. p. 224. A. cujus verba ex hoc nostri loco ita fortasse restituenda sunt: Οὐκ οὖν κελεύεις νῦν με πάντα μᾶλλον ἢ | τὰ προσόντα φράζειν; πάνυ γε. δράσω τοῦτό σοι. | καὶ πρῶτα μέντοι παύσεταί σοι Βριάρεως | ὀργιζόμενος. ὁ ποῖος οὗτος Βριάρεως; | ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων, | μισῶν λόγους τ' ἄνθρωπος, οὐδὲ πώποτε | ἀντίθετον εἰπὼν οὐδὲν, ἀλλ' Ἄρη βλέπων. ELM.

964. Pac. 241. Ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. BERG.

ὃς τὴν] ὅς γε τὴν R.

965. Æschylus Theb. 390. de Tydeo: Τοιαῦτ' ἀΰτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους | σείει, κράνους χαίτωμ'· ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ | χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον. ELM. τρισὶ κατασκίοις λόφοις R.Γ.Δ.

966. οὐκ ἂν] Nub. 108. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον εἰ δοίης γέ μοι | τοὺς φασιανούς. BERG.

967. ἐπὶ ταρίχη] Bene scholiasta, τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς πολέμοις ἤσθιον. Sed corrigendum cum Reiskio ἐπὶ ταρίχει. κραδαινέτω autem præter exspectationem dictum pro φαγέτω: quod animadvertit Dobræus. θρῖον ταρίχους afferri sibi jubet Lamachus v. 1101. in pugnam exiturus.

968. ἦν] ἂν lemma scholii.

ἀπολιγαίνῃ] Hesychius: Ἀπολιγαίνειν· ἀφηδύνειν, ἀποφθέγγεσθαι· ἢ ὀξέως ἀποτρέχειν. Idem: Λιγαίνει· τέρπει, ᾄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει· ἢ ὀξέως ἀφορμᾷ. Etymologus: Ἀπολιγαίνειν· ἀφηδύνειν, ἢ παραφθέγγεσθαι, ἢ βάζεσθαι. Pro nihili voce βάζεσθαι, βιάζεσθαι præbet lexicon vetus apud H. Stephanum, qui sensus huic loco satis convenit. ELM.

ἀγορανόμους] Lora: vid. ad v. 723.

970. ὑπαὶ πτερύγων] Scholiasta, εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων:

ἀντὶ τοῦ μετὰ πτερύγων καὶ κιχλῶν καὶ κοψίχων. ὁ δὲ τρόπος ποιητικός. μιμεῖται δὲ τὸ μέλος. "Grammatici sententiæ non-" nihil accedit auctoritatis ex Av. 1300. ᾖδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας "πάντες μέλη, | ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη, | ἢ πηνέλοψ, "ἢ χήν τις, ἢ περιστερὰ, | ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν "προσῆν." ELM.

κιχλῶν R. Vulgo κιχλᾶν. Quod revocandum.

972. πόλι] πόλις R.

974. οἶ' ἔχει add. B.R.Δ. om. Ald. οἷον ἔχει Suidas in ἀνθηρά. Ceterum R. inverso ordine præbet σπεισάμενος οἶ' ἔχει, librario ut videtur verba οἶ' ἔχει margini adscripta in locum alienum inferente.

σπεισάμενος libri scripti omnes et Suidas. σπεισάμενον Ald.

978. αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ] Xenoph. Hieron. 3, 5. ὥστε νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τἀγαθὰ τῷ φιλουμένῳ γίγνεσθαι καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων.

979. πόλεμον] De bello tanquam de homine loquitur. Etiam in Pace 205. fingit personam Πολέμου. BERG.

980. τὸν Ἁρμόδιον] Scolion in Harmodium, qui Pisistratidarum tyrannidem destruxerat cum socio suo Aristogitone. Vid. Vesp. 1225. Antiphanem apud Athen. 15. p. 692.

981. ξυγκατακλινεὶς B. σ(ξ)υγκατακλινεὶς Γ. Vulgo συγκατακλινεὶς.

παροίνιος] Aut hic παροινικὸς legendum est, aut παροινιώτατος Vesp. 1300. Vulgatam utriusque loci scripturam agnoscit Suidas in ipsis vocibus. Vocem παροινικῶς usurpat Cicero Epist. ad Atticum 10, 10. ELM.

981. κἀνέτραπε vulgo, qui aoristus neque Atticis in usu est, neque huic loco convenit aoristus. ELM. Recepi Elmsleii emendationem κἀνέτρεπε.

982. προκαλουμένου] προσκαλουμένου C. προσκαλουμένους A.B.Δ.

986. ἔτι Hermannus Elem. doctr. metr. p. 509. Legebatur ἐν. Quod revocandum.

988. ταί τ'] τάι τ' R. τῷδ' A. τάδ' B.C. τᾷδ' Ald. τὰ δ' lemma scholii. Ante has literas indicavi lacunam. Exciderunt enim pedes cretici duo, ad metrum explendum non minus quam sensum necessarii. Nam debuit aliquid intercedere quo Di-

cæopolidis persona designaretur. ται autem terminatio verbi esse videtur.

δεῖπνον ἅμα] δειπνονθ' ἅμα R.

δὴ A.B.R.Γ.Δ. γε Ald. Particulam om. C.

988[b]. δεῖγμα] Solebant homines gloriosi, cum domi opipare se exciperent, pennas alitum ante fores ædium abjicere, ut prætereuntes ex signo illo conjicerent lautius intus cœnari. KUST.

τάδε addidi cum Brunckio.

989. — 999. ὦ Κύπριδι — νουμηνίαις] Choro continuavit Elmsleius. Tribuebantur Dicæopolidi.

Διαλλαγὴ] Fortasse inducebatur muta persona Διαλλαγή, Pax, quod in Lys. 1114. factum videmus. ELM.

991. ἐμὲ καὶ] ἐμέ τε καὶ R.Γ.Δ.

992. ὁ γεγραμμένος] *In tabula depictus.* Æschylus Eumen. 50. εἶδον ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας (Gorgonas) δεῖπνον φερούσας. Dicæopolis ad notam quandam picturam digitum intendit. BERG.

995. ἐλάσαι] Ælianus epistol. 4. ab Berglero comparatus, ἐγὼ γὰρ ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσας, εἶτα μοσχίδια συκιδίων παραφυτεύσας ἁπαλὰ καὶ ἐν κύκλῳ περὶ τὸ αὐλίον κατέπηξα ἐλαίας. Scribendum συκίδων. Eodem errore in verbis Aristophanis συκιδίων præbet R.

996. συκίδων] συκίδας ex Aristophanis Lemniis memorat Pollux 7, 152.

997. ὄσχον Brunckius. κλάδον A.B.C.R.Γ.Δ. et lemma scholii. ὄρχον Ald. Brunckii emendationem confirmare videtur Etym. M. p. 619, 33. οἰσχός (scr. ὄσχος): κλῆμα βότρυας φέρον ὀργῶντας καὶ γενναίους, καὶ ὀσχοφόρια τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα περιέχοντα βότρυας, παρὰ 'Αριστοφάνει, ubi Aristophanis nomen non ad ὀσχοφόρια, sed ad ὄσχος referendum puto.

998. ἐλᾷδας ἅπαν ἐν κύκλῳ. Legebatur ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλῳ. Scribendum cum Bentleio ἅπαν ἐλᾷδας κύκλῳ.

1000. λεῴ] λεώς Ammonius in χόας p. 148.

τοὺς χόας A.B.Γ.Δ. et Suidas in ἀσκὸς Κτησιφῶντος. τοὺς χοᾶς Brunckius in annotatione. τὰς χοὰς editiones ante Brunckium et Suidæ editio Mediolanensis, postulantibus ipsis Suidæ verbis. τῆς χόας Ammonius. Elmsleius "Nugantur grammatici, qui discrimen statuunt inter χόας et χοᾶς. Χοεύς,

" unde χοῦς contractum volunt, veteribus ignotum erat. Pro-
" ducuntur accusativi χόα et χόας eodem jure quo βασιλέα
" et βασιλέας. Genitivus χοῶς, ut νεὼς, est apud nostrum
" in Pac. 537. Thesm. 347. Dativum χοΐ habet Anaxan-
" drides apud Athen. p. 131. B. Plurale χόες, *congii*, usur-
" patur a Platone Theæt. p. 127. D. Accentum accusativi
" singularis sæpius in hac fabula non monito lectore mutavi."
In Thesmoph. 347. libri non χοῶς præbent, sed χοὸς, quod Pacis quoque v. 537. restitui.

πίνειν] Præter exspectationem intulit pro ἄγειν. Demosthenes p. 999, 9. ἐνθάδε τοὺς χόας ἄγων ἀπελείφθη καὶ τοῖς Διονυσίοις καταμείνας ἐχόρευεν.

1002. Hesychius: Ἀσκὸν λήψεται· ἀσκὸς νικητήριον ἐτίθετο, καὶ μετὰ σάλπιγγος ἔπινον· νικητήριον· στέφανον. Hæc mutila et corrupta sunt. Vocem ἀσκίδιον ex hac fabula allegat Pollux 10, 71. et Θάσια ἀμφορείδια 10, 72. Illud legitur in Eccl. 306. hoc in Eccl. 1119. Athenæus p. 437. B. Τίμαιος δὲ φησὶν, ὡς Διονύσιος ὁ τύραννος τῇ τῶν Χοῶν ἑορτῇ τῷ πρώτῳ ἐκπιόντι χόα, ἆθλον ἔθηκε στέφανον χρυσοῦν, καὶ ὅτι πρῶτος ἐξέπιε Ξενοκράτης ὁ φιλόσοφος. Plura de hoc certamine habet Athenæus lectu non indigna. ELM.

1006. τὰ λαγῷα, ταχέως τοὺς] Distinguendum τὰ λαγῷα ταχέως, τοὺς cum Elmsleio.

1007. ἵν' ἀναπείρω vulgo, consentiente Suida in Ἀναπείρατε. Verbum πείρω rarissime ab Atticis poetis usurpatur. Διαπείρας habet Eurip. Phœn. 26. ἐμπείρας tragicus incertus Rhes. 514. ἀναπαρῶ Macho apud Athenæum p. 349. C. qui inter Atticos minime est habendus. Doricum est ἀμπεπαρμένον, quod legitur superius v. 796. In hoc versu ἵνα πήξω laudat Pollux 10, 95. unde Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium p. 303. fecit: ἵν' ἀναπήξω. Noster Eccl. 843. Λαγῷ' ἀναπηγνύασι. ELM. Non satis caussæ est cur Bentleii conjectura probetur.

1011. τί δῆτ', ἐπειδὰν] Ita Nub. 154. Τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους φρόντισμα; 769. Ἔγωγε. φέρε, τί δῆτ' ἂν, εἰ ταύτην λαβὼν, et reliqua. Pac. 859. Τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα; 863. Οἶμαι. τί δῆθ' ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι; 916. Τί δῆτ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν; Lys. 399. Τί δῆτ' ἂν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τοῦδ' ὕβριν; ELM.

1018. ΓΕΩΡΓΟΣ] Cui nomen *Δέρκετος*, ut apparet ex v. 1028.

1019. Idem versus Nub. 1263.

1022. *ἐπετρίβην*] *ἐπετριβόμην* R.

1023. *πόθεν* A.B.C.R.Γ.Δ. et Stephanus Byz. in *Φυλή*. *πόθεν γ'* Ald.

1024. *τρισκακοδαίμων*] Scribendum *τρισκακόδαιμον* cum R. *κακόδαιμον* Suidas in *ἀμπεχόμενος*.

1026. *ἐν πᾶσι βολίτοις*] Facete pro *ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς*. BRUNCK.

1028. *Δερκέτου*] Ab nominativo *Δέρκετος*. Quod nomen militis est in monumento Attico apud Boeckium vol. I. p. 295.

1032. *τοὺς Πιττάλου*] Supple *μαθητάς*. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat. BRUNCK. *τοῦ πιττάλου* R.Γ. *τοῦ Σπιττάλου* Suidas in *Σπίτταλος*, ubi alii codices *τοὺς σπιττάλους*.

1033. *σὺ δ' ἀλλὰ*] Sic supra 191. Lys. 904. Pac. 660. Nub. 1364. 1369. Antiphanes apud Athen. p. 446 c. ELM.

1034. *ἐς*] *εἰς* libri.

1035. *στριβιλικίγξ*] *στριβίκίγξ* R.

που R.Δ. Legebatur *ποι*. *μου* R. a pr. m.

1036. *βοιδίοιν* Elmsleius. Scribebatur *βοϊδίοιν*.

1037. *ἀνὴρ*] *ἀνὴρ* libri.

ἐνεύρηκεν Dobræus. Libri *ἀνεύρηκε*.

1039. *οὐδενὶ*] *οὐδ' ἑνὶ* Porsonus, ne ictus in ultimam syllabam vocis trisyllabæ cadat: quæ nimia fuit Porsoni subtilitas. Vide exempla ad Soph. Œd. T. 867. ab me allata.

1045. *κνίσῃ* Γ. *κνήσῃι* R. Vulgo *κνίσσῃ*.

1048. Π. *Δικαιόπολι*. Δ. *τίς οὑτοσί; τίς οὑτοσί;*] Sic libri. Parum apte illud *τίς οὑτοσί* repetit Dicæopolis, cujus non multum refert cognoscere quis advenerit. Recte Dobræus Π. *Δικαιόπολι Δικαιόπολι*. Δ. *τίς οὑτοσί;* Sic v. 823. *Δικαιόπολι Δικαιόπολι φαντάδδομαι*.

1049. *ταυτὶ κρέα*] *ταυτὶ τὰ κρέα* A.B.Γ.Δ. "Recte abest "articulus. Ita sæpe solent Attici, quando *δεικτικῶς* lo- "quuntur. Dixit noster *ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς* su-

" perius v. 130. τρία γε ταυτὶ γεύματα 187. τουτὶ πτίλον σοι " 585. τήνδε μαζίσκην Eq. 1166. τουτὶ τέμαχος 1177. τουτουὶ " φαγεῖν ἐλατῆρος 1181. οὑτοιὶ μύκητες Vesp. 262. τηνδὶ δὲ " χλαῖναν 1132. οἱδὶ πρέσβεις Lys. 1072. παιδάριον τουτὶ " Thesm. 1203. [Hoc exemplo uti non debebat Elmsleius.] " τουτουὶ νεκρὸν Ran. 170. τουδὶ λύχνον Eccl. 27. Ita Callias " apud Athen. p. 487. A. Καὶ δέξαι τηνδὶ μετανιπτρίδα τῆς " ὑγιείας." ELM.

1052. βινοίη] κινοίη R. Hac significatione κινεῖν nusquam videtur dictum esse.

1053. ἀλάβαστον] Observandum est, non temere a sponso, mitti vas unguentarium, cujus maximus usus in nuptiis erat. Ita noster Plut. 529. Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Adde Lys. 943. ELM.

1055. χιλιῶν] Scribebatur χιλίων. μυρίων R. Vide ad Pac. v. 1237.

1056. Hesychius: Νυμφεύτρια· ἡ συμπεμπομένη ὑπὸ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος. Paullo aliter Pollux 3, 41. Ἡ δὲ διοικουμένη τὰ περὶ τὸν γάμον γυνὴ, νυμφεύτρια. ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμεύτρια. ELM.

1057. τι σοὶ] Vulgo τί σοι.

1062. τ'] δ' R.

1063. τοὐξάλειπτρον] Hesychius: Ἐξαλίγυρον (sic)· σκεῦος ἀργυροῦν φιάλῃ παραπλήσιον, ἐξ οὗ ἐν τοῖς συμποσίοις ἤλειφον τὸ (l. ἠλείφοντο) μύρον. Vocem ἐξάλειπτρον hinc allegat Pollux 10, 121. ELM.

1064. οἶσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο] Suspicor poetam οἶσθ' ὡς ποιείσθω τοῦτο scripsisse: quam formam, et cognatam οἶσθ' ὃ δρᾶσον, parum intellexere librarii. Mansit in Eur. Iph. Taur. 1203. Οἶσθά νυν ὅ μοι γενέσθω. Eodem sensu ἀλλ' ὡς γενέσθω dixit tragicus in Hec. 888. Iph. Taur. 603. Tro. 721. ELM. οἶσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο R.Δ. Quod recepi.

1066. ἀλειφέτω] ἄλειφε R.

1067. οἰνήρυσιν] Hesychius: Οἰνήρυσις· ἀγγεῖον, ὡς κοτύλη, μεθ' οὗ τὸν οἶνον ἀντλοῦσιν. ELM.

1068. ἐς] εἰς Δ.

1070. ἀγγελῶν] ἀγγέλων R.

1071. et 1073. — 1077. præconi tribuit Elmsleius, collato v. 1083. Libri ἀγγέλῳ tribuunt.

1071. *μάχαι καὶ Λάμαχοι*] Conf. v. 269.

1072. *ἀμφὶ χαλκοφάλαρα* Suidas in *τίς ἀμφί*. Libri *ἀμφιχαλκοφάλαρα*.

1074. *τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους*] Eadem conjungit v. 575.

1075. *ἐσβολάς*] *εἰσβολάς* libri.

1076. Anthesteriorum primus dies *Πιθοιγία* dictus est, secundus *Χόες*, tertius *Χύτροι*, ut ex disertis veterum testimoniis satis novimus. Celebrabantur *Χόες* Anthesterionis die duodecimo, qui Olympiadis 88. anno tertio, ex Dodwelli rationibus incidit in Februarii diem Julianum decimum tertium, Gregorianum vero octavum. ELM.

1078. *πλείονες*] *πλέονες* Elmsleius, qui hunc versum ex Telepho Euripidis sumptum esse suspicatur. Non assentior.

1079. Lamacho continuavit Elmsleius. Tribuebatur Dicæopolidi, consentiente scholiasta. Conf. v. 961.

1081. *καταγελᾷς*] *καταγελᾶι* R. Idem vitium in eodem libro Eq. 161.

1082. *μάχεσθαι*] *διαμάχεσθαι* Suidas in *βούλει* et *Γηρυόνης*.

Γηρυόνῃ] *Γηρόνι* Suidas in *βούλει*, errore librarii. *Γηρυόνη* idem in *Γηρυόνης*.

Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ] Duas utraque manu pennas tenens Dicæopolis Geryonem se vocat quadricristatum. Crista galeæ Lamachi imposita ridetur v. 589, 1182.

1083. 1084. *αἰαῖ*] Scribebatur *αἲ αἴ*. Altero loco a quibusdam lectum esse *ἆ ἆ* (vel *ἀᾶ*) annotat scholiasta. Priorem enim interjectionem dolentis esse, alteram mirantis. Nihil mutandum. Sic infra *ἀτταταῖ* dolentis est Lamachi v. 1190, Dicæopolidis vero gaudentis v. 1198.

1084. *προστρέχει τις*] *προστρέχεις* R.

1085. — 1094. *κήρυκι* tribui quæ vulgo *ἀγγέλῳ β′* tribuuntur. Conf. Eccles. 834.

1086. *κίστην* A.B.C.R.Γ.Δ. *κίστιν* Ald., lemma scholii, scholiasta ad v. 960. et Suidas in *χοᾶ*. " Pollux 10, 136. " *Κίσται, καὶ κιστίδες, ὡς ἐν Ἀχαρνεῦσιν Ἀριστοφάνης*. Re" spexit grammaticus ad v. 1138. ubi *κιστίδος* non nisi per " jocum dicitur. In aliis locis semper exhibetur *κίστη*. Vide " inferius v. 1098. Eq. 1211. 1216. Vesp. 529. Pac. 666. " Lys. 1184. Thesm. 284." ELM.

χόα R.] Vulgo χοᾶ.

1087. Moris erat ut in Bacchi festo sacerdos ejus lautam cœnam pararet. Compellat eum in theatro sedentem histrio Ran. 297. Ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης. In Eq. 536. reposuerim, καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσου. ELM.

1091. στέφανοι] στέφος Suidas in Ἰτρία. ELM.

1092. ἰτρία] Athenæus p. 646. C. Ἴτριον· πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γενόμενον. — Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι· Πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια. Accentus incertus est. ELM.

1095. Ἐπιγράφεσθαι, *patronum adscisco,* legitur etiam in Pac. 684. Sensus hujus loci talis fere videtur: jure κακοδαίμονα esse Lamachum, qui δαίμονα elegerit magnam illam Gorgonem. ELM.

1097. om. R.Γ.

1099. θυμίτας] θυμοίτας Γ.Δ. θυμητίδας Suidas in περίδον. θυμίτας scholiasta ad v. 772. et Suidas in ἅλας. Conf. ad v. 772.

οἶσε παῖ] δοὺς ἐμοὶ scholiasta ad v. 772. et Suidas in περίδον.

1101. οἶσε δεῦρο παῖ σαπροῦ A.B.R.Γ.Δ. et Suidas in θρία. οἶσε παῖ σαπροῦ δεῦρο C. οἶσε σαπροῦ δεῦρό μοι Ald.

1102. κἀμοὶ σὺ δὴ A.B.R.Γ.Δ. κἀμοὶ δὴ σὺ C. κἀμοὶ δὲ δὴ σὺ editiones ante Brunckium. Eædem θρίον.

δὴ παῖ] Cum complura θρίων essent genera, veri simile est Dicæopolidem non minus quam Lamachum id nominasse quod sibi afferri vellet. Itaque pro Brunckiano δὴ, παῖ, levi mutatione dedi δημοῦ, ex Eq. 954. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον. Verba Pollucis 6, 57. de hoc cibi genere, nonnihil emendatiora quam vulgo leguntur, apponam: τὸ δὲ θρῖον ὧδε ἐσκεύαζε· στέαρ ὕειον ἑφθὸν λαβὼν μετὰ γάλακτος, ἐμίγνυ χονδροπαχῆ· συμφυράσας δ' αὐτὰ χλωρῷ τυρῷ καὶ λεκίθοις ᾠῶν καὶ ἐγκεφάλοις, περιβαλὼν συκῆς φύλλῳ εὐώδει, ζωμῷ ὀρνιθείῳ ἢ ἐριφείῳ ἐνῆψεν· ἔπειτα ἐξαιρῶν, ἀφῄρει τὸ φύλλον, καὶ ἐνέβαλεν εἰς ἀγγεῖον μέλιτος ζέοντος. καὶ τὸ μὲν ὄνομα τῷ ἐδέσματι προσέθηκε τὸ φύλλον· ἡ δὲ μίξις πάντα ἐξ ἴσων δέχεται· τῶν δὲ λεκίθων, πλεῖον· ἐπεὶ πηγνύουσι καὶ συνιστᾶσι. Abest a lexicis χονδροπαχής. ELM. Recte Elmsleius δημοῦ corrigere videtur.

1107. 1108. ὤνθρωπε] ἄνθρωπε priori loco Δ, altero Γ.Δ.

1108. ἐς] εἰς libri.

1109. λοφεῖον] λοφίον, cristulam, varia lectio apud scholiastam.

1110. Hunc versum omisso δὸς allegat Pollux 6, 86. propter vocem λεκάνιον, quam inferius 10, 76. ex Polyzelo profert: λεκανίῳ γὰρ ἐναπονίψει πρῶτον, εἶτ' ἐνεξεμεῖ· | εἶτ' ἐνεκπλυνεῖ δὲ, κᾆτ' ἐναποπατήσει, Μάνια. Quæ verba paullo aliter emendavit Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 229. ELM.

1111. ἀλλ' ᾗ] ἀλλ' αἱ Plutarchus Moral. p. 853 c. Dubitant grammatici hujusmodi in locis utrum ἀλλ' ἢ an ἀλλ' ἦ scribendum sit. Scribendum ἀλλ' ἦ, quod eodem modo dictum quo ἀλλὰ γὰρ, duabus sententiis, quarum ad alteram ἀλλὰ, ad alteram ἦ refertur, in unam contractis.

τριχόβρωτες] τριχίβρωτες Δ. τριχοβρῶτες apud Pollucem 2, 24, et Suidam scribitur. Utramque scripturam novit scholiasta. τριχοβόστρυχες Plutarchi codices. Photius p. 606, 7. τριχόβρως (ο′ codex in litura): θηρίον ὃ τοὺς τῶν περικεφαλαίων λόφους διαβιβρώσκει. τρίχοβρος vitiose apud Hesychium.

1112. μίμαρκυν A.B.C. μίρμακυν R.Δ. μίμαρκιν Ald.

μίμαρκυν] Hesychius: μίμαρκυς: κοιλία καὶ ἔντερα τοῦ ἱερείου μεθ' αἵματος σκευαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγωῶν αὐτῇ ἐχρῶντο· ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ ὑός. ὁ δὲ Φερεκράτης παίζων καὶ ἐπὶ ὄνου φησί. Pollucis codices eandem scripturam cum υ in ultima syllaba tuentur, 6, 56. μίμαρκυς δὲ, κοιλία καὶ ἔντερα μετὰ αἵματος ἐσκευασμένα, μάλιστα δὲ λαγωῶν. Gallice appellari possit *le civet*. BRUNCK. Corrupte apud Hesychium in glossa præcedente, μιλάρκης: λαγωοῦ χορδή.

1121. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου. Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita scholiastes. Aliud quid tamen possit intelligi. BRUNCK.

1122. τοὺς κιλλίβαντας] τοὺς σκιλίβαντας R. Versum allegat Pollux 10, 146. qui κιλλίβαντας inter σκεύη στρατιωτικὰ recenset. Scholiastæ nostro sunt τρισκελῆ τινα σκευάσματα, ἐφ' ὧν ἐπιτιθέασι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὰν κάμωσι πολεμοῦντες. Ultima verba ex mera conjectura adjecit grammaticus, cum non videret ideo a Lamacho posci τοὺς κιλλίβαντας, ut clypeum

iis innixum emundaret. Inde est quod tum demum terribilem illum clypeum afferri jubet, cum *τοὺς κιλλίβαντας* in conspectu spectatorum rite collocarit. Tali instrumento utebantur pictores teste Polluce 7, 129. *ἐφ' οὗ δὲ οἱ πίνακες ἐρείδονται ὅταν γράφωνται, ξύλον ἐστὶ τρισκελές· καλεῖται δὲ ὀκρίβας καὶ κιλλίβας.* Verum notissimus usus, ut opinor, erat ad mensam sustentandam. Hesychius: *κιλλίβαντες· τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα· ἢ τρισκελεῖς τράπεζαι.* ELM.

1123. Verba *τῆς ἐμῆς* a Dicæopolide *δεικτικῶς* dicuntur, digito ad *κίστην* admoto, vel ad ventrem, quæ quidem Scholiastæ sententia est. ELM. Panes *κριβανίτας* memorat noster etiam *Γήρᾳ* apud Athen. p. 109. F. unde in Plut. 765. *κριβανιτῶν ὁρμαθῷ* rescribendum videtur. Superius v. 87. *βοῦς κριβανίτας* ludens dixit. Panes *ἰπνίτας* et *ἐσχαρίτας* recenset Athenæus p. 109. C. ELM.

1124. *γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον*] Sic Eurip. in Phœniss. 1137. *σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν Γίγας.* Idem Troad. 1136. *χαλκόνωτον ἀσπίδα.* Voce autem *κύκλος* Comicus rotunditatem clypei indicat; scholiastes ad Vesp. 18. *κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν· ὡς Αἰσχύλος* (Sept. 489.)· *ἅλω δὲ πολλὴν (ἀσπίδος κύκλον λέγω) ἔφριξα δινήσαντος.* Archestratus apud Athenæum 7. p. 320. *καὶ μέγεθος κυκλίᾳ ἴσον ἀσπίδι νῶτα φοροῦντος.* BERG.

1125. *τυρόνωτον*] *γυρόνωτον* Plutarch. Moral. p. 853 c.

1126. *πλατύς*] *πολύς* R.

1128. *τοὔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ* vulgo, quod post *κατάχει* minime Græcum est, licet diserte a schol. agnoscatur, quem describit Suidas in *Κατάχει. ἐκ τοῦ χαλκίου* optime Pollux 710, 92. Hesychius ex Eupolide: *Χαλκίον μακρόν· τὴν ἐλαιηρὰν ἐπίχυσιν.* Satis ridicule sistitur in scena Lamachus scutum oleo detergens, donec Dicæopolidis imaginem reddat. ELM. Non debebat Pollucis lectio recipi, quæ vel memoriæ errori debetur vel brevitatis caussa posita est, ne proximum versum addi opus esset. Vulgatæ scripturæ vitium correxi interpunctione post *τοὔλαιον* posita, sublata autem post *χαλκίῳ*.

1129. *ἐνορῶ*] *ὁρῶ* male A. Subauditur *ἐν τῇ ἀσπίδι.* Verba *δειλίας φευξούμενον* recte vertit Brunckius: *Reum timiditatis futurum.* Sic *διώξομαί σε δειλίας* Eq. 368. ELM.

1131. *κελεύων* B.R.Γ.Δ. *κελεύω* vulgo, cum plena distinctione post *γέρων*.

τὸν Γοργάσου] Ut Clisthenem Sibyrtii filium superius v. 118. per jocum appellat noster, ita patrem Gorgasum Lamacho tribuit, qui revera Xenophanis filius erat, teste Thucydide 6, 8. ELM.

1132. *δεῦρο, παῖ*] *παῖ δεῦρο* R.Γ.

1133. *χόα* Elmsleius. Scribebatur *χοᾶ*. Hunc versum om. R, qui *χόα* præbuit 1086.

1134. 1136. om A. 1135. om. Γ.

1137. 1138. Hoc ordine R. inverso ordine libri vulgati. Ambo versus om. A.Γ.

1137. *κιστίδος*] Libri *κίστιδος*. Correctum ex Polluce 10, 136. et diserto Suidæ testimonio in *κίστις*. Ita *κλίνη κλινὶς*, *τήθη τηθὶς*, quæ Elmsleius comparavit. De *κιστίς* ficto propter præcedens *ἀσπίδος* dictum ad v. 1086.

1141. Hunc versum om. R, loco vacuo relicto.

1142. om. A. Γ. Lamachi versibus duobus unum opponit Dicæopolis. Similis inæqualitas v. 1121. et 1206.

1145. *τῷ μὲν*] Subauditur *ἰτητέον, τρεπτέον, βαδιστέον*. ELM.

1146. *ῥιγῶν καὶ* B.R.Γ.Δ. *ῥιγοῦν καὶ* A. *ῥιουγνῶν καὶ* utraque scriptura confusa C. *ῥιγῶντι* Ald.

1147. *τῷ δὲ*] *ὧδε* C. In rerum diversarum collatione post transitum a priore ad posteriorem sæpe redit oratio ad priorem. Exemplo erunt tres primi versus hujus fabulæ et Plut. 751. — 759. ELM.

1150. *Ψακάδος*] *ψακάδος* (ε superscr.) Γ. *ψεκάδος* B.Δ. et Suidas in *Ἀντίμαχος*. *ψεκάδα* Suidas in *τενθίδες* et *ψεκάς*. Scholiasta *Ψακάδα* legisse videtur, qui scribat *Ψακὰς δὲ οὗτος ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ* —. Scholiasta ad Nubium v. 1018. *Ἀντίμαχος ὁ ψαδακὸς* (h. e. *Ψακάδος*) *λεγόμενος*. *Ψακάδος* i. e. guttæ filius cur vocetur explicat scholiasta, quod naturæ quodam vitio sputo conspergeret quos alloqueretur.

τὸν ξυγγραφῆ] Scholiastæ annotationi *Ἀντίμαχον τὸν συγγραφέα* præfixum. Elmsleius deletis verbis *τὸν ξυγγραφῆ* edidit *τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητήν*. *τὸν μελέων ποιητὴν* A.B.C.Γ.Δ. *τῶν μελέων ποιητὴν* R. et Vaticanus. *τὸν μελέων τὸν ποιητὴν* Ald. *τὸν μέλεον ποιητὴν* conjecit Kusterus. Recte hæc cor-

rexisse videtur Elmsleius. Vulgata quidem scriptura tanto suspectior est, quod dipodiæ iambicæ *τὸν ξυγγραφῆ* in antistropho choriambus est oppositus.

τὸν μέλεον τῶν μελέων ποιητὴν] Ex tanta diversitate eam retinui scripturam quam repræsentant Vaticanus et Ravennas, mutato *ξυγγραφῆ*, quod ex glossemate irrepsisse videtur, in *μέλεον*. Ludit poeta in similitudine vocum *μέλος* et *μέλεος*. Trisyllabum *μελέων* in chori carmine usurpatur Av. 744. 750. Conferendus Antiphanes apud Athen. p. 643. E. *Οἳ νῦν δὲ κισσόπληκτα, καὶ κρηναῖα, καὶ | ἀνθεσιπότατα μέλεα μελέοις ὀνόμασι | ποιοῦσιν, ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη*. ELM.

1155. *Λήναια χορηγῶν*] Usitatior constructio est *χορηγεῖν εἰς*—. V. exempla ab Schoemanno collecta ad Isæum p. 308.

ἀπέλυσ' ἄδειπνον] *ἀπέλυσεν ἄδειπνον* A.B.C.Δ. *ἀπέλυσἀν* ε *ἄδειπνον* Δ. *ἄδειπνον ἀπέλυσεν* Suidas in *τευθίδες*. Scholiasta, *ἀπέλυσεν ἄδειπνον*: *ἀπέκλεισε δείπνων. ἀντὶ τοῦ ἀπεστέρησε τοὺς μισθοὺς, οὐδέν μοι ἐχορήγησε. ἀπέκλεισε δειπνῶν* R.

1156. *ὃν ἔτ'* A.B.C.R.Γ.Δ. et Suidas in *τευθίδες* et *ψεκάς*. *ὅν γ' ἔτ'* Ald.

1158. *ἐπὶ τραπέζης* Γ. Δ. et Suidas in *τευθίδες* et *ψεκάς*. Legebatur *τραπέζῃ*. "Dativus est in Eq. 783. *Ἐπὶ ταῖσι* " *πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως*. Thesm. 1182. " *Καθεζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου*." ELM.

1165. *ἠπιαλῶν*] Hesychius: *ἠπιαλῶν· ῥιγῶν· τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος, ἠπίαλόν φασιν*. Noster secundis Thesmophoriazusis apud schol. ad Vesp. 1038. *ἅμα δ' ἠπίαλον πυρετοῦ προδρόμον*. ELM.

1166. *τῆς κεφαλῆς*] *τὴν κεφαλὴν* Rav. *τῆς κεφαλῆς*, ut vulgo, schol. diserte, quæ scriptura repræsentatur inferius v. 1180. Vesp. 1428. Pac. 71. et subinde apud alios scriptores. Nempe subauditur *τὸ ὀστοῦν*: quod enim dixit Lucianus Timone p. 161. *κατέαγα τοῦ κρανίου*, non magis Atticum est quam *ἵπτατο, ἀπαντώμενος, καθεσθεὶς*, et reliqua portenta, quæ Lexiphani suo exprobrat. Cum vero dixerit Plato Gorgia p. 520. D. *κἂν τινα δόξῃ μοι τῆς κεφαλῆς αὐτῶν κατεαγέναι δεῖν*, in hoc nostri loco pro *αὐτοῦ* non mihi displiceret *αὐτόν*. Lucianum et Platonem allegavit Thomas Magister in *καταγῆναι*. ELM. *αὐτὸν* scriptum apud Suidam est in *Ὀρέστης*. Sed locorum ab Elmsleio allatorum ratio longe alia est. Recte

codex Ravennas τὴν κεφαλήν: quo restituto κατάξειε in πατάξειε est mutandum. κατάξειε fortasse ex v. 1180. invectum. Eadem verba permutata in Vesp. 1254. Lys. 657.

Ὀρέστης] Grassator nocturnus, iterum memoratus Av. 1491. Μαινόμενος dicitur quia commune ei nomen est cum Agamemnonis filio ab Furiis agitato.

1168. λαβεῖν B.R.Γ.Δ. Legebatur βαλεῖν.

1170. πέλεθον] Libri aliquot σπέλεθον. Qua forma Græci recentiores utuntur. Falso accentu πελεθὸν Ald.

1173. Κρατῖνον] V. ad v. 849.

1175. χυτριδίῳ R. Reliqui libri χυτρίῳ.

1177. Hunc versum om. R, vacuo spatio relicto.

ἔρι' lemma scholii, Pollux 7, 28. et Suidas in οἰσύπη. ἔργ' A.B.C.Γ.Δ.

λαμπάδιον] Hesychius, λαμπάδιον: τὴν λεπτὴν κειρίαν, ᾗ ἐπιδοῦσιν. Inter medici instrumenta memorat Pollux 10, 149. ELM.

1178. ἀνὴρ] ἀνὴρ libri.

1179. παλίνορον] vulgo, consentiente Suida in ipsa voce. Hesychius inter Παλινώρους et Παλίουρος: Παλίνωρον [ἐξεκόκκισεν]. εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν· ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν. Cum ad Homericum παλίνορσος Il. Γ. 33. quod habet Æsch. Agam. 159. respicere videatur poeta, dedi παλίνορρον, quod a recepta scriptura non multum abscedit. Philetæro comico ἀμπαλίνωρος tribuitur ab Hesychio et Suida in ipsa voce. Hinc fortasse hoc loco παλίνωρον scribendum erat. ELM. Scribendum παλίνορρον cum Elmsleio.

ἐξεκόκκισεν] ἐξεκόμισεν Δ. ἐξεκόμισε Suidas in παλίνορον. ἐξεκόκκισεν Suidas in h. v. Scholiastam, qui interpretetur ἐκτραπὲν τῆς ἁρμονίας ἤχησεν, legisse ἐξεκόκκυσεν conjecit Berglerus.

1181. καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος] Dele, ex v. 574. repetitum, τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; Tolerari posset si ἐξήλειψε, ἐξέτριψε etc. restitueres: sed cum πτίλον δὲ ad τῆς κεφαλῆς pertineant, recte statui hæc delenda. DOBRÆUS. Conjectura speciosa magis quam vera. De Gorgone loquitur ut de monstro in clypeo dormiente, quod infelici casu Lamachi excitatum fuerit.

1182. πτίλον — πεσὸν] Id est πτίλου πεσόντος. Noster

apud Pollucem 7, 67. ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν | τὰ κάρυά μοὐξέπιπτε. ELM.

κομπολακύθου] Conf. ad v. 589.

1184. 1185. Imitatur sermonem tragicorum.

1185. λείπω φάος γε τοὐμόν] γε om. R. Non γε solum, sed etiam τοὐμόν ab librario adjectum videtur lacunam explente. Aliud quid scripserat poeta, velut λείπω φάος ποθεινόν.

1186. ὑδρορρόαν] ὑδροπόαν R.

1188. λῃστὰς] λῃσταῖς Elmsleius.

1189. ὁδὶ δὲ καὐτός] Ita Vesp. 1360. ὁδὶ δὲ καὐτός· ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν. Av. 1718. ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν· ἀλλὰ —. ELM.

1190. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. Scribebatur ἀτταπατταταὶ. ἀτταπαττᾶ lemma scholii. ἀττατατα ταὶ Suidas in ἐποποῖ.

1191. τάδε R. metro parum probabili. Ab hac parte melior est vulgata scriptura τάδε γε, sed suspecta propter γε particulam.

1195. δ' A.C.R.Γ. Legebatur δ' οὖν.

αἰακτὸν ἂν γένοιτό μοι Porsonus. αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι A.C.R. αἰακτὸν οἰμωκτὸν γένοιτ' ἄν μοι B.Δ. αἰακτὸν ἂν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτο μοι Ald. Versus hic et proximus ex penthemimere iambico et tripodia iambica compositi, quod usitatissimum tragicis metrum est.

1196. ἄν μ' R. ἂν εἴ μ' Γ. εἴ μ' Δ. Legebatur γὰρ εἴ μ'.

1197. κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς R. κᾆτ' ἐγχάνοι ταῖς Δ. κατεγχάνοι ταῖς Γ. Legebatur κατεγχάνοι γε ταῖς. et κατεγχάνοι habuit scholiasta, qui interpretatur καταγελάσοι. Tacet de codicibus suis Brunckius, quos incredibile est cum vulgata consentire scriptura.

ἐμαῖς τύχαισιν R.Γ.Δ. Legebatur ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

1198. ἀτταταῖ ἀτταταῖ R. Scribebatur ἀτταλαττατά.

1201. κἀπιμανδαλωτόν] Hesychius: Μανδαλωτόν· φίλημα ποιὸν οὕτω καλεῖται. Huc potius respexisse videtur grammaticus quam ad Thesm. 132. Cum diversa φιλημάτων genera essent περιπεταστὸν et μανδαλωτὸν, pro κἀπιμανδαλωτὸν, quod agnoscit Suidas in Περιπεταστὸν, malim καὶ τὸ μανδαλωτόν. Tertium genus Χύτρα memoratur ab Eunico apud Pollucem 10, 100. Λαβοῦσα τῶν ὤτων φίλησον τὴν χύτραν. ELM. Quod in fine versus addit Ald. ἄν, nullo in codice est inventum.

1202. χοᾶ πρῶτος A.C.R.Γ. χοᾶ νῦν πρῶτος Ald. In B. νῦν minio subductum. Accentum χοᾶ correxit Elmsleius.

πρῶτος] Vid. v. 1002.

ἐκπέπωκα A.B.C.R.Γ.Δ. ἐκπέπωκά γε Ald.

1206. χαῖρε R.Γ. Legebatur ὦ χαῖρε.

Λαμαχίππιον] λαμαχιππίδιον R.

1208. κυνεῖς] κινεῖς contra metrum A.B. schol. pro varia lectione. Male vertit Brunckius: *Blande compellas.* Dicæopolis Lamachum osculatur, qui eum indignabundus remordet. ELM.

1210. ἐγὼ] Legebatur ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ, quo perit jocus quem ex ambiguitate vocabuli ξυμβολῆς capit Dicæopolis. ἐν μάχῃ delevit Bothius. Sed articulus quoque ejiciendus fuit. Versus ex duplici penthemimere iambico compositus.

ξυμβολῆς A.C.R.Γ. νῦν ξυμβολῆς Ald.

1211. ξυμβολὰς ἐπράττετο] Ludit in ambiguitate vocis, quæ *conflictum*, et *symbolas* significat, id est, pecunias quæ conjectabantur ab iis qui communi sumtu erant una cœnaturi. Nefas autem fuisset symbolam ab aliquo exigere qui ad solemne convivium, qualia in festis agitabantur, fuisset invitatus. Lepidi exstant hanc in rem Eubuli comici versus apud Athen. p. 239. A. ὁ πρῶτος εὑρὼν τἀλλότρια δειπνεῖν ἀνήρ, | δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἔοικε, τοὺς τρόπους· | ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον | καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο, | φυγὰς γένοιτο μηδὲν οἴκοθεν λαβών. BRUNCK.

1212. ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν] ἰὼ semel ponunt R.Γ.Δ. Soph. Trach. 221. ἰὼ ἰὼ Παιάν· | ἴδε ἴδ', ὦ φίλα γύναι | τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι | βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. Scribendum, ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν. | ἴδ', ὦ φίλα γυναικῶν etc. Ajac. 694. ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν Æsch. Agam. 410. ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. 1489. ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ.

Παιὰν Παιάν vulgo, quam formam, ni fallor, non usurpant comici. Vide inferius v. 1223. Eq. 408. 1318. Pac. 453. 454. (ubi male vulgo παίειν legitur) 555. Av. 1763. Thesm. 311. 1035. Plut. 636. In Vesp. 874. vulgo legitur Ἰήιε Παιὰν, quod non temere mutatum velim. ELM. Qui Παιὼν Παιών edidit. Retinui Παιὰν, quum poeta sermonem tragicum imitetur.

1213. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον] ἀλλ' οὐχὶ νῦν γε σήμερον R.

Noster Eccl. 982. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις. 991. Ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα. In Plut. 993. malim: Ἀλλ' οὐχὶ νῦν ἔθ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει. ELM.

1214. παπαῖ] Scribebatur παπαί.

1215. προσλάβεσθ' A.B.R.Γ.Δ. προσλάβεσθέ μ' Ald.

φίλοι] φίλαι R.

1217. προσλάβεσθ' A.B.C.R.Γ. et scholiasta. προσλάβεσθέ μ' Ald. "Noster Pac. 9. Ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν. Lys. 202. Καταθεῖσα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου." ELM.

1218. ἰλιγγιῶ] Scribendum εἰλιγγιῶ cum R. Vid. ad v. 581.

1220, 1221. om. A.

1221. σκοτοβινιῶ C.R.Γ. σκοτοδινιῶ Ald.

1222. ἐς τοῦ Πιττάλου Rav. in qua scriptura abundare videtur articulus. Conferenda εἰς Φιλοκτήμονος Vesp. 1250. εἰς Κλεισθένους Lys. 622. εἰς Ὀρσιλόχου 725. εἰς Φαινεστίου Antiphanis apud Athen. p. 15. A. ἐξ Αἰσχινάδου Pac. 1154. ἐκ Πατροκλέους Plut. 84. ἐν Κρατίνου Eq. 400. ἐν Καλλιππίδου nostri apud Pollucem 10, 29. ἐν Φαίακος Eupolidis apud Athen. p. 106. B. Ita semper Attici, si bene memini. Alii omnes hoc loco habent ἐς τὸν Πιττάλου, ubi perperam ἐς de persona dicitur. Brunckius quidem οἶκον subaudiri censet: sed *ædes* Atticis sunt οἰκία. Οἶκος conclave est in quo cœnabant veteres: verum hanc distinctionem neglexerunt recentiores. His animo perpensis, induxi scripturam quæ vulgo repræsentatur in Vesp. 1432. Erunt qui malint utroque loco ὡς τοὺς Πιττάλου. Vide v. 1032. ELM. In Vespis legitur παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου. Non improbabiles sunt Elmsleii conjecturæ. Retinui tamen Ravennatis libri scripturam. Plato Rep. 1. p. 328 b. ᾔμεν οὖν οἴκαδε ἐς τοῦ Πολεμάρχου. Alia additi articuli exempla vide apud Lobeck. ad Phrynich. p. 100. extr. Τὰ Πιττάλου autem dictum ut τὰ Λύκωνος apud Theocritum 2, 76. ἤδη δ' εὖσα μέσα κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος, | εἶδον Δέλφιν. quod τὰ οἰκήματα interpretatur scholiasta.

1223. παιωνίαισι χερσί] Æschylus Suppl. in fine: ὅσπερ Ἰὼ πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχέθον. Sophocles in Philoct. 1378. παιωνίας εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Sic παιώνια φάρμακα apud Æschylum in Agam. 858. BERG.

1224. μ' ἐκφέρετε] με φέρετε R.Γ.Δ.

ὁ βασιλεύς] Pollux 8, 90. ex Aristotele: ὁ δὲ βασιλεὺς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Ληναίων, καὶ ἀγώνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. Lenæis actam esse hanc fabulam ex v. 504. satis constat. Dionysia ἐν ἄστει curabat Archon ἐπώνυμος. ELM.

1225. ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν] Præmium petit utrem, quia primus exhausisset congium, ut supra v. 1202. dicebat. Conf. v. 1002. BERG.

1226. ὀδυρτά R. ὀδύρτα Ald. ὀδυρτή Suidas in 'Οδύρση. "'Οδύρτα pro 'Οδύρση, Θρᾳκική, dictum inepte censet scho-"liasta. ὀδυρτὰ recte R. Adjectivum est pro adverbio." ELM.

1227. τουτονὶ] τὸν χόα.

τήνελλα] Vox ab Archilocho ficta ad imitationem citharæ soni. Carmen autem Archilochi τρίστροφον fuisse constat auctore scholiasta Pindari ad Olymp. 9, 1. Initium servavit scholiasta Aristophanis, quod emendatum ab Elmsleio appono,

ὦ καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ 'Ηράκλεες,
αὐτός τε κἰόλαος, αἰχμητὰ δύο·
τήνελλα καλλίνικος.

Epiphonemate τήνελλα καλλίνικος iterum utitur Aristophanes Av. 1764.

1228. καλεῖς] καλεῖς γ' R. Totum versum om. B, post 1231. infert Δ.

ὦ πρέσβυ A.C.R.Γ.Δ. et lemma scholii. Aberat ὦ.

1230. τήνελλά νυν Elmsleius. Scribebatur τήνελλα νῦν. τήνελλα νῦν γ' B.R.Δ.

1231. ἕπεσθέ νυν Elmsleius. Scribebatur ἕπεσθε νῦν.

1232. — 1234. Duos tetrametros fecit Elmsleius,

ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν, τήνελλα καλλίνικος,
τήνελλα καλλίνικον ᾄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

1234. σὲ Elmsleius. Vulgo σε.